Régine

Deforges

La Bicyclette bleue

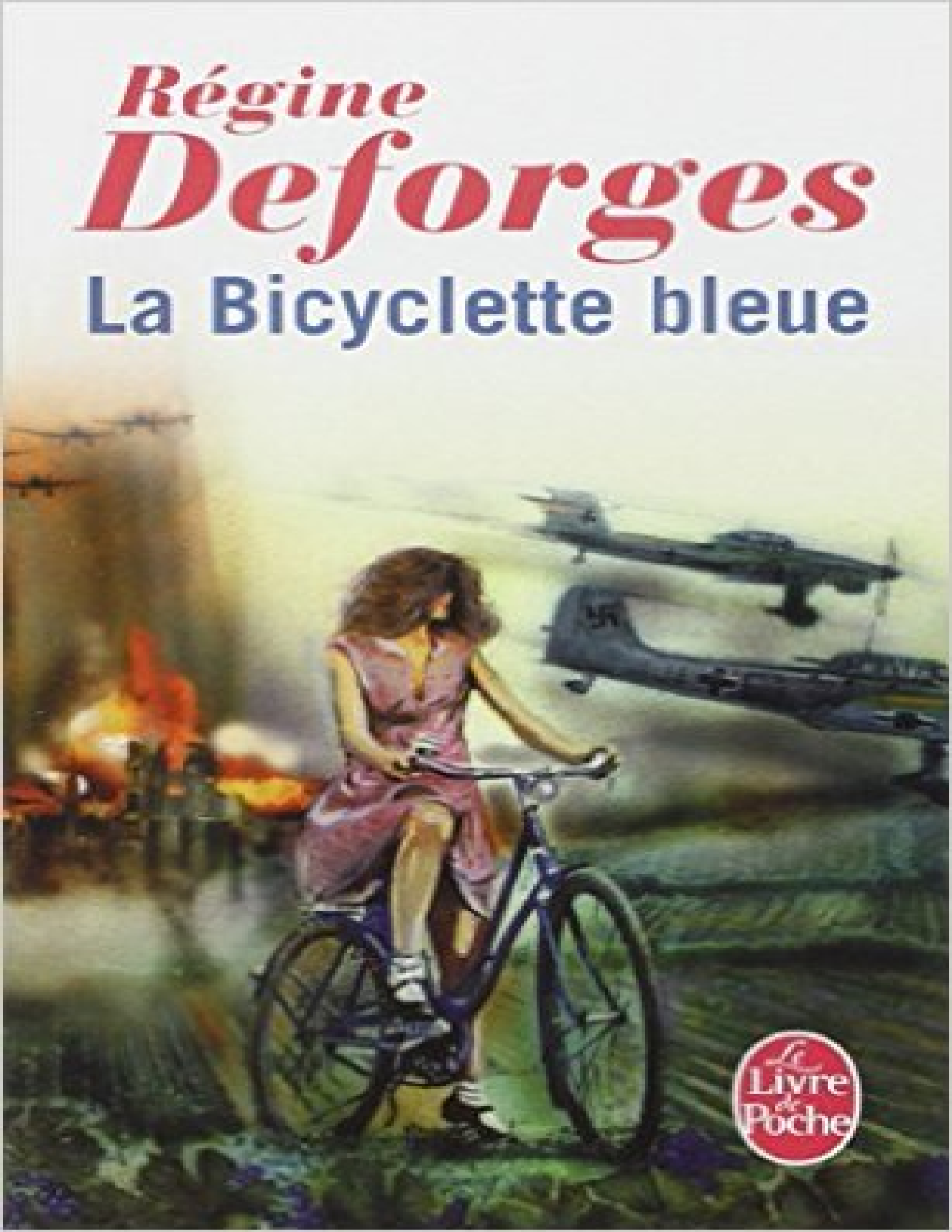

Le Livre de Poche

http://tieulun.hopto.org

Chiếc Xe Đạp Màu Xanh

Régine Deforges

Chia sẻ ebook: https://downloadsach.com

Follow us on Facebook: https://facebook.com/caphebuoitoi

Table of Contents

TẬP 1
Đoạn mở đầu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
TẬP 2
Chương 1
Chương 26

Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45

Môngtiac những ngày cuối tháng Tám tươi đẹp, với những cánh đồng nho, những khu rừng và tòa lâu đài lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời. Lêa nằm dài lười biếng trên cỏ, và mơ mộng về một tình yêu mãnh liệt mà nàng tin, người vinh dự được nhận nó nhất định phải là Lôrăng...

Tiếng đại bác của chiến tranh đã làm vỡ tan những mơ mộng. Không cố ý, Lêa bước vào cuộc chiến cùng với một sự gắn bó như định mệnh của nàng với Phrăngxoa Tavecniê - tình yêu thật sự của đời nàng mà chính nàng không nhận ra. Mỗi sự kiện của cuộc chiến được Régine Deforges kể lại qua những cảm xúc, những câu chuyện, những cuộc gặp gỡ của Lêa. Ngay cả giữa những lúc khốc liệt nhất của chiến tranh vẫn có những giây phút ngọt ngào...

"Chiếc xe đạp màu xanh" - tiểu thuyết của nhà văn Pháp Régine Deforges, đã được dựng thành phim và được rất nhiều khán giả Việt Nam yêu thích. Bản dịch tiếng Việt của dịch giả Nguyễn Trọng Định, NXB Phụ nữ ấn hành.

Không ai nghĩ rằng Lêa Denmax có thể sống qua những năm tháng chiến tranh khốc liệt. Bởi vì nàng còn quá trẻ - nàng 17 tuổi, nàng xinh đẹp, hồn nhiên, tâm hồn thơ mộng, luôn khao khát yêu đương. Một Lêa mãnh liệt trong tình yêu và mạnh mẽ, cương quyết trong cuộc sống. Bất chấp chiến tranh, nàng vẫn sống, vẫn yêu, và có thể nói, càng sống càng yêu mãnh liệt hơn.

Cũng không ai nghĩ rằng nàng Lêa xinh đẹp, đầy sức quyến rũ, ghét máu và chiến tranh là thế lại dứt khoát chọn con đường kháng chiến. Nàng đã vượt qua tất cả bởi nàng yêu tha thiết mảnh đất quê hương Môngtiac, bởi mỗi khi tưởng như nàng sắp ngã gục thì chàng Phrăngxoa Tavecniê lại trở về. Và khi ấy chẳng còn chiến tranh, chẳng còn đổ máu, chỉ còn lại tình yêu, sự khao khát được hòa nhập...

Chiếc xe đạp màu xanh của Lêa, với chiếc giỏ đựng truyền đơn, báo chí, tài liệu mật... đã len lõi nhiều nơi, băng qua các chiến tuyến dày đặc quân thù, góp phần nhỏ bé vào cuộc kháng chiến chống phát xít Đức của nhân dân Pháp.

"Chiếc xe đạp màu xanh" còn là bức tranh toàn cảnh nước Pháp trong những năm 1941 – 1945, với hết thảy vinh và nhục, cao cả và hèn mạt, tin tưởng và thất vọng… cùng những giây phút thử thách khắc nghiệt nhất.

Ở phương Tây, người ta gọi "Chiếc xe đạp màu xanh" là “Cuốn Theo Chiều Gió” của nước Pháp.

Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp của NXB Delmas-Paris năm 1977, đây là lần tái bản của cuốn sách này. Dịch giả Nguyễn Trọng Định dường như đã thể hiện trọn vẹn cảm xúc của mình trước những câu chuyện của nàng Lêa xinh đẹp, mạnh mẽ vào bản dịch, nên văn phong rất mượt mà, truyền cảm. Cảm xúc ấy đã truyền sang người đọc, để gấp trang sách lại, người ta lại muốn đọc nó lần thứ hai, đó là sự lãng mạn rất lôi cuốn của "Chiếc xe đạp màu xanh".

http://tieulun.hopto.org

TẬP 1

Đoạn mở đầu

Thức dậy trước mọi người, Pie Đenmax uống một tách cà phê chẳng lấy gì làm ngon lành, vừa được người đầy tớ gái hâm lại trong gian bếp cũ kỹ. Rồi huýt chó đi theo, ông bước ra khỏi nhà, mùa đông thì trong đêm tối, mùa hạ thì trước lúc có ánh bình minh. Ông thích được thở hít hương vị của đất khi tất cả còn đang thiếp ngủ. Lúc những tia mặt trời đột ngột chiếu lên thềm nhà, ông thường đứng đấy, mắt hướng tới đường chân trời mờ tối, được tạo nên bởi các trảng cát về phía biển. Trong gia đình ông, mọi người thường nói rằng nỗi ân hận duy nhất của ông là không được làm thủy thủ. Lúc nhỏ, ông đứng hàng giờ trên bến cảng Sactrông ở Boócđô (Các địa danh trong tác phẩm này, chủ yếu nằm trên đất Pháp), ngắm nhìn những con tàu biển ra vào tấp nập. Cậu bé tưởng tượng mình là thuyền trưởng, con tàu xuyên qua đại dương, đương đầu với bão tố, là người chỉ huy duy nhất trên tàu, sau Thượng đế. Một hôm, người ta tìm thấy cậu bé trốn trong hầm người đốt lò trên một con tàu sắp nhổ neo đi châu Phi. Mặc cho mọi người đe dọa, dụ dỗ, cậu bé vẫn khăng khăng không nói nửa lời là cậu ta đã trốn lên tàu bằng cách nào, và vì sao lại từ giã người mẹ mà cậu ta rất mực yêu thương. Từ đấy, Pie không còn bao giờ lảng vảng trên bến cảng đầy ắp hàng hóa phảng phất hương vị những chân trời xa lạ, mùi nhựa đường và vani nữa.

Cũng như ông bố, Pie Đenmax trở thành người trồng nho. Phải chăng vì lòng yêu biển không được thỏa mãn mà năm này qua

năm khác, ông ta tậu vô số đất đai với những rặng thông xào xạc trong ngọn gió tây? Đến tuổi ba mươi nhăm, Pie thấy phải lập gia đình nhưng lại không muốn kết hôn với bất cứ ai ở Boocđô, mặc dù đã được giới thiệu với những cô gái giàu có. Ở Pari, anh gặp Idaben đờ Môngplâynet, tại nhà một người bạn kinh doanh rượu nho.

Anh yêu cô gái ngay từ khi mới gặp nàng. Nàng vừa đến tuổi mười chín nhưng có vẻ già hơn tuổi vì búi tóc dày đen nhánh trĩu nặng phía sau đầu và cặp mắt đẹp màu xanh thoáng chút u buồn. Nàng tỏ ra ân cần với anh tuy thỉnh thoảng có chút rầu rĩ và xa xăm. Để xua tan vẻ rầu rĩ ấy, anh tỏ ra vui nhộn nhưng không thô kệch. Khi tiếng cười Idaben bật lên, anh cảm thấy mình là người đàn ông sung sướng nhất trên đời. Anh cũng thấy là nàng không nên bỏ đi mái tóc lộng lẫy như phần lớn các bà các cô chạy theo mốt ở Boocđô.

Idaben Môngplâynet là con gái duy nhất của một điền chủ giàu có ở Mactinich (Một quần đảo thuộc Pháp nằm giữa Bắc và Nam Mỹ). Sống trên đảo cho tới năm lên mười, cô gái có giọng nói du dương như hát và những cử chỉ uyển chuyển của người địa phương. Dáng vẻ uể oải bề ngoài của nàng che dấu một tính cách kiên nghị và kiêu hãnh mà năm tháng còn làm rõ nét thêm. Sau lúc bà mẹ, một người đàn bà lai, nhan sắc tuyệt vời, qua đời, bố nàng gửi nàng cho hai bà em gái là Anbectin và Lida đờ Môngplâynet. Hai bà già độc thân sống ở Pari. Sáu tháng sau, đến lượt ông bố mất, để lại cho cô gái những khu đồn điền rộng mênh mông. Tuy không mấy hy vọng, Pie Đenmax vẫn thổ lộ tình yêu và nguyện vọng muốn cưới Idaben. Anh ngạc nhiên và sung sướng được cô gái nhận lời. Một tháng sau, lễ cưới được tổ chức hết sức long trọng ở Xanh-Tôma-Đacanh (Một hòn đảo trong quần đảo Mactinich). Họ ở lại Mactinich một thời gian rồi cùng với bà Ruýt, người lão bộc mà Idaben không muốn chia tay, quay về lập nghiệp ở Môngtiac.

Tuy xa lạ đối với nơi tỉnh lẻ này, nàng vẫn thích ứng rất nhanh với gia đình nhà chồng và hàng xóm láng giềng. Lúc lấy chồng, được hưởng một khoản hồi môn rất lớn, nàng đem dùng vào việc trang hoàng nơi ở mới của mình. Trước kia là một chàng trai độc thân đã luống tuổi, Pie chỉ sống trong hai ba phòng, còn những phòng khác thì bỏ không. Chưa đầy một năm sau, mọi cái đều đã đổi thay và đến khi Phrăngxoadơ, cô gái đầu lòng ra đời, thì không còn ai có thể nhận ra ngôi nhà cũ nữa. Hai

năm sau, Lêa cất tiếng khóc chào đời và ba năm sau nữa, đến lượt Lôrơ.

Pie Đenmax, chủ nhân ông lãnh địa Môngtiac, được xem là người hạnh phúc nhất trong vùng. Từ La Rêôn đến Badax, từ Lăngggông đến Cadiac, biết bao người ước ao niềm hạnh phúc êm đềm của ông với bà vợ và ba cô con gái xinh đẹp.

Từ tòa lâu đài Môngtiac nằm giữa những vùng đất phì nhiêu, những khu rừng và nhất là giữa những cánh đồng nho cung cấp một thứ vang trắng rất ngon có thể sánh với rượu vàng Xôtecnơ nổi tiếng và đã từng được thưởng nhiều huy chương vàng. Về sau lại thêm thứ vang đỏ rất thơm. Kể ra khu nhà rộng thênh thang được xây dựng vào đầu thế kỷ 19 này với những hầm rượu bao quanh và một trang ấp với đủ kho luac, chuồng ngựa, nhà xe, mà gọi là lâu đài thì cũng không thật đúng. Ông nội Pie trước kia đã cho thay những viên ngói tròn sản xuất trong vùng vốn từ màu hồng đã chuyển sang màu đen thẫm, bằng thứ ngói đá đen lạnh lùng mà người ta cho là sang trọng hơn. May sao nhà hầm rượu và các công trình phụ vẫn giữ nguyên mái ngói ban đầu. Mái ngói màu xám khu nhà chính khiến nó có dáng dấp trang trọng và hơi u sầu, thích hợp hơn với tư tưởng trưởng giả của người ông nội sinh trưởng ở Boocđô.

Dẫn vào tòa lâu đài tráng lệ xây trên ngọn đồi nhìn xuống hai nhánh sông Garon và Lăngon, giữa Vecđơle và Xanh-Mac là một con đường dài hai bên trồng tiêu huyền, cạnh một căn nhà nhỏ kiểu nhà sàn; tiếp đến là nhà cửa trong khu trang ấp. Ngay sau kho lúa đầu tiên là đường phố (người ta vẫn thường gọi như vậy con đường đi giữa trang ấp và khu nhà phụ của lâu đài, nơi có khu nhà bếp rộng thênh thang mà trên thực tế người ta dùng làm con đường chính vào nhà). Chỉ có khách lạ mới đi qua tiền sảnh với những đồ đạ kỳ dị, lát những viên gạch vuông đen trắng và trải thảm màu sắc sặc sỡ. Trên các bức tường trắng, những chiếc đĩa cổ, những bức tranh thủy mặc xinh xinh, một tấm gương rất đẹp từ thời Đốc chính (Tổ chức chính quyền ở Pháp cuối năm 1795) làm thành những điểm sáng vui mắt. Bước qua tiền sảnh, khách vào một khoảng sân trồng hai cây điền ma cổ thụ, những buổi đẹp trời cả gia đình ngồi quây quần dưới gốc cây. Không thể ước mơ một nơi nghỉ ngơi yên tĩnh hơn: qua những bụi đinh hương và hàng rào thủy lạp, rồi qua hai trụ đá, khách bước tới một thảm cỏ thoai thoải về phía bậc thềm cao bao quát cả cảnh vật. Bên phải, một khu rừng nhỏ, một

thửa vườn trồng hoa, rồi đến cánh đồng nho chạy dài đến tận Benlơvuy bao quanh lâu đài.

Pie Đenmax yêu quý vùng đất này cũng như yêu quý ba cô con gái. Ông là một con người dữ dội và nhạy cảm. Thân sinh ông chết sớm, để lại cho con việc trông coi Môngtiac mà các anh chị em ông không buồn ngó ngàng tới vì cách Boócđô quá xa và hoa lợi chẳng có bao nhiêu. Lập nghiệp ở Môngtiac, ông nhất quyết phải thành đạt. Để mua lại phần thừa kế của các anh em, ông vay nợ của một người bạn là Raymông đờ Acgila, một điền chủ giàu có ở gần Xanh-Emiliông. Và thế là, không có cơ hội làm người chỉ huy duy nhất sau Thượng đế trên một con tàu biển, ông trở thành người chủ duy nhất ở trang trại Môngtiac.

Chương 1

Đã gần cuối tháng tám, Lêa, cô gái thứ hai của Pie Đenmax vừa tròn mười bảy. Hai mắt lim dim, nàng ngồi trên mặt đá hãy

còn nóng của bức tường nhỏ bao quanh sân thượng ở Môngtiac nhìn ra cánh đồng, nơi thỉnh thoảng phảng phất hương vị biển cả thổi qua rặng thông, đung đưa đôi chân trần rám nắng với bàn chân xỏ trong đôi giày có sọc. Hai tay chống lên bức tường nhỏ, nàng thưởng thức niềm khoái cảm thấy da thịt mình rạo rực dưới chiếc áo dài mỏng. Nàng hít thở khoan khoái, và nhẹ nhàng duỗi mình tựa chú mèo Môna khi nó thức dậy dưới ánh mặt trời.

Cũng như cha nàng, Lêa yêu mến cái lãnh địa này mà nàng biết rõ từng ngóc ngách như lòng bàn tay mình. Lúc còn bé, nàng núp sau những bó củi cành, những dãy thùng rượu, chơi trò đuổi bắt với những đứa bé anh chị em họ hay bọn con trai, con gái nhà láng giềng. Người bạn cố hữu trong các trò chơi này là Machiax Phaya, con trai người trông coi hầm rượu, hơn cô bé ba tuổi. Hoàn toàn tận tụy, cậu bé ngây ngất trước mỗi nụ cười của cô gái. Mái tóc Lêa thường xuyên xoắn lại thành từng lọn, hai đầu gối xây xát, cặp mắt màu tím mở to dưới hàng mi dài đen nhánh. Trò chơi ưa thích của nàng là thử thách Machiax. Một hôm, cô bé bảo cậu con trai.

- Cậu chỉ cho tớ xem người ta làm tình như thế nào đi.

Cậu ta ôm cô gái vào lòng, đặt từng nụ hôn nhè nhẹ lên khuôn mặt xinh đẹp đang rúc vào đống cỏ khô trong kho lúa. Lim dim đôi mắt màu tím, cô bé chăm chú nhìn theo mỗi cử chỉ của chàng trai.

Đâu đó, trong khu các căn nhà phụ, bỗng nghe tiếng Pie Đenmax, Machiax dừng tay vuốt ve cô gái.

- Cậu tiếp tục đi. – Lêa vừa thầm thì vừa áp chặt vào mái tóc loăn xoăn màu hung của người con trai.

- Có tiếng bố cậu đấy...

- Thì đã sao, cậu sợ hả?

- Không, nhưng nếu ông thấy, sẽ xấu hổ.

- Xấu hổ? Vì sao? Chúng ta có làm điều gì xấu?

- Cậu biết rõ chứ. Bố mẹ cậu luôn luôn đối xử tốt với bố mẹ tớ và với cả tớ nữa.

- Nhưng vì cậu yêu tớ kia mà.

Người con trai ngắm nhìn cô gái hồi lâu. Cô bé xinh đẹp biết chừng nào với mái tóc vàng rực dính những cánh hoa khô nhỏ và những cuộng cỏ, đôi mắt long lanh, miệng hé mở với hai hàm răng nhỏ trắng bóng và ham hố, với cặp vú non tơ vừa mới nhú.

Bàn tay Machiax chìa ra rồi thụt lại. Cậu ta bảo như nói với chính mình:

- Không, như thế không tốt. Không nên như thế..., - Rồi nói thêm, giọng cương quyết hơn – Đúng, tớ yêu cậu và chính vì yêu cậu nên tớ không muốn..., cậu... Cậu là cô tiểu thư trong lâu đài, còn tớ...

Cậu ta bước đi và xuống cầu thang.

- Machiax...

Cậu ta không trả lời và cô bé nghe tiếng cửa kho lúa đóng sập lại.

- Rõ là ngốc...

Cô bé ngủ cho tới chiều tối khi tiếng chuông thứ hai báo hiệu bữa ăn tối đánh thức dậy.

Xa xa, tháp chuông nhà thờ điểm năm tiếng, không rõ ở Lănggông hay Xanh-Mac. Con chó Xuyntăng vui vẻ sủa vang và chạy theo hai chàng trai đang từ trên sân cỏ chạy tới trong tiếng cười vui. Hai anh em Raun và Giăng Lơphevrơ đến trước bức tường Lêa đang ngồi. Hổn hển, cả hai đứng tựa vào tường, hai bên cô gái. Cô ta bĩu môi nhìn hai chàng trai.

- Sao đến muộn thế, tớ cứ tưởng các cậu thích cái con ngốc

Nôen Vinlơnxvơ. Chắc nó chẳng biết làm gì cho các cậu thích thú chứ gì?

- Cô ta đâu có ngốc! – Raun lên tiếng.

Chú em vội đá nhẹ cậu anh một cái.

- Ông bố cô ta giữ bọn tớ lại. Ông Vinlơnxvơ cho là chiến tranh chẳng bao lâu nữa sẽ xảy ra.

- Chiến tranh, chiến tranh, người ta chỉ nói tới chiến tranh. Tớ đã chán ngấy ra rồi. Tớ chẳng quan tâm. – Lêa đột ngột nói và vắt chân lên bờ tường.

Cả Raun và Giăng đều ra vẻ sốt sắng cùng chạy bổ đến dưới chân Lêa.

- Hỡi nữ hoàng trong đêm tối của chúng tôi, hỡi ánh dương giữa ban ngày của chúng tôi, hãy thứ lỗi cho chúng tôi. Mặc cho chiến tranh làm xáo động các cô gái và giết chết các chàng trai. Nhan sắc mê ly của nàng không thể hạ cố tới những cái xấu xa ấy. Chúng tôi yêu nàng một tình yêu vô song. Trong hai chúng tôi, nàng thích ai, hỡi bà chúa? Nàng hãy chọn đi! Giăng à? Ôi! Con người hạnh phúc! Tôi chết ngay lúc này vì tuyệt vọng đây. – Raun thốt lên và ngã xuống, hai tay chắp lại thành hình giá chữ thập trước ngực.

Với ánh mắt tinh nghịch, Lêa đi vòng quanh anh chàng nằm sóng soài trên mặt đất và bước qua, vẻ khinh miệt, rồi đứng lại lấy chân khẽ hất và nói, giọng vừa bi vừa hài:

- Hắn có vẻ chết hơn là sống!

Khoác tay Giăng lúc này vẫn cố giữ vẻ nghiêm trang, nàng kéo cậu ta đi.

- Cứ mặc cái xác thối rữa ra đấy. Cậu bạn, cậu cứ lại đây tán tỉnh tớ đi.

Đôi trai gái bước đi dưới ánh mắt giả vờ tuyệt vọng của Raun, lúc đó đang ngẩng đầu nhìn họ đi xa dần.

Raun và Giăng là hai chàng trai có thể lực khác thường. Hai mươi mốt và hai mươi tuổi, hai người rất mực gắn bó với nhau, gần như hai anh em sinh đôi. Hễ Raun làm một điều gì dại dột là Giăng lập tức nhận lấy lỗi về mình. Hễ Giăng nhận được một món quà là đem tặng lại anh trai ngay. Hai anh em được nuôi dạy trong một trường trung học nhưng họ làm các giáo sư thất vọng vì thờ ơ với mọi môn học. Liên tục đứng cuối lớp, mãi về sau, mới thi đỗ tú tài. Và chỉ vì – theo lời họ - để làm vui lòng cha mẹ. Nhưng chính – theo lời người ta kể - để tránh những trận đòn mà bà mẹ dữ dằn sẵn sàng ban phát cho một lũ con đông đúc và nghịch ngợm. Góa bụa từ lúc còn rất trẻ với sáu đứa con mà đứa bé nhất mới lên hai, bà Amêli điều khiển một cách kiên nghị các cơ ngơi trồng nho của chồng để lại: trang trại Vecđơne.

Bà Amêli có phần không ưa Lêa, bà cho là cô trái tính trái nết và mất dạy. Ai ai cũng biết là Raun và Giăng Lơphevrơ say mê cô gái; đó là đề tài đùa cợt của bọn con trai trong vùng, còn các cô gái thì bực dọc, tức tối.

- Thật khó mà cưỡng nổi cô ta. Hễ cô ta lim dim đôi mắt nhìn mình là mình muốn ôm ngay vào lòng. – Các chàng trai bảo.

- Cô ả đến là lẳng lơ. – Các cô gái cãi lại - Hễ thấy một người đàn ông chú ý tới một cô gái là cô ả tìm cách tán tỉnh người ta cho kỳ được.

- Có thể như thế, nhưng với Lêa thì có thể nói mọi chuyện: về ngựa, về thông, về nho và vô số chuyện khác.

- Đấy là những sở thích của đám nông dân. Cô ả xử sự như một đứa con trai, chứ không phải như một cô gái thượng lưu. Đi xem bò đẻ, xem ngựa giao cấu, hoặc một mình hoặc cùng với đàn ông và lũ người hầu, thức dậy ban đêm để ngắm trăng cùng với con chóXuyntăng, tất cả cái đó liệu có ổn không? Bà mẹ cô ta thật sự tuyệt vọng. Cô ta đã bị đuổi khỏi ký túc xá vì vô kỷ luật. Nhẽ ra cô ả phải noi gương cô chị Phrăngxoadơ, một cô gái thật sự...

- Nhưng Phrăngxoadơ thì chán chết, chỉ chăm chăm chú chú tới âm nhạc và quần áo...

Thực tế, sức thu hút của Lêa đối với đàn ông là tuyệt đối. Không một ai cưỡng nổi. Dù trẻ dù già, dù tá điền hay chủ đất, đều bị cô gái chinh phục. Chỉ vì một nụ cười của nàng, không ít người sẵn sàng làm những điều dại dột nhất và trước tiên là ông bố.

Mỗi khi phạm một lầm lỗi là cô gái đi tìm ông bố trong văn phòng, ngồi lên đầu gối và rúc vào lòng ông. Những lúc đó, Pie Đenmax cảm thấy một niềm hạnh phúc mà ông ta phải lim dim đôi mắt để tận hưởng.

***

Vùng dậy, Raun đuổi kịp Lêa và Giăng

- Cô em ơi, anh sống lại rồi. Hai người nói chuyện gì với nhau thế?

- Nói về buổi dạ hội tổ chức ngày mai ở nhà ông đờ Acgila, và về việc Lêa nên mặc áo gì để dự vũ hội.

- Áo gì thì tớ cũng tin chắc rằng cậu sẽ là người đẹp số một. – Raun vừa nói vừa quàng tay vào ngang lưng Lêa.

Cô gái cười và tránh ra:

- Thôi đi nào, cậu đừng cù tớ như thế. Buổi dạ hội chắc sẽ tuyệt vời. Ở cái tuổi hai tư, Lôrăng sẽ là người hùng trong vũ hội. Sau cuộc đi chơi và ăn ngoài trời, sẽ có khiêu vũ, ăn khuya và đót pháo hoa. Chỉ có thế thôi!

- Lôrăng sẽ hai lần là người hùng của vũ hội. – Giăng nói.

- Sao? – Lêa hỏi và ngước lên về phía Giăng khuôn mặt xinh đẹp lấm chấm vài nốt tàn nhang.

- Tớ không thể nói với cậu, vì còn là điều bí mật.

- Thế nào, cậu mà cũng có những điều giấu tớ à? Còn cậu, Raun, cậu có biết gì không?

- Có, chút đỉnh...

- Thế mà tớ đinh ninh tớ là bạn các cậu, các cậu yêu mến tớ nên không có gì phải giấu giếm tớ cơ đấy. – Lêa nói và ngồi phịch xuống chiếc ghế đá áp sát vào tường hầm rượu trông thẳng ra cánh đồng nho, và vờ lấy gấu áo lau mắt.

Vừa giả vờ sụt sịt, Lêa vừa ghé mắt quan sát hai chàng trai đang nhìn nhau, bối rối. Thấy vẻ do dự của họ, cô gái quyết tấn công và ngẩng đôi mắt tưởng như đẫm lệ lên:

- Các cậu đi đi, các cậu làm tớ đau khổ quá chừng, tớ không muốn nhìn mặt các cậu nữa đâu.

Thế là Raun quyết định:

- Thế này này. Ngày mai, ông đờ Acgila sé báo tin cưới vợ cho con trai...

- Cưới vợ cho con trai? – Lêa cắt ngang lời cậu ta.

Cô gái thôi ngay trò giả đò và nói, giọng hết sức dữ dằn:

- Cậu hoàn toàn điên rồi. Lôrăng không hề có ý định cưới vợ, nếu có thì anh ấy đã nói với tớ.

- Có lẽ hắn chưa có cơ hội, nhưng cậu biết rõ là từ nhỏ, hắn đã hứa hôn với cô em họ là Cami Acgila rồi chứ? – Raun nói tiếp.

- Với Cami Acgila ư? Nhưng anh ấy có yêu cô ta đâu! Chỉ là chuyện trẻ con để làm trò đùa cho bố mẹ thôi mà.

- Cậu nhầm rồi. Ngày mai sẽ thông báo lễ đính hôn chính thức của Lôrăng và Cami, và lễ cưới sẽ tổ chức rất sớm, vì chiến tranh...

Lêa không nghe gì nữa. Vừa vui đáy, giờ đã cảm thấy cực kỳ kinh hoàng. Nàng hết sốt lại lạnh, đau ngực, nhức đầu. Lôrăng cưới

vợ ư? Vô lý... Con bé Cami mà ai nấy đều ca ngợi ấy, đâu có thể làm vợ anh, nó là một cô ả trí thức luôn luôn vùi đầu vào sách vở, là một cô gái thị thành. Anh không thể lấy cô gái ấy vì người anh yêu là mình kia mà... Mình thấy rõ điều đó qua cách hôm nọ anh cầm tay và nhìn mình... Mình biết, mình cảm nhận điều đó.

- Hítle cóc cần...

- Nhưng dẫu sao thì Ba Lan...

Say sưa tranh luận, hai chàng trai không chú ý tới sự đổi thay trong thái độ của Lêa.

- Tớ phải gặp anh ấy. – Nàng nói to.

- Cậu bảo gì? – Giăng hỏi.

- Không gì hết, tớ nói là đã đến lúc tớ phải trở về nhà.

- Đã về à? Chúng ta vừa mới đến.

- Tớ mệt, tớ đau đầu.

- Dù sao, ngày mai, ở Rôsơ-Blăngsơ, tớ cũng muốn cậu chỉ nhảy với Raun và tớ thôi.

- Đồng ý, đồng ý. – Lêa đáp, vẻ mệt mỏi, và đứng dậy.

- Hoan hô! - Cả hai chàng trai đồng thanh thốt lên.

- Cậu chuyển giúp lời bọn này kính chào mẹ cậu.

- Tớ sẽ chuyển. Hẹn ngày mai.

- Cậu chớ quên đấy nhé: cậu sẽ chỉ nhảy với bọn này thôi.

Trên đường về, Raun và Giăng chạy nhảy tung tăng (Nguyên văn: chạy nhảy như những chú chó con).

“Bọn họ nghịch ngợm thật”, Lêa nghĩ bụng.

Không quay về nhà, nàng đi về phía mô đất có cây thập tự, nơi nàng vẫn tới ẩn náu mỗi lúc trong lòng phiền muộn.

Trong tuổi ấy thơ, mỗi lúc cãi vã với chị em, bị bà Ruýt phạt vì xao nhãng công việc, nhất là khi bị mẹ la mắng, Lêa đến ẩn náu trong một ngôi nhà thờ nhỏ ở chốn này để quên đi nỗi đau buồn hay giận dỗi. Nàng tránh căn trại của bà cụ Xiđôni, người đầu bếp ngày trước trong lâu đài, nay đã nghỉ việc vì bệnh tật hơn là vì tuổi tác. Để đền đáp công lao, Pie Đenmax biếu bà cụ ngôi nhà ở chỗ xao nhất này trong vùng. Lêa thường tới chuyện gẫu với bà già, và mỗi lần, bà cụ tha thiết mời nàng một ly rượu hắc bồn tử do tự tay cụ cất lấy. Cụ rất kiêu hãnh về món rượu và chờ một lời ngợi khen mà Lêa không bao giờ quên nói, tuy rất sợ rượu hắc bồn tử.

Nhưng hôm nay, nàng không sao đủ sức đến đấy nghe cụ Xiđôni chuyện gẫu và uống rượu của cụ.

Hổn hển, nàng dừng lại dưới chân giá chữ thập và ngồi phịch xuống bực tam cấp đầu tiên, hai bàn tay lạnh giá ôm lấy đầu. Nàng cảm thấy một nỗi đau khủng khiếp, hai thái dương giật giật, hai tai ù lên, miệng đắng ngắt; nàng ngẩng đầu và nhổ nước bọt:

- Không, không thể thế được! Không đúng!

Chắc hẳn hai anh em nhà Lơphevrơ nói như vậy là vì ghen tị. Người ta đâu có cưới nhau vì cái cớ đính hôn lúc còn nhỏ? Vả lại, Cami quả là quá vô duyên đối với Lôrăng. Với cái vẻ uyên bác và sầu não của cô ta, với thể trạng mà người ta bảo là mong manh và với những cung cách quá ẻo lả. Phải sống với một người đàn bà như vậy thì phiền muộn biết chừng nào! Không, Lôrăng không thể yêu cô ta: chính anh yêu nàng, chứ không phải yêu cái con bé gầy gò, đến không biết cả cách ngồi cho đàng hoàng trên lưng ngựa hoặc không khiêu vũ được suốt đêm... Anh yêu nàng, Lêa tin chắc như vậy. Nàng thấy rõ điều đó qua cách anh cầm tay nàng, qua ánh mắt anh tìm kiếm ánh mắt nàng... Mới hôm qua thôi, trên bãi biển... nàng đã ngửa đầu ra sau... Nàng cảm thấy rõ rệt anh thèm khát hôn nàng đến chừng nào. Dĩ nhiên, anh không

làm gì cả... Các chàng trai trong xã hội thượng lưu thật đến khó chịu vì bị gò bó bởi nền giáo dục của họ! Không, Lôrăng không thể yêu Cami.

Niềm tin ấy khiến Lêa lại trở nên can đảm. Nàng đứng vụt dậy, quyết tâm tìm hiểu thực chất câu chuyện đùa ấy và bắt hai anh em Lơphevrơ phải trả giá đắt cho lối cười cợt khiếm nhã của họ. Nàng ngẩng đầu nhìn giá chữ thập và thì thầm:

- Cầu xin Người giúp con!

Ba nàng đã ở suốt ngày ở Rôsơ-Blăngsơ, chắc hẳn sắp trở về. Nàng quyết đi gặp ông. Qua ông, nàng sẽ biết rõ tình hình.

Dọc đường, nàng bắt gặp ông đi về phía mình.

- Ba thấy con chạy như bị ma đuổi. Mấy chị em lại cãi nhau hả? Mặt con đỏ rực và tóc tai rói bù lên thế kia.

Gặp bố, Lêa cố lấy lại nét mặt bình tĩnh giống như kiểu đàn bà thoa vội một lớp phấn mỏng khi có người tới thăm bất ngờ: kết quả không mấy mỹ mãn. Nàng cố nở nụ cười và khoác tay bố, ngả đầu lên vai ông, nàng nói, giọng rất mực âu yếm:

- Ba ơi, gặp ba, con vui mừng quá chừng, chính con đi tìm ba mà. Hôm nay trời đẹp quá, phải không ba?

Có phần ngạc nhiên về lời lẽ ba hoa của Lêa, Pie Đenmax siết chặt con vào lòng trong lúc ngắm nhìn những sườn đồi trồng đầy nho trong cảnh hài hòa và thanh bình tuyệt mỹ. Ông thở dài:

- Đúng, một ngày đẹp, một ngày thanh bình; phải chăng là ngày thanh bình cuối cùng?

Lêa lơ đễnh hỏi:

- Ngày cuối cùng? Sao vậy ba? Mùa hè chưa kết thúc, và ở Môngtiac, mùa thu bao giờ cũng là mùa đẹp nhất cơ mà.

Pie Đenmax nới vòng tay và nói, giọng mơ màng:

- Đúng, mùa thu là mùa đẹp nhất, nhưng thái độ vô tư lự của con làm ba kinh ngạc; xung quanh con, tất cả đều báo hiệu chiến tranh, thế mà con...

- Chiến tranh!... Chiến tranh!... – Cô gái lạnh lùng cắt ngang lời cha – Con chán chiến tranh rồi... Hítle đâu có điên rồ tới mức tuyên chiến với Ba Lan... Vả lại, dù hắn có gây chiến ở đấy đi nữa, thì cái ấy có quan hệ gì đối với chúng ta? Bọn Ba Lan ấy, họ cứ tự lo liệu lấy!...

- Im đi, con chẳng hiểu gì về những điều con nói cả. – Ông bố thết lên và bóp mạnh cánh tay con gái – Con đừng bao giờ nói những điều như thế nữa: giữa Anh và Pháp có hiệp ước liên minh. Không bên nào được vi phạm.

- Thì người Nga cũng đã liên minh với Đức.

- Thật là nhục nhã cho họ và sẽ có ngày Xtalin thấy mình bị đánh lừa.

- Nhưng còn Săмbeclanh? (Thủ tướng Anh thời kỳ 1939-1940, người tuyên chiến với Đức quốc xã năm 1939).

- Săмbeclanh sẽ làm theo danh dự, ông ta sẽ khẳng định cho Hítle thấy ý chí tôn trọng hiệp ước Anh – Ba Lan của mình.

- Thế thì sao hả ba?

- Thì sao à? Thì là chiến tranh chứ sao!

Một thoáng im lặng với hình ảnh chiến tranh sừng sững trước mặt hai cha con. Cuối cùng Lêa phá tan phút im lặng ấy.

- Thế nhưng Lôrăng đờ Acgila bảo chúng ta chưa sẵn sàng, vũ khí chúng ta sản xuất từ những năm 14 – 18, chỉ đang đưa vào bảo tàng quân đội; không quân của chúng ta là con số không, còn trọng pháo thì dễ bị tiêu hủy.

- Con bảo không muốn nghe nói về chiến tranh, thế mà ba thấy

con còn thông thạo quân lực của chúng ta hơn cả ba nữa kia đấy. Thế còn dũng khí của binh sĩ ta thì con thấy thế nào?

- Lôrăng bảo người Pháp không muốn đánh nhau...

- Thế nhưng vẫn phải đánh...

- ... và tất cả sẽ bị giết sạch, chẳng vì một cái gì cả mà chỉ vì một cuộc chiến tranh không phải là chiến tranh của chính họ...

- Họ sẽ chết vì nền tự do...

Cô gái nói không thành lời và quay mặt đi để ông bố không nhìn thấy những giọt nước mắt.

Sửng sốt vì những lời nói của con gái, ông bố không nhận thấy gì hết.

- Giá con là con trai thì ba phải nói con là một kẻ hèn nhát, Lêa ạ.

- Con không biết, ba ơi, con xin lỗi ba, con làm ba phiền lòng, nhưng con sợ lắm...

- Tất cả chúng ta đều sợ...

- Lôrăng thì không, anh ấy bảo anh làm nghĩa vụ của mình tuy tin chắc chúng ta sẽ bị đánh bại.

- Ông bố cậu ta, chiều nay, cũng nói với ba những lời thất bại chủ nghĩa như vậy.

- A! Ba vừa ở Rôsơ-Blăngsơ phải không ba?

- Phải.

Lêa cầm tay bố và vừa kéo ông đi vừa mỉm cười hết sức âu yếm.

- Chúng ta về thôi, ba, không thì mẹ con lại lo vì đã muộn rồi.

- Con nói phải. – Ông bố đáp và cũng mỉm cười với con gái.

Hai bố con dừng chân ở Benlơvuy để chào bà cụ Xiđôni lúc đó vừa ăn tối xong và đang ngồi trên ghế hóng mát trước nhà.

- Thế nào, khỏe mạnh chứ, cụ Xiđôni?

- Ồ! Thưa ông, tình hình rồi có thể tồi tệ hơn kia đấy. Chừng nào còn đẹp trời thì bộ xương già này còn được sưởi ấm. Vả lại, thưa ông, làm sao ở chốn này mà lòng lại không thanh thản?

Khoát rộng tay, bà cụ chỉ cho họ cảnh quan tuyệt diệu, nơi có thể - theo lời cụ - đứng nhìn dãy Pirênê khi đẹp trời. Ánh chiều tà làm lấp lánh màu xanh tươi trên các cánh đồng nho, nhuộm vàng những con đường bụi bặm, tô nâu lớp ngói trên các nóc hầm rượu, bao phủ lên mọi vật một vẻ thanh bình giả dối.

- Mời ông vào nhấp một ly rượu nhạt...

Nhưng hai bố con nghe tiếng chuông báo giờ ăn tối nên không vào uống rượu hắc bồn tử của bà cụ.

Trên đường về nhà, tay khoác tay bố, Lêa hỏi ông:

- Ngoài chuyện chiến tranh, ba có còn nói chuyện gì khác với ông đờ Acgila không? Ba có nói về buổi vũ hội ngày mai không?

Muốn xóa trong trí cô gái câu chuyện lúc nãy, Pie Đenmax đáp:

- Đấy sẽ là một buổi vũ hội hết sức tưng bừng, chưa từng thấy đã lâu. Ba cũng có thể nói với con một điều bí mật, nếu con hứa với ba không nói lại với chị gái và em gái con, vì chúng không sao giữ kín được mồm miệng đâu.

Bất giác, Lêa đi chậm lại, hai chân bỗng nhiên nặng trĩu.

- Một điều bí mật hả ba?...

- Đúng. Ông đờ Acgila sẽ báo tin lễ đính hôn của con trai.

Lêa im lặng dừng bước.

- Con không hỏi cậu ta kết hôn với ai à?

- Với ai? - Cuối cùng cô gái ấp úng.

- Với Cami đờ Acgila, cô em họ. Không ai lạ gì chuyện đó, song vì nghe rục rịch chiến tranh nên Cami muốn tổ chức sớm hôn lễ... nhưng... con làm sao vậy?

Pie Đenmax vội giữ tay con gái vì cô suýt ngã.

- Con yêu quý, con tái mét đi rồi... có việc gì vậy? Chí ít con cũng không ốm đấy chứ? Hay vì đám cưới của Lôrăng?... Con không say mê cậu ta chứ?

- Có, con yêu anh ấy và anh ấy yêu con!

Sững sờ, ông dìu Lêa tới một chiếc ghế bên lề đường để con gái ngồi xuống và tự ông cũng ngồi phịch xuống bên cạnh.

- Con nói gì với ba vậy? Không bao giờ nó có thể bảo con là nó yêu con vì đã từ lâu nó vốn biết nó phải kết hôn với cô em họ kia mà. Do đâu mà con tin là nó yêu con?

- Con biết anh ấy yêu con, chỉ có thế thôi.

- Chỉ có thế thôi!...

- Con sẽ nói với anh ấy là con yêu anh, và như thế anh ấy không thhẻ cưới cái cô em họ ngốc nghếch kia nữa.

Pie Đenmax nhìn con, lúc đầu với vẻ buồn bã, về sau với thái độ nghiêm khắc.

- Trước hết, Cami đờ Acgila không phải là một cô bé ngốc

nghếch, mà là một cô gái xinh đẹp, có giáo dục và học vấn cao, hoàn toàn thích hợp với Lôrăng...

- Con tin chắc là không.

- Lôrăng là một chàng trai sống theo những nguyên tắc cứng rắn; một cô gái như con sẽ rất nhanh chóng làm nó chán nản.

- Điều đó không quan trọng đối với con, dù anh ấy thế nào, con cũng vẫn yêu. Con sẽ bảo anh ấy...

- Con sẽ không nói gì với nó hết. Ba không muốn con gái mình đi tán tỉnh một chàng trai đã có người yêu.

- Không đúng, người yêu của anh ấy, chính là con.

Trước vẻ mặt sững sờ của con, Pie Đenmax lên tiếng sau một thoáng ngập ngừng:

- Nó không yêu con đâu. Chính bản thân nó vui mừng báo với ba cái tin nó cưới vợ.

Tiếng kêu phát ra từ cổ họng con gái làm ông đau nhói như một cú đánh. Mới cách đây ít lâu thôi, Lêa của ông còn là một con bé. Nó còn chạy vào giường ông khi nó sợ bầy sói trong truyện cổ tích của bà già Ruýt, thế mà nay nó đã đắm đuối yêu đương.

- Con gái xinh đẹp của ba, con cừu non của ba, ba van con.

- Ba... ba ơi!...

- Thôi nào, thôi nào! Ba đây này... con lau nước mắt đi... nếu thấy con thế này thì mẹ con sẽ đâm ốm mất thôi. Con hãy hứa với ba là con sẽ xử sự đúng mực. Con không được hạ mình xuống tới mức thú nhận tình yêu của con với Lôrăng. Con phải quên nó đi.

Lêa không nghe cha nói. Trong đầu óc hoang mang, đàn dà nảy sinh một ý nghĩ khiến cô gái lấy lại bình tĩnh. Nàng cầm lấy chiếc mùi xoa của bố, hỉ mũi ầm ĩ, "không phải như một cô gái hào

hoa" – theo lối nói của Phrăngxoadơ – và ngẩng cao khuôn mặt còn ngấn lệ nhưng đã tươi cười.

- Ba ơi, ba nói đúng, con sẽ quên anh ấy.

Nét mặt sững sờ của Pie Đenmax chắc hẳn trông buồn cười lắm vì Lêa bỗng phả lên cười.

"Quả mình không hiểu tí gì về đàn bà hết". Ông nghĩ bụng, trong lòng như cất được một gánh nặng.

Nghe tiếng chuồng thứ hai bóa bữa ăn tối, hai bố con rảo bước.

Lêa chạy về phòng, hài lòng đã thoát khỏi cặp mắt luôn luôn chăm chú của bà Ruýt, vẩy nước mát lạnh lên mặt và chải lại tóc. Ngắm nhìn bóng mình trong gương, nàng không lấy gì buồn bã cho lắm. "Không đến nỗi nào". Nàng thầm nghĩ. Chỉ có ánh mắt là long lanh hơn thường ngày.

Chương 2

Viện cớ nhức đầu, Lêa không cùng gia đình đi dạo sau bữa ăn tối như thường ngày, và nằm trong căn buồng mà cả nhà vẫn quen gọi là "buồng của lũ trẻ". Bà già Ruýt ân cần hỏi han, còn mẹ nàng thì lo lắng vuốt ve vầng trán con gái và cả hai đều bảo trán nàng hâm hấp nóng.

"Buồng của lũ trẻ" thực ra là một căn phòng lớn phía chái nhà xưa nhất, nơi giờ đây dùng làm chỗ ở cho gia nhân và nhà kho. Nó là nơi chồng chất những cái hòm đạn bằng cành liễu chứa đầy quần áo lỗi thời đã từng là niềm vui của mấy cô bé nhà Đenmax trong những ngày mưa gió khi họ chơi trò hóa trang; cũng có cả những hình nhân dùng làm khuôn quần áo, ngực rộng, hông nở giống như thân hình phụ nữ, và những hòm chất đầy những cuốn sách - phần thưởng của Pie Đenmax và của các anh trai ông. Mấy chị em Lêa đã từng tập đọc trong những cuốn sách thường mang tính chất giáo huấn ấy. Chính căn phòng này với những cái xà ngang dài rộng, cửa sổ cao trên tầm với của trẻ em, nền lát gạch vuông nhạt màu, rạn nứt, trải những tấm thảm cũ hoen ố, tường phủ giấy hình vẽ đã mờ nhạt, cũng là nơi ẩn náu của Lêa. Ở đấy, giữa đống đồ chơi thuở ấu thơ nay đã gãy nát, Lêa rúc vào chiếc giường sắt cao to, nơi nàng vẫn nằm ngủ cho tới năm lên sáu. Nàng đọc sách, mơ màng, vừa khóc vừa ru con búp bê nàng ưa thích ngày trước, hoặc nằm ngủ co quắp, đầu gối gập lên tận cằm, dáng điệu thanh thản giống như của con bé tươi cười, vô tư lự thuở nào. Những tia nắng chiều tà cuối cùng rọi chút ánh sáng yếu ớt và căn phòng. Ngồi trên giường, hai tay bó gối, Lêa nhíu mày nhìn mà không thấy bức chân dung của một bậc tiền nhân từ mấy đời trước, đắm chìm trong bóng tối. Nàng yêu Lôrăng đờ Acgila từ bao giờ? Từ những ngày tháng xa xăm ư? Không! Không phải thế! Mới năm ngoái thôi nàng đâu có chú ý tới chàng, và chàng cũng vậy. Mọi sự đều mới bắt đầu từ năm nay, trong dịp lễ Phục sinh vừa qua, khi chàng về thăm cha chàng bị mệt. Như thường lệ, mỗi lần về nghỉ, chàng vẫn ghé chào ông bà Đenmax.

Hôm ấy, Lêa ngồi một mình trong phòng khách, say mê đọc

cuốn tiểu thuyết cuối cùng của Phrăngxoa Môriac (Nhà văn Pháp, giải thưởng Nôben 1952), người hàng xóm gần gũi nhất của gia đình nàng. Mải miết đọc, nàng không nghe tiếng mở cửa. Trong không khí mát mẻ của những ngày đầu xuân mang theo mùi đất ẩm ướt, nàng khẽ rùng mình và ngẩng đầu lên. Một người đàn ông cao lớn, đẹp trai, tóc hung, trang phục ky sĩ, cầm mũ và roi ngựa trong tay đeo găng, đứng nhìn nàng với ánh mắt ngợi ca làm nàng rất thích thú. Mơ màng, nàng không nhận ra ngay người khách trong lúc tim nàng đập rộn ràng. Chàng nở một nụ cười. Nhận ra chàng, nàng đứng vụt dậy và nhảy lên ôm choàng lấy cổ chàng trai với một cử chỉ còn trẻ thơ.

- Lôrăng...

- Lêa hả?...

- Đúng, chính em đây.

- Có thể thế này hay sao? Lần trước gặp cậu... à, gặp cô, cô còn là một con bé, áo bị rách, tóc tai bờm xờm, đầu gối xây xát, thế mà... bây giờ... trước mặt tôi là một thiếu nữ thanh tú, xinh đẹp tuyệt vời (chàng xoay qua xoay lại cô gái trước mặt như để nhìn ngắm cho rõ hơn), tóc chải cực kỳ khéo léo (hôm ấy bà già Ruýt sửa sang mái tóc lại cho nàng, trông nàng tựa một trang tiểu thư quý tộc thời Trung đại).

- Em làm anh vui thích phải không?

- Hết sức vui thích.

Cặp mắt màu tím ngây thơ nhấp nháy như mỗi khi Lêa muốn cám dỗ một chàng trai. Với dáng điệu ấy, nàng làm mê mẩn mọi trái tim - người ta không ngớt bảo nàng như vậy!

- Tôi ngắm nhìn cô không chán mắt. Cô bao nhiêu tuổi rồi, cô bé?

- Tháng tám này, em mười bảy.

- Cami, cô em họ tôi, hơn cô hai tuổi.

Vì sao khi nghe cái tên ấy, Lêa khó chịu đến thế? Theo phép lịch sự, nhẽ ra nàng phải hỏi thăm tin tức về gia đình Cami mà nàng rất quen thuộc, nhưng nàng không sao chịu nổi khi nghe nói tới cái tên Cami ấy.

Lôrăng hỏi thăm Lêa về tình hình bố mẹ, chị em nàng. Nàng không nghe những lời chàng hỏi, chỉ trả lời có, không một cách hú họa. Nàng chỉ chăm chú tới giọng nói của chàng, giọng nói đang làm nàng run lên.

Kinh ngạc, Lôrăng ngừng lời và nhìn nàng chăm chú hơn. Lêa tin chắc là lúc đó chàng đã ôm nàng vào lòng nếu mẹ nàng và cô chị, cô em không bất ngờ xuất hiện.

- Sao thế Lêa? Sao Lôrăng tới mà con không gọi mẹ?

Chàng trai hôn tay bà mẹ.

- Giờ đây, cháu biết rõ hơn do đâu mà Lêa có cặp mắt đẹp đến thế. – Chàng trai ngẩng đầu lên nói.

- Cháu chớ nên nói quá nhiều là Lêa xinh đẹp, nó đã biết quá rõ rồi.

- Còn chúng em thì sao? – Phrăngxoadơ và Lôrơ cùng hỏi một lúc.

Lôrăng nghiêng mình và bế cô bé Lôrơ.

- Mọi người đều biết là phụ nữ Môngtiac đẹp nhất trong vùng này.

Bà mẹ giữ Lôrăng ở lại ăn tối. Lêa vẫn ngây ngất say đắm, ngay cả khi lần đầu tiên chàng nói tới khả năng xảy ra chiến tranh. Lúc ra về, chàng hôn lên má nàng lâu hơn so với cô chị và cô em – nàng tin chắc như vậy. Nàng nhắm mắt lại một lát vì xúc động. Khi mở mắt, nàng thấy Phrăngxoadơ nhìn mình với ánh mắt vừa ngờ vực vừa dữ dằn. Trên cầu thang dẫn về phòng, cô chị bảo nàng:

- Cậu ta không phải của mày đâu.

Say sưa với kỷ niệm êm đềm buổi tối hôm ấy, nàng không nói nửa lời khiến Phrăngxoadơ hết sức kinh ngạc.

Một giọt lệ lăn trên má Lêa.

Bóng đêm đã hoàn toàn buông xuống. Ngôi nhà im lìm cho tới lúc đó, bỗng vang lên tiếng nói của những người đi chơi về muộn. Lêa đoán cha nàng đang đốt lửa trong lò sưởi để xua tan màn đêm ẩm ướt và ngồi trong ghế bành, hai chân gác lên bệ lò sưởi, tay cầm kính và với lên lấy tờ báo trên chiếc bàn tròn; mẹ nàng đang ngồi dệt thảm, khuôn mặt xinh đẹp và dịu hiền sáng lên dưới chiếc chao đèn bằng lụa xanh; bà già ruýt ngồi xa hơn ánh đèn, vắt sổ những tấm áo dài để chị em nàng đi dự vũ hội ngày mai; cô bé Lôrơ chơi trò lắp ráp hoặc chơi với những con búp bê tí xíu nó rất yêu. Những nốt nhạc đầu tiên trong một bản vanxơ của Sôpanh cất lên: Phrăngxoadơ đã ngồi trước dương cầm. Lêa thích nghe chị gái chơi đàn, nàng khâm phục tài hoa của cô chị tuy không bao giờ nói ra... Bầu không khí êm ấm của gia đình có khi làm nàng khó chịu ấy, tối nay, Lêa cảm thấy thiếu vắng nó trong bóng đêm lạnh lẽo của căn phòng trẻ em. Nàng những muốn được ngồi dưới chân mẹ, trên chiếc ghế đẩu dành riêng cho mình, nhìn ngọn lửa trong lò sưởi; hoặc gối đầu lên gối mẹ, mơ màng tình yêu và hạnh phúc; hoặc đọc sách, hoặc hơn nữa xem những tập album gáy đã sờn rách mà mẹ nàng giữ gìn như những thành tích.

***

Từ đầu mùa hạ, hầu như ngày nào, Lôrăng cũng đến Môngtiac. Lêa cùng anh phi ngựa qua các cánh đồng nho, hoặc anh đưa nàng đi thăm các vùng lân cận trong chiếc xe hơi mới phóng như bay trên những con đường vùng Lăngđơ thẳng đến mức như một nỗi ám ảnh. Ngả đầu lên thành ghế trong chiếc xe bỏ mui, Lêa ngắm nhìn không chán hàng thông đơn điệu ngọn chọc thẳng lên bầu trời màu xanh giống như màu xanh bưu ảnh. Trong những buổi du ngoạn, ít khi chỉ có hai người, nhưng nàng tin chắc những người khác chỉ có mặt để đề phòng mọi sự khiếm nhã, và nàng biết ơn Lôrăng không có thái độ vồ vập vụng về như hai anh em Lôphevrơ. Ít ra anh cũng nói về săn

bắn, về mùa nho, về rừng núi hoặc về ngựa. Nàng không nhớ là trước khi gặp lại anh, nàng vẫn luôn luôn khiếp hãi những lời bình luận tinh tế của anh về các nhà tiểu thuyết Anh và Mỹ. Để làm anh vui lòng, nàng đã đọc nguyên bản tác phẩm của Cônrat, Phocnơ và Phitgiơrăng (Các nhà văn người Đức, Anh và Mỹ). Nàng đọc khá vất vả vì không thành thạo tiếng Anh. Tuy tính tình thiếu kiên nhẫn, nàng vẫn chịu đựng cơn bực bội bột phát của anh mỗi khi anh cho là không sao tránh được chiến tranh.

- Biết bao con người sẽ phải chết vì một lão thợ vẽ laọi xoàng. – Anh buồn bã nói.

Nàng chấp nhận ở anh tất cả những gì mà giá như ở người khác thì ắt hẳn làm nàng khó chịu, dù đến đáp lại nàng chỉ là một nụ cười, một ánh mắt dịu dàng hay một cái xiết tay của anh.

***

- Lêa, con trong ấy à?

Cánh cửa hé mở, chiếu một luồng ánh sáng hình chữ nhật vào căn buồng tăm tối. Lêa giật nảy mình khi nghe giọng nói bà mẹ. nàng vội đứng dậy, làm giường kêu cọt kẹt.

- Vâng, thưa má.

- Con làm gì trong tối ấy?

- Con suy nghĩ.

Ánh sáng chói chang của bóng đèn không chao làm nàng nhức mắt, phải dùng cánh tay gập lại che mặt.

- Má ơi, má tắt đèn hộ con.

Idaben Đenmax làm theo lời con và bước qua một đóng sách ngáng đường. Bà ngồi phía chân giường trên chiếc ghế cầu kinh cũ kỹ và luồn tay vào mái tóc bờm xờm của con gái.

- Con yêu quý, con nói cho má biết có điều gì không ổn thế?

Lêa cảm thấy những tiếng nức nở dồn lên trong cuống họng và thiết tha muốn cởi mở tâm tình. Nhưng biết mẹ rất nghiêm khắc về những vấn đề này, nàng không dám thú nhận với mẹ là mình yêu một người đàn ông sắp sửa kết hôn với một cô gái khác. Bằng bất cứ giá nào, nàng cũng không muốn làm phiền lòng người mẹ hơi cách biệt mà nàng ngợi ca, kính trọng và thiết tha muốn noi gương.

- Con gái bé bỏng của má, con nói với má đi. Con đừng nhìn má với dáng vẻ một con vật bị mắc bẫy như thế.

Lêa cố cười nụ, cố nói về ngày vũ hội hôm sau, về chiếc áo dài mới của mình, nhưng giọng nàng nghẹn lại và mắt đẫm lệ, nàng ôm choàng lấy cổ mẹ và nức nở:

- Con sợ chiến tranh!

Chương 3

Sáng sớm hôm sau, ngôi nhà vang lên tiếng nói, tiếng cười, tiếng nhảy nhót của ba cô gái. Bà già Ruýt không còn biết xoay xở thâe nào trước những đòi hỏi của ba "cô bé" của bà nữa. Bà chạy khắp nơi để tìm túi, mũ, giày dép...

- Quáng quàng lên! Các cô, các bà và nah chị em họ hàng đã đến cả rồi.

Quả vậy, ba chiếc xe hơi vừa dừng bánh gần khu nhà phụ. Luych Đenmax, ông anh của Pie, và là luật sư nổi danh ở Boócđô, người chỉ tin có Môrax (Saclơ Môrax – Charles Maurras – nhà văn Pháp thuộc phái thân Đức trong chiến tranh thế giới thứ hai) đã tới với ba đứa con nhỏ nhất: Philip, Côrin và Pie. Lêa không thích họ vì thấy họ nham hiểm và chạy theo mốt, trừ Pie mà mọi người đều gọi là Pierô để phân biệt với cha đỡ đầu của cậu ta. Năm mười hai tuổi, cậu ta bị đuổi khỏi mọi nhà trường tôn giáo ở Boócđô vì hỗn xược và bất kính, và theo học ở một trường trung học, khiến ông bố hết sức bất bình.

Becnadet Busactô, quả phụ của một viên đại tá, thì dồn tất cả lòng yêu thương cho đứa con trai độc nhất là Luyxiêng, ra đời ít lâu trước khi bà góa bụa. Đến năm mười tám, chàng trai không còn chịu nổi sự săn sóc quá ân cần của mẹ và chờ cơ hội đầu tiên để xa lánh sự săn sóc ấy.

Ađriêng Đenmax, tu sĩ dòng thánh Đôminic, "lương tri của dòng họ", có thói quen trêu chọc ông em Pie. Trong số các chàng trai, cô gái cháu họ của ông, chỉ có Lêa là không khiếp hãi trước ông tu sĩ, một con người khổng lồ mà chiếc áo dài trắng còn làm tăng thêm vẻ oai vệ. Là người truyền giáo xuất sắc, ông giảng đạo trên khắp thế giới và thường xuyên trao đổi thư tín với những nhà chức trách tôn giáo thuộc mọi tín ngưỡng. Biết nhiều thứ tiếng, ông thường đi du lịch ở nước ngoài.

Trong xã hội Boócđô yên tĩnh cũng như trong chính gia đình mình, cha Ađriêng được xem là nhà cách mạng. Ông chẳng đã cho những người tị nạn Tây Ban Nha, những kẻ đã cưỡng hiếp các nữ tu sĩ và xúc phạm các mộ táng, đến ẩn náu sau khi Bacxơlan (Thành phố cảng Tây Ban Nha) thất thủ hay sao? Ông chẳng phải là bạn của nhà văn xã hội chủ nghĩa người Anh Gioocgiơ Oocoén, cựu trung úy trong sư đoàn 29, người từng lang thang, sau khi bị thương, từ quán cà phê này đến buồng tắm công cộng nọ dưới trời nắng như thiêu như đốt, đêm thì ngủ trong bờ bụi hay trong những ngôi nhà đổ nát trước khi chạy sang được đất Pháp và được Ađriêng cưu mang đó sao? Trong mấy anh em thì chỉ một mình ông tố cáo hiệp ước Muynich (Thành phố của Đức, nơi Anh, Pháp, Đức, Ý ký tạm ước1938 chia cắt Tiệp Khắc) là một sự bất công và tiên đoán thái độ hèn nhát ấy vẫn không loại trừ được chiến tranh. Chỉ một mình ông đờ Acgila là đồng tình với ông.

Raymông đờ Acgila và Ađriêng Đenmax là hai người bạn cố tri. Họ yêu thích Sampho, Ruxô và Satôbriăng, nhưng lại đối lập nhau về Zôla, Giđơ, Môriac, và chỉ thống nhất với nhau về Xtăngđan (các nhà văn Pháp) và Sêxpia. Những buổi tranh luận về văn chương của họ có thể kéo dài hàng giờ. Mỗi khi cha Đenmax đến thăm Rôsơ-Blăngsơ là tôi tớ trong nhà lại nói:

- Kìa, ông cha cố tốt bụng lại đến cùng với Zôla của ông, tuy ông biết là ngài chủ chúng ta không thích Zôla.

Trong đám các cô gái hôm ấy, chỉ riêng một mình Lêa là bận quần áo màu sẫm vào cuối buổi sáng mùa hạ này, khiến quan khách phải ngạc nhiên.

Chắc hẳn nàng phải năn nỉ để bà mẹ cho phép mang chiếc áo dài lụa màu đẹ lấm chấm những bông hoa li ti ấy, nó làm nổi bật thân hình thon thả, bộ ngực đầy căng và cặp hông uyển chuyển của nàng. Đôi chân trần của nàng đi đôi dép da cao gót màu đỏ. Nàng đội lệch một cách ngang tàng chiếc mũ rơm màu đen được trang điểm bằng một chùm hoa màu sắc hài hòa với màu dép. Tay nàng cầm một chiếc ví cũng màu đỏ.

Dĩ nhiên hai anh em Lôphevrơ là những người chạy tới trước tiên. Tiếp đấy, Luyxiêng Busactô hôn nàng và thì thầm vào tai Giăng:

- Cô em họ tớ đẹp thật!

Đến lượt Philip Đenmax bước tới và vừa hôn cô gái vừa đỏ mặt. Lêa bỏ ngay cậu ta và quay về phía Pierô, anh chàng ôm cổ nàng, làm lệch cả chiếc mũ sang một bên.

- Anh Pierô, em rất sung sướng được gặp anh. – Nàng nói và hôn trả chàng trai.

Cuối cùng, dùng tay rẽ đám thanh niên ca ngợi Lêa, ông tu sĩ dòng thánh Đôminic bước đến cạnh nàng:

- Nào, cho tôi tới bên con gái đỡ đầu của tôi nào!

- Ồ! Bác Ađriêng, bác đã tới, cháu mừng quá. Nhưng bác làm sao vậy, cháu thấy bác có vẻ rầu rĩ lắm.

- Không sao hết, con yêu ạ, không sao hết. Con lớn quá rồi. Thế mà bác vẫn nhớ hôm làm lễ đỡ đầu cho con! Phải nghĩ tới việc gả chồng cho con thôi. Bác có cảm tưởng con chẳng thiếu những anh chàng cầu hôn!...

- Ồ! Thưa bác. – Cô gái nũng nịu và đội lại mũ cho ngay ngắn.

- Nhanh lên, nhanh lên! – Pie Đenmax kêu to với thái độ vui vẻ miễn cưỡng. – Chúng ta tới Rôsơ-Blăngsơ muộn mất thôi. Mọi người lên xe đi nào.

Người ta bước chậm rãi tới khu nhà phụ, nơi đỗ ô tô. Lêa muốn lên xe với cha đỡ đầu, khiến hai anh em Lơphevrơ thất vọng, họ đã vì nàng mà lau bóng loáng chiếc Xentacat cũ kỹ.

- Các cậu đi trước với chiếc xe cà khổ ấy đi. Chngs ta sẽ gặp nhau ở Rôsơ-Blăngsơ. Thưa bác, cháu có được phép lái không?

- Cháu biết lái ư?

- Cháu biết, nhưng bác đừng nói cho má cháu biết. Thỉnh thoảng

ba cháu để cho cháu lái và dạy cho cháu luật đi đường, cái đó khó nhất. Cháu hy vọng sẽ thi lấy bằng nay mai.

- Nhưng cháu còn trẻ quá!

- Ba cháu bảo sẽ thu xếp được thôi.

- Bác lấy làm lạ đấy. Trong lúc chờ đợi, cháu hãy cho bác thấy cháu biết lái thế nào nào.

Luyxiêng, Philip và Pierô cùng lên xe hơi với họ. Vén tấm áo dài trắng, ông tu sĩ bước lên sau cùng sau khi quay maniven cho xe nổ máy.

- Xe khốn kiếp...

Trước đó, Lêa cho mở máy hơi quá đột ngột.

- Cháu xin lỗi bác, cháu không quen xe bác.

Xe lắc lư mấy cái khiến người ngồi ngã dúi dụi; sau đó, Lêa bắt đầu làm chủ được tay lái.

Họ là những người cuối cùng tới Rôsơ-Blăngsơ, khu nhà ở của ông đờ Acgila ở gần Xanh-Emiliông. Một con đường dài hai bên trồng sồi dẫn tới tòa lâu đài mà lối kiến trúc trang nhã cuối thế kỷ 18 tương phản với các lâu đài quanh vùng xây theo phong cách tân-gôtích của nửa sau thế kỷ 19. Hai cha con đờ Acgila rất mực gắn bó với khu nhà mà họ đã cố hết sức để sửa chữa và điểm trang.

Lêa bước xuống xe, chiếc váy xòe rộng, để lộ cặp đùi. Raun và Giăng Lơphevrơ không kìm nổi một tiếng kêu ngợi khen mà ngay sau đó họ lấy làm xấu hổ trước ánh mắt dữ dằn của các bà, các cô.

Một người đầy tớ cho xe đỗ trong sân phía sau nhà.

Trong đám đông lúc này đang chen chúc trước tòa lâu đài, Lêa

chỉ tìm có mỗi một người: Lôrăng. Đám tân khách tiến về phía chủ nhà.

- Lêa, rốt cuộc cháu đã tới. Không một vũ hội nào có thể thành công nếu thiếu mất nụ cười và nhan sắc của cháu. – Raymông đờ Acgila vừa nói vừa âu yếm ngắm nhìn cô gái.

- Cháu chào bác. Lôrăng không có ở đây hay sao ạ?

- Chắc chắn là có chứ. Sao lại không được! Nó đang dẫn Cami đi xem những chỗ nhà cửa mới được trùng tu lại.

Lêa rùng mình. Ánh nắng mặt trời trong ngày tháng chín tươi đạp bỗng biến mất. Nhận thấy sự đổi thay trên nét mặt con gái, ông Pie Đenmax liền khoác tay con, kéo riêng ra một chỗ.

- Ba van con, đừng có giận dỗi, khóc lóc. Ba không muốn con gái ba làm trò cười cho thiên hạ đâu.

Lêa kìm nén những tiếng nức nở.

- Không có gì đâu ba, con chỉ hơi mệt, ăn xong, con sẽ lại khỏi ngay.

Bỏ mũ ra, nàng ngẩng cao đầu, bước tới gặp đám các chàng trai. Họ đang ngồi trước một chiếc bàn lớn có đặt các thức uống. Nàng cười đùa với họ và uống một ly vang trong lúc đầu óc vẫn lởn vởn câu nói: "Chàng đang đi với Cami".

Buổi vũ hội chắc hẳn sẽ tưng bừng. Ánh dương lấp lánh trên một bầu trời quang đãng, các thảm cỏ được tưới nước lúc bình minh, một màu xanh ngắt, hoa hồng sực nức hương thơm. Một cái rạp lớn hai màu vải được dựng lên để đạt các tủ đựng đầy thức ăn thức uống. Những người phục vụ đều trang phục màu trắng. Bàn ghế kê dưới bóng những chiếc tàn. Quần áo màu sáng, cử chỉ, tiếng cười nói của các bà, các cô tạo nên một thoáng phù hoa tương phản với dáng điệu âu sầu của một số các ông. Ngay cả Lôrăng đờ Acgila, nhân vật trung tâm của buổi họp mặt này, Lêa cũng thấy anh xanh xao, nét mặt anh căng thẳng khi anh xuất hiện, tay khoác tay một cô gái nét mặt dịu dàng, rạng rỡ hạnh

phúc trong tấm áo dài trắng đơn sơ. Khi họ tới, tất cả quan khách đều vỗ tay, riêng Lêa thì sửa lại mái tóc.

Raymông đờ Acgila đưa tay ra hiệu muốn lên tiếng.

- Các bạn thân mến, hôm nay, ngày 1 tháng 9 năm 1939, chúng ta tề tựu ở đây để ăn mừng ngày sinh và lễ đính hôn của Lôrăng, con trai tôi, với cô em họ Cami.

Tiếng vỗ tay vang lên nồng nhiệt.

- Cảm ơn, xin cảm ơn các bạn đã tới đông đủ. Tôi vui mừng được đón tiếp tất cả các bạn hôm nay tại đây. Chúng ta hãy ăn, uống, vui cười trong ngày vui này.

Ông đờ Acgila nghẹn ngào, xúc động. Chàng trai liền bước ra, tươi cười:

- Xin bắt đầu buổi lễ!

Lêa ngồi riêng một chỗ cùng với những chàng trai hâm mộ nàng. Ai nấy đều muốn giành lấy niềm vinh dự được hầu hạ cô gái. Chẳng mấy chốc, thức ăn chất đầy trước mặt nàng, dù ăn đến mấy ngày cũng không hết. Nàng cười, nói, liếc mắt, khiến các cô gái khác không được săn đón phải ghen tức. Nàng tỏ ra vui vẻ hơn bao giờ hết. Nhưng mỗi nụ cười dù chỉ thoáng qua cũng làm hai hàm răng nàng đau nhói, đầu ngón tay nàng bấm chặt một cách điên dại vào lòng bàn tay nhơm nhớp, nỗi đau thể xác làm vợi bớt nỗi đau đang nghiền nát trái tim nàng. Nàng tưởng mình có thể chết đi được khi Lôrăng tiến về phía mình, tay vẫn khoác tay Cami, nét mặt rạng rỡ hạnh phúc, theo sau có người anh trai.

- Chào Lêa, tôi chưa kịp tới chào cô. – Lôrăng nghiêng mình nói rồi quay sang người yêu – Em còn nhớ Lêa chứ, Cami?

- Dĩ nhiên là em nhớ. – Cami đáp và rời khỏi tay người yêu – Làm sao em có thể quên được?

Lêa đứng dậy, nhìn kẻ tình địch mà nàng cho là không xứng đáng

với mình. Nàng đứng thẳng mình khi Cami hôn lên hai má.

- Lôrăng nói nhiều về cô với tôi. Tôi rất mong được kết bạn với cô.

Hình như Cami không nhận thấy thái độ ít vồn vã của Lêa khi hôn lại mình. Chị đẩy ra trước mặt mình người anh trai dáng vẻ bẽn lẽn.

- Cô có còn nhớ Clôđơ, anh trai tôi không? Anh ấy đang héo hon đi vì muốn được gặp lại cô.

- ChàoLêa.

Anh ta mới giống cô em gái làm sao.

- Đi em, chúng ta chớ bỏ quên các tân khách khác. – Lôrăng vừa nói vừa dẫn người yêu đi.

Lêa nhìn họ bước đi, lòng cảm thấy cô đơn tới mức khó giữ được nước mắt.

- Tôi có thể ngồi với các bạn được không? – Clôđơ hỏi.

- Cậu nhường chỗ cho cậu ấy. – Lêa nói, giọng lạnh lùng và đẩy Raun Lơphevrơ lúc đó đang ngồi bên phải mình.

Kinh ngạc và rầu rĩ, Raun đứng dậy và bước đến cạnh em trai.

- Em có thấy hôm nay Lêa thật kỳ cục không?

Giăng nhún vai không trả lời.

Lêa đưa cho Clôđơ một đĩa đầy thức ăn.

- Đây, tớ không hề đụng tới.

Clôđơ ngồi xuống, cầm lấy đĩa và cảm ơn, mặt đỏ lựng.

- Cậu sẽ ở lại ít lâu ở Rôsơ-Blăngsơ chứ?

- Đâu được, trong tình hình như hiện nay...

Lêa không muốn nghe nữa, một ý nghĩ vừa lóe lên trong óc nàng: "Thậm chí Lôrăng cũng không biết mình yêu anh ấy".

Ý nghĩ ấy khiến nét mặt nàng bỗng trở nên nhẹ nhõm và nàng bật lên một chuỗi cười vui vẻ khiến mọi người ngạc nhiên. Clôđơ đờ Acgila và Giăng Lơphevrơ vội vã bước theo. Cả hai đều bị khước từ không một chút nể nang.

- Các cậu để tớ yên, tớ muốn ngồi một mình.

Thẹn thùng, họ quay về bàn các tân khách.

- Cậu có cho là sắp đánh nhau không? – Raun Lơphevrơ hỏi Alanh đờ Ruxay, người lớn tuổi hơn mà cậu ta nghĩ là có thể trả lời một cách nghiêm túc.

- Không còn nghi ngờ gì nữa. Cậu đã nghe buổi phát thanh tối qua rồi: Hítle đòi trả lại ngay Đăngdit (Thành phố cảng của Ba Lan) cho Đức, và gửi tối hậu thư cho Ba Lan sau những kiến nghị hình như hắn đã đưa ra với đại sứ đặc mệnh Ba Lan và có giá trị đến tối 30 tháng tám. Hôm nay đã là mồng một tháng chín. Vào lúc này, các cậu có thể tin chắc được là tay khu trưởng Phôxtơ đã tuyên bố sáp nhập Đăngdit vào Reisơ (Đức quốc xã thời Hítle) và Đức đã xâm lược Ba Lan.

- Vậy là chiến tranh ư? – Giăng Lơphevrơ hỏi, giọng bỗng nhiên già đi.

- Đúng, chiến tranh.

- Hay lắm, sẽ đánh nhau. – Luyxiêng Busactô nói, vẻ vênh vang.

- Đúng thế, và chúng ta sẽ thắng. – Raun Lơphevrơ tuyên bố với điệu bộ xăng xái lối trẻ con.

- Tớ thì không tin tưởng như cậu. – Philip Đenmax uể oải nói.

***

Lêa chạy qua bãi cỏ rộng dẫn tới khu rừng nhỏ. Từ đây, đứng dưới bóng cây, nhìn thấy rõ cơ ngơi nhà đờ Acgila. Một vùng đất phì nhiêu, trải rộng dưới ánh nắng mặt trời, những cánh đồng nho cung cấp một thứ vang ngon hơn so với vang ở Môngtiac. Lêa vẫn luôn luôn yêu mến Rôsơ-Blăngsơ. Nàng ngắm nhìn cánh đồng này, những ruộng nho này, những khu rừng và tòa lâu đài này với ánh mắt của một người chủ.

Không, không một ai có thể yêu mến và hiểu mảnh đất này hơn nàng ngoài ba nàng và ông đờ Acgila... và dĩ nhiên là Lôrăng nữa. Lôrăng... anh yêu nàng, không thể nghi ngờ gì nữa. Nhưng anh không biết là nàng yêu anh... anh có vẻ xem nàng như một con bé thật sự. Thế nhưng nàng chỉ trẻ hơn Cami chút đỉnh. Cami..., anh có thể tìm thấy ở cô gái còm nhom, khô đét, vụng về, ăn mặc chẳng ra sao, chẳng khác nào mới rời khỏi tu viện ấy? Và tóc tai nữa... làm sao ở thời buổi này mà cô ta lại có thể để một mái tóc như vậy? Một mớ những lọn tóc hung hung... chỉ cong thiếu một cái nơ kiểu Andat (Một tỉnh của Pháp trước năm 1918 bị sáp nhập vào Đức)! Có cái nơ đó nữa thì thật là hoàn hảo trong thời buổi cuồng nhiệt lòng yêu nước này!... Và cả cái lối dễ thương giả đò ấy nữa: "Tôi rất mong được kết bạn với cô". Rồi còn gì nữa!... Không, nhất định Lôrăng không yêu cô gái chán ngấy ấy. Là chàng trai thiếu bản lĩnh, anh ấy nghĩ là anh bắt buộc phải tôn trọng một lời hứa từ những ngày còn nằm trong nôi. Nhưng khi biết là mình, Lêa, mình yêu anh, thì anh sẽ cắt đứt những lời hứa hôn lố bịch ấy và sẽ cùng mình bỏ trốn thôi.

Say sưa với những trò mơ mộng trẻ thơ ấy, Lêa không chú ý tới một người đàn ông đứng tựa một gốc cây và đang nhìn nàng, vẻ thích thú.

Ồ! Nàng cảm thấy dễ chịu. Không gì bằng một chút cô đơn và suy tư để đầu óc được tỉnh táo. Giờ đây, mọi cái đã yên ổn như lòng nàng mong ước. Nàng đứng đạy và nắm chặt bàn tay phải đập mạnh vào lòng bàn tay trái, nàng bắt chước ở cha nàng cái cử chỉ này, cử chỉ ông làm mỗi khi ông vừa mới quyết định xong một điều gì.

“Mình sẽ thắng thôi!” – Nàng nghĩ bụng.

Một tiếng cười bỗng làm nàng giật mình.

- Tôi tin chắc như vậy. - Một giọng nói ra vẻ cung kính cất lên.

- Ông làm tôi giật bắn người. Ông là ai?

- Là một người bạn của ông đờ Acgila.

- Lạ nhỉ. Ồ! Xin lỗi ông...

Người lạ mặt lại cất tiếng cười. Khi cười trông anh ta có vẻ điển trai. – Lêa nghĩ thầm.

- Cô đừng xin lỗi, cô chẳng có lỗi gì đâu, giữa gia đình đờ Acgila và kẻ tôi tớ hèn mọn này, không có gì giống nhau đáng kể, trừ phi về một vài quyền lợi. Vả lại, tôi không thích thú gì việc gần gũi họ.

- Sao ông có thể nói như vậy? Họ là những người lịch sự nhất mà và có học vấn nhất trong vùng.

- Tôi chỉ nói đúng sự thật.

- Ồ!...

Lêa ngạc nhiên nhìn người đối thoại. Đây là lần đầu tiên nàng nghe nói về các chủ nhân ông Rôsơ-Blăngsơ với vẻ coi thường như vậy. Người đàn ông đứng trước mặt nàng rất cao lớn, mái tóc hung chải bóng mượt, cặp mắt màu xanh hỗn xược càng nổi bật trên một khuôn mặt màu đồng hun, nhiều nét thô, môi dày, chỉ có hàm răng là đẹp. Y ngậm một điếu xì gà vặn vẹo, phả ra một thứ mùi rất khó chịu. Bộ quần áo xám nhạt có sọc trắng cắt rất khéo, tương phản dữ dội với màu da đen sạm và điếu xì gà khủng khiếp trên môi.

Lêa phát một cử chỉ như để xua tan cái mùi đến buồn nôn ấy.

- Khói thuốc làm cô khó chịu phải không? Tôi nhiễm cái thói xấu này ở Tây Ban Nha. Giờ đây đã sống trong xã hội Boócđô thanh lịch này, tôi phải làm quên trở lại với những điếu hanavơ (Xì gà sản xuất ở La Habana – Cuba) thôi. – Y vừa nói vừa quẳng điếu xì gà và cẩn thận lấy chân dẫm lên - Quả là với chiến tranh, có thể không có hanavơ đâu.

- Chiến tranh... chiến tranh... đàn ông các anh lúc nào cũng "chiến tranh" ở đầu cửa miệng. Vì sao lại chiến tranh? Tôi chẳng thích thú gì cái đó cả.

Gã đàn ông nhìn nàng như người ta nhìn một đứa trẻ tính khí bất thường.

- Cô nói đúng. Tôi quấy rầy một cô gái cực kỳ xinh đẹp với những câu chuyện chẳng đâu vào đâu thì thật là ngốc nghếch. Xin hãy nói về cô thì hơn. Cô đã có vị hôn phu chưa? Chưa? Vậy có người yêu chưa? Cũng chưa? Tôi không tin. Lúc nãy tôi thấy vô số chàng trai dễ thương vây tròn lấy cô kia mà, dĩ nhiên là trừ chú rể hạnh phúc kia...

Lêa đứng bật dậy:

- Thưa ông, ông làm tôi chán ngấy, hãy để tôi đến với các bạn tôi.

Y nghiêng mình với một vẻ cung kính hài hước khiến cô gái hết sức giận dữ.

- Tôi không dám giữ cô và không hề có ý muốn làm cô khó chịu hay tranh giành cô với những chàng trai say mê kia.

Lêa bước qua trước mặt y và không chào lại, ra đi, người thẳng đờ.

Gã đàn ông ngồi xuống ghế, rút từ chiếc túi da màu nâu một điếu xì gà, lấy răng cắn một đầu thuốc nhổ xuống đất, châm lửa và mơ màng nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô gái kỳ cục không thích chiến tranh đang xa dần.

Trên sàn lát ván, dưới bóng cây, đám nhạt công bắt đầu xếp đặt nhạc cụ, trước ánh mắt thích thú của đám tân khách trẻ tuổi.

Bạn bè Lêa vui mừng đón chào nàng.

- Cậu ở đâu về thế? Bọn tớ đi tìm khắp nơi.

- Bỏ rơi bọn tớ như thế là không hay đâu nhé.

- Nhưng này – Cô chị họ Côrin của Lêa lên tiếng – Lêa thích gần những người lớn tuổi có phần mờ ám hơn là những chàng trai con nhà tử tế đấy.

Lêa nhíu mày ngạc nhiên.

- Chị muốn nói về ai thế?

- Thế cậu không muốn bảo bọn này là cô không quen biết Phrăngxoa Tavecniê mà cô vừa tỉ tê với hắn trong khu rừng chứ!

Lêa nhún vai và nhìn cô chị với vẻ thương hại.

- Tôi sẵn sàng nhường cho chị làm quen với cái gã tôi mới gặp lần đầu tiên kia và sau này chị mới cho tôi biết tên hắn. Chị muốn gì nào? Nếu đàn ông họ thích tôi hơn chị thì đâu có phải lỗi tại tôi.

- Nhất là loại đàn ông đó.

- Nhưng chị làm tôi ngán lắm rồi! Hắn không đến nỗi tồi tệ như chị nói nghĩ đâu vì được ông đờ Acgila tiếp kia mà.

- Tớ cho là Lêa nói đúng. – Giăng Lơphevrơ đến ủng hộ cô bạn gái - Sở dĩ ông đờ Acgila tiếp ông Tavecniê là vì ông ta xứng đáng được tiếp.

- Trong vùng này, người ta bảo ông ta là một tay buôn vũ khí – Luyxiêng Busactô nói nhỏ - Hắn đã bán hàng tấn cho những người cộng hòa Tây Ban Nha.

- Cho những người Cộng hòa! – Côrin Đenmax trố mắt hỏi.

- Thế thì sao? – Lêa hỏi lại, giọng bực tức - Họ cần có vũ khí để chiến đấu chứ.

Ánh mắt nàng bắt gặp ánh mắt cha Ađriêng, bác nàng. Ông nhìn nàng hình như với một nụ cười đồng tình.

- Sao cậu lại có thể nói như thế! – Côrin kêu lên – Chúng là những con quái vật đã từng cưỡng hiếp các nhà tu hành, đào bới xác chết, chém giết, đọa đày...

- Thế những kẻ khác không chém giết, đày đọa hay sao?...

- Nhưng chúng là những tên cộng sản, những tên chống tôn giáo, những...

- Thế thì sao? Họ có quyền sống chứ!

- Làm sao cô lại có thể nói những điều khủng khiếp như thế, cô, một cô gái nhà Đenmax mà cả gia đình đã từng cầu nguyện cho Phrăngcô thắng lợi.

- Có thể lúc đó chúng tôi đã sai lầm.

- Các cô gái đẹp nói những chuyện quá nghiêm túc đấy – Ađriêng Đenmax bước tới bảo – Các cháu không thấy cần chuẩn bị để nhảy là hay hơn hay sao? Dàn nhạc đã sẵn sàng cả rồi.

Như những cánh chim, hàng chục trai gái đang vây quanh Lêa chạy ùa tới chỗ chỗ các nhạc công dưới cái rạp lớn, bốn góc vén lên. Riêng Lêa vẫn đứng yên tại chỗ.

- Phrăngxoa Tavecniê là ai thế, thưa bác?

Ông giáo sĩ dòng thánh Đôminic có vẻ ngạc nhiên và lúng túng trước câu hỏi.

- Bác không rõ lắm. Ông ta thuộc một gia đình giàu có ở Lyông mà ông ta đã đoạn tuyệt, theo lời người ta nói, thì là vì một người đàn bà và những sự bất đồng về chính trị.

- Còn câu chuyện cung cấp vũ khí thì có đúng không hở bác?

- Bác chẳng rõ, ông ta là một con người kín đáo. Nếu có làm việc đó thì ông ta đã cứu vớt một phần danh dự của nước Pháp vốn đã không ứng xử thật đúng đắn trong cuộc chiến tranh Tây Ban Nha.

- Thế nào thưa bác? Bác, một giáo sĩ, bác có thể nói như thế hay sao? Giáo hoàng đã chẳng ủng hộ Phrăngcô hay sao?

- Có, có... nhưng Giáo hoàng có thể sai lầm.

- Thưa bác, bác cường điệu đấy. – Cháu nghĩ là Giáo hoàng không thể nhầm lẫn được.

Đến lượt Ađriêng Đenmax cười.

- Cháu là một con bé láu lỉnh lắm! Thế mà bác, bác cứ tưởng tất cả những câu chuyện đó, như cháu nói, cháu chẳng lưu tâm gì cả.

Lêa khoác tay ông bác, hai bác cháu từ từ bước về sàn nhảy, nơi phát ra một vũ điệu cuồng nhiệt.

- Đấy là cháu nói với những người khác, vì họ chỉ nói có thế. Và vì họ chỉ nói bậy nói bạ nên cháu không muốn họ nói gì hết. Nhưng với bác thì cháu xin nói thực, cháu quan tâm nhiều đến những chuyện đó. Cháu đọc trộm tất cả các báo, cháu nghe đài, nhất là đài Luân Đôn.

- Sáng nay cháu có nghe đài ấy?

- Không, vì buổi picnic này, cháu không kịp nghe. Về...

- Lêa, thì ra cậu ở đây! – Raun Lơphevrơ bước tới bảo - Cậu quên là cậu đã hứa nhảy với tớ rồi sao?

- Và cả với tớ nữa. – Giăng Lơphevrơ cũng nói.

Lêa tiếc rẻ phải chia tay ông bác để cùng hai chàng trai bước ra sàn nhảy. Ađriêng quay trở lại. Cạnh ông, Phrăngxoa Tavecniê vừa hút điếu xì gà vặn vẹo vừa nhìn Lêa nhảy.

***

Suốt gần một tiếng đồng hồ, Lêa không bỏ điệu vũ nào trong lúc ánh mắt vẫn tìm kiếm Lôrăng. Anh ấy ở đâu? Nàng thấy một mình Cami bước tới, cùng với Phrăngxoadơ. Phải lợi dụng thời cơ. Nàng nhảy Clôđơ đờ Acgila, chàng trai mỗi lúc một tỏ ra say mê nàng. Đang nhảy điệu bôxtông, cô gái khẽ khuỵu xuống.

- Lêa, cậu làm sao vậy?

- Không có gì đâu, chỉ váng vất một chút thôi. Tớ hơi mệt. Cậu có thể đưa tớ tới một chỗ yên tĩnh và đi kiếm cho tớ một cốc nước lã không?

Clôđơ sốt sắng đưa nàng ra khỏi chỗ ồn ào, đến dưới một bóng cây, ở khoảng giữa ngôi nhà và sàn nhảy. Anh khẽ khàng và âu yếm đặt nàng xuống một chiếc ghế trên thảm cỏ.

- Cậu ngồi nghỉ, đừng nhúc nhích, tớ sẽ quay lại ngay.

Clôđơ vừa bước đi, Lêa vội đứng vụt dậy và chạy vào nhà. Nàng bước vào khu lồng kính, niềm kiêu hãnh của chủ nhân Rôsơ-Blăngsơ. Không khí ẩm ướt như dán chặt vào da thịt. Các hợp âm của dàn nhạc chỉ còn vọng lại mơ hồ. Những thứ cây hết sức kỳ lại bò trên mặt đất, vươn lên tận vòm kính. Một lối đi lát đá ngoằn ngoèo giữa các bụi cây và dẫn tới một cái động nhân tạo, hai bên vách động lủng lẳng những chùm lan. Một cánh cửa mở vào tiền sảnh tòa lâu đài. Lêa đẩy cửa. Từ đại sảnh vẳng ra tiếng của cha nàng, của ông bác Ađriêng, của ông đờ Acgila. Nàng lắng tai: Hình như không có tiếng Lôrăng trong đó. Càng không có anh trong thư viện và phòng khách nhỏ. Nàng quay trở lại khu vườn mùa đông. Một mùi thuốc lá nâu thoang thoảng trong không khí: đúng là mùi thuốc lá của Lôrăng. cạnh một chiếc bình cao, lan tỏa những cành cây dài lấm chấm hoa trắng sực nức

hương thơm, trong cảnh tranh tối tranh sáng, lập lòe một chấm đỏ.

- Lêa, cậu đấy à?... Cậu làm gì ở đây?

- Em đi tìm anh.

- Cậu chán các chàng trai si tình rồi hay sao mà bỏ vũ hội ra đây? – Anh vừa bước tới vừa hỏi.

Chàng trai đẹp xiết bao trong quầng ánh sáng mờ đục chiếu lên mặt chàng! Làm sao không yêu chàng cho được? Nàng chìa tay:

- Lôrăng!

Chàng cầm lấy những ngón tay run rẩy mà dường như không nhận thấy nỗi xúc động của nàng.

- Có việc gì vậy?

Lêa đưa lưỡi liếm đôi môi khô khốc. Bàn tay nàng run lên trong tay Lôrăng. Nàng cảm thấy tay chàng cũng run rẩy! Cổ họng nàng như giãn ra, một khoái cảm khiến nàng rùng mình khi nàng lim dim đôi mắt như một con vật rình mồi, và thì thầm:

- Em yêu anh.

Thốt ra mấy từ ấy, nàng cảm thấy lòng hết sức khoan khoái. Nàng hướng khuôn mặt với cặp mắt lim dim về phía chàng trai, chờ đợi một nụ hôn.. Nhưng không thấy một nụ hôn, nàng mở mắt và lùi lại một bước.

Lôrăng có vẻ ngạc nhiên và khó chịu. Giống như cha nàng những ngày nàng còn bé, khi nàng làm một điều dại dột. Nàng có nói gì đáng kinh ngạc đâu? Chàng phải biết rõ chứ, vì chính chàng đã tán tỉnh nàng, và nàng chấp nhận, nàng yêu chàng kia mà! Sao, chàng không biết gì hết? Chàng cười, "một nụ cười giả dối", - nàng nghĩ bụng.

- Lêa bé bỏng của anh, không có gì làm anh vui lòng hơn tình

bạn của em.

- Sao, anh nói gì, tình bạn ư?

- ... Em sẽ làm các chàng trai say mê em phát ghen lên đấy...

“Anh nói những gì thế nhỉ? Mình bảo mình yêu anh, thế mà anh nói về những kẻ say mê mình...”

- Lôrăng. – Nàng thét lên – Anh đừng trêu chọc em nữa. Em yêu anh, anh biết em yêu anh và anh cũng yêu em.

Một bàn tay phảng phất mùi thuốc lá đặt lên môi nàng.

- Lêa, em đừng nói nữa. Đừng nói những điều mà lát nữa em sẽ hối tiếc đấy.

- Không, không bao giờ. – Nàng quát lên và hất bàn tay đang bịt miệng nàng – Em yêu anh và em ham muốn anh. Anh thèm khát nah cũng như anh thèm khát em. Anh có dám nói ngược lại, có dám nói là anh không yêu em không nào?

Không bao giờ Lêa có thể quên được khuôn mặt sững sờ của Lôrăng. Dường như có một thế giới cùng lúc xuất hiện và biến đi trước mắt anh, niềm vui và nỗi sợ cùng lúc hòa trộn vào nhau để giành giật tâm hồn của chàng traivốn sinh ra để tận hưởng một tình yêu tĩnh lặng, êm đềm.

Nhan sắc Lêa lúc này thật kỳ lạ. Mái tóc rối bù trong cơn giận dữ, khuôn mặt sôi động, cặp mắt long lanh, đôi môi trề ra, tất cả ở con người nàng đều kêu gọi những nụ hôn.

- Anh trả lời em đi. Anh yêu em, có phải thế không?

- Phải, anh yêu em. – Anh thầm thì.

Niềm vui rạng rỡ trên nét mặt Lêa càng tôn thêm vẻ đẹp của nàng.

Hai người ôm nhau, hai cặp môi gắn chặt vào nhau trong một cái hôn say đắm, điên cuồng. Bỗng Lôrăng đẩy nàng ra. Lêa nhìn chàng vừa ngạc nhiên vừa âu yếm, đôi môi ướt mọng vẫn hé mở.

- Lêa, chúng ta điên rồi, chúng ta hãy quên cái đó đi.

- Không, em yêu anh và em muốn lấy anh.

- Anh phải lấy Cami.

Đôi mắt màu tím sững sờ nhìn anh và dần dần chuyển sang màu đen.

- Nhưng chính anh yêu em. Nếu anh khiếp hãi việc cưới xin thì chúng ta sẽ ra đi. Tất cả mong muốn cảu em là được cùng anh chung sống.

- Không thể được. Ba anh đã loan báo việc anh đính hôn với Cami. Nếu cắt đứt sự y ước ấy thì anh sẽ giết chết cả hai người.

Lêa tống cho anh một quả đấm:

- Thế còn em, anh không sợ em chết hay sao?

Câu nói khiến khuôn mặt nhợt nhạt của Lôrăng thoáng nở một nụ cười. Anh nắm lấy vai Lêa, vừa lắc đầu vừa nói:

- Không, em không chết. Em có ý chí, không có gì có thể đụng tới em. Trong con người em có một bản năng sống mà Cami và anh đều không có. Cô ấy và anh thuộc một gia đình cổ kính mà huyết thống và thần kinh đã mòn mỏi, nên cần đến yên tĩnh và các phòng đọc sách... Không, em để anh nói. Cami và anh giống nhau, cùng suy nghĩ như nhau, cùng thích một lối sông giống nhau, lối sống cần mẫn và nghiêm khắc...

- Em cũng vậy, em thích học tập.

- Dĩ nhiên. – Anh nói tiếp, giọnh mệt mỏi – Nhưng rồi chẳng bao lâu em sẽ cảm thấy chán anh thôi, em thích khiêu vũ, thích

những trò tán tỉnh yêu đương, sự náo nhiệt, sự giao tiếp... là những thứ anh không ưa...

- Thế anh đã không tán tỉnh em?

- Không, anh nghĩ là không. Lỗi của anh là gặp em qúa nhiều, là thường ở một mình với em quá nhiều...

- ... Và làm cho em hiểu là anh yêu em.

- Anh không muốn như thế. Anh rất thích thú được nhìn thấy em sống tự do, kiêu hãnh... thấy em xinh đẹp... Anh yên tâm, anh không nghĩ là em có thể quan tâm đến một kẻ chán ngấy như anh...

- Chưa bao giờ em thấy anh đáng chán...

- ... Trước đây anh biết ơn em đã nghe anh nói... tất cả ở em đều ca ngợi cuộc sống trong dáng vẻ tự nhiên của nó...

- Nhưng anh yêu em, anh đã từng bảo em như vậy.

- Anh có lỗi... Làm sao không yêu em như người ta yêu quý một niềm hạnh phúc không thể có được.

- Không có gì là không thể được. Chỉ cần có một chút lòng dũng cảm thôi.

Lôrăng mơ màng ngắm nhìn Lêa như thể không trông thấy nàng.

- Dĩ nhiên là cần một chút dũng khí... Dũng khí đó, anh không có.

Lêa cảm thấy tức bực. Bỗng nhiên, nét mặt căng lên, nàng kêu to:

- Lôrăng đờ Acgila, anh là một kẻ hèn nhát. Anh yêu tôi, anh bảo anh yêu tôi và giờ đây anh làm nhục tôi trước mặt anh... Thay vì

tôi, anh chọn một con bé đạo đức giả, xấu xí, luộm thuộm, nó sẽ đẻ cho anh một đàn con xấu xí, vặn vẹo.

- Lêa, cô im đi, cô đừng nói như vậy về Cami.

- Tôi phải sợ ư? Cái con ngốc ấy đã làm gì để khiến anh thích thú? Trừ khi anh yêu những điệu bộ ra vẻ sầu thảm, những ánh mắt gian xảo, những cử chỉ giả dối, những món tóc tẻ nhạt...

- Lêa, tôi van cô...

- Vì sao anh làm tôi tin là anh yêu tôi?

- Nhưng Lêa...

Trong cơn hận thù, nàng không đủ sức thừa nhận là chưa bao giờ Lôrăng vượt qúa giới hạn tình bạn. Cùng với nỗi giận hờn, là niềm tủi nhục bị khước từ. Nàng nhảy vồ tới, tát anh túi bụi.

- Tôi căm thù anh...

Một vệt màu đỏ hiện lên trên mặt nhợt nhạt của chàng trai.

Cử chỉ thô bạo của Lêa làm nàng bớt giận nhưng lại ném nàng vào một nỗi tuyệt vọng cay đắng. Nàng nằm sóng soài trên mặt đất, và tì trán vào vách động, hai bàn tay che mắt và tóc tai rũ rượi, nàng nức nở.

Lôrăng hết sức buồn bã nhìn nàng. Anh bước tới cái thân hình đang run rẩy vì đau khổ, đưa tay lướt khẽ lên mái tóc nàng, rồi từ từ quay mặt và bước ra khỏi căn phòng. Cánh cửa khẽ khàng khép lại.

Nghe tiếng kẹt cửa, Lêa ngừng nức nở. Bây giờ thì không còn gì nữa, nàng đã làm hỏng tất cả, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng cái trò lố bịch ấy, những lời thóa mạ ấy. Đồ khốn kiếp... để nàng phải tủi nhục như thế ấy! Suốt đời không bao giờ nàng có thể quên mối hận thù này.

Nàng đứng dậy một cách khó khăn, mặt đẫm lệ, người ssây sát

như sau khi bị ngã.

“Khốn kiếp, khốn kiếp, đồ khốn kiếp...”.

Nàng đưa chân đá mạnh vào một chiếc bình trồng một khóm hoa lan mỏng manh. Bình vỡ tan trên nền đá.

- Tấn hài kịch chưa vội kết thúc chứ? - Bỗng có tiếng nói cất lên trong cảnh tranh tối tranh sáng.

Tim Lêa như ngừng đập, cổ họng khô cứng. Nàng quay phắt lại.

Phrăngxoa Tavecniê từ từ bước tới.

Lêa rùng mình và khoanh tay trước ngực.

- Cô có muốn tôi đốt lò sưởi hay đi kiếm cho cô một ly cô nhắc không?

Giọng nói ra vẻ che chở và hài hước làm cô gái tự ái.

- Tôi không cần gì hết. Lúc nãy ông làm gì ở đấy?

- Tôi nghỉ ngơi trong lúc chờ gặp ông đờ Acgila. Điều đó bị cấm chăng?

- Nhẽ ra ông phải báo là ông có mặt.

- Cô bạn thân mến, cô không để cho tôi có đủ thì giờ. Tôi đang ngủ thiếp đi. Tôi chỉ vừa thức tỉnh để kịp nghe những lời say đắm cô nói với chàng trai, quý tử chủ nhân tòa lâu đài. Sôi nổi xiết bao! Nồng nhiệt xiết bao! Chàng đờ Acgila không đáng được hưởng nhiều đến thế...

- Tôi cấm ông không được nói về anh ấy với những lời lẽ như vậy.

- Ồ! Xin lỗi, tôi không muốn xúc phạm cô, nhưng cô phải thừa

nhận với tôi là anh chàng hào hoa ấy đã xử sự như một kẻ dại dột khi khước từ những lời đề nghị hấp dẫn và... cụ thể đến thế...

- Ông là một con vật!

- Có thể, nhưng giá cô bày tỏ một chút quan tâm dù rất nhỏ đối với tôi, thì tôi...

- Tôi không thấy một người đàn bà nào có thể mảy may quan tâm đến một kẻ như ông.

- Cô nhầm đấy, cô bé ạ. Phụ nữ, những người phụ nữ thực sự muốn được người ta kích thích.

- Chắc hẳn là những người đàn bà mà ông quen gặp gỡ, chứ không phải những cô gái...

- Có giáo dục. Như cô chứ gì?...

Hai cổ tay của nàng bị nắm chặt trong một bàn tay hộ pháp kéo nàng lại gần. Hai cánh tay bị giữ chặt sau lưng, nàng bị áp sát vào gã đàn ông lúc nãy vừa chứng kiến sự tủi nhục của mình. Mối hậnthù dâng lên trong lòng khiến nàng nhắm mắt lại.

Phrăngxoa Tavecniê nhìn cô gái như thể muốn dò xét tận chiều sâu tâm tưởng nàng. Ánh mắt cười cợt của hắn dịu đi.

- Bỏ tôi ra, tôi khinh ghét ông!

- Giận hờn hợp với cô lắm, cô gái hoang dã ơi!

Môi gã đàn ông lướt nhẹ lên môi cô gái đứng bất động. Nàng giãy giụa với một nỗi điên cuồng thầm lặng. BÀn tay hắn nới ra khiến cô gái khẽ cất một tiếng kêu trong lúc bàn tay kia bíu chặt lấy mái tóc rũ rượi của nàng. Đôi môi phảng phất mùi rượu và mùi thuốc lá của hắn hôn đằm thắm hơn. Lêa như điên như dại... Bỗng nàng nhận thấy mình đã hôn trả gã đàn ông ti tiện này... Vì sao toàn thân mình bỗng nhiên mềm nhũn, vì sao cái cảm giác khoái lạc này...

- Không!

Nàng thét lên và vùng ra.

Nàng làm gì? Nàng như điên như dại! Để cho gã đàn ông mà nàng khinh ghét kia hôn hít! Nàng những mong hắn chết đi trong lúc nàng yêu một người khác! Thế mà nàng lại thích thú với những cái hôn ghê tởm của hắn!

- Đồ khốn nạn!

- Cô thiếu từ ngữ hay sao! Lúc nãy cô cũng đã nói như vậy với anh chàng kia.

- Tôi khinh ghét ông!

- Khinh ghét hôm nay, nhưng còn ngày mai?

- Không bao giờ! Tôi mong cho chiến tranh nổ ra và ông mất xác đi.

- Về chiến tranh thì có thể đồng ý với cô. Nhưng còn về việc tôi mất xác thì cô đừng trông chờ. Tôi không hề có ý định để xác lại tong một cuộc chiến tranh mà tôi biết trước là sẽ thất bại đâu.

- Đồ hèn! Làm sao ông có thể nói như thế được?

- Tôi thấy chẳng có gì là hèn nhát trong sự sáng suốt cả. Vả lại đó là ý kiến của anh chàng Lôrăng đờ Acgila kia đấy.

- Ông đừng có bôi nhọ một con người mà ông không sao hiểu được tâm hồn cao thượng của người ta.

Tiếng cười rộ của gã đàn ông xúc phạm tới Lêa hơn cả một lời phỉ báng.

- Ông làm tôi ghê tởm!

- Lúc nãy tôi không có cảm giác cô ghe tởm.

Dồn hết chút tự trọng còn lại, Lêa bước ra và dập mạnh cánh cửa.

***

Giữa lối đi rộng lát cẩm thạch trắng, dưới chân cầu thang dẫn lên tầng gác, Lêa đứng ngây người như không còn biết đi đường nào nữa.

Tiếng kêu la, tiếng than vãn từ buồng giấy ông đờ Acgila vọng ra, và cửa phòng mở đột ngột. Lêa vội đứng nấp dưới chân cầu thang. Lôrăng đờ Acgila và Phrăngxoa Tavecniê gặp nhau ở giữa lối đi.

- Tình hình gì xảy ra thế? – Tavecniê hỏi.

- Người ta truyền đi trên vô tuyến điện báo lời kêu gọi của Fôxtơ (Nhà truyền giáo người Đức ở Nurembe) về việc xâm lược Đăngdit cũng như việc "thành phố này chấp nhận sáp nhập việc sáp nhập và Đức quốc xã".

Da mặt Lôrăng đờ Acgila tái mét. Phrăngxoa Tavecniê bất giác hỏi anh một cách hài hước:

- Thế ra trước đây anh chưa biết tin tức?

- Dĩ nhiên là có, nhưng thống nhất với ba tôi, Cami, cha Ađriêng, ông Đenmax và mấy người khác, chúng tôi quyết định giữ kín tin tức này để khỏi ảnh hưởng tới lễ hội hòa bình cuối cùng.

- Ôi dà! Các ông nghĩ như thế là hơn hay sao? Thế còn Ba Lan? Người ta nói về Ba Lan thế nào?

- Từ 5 giờ 45, chiến sự xảy ra trên toàn tuyến mặt trận, và Vacsava bị ném bom.
Raun và Giăng Lơphevrơ chạy vào.

http://tieulun.hopto.org

- Vanhxăng Lơroay từ Lăngggông tới. Anh ta bảo là có lệnh tổng động viên.

Phía sau lưng họ, khách khứa chen lấn nhau để hỏi thăm tin tức. Một vài phụ nữ bắt đầu khóc.

Ông đờ Acgila từ văn phòng bước ra cùng với cha Ađriêng và ông Đenmax.

- Các bạn, các bạn. – Ông thầm thì, lưng bỗng nhiên còng xuống.

Qua cánh cửa phòng giấy để mở, người ta nghe tiếng đài phát thanh rào rào, rồi giọng nói người Đức, người Ba Lan, và sau cùng là giọng nói mạnh hơn của người phiên dịch.

Có ai đó vặn đài to thêm.

"Hỡi đàn ông và đàn bà Đăngdit, thời điểm các bạn mong ước từ hai mươi năm nay đã đến. Bắt đầu từ hôm nay, Đăngdit trở về với Đại Đức quốc xã. Quốc trưởng Ađônphơ Hítle đã giải phóng chúng ta. Lần đầu tiên, lá cờ chữ thập, lá cờ của Đức quốc xã, tung bay trên các công sở Đăngdit. Cũng từ hôm nay, nó tung bay trên các công sở ngày trước của Ba Lan và khắp nơi trên hải cảng".

Một bầu không khí im lặng đè nặng lên nhóm người trong lúc phát thanh viên bình luận việc Hítle chấp nhận việc Đăngdit trở về với Đức quốc xã và miêu tả các công sở treo cờ, miêu tả niềm hân hoan của dân chúng.

- "*Điều 1: Hiến pháp của thành phố tự do bị hủy bỏ với hiệu lực tức thời*". – Ađriêng Đenmax đọc lại như nói với chính mình.

"Sáng nay, Đức đã tuyên chiến với Ba Lan". Đài phát thanh tiếp tục đưa tin, giọng tỉnh bơ.

- Thế là chiến tranh. – Becnađet Busactô vừa nói, giọng rầu rĩ, vừa ngồi phịch xuống ghế bành.

- Ô! Lôrăng!

Cami sà vào trong hai cánh tay của người chồng chưa cưới, hai mắt đẫm lệ.

- Đừng khóc, em yêu, sẽ chóng kết thúc thôi.

Đứng sát hai người, Lêa ngắm nhìn họ. Trong nỗi hoang mang chung, không ai chú ý tới nước da xanh mét và mái tóc rối bù của nàng. Nàng quên đi cảnh tượng lúc nãy ngoài khu vườn mùa đông, quên đi mối tình bị phụ của mình để chỉ nghĩ tới cái chết có thể xảy ra đối với Lôrăng.

- Tôi cứ tưởng cô thù ghét hắn. - Giọng nói ấm áp của Tavecniê bỗng thì thầm bên tai nàng.

Lêa đỏ mặt, quay lại và rít lên.

- Người tôi thù ghét, chính là ông. Tôi mong ông sẽ là ngươoì chết đầu tiên trong cuộc chiến tranh này.

- Cô bạn thân mến, tôi lấy làm tiếc là như tôi đã nói với cô, tôi không có ý định làm cô vui lòng về mặt ấy. Cô hãy yêu cầu tôi tất cả những gì cô mong muốn, nữ trang, áo lông, nhà cửa, tôi sẵn sàng dâng dưới chân cô. Nhưng tính mạng tôi, dù có khốn khổ tới đâu, tôi cũng tha thiết giữ gìn.

- Quả thật ông là người duy nhất. Còn như lấy ông...

- Có ai nói chuyện cưới xin đâu! Tôi chỉ muốn là người tình của cô thôi.

- Khốn...

- Đúng, tôi biết, tôi là một đứa khốn nạn.

- Im đi, ông im đi, Hítle đang nói...

Chương 4

Idaben Đenmax khẩn khoản mời bà con nhà chồng nghỉ đêm lại ở Môngtiac. Người ta xếp đặt giường chiếu trong phòng dành cho bạn hữu, phòng ba chị em và phòng trẻ chỏ ngày trước. Lêa cho Pierô mượn chiếc giường xếp của mình, và cậu anh họ đánh giá cao cử chỉ của nàng.

Suốt buổi tối, đám anh chị em họ ấy quên bẵng chiến tranh, sốt sắng giúp bà Ruýt và Rôdơ, chị hầu phòng, di chuyển và sắp đặt giường ngủ. Tiếng cười nói, la hét, nhảy nhót vang động khắp nhà. Sau khi xong việc, đám nam nữ thanh niên vẫn còn thở hổn hển ngã người xuống giường, xuống đệm hay xuống sàn nhà. Họ ưa thích căn phòng trẻ nhỏ ngày trước bề bộn đồ đạc, còn phảng phất làn bụi do chổi quét của Rôdơ làm tung lên, hơn là phòng khách, nơi các bậc cha mẹ họ đang tụ tập.

Ngồi trên giường, Lêa chơi bài với Pierô. Vì lơ đãng, nàng để thua liên tục. Bực mình, nàng thôi chơi bài và mơ màng ngồi tựa vào thành giường.

http://tieulun.hopto.org

- Cậu nghĩ ngợi gì thế? Chơi nữa chứ?

- Cô ta nghĩ về Phrăngxoa Tavecniê đấy. – Côrin bảo.

- Anh ta chỉ nói chuyện với chị ấy thôi. – Lôrơ nói thêm.

- Các cậu nhầm rồi, không phải nó nghĩ tới Phrăngxoa Tavecniê đâu. – Phrăngxoadơ thầm thì.

- Thế thì nghĩ tới ai? – Côrin hỏi.

Cầm lấy mấy con bài, Lêa cố làm vẻ thờ ơ. Cái cô chị hay mách lẻo sắp nói gì? Khi hai chị em còn nhỏ, Phrăngxoadơ đoán biết trước mọi người cô em gái suy nghĩ những gì, sẽ làm những trò dại dột nào, đi trốn ở đâu. Lêa thường bực tức tới mức đánh cô chị. Bà già Ruýt đã biết bao lần phải can ngăn hai chị em!... Phrăngxoadơ không thể không luôn luôn theo dõi cô em và mách với mẹ những lỗi lầm nhỏ nhặt nhất. Không chấp nhận thói mách lẻo, bà Idaben Đenmax trừng phạt nghiêm khắc Phrăngxoadơ nên sự đối địch giữa hai chị em càng thêm sâu sắc.

- Ừ, nghĩ tới ai? – Côrin và Lôrơ hỏi lại.

Phrăngxoadơ chờ một lát, với một nụ cười vừa hoan hỉ vừa độc ác trên khóe môi.

- Nó nghĩ tới Lôrăng đờ Acgila.

- Nhưng cậu ta đã đính hôn với Cami rồi cơ mà!...

- Không thể thế được!...

- Cậu điên rồi đấy!...

- Tớ tin chắc là cậu nhầm!...

Tất cả những lời tán thán ấy chen lấn trong đầu óc Lêa. Nàng

nhìn thấy trước mắt mình bộ mặt băn khoăn của Pierô hầu như to lên một cách qúa cỡ.

- Không nhầm đâu, các cậu cứ tin tớ, nó yêu Lôrăng đờ Acgila đấy. – Phrăngxoadơ khẳng định.

Lêa nhanh nhẹn nhảy xuống giương và Phrăngxoadơ chưa kịp động đậy, nàng đã nắm chặt lấy tóc cô chị. Tuy bất ngờ, Phrăngxoadơ phản ứng nhanh nhẹn, cào móng tay vào má cô em gái. Một chút máu rỉ ra. Nhưng Lêa khỏe hơn, đã thắng và cưỡi lên người Phrăngxoadơ, bíu chặt lấy hai vành tai cô ta và đập đầu xuống đất. Mọi người đổ xô tới để can ngăn. Khi gỡ ra được, cô gái tội nghiệp Phrăngxoadơ đứng sững một lúc.

Tiếng kêu la ồn ào báo động cho bố mẹ hai cô gái.

- Lêa, không sao chịu nổi mày! Sao mày lại đánh chị? – Idaben Đenmax nghiêm khắc hỏi - Ở tuổi chúng mày...

- Thưa má...

- Mày về phòng đi và nhịn ăn tối.

Cơn giận của Lêa bỗng tiêu tan. Nàng những muốn nói với mẹ là nàng đau khổ, nàng rất cần được mẹ an ủi. Trái lại, bà la mắng và đuổi nàng. Có thể Lêa đã òa lên khóc nếu không bắt gặp ánh mắt đắc thắng của Phrăngxoadơ. Nàng kìm nước mắt và ngẩng cao đầu đi qua trước mặt các bác, các cô. Họ nhìn nàng với vẻ chê trách. Chỉ riêng một mình bác Ađriêng là có một cử chỉ âu yếm kèm theo một nụ cười như muốn nói: chẳng có gì quan trọng đâu. Nàng bỏ chạy.

- Cô Idaben tội nghiệp. – Becnađet Busactô, bà chị dâu bảo – Cô sẽ vất vả với con bé ấy thôi.

Idaben không đáp và bước ra khỏi căn buồng bọn trẻ nhỏ.

Lêa không theo lời mẹ và không trở về phòng mình. Nàng vội vã chạy ra vườn, băng qua sân và xuyên qua những cánh đồng nho đi về phía Benlơvuy. Để tránh đi qua trước nhà bà già Xiđôni, nàng trèo qua bức tường xây quanh khu lâu đài, đi theo con

đường lớn đầy bụi bặm rồi con đường mòn dẫn tới khu giá chữ thập. Đến nửa đường, một cơn gió mạnh, ấm và ẩm buộc nàng phải chạy chậm lại rồi dừng hẳn.

Hai tay chắp trước ngực như để kìm bớt tiếng tim đập, nàng ngắm nhìn bầu trời đầy đe dọa trên cánh đồng, lòng mỗi lúc một sợ hãi, xung quanh nàng, thiên nhiên bị cơn cuồng phong quất mạnh tới tấp, vặn mình trong tiếng rên rỉ và phản kháng như thể để thoát khỏi cơn bão tố từ biển cả tràn vào. Từng phút giây một, bầu trời thêm đen kịt với những lớp mây hình thù kỳ dị, khủng khiếp.

Mái tóc bị gió bão đánh tơi bời giống như những con rắn của nữ quái Gôgôn (Nữ quái trong thàn thoại Hy Lạp, mái tóc là những con rắn và ánh mắt có thể giết chết người, biến họ thành tượng đá), Lêa đứng im ngắm nhìn cơn phẫn nộ của đất trời làm dịu cơn phẫn nộ trong lòng. Nàng cảm thấy trong thịt da mình sự run rẩy của mặt đất đang phả ra, dưới những giọt mưa ấm áp bắt đầu rơi, những mùi hương gay gắt xông lên đầu nàng làm nàng ngây ngất hơn cả loại rượu mạnh nhất. Chiếc áo dài dán chặt vào người, ướt đẫm, làm nổi bật đường nét trên thân thể nàng còn tồi tệ hơn cả trần truồng; gió làm hai núm vú của nàng rắn đanh lại. Thiên nhiên cuồng nộ khiến nàng hoàn toàn mất tự chủ. Một tia chớp xanh lè xé tan các lớp mây, tiếp ngay sau một tiếng sấm làm rung chuyển mặt đất. Lêa hét lên. Một niềm vui làm rạng rỡ khuôn mặt đầm đìa những giọt mưa cũng như những giọt lệ. Một tiếng cười man rợ bật lên theo tiếng sấm. Tiếng cười trở thành tiếng kêu, tiếng kêu đắc thắng và hạnh phúc vì được tồn tại. Nàng nằm sóng soài trên mặt đường mà nước mưa đã biến thành bùn lầy. Hai môi nàng bắt gặp lớp bùn còn ấm rực ánh nắng mặt trời, và ấn ssâu vào cái khối mềm nhũn ấy. Lưỡi nàng liếm lớp bùn mà nàng cảm thấy mùi vị của nó mang theo tất cả hương thơm của Môngtiac. Nàng muốn mặt đất mở toang ra rồi khép lại và nuốt trôi mình để cho mình được sống trong cành nho, trong hoa lá, cây cối của xứ sở mà nàng yêu mến này. Cô gái lăn tròn trên mặt đất, giơ khuôn mặt lấm láp ra đón những giọt mưa.

***

Sáng hôm sau khi thức giấc, người mệt lử, Lêa cố hồi tưởng những gì đã xảy ra tối hôm trước. Bộ quần áo lấm bùn vất bừa bãi quanh giường khiến nàng nhớ lại cơn giông và những gì đã

diễn ra trước đó. Nàng buồn bã vô cùng. Lần đầu tiên trong đời, nàng không đạt được điều mong muốn. Nàng kéo chăn trùm đầu như để dập tắt nỗi khổ đau trong lòng. Tiếng chân bước, tiếng gọi nhau xuyên qua lớp chăn đệm. Nàng hất tung và vùng dậy.

Lạy Chúa! Bà già Ruýt sẽ nói gì khi nhìn thấy áo và vải trải giường của nàng lấm láp những bùn? Bỗng có tiếng gõ cửa.

- Lêa, Lêa, dậy đi. Lôrăng và Clôđơ đờ Acgila đến chào tạm biệt đấy.

Nàng vội cởi bỏ sơ mi, chạy vào bồn tắm, cho nước chảy vào bồn và gột rửa hết bùn trên mặt và trên thân mình. Nàng chải mạnh mớ tóc bết lại từng mảng. Nàng vớ lấy chiếc áo dài đầu tiên bắt gặp, một tấm áo dài màu hồng nàng ưa thích đặc biệt nhưng giờ đây đã quá chật và quá ngắn. Nàng đi vội một đôi giày vải cũ và chạy như bay trên thang gác.

Cả nhà đã có mặt đông đủ trong đại sảnh, vây quanh Lôrăng và Clôđơ đờ Acgila. Nét mặt hai chàng trai tươi tỉnh hẳn lên khi thấy xuất hiện người bạn gái, hai má đỏ rực vì cọ xát, rạng rỡ dưới mái tóc sáng rực lòa xòa trúoc trán, bó chặt trong tấm áo dài của cô bé lớn nhanh như thổi.

Lêa muốn nhảy vào giữa vòng tay Lôrăng nhưng kìm lại được. Cố sức bình tĩnh tới mức run rẩy, nàng dịu dàng hỏi:

- Anh đã phải đi rồi hay sao, Lôrăng?

- Tôi phải đến trung đoàn.

- Còn tớ cũng phải đến trung đoàn ở Tua. – Clôđơ nói tiếp.

Nhằm đánh lừa bố, chị gái và Lôrăng, Lêa khoác tay Clôđơ và kéo anh ra một chỗ.

- Cậu hứa với tớ là phải thận trọng nhé!

- Tớ hứa với cậu. Cậu có nhớ tớ tí chút khi tớ ra mặt trận chứ.

- Tớ chỉ nhớ cậu thôi.

Clôđơ không chú ý tới giọng nói mỉa mai của cô gái. Một niềm hạnh phúc trong sáng dâng lên trong lòng anh, khiến anh bối rối:

- Vậy ra cậu... em... yêu anh... tí xíu?

Vào lúc đó, Lêa nghe phía sau giọng nói Lôrăng:

- ... Bọn mình sẽ làm lễ cưới khi mình về phép. Cami thiết tha lắm.

Đau đớn nàng cúi đầu xuống. Một giọt lệ lăn trên má. Một lần nữa, Clôđơ lại hiểu lầm:

- Lêa, em khóc à?... Vì anh phải không?... Em yêu anh đến thế cơ à?...

Nàng kìm lại một cử chỉ khó chịu. Làm sao hắn có thể nghĩ là mình chú ý tới hắn được. Hắn, một kẻ nhạt nhẽo đến thế, giống cô em gái hắn thế? A! Trả thù! Trừng phạt Lôrăng về thái độ hèn nhát, trừng phạt Cami về mối tình của cô ta, và Clôđơ về sự ngu ngốc của hắn!

Nàng ngẩng cao đầu và nghiêm trang nhìn chàng trai si tình.

- Đúng là em yêu anh.

- Vậy... em muốn lấy anh?...

- Dĩ nhiên.

- Lúc nào?

- Hễ anh được nghỉ phép.

- Chúng ta hẵng ra ngoài.

Với một thái độ quyền uy không ăn khớp gì với tính cách của mình, Clôđơ nắm lấy tay Lêa và dẫn nàng ra khỏi phòng khách, rồi ra vườn. Đến sau một bụi tú cầu, anh ôm hôn nàng. Cô gái suýt đẩy anh ra nhưng lại nghĩ bụng là phải qua cái cầu này thôi. Trời đất! Cậu ta vụng về biết chừng nào! Kỷ niệm về nụ hôn của Lôrăng, bị cái hôn thô bạo của Phrăngxoa Tavecniê xua đi, khiến nàng rùng mình, và một lần nữa, cậu anh trai của Cami lại hiểu lầm.

- Em yêu anh chứ!

Lêa suýt bật cười.

- Em có đồng ý không?

- Về cái gì?

- Về việc anh xin phép ba cưới em, có được không?

Lêa cảm thấy toàn bộ tương lai của mình phụ thuộc vào câu trả lời. Lấy chàng trai tội nghiệp này chỉ vì để trừng phạt Lôrăng, việ đó có khó không? Phải chăng người đau khổ đầu tiên, chính là bản thân nàng?

Bóng Phrăngxoadơ đúng vào lúc đó thấp thoáng sau hàng cây.

- Được, anh yêu ạ! – Lêa đáp và ôm quàng lấy Clôđơ.

***

Trở vào nhà, Clôđơ đờ Acgila xin phép ngay được nói chuyện riêng với Pie Đenmax. Sau một lát gặp nhau, ông bố Lêa trở ra, nét mặt tối sầm lại.

***

Dưới bầu trời u ám đầy mây, những vũng nước lớn tiếp tục bốc hơi trên các lối đi trong vườn. Thời tiết âm u. Từng đàn ruooì nhặng vo ve cạnh khu chuồng ngựa. Lêa đẩy một cánh cửa kho lúa, tường ván đã đen sạm đi vì thời gian giống như trong những ngày thơ ấu, nàng leo lên chiếc thang áp vào đống cỏ khô và thả mình xuống đống cỏ còn bốc mùi thơm.

Nàng suy nghĩ về những điều vừa xảy ra. Lôrăng và Clôđơ đã ra đi, và nàng vội vã bỏ trốn để tránh ánh mắt đau thương và khắc khoải của ông bố. Miệng nàng bỗng đắng ngắt. Nàng chưa đủ can đảm để bàn cãi với bố. Nàng nhắm mắt lại và tìm kiếm sự lãng quên trong giấc ngủ. Lúc còn ấu thơ, nàng đã từng phải dùng đến cách trốn tránh ấy khi bị mẹ la mắng hoặc khi cảm thấy chán ngán hết thảy, kể cả bản thân mình mà không sao lý giải nổi. Mỗi một lần như vậy, giấc ngủ bình yên lại đến với nàng. Nhưng hôm nay, giấc ngủ không tới. Trằn trọc trên đống cỏ, Lêa cảm thấy dường như bị phản bội.

Một cơ thể bỗng giật nảy lên cạnh người nàng.

- Machiax, cậu làm sao vậy?

Anh bạn thời thơ ấu ôm choàng lấy nàng vừa hôn nàng vừa nói thầm thì:

- Ôi! Cô gái bé bỏng...

- Thôi nào, bỏ tớ ra, cậu làm tớ đau!

- Thế mà lúc nãy cậu không nói như vậy khi được Clôđơ đờ Acgila hôn.

Lêa bật cười và đẩy cậu ta ra.

- A! Ra thế!

- Sao, "ra thế", thế chưa đủ phải không?

- Tớ không thấy cái đó dính dáng tới cậu ở chỗ nào. Tớ muốn hôn ai thì hôn chứ.

- Cậu sẽ không bảo tớ là cậu thích cái thằng nhãi vô tích sự ấy chứ?

- Thế thì sao? Tớ không thấy cậu có gì phải phản đối chứ?

Machiax giận dữ nhìn cô bạn, rồi ánh mắt từ từ trở nên âu yếm:

- Em biết là anh yêu em chứ!

Chàng trai nói hết sức dịu dàng, khiến Lêa xúc động và khoan khoái. Nàng lướt tay vuốt mái tóc dày của anh và nói, giọng âu yếm hơn là nàng mong muốn:

- Machiax, em cũng yêu anh.

Dĩ nhiên, họ ôm nhau vào lòng.

Những mơn trớn của chàng trai an ủi Lêa trong nỗi sầu thảm sâu xa của nàng. Dần dà nàng quên cả Clôđơ lẫn Lôrăng, quên nỗi phiền muộn để chỉ thưởng thức niềm khoái lạc của những nụ hôn. Chắc hẳn nàng đã hiến thân hoàn toàn nếu giọng nói cha nàng không vọng tới qua đám cỏ khô. Nàng thoát ra khỏi cánh tay Machiax và không dùng tới thang, nhảy xuống nền đất nện trong kho lúa.

Đã biết bao lần Lêa nhảy từ đụn rơm xuống như một chú mèo. Nhưng lần này, một mắt cá chân nàng bị trẹo xương. Nàng cất tiếng kêu. Machiax chạy ngay tới bên cạnh.

- Chân em!

Cha nàng nghe tiếng nàng kêu. Thân hình cao lớn của ông choán hết cả khung cửa. Thấy con gái trên nền đất, ông nhảy bổ tới và đẩy chàng trai ra xa.

- Con sao vậy?

- Không có gì đâu ba ơi, con chỉ bị trẹo chân thôi.

- Đưa ba xem.

Pie Đenmax nắm lấy cẳng chân bị thương của Lêa. Nàng kêu thét lên. Mắt cá chân đã sưng lên gấp đôi. Ông thận trọng nâng con dậy.

- Machiax, đi bảo bà già Ruýt gọi thầy thuốc.

Lêa được đạt nằm trên tràng kỷ trong phòng khách, lưng và hai chân kê trên gối. Bác sĩ Blăngsa bước vào. Khám và băng bó xong bàn chân bị đau, ông nói cho bố mẹ cô gái yên tâm.

- Bong gân ra trò, nhưng không nghiêm trọng lắm đâu. Nghỉ ngơi hoàn toàn tám ngày, sau đó cô bé lại tha hồ chạy nhảy thôi.

- Tám ngày không nhúc nhích! Cháu không thể như thế được đâu, ông bác sĩ ơi.

- Cháu chớ lo, chóng thôi mà.

- Chỉ chóng đối với bác. – Lêa đáp, vẻ nũng nịu.

Để tiệnn việc phục vụ, Idaben Đenmax quyết định để cô gái nằm ngủ ở tâng một, trên tràng kỷ trong văn phòng ông bố. Lêa mỉm cười. Nàng rất thích căn phòng xung quanh tường chất đầy tủ sách này, cửa sổ lớn mở ra một khoảng vườn rất đẹp, có thể từ đó phóng tầm mắt ra các cánh đồng nho và các khu rừng.

Cuối buổi chều, hai anh em Lơphevrơ đến chào tạm biệt. Nàng tỏ thái độ hết sức dịu dàng, âu yếm và duyên dáng, khiến mỗi chàng trai khi ra về, đinh ninh mình là người được nàng yêu mến.

- Mày chạy theo Lôrăng, làm hại thanh danh mình với Phrăngxoa Tavecniê, tán tỉnh Clôđơ và Machiax chưa đủ hay sao mà còn mê hoặc hai thằng bé Lơphevrơ ngờ nghệch ấy nữa? – Phrăngxoadơ bảo sau khi chứng kiến cảnh tượng ấy – Mày chỉ là đứa...

- Hai đứa lại cãi vã nhau nữa đấy à! Phrăngxoadơ, em gái con bị ốm, nó cần được nghỉ ngơi. Con hãy để nó yên. – Bà mẹ nghiêm khắc bảo khi bước vào phòng.

Bà ngồi xuống ghế cạnh Lêa.

- Con còn đau nữa không?

- Chút ít, chân con cứ bị giật giật.

- Thế là bình thường thôi, tối nay con nhớ nhắc má cho con uống thuốc giảm đau.

- Má ơi! Bị đau và được má săn sóc thì thích thật. – Lêa kéo tay mẹ lại và hôn.

- Má ơi! Con yêu má lắm.

Xúc động, Idaben vuốt ve bàn tay con gái. Hai mẹ con im lặng một lúc lâu, gắn bó với nhau trong tình thương.

- Điều ba con nói với má có đúng sự thật không?

Lêa rụt tay về, nét mặt đanh lại.

- Con trả lời má đi. Có đúng là con muốn lấy Clôđơ đờ Acgila không?

- Đúng.

- Con yêu nó?

- Vâng.

- Má thấy mối tình đó khá đột ngột. Đã hơn một năm nay con có gặp nó đâu. Phải chăng đã xảy ra chuyện gì mà má không được biết?

Lêa muốn nói hết, thú nhận hết, muốn được an ủi, vỗ về. Nàng cố chống lại mối xúc cảm trong lòng: cần tránh đau khổ và thất vọng cho mẹ, cần làm mẹ yên tâm.

- Không xảy ra chuyện gì đâu. – Nàng kiên quyết đáp – Con yêu anh ấy.

Chương 5

Vẫn nằm dài trên chiếc tràng kỷ bề bộn báo chí trong phòng giấy của bố, Lêa nghe qua cánh cửa phòng khách để mở phần cuối bài diễn văn của Eđua Đaladiê (Thủ tướng Pháp năm 1939) phát trên đài:

"... Chúng ta tiến hành chiến tranh vì người ta bắt buộc chúng ta phải tiến hành. Mỗi một chúng ta ở vào vị trí của mình trên mảnh đất nước Pháp, trên mảnh đất của tự do, nơi sự tôn trọng phẩm giá con người tìm thấy mọt trong những nơi ẩn náu cuối cùng. Các bạn sẽ liên kết mọi nỗ lựccủa mình trong một ý thức sâu xa về đoàn kết và hữu ái vì vận mệnh của tổ quốc. Nước Pháp muôn năm!"

Clôđơ đờ Acgila ngồi cạnh tràng kỷ trên một chiếc ghế thấp, một cánh tay bị gãy đeo băng.

- Giá không có cái cánh tay đáng nguyền rủa này thì anh đã cho bọn Đức bẩn thỉu ấy biết một người lính Pháp có thể làm gì.

- Nhưng cũng lỗi tại anh nữa đấy, anh cần gì phải bắt con ngựa cái già tội nghiệp của ông bác anh phi như điên?

- Em nói có lý. – Chàng trai đáp, giọng tội nghiệp - Biết em yêu anh và nhận lấy anh, anh sung sướng tới mức cảm thấy cần phảo phi nước đại, cần phải thét to lên, trong lúc phi như bay, niềm hạnh phúc được em yêu…

- Clôđơ tội nghiệp, hai chúng ta làm thành một cặp què quặt đẹp đôi thật.

- Chắc hẳn em không thích như vậy, nhưng anh thì sung sướng về cái tai nạn ngu ngốc này vì nó cho phép anh lợi dụng em trong lúc những kẻ khác say mê em đều đã ra trận cả. Em đã nói chuyện với bố mẹ về việc đính hôn của hai chúng ta chưa? Anh đã kể hết với Cami và cô ấy bảo anh cô ấy rất sung sướng có em làm chị.

http://tieulun.hopto.org

- Sao anh lại nói với cô ấy? Em muốn chuyện đó chỉ có hai chúng ta biết cho tới khi ba em chấp thuận! – Lêa giận dữ nói.

- Nhưng, em yêu, Cami là em gái anh, bao giờ anh cũng nói với cô ấy…

- Trong việc này thì anh phải lặng im.

- Sao có lúc nom em dữ dằn thế… Em vốn rất dịu dàng kia mà!

- Tôi không dịu dàng. Tôi không muốn thiên hạ biết công việc của riêng tôi.

- Nhưng Cami không phải là thiên hạ.

- Ồ! Đủ rồi, anh làm tôi bực mình với Cami của anh! Anh đi đi, để tôi một mình.

- Lêa…

- Anh đi đi, tôi mệt lắm.

- Đúng thế, anh quên khuấy đi mất, anh là một con vật, em tha lỗi cho anh… Em nói đi, em có tha lỗi cho anh không?

- Có, có.

- Cảm ơn, em yêu quý, hẹn ngày mai. – Clôđơ vừa nói vừa cầm lấy bàn tay mà nàng chìa ra không mấy hào hứng.

- Đúng thế, hẹn ngày mai.

Một lát sau, Pie Đenmax bước vào.

- Con gái bị thương của ba, thế nào rồi?

- Rất tốt, thưa ba, nhưng con muốn chấm dứt đi thôi, con thấy

như có kiến bò khắp người.

- Con hãy kiên nhẫn, mèo con của ba ạ, con hãy nhớ câu nói của Kiplinh (Nhà văn Anh)…

- … "Vì quá vội vã nên con rắn vàng muốn nuốt mặt trời đã thất bại".

- Ba thấy con không quên những lời khuyên của ba. Con hãy làm đúng thế trong đời sống, con sẽ thấy là đúng đắn đến chừng nào.

- Con tin chắc như vậy. – Lêa đáp trong tiếng thở dài.

Pie Đenmax ngồi xuống sau bàn làm việc, đeo kính vào, lật lật mấy tờ báo, giở giở mấy tranh giấy, mở ngăn kéo rồi lại đóng vào, trầm ngâm nhìn lên trần nhà, đứng dậy, rồi đi ra tận cửa sổ lớn.

- Ngày mỗi lúc một rút ngắn lại. – Ông nói như thể nói với chính mình trong lúc ánh mắt vẫn nhìn ra vườn.

Lêa chăm chú nhìn cái bóng cao lớn của ông bố. Nàng cảm thấy đôi vai lực lưỡng của ông hơi rút lại, mái tóc ông xạm đi nhiều. Một cách kỳ lạ, nàng thấy ông yếu ớt hơn. Nàng bật cười vì ý nghĩ ấy. Yếu ớt, Pie Đenmax, người có thể nâng một mình cả một thùng rượu nho, hạ những gốc thông nhanh và khéo chẳng kém gì người thợ rừng giỏi nhất, mà lại yếu ớt?

- Ba ơi! – Nàng thốt lên , trong lòng dào dạt yêu thương.

- Gì con?

- Con yêu ba.

- Con yêu ba mà lại muốn chia tay với ba. – Ông quay đầu lại, và bước về phía nàng.

- Hai cái đó không phải là một.

Pie Đenmax thở dài và ngồi xuống chiếc ghế thấp, Ghế cọt kẹt dưới sức nặng của ông.

- Con tin chắc là con muốn lấy cái anh chàng gãy tay ấy?

Lêa không đáp nhưng cúi thấp đầu, vẻ nũng nịu.

- Phải chăng vì giận hờn mà con muốn lấy chồng?

Lêa đỏ mặt, lắc đầu đối với mái tóc rối bù.

- Hôn nhân là việc hệ trọng, nó quyết định cả một đời người. Con đã suy nghĩ kỹ chưa?

Bằng mọi giá, phải làm cho cha nàng tin là nàng say mê Clôđơ thực sự, và "vụ Lôrăng" là một việc đã qua, là một trò trẻ con đã bị quên lãng.

- Trước kia, con không hiểu rõ Clôđơ. Khi gặp anh trong vũ hội, con cảm thấy chính con yêu anh ấy, còn đối với người anh em họ của anh thì con chỉ có một tình bạn nồng nhiệt mà con đã lầm lẫn với tình yêu.

Pie Đenmax nhìn con gái với vẻ ngờ vực.

- Thế mà tối hôm nọ, ở chỗ giá chữ thập, ba thấy con có vẻ say mê khác hẳn hôm nay.

Lòng Lêa thắt lại và nàng sợ không đủ sức lực để tiếp tục diễn vở hài kịch này.

- Tối hôm ấy, ở chỗ giá chữ thập, con bực tức, giận dữ Lôrăng đã không đích thân báo cho con biết anh ấy lấy vợ, trong lúc con đinh ninh anh say mê con, còn con thì giả đò làm duyên làm dáng vơi anh ấy. Anh ấy cưới vợ, việc đó chẳng can hệ gì đến con. Vả lại, anh ấy khó chịu tới mức con phải tự hỏi làm sao Cami có thể chịu đựng nổi.

- Ý kiến của ba đúng là như thế. Ba thấy đối với một cô gái như con thì một trong hai anh em Lôphevrơ tích hợp hơn.

- Nhưng ba ơi, họ chỉ là bạn bè thôi mà!

http://tieulun.hopto.org

- Bạn bè ư? Con gái tội nghiệp của ba, con chẳng hiểu cái gì về đàn ông hết. Hai đứa ấy say mê con đến điên cuồng lên và không phải chỉ có chúng mà thôi. Bây giờ, con phải ngủ đi. Chúc con ngủ ngon giấc, con mèo con của ba.

Sẵn sàng nghe lời, nàng nằm xuống ngủ rất nhanh, trong lúc nghĩ rằng được một ông bố mà mình rất mực yêu mến gọi mình là "mèo con của ba" thì quả là thú vị.

***

Chẳng bao lâu Lêa bình phục và đi dạo chơi trên các cánh đồng, thường là cùng với Clôđơ. Mùa hái nho sắp tới và như mọi năm, Môngtiac lại hoạt động tấp nập. Mùa thu năm ấy, các chàng trai đi vắng và phụ nữ thay thế họ. Trong mấy ngày, chiến tranh bị đẩy lùi xuống hàng thứ yếu: nho không thể nằm ngoài ruộng...

Cơn giông uy hiếp cánh đồng. Clôđơ cố hết sức mình làm cho xong mọi việc trước khi giông nổ ra. Không một ai nghỉ giải lao vào lúc bốn giờ như thường lệ. Phải hái nho cho xong trước cơn giông. Nhưng đến năm giờ, những giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi và ngay sau đấy, mưa trút xuống như thác, buộc phải ngừng công việc. Xe bò chở những thùng đầy ắp nho vội vã được đưa về các khu nhà phụ rộng lớn.

Trong một kho lúa, người ta kê những dãy bàn dài trải khăn trắng tinh, bày ê hề nào patê, thịt gà, pho mát, những liễn xúp bốc khói và những bầu rượu vang. Trước khi vào bàn, những người hái nho rửa tay trong một thùng phuy lớn chứa đầy nước đặt cạnh cửa. Rồi đến ngồi trên các dãy ghế dài quanh bàn.

Pie Đenmax chủ toạ bữa ăn, còn Idaben, một chiếc tạp dề lớn màu trắng phủ ngoài tấm áo dài mùa hạ thì lo phục dịch với sự giúp đỡ của Phrăngxoadơ, Lôrơ và bà già Ruýt. Lêa, bàn tay có chỗ bị phồng rộp do hăng hái hái nho, đến ngồi cạnh ông bố. Nàng rất thích những bữa tiệc như thế này trong kho lúa vào mùa hái nho. Hàng năm, hội hái nho kéo dài mấy ngày liền. Tất cả nam nữ thanh niên trong vùng gặp nhau, ca hát, nhảy múa. Nhưng năm nay thì không còn lòng dạ nào nữa. Số đông những người dự tiệc là phụ nữ, và mấy ông già. Chắc hẳn ai nấy đều

nghĩ tới những người vắng mặt và không khí vui tươi những mùa nho trước nên bữa ăn bắt đầu trong im lặng. Nhạy cảm với nỗi buồn đè nặng lên đám đông, Pie Đenmax đứng dậy, nâng cốc và nói:

- Chúng ta cùng nhau uống chúc sức khoẻ binh sĩ chúng ta và vui vẻ làm công việc mà họ không thể không làm.

- Chúc sức khoẻ binh sĩ chúng ta. - Mọi người đồng thanh đáp lại.

Lêa đặt tay lên đầu gối ông bố. Ông nâng cốc một lần nữa, hoàn toàn chỉ vì nàng và nói nhỏ:

- Con yêu quý, ba uống chúc con hạnh phúc.

Chương 6

- Ồ! Lêa, chị lấy anh trai tôi, tôi sung sướng biết chừng nào. Trong lúc chưa tìm được nhà, anh chị đến ở với chúng tôi, ở phố Rennơ.

- Nhưng tôi không muốn đi Pari! – Lêa phản đối.

- Phải đi thôi, chị thân mến ạ. Nếu chuến tranh chấm dứt thì Clôđơ sẽ tiếp tục đi học.

- Thế còn tôi, trong lúc đó, tôi làm gì?

Cami bật lên cười, vui vẻ.

- Tôi sẽ dẫn chị đi xem Pari. Tôi tin chắc chị sẽ yêu mến Paris, thành phố đẹp nhất thế giới. Chúng ta sẽ đi xem triển lãm, bảo tàng, nghe hoà tấu; chúng ta đến Nhà hát ca kịch, Nhà hát thành phố…

- Tất cả những cái đó rất tốt, nhưng tôi vẫn thích Môngtiac hơn.

- Chị nói đúng: cũng như ở Rôsơ-Blăngsơ, Môngtiac thật tuyệt, nhưng có gì có thể thay thế Pari đâu.

- Tôi không ngờ cô lại nông nổi đến thế.

Cami mở tròn mắt, kinh ngạc:

- Sao chị có thể nói như vậy? Đâu có nông nổi khi người ta yêu mến một thành phố mà ở đó tất cả những gì là trí tuệ đều có vị trí của chúng. Lôrăng cũng như tôi, anh nghĩ là ở Pari, người ta làm việc được tốt hơn, vì có đủ mọi thứ cần thiết. Thư viện…

- Tôi không thích thư viện, chúng chẳng khác những khu nghĩa địa sách vở.

- Ồ!...

Lêa hơi cường điệu, nàng biết rõ điều đó, nhưng Cami làm nàng điên tiết với Pari và lòng khao khát văn hoá của cô ta.

Hết đường lý lẽ, Pie Đenmax cuối cùng nhượng bộ con gái. Ông cho phép tổ chức lễ cưới. Clôđơ đờ Acgila cảm ơn ông nhiệt liệt tới mức ông nghĩ bụng rốt cuộc cô gái bé bỏng của ông sẽ có

hạnh phúc với anh ta. Còn Idaben thì chỉ ôm siết con vào lòng.

Phrăngxoadơ thầm thì:

- Không có cá, đành lấy rau má mà ăn (Nguyên văn: Không có hét thì ăn chim sáo vậy).

Riêng chỉ có Lôrơ và bà già Ruýt là tỏ ra mãn nguyện về cuộc hôn nhân này. Lôrơ thích những vụ hôn lễ, còn bà Ruýt thì nghĩ rằng cái đó "làm cho đầu óc lộn xộn của Lêa đằm lại".

Ít lâu sau khi báo tin chính thức hôn lễ, một tin khác đến làm đảo lộn cả hai gia đình, và Lêa suýt nữa thì không giấu nổi lòng mình: trung uý Lôrăng đờ Acgila bị thương trong lúc xông vào cứu một binh sĩ bị ngã vào một bãi mìn. Hai cha con Pie Đenmax đang ở Rôsơ-Blăngsơ thì nhận được tin. Thấy ông đờ Acgila tái xanh, Cami đoán có việc gì xảy ra đối với người chồng chưa cưới của mình. Nàng đứng dậy và run rẩy, bước tới cạnh ông bác họ.

- Lôrăng phải không ạ?...

Đến lượt mình, Pie Đenmax cũng đứng dậy.

- Cháu van bác, bác trả lời đi. - Cami năn nỉ - Việc gì xảy ra đối với Lôrăng thế?

- Không có gì nghiêm trọng đâu, con ạ, không có gì nghiêm trọng cả. - Cuối cùng ông đờ Acgila mới nói được – Cánh tay bị thương thôi.

Vào lúc đó, một người đầy tớ mang tới một bức điện. ông đờ Acgila đưa cho bạn.

- Pie, anh mở giùm tôi, tôi không đủ can đảm tự tay mở.

Pie Đenmax đọc. Một nụ cười rạng rỡ trên mặt ông.

- Điện của Lôrăng. Cậu ấy hoàn toàn khoẻ mạnh. Mai cậu ấy sẽ về.

- Mai à!

- Đúng, mai. Đây ông xem.

Cami giằng lấy tờ giấy.

- Ồ! Thưa bác, đúng thế. Mai Lôrăng sẽ có mặt ở đây. – Nàng vừa nói vừa oà lên nức nở.

Suốt từ nãy, Lêa đứng tách riêng ra một chỗ, sung sướng muốn kêu lên, muốn khóc lên, nhưng cô kìm nén. Lôrăng còn sống! Anh sẽ trở về, nàng sắp được gặp anh. Nàng lim dim mắt. Giọng nói của Cami khiến nàng tỉnh giấc mơ hạnh phúc.

- Thưa bác, xin bác lợi dụng cơ hội này để xúc tiến lễ cưới, cháu tin đó là ước vọng tha thiết nhất của Lôrăng.

- Tuỳ theo ý cháu, Cami ạ, mọi việc cháu làm sẽ đều tốt đẹp.

Lêa, vì sao chị không muốn tổ chức lễ cưới ở Xanh-Mac, như tôi? Nếu chúng ta cùng cưới một ngày thì hay lắm.

Con ngốc? Tổ chức đám cưới ở đâu, Lêa cũng chẳng cần, vì có phải Lôrăng cưới nàng đâu. Với bất kỳ giá nào nàng cũng không muốn người đàn ông mình yêu bảo anh bằng lòng lấy một người đàn bà khác làm vợ. Nàng cắt ngang lời Cami:

- Tôi muốn cưới ở Vecđơle. - Rồi quay sang nói với bố - Thôi ba, chúng ta đi về, má đang chờ ở nhà.

Suốt trên đường về, Lêa thật khó giữ được nước mắt. Nàng cảm thấy ánh mắt lo âu của ông bố luôn luôn hướng về mình. Thường ngày vốn rất mau miệng, giờ đây nàng trả lời nhát gừng những câu hỏi của ông bố, khiến ông im lặng ngay.

Về tới Môngtiac, nàng không đủ can đảm để nghe những lời nhận xét của Phrăngxoadơ. Nàng chạy trốn vào căn phòng trẻ con ngày trước và ở lì trong đó cho tới giờ ăn tối, co quắp lại trên chiếc giường con, hai mắt ráo hoảnh và đau đớn.

Thức dậy từ bình minh, Lêa đứng ngồi không yên chỗ. Tối hôm trước, Clôđơ hứa hễ Lôrăng về thì gọi nàng. Nàng đi đi lại lại mãi trong nhà. Không chịu nổi, Idaben bảo nàng đi Benlơvuy hỏi thăm tin tức bà già Xiđôni.

- Không khí ruộng đồng sẽ làm con dễ chịu.

Giận dữ, nàng chạy tới Benlơvuy, vất vả trên con đường đất xói lở vì những trận mưa vừa rồi và vì xe bò qua lại. Thở hổn hển, nàng ngồi nghỉ một lát trên chiếc ghế nhỏ đặt trước nhà. Con chó già của bà Xiđôni mừng rỡ sủa vang và nhảy nhót quanh nàng. Nghe chó sủa, bà chủ nhà ra mở cửa.

- Cô bé đấy à? Sao cháu không vào nhà? mồ hôi cháu đầm đìa. Vào nhanh lên, không cháu bị cảm đấy.

Không nên cưỡng lại bà Xiđôni. Lêa vâng lời, ôm hôn bà già tốt bụng và bước vào nhà.

- Ở lâu đài có gì nghiêm trọng hay sao mà cháu chạy như vậy tới tận đây?

- Không, không, má cháu bảo cháu tới xem bà có cần gì hay không thôi.

- Má cháu tốt bụng quá! Cháu về bảo má là bà vẫn rất khoẻ mạnh, như tuổi tác cho phép. A! Cô bé dễ thương, già nua là cái tồi tệ nhất có thể xảy đến đối với người ta!

- Thôi nào, bà Xiđôni, thà sống già còn hơn chết.

- Bà vẫn tự hỏi bản thân mình đấy. Đúng là người ta nói như cháu khi còn trẻ trung, khi dòng máu chảy trong huyết quản còn đỏ chói, khi người ta có thể leo thang mà không sợ ngã, khi người ta có thể có ích. Giờ đây, cháu nhìn bà xem. Bà còn làm được gì nữa? Chỉ là một gánh nặng cho ba cháu, một nỗi lo âu cho má cháu…

- Bà Xiđôni, bà đừng nên nói thế. Ở Môngtiac, mọi người đều

yêu mến bà, bà biết rõ như vậy.

- Dĩ nhiên bà biết. Nhưng không phải vì vậy mà bà không thấy mình là một gánh nặng, nhất là giờ đây, với cuộc chiến tranh khốn nạn này. Ngay đến đan len, bà cũng không đan được nữa, hai bàn tay cứng quèo tội nghiệp của bà đánh rơi cả len lẫn kim đan. Bà rất muốn đan cho tất cả binh sĩ. Trong cuộc chiến tranh trước, họ chịu rét mướt biết chừng nào, thật tội nghiệp.

Một giọt lệ lăn trên đôi má nhăn nheo. Lòng se lại. Lêa nhìn thấy nó chảy xuống và biến vào trong những nếp nhăn trên môi bà lão. Nàng âu yếm đến quỳ dưới chân bà lão như nàng từng làm trong tuổi ấu thơ khi lòng sầu muộn và vùi đầu vào chiếc tạp dề sực nức mùi lúa mì và mùi xà phòng giặt. Cũng như ngày trước, bàn tay ngày nay đã bị nứt nẻ vì công việc đồng áng nặng nhọc và những việc hầu hạ khác, lại vuốt ve mái tóc vàng rức của cô gái.

- Cô gái xinh đẹp của bà, cháu chớ phiền muộn. Bà là một mụ già điên dại phàn nàn, rên rỉ suốt ngày. Cháu đừng chú ý làm gì, giông bão đánh hức những nỗi đau của bà dậy và khiến bà nhìn mọi thứ đều một màu đen. Thôi nào, hãy nhìn bà đây. Cái con bé này làm sao lại rầu rĩ như thế. Có ai bảo là một cô nàng sắp sửa lấy chồng không nào? Thằng chồng chưa cưới của cháu sẽ sửng sốt đấy nếu nó thấy cháu, mũi và mắt đỏ lựng như loài thỏ trắng ấy. Cháu còn nhớ loài thỏ trắng chứ? Cả một chuyện rắc rối khi phải giết thtj chúng. Cháu không muốn giết, cháu đứng ngáng trước chuồng thỏ, hai tay chắp lại trước ngực và la toáng lên: “Không, không giết chúng, chúng là những nàng công chúa mà loài ác quỷ đã biến thành thỏ”. Ba cháu và bà phải dùng nhiều mưu mẹo mới bắt được chúng. Phải chờ đến đêm và có bao nhiêu con thỏ thì phải bỏ và chuồng bấy nhiêu cái dải lụa để hôm sau, cháu tin là thỏ hiện lại nguyên hình những nàng công chúa đã bỏ quên dải lụa lúc trốn đi.

Nghe nhắc lại mẩu chuyện thời thơ ấu, Lêa mỉm cười.

- Thời đó, cháu còn dại dột, cháu còn tin chuyện thần tiên.

- Bây giờ cháu không tin nữa ư? Cháu có lỗi đấy. Do đâu mà cháu đẹp đến thế? Dĩ nhiên là có Thượng đế nhân từ, nhưng các nàng tiên cũng có phần trong đó.

Lêa cười.

- Thôi đi, bà Xiđôni, cháu đâu còn là một đứa trẻ nữa.

- Đối với bà, cháu sẽ luôn luôn là đứa bé gái, đứa bé mà bà không có được. – Bà già đáp và buộc nàng ngẩng đầu, bà siết chặt nàng vào lồng ngực.

Hai bà cháu ôm nhau một lúc lâu.

Bà Xiđôni nới rộng vòng tay. Bà lấy từ túi tạp dề ra một chiếc mùi xoa sọc, hỉ mũi ầm ĩ và lau mắt.

- Thôi nhé, không phải xót thương làm gì. Cháu về bảo má cháu đừng băn khoăn, bà không cần gì hết đâu. Cháu cảm ơn bà Ruýt giúp bà: hôm qua bà ấy tới thăm bà. Đầu óc bà để đi đâu nhỉ? Cháu phải nhấp một chút rượu hắc bồn tử rồi hẵng về chứ!

- Cảm ơn bà Xiđôni, không cần đâu.

Không cần! Không cần!...

Chương 7

- Lôrăng đờ Acgila, anh có nhận lấy Cami đờ Acgila, hiện có mặt tại đây, làm vợ không?

- Có.

Được phát ra một cách quả quyết, tiếng "có" vang lên dưới vòm trần kiểu gôtích và dội thẳng và giữa lồng ngực Lêa. Nàng cảm thấy cơ thể như hoá đá, máu đông lại trong huyết quản và tim ngừng đập trong khi rét run bần bật.

Như những bộ phận trong kính vạn hoa, các sắc màu trên kính cửa sổ nhà thờ bắt đầu nhảy nhót dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ, chiếu lấp lánh trên bàn thờ lễ, vẽ thành một vầng hào quang xung quanh Cami trong những tấm voan màu trắng và biến bộ đồ đồng phục của Lôrăng thành một bộ quần áo vai hề…

***

- Thưa cô, cô có vui lòng cho bố thí không?

Con người khổng lồ quần áo màu đỏ rực này muốn gì? Sao người đàn ông trang phục kỳ cục, mũ cắm lông chim này lại nói với nàng? Do đâu nàng cảm thấy có ai ấn lên cánh tay mình đến khó chịu như thế này?

- Lêa…

- Thưa cô…

Nàng quay sang trái và nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của người chồng chưa cưới chìm trong một thứ sương mù. Ai ấn lên cánh tay nàng? Chính bàn tay anh ta. Nàng đột ngột rút tay ra. Anh ta có quyền gì mà đụng và tay nàng? Còn kẻ kia, người đàn ông quần áo đỏ, thì muốn gì với chiếc giỏ bọc xatanh trắng? Nàng cho bố thí ư? … Rồi sao nữa? Hắn không biết là nàng không sao chấp nhận được ý nghĩ hắn qua lại giữa các dãy ghế của cử tọa, một tay vén chiếc áo sa mỏng, một tay xách giỏ, hay sao?

Người bõ nhà thờ vẫn năn nỉ:

- Thưa cô, cô có vui lòng cho bố thí không?

- Không, cảm ơn. – Nàng lạnh lùng đáp.

Người đàn ông nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên. Thông thường các cô gái rất thích cho bố thí để có dịp phô trương tấm áo ài. Thất vọng, hắn bước về phía Phrăngxoadơ, cô ta vội và nhận lời, một nụ cười thách thức trên môi.

Cuối cùng buổi lễ kết thúc. Đôi vợ chồng trẻ nhận những lời chúc mừng của bố mẹ và bạn hữu trước bàn thờ phủ đầy những bó hoa màu trắng.

Khi đến lượt Lêa, nàng đứng vững được là nhờ kiêu hãnh, thì Cami, mặt ửng đỏ và trở nên xinh đẹp, dang tay ôm chặt nàng vào lòng.

- Lêa thân yêu, chẳng bao lâu nữa sẽ đến lượt chị, cầu mong cho chị cũng hạnh phúc như tôi lúc này.

Lêa để cho Cami hôn mình, nhưng ánh mắt vẫn xa vắng. Trong đầu óc hoang mang, quay cuồng mấy tiếng mà nàng bám riết: "Không đúng, chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng… không đúng, chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng… không đúng…"

Bị Clôđơ đẩy từ phía sau, nàng đứng trước mặt Lôrăng vf đứng sững như một pho tượng nhìn anh.

- Em hôn anh ấy đi. – Clôđơ bảo.

***

Tiếng đàn oócgơ sôi nổi cất lên theo bước chân dòng người. Cami bước, rạng rỡ, hân hoan dưới lớp voan đã có phần vàng úa mà biết bao thế hệ nàng dâu của dòng họ đờ Acgila đã từng khoác, và tấm áo dài bằng xatanh màu mỡ gà láp lánh dưới ánh mặt trời. Bàn tay cô gái khẽ khàng đặt trên tay áo màu đen của chồng, chàng ân cần cất bước theo nhịp bước của vợ. Đi sau họ là tám cô phù dâu, trang phục đều bằng sa màu hồng, khuôn mặt tươi mát dưới những chiếc mũ rộng vành màu sắc tương xứng… Lêa ghét màu hồng và vải sa.

Trên sân nhà thờ, một đám đông đứng chờ và cất tiếng hoan hô chào mừng cặp vợ chồng trẻ.

Một người nhiếp ảnh, tóc dài, thắt cà vạt to bản, mời cử tọa đứng trước cổng lớn nhà thờ để chụp bức ảnh truyền thống. Trên bức ảnh đầu, Lêa đụng đậy và khuôn mặt bị mờ khó nhận ra; trên bức ảnh thứ hai, nàng cúi thấp đầu và chỉ thấy phần trên của chiếc mũ.

Rời khỏi Xanh-Mac trong xe hơi của ông bác Ađriêng, cùng với Clôđơ, Luyxiêng và Lôrơ, Lêa bỗng thấy nôn nao, phải gập đôi người xuống, đầu cúi ra ngoài.

- Con bé lên cơn sốt dữ quá. – Ađriêng thốt lên và nâng đầu Lêa.

Hết nôn, nàng nằm sóng soài trên vạt cỏ ben đường, mặt xanh nhợt với những vằn máu.

Ađriêng vực cô gái dậy và bế lên xe.

- Cháu rét lắm. – Nàng lầm bầm.

Luyxiêng lấy từ hòm ra một chiếc mền đắp cho nàng.

Bác sĩ Blăngsa chẩn đoán nàng bị lên sởi nặng, ra lệnh phải nhịn ăn và nghỉ ngơi hoàn toàn.

Hôn lễ, lẽ ra tổ chức vào đầu tháng mười một, bị hoãn lại, và Clôđơ, thất vọng, phải đến trung đoàn mà không được gặp cô vợ chưa cưới vẫn sốt li bì.

***

Lêa ngày đêm được bố, mẹ và bà Ruýt chăm sóc nhưng bình phục rất chậm. Trong bốn chục năm hành nghề, chưa bao giờ bác sĩ Blăngsa gặp một ca sởi nặng như thế này, tới mức ông sợ có thể xảy ra dịch bệnh. Nhưng không sao, và trường hợp Lêa vẫn là một trường hợp riêng rẽ.

Hầu như ngày nào ở Môngtiac cũng nhận được những lá thư dài của Clôđơ đờ Acgila. Thư không mở cứ chồng chất trên mặt bàn ngủ trong phòng Lêa. Hằng tuần, Idaben Đenmax báo cho anh

chàng tội nghiệp tình hình sức khỏe cô vợ chưa cưới. Đến cuối tuần thứ ba, Lêa viết thêm được một câu vắn tắt vào lá thư của mẹ.

Clôđơ đờ Acgila không bao giờ được đọc lời thư ấy. Khi thư đến nơi anh đóng quân thì Clôđơ vừa bị chết do một quả lựu đạn nổ trong lúc tập trận.

Mấy ngày liền, người ta không cho Lêa biết tin, sợ nàng còn quá yếu, không đủ sức chịu đựng.

Một buổi chiều tháng chạp ấm áp, đẹp trời, Lêa tựa vào bàn tay bà già Ruýt đi lại mấy bước ngoài mái hiên. Nàng cảm thấy sinh lực trở lại và thở dài khoan khoái.

- Bây giờ thì phải vào lại nhà thôi. Dạo chơi lần đầu tiên như thế là đủ rồi.

- Bà Ruýt, chúng ta ở lại thêm chút nữa. Cháu cảm thấy rất khỏe mà.

- Không, cô bé ạ. – Bà bảo mẫu nói kiên quyết.

Lêa biết là có những trường hợp không thể cưỡng lại bà già Ruýt. Nàng không nài nỉ thêm.

Kìa, cái bóng người mảnh dẻ màu đen đang tiến về phía họ là ai vậy? Vì sao lại có những tấm voan tang tóc ấy? Sững sờ, Lêa kinh hãi nhìn người đàn bà mặc bộ đồ tang kia.

- Lôrăng!

Cái tên gọi vừa được yêu thương vừa bị thù ghét bỗng phát ra từ cổ họng nàng thành một tiếng kêu làm kinh hoàng chim chóc đang đậu trên cành. Bà già Ruýt nhìn nàng. Không hiểu đầu đuôi gì hết.

Thiếu phụ mặc đồ đen, mặt bị che kín sau tấm voan, giờ đây đã bước tới sát.

- Lôrăng! – Lêa rên rỉ và buộc chặt dải mũ vào cằm.

Thiếu phụ nâng tấm voan lên và khuôn mặt sững sờ của Cami xuất hiện. Nàng dang tay ôm hôn cô gái đang trong thời kỳ dưỡng bệnh.

- Chị thân mến, chị thân mến tội nghiệp…

- Lôrăng phải không?...

- Chị thật nhân hậu khi nghĩ đến người khác. Lôrăng vẫn khỏe mạnh, anh ấy nhờ tôi hôn chị thật nhiều và nói với chị rằng nhà chúng tôi cũng là nhà của chị.

Lêa không nghe gì nữa. Sau cơn kinh hoàng dữ dội, giờ đây là một niềm vui tràn ngập. Nàng ôm hôn Cami với một nụ cười rạng rỡ trên môi.

- Cô làm tôi sợ quá! Sao cô mặc bộ quần áo ấy? Vì ai, vì cái gì mà cô để tang vậy?

- Ồ! Lêa, chị chưa biết gì ư?

- Biết gì chứ?

Cami ngồi phịch xuống mặt đất, hai tay ôm mặt.

- Có tình hình gì vậy? Cô làm sao vậy? Sao trông cô lại tội nghiệp đến thế? Bà Ruýt, vì sao Cami lại để tang?

- Anh trai cô ấy mất rồi!

- Anh trai cô ấy? Anh trai nào?... Ồ!... Bà muốn nói là?...

Bà già Ruýt gật đầu.

- Clôđơ.

“Thế là mình không còn phải bảo anh ấy là mình không muốn nghe nói tới cuộc hôn nhân nữa”. – Lêa bất giác nghĩ theo bản năng và bỗng thẹn đỏ mặt vì ý nghĩ đó. Sự hổ thẹn khiến những giọt lệ dâng lên, long lanh trong mắt nàng.

Cami hiểu nhầm:

- Ồ! Chị thân mến tội nghiệp của tôi!

Lêa bình phục trông thấy. Mặc dù trời rét dữ dội khiến má và mũi nàng đỏ ửng, nàng vẫn cùng cha phi ngựa qua các ruộng nho và cánh đồng cỏ. Chiến tranh như ở tận đâu đâu. Quần áo màu đen rất thích hợp với nàng.

Muốn làm nàng khuây khỏa, Pie Đenmax định cho nàng đi theo lên Pari, nơi ông có công việc phải giải quyết. Họ sẽ nghỉ lại tại nhà hai bà cô của Idaben: Lida và Anbectin đờ Môngplâynet. Nàng sốt sắng nhận lời. Ở Pari, nàng sẽ có thể gặp Lôrăng vừa được thuyên chuyển về cơ quan Bộ chiến tranh.

Chương 8

Hai bố con tới Pari bằng chuyến tàu tối, trong một nhà ga âm u, nhìn chẳng thấy mặt người. Ngoài trời tối đen như mực. Một vài ngọn đèn đường bị che bớt, ánh sáng không đủ sức xuyên qua bóng đêm. Chờ một lúc lâu, họ mới tìm được một chiếc tắcxi đèn bịt kín. Xe từ từ lăn bánh dọc bến cảng.

http://tieulun.hopto.org

Lêa có cảm giác đi trong một thành phố ma, xe cộ và khách bộ hành thưa thớt. Một vài luồng ánh sáng màu xanh càng tô đậm thêm vẻ huyền ảo của cảnh vật.

- Nhà thờ Đức Bà kia. – Pie Đenmax lên tiếng.

Lêa chỉ nhìn thấy một khối âm u hơn cả bầu trời.

- Đây là quảng trường Xanh-Misen.

Thì ra khu phố latinh vốn rất vui vẻ, rất náo nhiệt là thế! Chỉ lác đác vài hình bóng, dáng đi rét mướt và hình như tránh nhau, rảo bước vội vã. Như thể đoán biết ý nghĩ của cô gái, cha nàng bảo:

- Buồn bã quá, thay đổi nhiều quá! Ngày trước, vào giờ này, tất cả các tiệm cà phê trên quảng trường và đại lộ đều còn mở cửa.

Trầm ngâm và âu sầu, hai cha con tới đường Đại Học mà không ai nói nửa lời.

***

Sự đón tiếp của Lida và Anbectin làm hai cha con vui vẻ trở lại. Một chiếc bàn được sửa soạn cẩn thận chờ họ trong phòng ăn. Trên tường, những bức tranh phong cảnh thể hiện một buổi đáp thuyền ra đảo. Lúc bé, mỗi lần đến thăm hai bà cô, Lêa đều lấy phòng ăn làm vũ trụ của mình. Vừa đẩy cánh cửa hé mở, nàng vội nhảy bổ vào và chúi xuống tấm thảm trải dưới chiếc bàn dài. Từ chỗ ẩn náu này, nàng ngắm nhìn các con tàu biển, những bông hoa đồ sộ màu sắc rực rỡ và biển cả một màu xanh thẫm. Cô bé thuở trước từng tiến hành biết bao cuộc hành trình trên con thuyền buồm huyền diệu tạo nên bằng chiếc bàn và tấm thảm màu xanh sẫm có những sọc dài! Các bức tường miêu tả cả một cuộc đời sóng gió và sôi động, gợi lại cho nàng những truyền thuyết mà Idaben kể cho các con mỗi khi họ muốn nghe bà nói về xứ sở xa xôi của bà mà họ không hề biết.

- Bà Anbectin, hạnh phúc biết chừng nào! Ở đây không hề có gì thay đổi cả.

http://tieulun.hopto.org

- Vì sao cháu muốn bà thay đổi hả cháu? Hai bà đã không thay đổi nhiều rồi hay sao?

- Đâu, bà Anbectin, bà có thay đổi gì đâu. Cháu thấy bà từ xưa vẫn thế.

- Nghĩa là cháu thấy bà bao giờ cũng già nua chứ gì.

- Ồ! Không, bà Anbectin! Bà Lida và bà, hai bà sẽ không bao giờ già hết.

Anbectin ôm hôn cháu và bảo nàng ngồi vào bàn. Pie Đenmax ngồi đối diện con gái.

- Hai cha con anh chắc đói rồi. – Anbectin bảo – Pie, Extin đã hầm món thịt bê với nấm mà anh vẫn ưa thích.

- Chính chị ta vẫn nhớ anh là đứa tham ăn đấy. – Lida vui vẻ nói thêm.

- Cháu cảm thấy là ở đây, cháu sẽ nặng thêm vài kilô, và cháu gái hai cô sẽ la rầy cháu thôi.

- Hi! Hi! Hi! Anh ta không thay đổi, lúc nào cũng thích đùa vui. - Cả hai bà già độc thân đồng thanh lên tiếng.

Lêa ăn uống ngon lành, và nhìn thấy nàng ăn ngon miệng đến thế, Pie không thể không nghĩ đến Clôđơ tội nghiệp. Cậu ta bị quên chóng quá.

Trong phòng ngủ của nàng – ngày xưa là của mẹ nàng – Lêa thấy có một bó hồng vàng, ở giữa cài một lá thiếp. Sững sờ trước vẻ đẹp của hoa, nàng cầm lá thiếp và đọc: "Tặng cô gái Pari – tân khách, với tất cả lòng mến thương của Cami và Lôrăng". Niềm vui vẻ của nàng không trọn vẹn: lòng mến thương của Cami thì có dính dáng gì tới nàng! Còn lòng mến thương của Lôrăng, gắn liền với vợ anh ấy, thì anh ấy cứ giữ riêng lấy! Lêa xé tan tấm thiếp va rầu rĩ nằm ngủ.

***

http://tieulun.hopto.org

Sáng hôm sau, mùi sôcôla thơm ngậy và ánh nắng mặt trời chói chang đánh thức Lêa dậy. Nàng rúc sâu vào mền.

- Bỏ riđô xuống…

- Dậy thôi, cô bé lười, có ai lại còn ru rú trên giường vào một buổi đẹp trời như thế này? Cháu có biết mấy giừo rồi không?

Lêa ló mũi ra ngoài chăn.

- Không.

- Mười một giờ đến nơi rồi. Ba cháu đi phố từ lâu và Cami đò Acgila gọi cháu đến hai lần. – Bà Anbetin vừa nói vừa đặt chiếc khay đựng bữa ăn sáng bên cạnh giường.

- Ồ! Chán ngấy! – Lêa đáp và ngồi dậy trong lúc Anbectin trao khay cho nàng.

- Sao cháu lại nói như vậy? Cami hỏi thăm tin tức về cháu như vậy là rất quý chứ?

Lêa không muốn trả lời và thoải mái ngồi xuống.

- Thích quá bà ơi! Bà cho cháu tất cả những gì cháu mong ước. – Nàng vừa nói vừa cắn ngập răng chiếc bánh bơ nóng vàng rực.

- Cháu ăn đi cho thoả thích. Người ta đã thông báo mọi sự hạn chế. Hôm nay là ngày có bánh ngọt nhưng không có thịt; ngày mai thì đóng cửa hiệu bánh ngọt và mở cửa hiệu bán thịt. Đành phải tập cho quen đi thôi.

- Thế nào, cháu dậy rồi đấy à? – Bà Lida nghé qua cánh cửa hé mở và hỏi – Cháu ngủ ngon giấc chứ?

- Cháu chào bà. Cháu ngủ say như chết bà ạ. Căn buồng này đầy rẫy hình ảnh của má cháu, và cháu có cảm giác như má cháu vẫn còn ở đây.

Hai bà cô hôn cô gái và bước ra ngoài.

Lêa lại nhá thêm ba chiếc bánh bơ và uống hai tách sôcôla. No nê, nàng đẩy lùi khay ra và nằm dài lên giường, hai tay chắp lại trên đầu.

Qua một ô cửa sổ hé mở, mộtlàn gió khẽ lay động những tấm riđô bằng tuyn. Một vệt ánh mặt trời mùa xuân hình như làm sống động các nhân vật trong bức tranh lụa của Giuy màu xanh đã phai nhạt treo trên tường.

Lêa dễ dàng hình dung mẹ nàng trong căn buồng này dịu dàng và bình tĩnh. Cô gái Idaben trẻ trung đã mơ màng những gì trong những buổi sáng mùa xuân? Nàng có nghĩ tới yêu đương, nghĩ tới hôn nhân không? Nàng có ao ước tận hưởng cuộc sống, ao ước siết vào lòng mình một cơ thể yêu đương, ao ước được vuốt ve, được hôn hít không? Không, không thể như thế được. Tất cả những gì ở mẹ nàng đều tỏ ra rất xa lạ với những thứ đó.

Tiếng chuông điện thoại vang lên từ xa trong khu nhà. Mấy giây sau, có tiếng gõ nhẹ vào cửa.

- Mời vào!

Cánh cửa hé mở và một người đàn bà lực lưỡng, khoảng năm mươi, mặc áo blu màu xám nhạt, ngoài mang một tạp dề lớn trắng muốt bước vào.

- Bà Exten! Cháu rất vui mừng được gặp bà. Bà có khoẻ không?

- Khỏe lắm, thưa tiểu thư Lêa.

- Bà Exten, bà đừng khách sáo như vậy, bà hôn cháu đi.

Bà đầu bếp - hầu phòng của hai bà già độc thân đờ Môngplâynet không chờ phải mời đến lần thứ hai. Bà hôn cả hai má cô gái mà bà đã từng bồng bế trên tay khi cô còn là một đứa bé.

- Con ơi! Đau khổ biết chừng nào!... Chồng chưa cưới của con…

- Bà im đi, cháu không muốn nghe nhắc tới đâu.

- Đúng thế, dĩ nhiên đúng thế… Cô thứ lỗi cho tôi, cô bé thân yêu, tôi vụng về quá.

- Không đâu.

- Ô! Tôi quên mất… thưa tiểu thư… Bà đờ Acgila gọi điện thoại cho cô. Bà ấy đã gọi tới lần thứ ba.

- Được rồi. – Lêa đáp, giọng bực bội – Điện thoại vẫn đặt trong phòng khách nhỏ chứ? – Nàng hỏi tiếp trong lúc xỏ tay vào chiếc áo ngủ nằng nhiễu màu thạch lựu, món quà của mẹ nàng trong dịp lễ Nôen.

- Vâng, thưa tiểu thư.

Chân trần, nàng đi theo hành lang và bước vào phòng khách nhỏ, nơi ưa thích của hai chị em bà đờ Môngplâynet.

- Kia. – Lêa nhận xét – Hai bà đã thay giấy dán tường, thế là phải, giấy này trông vui mắt hơn.

Nàng bước tới cạnh chiếc bàn con nơi đặt máy điện thoại.

- Alô, Cami phải không?

- Lêa, chị đấy à?

- Vâng, cô tha lỗi cho tôi đã để cô phải chờ.

- Chẳng sao đâu, chị thân yêu ạ. Chị lên Pari, tôi mừng lắm. Trời đẹp, chị có muốn chiều nay chúng ta cùng đi dạo không?

- Nếu cô muốn.

- Đến hai giờ, tôi ghé đón chị. Thế có được không?

- Rất tốt.

- Tạm biệt. Nếu chị biết tôi sung sướng thế nào khi gặp lại chị.

Lêa bỏ máy xuống không trả lời.

Ngồi trong vườn trước điện Tuylơri (Cung điện nhà vua Pháp), hai thiếu phụ đeo băng tang thưởng thức ánh nắng mặt trời soi sáng trở lại sau một mùa đông đã bao phủ lên nước Pháp một lớp tuyết dày trong suốt nhiều tuần lễ. Cuối cùng, mùa xuân đã tới, tất cả đều báo hiệu mùa xuân: bầu không khí êm dịu, một luồng ánh snág nhẹ tô màu vàng nhạt lên nhà cửa trên đường phố Rivôli và mặt trước điện Lơ Luvrơ (Cung điện nhà vua Pháp), những người làm vườn đang trồng những cây uất kim hương đầu tiên trên những mảnh đất xung quanh có những dãy hoàng dương bao bọc; ánh mắt du khách nhìn cặp chân phụ nữ, cử chỉ có phần uể oải; tiếng kêu chói chang của trẻ em đuổi bắt nhau quanh bể nước; và nhất là cái hương vị khó tả phảng phất ở Pari vào mùa xuân và làm rạo rực cả những người chín chắn nhất.

Cũng như Lêa, Cami thả mình cho niềm khoái cảm xoá đi trong tâm trí nàng nỗi phiền muộn về cái chết của anh trai và nỗi sợ hãi mất đi người chồng thân yêu trong cuộc chiến tranh kỳ cục này. Một quả bóng lăn vào giữa hai chân kéo nàng ra khỏi cơn mơ màng.

- Xin lỗi bà.

Cami mỉm cười với chú bé tóc nâu đứng trước mặt, nhặt bóng và đưa cho nó.

- Cảm ơn bà.

Cami nhìn nó bước đi và thở dài, vẻ xúc động:

- Nó dễ thương quá! Lêa, chị nhìn xem, màu tóc nó giống màu tóc Lôrăng.

- Tôi chẳng thấy. – Nàng lạnh lùng đáp.

- Tôi rất muốn có một đứa con như chú bé này.

- Lúc này mà muốn có một đứa con thì thật kỳ cục. Phải điên hay vô ý thức mới như vậy.

Giọng nói gay gắt khiến Cami ngỡ mình đã xúc phạm bạn vì gợi lên hạnh phúc làm mẹ trong lúc Lêa tội nghiệp vừa mất…

- Chị tha lỗi cho tôi, tôi thật ích kỷ. Chị có thể nghĩ tôi đã quên Clôđơ tội nghiệp trong lúc… trong lúc tôi thấy thiếu anh trai tôi biết chừng nào. – Cami vừa nói vừa nức nở, hai tay ôm mặt.

Hai người phụ nữ chậm rãi đi qua và, vẻ thương xót, nhìn người thiếu phụ mảnh dẻ nức nở trong bộ quần áo màu đen. Ánh mắt họ làm Lêa đến điên tiết.

- Thôi, cô đừng làm trò cho thiên hạ nữa.

Cami cầm lấy mùi xoa của Lêa.

- Tôi xin lỗi, tôi không có lòng dũng cảm và niềm kiêu hãnh của chị.

Lêa muốn nói đây đâu phải là chuyện dũng cảm hay kiêu hãnh, nhưng kìm lại được. Biến mình thành kẻ thù của vợ người mình yêu và ngay tối nay mình sẽ gặp lại, thì có ích lợi gì? Cami đã mời nàng đến ăn tối mà.

- Thôi, ta đi. Hay đi uống trà? Cô có biết quán trà nào gần đây không?

- Hay đấy. Nếu đến quán Ridơ thì rất gần thôi.

- Được, đến Ridơ.

Hai người rời khỏi điện Tuylơri và đi về phía quảng trường Văngđôm.

- Ông không thể ý tứ hơn được sao! – Lêa bỗng kêu lên.

Một người đàn ông vừa từ cung điện chạy ra, chắc hẳn đã hất ngã nàng nếu hai cánh tay lực lưỡng không giữ kịp.

- Xin bà thứ lỗi. Nhưng… Lêa Đenmax xinh đẹp đấy ư? Cô bạn thân, dù cô có ngụy trang chăng nữa, tôi cũng nhận ra cô ngay. Tôi giữ một kỷ niệm không sao quên được về cô.

- Ông có bỏ tôi ra không nào? Ông làm tôi đau.

- Xin lỗi, tôi là một con vật. - Hắn vừa mỉm cười vừa nói.

Phrăngxoa Tavecniê bỏ mũ ra và nghiêng mình chào Cami.

- Chào bà đờ Acgila, bà còn nhận ra tôi không?

- Chào ông Tavecniê. Tôi không quên một ai có mặt hôm báo tin lễ đính hôn của chúng tôi.

- Tôi được biết từ nay ông nhà ở Pari. Nếu không quá tò mò, tôi có thể hỏi bà là bà để tang cho ai không?

- Tôi để tang cho anh trai tôi, thưa ông.

- Thưa bà đờ Acgila, tôi thành thật chia buồn với bà.

- Thế còn tôi, ông không hỏi thăm gì tôi cả? – Lêa hỏi, giận dữ.

- Cô à? - Hắn đáp giọng vui đùa – Tôi cứ nghĩ cô bận đồ đen vì làm duyên làm dáng. Chắc hẳn một chàng trai si tình bảo cô là màu đen hợp với cô và tôn thêm sắc da và màu tóc của cô.

- Ồ! Thưa ông, xin ông im đi! – Cami thốt lên – Sao ông lại có thể nói như vậy?... Clôđơ, anh trai tôi, là chồng chưa cưới của chị ấy.

Giá Lêa quan sát kỹ hơn và bớt giận dỗi hơn thì ắt nàng nhận thấy những biểu hiện khác nhau lần lượt xuất hiện trên khuôn

mặt Phrăngxoa Tavecniê: ngạc nhiên, thông cảm, ngờ vực và cuối cùng là hài hước.

- Thưa cô Đenmax, tôi xin quỳ gối xin lỗi cô. Tôi không được biết cô đã say mê và kết hôn với đờ Acgila. Tôi xin cô nhận cho những lời chia buồn chân thành.

Cami vội lên tiếng:

- Ông Tavecniê, ông chớ giận chị ấy. Chị ấy không còn biết mình nói gì đâu. Cái chết của anh trai tôi làm chị ấy sững sờ. hai anh chị ấy vốn yêu nhau say đắm mà.

- Tôi tin chắc như vậy. – Phrăngxoa Tavecniê vừa đáp vừa liếc mắt về phía Lêa.

Thì ra thằng cha thô lỗ, vô giáo dục, đểu cáng này không quên cảnh tượng ở Rôsơ-Blăngsơ dạo nọ, và hắn táo tợn muốn làm nàng hiểu như vậy. Lêa khoác tay Cami.

- Cami, tôi thấy mệt, chúng ta về thôi.

- Không, không về ngay đâu. Chúng ta đi uống trà đã. Chị sẽ cảm thấy dễ chịu đấy, chị thân yêu ạ.

- Bà đờ Acgila nói phải đấy. Tôi xin giới thiệu quán trà ở Ridơ. Và bánh ngọt ở đó thì tuyệt vời – Phrăngxoa Tavecniê nói, giọng kiểu cách, tương phản với vẻ mặt hắn tới mức mặc dù giận dữ, Lêa cũng suýt bật cười.

Tuy vậy nàng vẫn không kìm được một thoáng cười nụ khiến trong chốc lát bộ mặt cau có của nàng giãn ra.

- Thế là tốt. - Hắn kêu lên – Vì một nụ cười của cô, dù than ôi, chỉ là thoáng qua, tôi sẵn sàng chịu mọi nhục hình.

Bỗng một người mặc đồng phục màu xám, mũ cát két cầm tay, từ đầu buổi nói chuyện vẫn đứng cách một quãng, trước một chiếc xe hơi lớn màu đen, tiến lại.

- Thưa ông, tôi xin lỗi, ông có thể muộn giờ đấy, ngài Bộ trưởng đang chờ ông.

- Cảm ơn Giecmanh. Một ngài Bộ trưởng thì có thể làm gì chống lại một mỹ nhân! Ông ấy cứ việc chờ! Nhưng thưa quý bà, tôi xin tạm biệt. Bà đờ Acgila, bà có cho phép tôi hôm sau đến chào bà không?

- Rất vui lòng, thưa ông Tavecniê. Vợ chồng chúng tôi sẽ rất sung sướng.

- Thưa cô Đenmax, tôi có hân hạnh được gặp lại cô không?

- Thưa ông, tôi thấy ít có cơ hội lắm. Tôi không ở Pari lâu và tôi rất bận thăm viếng bạn bè.

- Vậy thì chúng ta sẽ gặp lại nhau. Tôi thấy rất có tình cảm với cô.

Phrăngxoa Tavecniê chào lần cuối cùng và bước lên xe. Người lái đóng cửa xe, ngồi vào trước tay lái và từ từ cho xe lăn bánh.

- Thế nào, chúng ta đi uống trà chứ?

- Tôi tưởng chị muốn về nhà.

- Tôi đã thay đổi ý kiến.

- Vậy tuỳ ý chị, chị thân mến.

***

Trong căn buồng tuyệt vời ở đại lộ Raxpay, những đồ gỗ rất đẹp kiểu Lui XIV xen lẫn với đồ đạ hiện đại tạo nên một vẻ sang trọng trang nhã. Cami vừa cắm xong hoa vào lọ đặt chính giữa bàn. Mải mê với niềm vui yên tĩnh của nàng dâu mới trong niềm kiêu hãnh làm chủ ngôi nhà của mình, Cami không nghe tiếng Lôrăng bước vào. Anh hôn vào cổ nàng, phía trên cổ đăng ten

màu đen của tấm áo dài bằng nhiễu, khiến nàng giật mình khẽ kêu lên.

- Anh làm em sợ. – Nàng nói âu yếm và quay lại, tay cầm một bó hoa báo xuân màu hồng.

Ngày hôm nay ở bên cạnh Lêa, em thấy thế nào?

- Tốt thôi. Tội nghiệp, chị ấy vẫn bị sốc về cái chết của anh Clôđơ. Chị ấy cứ hết buồn lại vui, lúc chán nản, lúc cứng cỏi, dịu dàng rồi thô bạo. Em chẳng biết làm thế nào để chị ấy vui lòng.

- Cần đưa cô ấy đến những nơi tấp nập.

- Có, em dẫn chị ấy đi uống trà ở Ridơ, chúng em có gặp Phrăngxoa Tavecniê.

- Không có gì là lạ cả, vì anh ta ở tại đấy.

- Anh ta tỏ ra rất dễ thương và thông cảm với em, nhưng rất kỳ cục đối với Lêa.

- Kỳ cục thế nào?

- Có thể nói anh ta không ngừng tìm cách trêu chọc, làm chị ấy phát điên lên, và anh ta đã thành công. Anh có biết anh ta, anh nói cho em biết anh ta là hạng người như thế nào.

Lôrăng suy nghĩ một lát mới trả lời:

- Hơi khó nói đấy. Ở Bộ, có người bảo hắn là đồ khốn nạn, có thể làm mọi việc để kiếm tiền; có người thì cho hắn là một trong những người phân tích tình hình giỏi nhất. Nhưng không một ai nghi ngờ lòng dũng cảm của Tavecniê, những vết thương ở Tây Ban Nha xác nhận điều đó. Cũng không ai nghi ngờ trí thông minh và hiểu biết của hắn… Người ta cũng bảo hắn có nhiều tình nhân và một vài người bạn trung thành.

- Bức chân dung ấy chẳng có sức thuyết phục và cũng chẳng có gì hứa hẹn. Nhưng riêng anh, anh nghĩ như thế nào?

- Thực ra anh không có ý kiến gì cả. Anh thấy hắn vừa dễ thương vừa dễ ghét. Hắn và anh đồng ý về nhiều điểm, nhất là về sự yếu kém trong chỉ huy quân sự và về tính chất ngu ngốc của tình trạng đợi chờ khiến cho tinh thần binh sĩ rã rời. Anh tán thành cách phân tích khủng khiếp của hắn về cuộc chiến tranh Nga - Phần Lan mặc dù những lời lẽ vô liêm sỉ của hắn... Về hắn, anh cảm thấy có điều khó nói: hắn vừa chinh phục anh phút trước thì phút sau hắn đã làm anh cảm thấy phẫn nộ. Có thể nói hắn chẳng có chút ý thức đạo đức nào hợc nếu không nữa thì hắn cố ý ngụy trang cái đó. Biết nói thêm gì với em? Hắn là một cá tính khá phức tạp không thể phân tích được một vài lời.

- Đây là lần đầu tiên em thấy anh bị một kẻ làm cho lạc đường.

- Đúng, đấy là một loại trí tuệ mà anh không hiểu nổi. Ở hắn, có môth cái gì đó mà anh không nắm được. Hắn và anh cùng có chung một nền giáo dục, cùng được đào tạo từ một nhà trường, một môi trường giống nhau, cùng có chung một nền văn hóa, những thị hiếu văn học và âm nhạc giống nhau, cùng nhau đi du lịch, nghiên cứu, suy ngẫm. Tất cả cái đó đãn tới, ở anh, lòng độ lượng đối với loài người, và ý muốn chiến đấu để bảo vệ tự do; còn ở hắn là sự sắt đá thờ ơ đối với tương lai của thế giới.

- Em thấy anh ta không sắt đá cũng không thờ ơ.

Lôrăng âu yếm nhìn cô vợ trẻ.

- Em tốt tới mức không thể hình dung được cái xấu ở bất cứ một ai.

Có tiếng chuông ngân vang.

Khách đã tới đấy. Anh tiếp họ nhé, để em xuống bếp xem mọi cái đã sẵn sàng cả chưa.

***

"Bữa ăn tối nay chán quá chừng!" Lêa nghĩ bụng. Trong đời mình, chưa bao giờ nàng chán ngán đến thế. Làm sao có thể chịu đựng quá năm phút những câu chuyện gẫu của Cami và hai

bà cô đờ Môngplâynet? Họ chỉ than vãn tình hình tiếp phẩm khó khăn của dân Pari, tình hình phòng thủ thụ động và kẻ ăn người ở. May mà Cami chưa có con, nếu không thì còn phải nghe họ so sánh ưu điểm của sữa mẹ và sữa bột, hoặc những cách quấn tã cho trẻ sơ sinh. Và ông bố nàng, vốn không am hiểu gì những việc đó, cũng tham gia bàn luận!

Còn Lôrăng thì chắc không thoả mãn với cuộch hôn nhân. Chắc hẳn anh béo lên và bắt đầu rụng tóc, hàm răng anh chắc sẽ không còn trắng như trước và ánh mắt thì nguội lạnh. Với một người dễ làm người khác ỉu xìu như cô vợ anh, tình hình ắt phải thế. Cho dù có cái hình ảnh tồi tệ ấy, Lêa vẫn không khỏi hồi hộp đến ngạt thở khi bước qua ngưỡng cửa của ngôi nhà. Anh ấy đẹp trai, mảnh dẻ và dĩ nhiên trang nhã biết chừng nào! Ánh mắt long lanh của anh ngắm nhìn nàng với một vẻ ngợi khen không thể che giấu. Và khi anh ôm nàng sát vào lòng, có phần quá lâu – nàng nghĩ bụng - miệng anh lướt trên mái tóc, trên má nàng… Anh đã nói gì? Nói nàng là chị gái anh… Do đâu anh có ý nghĩ kỳ cục ấy?... Chị anh!... Và anh lại còn nói thêm gì nữa? "Clôđơ chắc hẳn mong muốn như vậy". Anh biết gì về những ước mong của người chết? Còn nàng? Nàng không có gì phải nói hay sao? "Ngôi nhà này cũng là nhà chị" – Anh còn nói thêm. Thật dễ thương! Nhưng anh đừng nhấn mạnh quá, nếu không nàng có thể làm theo lời anh đấy. Điều duy nhất nàng mong muốn ở anh là môi anh áp vào môi nàng. Nàng chỉ trả lời:

- Cảm ơn, Lôrăng.

Nàng đinh ninh sẽ vui mừng trong buổi gặp lại hôm nay, thế mà tất cả đều tiêu tan trong một nỗi chán ngán khiến nàng trở nên bất công đối với người nàng yêu thương.

***

Hai tuần trôi qua, trong khoảng thời gian đó, hầu như ngày nào Lêa cũng gặp Lôrăng. Nhưng khốn nỗi không bao giờ được gặp riêng một mình. Trong những khoảnh khắc ở bên cạnh anh, nàng phải chịu đựng sự có mặt của Cami và thái độ dễ thương của cô ta lại làm nàng cảm thấy mỗi ngày một thêm khó chịu. Thảng hoặc một đôi lúc sáng suốt và vui vẻ, nàng mới thừa nhận Cami ít khó chịu hơn phần lớn phụ nữ khác, vì cô ấy biết chuyện trò về mọi thứ mà không tỏ ra thông thái rởm, và chịu vất vả nhiều để làm cho nàng vui vẻ. Cô ấy vốn rất khắt khe trong cách

ứng xử nhưng chẳng đã đưa nàng tới rạp chiếu bóng, đến nhà hát, trong lúc cô ấy đang chịu tang đó sao? Lêa còn thấy trong cái động tác của Cami gỡ từ chiếc mũ đen cái băng tang và gập lại một cách chậm rãi mang nhiều ý nghĩa hơn là những lời nói sầu muộn của cô. Cô đã làm như vậy để làm vui lòng Lêa khi nàng bảo nàng không muốn đi ra ngoài với một người mang băng tang vì cái đó làm nàng chán nản và phát ốm lên được.

***

Một buổi sáng, Pie Đenmax bước vào phòng Lêa. Cô con gái đang ăn sáng trên giường.

- Ba chào con gái thân yêu, con có hài lòng về những ngày sống ở Pari này không?

- Ồ, có, thưa ba, mặc dù con chưa được làm những cái thật thú vị.

- "Làm những cái thật thú vị" là thế nào? Ngày nào con cũng đi dạo, đến các viện bảo tàng, các cửa hiệu lớn, đi bơi thuyền trong rừng Bôlônhơ. Vậy con còn muốn gì hơn?

- Con muốn đi khiêu vũ ở quán rượu, ở nhà hát nhạc kịch, con muốn vui chơi.

- Con có biết con có nói gì không? Chồng chưa cưới của con mới chết chưa đầy bốn tháng mà con chỉ nghĩ tới chuyện nhảy nhót. Con không có trái tim hay sao?

- Đâu phải lỗi tại con nếu anh ấy chết.

- Lêa, con vượt quá mọi giới hạn rồi. Ba không bao giờ tin là con yêu thằng bé Clôđơ tội nghiệp ấy nhưng bây giờ thì con làm ba thất vọng hoàn toàn.

Giọng nói miệt thị của ông bố làm Lêa đau đớn tựa một cái tát. Bỗng thấy mình khổ sở, bị hiểu nhầm và đồng thời bị bóc trần, nàng oà lên khóc nức nở.

Pie Đenmax có thể chịu đựng tất cả, trừ những giọt nước mắt

của cô con gái được cưng chiều.

- Con gái bé bỏng của ba, không có gì đâu, không có gì nghiêm trọng cả đâu. Ba hiểu, ở tuổi con mà không được vui chơi thì quả là gay go. Thôi, chúng ta sẽ về nhà, con sẽ gặp mẹ con và chúng ta lại cùng nhau dạo chơi.

- Con không muốn về Môngtiac.

- Vì sao vậy, khi con âu sầu ở Pari?

Lêa im lặng.

- Con yêu quý, con trả lời ba đi.

Nàng ngẩng lên nhìn bố với một khuôn mặt lã chã nước mắt vì biết rằng nhìn thấy vậy, ông bố sẽ chiều mình đủ điều.

- Con muốn ghi tên ở Xoocbon để theo lớp văn học. – Nàng nói nhỏ nhẹ.

Pie Đenmax ngạc nhiên nhìn con.

- Ý nghĩ kỳ quặc thật! Vào những lúc khác thì ba không nói gì. Thế ra con quên là đang có chiến tranh sao?

- Đâu phải là một ý nghĩ kỳ quặc, hả ba. Cami và nhiều cô bạn đều đến Xoocbon. Còn chiến tranh thì chưa lan tới đây. Ba yêu quý, con van ba, ba bằng lòng đi ba!

- Để ba còn phải nói chuyện với má con và hỏi xem hai bà cô có bằng lòng cho con ở trọ không đã. – Pie Đenmax đáp và tìm cách đẩy lùi Lêa đang ôm chặt lấy ông đến ngạt thở.

- Ba gọi điện thoại cho má con đi, con sẽ lo liệu với hai bà. – Lêa nói và nhảy xuống giường - Vả lại – Nàng nói thêm – Cami bảo con tới ở nhà cô ấy nếu việc ăn ở tại đây gặp khó khăn.

- Ba thấy ba phải đối phó với cả một âm mưu đấy. Thế hôm nay

con làm gì?

- Con chưa rõ, con phải chờ Cami gọi điện cho con. Thế còn ba, ba làm gì?

- Ba có một buổi hẹn gặp và một bữa ăn trưa để bàn về công việc làm ăn.

- Ba đừng quên là hôm nay chúng ta ăn tối ở nhà anh Lôrăng. Anh ấy muốn giới thiệu mấy người bạn với cha con ta.

- Ba không quên đâu. Tạm biệt con.

- Tạm biệt ba. Và ba cũng đừng quên gọi điện cho má con!

Cánh cửa vừa đóng lại, Lêa đã bắt đầu nhảy múa, đinh ninh ông bố sẽ chiều theo ý mình. Hôm nay, nàng phải chuyển qua tấn công. Hôm qua, nàng đã bảo Cami là nàng phải đi phố mua sắm một mình; và đã nói với hai bà cô là nàng đến ăn trưa ở nhà Cami. Được tự do, được có một ngày cho riêng mình, thú vị thật! Trời lại đẹp, may mắn làm sao! Nàng sắp được mặc lần đầu tiên bộ đồng phục đẹp đẽ nàng đã mua lén ở cửa hiệu sang trọng ở ngoại ô Xanh-Ônôrê. Với cả chiếc mũ, ví, giày và cả găng tay nữa… Mấy thứ đã ngốn hết số tiền dành dụm bấy lâu nay. Vừa khe khẽ hát, nàng vừa bước vào phòng tắm. Khi nàng bước ra, mình choàng chiếc áo tắm rộng màu trắng sực nức mùi thơm, Anbectin đi ngang qua hỏi nàng có làm đổ lọ nước hoa không.

***

Gần mười một giờ rồi. Nếu muốn đến Bộ Chiến tranh lúc mười hai giờ thì Lêa phải nhanh chóng lên. Nàng vội vã thay quần áo. Nàng rùng mình khoan khoái khi đụng vào chiếc áo blu bằng lụa hồng làm nét mặt nàng rạng rỡ. Chiếc váy bằng nhiễu màu đen rất thích hợp. Còn áo chẽn thì làm nổi bật thân hình mảnh mai của nàng. Trên mái tóc búi ngược, nàng đội chiếc mũ duyên dáng mà chỉ ở Pari mới có, một thứ mũ rơm hình thuôn màu đen được tô điểm kín đáo bằng mấy đóa hoa hồng và một lớp mạng thưa. Thêm giày khiêu vũ cao gót, đôi găng tay bằng thứ da mịn màng nhất và một mẩu khăn nhỏ cài ở túi trên ăn ý với chiếc mũ, thế là hoàn chỉnh bộ trang phục, tuy có hơi

nghiêm trang nhưng vẫn không làm cho Lêa già đi, mặc dù nàng muốn tỏ ra là đàn bà hơn. Nàng ngắm nhìn mình lần cuối cùng trước khi ra đi đôi tất với toàn bộ dáng vẻ của mình: bóng nàng trong tấm gương tủ lớn làm nàng thoả mãn và nàng sung sướng nở một nụ cười.

Bây giờ phải làm sao để hai bà cô và bà hầu Exten không nhìn thấy: họ sẽ không khỏi ngạc nhiên nếu thấy một cô gái còn chịu tang người chồng chưa cưới mà ăn bận màu hồng và cắm hoa trên mũ.

Trên hè phố Đại Học, khi cánh cửa ra vào đóng lại sau lưng, Lêa thở ra khoan khoái. Nàng rùng mình và bước về hướng đại lộ Xanh-Giecmanh để tìm tắcxi. Trời lạnh giá! Ánh mặt trời chỉ để trêu ngươi, mùa đông đã tới. May sao chính phủ cho phép đốt là sưởi đến rằm tháng tư.

Lêa phải đi bộ tới tận Xanh-Giecmanh-đê-Prê để tìm tắcxi trước ánh mắt trầm trồ của đàn ông và vẻ ganh tị của không ít phụ nữ. Ở bến xe, những người lái đứng dựa vào thành xe sưởi nắng, miệng ngậm thuốc lá hoặc chân gõ nhịp cho ấm người. Lêa bước lên chiếc xe đầu tiên. Một người đàn ông còn trẻ, đầu đội mũ cát két kẻ ô vuông hết sức kỳ cục, ngồi vào tay lái.

- Tôi phải đưa cô tới đâu bây giờ?

- Tới Bộ Chiến tranh.

Lêa bước tới cạnh người tuỳ phái.

- Tôi muốn gặp trung uý đờ Acgila.

- Ông ấy hẹn gặp cô phải không?

- Phải – Lêa ấp úng đáp, có phần bối rối trước cảnh binh sĩ đủ mọi binh chủng đi lại tấp nập như trên một sân ga.

- Lêa làm gì ở đây?

- Cô ấy bảo ông hẹn gặp.

Lôrăng nhướn mày lên, nhưng trước vẻ bối rối của Lêa, anh vừa nói vừa dẫn nàng đi:

- Đúng thế. Có việc gì ảy ra vậy? Không có gì nghiêm trọng chứ?

- Không, em chỉ muốn gặp anh thôi. – Nàng đáp và liếc nhìn anh – Và ăn trưa với anh – Nàng vội nói thêm.

- Một ý nghĩ thú vị thật! May sao tôi rảnh. Cô đến văn phòng tôi đi, tôi đi gọi Cami cùng đi với chúng ta.

- Ồ! Không! – Lêa vội kêu lên.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Lôrăng, Lêa dịu dàng nói:

- Hôm nay, Cami không có thì giờ đi ăn trưa: cô ấy lo đi mua sắm để chuẩn bị cho buổi tối nay.

- Đúng thế, tôi quên bẵng buổi tiếp khách tối nay! Cô muốn chúng ta đi ăn trưa ở đâu?

- Một tiệm ăn nào thật sang trọng.

- Đồng ý. – Anh cười và đáp – Cô thấy tiệm Macxim thế nào?

- Tuyệt vời!

***

Người lái xe của Bộ đỗ xe cho họ xuống ở đường phố Hoàng gia, Ânbe, người đầu bếp, đón tiếp họ với vẻ lịch thiệp quen thuộc:

- Bày bàn cho ngài đờ Acgila!

Nhiều người ngoảnh đầu lại khi Lêa bước vào. Tim nàng đập rộn ràng dưới lớp áo lụa hồng. Ngồi xuống ghế, nàng nhìn quanh và

không tìm cách che giấu vẻ tò mò và niềm hứng thú được tới khách sạn nổi tiếng nhất thế giới. Nàng thấy không thể quên được gì hết: những bông hoa trong bình bạc, đồ sứ, đồ pha lê, thái độ phục vụ lặng lẽ và nhanh chóng của những người bồi bàn, những tấm gương phản chiếu đến vô tận ánh sáng màu hồng của tán đèn, đồ nữ trang và mũ của phụ nữ, lớp đăng ten ở diềm cửa, màu nhung đỏ trên ván lát tường màu sẫm. Tất cả đều toát ra cảnh giàu sang, không một chút hơi hướng chiến tranh.

- Hình như là Môrixơ Sơvahê (Ca sĩ và diễn viên điện ảnh người Pháp). – Nàng thì thầm vào tai Lôrăng.

- Đúng ông ta. Và kia, ở cuối phòng là Xasa Ghitry (Nhà soạn kịch và diễn viên người Pháp). Ở bên cạnh là Mari Macket (Nữ nghệ sĩ người Pháp) xinh đẹp…

Một người hầu bàn đưa thực đơn tới.

- Cô định ăn gì?

- Gì cũng được, em tin chắc cái gì ở đây cũng tốt cả. Anh chọn cho em.

Họ chọn xong món ăn, người bồi rượu bước tới.

- Thưa, ngài uống gì ạ?

- Săm pa. – Lêa bảo.

- Anh đã nghe chưa? Bà muốn dùng săm pa.

Rượu được mang tới rất nhanh.

- Chúng ta hãy nâng cốc để chúc mừng cúng ta. – Lêa vừa nói vừa nâng cốc.

- Chúc mừng chúng ta và cả những người chúng ta yêu mến. – Lôrăng nói thêm.

Họ im lặng uống và nhìn nhau.

Nét mặt của Lêa rạng rỡ trước mắt người đàn ông mà nàng yêu mến. Những nét lấm chấm ở tấm voan khiến khuôn mặt tươi mát của nàng có phần bí ẩn, đôi môi ươn ướt của nàng đượm vẻ nhục cảm hơn. Nàng cảm thấy ánh mắt Lôrăng như vuốt ve trên người mình. Với một vẻ duyên dáng hữu ý, nàng từ từ nâng tấm voan lên, để lộ toàn bộ khuôn mặt.

- Em đẹp quá!

Nghe giọng nói xúc động, Lêa nở một nụ cười kín đáo. Lôrăng bíu chặt hai tay lên tấm khăn trải bàn. Cử chỉ của anh làm nàng rùng mình, như thể những ngón tay cắm vào da thịt mình. Nàng vội làm một cử chỉ quen thuộc từ ấu thơ nhưng trong lúc này, có một ý nghĩa khiêu khích kỳ lạ: nàng lấy ngón tay cái và ngón tay trỏ xoắn lấy môi dưới của mình.

- Thôi đi!

Hai ngón tay buông ra và Lêa bĩu môi với thái độ giả vờ kinh ngạc. Lôrăng không phải biện hộ gì vì có người mang thức ăn tới. Lêa háu đói ăn ngấu nghiến, chỉ mấy miếng là nuốt gọn con cá hương xông khói.

- Ồ! Ngon quá!

Rồi đột ngột nói thêm:

- Anh tin là chiến tranh sắp bùng nổ hay sao?

Câu hỏi làm anh bất ngờ tới mức suýt đánh đổ ly rượu.

- Đúng thế. Tôi sắp phải trở lại trung đoàn.

Hai mắt bỗng nhiên mở to, tim như ngừng đập, Lêa hỏi:

- Bao giờ?

- Ngày kia.

- Ở đâu?

- Ở gần Xơđăng.

- Anh biết từ lâu?

- Từ ba ngày nay.

- Anh đã nói với Cami chưa?

- Tôi chưa đủ can đảm.

Lêa hầu như không đụng tới món ăn tiếp theo, nhưng uống liền mấy ly săm pa. Hình ảnh Lôrăng bị chết hay bị thương xa dần. Rượu đem lại cho nàng một cảm giác khoan khoái và nàng trở lại vui vẻ.

- Chúng ta nói chuyện khác thôi, anh có muốn thế không? – Nàng vừa hỏi vừa đặt tay lên bàn tay Lôrăng.

- Em nói đúng. Vì sao lại làm cho ảm đạm những giây phút hoà bình và hạnh phúc cuối cùng này? Trong những lúc đen tối nhất, anh sẽ nhớ tới hình ảnh em, hình ảnh cô gái xinh đẹp màu hồng và màu đen.

Lấy lòng bàn tay chống cằm, mắt lim dim, Lêa cúi xuống:

- Anh thấy rõ là anh yêu em chứ!

Một nét ửng hồng trẻ trung rạng rỡ trên khuôn mặt Lôrăng.

- Anh đừng chối, em cảm thấy rõ lắm. Không! Anh cứ để em nói. Anh, anh sẽ nói những điều dại dột thôi. Lôrăng, em yêu anh, em còn yêu anh hơn cả hôm em nói với anh điều đó cơ. Em điính hôn với Clôđơ là để trả thù, để làm anh đau đớn thôi. May sao,

anh ấy… Không, em không muốn nói thế. Em muốn nói là bao giờ em cũng tự do.

- Nhưng cô quên là tôi không tự do.

- Đúng thế, nhưng chính anh yêu em cơ.

- Không đúng. Và dù sao đi nữa, cô cũng không nghĩ là tôi hèn nhát tới mức bỏ rơi Cami chứ? Nhất là…

- Nhất là làm sao?

- Kìa, ông đờ Acgila thân mến!

- Ồ! Ông Tavecniê, ông khỏe mạnh chứ?

Hắn có một vẻ lịch sự không sao chịu nổi. "Một kẻ hãnh tiến thật sự", Lêa nghĩ bụng với một ác cảm sâu xa, trước thân hình cao lớn của Tavecniê trong bộ com lê màu xám lông chuột, đường cắt tuyệt mỹ.

- Tiếc rằng không được như ông. Tiểu thư Đenmax, tôi tất vui mừng được gặp lại cô.

Lêa nghiêng đầu với điệu bộ phẫn nộ khiến anh chàng quấy rầy phải mỉm cười.

- Tôi thấy tiểu thư thì có khác. Cho phép tôi tạm biệt, chúng ta sẽ gặp lại nhau lâu hơn tối nay.

Giơ tay phác một cử chỉ, Phrăngxoa Tavecniê bước đi và chào hai ba người trước khi ra khỏi phòng.

- Em không muốn thấy mặt hắn. Có lẽ em hiểu lầm nhưng chắc không phải anh mời hắn tối hôm nay chứ?

- Có đấy, đã nhiều lần anh ta bảo anh là muốn tới chào Cami.

- Thế thì tối nay cô ấy sẽ vui vẻ ra trò.

- Cô bất công đấy, anh ta rất dễ thương và vui nhộn.

- Em khó tin điều đó, hắn là một đứa thô bỉ. Em chán chốn này rồi, chúng ta đi thôi.

Thời tiết bên ngoài đã xấu đi: không còn ánh nắng, mà chỉ có một bầu trời ảm đạm.

- Hình như tuyết sắp rơi. – Lôrăng vừa nói vừa bước về phía cỗ xe của Bộ vừa đỗ dọc hè phố.

- Đúng, chúng ta về thôi, em thấy lạnh.

- Tôi không lấy gì làm ngạc nhiên vì cô không mặc đủ ấm. Cô bước nhanh vào xe đi.

Ngồi vào xe, anh lấy áo mưa của mình khoác cho Lêa và quàng tay lên vai nàng.

Hai người ngồi im lặng một lát.

- Lái giùm về đường phố Đại Học. – Lôrăng nói với người lái.

- Anh ôm lấy em cho em ấm nào. – Lêa vừa nói vừa ngả đầu lên vai chàng trai.

Lim dim đôi mắt, nàng cảm thấy chàng cũng rạo rực như mình. Lát sau, nàng không sao cưỡng nổi:

- Anh hôn em đi nào!

Lôrăng như muốn thờ ơ với cặp môi sẵn sàng hiến dâng kia, nhưng chậm rãi, kiên quyết, Lêa kéo sát anh lại. Anh không chống cự nữa. Lãng quên Cami và cả sự có mặt của người lái xe, đôi môi anh chiếm đoạt môi cô gái. Thời gian như ngưng đọng. Khi anh bỏ được nàng ra thì cỗ xe đang từ từ lăn bánh trên đường phố Đại Học.

- Thưa trung uý, tôi phải dừng xe ở số nhà nào đây? - Người lái

xe hỏi giọng ngập ngừng.

- Đây rồi. Anh cho đỗ lại.

- Vâng, thưa trung uý.

Vẻ đắc thắng, Lêa lặng lẽ nhìn Lôrăng. "Chẳng khác một con vật" – Anh thầm nghĩ trong lúc nàng lấy lại vẻ tự nhiên, đưa tay lên vuốt lại mái tóc.

Xe dừng bánh. Không chờ người lái xe mở cửa, Lêa bước xuống, tay cầm mũ. Lôrăng tiễn nàng đến tận cửa nhà.

- Em tha lỗi cho anh về chuyện lúc nãy.

- Sao lại tha lỗi? Thú vị lắm chứ anh! Anh đừng làm bộ phụng phịu thế. Yêu đương thì có chết ai đâu. Hẹn anh tối nay, anh yêu. (Pó tay.com)

Trung uý đờ Acgila đứng sững sờ một lát trước cánh cửa vừa khép lại.

***

Tuy ông bố đã năn nỉ Lêa sửa soạn đến cho kịp buổi tiếp tân mà Lôrăng và Cami dành riêng cho họ, nàng vẫn đến muộn hai mươi phút. Nàng bận chiếc áo chẽn xa tanh đen mua lúc mới tới Pari. Pie Đenmax thấy với cách ăn mặc ấy, con gái ông chẳng khác nào như bó người lại trong hai lớp da óng ánh, vai và cánh tay trần trụi nhô ra khỏi màu đen của áo làm tăng thêm màu trắng của thịt da. Ông phải kêu lên:

- Con không thể ra phố với bộ quần áo ấy đâu.

- Có sao đâu ba! Mốt ngày nay là như vậy, phụ nữ đều bận áo chẽn cả thôi.

- Có thể thế, nhưng đối với một cô gái thì không ổn. Con hãy bỏ chiếc áo dài ấy ra.

Ánh mắt Lêa tối sầm lại. Hai môi cắn vào nhau.

- Con không có áo dài nào khác. Hoặc con đi với chiếc áo này hoặc con không đi nữa.

Hiểu tính nết con, Pie Đenmax biết không có gì có thể làm cô thay đổi ý kiến được.

- Ít ra con cũng mang thêm một tấm khăn san. – Ông nhân nhượng bảo con gái.

- Con có cái còn hơn khăn san cơ. Ba nhìn xem bà Anbectin cho con mượn cái này: tấm áo choàng bằng da chồn màu đen.

Đôi bông tai kim cương của bà Lida hoàn chỉnh bộ trang phục và làm cái gáy dưới búi tóc chải lật càng thêm mảnh mai.

Một cô hầu phòng dẫn họ vào buồng thay quần áo bề bộn áo quần. Dưới ánh mắt giận dữ của ông bố, Lêa cởi bỏ chiếc áo vét bằng da chồn màu đen. Khi nàng bước vào phòng khách, ung dung khoác tay ông bố, và cầm một cái ví nhỏ làm bằng những viên hạt trai trắng và đen, thì mọi ánh mắt đều quay về phía nàng.

- Lêa, chị đẹp quá. – Cami reo lên.

Người thiếu phụ nền nã trong tấm áo dài đen bằng nhiễu, váy màu sẫm, áo lót kín đáo, phía trên cài một viên đá ngũ sắc, tay áo đến tận khuỷu, quay lại nói thêm:

- Tôi dành cho chị một sự ngạc nhiên. Chị nhìn xem ai kia.

- Raun! Giăng!

Vẻ trẻ thơ, Lêa nhảy vào giữa vòng tay hai anh em Lơphevrơ. Cả hai đều mặc quân phục.

- Hạnh phúc quá! Các cậu làm gì ở Pari?

- Chúng tớ nghỉ phép. – Raun đáp.

- Chúng tớ trên đường trở lại mặt trận. – Giăng nói rõ hơn.

- Sáng mai, đoàn tàu mới khởi hành nên chúng tớ ghé thăm Lôrăng và Cami và được họ mời dự buổi tối nay.

- Bọn tớ định đi thăm cậu nhưng Cami bảo cậu sẽ tới đây và muốn dành cho cậu một sự ngạc nhiên.

- Hay quá! – Lêa nói và nhìn về phía Cami với một nụ cười rạng rỡ.

- Chị tới đây để tôi giới thiệu với bạn bè.

Lêa chào một vị tướng, một ông đại tá, một vị viện sĩ, một nhà văn có danh tiếng, một hoạ sĩ quen thuộc, một thiếu phụ nhan sắc, hai phu nhân luống tuổi và… Phrăngxoa Tavecniê.

- Lại ông!

- Cách tiếp đón kỳ thật, tôi biết rõ tính nết cô là như thế đấy.

Với một thái độ khinh bỉ, Lêa quay lưng lại.

- Mặt trái cũng có giá trị như mặt phải.

Nàng quay ngoắt lại:

- Ông thôi cái trò thô bạo đi!

- Cô bạn thân mến, nếu người đàn bà mặc chiếc áo này hay áo nọ là để cho đàn ông chú ý tới cái khác, chứ đâu phải tới màu sắc của áo. Cô không nghĩ như vậy ư? Cô cứ hỏi anh bạn Lôrăng đờ Acgila xem.

- Phải hỏi gì tôi đấy? – Lôrăng nói và dừng lại cạnh họ.

- Cô Đenmax băn khoăn không biết chiếc áo dài có thích hợp với cô ấy, và cô có làm vui lòng ông không.

- Nhiều lắm. – Lôrăng lầm bầm – Tôi xin lỗi. Chắc hẳn Cami đang rất cần đến tôi – Anh nói thêm và bước đi.

- Đồ vô lại. – Lêa bảo Phrăngxoa.

Hắn cất tiếng cười vang. Một vị tướng bước tới gần hắn.

- Thế nào Tavecniê, anh đã thành công chứ?

- Thưa thiếu tướng, chưa ạ!

Lêa đi về phía buypphê, nơi Raun và Giăng Lơphevrơ đang sôi nổi bàn cãi với ông bố nàng.

- Chúng tớ đang nói chuyện với bác về đất nước. – Raun bảo nàng – Bao giờ cậu về?

- Có lẽ tớ còn ở lại ít lâu nữa. Tớ muốn nghe giảng mấy giáo trình ở Xoocbon. Thế nào, ba, ba đã gọi điện cho má con chưa?

- Rồi.

- Má bằng lòng hở ba?

- Má con bảo về chuyện Xoocbon thì đã quá muộn, nhưng con có thể ở thêm mười lăm ngày nữa nếu hai bà cô đồng ý.

- Chắc chắn là hai bà đồng ý! Con cảm ơn ba. Ba cũng ở lại với con chứ?

- Không được, hai ngày nữa ba sẽ phải về.

Raun đưa cho Lêa một ly săm pa và kéo nàng ra một chỗ.

- Cậu không nên ở lại đây đâu. Chiến tranh lại sắp bùng nổ, có thể nguy hiểm đấy.

- Cậu hình dung bọn Đức có thể đến Pari à? Nhưng các cậu sẽ chặn chúng lại chứ. Không phải là các cậu đông hơn hay sao?

- Cái đó chẳng có quan hệ gì hết. Chúng được chuẩn bị kỹ lưỡng hơn, vũ khí chúng thích hợp hơn và không quân chúng tốt hơn.

- Có thể như thế, nhưng các cậu dũng cảm hơn chứ.

Raun lắc đầu:

- Dũng cảm trước những cỗ pháo của chúng, cậu biết rồi đấy…

- Này, gặp cậu, tớ mừng lắm, cậu đừng làm hỏng buổi gặp tối nay.

- Cậu nói đúng. Chúng ta hãy nâng cốc vì chiến thắng và vì cậu, người đẹp.

Lêa, Raun và Giăng bước sang một căn phòng nhỏ có cửa lớn mở thông sang phòng khách. Trên tường để đầy sách, lửa đang cháy trong lò sưởi bằng cẩm thạch màu trắng trên đặt một bức tượng đồng đỏ đẹp tuyệt vời thể hiện một ky sĩ và một con ngựa bị đàn sói tấn công. Lêa ngồi trong ghế bành bên cạnh lò sưởi. Hai chàng trai ngồi dưới chân nàng.

Ba người ngồi im lặng, mơ màng nhìn ngọn lửa, đê mê trong bầu không khí ấm áp, và lắng nghe tiếng củi tí tách. Đứng dựa vào một cánh cửa, Phrăngxoa Tavecniê ngắm nhìn họ, tay cầm một ly săm pa. Hắn có một mối cảm tình bản năng đối với hai chàng trai nhân hậu và dũng cảm. Hắn thú vị thấy họ say mê đến thế cô bạn gái hay làm duyên làm dáng và nghĩ bụng tình hình sẽ ra sao nếu tình cờ cô gái chọn anh chàng này hay anh chàng kia.

Lêa cử động và duỗi mình, từ cổ họng phát ra những tiếng lầm rầm khoan khoái. Cánh tay, đôi vai và khuôn mặt hướng về ngọn lửa như được bao phủ trong một vầng hào quang. Tấm thân uyển chuyển như ẩn như hiện trong cảnh tranh tối tranh sáng.

Nàng nghiêng đầu, để lộ một vùng da thịt phía sau gáy như khêu gợi những nụ hôn.

Phrăngxoa Tavecniê đột ngột đưa ly rượu lên môi, mấy giọt sămpa rơi xuống bộ lễ phục tuyệt vời. Hắn cần chiếm đoạt cô gái này. Hắn chưa bao giờ ham muốn một người đàn bà nào dữ dội hơn. Nàng có gì hơn những người đàn bà khác? Dĩ nhiên, nàng đẹp, thậm chí rất đẹp, nhưng là một đứa trẻ, một cô gái đích thực, quả là như thế. Mà hắn thì kinh hãi những cô gái đích thực, bao giờ cũng đa sầu đa cảm một cách dại dột và tỉ tê khóc lóc một khi mất trinh. Song cô gái này thì hình như có một cá tính khác. Bên tai hắn như còn văng vẳng lời nàng tỏ tình với anh chàng đờ Acgila khờ khạo. Giá được nàng tỏ tình như vậy… Hắn tin chắc nàng thích những cuộng cỏ khô đâm vào làn da màu hung. Sẽ có ngày nàng phải thuộc về hắn.

Lêa ngoảnh mặt ra phía cửa và bắt gặp ánh mắt cuồng nhiệt của hắn dán lên người mình; nàng không hề nhầm lẫn về cái nhìn ấy. Nàng thích những ánh mắt đăm đắm, rõ ràng ấy của đàn ông. Tuy thù ghét con người đang ngắm nhìn mình, nàng bỗng rùng mình vì khoái cảm. Cử chỉ thoáng qua ấy không lọt khỏi mắt Phrăngxoa Tavecniê: hắn mỉm cười với sự thoả mãn. Nụ cười làm Lêa khó chịu, nàng không biết nó ẩn giấu một xúc cảm dữ dội hơn.

- Ông làm gì mà đứng như trời trồng thế?

- Tôi ngắm nhìn cô.

Giọng nói nhấn mạnh trong câu trả lời càng làm Lêa bực bội, nàng đứng dậy với một thái độ chậm rãi cố ý.

- Thôi ta đi! – Nàng nói với hai anh em Lơphevrơ – Ngay cả ở đây cúng không yên ổn được.

Không chờ họ, nàng bước về phía phòng khách. Khi nàng đi qua trước mặt, Phrăngxoa Tavecniê giữ cánh tay nàng lại và nói, giọng gay gắt:

- Tôi không muốn người ta xử sự với tôi như vậy.

- Thế nhưng ông cứ phải tập làm quen với cái đó nếu chẳng may, chúng tôi lại phải gặp ông. Bỏ tôi ra.

- Trước hết, để tôi khuyên cô một lời..., đúng, tôi biết, cô chẳng thèm để ý tới đâu. Cô đừng ở Pari, có thể nguy hiểm đấy.

- Chắc chắn là ông nhầm rồi. Ở đây không có gì nguy hiểm hết vì lẽ ông ở đây, trong lúc đáng lẽ phải ở mặt trận như mọi người đàn ông xứng đáng với cái tên gọi ấy.

Hắn tái mặt trước lời nhục mà, mặt hắn đanh lại và ánh mắt dữ dằn:

- Nếu cô không phải là một con nhóc thì tôi đã cho cô một quả đấm vào mặt...

- Chắc hẳn phụ nữ là kẻ thù duy nhất mà ông biết chống lại. Bỏ tôi ra, ông làm tôi đau.

Không có lý do gì rõ rệt, hắn bỗng cất tiếng cười vang làm át cả tiếng trò chuyện trong phòng khách và bỏ cánh tay cô gái ra với một vệt đỏ lựng do móng tay của hắn để lại.

- Cô nói đúng, chỉ có phụ nữ là địch thủ ngang tầm của tôi, và tôi phải thừa nhận là không phải bao giờ tôi cũng thắng.

- Tôi lấy làm ngạc nhiên là thỉnh thoảng ông có thể thắng.

- Cô sẽ thấy thôi.

- Thế là đủ rồi, thưa ông.

Lêa bước tới Cami đang chuyện vãn với một bà khách.

- Tôi cảm thấy cô bạn trẻ của chúng ta có điều bất bình với Tavecniê. - Người thiếu phụ nhan sắc nói.

Lêa nhìn bà ta với vẻ cao ngạo thỉnh thoảng nàng vẫn bộc lộ khi

người ta có điều gì tò mò muốn hỏi nàng. Vẻ cao ngạo ấy, mẹ nàng đã từng tìm cách làm cho nàng từ bỏ nó đi mà không được.

- Tôi không rõ bà muốn nói gì.

- Bà Muyntanh biết rõ ông Tavecniê và hết lời ca ngợi ông ta. – Cami vội vã đáp.

Lêa không đáp, chờ nghe nói tiếp với một vẻ thờ ơ có phần khiếm nhã.

- Thân sinh tôi và nhà tôi hết sức kính yêu ông ta. Ông ta là người duy nhất có thể giúp tôi xin cho họ được phép rời khỏi nước Đức.

- Vì sao họ muốn rời khỏi nước Đức? – Lêa ngạc nhiên và bất giác hỏi.

- Vì họ là người Do Thái.

- Rồi sau đó thế nào?

***

Xara Muyntanh nhìn cô gái nhan sắc vừa trẻ thơ vừa có vẻ khiêu khích trong tấm áo dài xa tanh đen, và nhớ lại hình ảnh bản thân mình mấy năm về trước khi bước chân vào một quán rượu sang trọng ở Beclin, một bên khoác tay cha, một bên khoác tay chồng: lúc đó bà cũng mang chiếc áo xa tanh mới nhưng màu trắng. Viên chủ quán vội vã chạy tới khi nhận ra Ixraen Ladarơ, người nhạc trưởng nổi tiếng thế giới, và dành cho họ chiếc bàn tốt nhất. Họ đang bước theo chủ quán thì bỗng bị một người đàn ông cao lớn, tóc hung, bộ mặt xung huyết, tay cầm ly cô nhắc, mặc đồng phục S.S, ngáng đường và gọi hỏi:

- Ixraen Ladarơ phải không?

Ông cụ dừng lại, mỉm cười, cúi chào trong lúc tên S.S kêu toáng lên:

- Một tên Do Thái…

Trong gian phòng rộng, mọi câu chuyện ngừng bặt; chỉ có cây dương cầm cất tiếng, còn làm nổi rõ bầu không khí im lìm. Người chủ quán tìm cách can thiệp, nhưng tên sĩ quan lấy tay gạt mạnh, khiến ông ta đụng vào một người hầu bàn và ngã xuống. Mấy người phụ nữ kêu lên. Tên sĩ quan liền nắm ve áo xmôkinh của Ixraen Ladarơ và thét vào mặt ông rằng hắn không thích những người Do Thái. Chồng Xara chạy tới can thiệp nhưng một nắm đấm khiến anh ngã quỵ xuống.

- Anh không hiểu rằng ở xứ sở này người ta không thích bọn Do Thái, người ta xem chúng không bằng những con chó và chỉ có người Do Thái tử tế khi hắn chỉ còn là một xác chết hay sao?

Tiếng đàn dương cầm im bặt. Tất cả mọi cái bắt đầu quay cuồng xung quanh Xara. Xara ngạc nhiên thấy mình kinh hoàng hơn sợ hãi, và chú ý tới những chi tiết xa lạ đối với tình hình xảy ra; tấm áo dài rất hợp với cô gái cao lớn tóc hung kia; chiếc vòng ngọc trai xinh đẹp của người đàn bà có mái tóc hạt tiêu nọ; mấy cô vũ nữ túm tụm cạnh chiếc diềm cửa màu đỏ, với những bộ đùi thật đẹp. Nàng nghe tiếng mình thốt lên:

- Ba!...

Bọn binh lính đi theo tên sĩ quan vây lấy nàng, bảo nhau một cô gái Do Thái như nàng thì không tồi. Một đứa đưa tay nắm lấy chiếc áo dài trắng của nàng. Như trong một cơn ác mộng, nàng ngnhe tiếng vải bị xé. Chồng nàng tỉnh dậy nhảy xổ tới. Một cái chai vỡ tan trên sọ anh. Anh từ từ khuỵu xuống, máu đầm đìa trên mặt.

Những giọt máu in trên tấm áo dài trắng của nàng. Nghi hoặc, nàng cúi xuống mà không tìm cách che giấu cặp vú trần truồng và lấm tấm máu. Nàng nhìn xuống hai bàn tay. Bỗng nàng rú lên:

- Im mồm đi, con Do Thái bẩn thỉu!

Cả một ly cô nhắc dập tắt tiếng kêu của nàng, làm mắt mũi nàng như bị cháy bỏng. Mùi rượu khiến nàng buồn nôn; nàng nghiêng

người và nôn thốc nôn tháo. Nàng không nhìn thấy gì hết. Một mũi giày đá mạnh vào chính giữa bụng, nàng nảy bật vào một cây cột.

- Con khốn nạn nôn ra hết cả người tao!

Từ lúc đó, tất cả trở nên mơ hồ: chồng nàng nằm chết ngất trong máu: nàng, trong đống nôn. Cha nàng, mái tóc dài bạc trắng nay nhuộm máu đỏ lòm, bị lôi đi xềnh xệch; tiếng kêu la, tiếng còi; và cánh cửa chiếc xe cứu thương đóng lại sau lưng, nàng chỉ còn nghe mấy tiếng nói cuối cùng:

- Chẳng có gì đâu, bọn Do Thái thôi mà.

- Rồi sau đó thế nào? – Lêa nhắc lại.

- Sau đó – Xara Muyntanh dịu dàng đáp – Chúng đưa họ vào trại tập trung, hành hạ và giết chết.

Lêa nhìn bà ta, không tin, nhưng ánh mắt tối sầm nói lên sự thật.

- Xin lỗi, tôi thất thố quá.

Chương 9

Sáng hôm sau, Lêa thức giấc khi nghe tiếng Lôrăng mời nàng cùng đi ăn sángở tiệm Đinh hương. Lêa đinh ninh ngày hôm nay anh sẽ là người yêu của mình. Nàng chọn tỉ mỉ một bộ đồ lót bằng lụa màu hồng nhạt viền đăng ten màu mỡ gà. Trời lạnh, nàng mặc áo dài len màu đen, cổ bằng vải trắng hai lớp may chầm, khiến nàng có dáng dấp một nữ sinh nội trú. Nàng để tóc xoã trên bờ vai, cho rằng mái tóc vàng rực như một vầng hào quang ấy tương phản rất khéo với bộ quần áo trang nghiêm. Nàng khoác thêm chiếc măng tô dạ đen của hiệu may Lăngggông, và sau mấy lần thử đi thử lại, nàng quyết định không đội mũ.

Nàng đến trước giờ và đi bộ ngược đại lộ Xanh-Misen. Cuộc dạo chơi càng tôn thêm nhan sắc cô gái, và với vẻ mặt rạng rỡ, nàng bước vào tiệm Đinh hương.

Quán ăn này làm nàng thích thú ngay với những tấm ván lát tường đơn sơ, những chiếc ghế bọc nhung, và tay hầu rượu đang đung đưa một cách tài tình một chiếc bình rượu sáng loáng. Nàng cởi bỏ măng tô giao cho cô gái phục vụ trong buồng thay quần áo, Lôrăng ngồi chờ nàng ở bàn và đang đọc tờ Lơ Phigarô, vẻ lo lắng. Mãi khi Lêa đến ngồi trước mặt, anh mới nhìn thấy nàng.

- Tin tức không tốt hả anh?

- Lêa, anh xin lỗi em. – Anh vừa nói vừa như muốn đứng dậy.

- Anh cứ ngồi yên. Chào anh, gặp anh, em vui sướng lắm.

- Chào em, em uống chút gì chứ?

- Uống như anh thôi.

- Bồi cho một cốc vang mùi.

Lêa đăm đắm nhìn anh, sẵn sàng phục tùng hoàn toàn mọi ham muốn của anh.

Một người hầu bàn bước đến bên cạnh:

- Thưa ngài, bàn ăn đã dọn xong. Bây giờ ngài đã dùng chưa?

- Đã, ở đấy sẽ yên tĩnh hơn. Anh cho mang theo ly rượu của tiểu thư.

Hai người vừa ngồi vào bàn thì một người phục vụ mang ly rượu mùi tới và người hầu bàn đưa thực đơn.

- Thưa ngài, hôm nay là ngày không thịt và cũng không bánh ngọt. - Hắn nói giọng rầu rĩ tới mức Lêa suýt bật cười – Nhưng cá của chúng tôi thì tuyệt vời.

- Rất tốt. Để bắt đầu, em có dùng vài con sò không? Đây là những con cuối cùng, và sò ở đây bao giờ cũng tuyệt.

- Tốt quá! – Lêa vừa đáp vừa đưa ly rượu mùi lên môi.

Theo gợi ý của người hầu bàn, Lôrăng chọn loại rượu Mơcxôn (Tên rượu đặt theo tên địa danh sản xuất), thái độ thờ ơ hiếm thấy ở một người am hiểu nghề rượu vang.

"Anh ấy có vẻ lo âu và mệt mỏi quá", cô gái thầm nghĩ.

- Có gì không ổn phải không anh?

Lôrăng nhìn cô gái như thể muốn ghi nhận từng nét mặt của nàng vào ký ức. Lêa rạng rỡ hẳn lên dưới ánh mắt chăm chú của anh.

- Em đẹp lắm… và cũng khoẻ khoắn lắm.

Lêa nhướn mắt lên, vẻ kinh ngạc.

- Đúng, em khoẻ khoắn lắm. – Em sẵn sàng chạy theo dục vọng, không một chút băn khoăn. Em như một con vật không hề có ý thức đạo lý và cũng không hề nghĩ tới hậu quả cả cho em lẫn cho những người khác.

"Anh muốn đi tới đâu? Thà nói với nàng là anh yêu nàng còn hơn là sa vào những ý nghĩ triết học mông lung", nàng nghĩ bụng.

- Nhưng anh không như em, Lêa ạ. – Anh nói tiếp – Anh muốn gặp em để nói với em ba điều và nhờ em một việc.

Nhà hàng mang rượu vang và sò tới. Tình yêu không làm cho Lêa mất ngon miệng. Nàng ăn ngấu nghiến. Ánh mắt dịu dàng, Lôrăng im lặng và ngồi ngắm nhìn nàng quên cả ăn.

- Anh nói đúng lắm. Sò ngon tuyệt. Anh không ăn ư?

- Anh không đói. Em ăn hết luôn nhé?

- Em có thể ăn hết sao? – Lêa đáp với một vẻ thèm muốn khiến trên khuôn mặt căng thẳng của Lôrăng nở một nnụ cười.

- Thế anh muốn nói gì với em?

- Tối nay anh đi.

- Tối nay!...

- Vào nửa đêm. Anh phải đến trung đoàn trong vùng Acđen.

Lêa đẩy lùi đĩa sò, ánh mắt chợt lo âu.

- Bọn anh có thể phải đương đầu với một đợt tấn công của quân Đức.

- Binh sĩ sẽ đẩy lùi chúng.

- Anh rất muốn tin như em.

- Anh nói chẳng khác nào Phrăngxoa Tavecniê.

- Tavecniê có thể là người nắm rõ nhất tình hình. Tiếc rằng bộ tổng tham mưu của tướng Gamơlanh (Tướng Pháp, tổng tư lệnh lực lượng Đồng minh) không nghe anh ta.

- Cái đó không làm em ngạc nhiên. Ai mà có thể tin cậy một con người như hắn. Thế anh còn điều gì cần nói với em nữa?

Không nhìn cô gái, Lôrăng nói liền một hơi.

- Cami đang chờ một đứa con.

Choáng váng, Lêa nhắm mắt lại. Nàng bíu lấy cạnh bàn. Ân hận về nỗi đau anh gây nên, lo lắng trước vẻ mặt xanh nhợt, và những ngón tay bíu chặt của cô gái, Lôrăng đặt tay lên hai bàn tay lạnh giá của nàng.

- Lêa, em hãy nhìn anh.

Không bao giờ anh có thể quên ánh mắt đau thương ấy. Nỗi đau câm lặng quá sức chịu đựng của anh. Một giọt nước mắt chảy trên làn má dịu dàng của cô gái, rơi vào khoé môi rồi tràn ra, chảy theo cằm xuống cổ.

- Em yêu, em đừng khóc. Anh cũng muốn nói với em là anh yêu em.

Anh ấy nói gì? Nói là anh yêu nàng!... Nếu thế thì chưa mất mát gì hết! Sao nàng lại khóc? Cami chờ đón một đứa con. Chuyện hay đấy, nó sẽ làm cho cô ta xấu xí đi trong nhiều tháng ròng rã, còn nàng thì… Bây giờ không phải lúc làm cho mình xấu đi vì những giọt nước mắt. Anh yêu nàng. Anh vừa nói với nàng. Đời đẹp biết chừng nào!

Đột ngột nàng cười vang và lấy khăn ăn lau nước mắt.

- Anh đã yêu em thì mọi cái khác đều không quan trọng gì hết. Cami chờ một đứa con, điều đó chẳng sao cả đối với em. Em, em chỉ muốn anh mà thôi.

Anh nhìn cô gái với một nụ cười mệt mỏi. Anh không sao có thể làm cho nàng hiểu được là đối với anh, tình yêu của họ không có lối thoát. Giờ đây, anh giận mình là xem như mình đã phản bội vợ.

- Anh nói lại là anh yêu em đi.

- Anh yêu em hay không, cái đó chẳng thay đổi gì quan hệ của chúng ta. Anh là chồng Cami.

- Cái đó chẳng dính dáng gì tới em. Em chỉ biết là em yêu anh và anh yêu em. Anh có vợ, thế thì sao nào? Đâu phải vì vậy mà chúng ta không thể làm tình với nhau.

Cô gái đang thèm muốn biết chừng nào khi nàng thốt ra những lời lẽ khiêu khích đến thế mà chắc hẳn nàng không hiểu hết ý nghĩa. Những điều mà Lêa bảo anh chứng tỏ rằng kẻ ngây thơ, chính là anh.

- Chúng ta có thể đến khách sạn. Ở Môngpacnax có đấy.

Hết sức kinh ngạc, anh đỏ bừng mặt và một lúc sau mới trả lời:

- Đừng nói chuyện ấy làm gì nữa!

Lêa tròn xoe mắt:

- Nhưng sao vậy? Chính em bảo với anh cơ mà!

- Anh muốn quên đi điều anh vừa nghe.

- Anh muốn gì, thậm chí anh cũng không biết nữa. Anh muốn

em, thế mà anh cũng không dám thừa nhận điều đó. Anh thật tội nghiệp.

Lôrăng buồn bã nhìn cô gái.

Trước mặt họ, món cá đã nguội lạnh, không ai đụng tới.

- Thưa tiểu thư, tiểu thư không dùng. Tiểu thư có muốn thay món khác không?

- Không, tốt lắm. – Lôrăng cắt ngang lời người hầu bàn – Anh cho tôi hoá đơn.

- Vâng, thưa ngài.

- Anh rót rượu cho em?

Bề ngoài có vẻ thoải mái hơn, tuy thất vọng sâu xa, Lêa uống chậm rãi.

- Anh muốn nhờ gì em?

- Nói làm gì, em sẽ chẳng chấp nhận đâu.

- Chỉ có riêng một mình em quyết định thôi. Anh bảo gì nào?

Vừa thở dài, Lôrăng vừa đáp:

- Anh muốn nhờ em chăm sóc Cami. Thầy thuốc ngại một trường hợp đẻ khó và muốn cô ấy nằm nghỉ cho tới khi sinh nở.

- Cảm ơn anh đã nghĩ tới em. – Lêa nói, giọng châm biếm – Nhưng cô ấy không có ai săn sóc hay sao?

- Không có ai. Trước kia, cô ấy chỉ có anh trai, nay chỉ còn hai bố con anh.

- Vì sao không đưa cô ấy tới Rôsơ-Blăngsơ?

- Thầy thuốc sợ những nỗi vất vả dọc đường.

- Thế mà anh, anh không sợ giao phó người vợ thân yêu đang mang thai vào tay tình địch của cô ấy? Đó là chưa nói tới việc quân Đức có thể nhanh chóng tới Pari nếu em tin lời anh cũng như lời của Tavecniê, bạn anh.

Lôrăng lấy hai tay che mặt. Cử chỉ tuyệt vọng ấy làm Lêa xúc động. Nàng không thể không nở một nụ cười trước thái độ người đàn ông mình yêu thương.

- Đồng ý, em sẽ chăm sóc gia đình anh.

Lôrăng ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ, không tin.

- Em nhận lời ư?

- Em đã nói với anh rồi. Nhưng anh chớ nghĩ là anh dễ dàng thoát khỏi bối rối đấy. Em yêu anh và em sẽ làm tất cả để anh quên Cami đi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 10

Tám ngày sau khi Lôrăng ra đi, Lêa vẫn không hiểu mình đã chấp nhận vì một lý do nào. Khi đến thăm Cami theo những lời kêu gọi khẩn thiết của nàng, Lêa rất mực khó chịu trước cảnh đón tiếp.

Cami ở trong phòng, nằm dài trên giường. Khi Lêa bước vào, nàng muốn ngồi dậy, nhưng vì đau đớn không dậy nổi. Nàng dang hai cánh tay gầy guộc về phía khách.

- Chị thân mến, tôi rất sung sướng được gặp chị.

Lêa ngồi bên mép giường và không thể làm gì khác là hôn trả Cami tuy không muốn. Với một niềm vui độc ác, nàng nhìn thấy vẻ mệt mỏi, hai mắt thâm quầng cảu người thiếu phụ.

- Lôrăng đã nói với chị về chuyện đứa bé phải không? – Cami hỏi và đỏ mặt, những ngón tay nóng rẫy nắm chặt bàn tay chìa ra một cách dè dặt.

Lêa im lặng gật đầu.

- Anh ấy bảo tôi là chị nhận lời săn sóc tôi. Biết cảm ơn chị thế nào? Chị tốt quá! Tôi cảm thấy hết sức cô đơn từ khi Lôrăng ra đi. Khi không nghĩ tới anh ấy, là tôi nghĩ tới anh trai tôi chết một cách dại dột. Tôi run sợ cho đứa bé tôi đang mang trong bụng… Tôi nói ra thì xấu hổ, nhưng với chị, tôi có thể nói hết, phải thế không chị?... Tôi sợ, tôi sợ khủng khiếp, cái cảnh phải chịu đau đớn và chết.

http://tieulun.hopto.org

- Cô đừng nói dại dột như thế, không ai vì đẻ con mà chết đâu.

- Thầy thuốc cũng bảo thế, nhưng tôi cảm thấy yếu lắm. Chị tràn trề sức khoẻ và mạnh mẽ thế kia, chị không thể hiểu được đâu.

- Không phải cứ than vãn thì cô sẽ thấy dễ chịu hơn đâu. – Lêa cắt ngang lời Cami với vẻ khó chịu.

- Chị nói đúng, hãy tha lỗi cho tôi.

- Cô có tin gì về Lôrăng không?

- Có, anh ấy khoẻ mạnh. Mặt trận yên tĩnh. Anh chẳng biết có việc gì làm cho binh sĩ, họ buồn bã và đánh bài, uống rượu để giết thì giờ. Niềm vui duy nhất của anh là thấy lại đàn ngựa. Trong lá thư cuối cùng, anh mô tả tỉ mỉ con Phôvet, con Gơmanh, con Oadiđu và con Mixtêriơ.

Có tiếng gõ cửa và người hầu phòng bước vào, báo tin thầy thuốc tới thăm bệnh. Lêa liền nhân dịp ra về, hứa hôm sau sẽ trở lại.

***

Ngày hôm sau, giữ đúng lời hứa, Lêa trở lại thăm Cami. Trời rất đẹp. Hình như tất cả cư dân Pari đều ra phố, tấp nập trên hè ngoại ô Xanh-Giecmanh hoàn toàn ùn tắc. Còi xe hơi bóp inh ỏi, vì thích thú nghe tiếng động hơn là để tỏ nỗi bực dọc phải đợi chờ. Trong ngày đẹp trời tháng năm này, ai nấy đều tỏ ra vui vẻ, thoải mái. Nếu không có mặt khá đông binh lính và sĩ quan mặc quân phục, thì không ai nghĩ là đất nước đang có chiến tranh.

Đi qua hiệu sách Galima, đại lộ Raxpay, Lêa bước vào mua một cuốn sách cho Cami, không hay biết gì hết về thị hiếu vưn học của người thiếu phụ, nàng tần ngần trước quầy sách.

- Tôi có thể giúp cô được không, thưa cô?

Người đàn ông vừa nói với nàng, trang phục màu sáng lịch sự, là

một người cao lớn, khuôn mặt rộng, hơi đẫy, mắt rất xanh dưới hàng mi dày khiến ánh mắt có phần uỷ mị. Môi đỏ, miệng rõ nét. Bất giác, ông ta nắn lại chiếc nơ hình bướm màu vàng lấm tấm xanh. Tưởng ông ta là chủ hiệu, Lêa đáp:

- Rất sẵn sàng. Tôi tìm một quyển gì vui vui cho một cô bạn bị ốm, nhưng tôi không rõ cô ấy thích sách gì.

- Cô đưa cho cô ấy cuốn này, chắc cô ấy sẽ vui lòng.

- Trường học các xác chết… Lui Phecđinăng Xêlin… Ông cho là cuốn này sẽ làm cô ấy vui lòng ư? Nó có vẻ gớm guốc quá!

- Hiển nhiên là thế. – Ông khách đáp, không giấu nổi một nụ cười châm biếm – Xêlin đúng là tác giả thích hợp với một người suy nhược. Đọc ông ta không khó, văn phong thì có một không hai, và tư tưởng vừa hài hước vừa cao siêu nâng ông ta lên vị trí hàng đầu trên văn đàn ngày nay.

- Tôi cảm ơn ông. Tôi mua cuốn sách. Tôi phải trả ông bao nhiêu?

- Tôi không rõ, cô thủ quuỹ sẽ nói với cô. Xin lỗi cô, tôi phải đi bây giờ.

Ông ta cầm lấy chiếc mũ phớt mà xám trên bàn và nghiêng mình chào Lêa.

- Cô lấy cuốn này, thưa cô? - Một cô gái bán hàng hỏi.

- Vâng, cái ông vừa mới đi ra bảo tôi. Sách hay chứ?

- Nếu ông Raphaen Man đã bảo cô, thì chỉ có thể là hay thôi. – Cô gái bán hàng khẳng định và cười to.

- Ông ấy là giám đốc nhà xuất bản ư?

- Ồ! Không. Ông Man là một trong những khách hàng trung thành nhất của chúng tôi. Ông là một người có trình độ văn hoá rất cao, am hiểu văn học đương đại hơn bất kỳ một ai khác.

- Ông ấy làm gì?

- Tôi không rõ lắm. Khi thì ông ấy rất nhiều tiền, khi thì ông ấy lại vay mượn người này, người khác. Hình như ông quan tâm đến tranh ảnh, tác phẩm nghệ thuật và cả tác phẩm văn học cổ nữa. Ông cũng là nhà văn. Ông đã xuất bản hai công trình rất được chú ý ở Nhà xuất bản N. R. F (Nouvlle Revue Francaise: Tạp chí Mới nước Pháp) nữa.

Lêa trả tiền và bước ra ngoài, mang theo một ấn tượng kỳ lạ về cuộc gặp gỡ. Nàng đi ngược đại lộ Raypax, tay cầm cuốn sách.

Nàng vừa đến trước ngôi nhà Cami thì một người đàn ông từ trong bước ra. Nàng nhận ra ngay Phrăngxoa Tavecniê.

- Ông làm gì ở đây?

- Tôi vừa tới thăm bà đờ Acgila. - Hắn vừa bỏ mũ ra vừa đáp.

- Tôi không nghĩ là điều đó làm cô ấy vui lòng.

- Cô đừng nghĩ vậy, cô bạn thân mến. Bà ấy rất thích gặp tôi. Bà ấy thấy tôi dễ chịu.

- Tôi không ngạc nhiên đâu. Cô ấy luôn luôn hiểu về con người.

- Không về tất cả mọi người đâu, mà chỉ về vài người thôi… như về cô chẳng hạn. - Hắn vừa nói vừa nhìn nàng, vẻ mơ màng.

- Ông muốn nói gì?

- Muốn nói là bà ta không đánh giá cô như thực chất cô đâu, vì bà ấy yêu mến cô.

Lêa nhún vai, như thể muốn nói: “Chẳng can hệ gì”.

- Thật thế, bà ấy yêu mến người đàn bà đã thề nguyền cướp đoạt

chồng mình. Vì chính cô đã thề nguyền điều đó trong đầu óc cô, có phải thế không nào?

Lêa đỏ mặt nhưng kìm nổi cơn giận. Nàng đáp, giọng dịu dàng, một nụ cười thơ ngây trên môi:

- Sao ông có thể nói những điều khủng khiếp như vậy? Tất cả cái đó đã bị lãng quên từ lâu rồi. Đối với tôi, Lôrăng chỉ là một người bạn, anh đã giao phó vợ anh cho tôi lúc ra đi.

- Điều đó không làm cô buồn cười hay sao?

Lêa bật cười, một tiếng cười trẻ trung, thẳng thắn.

- Ở chỗ này thì ông nói đúng: Cami chỉ thích thú những điều chán ngấy.

- Thế còn cô?

- Tôi thì muốn biết hết tất cả, nhìn thấy tất cả. Giá không có hai bà cô kiểm soát những buổi đi chơi của tôi và không có cuộc chiến tranh động viên hết đám đàn ông trai trẻ, thì tối nào tôi cũng đi ăn ở các khách sản lớn, đi nhảy trong các tiệm rượu và sống hằng giờ trong các ba.

- Một chương trình đẹp thật! Cô nghĩ thế nào khi tôi ghé mời cô đi vào lúc bảy giờ? Chúng ta sẽ đi uống chút ít, đến nhà ca kịch, sau đó đi ăn tối ở một tiệm ăn hợp thời thượng, và cuối cùng đi nhảy ở một quán rượu hay đi nghe những bài hát Nga.

Trước bản liệt kê những thú vui ấy, hai mắt Lêa mở to như mắt một cô bé gái trong đêm Nôen đầu tiên. Phrăngxoa Tavecniê phải cố gắng chế ngự một cách phi thường để khỏi ôm nàng vào lòng, vì nàng làm hắn cực kỳ thích thú với tính nết đến dễ ghét, lòng ham sống và tính nhục cảm dữ dội của nàng.

- Thế thì tuyệt vì tôi đang buồn chán hết chỗ nói.

Lời thú nhận với một giọng nói tội nghiệp phát ra từ cái miệng

xinh đẹp đến thế suýt làm tiêu tan những ý định khôn ngoan của Tavecniê. Hắn cười vang để che giấu nỗi rạo rực trong lòng.

"Hắn chẳng khác một con sói" – Lêa nghĩ bụng – "Hắn cũng như những đứa khác thôi, ta muốn làm gì hắn thì làm thôi".

- Vậy tôi đến mời cô lúc bảy giờ. Trước đó tôi sẽ gọi điện cho các bà cô của cô để xin phép.

- Thế nếu họ từ chối?

- Cô bạn xinh đẹp của tôi, cô nên biết rằng chưa bao giờ có một người đàn bà từ chối điều tôi yêu cầu. - Hắn đáp với một vẻ hài hước mà Lêa hiểu lầm là một vẻ đau khổ.

- Tôi sẽ biết rõ hai bà cô tôi nói gì khi tôi về nhà. Tạm biệt.

Sự thay đổi thái độ của cô gái không thoát khỏi cặp mắt Phrăngxoa Tavecniê. Hắn chia tay nàng và nghĩ bụng: "Cô ta có ý thức hài hước chăng?"

***

Khi Lêa bước vào căn phòng màu trắng và hồng thì Cami đang đứng, tì trán vào cửa sổ. Bận một chiếc áo ngủ bằng xa tanh màu mỡ gà, nàng lẫn với màu các bức tường và màu nhung đệm ghế. Khi cánh cửa mở ra và khép lại, nàng quay đầu lại.

- Cô làm gì mà đứng thế? – Lêa kêu lên – Tôi nghĩ là cô phải nằm kia mà.

- Chị đừng la rầy tôi, tôi cảm thấy khoẻ khoắn lắm rồi. Tôi vừa được ông Tavecniê tới thăm, làm tôi thật dễ chịu.

- Tôi biết, tôi vừa gặp ông ta trong phòng chờ.

- Ông ấy lo lắng cho chúng ta và nghĩ là chúng ta phải tạm rời Pari. Tôi bảo ông ấy lo lắng không đúng chỗ vì mặt trận rất yên tĩnh. Yên tĩnh tới mức tướng Hundingiơ (Tướng Pháp chỉ huy quân đoàn 2 năm 1940, về sau làm Bộ trưởng Bộ Chiến tranh) mời cả Pari hoa lệ đến dự một vũ hội ở tổng hành dinh của ông.

- Sao cô biết?

- Lôrăng viết trong thư tôi vừa nhận hôm nay.

- Sức khoẻ anh ấy thế nào?

- Rất tốt, anh ấy nhờ tôi hôn chị và nói với chị nếu chị viết cho anh mấy chữ thì anh rất mừng. Chị có tin tức gì của hai ông bà không?

- Có, má bảo tôi về.

- Ồ! – Cami rên rỉ và ngồi phịch xuống ghế bành.

- Cô chớ lo, tôi đã viết thư trả lời là tôi không thể để cô một mình vì cô cần tôi.

- Quả là như thế! Tôi vừa nói lúc nãy với ông Tavecniê như vậy: sự có mặt của Lêa làm tôi yên tâm, đem lại cho tôi sức khoẻ và can đảm.

Không đáp, Lêa bấm chuông gọi chị hầu phòng.

- Chị dìu bà lên giường giúp tôi. Cami, bây giờ cô phải nằm nghỉ. À! Quên, tôi mang sách đến cho cô đấy.

- Cảm ơn chị. Sách của tác giả nào thế?

- Của một ông Xêlin nào đấy. Người ta bảo tôi ông ta là một nhà văn lớn.

- Xêlin!... Thế ra chị đã đọc sách ông ta?

- Không. Thế còn cô?

- Tôi có thử đọc, nhưng những điều ông ta viết gay cấn lắm, khủng khiếp lắm…

- Có lẽ cô nhầm: một người tên Raphaen Man bảo đảm với tôi đây là một cuốn sách rất hay.

- Chị nói tên là gì?

- Raphaen Man.

- Tôi hiểu rồi, chắc hắn muốn chế giễu tôi. Hắn là một đứa khốn nạn làm dơ bẩn tất cả những gì hắn đụng tới, và niềm vui thích lớn lao nhất của hắn là gây tội ác, nhất là đối với bạn bè.

Vẻ bạo liệt của Cami khiến Lêa kinh ngạc. Chưa bao giờ nàng nghe Cami nói gay gắt đến như vậy về một người nào.

- Ông ta đã làm gì cô?

- Đối với tôi thì không gì hết, nhưng hắn đã phản bội, lừa gạt một người mà Lôrăng và tôi rất quý mến, khiến người đó tuyệt vọng.

- Người đó có quen tôi không?

- Không.

***

Khi Lêa về tới nhà ở đại lộ Đại Học, thì một người giao hàng vừa mới đưa tới ba bó hoa hồng lớn. Lida và Anbectin ngây ngất trước hoa và không ngừng thốt lên:

- Kỳ diệu!

- Cái ông Tavecniê này là một người hào hoa có một không hai trên đời!

Lêa thấy hai bà già độc thân thật tuyệt. Chẳng những họ sống suốt đời với nhau mà còn không rời nhau lấy một ngày. Đương nhiên, Anbectin, bà chị cả, hơn bà em năm tuổi trở thành người chủ gia đình, quản lý tài sản bố mẹ để lại, điều khiển kẻ ăn người ở một cách cương nghị, quyết định những cuộc du lịch cũng như những công việc cần tiến hành.

Bà Lida thì từ đầu chiến tranh sống trong một nỗi lo sợ thường trực, khó ngủ, hễ có một chút tiếng động là tỉnh giấc, chiếc mặt nạ phòng hơi độc kè kè cạnh người. Không bao giờ bà ra khỏi nhà mà không mang nó lủng lẳng bên vai, kể cả khi dự lễ Misa ngày chủ nhật ở nhà thờ Xanh-Tôma-Đacanh, hoặc đến thăm một bà bạn ở phía bên kia đường phố. Bà đọc tất cả các báo, nghe tất cả các đài, từ Rađiô-Pari đến Rađiô-37, từ đài Pari đến đài Inlơ-đờ-Phrăngx. Từ khi Ba Lan bị xâm lược, hành lý của bà luôn luôn sẵn sàng. Bà năn nỉ bà chị bán đi chiếc Rơnôn cũ lộng lẫy do Actuya Bulônhơ lái và mua một chiếc Vivaxtenla Grăng Xpo, rộng chỗ hơn và chạy nhanh hơn. Sau mấy buổi dạo chơi quanh Pari để Anbectin - chỉ một mình bà biết lái – làm quen với cỗ xe mới, họ đưa tới một gara ở ngoại ô Xanh-Giecmanh, nơi người chủ gara có trách nhiệm trông nom, giữ gìn xe. Nếu ông ta có lãng quên thì hàng tuần, khi đến xem xét tình hình và không quên mang theo mặt nạ chống hơi độc, bà Lida kịp thời nhắc nhở ông ta.

***

- Lêa, cháu gái thân yêu của bà, ông Tavecniê có nhã ý muốn mời cháu đến dự buổi hoà nhạc để tổ chức cứu trợ trẻ mồ côi vì chiến tranh đấy.

- Thế bà đã nhận lời? – Lêa hỏi trong lúc kìm một nụ cười về sự dối trá của Tavecniê.

- Dĩ nhiên. Vì một công trình từ thiện, cháu có thể đi dự mặc dù đang có tang. – Anbectin khẳng định.

- Nhưng liệu như thế có thoả đáng không hở bà? – Lêa hỏi, giọng

xảo trá và mỗi lúc một khó kìm được tiếng cười chỉ muốn bật lên.

- Thoả đáng lắm chứ. Ông ta là một người có giáo dục, bạn của các ngài Bộ trưởng và ngài Tổng thống. Hơn nữa, Cami, bạn cháu, tiếp ông ta, như thế là khỏi phải nói gì thêm. – Lida khẳng định.

- Vâng, Cami đã tiếp ông ấy, vậy cháu có thể yên tâm đi cùng.

- Cháu nhìn xem bông hồng này tinh tế biết chừng nào. – Lida vừa nói vừa chỉ bó hoa của bà.

- Cháu không xem bó hồng của cháu à? – Anbectin hỏi trong lúc cẩn thận gập lại tờ giấy bọc những bông hồng màu vàng đậm của mình.

Lêa xé giấy bọc những bông hồng trắng phơn phớt hồng tuyệt đẹp. Giữa các cánh hồng có một mảnh giấy. Nàng vội cầm lấy và chuồi nhanh vào túi áo.

- Tôi thấy hoa của cô Lêa đẹp hơn cả. – Exten bảo trong khi mang vào phòng khách nhỏ một bình pha lê đầy nước.

- Bà ơi, bà có cho cháu mượn áo khoác lông chồn của bà được không?

- Được chứ, cháu. Exten sẽ mang vào phòng cho cháu.

Lêa vừa thay xong quần áo thì tiếng chuông vang lên ngoài cổng làm nàng giật mình. "Anh ấy đến rồi kia à!", nàng thầm nghĩ. Tấm gương cao ở cánh tủ phản chiếu lại một hình ảnh, và nàng thích thú mỉm cười với mình. Tavecniê nói đúng: tấm áo dài này rất hợp với nàng, làm nổi sắc da và đường nét của nàng. Nhưng nàng tự giận mình đã làm theo lời yêu cầu nêu lên trong tấm thiếp găm trong bó hoa hồng: "Cô hãy mặc tấm áo dài hôm trước, mặc áo ấy, cô rất đẹp". Dẫu sao, nàng cũng không thể lựa chọn, nàng chỉ có chiếc áo dài duy nhất ấy.

Trước khi rời khỏi phòng, nàng khoác chiếc áo lông chồn màu đen để hai bà cô không thấy đôi vai trần của mình. Khi nàng đến

gặp trong phòng khách nhỏ, hai bà già độc thân đang cười vang trước những lời đề nghị của Phrăngxoa Tavưecniê mặc lễ phục đen, khuỷu tay chống lên mặt lò sưởi.

- Chào Lêa, chúng ta phải đi nhanh vì không thể đến sau ngài Tổng thống được.

- Thật vậy, các người khẩn trương lên. – Anbectin xúc động nói.

***

Phrăngxoa Tavecniê mở cánh cửa một chiếc Buygati màu đỏ và đen tuyệt đẹp đỗ trước nhà. Mùi da thuộc của chiếc ô tô sang trọng thật dễ chịu. Xe nổ máy.

- Xe đẹp quá!

- Tôi biết chắc là nó làm cô thích thú. Phải biết lợi dụng nó vì rồi đây người ta sẽ không chế tạo loại xe đặc biệt này nữa.

- Vì vậy sao? Người ta ngày càng đi nhiều bằng ô tô kia mà!

- Cô nói đúng. Nhưng những mô hình này thể hiện một nghệ thuật sống sắp tiêu vong trong chiến tranh…

- A! Không, tối nay xin ông đừng nói một lời nào về chiến tranh, nếu không, tôi xuống xe ngay bây giờ.

- Xin lỗi cô. - Hắn vừa nói vừa nâng bàn tay nàng lên môi.

- Ông đưa tôi đi đâu?

- Cô yên tâm. Tôi không đưa cô tới một buổi hòa nhạc từ thiện như tôi đã nói với hai bà cô của cô đâu. Nhưng cô đừng lo, ngày mai, cô có thể đọc trên tờ Thời báo và tờ Lơ Phigarô: "Ông Phrăngxoa Tavecniê, cố vấn ngài bộ trưởng Bộ Nội vụ, đã có mặt trong buổi dạ hội từ thiện ở Nhà hát ca kịch, cùng với tiểu thư Lêa Đenmax tuyệt vời xinh đẹp".

http://tieulun.hopto.org

- Sao lại thế?

- Tôi có bạn ở hai toà báo ấy. Họ đã nhận lời giúp tôi chút việc đó. Cô có muốn đi uống một ly ở quán Cupôn trước khi đến nghe Giôdêphin Bake (Nữ diễn viên ca kịch người Mỹ) và Môrix Sơvaliê hát ở câu lạc bộ Pari không? Anh chàng bồi rượu ở đó pha chế rượu mùi tuyệt vời.

***

Lêa cho Giôdêphin Bake là tuyệt mỹ, nhưng không thích Môrix Sơvaliê.

- Cô nhầm đấy. – Phrăngxoa Tavecniê bảo nàng - Hiện nay ông ta đại diện cho tinh thần nước Pháp.

- Thế thì tôi không thích cái tinh thần ấy; nó chỉ là những thủ đoạn xảo quyệt, một sự thoả mãn bản thân, những sự tục tĩu hài hước và lối sống hết sức tầm thường.

- Cô thật là một cô gái kỳ cục, vừa đỏm dáng lại vừa thâm trầm. Cô sẽ trở thành lớp phụ nữ nào? Giá tôi được thấy cô những năm sau này.

Trong gian phòng lớn của câu lạc bộ Pari, người ta chen chúc ra về trong lúc bình luận về vở hát chắc đã làm họ rất hài lòng.

- Tôi thấy đói. – Lêa bảo trong lúc khoác tay Tavecniê.

- Vậy chúng ta đi ăn. Tôi định đưa cô đến tiệm Môngxenhơ, nhưng không có một chiếc bàn rảnh nào, kể cả cho tôi. Tôi đã đặt chỗ trước Xêhêradađơ, Lêa Macgian hiện đang ở đấy. Dàn nhạc Nga là một trong những giàn nhạc tốt nhất của Pari. Tôi nghĩ là cô sẽ hài lòng.

***

http://tieulun.hopto.org

Phải chăng vì món trứng cá ướp, vôtca, rượu sămpa hay vì dàn nhạc mà Lêa cảm thấy một niềm vui sướng khiến nàng cười ngây ngất và ngả đầu lên vai Tavecniê. Hắn thích thú nhìn cô gái rạng rỡ vì khoái lạc. Nàng bảo dàn nhạc chơi một điệu vanxơ chậm rãi, và không một chút kiểu cách, mời Tavecniê nhảy. Nàng nhảy với một sự uyển chuyển, một vẻ duyên dáng đầy nhục cảm khiến cả gian phòng chỉ chăm chú theo dõi bước chân nàng lướt nhẹ nhàng với gã đàn ông.

Phrăngxoa Tavecniê cảm thấy cô gái run rẩy trong đôi cánh tay mình. Hắn siết nàng chặt hơn và hai người chỉ còn như một cơ thể duy nhất lượn lờ trên sàn nhảy.

Nhạc đã ngừng, nhưng họ vẫn tiếp tục nhảy, không biết gì đến thiên hạ. Nghe tiếng cười và tiếng vỗ tay, họ mới sực tỉnh.

Không quan tâm tới công chúng, Tavecniê vẫn ôm cô gái trong lòng.

- Ông nhảy đẹp lắm. – Nàng nói, giọng thành thực.

- Cô cũng vậy. - Hắn đáp, vẻ ngợi khen và đưa nàng về bàn.

- Đời đẹp quá! Tôi muốn sống như thế: uống và nhảy! – Lêa thốt lên và chìa cốc ra.

- Cô uống đủ rồi, cô bé ạ.

- Không, tôi muốn uống nữa.

Phrăngxoa Tavecniê ra hiệu cho người bồi bàn. Ngay lập tức một chai sămpa được mang tới. Họ lặng lẽ uống trong tiếng nhạc du dương của bài Đôi mắt huyền.

- Ông hôn tôi đi, tôi muốn được hôn.

- Dù người đó là tôi? - Hắn hỏi trong lúc nghiêng đầu xuống.

- Dù là ông.

Cạnh họ, cất lên mấy tiếng ho liên tiếp khi họ chưa kịp hôn nhau. Một chàng trai, mặt tái xanh, đứng trước bàn, tay cầm mũ.

- Lôriô, có việc gì thế?

- Thưa ngài, tôi có thể thưa chuyện với ngài được không? Việc rất hệ trọng.

- Xin lỗi cô một lát.

Tavecniê đi theo Lôriô và dừng lại ở chỗ quầy rượu. Sau mấy lời trao đổi ngắn ngủi và sôi nổi, hắn quay trở lại cạnh Lêa, nét mặt trầm ngâm.

- Chúng ta về thôi.

- Về sớm thế cơ ạ, nhưng mấy giờ rồi?

- Bốn giờ sáng. Hai bà cô của cô lo lắng đấy.

- Không đâu, hai bà biết tôi đi với ông, và biết ông rất đứng đắn kia mà. – Nàng vừa nói vừa bật cười.

- Thế là đủ rồi, về thôi.

- Nhưng vì sao cơ chứ?

Không trả lời, hắn bỏ mấy tờ bạc lên mặt bàn, nắm lấy cánh tay Lêa, buộc nàng đứng dậy.

- Chị trông giữ quần áo, mang măngtô tới cho bà.

- Bỏ tôi ra! Ông có nói cho tôi biết tình hình gì xảy ra không nào?

- Cô bạn thân mến. - Hắn đáp, giọng âm thầm – Lúc này, bọn Đức đang ném bom Cale, Bulônhơ và Đoongkec và không lực chúng xâm lược Hà Lan và Bỉ.

- Ồ! Không!... Lạy Chúa! Lôrăng!...

Nét mặt Phrăngxoa Tavecniê từ căng thẳng bỗng trở nên tàn ác. Trong khoảnh khắc, ánh mắt hai người thách thức nhau. Người đàn bà trông giữ quần áo đến giúp Lêa xỏ tay vào chiếc áo lông chồn, cắt đứt sự thách thức ấy.

Trên suốt đường về, hai người không nói với nhau nửa lời. Tới trước ngôi nhà ở phố Đại Học, Phrăngxoa Tavecniê đưa chân Lêa đến tận cửa. Trong lúc nàng tra chìa khoá vào ổ, hắn buộc nàng quay người lại, ôm đầu nàng giữa hai bàn tay và cuồng nhiệt hôn nàng. Thụ động, nàng nhận nụ hôn.

- Lúc nãy, tôi yêu cô nhiều hơn.

Nàng không đáp, bình tĩnh quay chìa khoá trong ổ, bước vào và từ từ đóng cửa lại.

Trong bầu không khí của cái đêm tháng năm này, nàng chỉ nghe tiếng chim đập và tiếng động cơ xe xa dần.

Vào phòng, nàn cởi bỏ quần áo, mặc áo ngủ và rúc vào giường, trùm chăn kín đầu. Dĩ nhiên, không được như chiếc giường nhỏ trong căn buồng tuổi thơ của nàng ở Môngtiac, nhưng dẫu sao cũng là một nơi ẩn náu.

Nàng gọi tên Lôrăng và ngủ thiếp đi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 11

- Anbectin… Exten… Lêa… bọn Đức tới, bọn Đức tới…

Đầu tiên, Exten từ trong nhà bếp bước ra, tay dính bột; rồi đến Anbectin, trong chiếc áo ngủ giản dị bằng len trắng, một cây bút máy cầm ở tay; và cuối cùng là Lêa, đầu tóc rối bù, chiếc áo ngắn bằng da chồn màu đen khoác ra ngoài sơmi.

- Cái gì mà cô gào lên thế? – Anbectin nghiêm khắc hỏi.

- Bọn Đức xâm lược nước Bỉ rồi. – Lida nức nở, mình mặc chiếc áo tắm màu hồng – Chúng vừa tuyên bố trên đài phát thanh.

- Lạy Chúa! – Exten vừa kêu vừa làm dấu chữ thập trước ngực, ngón tay để lại dấu bột trắng trên trán.

- Thế là không phải cháu nằm mơ nữa. – Lêa lầm bầm.

Anbectin đưa tay lên cổ họng mà không nói nửa lời.

Chuông điện thoại reo mãi. Cuối cùng Exten đến cầm máy:

- Alô… đừng bỏ máy ra! Thưa bà… Thưa cô Lêa, điện thoại gọi cô đây.

- … Vâng, tôi đây… Cô gọi bác sĩ đi… Ông ta không có ở nhà à?... Được, đồng ý, cô yên tâm, tôi tới ngay đây.

- Nghe đài phát thanh, Cami bỗng thấy choáng váng, chị hầu phòng hoảng hốt lên, còn thầy thuốc thì đi vắng. – Lêa giải thích – Cháu tới đó bây giờ.

- Cháu có muốn bà cùng đi với cháu không? – Anbectin hỏi.

- Cảm ơn bà, không cần đâu bà ạ. Exten, chị có thể cho tôi một ly cà phê không?

***

Khi Lêa tới thì Cami đã hồi tỉnh.

- Cô Lêa ơi, tôi sợ quá, tôi tưởng là bà ấy chết mất.

- Thôi, im đi, Giôdet. Chị có để giấy lại cho bác sĩ không?

- Có, hễ ở bệnh viện về là ông ấy tới ngay.

http://tieulun.hopto.org

Phòng Cami tối om, chỉ có một cây đèn nhỏ soi lờ mờ một góc giường. Lêa bước lại gần trong lúc chú ý để không vấp phải các thứ đồ gỗ. Một nỗi đau đớn in rõ trên khuôn mặt Cami khiến Lêa xót thương, nàng khẽ cúi xuống và dụ dàng đặt bàn tay lên vầng trán lạnh giá của người thiếu phụ.

Cami mở choàng mắt nhưng không nhận ra nàng.

- Cô đừng nói gì hết, bác sĩ sắp tới. Tôi ngồi đây. Cô ngủ đi.

Người thiếu phụ nở một nụ cười và nhắm mắt lại.

Lêa ngồi im cho tới khi thầy thuốc tới vào đầu chiều. Khi bước ra khỏi phòng, ông có vẻ lo lắng.

- Cô là người thân thuộc duy nhất của bà đờ Acgila hiện có mặt ở Pari phỉa không? – Ông hỏi Lêa.

Lêa suýt nói cho ông rõ về mối quan hệ thân thuộc giữa mình và Cami, nhưng không muốn trình bày tỉ mỉ để khỏi phải giải thích lôi thôi.

- Vâng.

- Tôi không muốn giấu cô là tôi rất lo. Bà ấy cần được nghỉ ngơi hoàn toàn. Tôi trông cậy vào cô để đề phòng mọi bất trắc.

- Tôi thấy khó đấy. Trong tình hình hiện nay. – Lêa đáp, vẻ hài hước.

- Tôi biết lắm. - Người thầy thuốc vừa thở dài vừa viết đơn thuốc – Nhưng phải cố sức đảm bảo cho bà ấy một sự yên tĩnh tối đa.

- Tôi sẽ cố gắng, thưa bác sĩ.

- Tôi muốn có một người túc trực bên cạnh bà ấy. Đây là địa chỉ một người rất có thể tin cậy. Cô hãy nhân danh tôi gọi bà ấy, tôi hy vọng bà ấy rảnh. Mai tôi sẽ trở lại. Từ nay tới lúc đó, xin cô

làm theo thật chặt chẽ những điều tôi hướng dẫn trong đơn.

***

Bà Lơbrơtông, nữ y tá, một bà quả phụ trong chiến tranh 1914, tới lúc sáu giờ tối và bắt tay vào việc với một vẻ quyền uy khiến Lêa không thích nhưng làm nàng yên tâm. Ý nghĩ phải ngủ lại trong phòng Lôrăng cũng khó chịu đối với nàng như phải chứng kiến lần nữa những giọt nước mắt của Cami. Sau khi ghi số điện thoại của Lêa, bà Lơbrơtông bảo nàng ra về một cách hết sức tự nhiên.

Nhà hai bà đờ Môngplâynet cực kỳ lộn xộn. Bà Lida muốn đi ngay Môngtiac nhưng bà chị bảo phải chờ xem tình hình sẽ tiếp diễn thế nào.

Lêa bật cười khi thấy bà cô Lida trong bộ quần áo đi đường, mũ đội ngược, ôm chiếc mặt nạ chống hơi độc và ngồi trên đống va li để chật cả lối ra vào.

- Từ nay đến đêm, tao không rời khỏi nơi này. – Bà giận dữ nói.

Anbectin bảo Lêa vào phòng khách nhỏ.

- Bà không làm sao có thể giảng giải cho bà ấy rõ đâu, và chúng ta sắp phải ra đi thôi. Vả lại bố mẹ cháu đã gọi điện và yêu cầu cháu trở về ngay.

- Cháu không về được đâu. Cami đang ốm và không có một ai chăm sóc cô ấy cả.

- Chúng ta cùng đưa cô ấy đi theo.

- Cô ta tuyệt đối không được động đậy.

- Nhưng bà không thể để cháu ở lại Pari một mình cũng như không thể để mặc bà Lida điên khùng ra đi.

- Bà ơi, tất cả những điều đó đều phi lý, bọn Đức còn ở xa và quân đội ta sẽ cản bước tiến của chúng.

http://tieulun.hopto.org

- Chắc hẳn cháu nói có lý, chúng ta hoảng hốt một cách sai lầm. Để bà thử giảng giải cho bà Lida xem sao.

Bà được Phrăngxoa Tavecniê giúp một tay. Hắn vừa tới gặp Lêa để hỏi thăm tin tức về Cami, vì bà y tá không cho vào gặp.

Hắn bảo bà Lida đang ngồi run rẩy là chừng nào hắn còn ở Pari thì bà không phải lo sợ gì hết. Bà chịu ở lại cho tới hôm sau ngày lễ Giáng sinh vì tin chắc Thánh linh sẽ ủng hộ các tướng lĩnh.

- Vả lại, thưa hai bà, chúng ta không được nữ thánh Giơnơvievơ, vị thành hoàng của Pari, phù hộ hay sao? Chiều nay, Xanh-Echiên-đuy-Mông cũng như nhà thờ Đức Bà tấp nập người. Ông Pôn Râynô (Thủ tướng Pháp năm 1940) cùng với các ngài Bộ trưởng cấp tiến và các vị giám mục cùng tới cầu nguyện Đức thánh mẫu phù hộ cho nước Pháp. Dàn nhạc chơi bài Macxâye bằng đại phong cầm. Thượng đế ủng hộ chúng ta, xin hai bà đừng nghi ngại.

Phrăngxoa Tavecniê nói hết sức nghiêm trang tới mức Lêa tưởng là thật nếu hắn không nháy mắt ra hiệu cho nàng.

- Ông nói có lý. – Bà Lida yên tâm bảo - Thượng đế phù hộ chúng ta.

***

Ngày hôm sau, Cami trở lại bình tĩnh, hai má có chút khí sắc. Theo yêu cầu của nàng, Lêa mua cho Cami một tấm bản đồ nước Pháp vì nàng muốn biết chính xác, theo lời nàng, Lôrăng ở đâu và theo dõi bước tiến của quân đội Pháp ở Bỉ. Một bức tranh lớn của Max Ecxt (Nhà văn và hoạ sĩ Đức) bị gỡ ra và thay thế bằng tấm bản đồ. Bằng những lá cờ nhỏ nhiều màu sắc, Lêa đánh dấu vị trí của quân Pháp và của quân Đức.

- May sao, - Cami bảo – anh ấy không ở trong quân đoàn Girô (Tướng Pháp chỉ huy quân đoàn 7 và 9 năm 1940) mà là ở trong dãy Acđen, gần chiến lũy Maginô.

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng Phrăngxoa Tavecniê cho đấy là điểm yếu trong hệ thống phòng thủ của Pháp.

- Không đúng! Nếu quả như vậy thì làm gì vừa qua có nhiều binh sĩ được nghỉ phép đến thế! – Cami sôi nổi phản đối.

- Thưa bà đờ Acgila, đã đến giờ bà tiêm thuốc rồi. – Bà Lơbrơtông vừa bước vào phòng vừa nói mà không gõ cửa – Bà cũng cần nghỉ ngơi. Bác sĩ sắp tới đấy và ông sẽ không bằng lòng nếu thấy bà cựa quậy như thế đâu.

Như một cô bé đang phạm lỗi, Cami đỏ bừng mặt và ấp úng:

- Bà nói phải.

- Tôi phải về xem bà Lida có làm những điều dại dột nữa không. – Lêa đứng dậy nói – Bà ấy hoảng hốt tới mức có thể làm bất cứ điều gì.

- Tôi rất ân hận là vì tôi mà chị không trở về quê nhà được.

- Cô đừng nghĩ thế. Lúc này tôi chưa muốn ra đi tí nào đâu. Ở đây thú vị hơn ở Lăngggông, và cả ở Boócđô nữa.

- Thú vị, thú vị! – Bà y tá lầm bầm.

Lêa và Cami muốn cười ồ lên nhưng phải kìm lại.

- Mai chị nhớ mang báo cho tôi.

- Mai không có báo đâu vì là ngày lễ Giáng sinh. – Lêa vừa đáp vừa sửa lại chiếc mũ phớt màu đen.

- Đúng thế, tôi quên khuấy mất. Tôi sẽ cầu kinh để bọn Đức khốn nạn bị đẩy lùi. Chị đừng đến quá muộn đấy.

- Đồng ý, hẹn đến mai, cô nằm nghỉ đi.

***

Trong lúc đi qua đường phố Grơnen, vì đang mải nghĩ, Lêa đụng phải một khách bộ hành. Nàng xin lỗi và đã nhận ra người đàn ông đã khuyên nàng mua cuốn sách của Xêlin. Y cũng nhận ra nàng và ngã mũ chào.

- Cuốn sách có làm bạn cô vui lòng không?

- Tôi không rõ, nhưng tôi có cảm tưởng ông chế giễu tôi trong việc mua bán ấy.

- Cô nghĩ thế ư?

- Đúng thế, nhưng điều đó chẳng có gì quan trọng đâu.

- Thật vậy. Xin lỗi cô, tôi chưa tự giới thiệu: Raphaen Man.

- Tôi biết.

Y nhìn nàng, vừa ngạc nhiên vừa lo ngại.

- Chúng ta cùng quen bạn bè của nhau chăng?

- Tôi không nghĩ như vậy. Tôi phải đi. Xin chào ông.

- Cô đừng ra đi như vậy, tôi muốn được gặp lại cô. Tên cô là gì?

Bất giác, Lêa đáp:

- Lêa Đenmax.

- Ngày nào, lúc một giờ, tôi cũng có mặt ở hiên quán Đơ-Magô. Tôi sẽ rất sung sướng nếu được mời cô một ly.

Lêa không đáp, gật đầu chào và bước đi.

http://tieulun.hopto.org

***

Đường phố Đại Học hết sức im ắng: ngôi nhà trống không. Lo lắng, Lêa nghĩ bụng không biết có phải bà Lida lại cuống cuồng muốn ra đi và kéo theo bà Anbectin và Exten không. Nhưng nàng không phải băn khoăn lâu và ngay sau đó, hai bà cô cùng Exten trở về.

- Giá cháu được nhìn thấy cả khối người ấy! Họ thành tâm biết chừng nào! Thượng đế không thể bỏ rơi chúng ta đâu! – Bà Lida vừa thốt lên vừa thở hổn hển và bỏ chiếc mũ kỳ cục màu hồng cắm một bó viôlet to tướng ra.

- Thật hết sức cảm động. – Bà Anbectin điềm tĩnh nói trong lúc cởi chiếc áo màu xám.

- Chắn hẳn là với tất cả những lời cầu nguyện và lễ hội ấy, thì bọn Đức sẽ không thu được kết quả đâu. – Exten vừa nói thêm vừa bước về phía nhà bếp.

- Thế hai bà đi đâu về? – Lida hỏi.

- Hai bà và Exten đến nhà thờ Đức Bà; người Pari được mời tới đấy để cầu nguyện. – Bà Lida đáp trong lúc chải lại tóc trước một cái gương kiểu Vơnidơ ở cửa ra vào.

Lêa bước vào phòng khách nhỏ thì thấy lù lù một máy thu thanh đồ sộ mới tinh. Trước ánh mắt dò hỏi của nàng, bà Anbectin bảo:

- Bà Lida cháu vừa mua đấy.

- Thế cái máy cũ không dùng được nữa hả bà?

- Vẫn dùng được nhưng bà ấy muốn có một chiếc đặt ngay trong phòng ngủ, cạnh giường, mở suốt ngày đêm. Bà ấy muốn biết tin tức từng giờ một, cả ngày lẫn đêm. Bà ấy nghe cả đài Luân Đôn nữa đấy.

Lêa quay một cái núm đài. Sau một khoảnh khắc im lặng kèm

theo mấy tiếng rè rè, họ nghe:

"... Ngày kia, ở ga Bắc, sẽ đón những đoàn tị nạn đầu tiên người Bỉ và người Hà Lan. Tất cả những ai muốn tỏ cảm tình với những con người tội nghiệp ấy, xin mời tới đón tiếp họ và mang quà tặng tới. Hội Chữ thập đỏ Pháp".

- Chúng ta sẽ đi. – Bà Anbectin nói, giọng quả quyết – Lêa, cháu gọi điện bảo người trông coi gara hãy đánh xe tới đây ngay sáng mai. Để bà cùng Exten đi xem chúng ta còn những thực phẩm và quần áo gì.

***

Đến nhà Cami, Lêa thấy nàng quỳ trước máy vô tuyến điện, mắt đẫm lệ, mặc mọi lời nài nỉ của bà Xara Muyntanh vừa đến thăm và những lời la rầy của bà Lơbrơtông.

- Mặc tôi, các người im đi, tôi muốn nghe tin. – Nàng kêu lên vì bị kích động dữ dội – Ô! Lêa, chị đấy à, chị bảo họ để tôi yên!

- Lát nữa tôi sẽ quay lại. – Xara nói và bước ra ngoài.

Lêa liền kiên quyết đẩy bà y tá ra khỏi phòng.

- Cô nghe này, họ phát lại thông báo của Tổng hành dinh Pháp:

"Từ Namuya đến Mêdierơ, kẻ địch đã lập được hai đầu cầu, một ở Hux, phía bắc Đinăng, một ở Môngtecmê. Một đầu cầu thứ ba, quan trọng hơn, đã được lập trong rừng Macphê, gần Xơđăng...".

- Rừng Macphê, chị nhìn bản đồ xem, nó ở sát chỗ đóng quân của Lôrăng.

Lêa đến đứng trước bản đồ, lấy ngón tay trỏ Xơđăng, rồi Moary, nơi ở của Lôrăng đờ Acgila.

- Không, cách hai chục cây số.

- Hai chục cây số là cái gì đối với một đội quân có chiến xa và máy bay đi ném bom khắp nơi? Chị đã quên tình hình xảy ra ở Ba Lan khi ky binh tấn công xe bọc thép của Đức hay sao? Tất cả binh sĩ bị giết hại. Tôi không muốn tình hình đó xảy ra đối với Lôrăng. – Cami thét lên và nằm sóng soài lên tấm thảm trải nhà, trong tiếng nức nở.

Lêa lặng im. Nàng nhìn bản đồ. Lá cờ đỏ nhỏ đánh dấu chỗ đóng quân của đoàn 18 khinh kỵ binh, trông tựa một vệt máu giữa màu xanh núi rừng.

Cami nói đúng. Hai mươi, ba mươi, thậm chí năm mươi kilômet, cũng chẳng là gì hết đối với chiến xa. Chúng sẽ đi qua chỗ nào để giết hại người đàn ông họ mến yêu: qua Mudông chăng? Hay qua Carinhăng? Không còn gì khác nữa ngoài cái làng Moary nhỏ bé: đối với nàng, nó trở thành trung tâm của vũ trụ và điểm trọng yếu của cuộc chiến tranh này. Nàng cần biết chính xác tình hình xảy ra ở đấy. Ai có thể nói cho nàng biết? Phrăngxoa Tavecniê chăng? Chắc hẳn phải biết.

- Cô có biết có thể gặp Phrăngxoa Tavecniê ở đâu không?

Cami ngẩng lên, cả khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

- Phrăngxoa Tavecniê hở chị?... Ý nghĩ hay quá! Hôm qua, ông ta tới nói với tôi những điều rất đáng yên tâm: ông ta làm việc tại cơ quan Thông tin ở khách sạn Côngtinăngtan, và có ghi số điện thoại trong cuốn sổ tay của tôi bên cạnh lọ hoa kia kìa.

Lêa mở ngay cuốn sổ tay ở trang viết tên người và số điện thoại bằng một thứ chữ to, đẹp. Lêa gọi điện. Nàng xưng tên. Một giọng nữ đáp và sau đó là một giọng đàn ông.

- Ông Tavecniê phải không?...

- Không, tôi là Lôriô. Chúng ta vừa gặp nhau mấy hôm trước thôi mà.

- Xin lỗi, tôi không nhớ.

- Hôm ấy, trong một tiệm ăn Nga mà.

- Ồ!...

- Tiểu thư Đenmax, tôi có thể làm gì cho cô? Ông Tavecniê hiện đi vắng.

- Bao giờ ông ấy về?

- Tôi không rõ, ông ấy ra mặt trận theo yêu cầu của ngài Bộ trưởng.

- Mặt trận nào?

- Thưa tiểu thư, tôi lấy làm tiếc không thể nói được. Bí mật quân sự. Hễ ông ấy trở về, tôi sẽ nói lại là có cô gọi điện. Xin cô tin ở tôi.

- Cảm ơn ông, chào ông.

Lêa quay lại cùng Cami với một cử chỉ bất lực. "Cô ta yêu anh ấy biết chừng nào!" – Nàng thầm nghĩ khi nhìn thấy những nét mặt tàn tạ của người thiếu phụ quằn quại trên mặt đất.

- Cô đứng dậy đi! – Nàng nghiêm khắc bảo Cami.

- Vâng, chị tha lỗi cho tôi, tôi đã xử sự một cách lố bịch. Lôrăng ắt hẳn phải xấu hổ về tôi nếu anh thấy tôi trong tình trạng này.

Cami tựa tay vào ghế bành, vất vả đứng dậy. Nàng lảo đảo, cuối cùng lấy lại được thăng bằng, và dưới con mắt lạnh lùng và khinh miệt của Lêa, cố sức ngồi xuống, hai môi mím chặt để kìm giữ một tiếng rên đau đớn.b Hai bàn tay với những ngón tay tím ngắt đưa lên ngực trong lúc đôi môi hé mở mà không thốt được thành lời. Vào lúc đó, người thầy thuốc bước vào.

- Trời đất!

Ông chạy vội đến người bệnh, nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống.

- Cô gọi giúp y tá. – Ông bảo Lêa trong lúc mở cặp da.

Khi Lêa và bà Lơbrơtông trở vào thì ông đã tiêm xong một mũi cho Cami.

- Tôi đã bảo bà không được rời khỏi bà ấy. Suýt nữa thì bà đờ Acgila chết, và cô này, – Ông vừa nói vừa chỉ vào Lêa - cứ nhìn bà ta mà không nhúc nhích!

Lêa sắp sửa giận dữ trả lời thì Giôdet bước vào bảo bà Muyntanh hỏi thăm tin tức người bệnh.

- Để tôi tiếp bà ấy.

Khi Lêa bước vào phòng khách, Xara Muyntanh nửa ngồi nửa nằm trên tràng kỷ. Bà ta chống tay nhổm dậy, nhưng nhận ra cô gái, lại uể oải nằm xuống.

- Lêa, tôi xin lỗi không sao ngồi dậy được. Cami ra sao rồi?

- Tình hình không tốt.

- Chúng ta có thể làm gì?

- Không thể làm gì hết. – Ông bác sĩ lúc đó vừa bước vào, đáp – Bà ấy cần được nghỉ ngơi hoàn toàn. Cô Đenmax, cô có thể đến gặp chồng bà ấy được không?

- Nhưng thưa bác sĩ, anh ấy đang ở mặt trận! – Lêa kêu lên.

- Đúng thế, đúng thế, cuộc chiến tranh này làm tôi lú lẫn. Tôi không ngừng nghĩ tới những cái khủng khiếp của cuộc chiến tranh trước, tới tất cả những người đã chết vô ích vì cái đó lại tái diễn. Lúc này, bà ấy đã ngủ được. – Ông vừa lấy chiếc khăn bỏ túi nhàu nát nói tiếp vừa lau đôi kính bị mờ hơi nước – Cơn khủng hoảng đã qua đi. Tuyệt đối bà ấy phải nhận thức được rằng nếu không tự kiềm chế thì bà ấy đe doạ đến tính mạng đứa bé trong

bụng. Tôi đã cấm bà ấy đọc báo và nghe đài. Nhưng tôi không tin là bà ấy hoàn toàn nghe lời. Tôi phải về, tôi đã căn dặn bà Lơbrơtông. Mai tôi sẽ trở lại. Xin chào quý bà.

Xara và Lêa lặng im một lát.

- Cami tội nghiệp, cô ấy đã chọn không đúng lúc để cho một đứa trẻ ra đời. – Lêa nói trong tiếng thở dài.

- Cô nghĩ thế sao? – Xara hỏi và ngồi dậy – Tối nay cô làm gì? Cô có muốn chúng ta cùng đi ăn tối không?

- Rất vui lòng. Nhưng tôi phải về thay quần áo và báo cho hai bà cô tôi biết.

- Ăn mặc như thế, cô đẹp lắm rồi. Cô sẽ tắm ở nhà tôi. Cô cứ gọi điện cho hai bà cô, bảo là cô sẽ về nhà trước mười giờ.

Lêa nghe lời. Chỉ một mình Exten ở nhà, còn hai bà già đờ Môngplâynet thì chưa về. Exten năn nỉ Lêa về nhà đúng giờ hẹn.

Ở tiệm Ami-Lui, phòng ăn nhỏ đã đầy khách. Chủ hiệu cho kê một chiếc bàn tròn trước cửa ra vào "vì họ là bạn của ngài Tavecniê", và anh chàng hầu bàn treo một cái biển "hết chỗ", kéo tấm màn bằng nhung cáu bẩn, che khuất tiệm ăn.

Lêa tò mò nhìn quanh. Đây là lần đầu tiên nàng tới một chỗ như thế này, nó không ăn khớp tí nào với ý nghĩ của nàng về một hiệu ăn sang trọng.

- Tôi sẽ dẫn cô tới một tiệm giải khát hiện rất phát đạt. - Trước đó Xara bảo nàng.

Những bức tường màu vàng nhợt nhạt phản chiếu một thứ ánh sáng khiến khách khứa có vẻ như những người mắc bệnh đau gan. Mùn cưa rải trên nền gạch nứt nẻ, tạo thành những đống ẩm ướt, bẩn thỉu dưới chân: ghế gỗ thì cứng, không một chút êm ái, tiếng ồn ào và khói thuốc làm bầu không khí khó chịu.

Anh chàng hầu bàn khéo léo dọn bày bát đĩa trắng tinh, sạch

bóng. Lêa có phần yên tâm. Nàng ghé hỏi cô bạn:

- Chị thường tới đây phải không?

- Vâng. Như tôi đã nói với cô, chính Phrăngxoa Tavecniê đã cho tôi biết nơi này: gan ngỗng béo, thịt thú và vang ở đây đều tuyệt. Khung cảnh thì không được vui mắt lắm, nhưng khách dễ quên điều đó nhờ chất lượng món ăn và thái độ dễ thương của người hầu bàn.

- Bà dùng vang gì thưa bà?

- Tôi không còn nhớ tên thứ vang ông Tavecniê đã dùng. Vang ấy, tôi thấy rất ngon.

- Thưa bà, quả nó rất ngon. Đó là vang Laguyn.

- Rất tốt, chúng ta uống chúc sức khoẻ ông ấy.

Lêa nếm rượu vang một cách sành sỏi.

***

Từ ngày tới Pari, Xara ở tại khách sạn Luytêchia để, theo lời nàng, khỏi phải bận rộn công việc hằng ngày. Hai tiếng trước, khi cùng Lêa về phòng mình, nàng đá giày vào một góc và ném áo măng tô lên chiếc giường đôi trải vải hoa.

- Cô cứ tự nhiên, tôi đi mở nước.

Nàng ra khỏi buồng tắm, mình khoác áo choàng vải bông màu xanh nước biển.

- Bồn tắm đầy nước rất nhanh. Xà phòng ở trên giá. Cô có muốn chút gì không? Tôi sẽ gọi một ly rượu mùi, anh chàng hầu rượu ở khách sạn này pha rất giỏi.

- Vâng, xin uống một ly rượu mùi. – Lêa đáp, có phần bối rối

trước vẻ thoải mái của người thiếu phụ nàng vừa quen biết này.

Mười lăm phút sau, đến lượt nàng ra khỏi phòng tắm, mặt hồng tươi, tóc búi ngược, khoác một chiếc áo tắm màu hoa cà.

- Cô trẻ trung quá! – Xara thốt lên – Tôi chưa bao giờ thấy một sắc da như sắc da cô, cũng chưa từng thấy một ánh mắt như vậy, một cặp môi xinh đẹp đến thế. Tôi hiểu vì sao người ta say mê cô.

Lêa đỏ mặt và cảm thấy bối rối trước những lời khen ngợi dồn dập ấy.

- Kìa, cô uống đi chứ! Tôi đã giữ chỗ trong một tiệm ăn mà tôi rất ưa thích. Tôi mong cô cũng sẽ vui lòng.

Vừa nói, Xara lục lọi một trong nhiều chiếc va li mở tơng giữa căn buồng, lấy ra đồ lót màu xanh nhạt và đôi tất màu xám đậm. Từ một va li khác, nàng lôi ra một tấm áo dài len đỏ hơi bị nhàu.

- Tôi ra ngay thôi. – Nàng nói và lại biến vào buồng tắm.

"Lộn xộn quá chừng" – Lêa nghĩ bụng – "Thế mà má cứ bảo mình luộm thuộm! Bà sẽ bảo sao nếu bà có một cô con gái như Xara"... Nàng kinh ngạc nhận thấy đã mấy ngày nay nàng không nghĩ tới mẹ. Nàng tự hứa với mình sẽ viết cho bà một lá thư dài.

- Cô mở đài đi! – Xara nói vọng sang qua tường buồng tắm.

Lêa nhìn ngó xung quanh, lật giở áo dài, măng tô, báo chí: không hề có cái gì tương tự máy thu thanh cả. Xara đã trở ra trong bộ quần áo lót ngắn, tay cầm khăn bông đập đập lên mớ tóc ướt.

- Sao cô không bật đài lên? Đã đến giờ phát các bản thông báo rồi.

- Tôi không tìm thấy.

- A! Đúng rồi, tôi quên khuấy, họ đã mang đi chữa. Thế cô chưa thay quần áo ư?

Lêa lấy tay ra hiệu quần áo nàng còn ở trong phòng tắm.

- Đầu óc tôi tối nay để đâu mất? Tôi mệt quá chừng.

Khi quay trở vào phòng, Lêa thấy Xara đang chui nửa người xuống gầm giường để tìm giày, nhưng rốt cuộc giày nằm gọn trong sọt giấy!

Anh chàng hầu bàn mang tới một đĩa gan ngỗng béo vùng Bayon, trong lúc người bồi rượu rót vang.

- Tiếp theo sẽ có sườn bò, thịt hầm như kiểu Prôvăngx, một góc cừu và bồ câu non nấu đậu.

- Cô ăn bồ câu non đi, ngon tuyệt. – Xara khuyên.

Lêa nghiêng đầu, cười nụ.

- Và bây giờ, chúng ta hãy uống chúc sức khoẻ Phrăngxoa Tavecniê, bạn chúng ta. – Xara vừa nói vừa nâng cốc.

- Ý nghĩ đó làm tôi xúc động quá. - Giọng nói Tavecniê bỗng cất lên sau lưng họ. Hắn có vẻ trẻ trung hơn, với mái tóc chải có phần trễ nải, chiếc áo pun cổ lật ngược và áo ngắn bằng vải xứ Ecôx.

- Phrăngxoa! – Xara thốt lên – May quá! Tôi cứ nghĩ ông đã vùi xác dưới bom Đức rồi!

- Suýt nữa thôi. - Hắn vừa nói vừa nghiêng mình hôn bàn tay đeo một viên kim cương lóng lánh – Chào Lêa, bà cô của cô đã hết sợ chưa?

- Chào ông. Lúc này thì ổn rồi.

- Người ta bảo tôi là cô gọi điện thoại. Tôi mong không có gì nghiêm trọng chứ.

- Cami muốn gặp ông. Tôi tưởng ông đang ngoài mặt trận.

- Tôi từ ngoài ấy về cuối buổi chiều. Như cô thấy đấy, tôi không kịp về thay quần áo, cô thứ lỗi cho chứ? Bàn có hơi hẹp đấy, nhưng các bạn có cho phép tôi cùng ngồi không?

- Ông hỏi lạ thật! Chúng ta cùng ngồi chật thôi. – Xara đáp.

- Bồi, cho thêm một chiếc ghế.

- Thưa ông Tavecniê, ông sẽ không được thoải mái lắm đâu.

- Chẳng sao.

- Ông dùng gì thưa ông?

- Một sườn bò thật to.

Người bồi bàn lại rót thêm rượu. Phrăngxoa Tavecniê im lặng uống cốc vang, vẻ mơ màng. Lêa rất muốn hỏi hắn đã thấy những gì ngoài mặt trận nhưng không dám hỏi.

- Ông đừng sầu não như vậy. – Xara kêu lên – Ngoài đó, tình hình ra sao?

Một thoáng khó chịu trong ánh mắt buồn bã của Tavecniê. Hắn nhìn lần lượt hai người đàn bà trẻ, mỗi người một vẻ đẹp rất khác nhau: một nàng thì tóc nâu, đôi mắt huyền mênh mông, sắc da trắng nhạt, mũi cong, miệng rộng nhô ra hai hàm răng tuyệt vời; và một nàng thì hoang dã với mái tóc bờm xờm vàng óng với vầng trán bướng bỉnh, cái miệng nhục cảm, ánh mắt kỳ lạ làm người ta đắm đuối. Và cả tư thế của cái đầu khi nàng chăm chú…

- Chúng ta hãy nói những chuyện khác thôi. Tôi khôngmuốn làm vẩn đục những ý nghĩ tươi đẹp của các bạn. Tất cả những chuyện kia, mai chúng ta hẵng nói.

- Không, không để đến mai, ngay bây giờ cơ. – Xara Muyntanh

vừa sôi nổi nói vừa cầm cánh tay Tavecniê – Tôi có quyền biết – Nàng nói tiếp với giọng trầm - Bọn Đức quốc xã có chiến thắng trong cuộc chiến tranh này không. Tôi không còn bao giờ được gặp mặt cha và chồng tôi nữa.

- Tôi biết, Xara, tôi biết.

- Không, ông không biết đâu. Ông không biết chúng có thể làm gì đâu.

- Bà Xara, bà bình tĩnh lại, tôi biết tất cả những cái đó cũng như bà. Mặc dù tình hình xảy ra dồn dập, tôi vẫn có quan hệ tiếp xúc ở Đức và những tin tức tôi nắm được không phải là những tin tức xấu. Tuy nhiên…

- Tuy nhiên thế nào?

- Tôi băn khoăn không biết những người Do Thái có thể được yên ổn hơn ở Pháp không?

- Sao ông lại có thể nghi ngờ được? Nước Pháp là một quốc gia tự do, một mảnh đất hiếu khách, xứ sở của bản Tuyên ngôn quyền con người. Không bao giờ nước Pháp giam cầm người Do Thái chỉ vì lý do duy nhất họ là người Do Thái.

- Tôi khâm phục lòng tin cậy của bà ở công lý của đất nước chúng tôi. Tôi cầu mong chân lý thuộc về bà.

- Nhưng chúng ta sẽ chiến thắng. – Lêa từ nãy đến giờ im lặng, lúc này lên tiếng.

Phrăngxoa Tavecniê không phải trả lời: người ta mang thức ăn tới.

Cả ba người đều thèm ăn. Lúc đầu họ im lặng nhưng dần dà, nhờ rượu vang và thức ăn ngon, họ say sưa nói đủ mọi chuyện. Bữa ăn tối kết thúc trong tiếng cười và hai cô gái hơi chuếnh choáng, nhất là Lêa vì đã uống nhiều.

- Ồ! Đã mười rưỡi rồi! Hai bà cô tôi sẽ lo lắng. – Nàng vừa nói vừa đứng dậy.

- Tôi tiễn các bạn về. – Phrăngxoa Tavecniê đáp rồi quay lại boả nhà hàng: “Ghi vào sổ nợ của tôi”, và đặt tiền puôcboa lên bàn.

***

Khi Lêa về tới nhà, hai bà cô đã quá mệt mỏi nên không nói nửa lời về việc nàng về muộn. Họ lơ đãng chào Muyntanh và Phrăngxoa Tavecniê vì chỉ nghĩ tới một điều là: lên giường.

- Ông cho tôi biết tin tức về Cami! – Xara bảo Tavecniê sau khi hôn hai má Lêa.

- Tôi sẽ gọi điện cho bà ngày mai. – Phrăngxoa đáp và tránh chỗ cho Xara bước qua.

Chương 12

Mọi việc diễn ra quá nhanh đối với Lêa kể từ ngày 14 tháng năm, khi Phrăngxoa Tavecniê báo tin nước Pháp thất trận.

Xara và Lêa theo dõi cuộc xâm lược ghê gớm của Đức qua bản đồ, không sao tin được tình hình đó có thể xảy ra và lo lắng cho Lôrăng. Từ cuộc tấn công ngày 10 tháng năm, Cami không có tin tức gì về anh lúc đó đang đương đầu với các sư đoàn thiết giáp của tướng Guđêrian (Tướng Đức, tổng tham mưu trưởng). Mặc dù báo chí và đài phát thanh bị kiểm duyệt, họ cũng đoán được và hết sức phẫn nộ là hàng chục nghìn binh lính Pháp đã bị giết chết một cách vô ích dọc đường từ sông Mơdơ đến sông Xommơ. Các đoàn người tị nạn đưa đến những tin tức hết sức kinh hoàng: phố phường, làng mạc bị cướp phá, bị ném bom liên tục, binh đoàn 9 do Côrap (Tướng Pháp) và sau đó do Girô (Tướng Pháp) chỉ huy bị đè bẹp; binh đoàn 2 – binh đoàn của Lôrăng – do tướng Hundingiơ (Tướng Pháp) chỉ huy cũng tan tác; khắp nơi nhan nhản bọn mật thám, trẻ em mất tích; người già, người ốm bị bỏ rơi…

Phrăngxoa Tavecniê sốt sắng khuyên Lêa và Xara rời Pari. Xara khước từ và bảo nếu bố và chồng nàng trốn thoát khỏi Đức thì họ chỉ có thể gặp nhau tại Pari. Lêa cũng không thể bỏ đi vì tình hình sức khoẻ Cami, sau khi khá lên chút ít, lại trở nên trầm trọng.

Bà Lida đã đoán đúng thời cuộc. Sau khi tướng Gamơlanh bị huyền chức và là thống chế Pêtanh trở về làm thủ tướng, dân tình có trở lại yên tĩnh được chút ít, nhưng ngay sau đó, cuộc khủng hoảng trở nên hết sức trầm trọng. Hai ngày sau, hai bà già độc thân đờ Môngplâynet cùng Exten rời khỏi khu phố Đại Học, giao phó Lêa lại cho Xara Muyntanh và Phrăngxoa Tavecniê. Cho tới phút cuối cùng, họ vẫn hy vọng cô cháu gái cùng ra đi vì họ sợ Idaben và Pie Đenmax oán trách.

Pie Đenmax miễn cưỡng cho phép Lêa ở lại nhà Cami tại Pari, chủ yếu để làm yên lòng đờ Acgila, người bạn già ômá đau hiện đang hết sức buồn bã thấy con dâu ông đang ở một mình.

***

Cuối cùng, ngày 30 tháng năm, hai bức thư của Lôrăng tới một lúc. Giôdet hớn hở mang thư vào phòng khách cho Cami và Lêa lúc đó đang ngồi cạnh cửa sổ.

http://tieulun.hopto.org

- Thưa bà, thưa bà, có hai lá thư của ông!

Hai người thiếu phụ đứng vụt dậy, tim đập rộn ràng, không nói được nửa lời. Chị hầu phòng ngơ ngác nhìn họ, cánh tay duỗi thẳng với hai phong thư dày cộm đóng đầy con dấu nhà binh, kinh ngạc không hiểu vì sao tin lành lại không được vui vẻ đón nhận. Cami từ từ ngồi xuống.

- Lêa, tôi không đủ can đảm. Chị có bóc dùm tôi được không?

Im lặng, Lêa giật mạnh hai bức thư, tay run rẩy xé phong bì và vụng về giở những trang giấy xấu có kẻ dòng, đầy những hàng chữ viết khít rịt. Một thư đề ngày 17 tháng năm, một thư ngày 28.

- Tôi van chị, chị đọc đi! – Cami nói, giọng ngạt thở.

"Vợ yêu quý của anh." – Lêa bắt đầu đọc.

Các con chữ nhảy múa trước mắt nàng: "Vợ yêu quý của anh…", thư đâu có gửi cho nàng. Để che giấu xúc động, nàng bước tới cạnh cửa sổ.

- Chị đọc tiếp đi, tôi van chị.

Phải hết sức cố gắng, tuy Cami không đoán được, Lêa đọc tiếp, giọng buồn bã:

"Vợ yêu quý của anh, anh nghĩ nhiều lắm về em. Trong những ngày này, em đang sống một mình, trong tình trạng sức khoẻ của em và không nhận được tin tức gì về anh. Ở Pari, em biết nhiều tình hình hơn là bọn anh ở đây. Mọi cái đều không sao tưởng tượng nổi! Anh cố tìm hiểu mà không sao hiểu được tình hình gì đã xảy ra kể từ khi bọn Đức xâm chiếm Bỉ và Lucxămbua. Anh ra đi là để làm bổn phận, nhưng lại phải rút lui. Là người lính, bọn anh trở thành những kẻ chạy trốn, trong hàng ngũ những người tị nạn. Đâu đâu cũng chỉ thấy n hững chiếc xe hơi đầy ắp, xe mô tô, xe đạp, va li, túi xách dày cộm. Đàn ông, đàn bà sướt mướt, trẻ em gào thét, lê bước trên đường, lang thang dưới trời nắng như thiêu như đốt.

Càng ngày kẻ địch càng tăng cường ném bom. Làng mạc bị tàn phá. Chỉ còn lại các con vật: lợn, bê lang thang, ngựa con hoảng hốt, bò cái rống lên chạy theo sau bọn anh chờ được vắt sữa.

Em thân yêu, chỉ có được biết em an toàn là anh mới yên tâm. Anh không muốn anh nhìn thấy trong hầm hố, trên đồng ruộng, biết bao người tị nạn nằm như những xác chết, kinh hoàng la thét dưới những làn đạn như mưa rào từ máy bay nhả xuống.

Anh căm ghét chiến tranh như em biết đấy, nhưng anh xấu hổ trước sự tan rã của binh sĩ ta, trước sự hoang mang của các tướng lĩnh. Suốt những ngày này, anh nghĩ tới em, tới con chúng ta, tới ba anh, tới Rôsơ-Blăngsơ, tới tất cả những gì là lẽ sống của anh. Và tới danh dự... Đôi khi, anh phát điên lên vì không ở chiến tuyến, không được cầm vũ khí trong tay đẩy lùi kẻ thù. Khi thấy vô số ngựa bị thương, bị đâm thủng ruột, bị giết chết, anh chỉ muốn nôn, muốn khóc. Trong suốt những ngày này, anh ngủ trong rừng, trong kho lúa, gặp gì ăn nấy. Anh mệt lả, kiệt sức, tủi nhục. Biết làm thế nào?.

Lêa trao cho Cami bức thư đầu tiên để cho nàng tự đọc lấy những lời âu yếm cuối thư, những lời ấy làm lòng nàng đau nhói.

- Chị thân mến, chị đọc bức thư thứ hai đi, tôi van chị. Chúng ta yêu anh ấy, tôi muốn chúng ta cùng biết anh ấy làm gì, tình hình gì đã xảy ra đối với anh ấy.

Lêa giật mình, băn khoăn không biết Cami muốn nói gì khi bảo "Chúng ta yêu anh ấy". Chị đoán được tình cảm của nàng đối với Lôrăng chăng? Hay chị vẫn tin cậy một cách dại dột?

Bức thư thứ hai đề ngày 28 tháng năm 1940:

"Em thân yêu, từ khi gửi thư trước đến nay, anh đã đi biết bao đường trường. Em biết không, hiện anh cách Pari không tới năm chục cây số! Biết em gần anh như thế mà không sao gặp được em, anh đến phát điên lên. Tất cả các thư em đều cùng tới một lúc. Anh rất sung sướng và yên tâm được biết Lêa ở cạnh em. Em nói giúp với chị ấy tất cả tấm lòng biết ơn và quý mến của anh.

Anh cũng nhận được tin tức của ba anh, nhưng tiếc thay, không được thật tốt lành. Anh sợ cuộc chiến tranh này mà ông hết sức lo lắng cho nước Pháp, và những thất bại của chúng ta làm sức khoẻ ông tồi tệ thêm. Tinh thần tất cả bọn anh đều rầu rĩ, và đọc báo – mấy lâu nay báo cũng không có nữa – cũng chẳng giải quyết được gì: Hà Lan và Bỉ bị oanh tạc; Amiêng, Abơvin, Bulônhơ, Cale bị chiếm đóng; các sư đoàn quân Đồng minh thực tế bao vây trong vùng Phlăngđrơ; việc huyền chức tướng Gamơlanh và việc thay thế ông ta bằng vị tướng "trẻ" Vâygăng… Danh dự và hy vọng của nước Pháp sẽ được cứu thoát với việc cử thống chế Pêtanh làm phó thủ tướng chăng?...

Anh gửi cho em tập nhật ký của anh trong tất cả những ngày chiến tranh này. Nếu có can đảm thì em cứ đọc. Có lẽ em sẽ hiểu rõ hơn. Em tha lỗi cho anh đã làm phiền lòng em với những chuyện tiếp tế, nhưngc buổi chạy qua rừng núi. Đó là những biến đôngnj thật nhỏ nhặt, nhưng từ ngày 10 tháng năm, cuộc sống hằng ngày của anh là như vậy. Như ah đã nói với em, anh vui mừng không phải đánh nhau, không phải vì hèn nhát – Anh van em hãy tin anh – mà vì kinh hãi thấy máu phải đổ. Thế nhưng, như anh đã viết trong những thư trước, thắng lợi của quân Đức, sự thua kém của quân ta, ít nhất cũng rõ rệt trong quân khu anh, là một nỗi nhục nhã, một nỗi đau xót thường xuyên.

Cami của anh, anh phải dừng bút, ngài đại tá gọi anh lên gặp. Anh hãy gìn giữ sức khoẻ, anh yêu em".

Lê trao tập nhật ký cho Cami. Cami đặt lên đầu gối và ra sức tập trung sự chú ý vào mấy trang đầu, nhắc đi nhắc lại như thể nói cho chính mình nghe:

- Anh ấy khoẻ mạnh, anh ấy còn sống.

- Tất nhiên anh ấy còn sống,nếu không thì làm sao viết thư được. – Lêa khó chịu nói.

Im lặng, Cami tiếp tục đọc những trang nhật ký, đề từ ngày 10 đến ngày 27 tháng năm 1940. Nét mặt sững sờ và kinh hãi, nàng đọc những lời kể, theo từng ngừa một, tình trnạng quân đội tan rã, thỉnh thoảng lại cao giọng.

"Phectê-xuya-Chie, Bôpho... Anh lại đi hỏi tin tức... Ông đại tá đi vắng và nhiều người cho là ông ta mất tích... Đi tìm thức ăn, tìm cỏ khô... Một anh lính của anh vừa giẫm phải mìn. Một viên đội trưởng bị một tên lính say rượu giết chết. Nỗi ám ảnh duy nhất của anh, cùng với Indemxky, là tổ chức việc tiếp tế. Cuối cùng bạn anh đã vắt được sữa của những con bò lang thang cho trẻ con... Buổi tối, máy bay quay trở lại, kèm theo tiếng rait kinh khủng và tiếng nổ.Nằm sát mặt đất, lần đầu tiên, bọn anh làm vật thí nghiệm cho loại ngư lôi có còi... Trên bờ hầm, một viên quản ngồi khóc một mình... Bọn anh ngủ trong kho lúa".

- Tội nghiệp Lôrăng. – Cami lầm bầm – Anh ấy vốn chỉ có thể ngủ trên giường.

Lêa nhìn chị với một ánh mắt hận thù.

- Lêa, chị nghe này, – Cami hớn hở nói – ngày 24 tháng năm, anh ấy dừng chân ở Salông.

"Ấn tượng không thể quên được khi lại gặp một thành phố lớn với những người dân thường, cửa hiệu, quán cà phê. Bữa ăn tối ngon lành, rượu mạnh và xì gà: thỉnh thoảng chiến tranh cũng có cái tốt. Cảm giác tuyệt diệu được nằm trong chăn nệm sau khi tắm rửa kỹ lưỡng".

Cực kỳ giận dữ, Lêa nhìn Cami đọc xong nhật ký.

- Tôi muốn được như anh ấy, anh ấy không bắt buộc phải ngồi ru rú một chỗ.

- Sao chị có thể nói như vậy? – Cami lên tiếng phản đối – Lôrăng cũng có nguy cơ hy sinh tính mạng có khác gì bè bạn!

- Có thể, nhưng anh ấy không có thì giờ để rầu rĩ.

Cami buồn bã nhìn bạn.

- Vậy ra chị rầu rĩ đến thế bên cạnh tôi? Tôi biết rõ là đóng vai trò trông nom người chẳng hay ho gì. Giá không có tôi thì chị đã

về vớic bố mẹ rồi. Ồ! Chị phải giận tôi biết chừng nào! – Cami vừa nói vừa khóc nức nở.

- Cô đừng có khóc nữa, nếu không lại bị ngất đấy, và bà Lơbrơtông lại sẽ bảo là do lỗi tại tôi.

- Xin lỗi chị, chị nói phải. Vì sao chị không đi dạo chơi nhiều hơn? Xara Muynxtanh và Phrăngxoa Tavecniê thường mời chị luôn kia mà. Sao chị lại từ chối?

- Chiều nay cùng gặp họ ở đây cả, thế là đủ rồi.

- Nhưng có phải chiều nào họ cũng tới đâu!...

- Có thể, nhưng như thế cũng đã quá rồi.

Cami buồn bã cúi đầu xuống.

- Tôi rất yêu mến họ. Phrăngxoa thật tốt bụng, thật vui tính…

- Tôi đang tự hỏi không biết cô tìm thấy gì ở cái kẻ trốn chui ấy.

- Lêa! Chị biết rõ là không phải như vậy, anh ấy có những trọng trách ở đây và được Chính phủ thường xuyên hỏi ý kiến.

- Hắn kể những chuyện ấy với cô ư? Cô quá ngây thơ, cô bạn tội nghiệp ạ! Chẳng khác nào Xara, nếu bà ta là một tay gián điệp thì tôi cũng chẳng ngạc nhiên.

- Chị cường điệu đấy thôi, chị đọc qúa nhiều tiểu thuyết xấu và xem quá nhiều phim bậy bạ rồi…

- Tôi muốn giết thì giờ thế nào thì tuỳ ý tôi.

- Chị Lêa thân mến, tôi van chị, chúng ta đừng cãi vã nhau. Chúng ta hãy cùng nhau vui mừng vì Lôrăng mạnh khoẻ.

- Lúc này, quan trọng hơn cả là sức khoẻ của cô. Cô có nghĩ là bác

sĩ sẽ cho phép cô ra đi không?

- Tôi không rõ. – Cami đáp trong tiếng thở dài – Tôi muốn được ở Rôsơ-Blăngsơ, bên cạnh ông bố chồng. Tôi sợ cho đứa bé trong bụng lắm!

Có tiếng gõ cửa và Giôdet bước vào:

- Bà Muynxtanh và ông Tavecniê đến thăm bà.

- Mời họ vào. – Cami vội vã đáp, khuôn mặt xanh xao bỗng ửng hồng vì vui mừng.

- Lại vẫn họ! – Lêa thốt lên, khó chịu.

Một bó hồng trên tay, Xara Muynxtanh chạy tới ôm hôn Cami. Nàng mỉm cười khi thấy những trang thư của Lôrăng ngổn ngang trên tấm mền xa tanh màu mỡ gà.

- Cô vừa nhận được thư của Lôrăng, chắc hẳn là những tin tốt lành vì sắc mặt cô tươi tỉnh hơn và ánh mắt cô hầu như vui vẻ.

- Vâng, tôi cảm thấy dễ chịu lắm. Ôi! Những bông hồng của chị đẹp quá! Chị tốt với tôi quá. Cảm ơn chị Xara.

- Chào Lêa. Sao âu sầu thế? Có việc gì vậy?

- Không gì hết, tôi buồn thôi. – Lêa đáp và nhận nụ hôn của Xara.

- Để cho tôi ngắm nghía sắc mặt bà. – Phrăngxoa Tavecniê vừa nói vừa nghiêng mình hôn tay Cami – Tôi nói rất thành thực là bà tươi tắn chẳng kém những bông hồng này.

- Ông hơi cường điệu đấy. - Người thiếu phụ cười nói – Còn chị Xara có tin tức gì về anh ấy không?

Trước khi trả lời, Xara Muynxtanh bỏ chiếc mũ phớt đen kỳ cục, có cắm một cái lông chim dài màu đỏ ra. Nàng ngồi xuống chiếc ghế bành thấp, cạnh giường và bất giác kéo thấp váy xuống.

- Có, tôi vừa nhận được hôm qua…

- Tôi rất mừng cho chị…

- … Chúng đưa anh vào một trại tập trung ở Ba Lan. – Xara nói tiếp.

- Ồ! Sao lại thế! – Cami thốt lên phản đối.

Lêa, từ nãy đứng riêng một chỗ, bước tới cạnh Phrăngxoa Tavecniê và hỏi, giọng khinh thị.

- Tôi cứ tưởng ông đã đưa được anh ấy ra khỏi nước Đức rồi?

- Công việc thất bại.

- Phrăngxoa đã làm hết sức mình. – Xara nói, giọng mệt mỏi.

- Sao chị có thể tin chắc như thế được? – Lêa sôi nổi hỏi.

- Lêa!...

- Cami, chị mặc cô ta. Chị biết rõ là cô bạn gái xinh đẹp của chúng ta cho tôi là một tên do thám, một thằng khốn nạn, nhưng tôi bỏ qua, chẳng chú ý. - Hắn nói với vẻ thực sự ung dung.

- Phrăngxoa, để tôi trả lời cô ấy. Ba tôi gọi điện cho tôi từ Lyông, cho tôi biết trường hợp nhà tôi bị bắt. Bọn Đức quốc xã trả thù anh vì chúng không giữ lại được một nghệ sĩ cả thế giới biết tiếng. Nếu không có sự can thiệp của Phrăngxoa thì không phải chỉ có một mình nhà tôi bị lưu đầy… Mai, ba tôi sẽ về tới Pari.

Một bầu không khí nặng nề. Lêa lên tiếng:

- Phrăngxoa, xin ông thứ lỗi, và cả chị nữa, chị Xara.

- Như tôi đã từng nói với cô, cô Lêa. – Xara bảo – Cô còn trẻ quá! Cô nói năng vội vàng quá mà không biết. Cô phải tập thận trọng

hơn từ nay về sau. Đâu đâu cô cũng thấy bọn do thám, chính cô phải coi chừng đội quân gián điệp.

Lêa quay đi để giấu vẻ mặt khó chịu, rồi nhìn đồng hồ.

- Tôi quên khuấy là tôi có buổi hẹn gặp. Cami, tối nay, tôi trở lại, xin để cô ở lại vui vẻ với các bạn.

Phrăngxoa Tavecniê bước theo sau và ra tới cửa thì bắt kịp. Đứng trước tấm gương lớn, nàng đang đội mũ.

- Chiếc mũ này không hợp với cô, nó làm cô già đi đấy. Nếu không kể tới màu mũ thì nó hoàn toàn hợp với bà cô Lida của cô…

Lêa giận dữ quay lại.

- Ông chẳng hiểu gì hết. Đây là chiếc mũ kiểu Anhex (Nữ nhân vật trong vở hài kịch "Trường học các bà" của nhà viết kịch Pháp Môlie) cực kỳ thanh lịch.

- Cô bạn tội nghiệp, cô đừng chơi trò các cô gái Pari làm gì. Cô hấp dẫn hết chỗ nói trong vai cô gái hoang dã bé bỏng của Môngtiac rồi, nhất là khi mặt cô đỏ bừng như lúc này.

- Mặt tôi không đỏ và tôi không đếm xỉa tới ý kiến của ông. Ông để tôi yên.

- Không, tôi cần nói chuyện với cô. Chúng ta đi vào phòng cô.

- Ông đừng hòng!

- Thôi cô đừng nhõng nhẽo nữa. Cả cái đó cũng không hợp với cô đâu. Đi thôi.

Hắn cầm cánh tay lôi nàng về phía cửa.

- Bỏ tôi ra, không tôi kêu lên bây giờ.

- Cô cứ việc kêu nếu cô thích. Cô không muốn bước à? Thế để tôi bế cô vậy.

Hắn nâng bổng Lêa lên. Trái với lời đe dọa, cô gái không cất tiếng kêu nhưng tìm cách thoát ra khỏi cánh tay hắn bằng cách nện những quả đấm thình thịch.

- Đúng đây là khuê phòng phải không? - Hắn vừa nói vừa lấy tay ẩy một cánh cửa hé mở.

- Bỏ tôi ra! Ông có bỏ tôi ra không?

- Xin tuân lệnh, cô bạn thân mến.

Bằng một cử chỉ hững hờ, Tavecniê ném cô gái lên giường.

Lêa ngồi bật dậy với một tiếng thét bất lực giận dữ, tóc tai rũ rượi, sẵn sàng nhảy xổ vào. Nhưng Phrăngxoa nhanh hơn, ngồi lên giường và nắm chặt hai cổ tay nàng.

- Con vật, đồ khốn nạn…

- Như tôi đã nhiều lần bảo cô, từ ngữ chủi rủa của cô hết sức hạn chế. Cô không đọc nhiều sách. Thôi, đùa thế đủ rồi, tôi cần nói chuyện với cô. Cô có chịu nghe tôi nói không?

- Ông là…

- Cô lại sắp quá lời rồi đấy. Nếu cô không chịu ngồi yên, thì tôi sẽ hôn cô đấy.

Ngay lập tức Lêa thôi giãy giụa.

- Ông muốn nói chuyện gì với tôi? Có việc gì vậy? – Nàng nghiêm trang hỏi.

- Có việc về cô và về Cami. Các cô phải ra đi thôi. Ở Pari không yên ổn đâu.

http://tieulun.hopto.org

- Tôi biết lắm. – Lêa vừa nói vừa xoa xoa hai cổ tay – Đâu phải lỗi tại tôi nếu thầy thuốc bảo cô ấy không thể đi đường được?

- Tôi sẽ nói chuyện với ông ấy. Chỉ vài ngày nữa, bọn Đức sẽ có mặt ở Pari, và bản thân tôi, tôi cũng sẽ ra mặt trận…

- Kìa! Ý nghĩ kỳ cục thật! Thế mà tôi cứ nghĩ ông không thích bị thất bại.

- Quả là tôi không thích. Nhưng đây là chuyện khác.

- Có lẽ là chuyện danh dự. – Lêa nói, giọng hết sức giễu cợt.

Trước ánh mắt dữ dằn của Phrăngxoa, Lêa co quắp người lại trên giường, đinh ninh sẽ bị đánh. Không thấy gì cả, nàng mở mắt và thện chín người khi thấy nét mặt anh ta sững sờ. Nàng muốn sà vào lòng anh ta, xin lỗi anh ta. Có thể nàng đã làm như vậy nếu như lúc đó anh ta không bật lên cười.

- Danh dự!... Có thể… nhưng đấy là một ý thức mà tôi không xứng đáng! Chắc hẳn phải mang danh Lôrăng đờ Acgila mới biết được nó là cái gì.

- Thôi đừng nhắc tới Lôrăng và danh dự của anh ấy nữa. Chúng ta hãy trở lại việc ra đi nay mai.

- Cô có biết lái không?

- Có, tôi đã thi lấy bằng ở Boócđô, đúng trước khi tới Pari.

- Tôi sẽ cố trưng dụng, hỏi thuê, hỏi mua hoặc lấy trộm một chiếc xe cứu thương hay một chiếc xe lớn để Cami có thể nằm được. Cô sẽ mang theo bà Lơbrơtông và Giôdet.

- Sao? Ông để chúng tôi ra đi một mình ư?

- Không có cách nào khác! Tất cả đàn ông mạnh khoẻ phải ở mặt trận. Vả lại, cô có đủ sức để tự lo liệu lấy.

http://tieulun.hopto.org

Lêa cúi đầu, im lặng. Phrăngxoa Tavecniê xúc động trước thái độ bất lực ấy. Anh ta cầm lấy bằng cả hai tay mái tóc dày của cô gái, nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên. Những giọt lệ to tướng lăn trên má còn đượm vẻ ấu thơ. Anh ta nhẹ nhàng hôn đôi mắt rồi lướt xuống môi. Lêa thụ động nhận nụ hôn. Anh ta ngồi lên giường, bỏ mái tóc ra và đặt nàng nằm xuống bên cạnh.

- Cô bạn bé bỏng, cô cứ khóc đi nếu nước mắt an ủi cô.

Nghe giọng nói trầm và dịu dàng giống giọng ông bố, Lêa oà khóc nức nở và ép sát vào Phrăngxoa.

- Tôi muốn trở về gia đình… nhưng tôi sợ Cami để mất đứa bé… lúc đó Lôrăng sẽ nói thế nào?... Vì sao ba tôi không đến tìm tôi?... Có phải là bọn Đức cưỡng hiếp tất cả mọi phụ nữ không?...

- Em sẽ trở về, em thân yêu ạ, em đừng băn khoăn, anh sẽ lo liệu mọi việc.

- … Nhưng anh bảo là anh sẽ đi.

- Anh sẽ sắp xếp mọi chuyện trước khi ra đi.

Phrăngxoa có phần giận mình đã lợi dụng tình hình, môi anh ta mỗi lúc một thêm nồng nhiệt, hai tay một thêm táo bạo, nhưng như thế có tác dụng làm Lêa bình tĩnh trở lại và dần dà, nàng hôn trả.

Những tiếng nói ngoài cửa rứt họ ra khỏi khoảnh khắc khoái lạc. Lêa khẽ ẩy Phrăngxoa ra. Anh ta đứng dậy, sửa lại quần áo bị nhàu nát.

- Đừng đứng nhìn tôi tựa trời trồng như thế. Anh lau miệng đi, môi anh đầy son, và anh chải tóc đi. – Nàng vừa nói vừa chỉ bàn chải đặt trên bàn trang điểm.

Anh ta mỉm cười làm theo.

- Hình như ông bác sĩ và bà Lơbrơtông cãi nhau. – Lêa nói trong

lúc vểnh tai nghe.

Có tiếng gõ cửa.

- Tiểu thư Lêa, Giôdet đây. Bác sĩ muốn nói chuyện với tiểu thư.

- Được, bảo ông ấy là tôi đến bây giờ. Ông ấy có việc gì muốn nói với tôi nhỉ? – Nàng quay sang hỏi Tavecniê.

Anh ta dang tay ra tỏ vẻ không biết.

- Tôi sắp phải chia tay cô. Tôi phải chuẩn bị buổi họp ngày mai ở Pari với Sơcsin (Thủ tướng Anh) và ba người cộng sự gần gũi nhất của ông ta.

- Anh mong chờ gì ở cuộc họp ấy?

- Không mong chờ gì nhiều đâu, Râynô muốn nhận những máy bay mới của R.A.F (Royal Air Force: Không quân Hoàng gia Anh). Nhưng ông ta sẽ không có đâu. Và quân Pháp bị bao vây ở Đoongkec cũng không được giải toả cùng một lúc với quân Anh đâu.

- Vậy họp để làm gì?

- Để khỏi cắt đứt sự tiếp xúc để tìm cách nắm được vị trí chính xác của Đồng minh và biết rõ thái độ của họ trong trường hợp đình chiến riêng rẽ.

- Đình chiến riêng rẽ?

- Người ta đang nói tới cái đó. Nhưng cô thì hãy nghĩ tới cái khác. Một cô gái đẹp không nên quan tâm đến cái đó làm gì. Đó là việc của đàn ông. – Anh ta vừa nói một cách kiểu cách vừa kéo cô gái vào người.

Lêa không cưỡng lại và nhìn anh ta một cách khác thường.

- Cô bé ạ, tôi không muốn có việc gì xảy ra đối với cô.

Lêa thất vọng vì không thấy mình được hôn. Vẻ mặt hờn dỗi của nàng làm anh ta nở một nụ cười.

- Hôm nay thế là đủ. Tôi đi lo kiếm xe cho cô. Trong hai ngày, tôi sẽ báo tin. Cô đi gặp bác sĩ Đuyboa xem ông cần gì.

Im lặng, Lêa bước ra khỏi phòng.

- A! Sao muộn thế? Cô Đenmax, cô nghĩ là tôi không có việc gì phải làm ngoài việc chờ cô hay sao? – Bác sĩ Đuyboa kêu lên khi Lêa bước vào phòng khách nhỏ.

- Xin bác sĩ thứ lỗi cho, tôi ngỡ bác sĩ đang chăm sóc cho bà đờ Acgila.

- Bà đờ Acgila sức khoẻ tốt lắm. Không có gì phải nói về bà ấy.

- Vậy chúng tôi có thể khởi hành phải không? – Lêa vui vẻ hỏi.

- Có thể khởi hành được nếu bà Lơbrơtông không xin thôi việc vì những lý do không chính đáng.

- Lý do không chính đáng! - Người nữ y tá mà từ nãy giờ Lêa không để ý kêu lên – Tôi được tin con rể tôi đang bị thương nặng đang ở Brơtanhơ và con gái tôi cùng hai đứa bé nhất thiết đòi đi gặp chồng. Ông gọi thế là lý do không chính đáng à?

- Con gái bà đủ sức để đi một mình, không cần có mẹ đi theo. – Bác sĩ Đuyboa đáp, thái độ khó chịu.

- Với hai đứa bé lên ba và lên năm. Thưa bác sĩ, rõ ràng là ông chưa bao giờ có con.

- Trong thời buổi này, tôi thấy thế là cũng được rồi.

- Bà Lơbrơtông, bà không thể để mặc tôi một mình với Cami, tôi không thể chăm sóc, tiêm thuốc cho cô ấy đâu.

- Tôi rất lấy làm tiếc, nhưng tôi phải nghĩ tới gia đình mình. Cô nên cho bà ấy vào bệnh viện.

- Bà Lơbrơtông, bà biết rõ là hiện nay không có một chỗ trống nào trong bệnh viện. – Bác sĩ Đuyboa nói - Một vài bệnh viện đã bị sơ tán.

- Tôi không thể làm gì được. – Bà y tá lạnh lùng đáp - Tối nay, tôi đáp xe lửa đi Renơ. Cô Đenmax, đã đến giờ tiêm cho bà đờ Acgila. Nếu cô muốn, tôi xin chỉ cho cô cách làm. Không có gì phức tạp lắm đâu.

***

Xara Muynxtanh vẫn ở trong phòng Cami khi bà y tá và Lêa bước vào cùng với bác sĩ Đuyboa. Ông cố lấy giọng vui vẻ báo tin cho Cami:

- Bà Lơbrơtông phải chia tay chúng ta vì những lý do gia đình. Bà ấy sẽ chỉ vẽ cho cô Đenmax cách tiêm thuốc cho bà.

Cami nở một nụ cười tội nghiệp trên khuôn mặt xanh xao và nói:

- Thưa bà, tôi mong không có gì thật nghiêm trọng. Tôi cảm ơn bà đã chăm sóc tôi. Chị Lêa tội nghiệp, tôi làm phiền chị nhiều quá.

- Bà trở mình đi. – Bà y tá lầm bầm sau khi chuẩn bị xong kim tiêm.

Xara và ông bác sĩ lùi ra xa một ít, trong lúc bà Lơbrơtông bảo Lêa:

- Cô nhìn xem, không khó lắm đâu: cô chọc thẳng mũi kim… rồi từ từ ấn vào…

http://tieulun.hopto.org

Chương 13

Pari vãn hết người.

Gần ba trăm người chết trong các vụ ném bom ngày thứ hai mồng 3 tháng sáu xuống các sân bay Oocly, Buôcgiê và Vinlacublây, các nhà máy Xitrôen và nhà cửa trong quận 15 và 16. Từ sáng sớm, những chiếc xe hơi đầu tiên đi về phía Nam nước Pháp. Nhưng phần đông dân chúng Pari đổ xô về các nhà ga Lyông và Oxteclidơ, hoà với dòng người tị nạn phía Bắc và phía Đông.

Một bầu không khí im lìm và kinh hoàng thật đáng ghi nhớ trong tháng tám, bao phủ quảng trường Xanh-Xuynpixơ khi Lêa đi qua để đến toà thị chính rút phiếu cung cấp thực phẩm của ba nữ công dân ở đại lộ Raxpay. Không có tờ phiếu màu vàng dán phía trong bìa nên không có đường. Sữa, cà phê và bơ đã bắt đầu khan hiếm; người ta băn khoăn không hiểu rồi đây bữa sáng sẽ ăn gì.

http://tieulun.hopto.org

Ra khỏi toà thị chính sau hai tiếng chờ đợi, Lêa rất bực dọc. Mệt lử vì đứng mãi trong hành lang nồng nặc mùi nước giaven, mùi mồ hôi và giày cũ, nàng ngồi xuống một chiếc ghế băng cũ kỹ, trước máy nước, khép kín chiếc áo mưa màu be mượn của Cami. Trời không nóng lắm, những dải mây đe doạ kéo đầy bầu trời, từ trên đó, cái chết có thể ập xuống bất kỳ lúc nào. Nàng khó chịu nhớ lại thái độ bình thản của Cami khi nghe còi báo động vang lên, rồi máy bay lượn ầm ĩ trên thành phố Pari, và cuối cùng khi nghe bom nổ.

Lêa năn nỉ nàng xuống hầm rượu nay trở thành hầm trú ẩn dưới nhà. Nàng khăng khăng không nghe, bảo thà chứng kiến cái chết tới dần còn hơn bị chôn sống.

Vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, Lêa đành ở lại cạnh Cami và vùi đầu xuống đống gối lụa.

Còn Phrăngxoa Tavecniê cũng biệt tăm! Không thể nào có việc anh ta đã ra đi mà không gặp lại nàng và nhất là không gửi lời hứa tìm giúp phương tiện cho nàng rời khỏi Pari. Hôm nay đã là mùng 6 tháng sáu rồi.

- Kìa, cái nhíu mày kia chẳng báo tin gì tốt lành đâu. - Một người đàn ông vừa nói vừa ngồi xuống cạnh nàng.

Lêa định phản đối thì nhận ra Raphaen Man.

- Chào ông, ông chưa đi hay sao?

- Đi đâu?

- Đi xa, thật xa, nếu ông muốn.

- Cô bạn thân mến, tất cả chúng ta đều sẽ đi cả thôi, và không phải tôi không thích cái đó. Tôi bao giờ cũng yêu mến những chàng trai tóc hung, nhất là trong bộ quân phục. Còn cô thì không ư? Chúng ta sẽ không còn phải chịu đựng tất cả những tay người Pháp béo ụ, trán thấp tè, tất cả những kiểu dân mũi khoằm nữa.

- Ông im đi, những điều ông nói thật nhục nhã!

- Nhục nhã ở chỗ nào? Có phải vì bọn chúng, vì blum (Thủ tướng Chính phủ Mặt trận Bình dân Pháp 1936) và đồng bọn mà chúng ta thất trận không? Tôi biết bọn chúng rõ lắm. Tôi là người nửa Do Thái, cô biết không?

- Tôi có một chị bạn, chồng chị ấy bị bắt chỉ vì anh là người Do Thái.

- Vậy cô không cho như thế là một lý do đầy đủ hay sao?

- Thật kinh khủng! – Lêa kêu lên và đứng vụt dậy.

- Thôi, cô bạn thân mến, xin cô bình tĩnh, tôi đùa đấy. - Hắn vừa nói vừa đứng dậy và khoác tay nàng.

Lêa khó chịu bỏ tay ra.

- Xin lỗi, tôi phải về.

- Cô chờ cho, tôi cũng có một cô bạn. Cô ấy nhờ tôi bán hộ một chiếc áo lông chồn bạc tuyệt đẹp. Tôi xin để lại cho cô với giá rất hạ, cô sẽ có lợi ra trò.

- Thế mà tôi không biết ông quan tâm tới áo lông.

- Đây chỉ là việc giúp một cô bạn cần tiền để rời khỏi Pari. Cô bảo sao, cô ấy cũng là người Do Thái, bọn Đức quốc xã làm cô ấy sợ hãi. Tôi, thì cái làm tôi sợ là sự buồn phiền. Nếu cô không thích lông chồn thì tôi cũng có thảm, những tấm thảm cổ cực đẹp.

- Thế là bây giờ ông lại là người buôn thảm. Thế mà tôi cứ ngờ ông là nhà văn.

Khuôn mặt có vầng trán hói rộng của Raphaen Man mất ngay cái vẻ đùa cợt chất phác. Một nụ cười mệt mỏi và rầu rĩ đem lại

cho cái diện mạo dễ nhận thấy sự nhu nhược ấy một vẻ đẹp ưu tư trong đó nổi bật một ánh mắt hết sức thông minh.

- Vâng, tôi là nhà văn. Trước hết là nhà văn. Cô chỉ là một người phụ nữ, cô có thể hiểu gì về cuộc đời của một nhà văn, về cuộc đấu tranh hằng ngày của người đó giữa nhu cầu sống và nhu cầu sáng tác? Đó là hai mặt không thể tương hợp với nhau. Tôi giống như Oxca (Nhà văn Anh), tôi muốn đưa tài năng vào tác phẩm và vào cuộc đời của mình. Cái đó không thể đạt được. Tôi đến phát điên lên, nhưng phải chọn lựa: sống hay viết. Tôi mang trong lòng mình một cuốn sách lớn, tôi biết thế, nhưng ý muốn tham gia phong trào và những say mê của thế giới đè nặng lên tôi tới mức ảnh hưởng tới công việc. Như anh em Gôngcua (Nhà văn Pháp, người thành lập viện Hàn lâm văn học cùng tên) viết trong Nhật ký của họ, cần có "Những ngày đều đặn, êm đềm, tĩnh mịch, một trạng thái thư thái của toàn bộ cơ thể, một sự tĩnh tâm lắng dịu, để sáng tạo ra cái vĩ đại, cái day dứt, cái bi kịch. Những ai tự vung phí mình quá đáng trong đam mê hay trong sự kích động của một cuộc sống cuồng nhiệt, thì không thể làm nên sự nghiệp và chỉ làm mòn mỏi đời mình đi mà thôi". Làm mòn mỏi đời mình… điều đó xảy ra đối với tôi. Sự thiếu tưởng tượng che chở cho phụ nữ, sáng tạo duy nhất của họ là sinh con đẻ cái. Dĩ nhiên, trong giới nữ, có những người kỳ dị tuyệt vời như bà đờ Nôay (Nữ sĩ Pháp) hay Côlet (Nhà văn nữ Pháp). A! Người đàn bà này là một "nghệ nhân văn chương", nhưng ít có tài trí thực sự là cái vốn thuộc bản chất đàn ông. (Ông này trọng nam khinh nữ quá, thật là bất bình đẳng)

- Đàn ông tài trí ư? Sao ông dám nói như vậy khi đất nước này trong tay những người mà ông cho là có tài trí thực sự, đang sụp đổ một cách thảm hại?

- Chúng ta bị một trí tuệ và một sức mạnh lớn hơn đánh bại, chúng ta đành phải khuất phục trước những cái đó.

- Khuất phục trước bọn man rợ ấy?

- Cô gái bé bỏng dại dột ơi, đầu cô thật đẹp nhưng rỗng tuếch. Cô chỉ lặp lại những lời nói của anh chàng gác cổng. Cuộc chiến tranh mà cô cho là man rợ này sẽ có lợi cho nước Pháp. Vẫn anh em Gôngcua đã viết từ 1857: "Cứ bốn hay năm trăm năm một lần, sự man rợ là cần thiết để hồi sinh thế giới. Thế giới đã từng chết vì nền văn minh. Xưa kia, ở châu Âu, khi một dân tộc già cỗi

ở một vùng đất dễ chịu nào đó bị suy yếu đi thực sự, thì từ phương Bắc, những con người cao sáu bộ (Mỗi bộ = 0,324 m) kéo tới và tái tạo lại giống nòi". Người Đức sẽ là những con người đó, họ sẽ đem lại cho giống nòi suy yếu chúng ta dòng máu mới, hồi sinh của họ. Cô gái bé bỏng, cô hãy tin tôi, một kẻ gian dâm đồng tính bịp bợm đã từng quan sát kỹ lưỡng, vì nhu cầu văn học, và thỉnh thoảng vì nhu cầu bản thân, cái con vật biết tư duy mà người ta gọi là con người. Con người mà một hôm Thượng đế không còn đoái hoài tới khiến nó không bao giờ nguôi. Cô hãy nhớ lại câu thơ thật hay của Lamactin (Nhà thơ lãng mạn Pháp): "Người là một vị thiên thần bị đày xuống trần gian nhưng nhớ mãi thiên đường".

- Tôi có cảm giác như nghe Ađriêng, bác tôi, một tu sĩ dòng Đôminic, nói. – Lêa vẻ chế giễu.

- Ông ấy đã lựa chọn đúng. "Đối với một người như ông ấy, chỉ có chiếc áo tu hành". Ngày trước, tôi đã từng muốn làm thầy tu. Là người Do Thái, tôi đã cải giáo. Bạn bè, những người Cơ đốc giáo nhiệt thành, ủng hộ tôi. Trước hôm làm lễ phong chức, tôi bỏ trốn khỏi tu viện và đến ở ba ngày trong một cái nhà đĩ trai. A! Thật tuyệt vời! Sau những ngày làm quen với mùi mồ hôi nách chua loét của các giáo sĩ, với những cặp má đầy mụn trứng cá của các bạn cùng phòng, quần lót và chăn đệm luôn luôn nhày nhụa trong những đêm dài trằn trọc, sau những buổi sáng rầu rĩ với cái cục thịt cương cứng dưới tấm áo tu hành, tôi sung sướng biết bao khi được vuốt ve, hôn hít thân hình mơn mởn, thơm ngát của những chú đĩ trai non trẻ. Là một cô gái chắc hẳn còn trinh tiết, thậm chí còn chưa biết đến cả những sự ôm ấp nhạt nhẽo kiểu Xapho (Nữ sĩ Cổ Hy Lạp, thế kỷ 7 – 6 trước C.N, có tính thích giao tình với đàn bà), cô hiểu làm sao được?

- Quả tôi không hiểu. Ông làm tôi kinh tởm.

- Đúng tôi là một đứa kinh tởm hèn hạ! - Hắn bật cười - Thế nào, bà nhỏ, bà không muốn mua thảm, mua áo lông hả? Tôi để cho giá hời đấy mà, vì bà đẹp lắm. - Hắn tiếp tục nói với những cử chỉ thô kệch.

Hắn làm bộ mặt vừa hèn hạ vừa xảo trá tới mức Lêa phải bật cười.

- Ông điên rồi, ông Raphaen tội nghiệp ạ. Tôi không hiểu sao tôi lại cho phép ông ngỏ lời với tôi.

- Vì tôi làm cô thích thú, cô bạn thân thiết, và vì những lời lẽ lung tung của tôi đưa cô ra khỏi cơn đê mê của tuổi thanh xuân. Phải lớn lên thôi, cô bé xinh đẹp ạ; thời đại chúng ta không còn thuộc về tuổi ấu thơ nữa đâu.

Họ im lặng cất bước một lát. Đến góc đường Grônen và đường Xanh-Pie, Raphaen đứng lại.

- Cô có muốn đến nhà tôi uống trà không? Một người bạn cho tôi mượn một căn phòng tuyệt vời ở đường Rivôli. Nhìn ra điện Tuylơri thật ngoạn mục.

- Tôi cảm ơn ông, tôi không đến được. Bạn tôi đang ốm. Cô ấy chắc hẳn đang lo lắng: tôi ra đi đã hơn ba tiếng rồi.

- Vậy mai nhé? Cô hứa là cô sẽ tới đi, tôi muốn biếu cô mấy cuốn sách tôi thích. Cùng thích những cuốn sách như nhau là điều quan trọng khi người ta muốn cùng nhau kết bạn.

Lêa nhìn hắn với một cảm tình nàng không thể kìm được và nàng cũng không hiểu nổi.

- Nếu đến được, tôi sẽ đến, tôi xin hứa với ông.

Hắn ghi trên một chiếc phong bì có in tiêu đề N.R.F., địa chỉ và số điện thoại.

- Tôi sẽ chờ cô từ sau bốn giờ. Nếu không tới được, xin cô gọi điện cho tôi. Tôi tin cô, hẹn cô ngày mai.

- Hẹn ngày mai. – Nàng vừa nói vừa bỏ chiếc phong bì vào túi áo.

Nàng chạy từ đường Grônen vắng vẻ tới đại lộ Raxpay.

***

http://tieulun.hopto.org

Lêa không kịp cho chìa khoá vào ổ: cửa phòng bật mở, và Cami bước ra trong bộ đồng phục xanh nước biển làm lộ rõ cái bụng mang thai và nước da xanh trên khuôn mặt gầy guộc.

- Chị đã về. - Người thiếu phụ kêu lên và đứng dựa vào tường cho khỏi ngã.

- Cô hoàn toàn điên rồi, sao cô lại đứng dậy làm gì?

- Tôi định đi tìm chị. – Cami lầm bầm và trượt dọc theo bờ tường, bất tỉnh.

- Giôdet, Giôdet, nhanh lên!

Cô gái hầu phòng chạy tới cửa phòng ăn và kêu lên thất thanh khi thấy Cami nằm sóng soài, bất tỉnh trên mặt đất.

- Giúp tôi một tay, chứ sao lại đứng như trời trồng thế?

Tóc xổ tung, mặt đỏ gay, Giôdet giúp Lêa bế người bệnh vào phòng ngủ, đặt trên giường.

- Cởi áo cô ấy ra, tôi sẽ tiêm cho cô ấy một mũi.

Khi Lêa trở lại, tay cầm ống tiêm, Giôdet đắp mền lên cho Cami lúc đó chỉ còn trên người một bộ đồ lót mỏng bằng lụa hồng.

Tiêm xong, Lêa lo lắng theo dõi khuôn mặt gầy guộc, hai lỗ mũi lép kẹp. Chưa bao giờ Cami lâu hồi tỉnh đến thế.

- Vì sao chị để cho cô ấy dậy?

Ngồi xổm dưới chân giường, Giôdet nức nở.

- Thưa cô, không phải lỗi tại tôi, tôi đang pha trà dưới bếp. Bà chủ đang yên tĩnh nằm nghe đài thì bỗng nhiên tôi thất kinh, suýt đánh vỡ ấm trà, vì thấy bà đứng sau lưng, chân không, hai mắt rực lửa, nhắc đi nhắc lại: “Phải đi tìm Lêa, phải đi tìm Lêa…”. Tôi cố đưa bà về phòng, nhưng bà đẩy lùi tôi và bảo: “Chuẩn bị

va li đi, bon Đức tới đấy". Thế là tôi sợ, tôi cho là bà ấy vừa nghe tin ở đài. Tôi chạy đi soạn sửa va li trong lúc bà ấy thay quần áo. Đúng lúc đó, cô trở về… Thế nào cô, bọn Đức đến thật à?

- Tôi không rõ. Chị hãy gọi bác sĩ Đuyboa, yêu cầu ông tới ngay.

- Vâng, thưa cô.

Cúi xuống người Cami, Lêa tìm cách cho cô ta ngửi thuốc muối để hồi tỉnh. "Nếu bọn Đức tới", nàng nghĩ bụng và bắt đầu lo sợ.

- Thưa cô, bác sĩ không có nhà và người ta không biết lúc nào ông mới về.

- Lêa…

Cami từ từ mở mắt.

- Lêa, chị đấy à?... Tôi sợ chị đi mất… Đài phát thanh.. báo là chính phủ sắp rời khỏi Pari. – Nàng vừa nói vừa bíu chặt lấy cánh tay Lêa.

- Thôi nào, cô bình tĩnh lại. Tôi vừa mới về và không hề thấy có bọn Đức ngoài đường. Tất cả đều yên tĩnh, chỉ có riêng cô là hoảng hốt lên một cách vô lý. Lôrăng sẽ không bằng lòng đâu nếu thấy cô xử sự vô lý như vậy. Cô nghỉ ngơi đi, gắng ngủ đi. Bác sĩ Đuyboa sắp tới đấy. – Lêa nói dối như vậy.

- Chị tha lỗi cho tôi, không có chị bên cạnh, tôi sợ lắm.

Cami ngủ thiếp đi. Trời sắp tối và thầy thuốc vẫn chưa tới.

Lêa cảm thấy đói và xuống bếp tìm cái ăn. Không có gì hết, ngoài mấy cái bánh ngọt khô cứng. Bực tức, nàng đi tìm Giôdet để phàn nàn về tình trạng thiếu thức ăn dự trữ. Chị ta ngồi trong phòng khách tối om, chuẩn bị ra đi, một chiếc va li đặt dưới chân.

- Chị làm gì mà tối om như vậy và sao lại mặc măng tô và đội mũ thế?

- Thưa cô, tôi muốn ra đi. Tôi muốn trở về Noocmăngđi với bố mẹ tôi.

Lêa nhìn chị ta với ánh mắt kinh hoàng.

- Chị muốn bỏ tôi với một người bệnh!

- Thưa cô, tôi sợ, tôi sợ quá… Tôi muốn trở về nhà.

- Thôi chị đừng sụt sịt nữa. Bọn Đức đã tới vùng quê chị rồi. Nếu không hôm nay thì ngày mai thôi. Chị đi ngủ đi thì hơn.

- Thưa…

- Chị im đi, và mai, chị lo mua cái ăn. Chúc chị ngon giấc.

Lêa bước ra, để mặc cô gái khổ sở nức nở, hoang mang.

***

Sáng hôm sau, khoảng sáu giờ, tiếng chuông ngoài cửa làm Lêa tỉnh giấc sau một đêm ngủ chập chờn. Nàng ngỡ là bác sĩ Đuyboa. Nàng nhặt chiếc kimônô và rời khỏi chiếc tràng kỷ trong buồng Cami, nơi mà nàng ngủ đêm trên đó. Vừa ngáp, nàng vừa ra mở cửa.

Một người đàn ông, quân phục lấm bùn, mặt bẩn thỉu, râu lâu ngày không cạo, đứng trước mặt nàng.

- Lôrăng…

- Không, không phải Lôrăng, chỉ có tôi thôi. Cô bạn thân mến, hình như cô chưa thật tỉnh ngủ. Tôi có vào được không?

Lêa tránh ra cho Phrăngxoa Tavecniê bước vào.

- Cô đừng có vẻ sợ hãi như vậy. Cô cho tôi là một con ma hay sao?

- Gần như thế. Suốt mấy hôm nay, ông ở đâu? Tôi gọi điện cho ông nhiều lần nhưng ông không có nhà.

- Như quần áo tôi cho cô thấy đấy, tôi không ở tiệm Macxim.

- Ông đừng đùa nữa. Đáng lẽ ông phải gọi tôi, và tôi đã chờ đợi.

- Cô dễ thương qúa. Cô tới đây cho tôi được hôn vì tấm lòng chung thuỷ ấy.

- Ông lùi ra. Trông ông bẩn đến khiếp lên được.

- Làm thế nào được, cô bạn, chiến tranh đâu có được sạch sẽ. Nhưng một người lính bao giờ cũng có quyền hưởng những nụ hôn của người đẹp.

Phrăngxoa Tavecniê kéo Lêa sát vào lòng và hôn nàng mặc dù nàng chống cự. Cảm thấy nàng kiên quyết khước từ, anh ta bỏ nàng ra.

- Cô cho tôi biết tin về bà đờ Acgila. Sức khoẻ bà ấy thế nào?

- Không tốt.

- Còn thầy thuốc?

- Tôi chờ ông ấy từ hôm qua. Ông đã tìm một chiếc xe tử tế chưa?

- Đã, trong suốt mấy ngày vừa qua, tôi không phải chỉ đánh giặc mà thôi. Tôi đã tìm được một chiếc Vivaxtenla hoàn toàn tốt. Cô có lái được không?

- Phải lái được thôi.

- Tôi đã cho một người tín cẩn đi lấy. Hai ngày nữa sẽ có xe.

- Hai ngày nữa cơ à?

- Xe hiện đang ở Macxây.

- Lẽ ra tôi phải nghe lời ba tôi là: đi xe lửa.

- Tôi đã nghĩ tới chuyện đó. Nhưng không thể để Cami nằm trên đó được.

Chuông ngoài cửa lại vang lên.

- Ồ! Bác sĩ. – Lêa vội thét lên ngay khi cánh cửa hé mở.

Bác sĩ Đuyboa cũng không ăn mặc tươm tất hơn Phrăngxoa Tavecniê bao nhiêu. Quần áo nhàu nát, râu không cạo, cặp mắt viền đỏ, tất cả tỏ ra ông mệt mỏi và thiếu ngủ.

- Tôi không thể đến sớm hơn. Cô có thể vui lòng cho tôi uống cà phê được không?

- Tôi cũng sẵn sàng xin uống. – Phrăngxoa bảo.

- Để tôi đi xem có không. Giôdet khiếp hãi không dám chợ búa gì hết.

Quả vậy, trong bếp, cà phê, sữa, bánh mì đều không có.

- Tôi sẽ đi thu xếp. – Phrăngxoa đi theo sau Lêa từ nãy, lên tiếng – Tôi quen một quán giải khát gần đây. Chủ quán sẽ giúp tôi. Nước sôi là tôi sẽ trở về. Trong lúc chờ đợi, cô mở vòi cho nước tắm vào bồn hộ tôi. Tôi không đủ thì giờ về nhà.

Anh ta mang về một gói to tướng đựng đầy cà phê mới xay, một chai sữa tươi, một hộp sôcôla, một kilô đường và tuyệt hơn cả là hai chục chiếc bánh mì hình lưỡi liềm còn nóng phết bơ.

Phrăngxoa đích thân mang một khay tới cho Cami. Nàng cố nuốt một chiếc bánh để làm anh ta vui lòng. Anh ta ăn năm chiếc, Lêa cũng vậy, còn ông bác sĩ thì ăn ba. Ăn no, họ ngồi im lặng một lúc lâu. Lêa phá tan bầu không khí im lặng, nàng bảo Phrăngxoa:

- Ông muốn tắm nước nóng thì ông khẩn trương lên.

- Tôi không còn đủ thì giờ nữa. Tôi phải đi báo cáo với tướng Vâygăng (Tướng Pháp, Tổng tư lệnh, về sau làm Bộ trưởng Bộ quốc phòng) và sau đó đến gặp thống chế Pêtanh.

- Với trang phục như vậy?

- Sao lại không? Đó là trang phục của tất cả những người đã bị giết hại vì sơ xuất của bộ tham mưu, trang phục của những đội quân tan rã mà người ta tìm cách đưa cách xa Pari, họ lang thang đi tìm người chỉ huy.

- Sau đó ông sẽ làm gì? – Cami hỏi.

- Thưa bà, sau đó, tôi sẽ chết cho nước Pháp. – Anh ta nói, giọng có vẻ kịch.

- Phrăngxoa, ông chớ đùa. Tôi sẽ buồn biết chừng nào nếu có tình hình gì xảy ra với ông.

- Bà đờ Acgila thân mến, cảm ơn bà về lời nói tốt đẹp ấy. Tôi hứa với bà sẽ cố sống. Thưa bác sĩ, – Anh ta quay sang phía ông thầy thuốc – ông thấy chúng tôi có thể chở bà bạn đi được không?

- Tôi thấy đó là điều cực kỳ nguy hiểm cho tim bà ấy cũng như cho đứa bé. Tuy nhiên nếu những cuộc ném bom lại tái diễn… thì chỉ còn có cách đó. Tôi sẽ kê đơn cho bà ấy những thứ thuốc công hiệu hơn. Mai tôi sẽ cố gắng quay lại.

- Thưa bà, thưa cô… bọn Đức chiếm đóng Điep Côngpienhơ, Ruăng và cả Phoocgiơ-lê-Dô, quê hương của bà mẹ đỡ đầu của tôi nữa. – Giôdet vừa đột ngột chạy vào vừa kêu toáng lên, tay vẫn cầm một mẩu bánh mì.

Phrăngxoa Tavecniê cầm lấy cánh tay cô gái và kéo ra khỏi phòng còn nhanh hơn cả lúc cô ta chạy vào.

- Cô bé ngốc nghếch, cô muốn giết chết bà chủ hay sao?

http://tieulun.hopto.org

- Ồ! Không, thưa ông. – Cô gái khốn khổ nức nở - Nhưng tôi nghĩ tới cha tôi, mẹ tôi, các em tôi…

- Tôi biết rồi, cô gái bé bỏng, hai ngày nữa, cô có thể rời khỏi Pari cùng với bà đờ Acgila và cô Đenmax. Cô sẽ đi Girôngđe, ở vùng nông thôn; ở đấy cô sẽ được bình yên. – Anh ta vừa dịu dàng nói với cô gái vừa vuốt ve mái tóc cô.

- Vâng, thưa ông, nhưng bao giờ tôi được gặp lại gia đình.

- Tôi không rõ, có lẽ nay mai thôi. Giôdet, cô hứa với tôi là cô chăm sóc bà đờ Acgila nhé.

- Vâng, thưa ông.

- Cảm ơn Giôdet, cô là một cô gái tốt bụng. Cô có hai ngày đi mua sắm lấy một chiếc áo dài thật đẹp.

- Ồ! Cảm ơn ông. – Giôdet vừa nói vừa cầm tiền, hầu như yên tâm.

Lêa và bác sĩ bước ra khỏi phòng Cami.

- Nếu định gặp thống chế Pêtanh và chính phủ thì ông khẩn trương lên. – Bác sĩ Đuyboa nói nhỏ trong lúc lau đôi kính mờ hơi nước – Đài vừa báo tin họ sẽ đi ngay Tuaren.

Cánh cửa đầu cầu thang khép lại sau lưng một bóng người bỗng nhiên gù hẳn xuống.

- Sao lại để cho Cami nghe tin tức? – Phrăngxoa Tavecniê hỏi.

- Tôi không làm sao ngăn được. – Lêa đáp trong tiếng thở dài và khép chặt chiếc áo kimônô lại, vẻ rét mướt.

- Cô hãy can đảm lên, cái khó nhất là trước mắt. Cô hôn tôi đi nào.

Bất giác, Lêa sà vào lòng anh ta, hai tay ôm lấy cổ Phrăngxoa

đang cúi xuống sát mặt nàng.

Hai cặp môi đụng vào nhau dữ dội tới mức đau đớn. Những giọt nước mắt của Lêa làm cho nụ hôn của họ có vị nước biển. Anh ta gỡ hai bàn tay nàng đan vào nhau ra khỏi gáy mình, và vẫn ôm nàng trong vòng tay, đẩy nhẹ nàng ra xa mình chút ít. Nàng đẹp biết chừng nào trong dáng vẻ sầu muộn!

- Em có yêu anh chút đỉnh không? – Anh ta thầm thì.

Nàng lắc đầu.

Một nỗi đau đột ngột hiện lên trên khuôn mặt lâu ngày không cạo của Phrăngxoa. Chẳng sao, dẫu thế nào, những cái hôn cũng đã đủ. Anh ta lại kéo nàng vào lòng, hai bàn tay sờ soạng một lát trong tấm áo kimônô.

Phrăngxoa bỏ nàng ra. Lêa thôi khóc.

- Cô bạn thân mến. – Anh ta mỉm cười nói – Chúng ta phải chia tay. Cảm ơn cô về sự đón tiếp thân ái này. Hẹn gặp lại nay mai. Cô phải chăm sóc lấy mình và cả Cami nữa. Tạm biệt!

Im lặng, Lêa nhìn anh ta đi. Bất giác nàng lấy ngón tay trỏ lướt một vòng lên môi.

Lêa và Giôdet quên hẳn hôm nay là chủ nhật. Phần lớn cửa hàng thực phẩm đóng cửa. Họ đi tới tận chợ Xanh-Giecmanh và sau khi xếp hàng dài, mua được một tá trứng, một con gà, một con thỏ, một tảng xúc xích lớn, pho mát, hai cân táo và, sau khi mặc cả, một đùi giăm bông ra trò.

Mệt lử nhưng thoả mãn với việc mua bán, ví tiền hết sạch (giá cả mọi thứ đều tăng khủng khiếp!), họ đi ngược đường Lơ Phua, mỗi người xách một quai giỏ nặng trĩu.

Trời rất đẹp và đường phố vắng vẻ: vài bà già nhỏ nhắn xách túi lưới có chút ít thức ăn, mấy tay du đãng, mấy người gác cổng quét trước mặt nhà như thường lệ, hai cảnh binh cưỡi những chiếc xe hơi ì ạch chở đệm, tủ gương và một lũ trẻ nhỏ náo động. Đường phố Ren tựa một dòng sông dài màu chì, hai bờ hoang

vắng. Bỗng những chiếc camiông từ đại lộ Xanh-Giecmanh phóng tới. Dưới một tấm vải bạt buộc không kỹ, Lêa nhìn thấy những chồng hồ sơ buộc lại với nhau một cách vội vã.

***

Lêa phủ vải lên đồ gỗ và sửa soạn va li.Lúc gập chiếc áo mưa của Cami, nàng tìm thấy trong túi áo mảnh giấy ghi địa chỉ Raphaen Man. Nàng bực dọc nhớ lại lời nàng hứa đến nhà hắn, hay nếu không thì gọi điện cho hắn.

Từ ô cửa sổ mở ra trên hàng cây đại lộ, mọt tia nắng mặt trời như mời mọc người ta ra đường. Cảnh vật im ắng trong nắng hè, chỉ nghe tiếng chiếp chiếp của chim sẻ, tiếng gù của bồ câu.

Bỗng nhiên Lêa đậy nắp va li lại, cầm lấy một tấm áo choàng len màu đen khoác ra ngoài chiếc áo dài lụa đen lấm chấm đỏ. Nàng đứng trước tấm gương Vơnidơ ở cửa, đội chiếc mũ rơm cũng màu đen rồi nhẹ nhàng hé mở cửa phòng Cami. Ơn Chúa, Cami đang ngủ. Giôdet sửa soạn các giỏ thực phẩm đi đường.

- Tôi đi thăm một người bạn. Một lát thôi.

- Thưa cô, ra đường một mình, có thể nguy hiểm đấy.

Lêa lặng im.

Pari hoang vắng. Chỉ có vài chiếc xe hơi và camiông nhỏ chất đầy những gói đồ đạc lỉnh kỉnh. Bước trên cầu Royan, nàng thấy về phía nhà Quốc hội như có những lớp mây đen nặng nề bay lên bầu trời. Băn khoăn, nàng rảo bước. Khu vườn điện Tuylơri cũng hoang vắng như ngoài đường phố.

Trong bầu trời u ám, ngôi sao trên đỉnh Khải hoàn môn nổi lên trắng xoá trong ánh nắng. Tim đập rộn ràng, nàng dừng bước và, trong ánh sáng cơn dông, thấy lại cây thập tự Vecdơle. Trong lòng nàng bỗng nảy lên niềm khao khát dữ dội được lên trên đó, đứng dưới cây thánh giá đã từng chứng kiến những lời cầu nguyện của nàng thuở ấu thơ và những giọt nước mắt của nàng thời niên thiếu. Nàng lảo đảo.

http://tieulun.hopto.org

- Lạy Chúa. – Nàng thầm thì.

Trong lòng nàng, dâng lên một lời cầu nguyện Thượng đế buổi thiếu thời, lời cầu nguyện dần dà biến thành lời tạ ơn trước bấy nhiêu vẻ đẹp. Nàng lấy làm tiếc phải xa rời nơi đây. Nàng tới phố Rivơli, trước ngôi nhà Raphaen Man mà không gặp một ai dọc đường.

Ông ta mở cửa, mình mặc một thứ áo dài cộc tay bằng len trắng của người châu Phi. Ông ta ngạc nhiên nhìn nàng.

- Ông quên là ông bảo tôi hứa hôm nay đến đây rồi hay sao? – Nàng hỏi.

- Đầu óc tôi để đi đâu nhỉ? Cô bạn thân mến, xin thứ lỗi cho tôi, nhưng cô thấy tôi đang bộn bề chuẩn bị ra đi.

- Ông ra đi?

- Vâng, mai hay ngày kia. Bọn Đức xâm lược khiến tôi mất việc làm. Ông chủ đài phát thanh Môngđian chờ lệnh sơ tán từng ngày một, đúng hơn là từng giờ một.

- Để đi đâu?

- Chắc hẳn là Tua, nơi Chính phủ đóng. Tôi sẽ dẫn cô đi nếu cô muốn.

- Ông đừng ngốc nghếch như thế. Bản thân tôi hai ngày nữa cũng ra đi.

- Hai ngày nữa, chúng ta sẽ ở đâu? Mời cô ngồi, xin cô đừng lưu ý tới sự lộn xộn ở đây. Cô uống trà nhé?

- Tôi muốn uống một thứ gì mát cơ.

- Tôi không nghĩ là có thứ gì mát mời cô, trừ phi cô uống được uytxki. Ông chủ ngôi nhà này để lại cho tôi hai két. Tôi chỉ mới dùng hết một.

- Đồng ý tôi chưa nếm uytxki bao giờ.

- Mời cô ngồi cho thật thoải mái.

Lêa nhìn quanh. Phòng khách chất đầy những đồ vật đủ loại, có những cái rất đẹp như cái hộp dài sơn màu cánh bọ cạp kia, cũng có những cái xấu đến khủng khiếp như những bức tượng nhỏ màu sắc sặc sỡ nọ. Nàng bước tới ô cửa sổ mở ra phía điện Tuylơri, Raphaen đi theo nàng, tay bưng hai ly đầy một thứ nước màu hổ phách.

- Tôi uống để chúc sắc đẹp của cô.

Lêa nghiêng đầu, cười nụ và nâng cốc. Nàng uống và nhăn mặt.

- Cô không thích phải không?

- Mùi rượu thế nào ấy.

- Cô cứ uống thêm, cô sẽ thấy là chúng sẽ quen thôi.

Họ đứng tựa lan can, chậm rãi uống. Mùi khói đến buồn nôn làm họ phải khịt khịt mũi.

- Khói gì thế? – Lêa hỏi.

- Khói như thế suốt từ sáng nay về phía Bulônhơ. Mời cô quay vào thôi.

Hai người ngồi xuống chiếc tràng kỷ để đầy gối.

- Va li cô có còn chỗ không? – Ông ta hỏi.

- Cái đó còn tùy. Vì sao vậy?

- Hôm qua, tôi hứa đưa cô mượn mấy cuốn sách mà tôi cho là hay nhất trong nền văn học hiện nay.

Cầm lấy ba cuốn nằm trên tràng kỷ, ông ta hơi ngập ngừng khi trao cho Lêa.

- Không, tôi không cho cô mượn đâu, tôi biếu cô đấy. Có thể đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau. Cô sẽ giữ lấy sách làm kỷ niệm. Đây là cuốn "Hoàng hôn của các thần linh" của Elimia Buốcgiơ (1) hoàn toàn có thể sánh với các tác phẩm của Phlôbe (2). Cuốn "Cuộc đời Răngxê" này, có lẽ cô còn trẻ quá, chưa thích hợp. Nó là cuốn sách của tuổi tráng niên trước tuổi già. Ồ! Cô sẽ đọc về sau, lúc thích hợp. Còn đây là "Anh yêu" của nhà đại văn hào nữ Côlet. Nhân vật, một gương mặt phụ nữ tuyệt vời, trùng tên với cô. Trong cuốn tiểu thuyết, có tất cả niềm vinh và nỗi nhục của người đàn bà. Cầu mong cô giống nàng. Cô có thích thơ ca không?

- Có, chút ít.

- Chút ít, thế là chưa đủ. Cô hãy đọc Necvan (3), nhà thơ rất mực tuyệt vọng.

(1, 2, 3: Các nhà văn, nhà thơ hiện đại Pháp).

Lúc này ở Raphaen Man không còn một dấu vết nào của con người khinh suất, của tay bán thảm hay áo lông, của kẻ lấy tin cho tờ Marian hoặc của kẻ gian dâm đồng tính của Pari nữa! Lêa hiểu là tặng nàng mấy cuốn sách này, ông ta để lại trong đó một phần thân thiết của bản thân mình.

- Cảm ơn. – Nàng nói gọn và đặt một nụ hôn lên má ông ta.

Ông ta đứng dậy để che giấu xúc động.

- Cô bé, nếu tôi có yêu một người đàn bà thì tôi muốn người đó phải như cô. – Ông ta vừa nói vừa cúi xuống, vẻ kính cẩn.

Lêa nhìn đồng hồ.

- Tôi phải về: đã hơn sáu giờ rồi.

- Tôi sẽ tiễn cô. Một cô gái trẻ, đẹp không nên đi một mình ngoài đường phố trong thời buổi này.

- Nhưng có ai ngoài đường đâu.

- Chính đấy là điều nguy hiểm. Cô hãy tin lời một kẻ thành thạo những chốn tối tăm. Những gã bậy bạ bao giờ cũng ẩn náu ở những chốn tĩnh mịch. Nên tránh những cuộc gặp gỡ bất ngờ. Cô trao sách cho tôi, để tôi bọc lại.

Ông ta lấy từ một chiếc tủ cao sơn đen khảm ngà một tấm khăn san lộng lẫy bằng lụa đỏ thêu hoa và hình chim nhiều màu, gói ba cuốn sách lại.

- Cái gói này hoàn toàn hài hoà với trang phục của cô. – Ông ta vừa nói vừa trao gói sách và mở cửa cho cô gái.

- Ông vẫn ăn bận như thế, không thay quần áo để ra phố? – Lêa ngạc nhiên hỏi.

- Thì cô chẳng bảo tôi là Pari hoang vắng hay sao? Mà dù có đông người nữa thì đã sao? Tôi thấy người châu Phi bao giờ cũng là những người trang phục lịch sự nhất.

Ngoài trời, mùi khói làm vẩn đục bầu không khí mát lạnh. Raphaen khoác tay Lêa.

- Chúng ta đi dọc bờ sông nếu cô muốn. Có thể đây là lần cuối cùng chúng ta cùng nhau đi dạo thế này.

Phía trước Viện hàn lâm, hai quầy sách mở cửa, một của một người đàn bà to béo khó đoán tuổi tác, một của một ông già ánh mắt mệt mỏi. Họ chào Raphaen như chào một người quen biết, không hề chú ý đến trang phục của ông ta.

- Hôm nay ông và bà cùng mở cửa hả? Chắc hẳn không được đông khách.

- Ồ! Ông Man, những người can đảm nhất cũng đã bỏ chạy, ông

thấy phải rời bỏ cái thành phố này thì có khổ sở không?

- Ông và bà cũng nên làm như họ.

- Tôi ấy à? Thưa ông? Không bao giờ. Tôi lớn lên ở đây, tôi ra đời trong một cái sân trên đường phố Xanh-Oguyxtanh, tôi theo học ở bến tàu Xanh-Misen, và tôi lấy vợ ở Xanh-Xêvơranh. Bà vợ quá cố của tôi là con gái một người buôn đồ cổ ở Benlơrin. Bà ấy được mai táng ở nghĩa trang Lasedơ. Con gái tôi mở tiệm rượu ở Môngmac, con trai cả tôi có cửa hiệu ra trò ở trước Nhà thờ Đức Bà, và con trai út tôi, khi từ cuộc chiến tranh bẩn thỉu này trở về, sẽ nối nghiệp tôi. Ra khỏi Pari, chúng tôi chỉ có héo mòn đi thôi, cả thể xác lẫn tâm hồn. Vì vậy chúng tôi ở lại, có phải thế không, Giécmen?

Người đàn bà béo, da sạm nắng như da lính thuỷ tuyên bố ầm ĩ:

- Ông nói quá dài dòng đấy!

Raphaen và Lêa đi tiếp.

Những tia nắng chiều tà nhuộm hồng những bức tượng kỳ cục trên Cầu-Mới. Những chiếc xe hơi quá tải chạy về hướng đại lộ Xanh-Misen. Đến phố Ghênêgô, qua một ô cửa sổ để mở, họ nghe đồng hồ điểm bảy giờ.

- Nhanh lên, tôi bị muộn mất.

Trên đường tới đại lộ Raxpay, họ chỉ trao đổi một vài lời. Như hai người bạn, họ hôn nhau trước cửa và chúc nhau may mắn.

Hôm sau, Cami nhận được thư Lôrăng. Anh đang ở gần Bôve. Trong thư, anh miêu tả nó như một thành phố rất đẹp có ngôi nhà thờ uy nghi, lộng lẫy.

- Thư đề ngày nào thế? – Lêa hỏi.

- Ngày 2 tháng sáu. Sao vậy? Ồ! Lạy Chúa! Sau ngày đó Bôve bị tàn phá. – Cami lầm bầm và nằm soài xuống.

Sững sờ, Lêa không nghĩ tới việc giúp đỡ cô bạn khốn khổ.

- Lêa! – Cami năn nỉ.

Nhưng quá sửng sốt, Lêa cũng không nghe thấy. Cuối cùng, ra khỏi cơn đê mê, nàng mới lo chăm sóc Cami. Cơn khủng hoảng ra đi, hai người ôm choàng lấy nhau và khóc nức nở. Chợt bác sĩ Đuyboa bước vào. Ông như già đi đến mười tuổi. Tuy rã rời, ông vẫn cố an ủi họ.

***

Thứ ba 11 tháng sáu, Lêa, Cami và Giôdet sẵn sàng ra đi, chỉ còn thiếu xe hơi. Bắt đầu một đêm dài mong đợi.

http://tieulun.hopto.org

***

Buổi sáng thứ tư, không khí hết sức căng thẳng và Lêa đành ra khỏi nhà, bảo là đi xem có xe lửa ở ga Aoxteclit không. Chân đi dép, nàng nhanh nhẹn bước trên đại lộ Xanh-Giecmanh, vượt những nhóm người thảm hại đẩy xe trẻ em, xe bò, thậm chí cả xe cút kít, chất đầy đủ mọi thứ: đồng hồ treo tường, máy hút bụi, máy khâu, phong vũ biểu, lọ đựng cá vàng, đệm giường, chân dung tổ tiên hoặc ảnh cưới phóng đại, chuồng chim trong đó nhảy nhót như điên một con bạch yến hay một đôi cu gáy; búp bê đầu bằng sứ, thảm trải nhà màu sắc nhợt nhạt… Nhiều trẻ em da mặt xanh mét, phụ nữ nét mặt mệt mỏi, người già kiệt sức. Họ từ đâu tới? Từ ngoại thành, từ phương Bắc, từ Bỉ?... Tới đại lộ Xanh-Misen, một số nhập vào dòng người đi ngược về phía Lucxămbua; một số khác tiếp tục theo hướng nhà ga Aoxteclit như Lêa… Một đám người dày đặc bảo vệ xung quanh nhà ga. Những người bị chặn lại ở đây truyền nhau những tin tức hết sức kỳ lạ.

- Bọn Đức đã tới Ăngghiên…

- Không, chúng ở Ăngve…

- Chúng đã cho nổ những kho dầu lửa xung quanh Pari…

- Chúng ném bom Vecxay…

- Xe lửa không chạy nữa…

- Cửa ga đã bị đóng…

Đúng là như thế.

Một nhân viên đường sắt, đứng trên mui một chiếc xe hơi, phía sau dãy hàng rào sân ga, dùng loa phóng thanh nói với đám đông. Sau nhiều lần anh ta yêu cầu, đám đông tương đối lặng im.

- Để đảm bảo an toàn, chúng tôi đóng cửa nhà ga cho đến năm giờ chiều…

http://tieulun.hopto.org

Tiếng phản đối nổi lên khắp nơi.

- Im lặng… cho tôi nói… im lặng…

Tiếng la ó dịu đi.

- … Như vậy để hành khách hiện ở trên sân ga có thể lên tàu…

- Ồ!... Thế còn chúng tôi?...

- Tất cả mọi người đều sẽ đi… Đã dự kiến hai trăm ba mươi tám chuyến tàu bổ sung cho ga Aoxteclit và ga Môngpacnax… Giờ đây, cứ năm phút một, có một chuyến rời Pari… Tất cả mọi người đều sẽ đi… Bà con đừng nôn nóng…

Lêa vất vả lách giữa hững đôi chân của những người đã ngồi bệt xuống giữa lòng đường, hành lý để quanh người. Đi gần tới Bách thảo, nàng thấy các thảm cỏ đều chật ních những người cắm trại bất thần. Nàng đi qua vườn để tới phố Linê, hy vọng ở đấy đỡ đông đúc hơn. Một gã đàn ông lẽo đẽo theo sau nàng đến tận phố Trường học, lúc đầu nói những lờ ngốc nghếch, và về sau những lời dâm dật bỉ ổi. Nhưng đến đấy, không biết vì sao, hắn không đeo đuổi nữa.

Đi qua trước tiệm Đuypông-Latinh ngửi mùi khoai tây rán, nàng sực nhớ mình chưa ăn trưa. Tiệm rượu không đông người. Lêa ăn ngon lành đĩa khoai rán, uống một cốc bia, sau đó một ly cà phê; rồi đi về phía nhà hát Ođêông một cách vất vả giữa đám đông đi ngược đại lộ Xanh-Misen.

Lúc đó là bốn giờ chiều.

Chương 14

Xe tới nơi lúc năm giờ sáng, do một chàng trai lái. Hoàn toàn kiệt sức, anh ngồi ngủ cạnh nhà bếp, hai tay ôm đầu, trước ly cà phê anh không còn đủ sức uống.

Được Giôdet giúp một tay, Lêa vội đưa hành lý xuống và thu xếp chỗ cho Cami thật thoải mái. Giao việc trông xe cho Giôdet, nàng đi đánh thức người lái dậy. Sau một tiếng nghỉ ngơi, anh ta thức giấc, vẻ mơ màng, ly cà phê hâm nóng làm anh có phần tỉnh táo lại.

Nghe theo lời dặn của Cami, Lêa khoá đồng hồ khí đốt và điện lại, khoá cửa, nghĩ bụng chẳng biết sau này mình có quay trở lại đây không.

Ngoài đường, người lái đã buộc xong và một chiếc hòm lớn lên nóc xe.

- Tôi quên chưa tự giới thiệu. Tôi tên là Ăngtoan Đuyrăng. Tôi sẽ đưa các bà tới Etampơ, tôi phải gặp bạn bè ở đấy. Nhờ ông Tavecniê, chúng ta có giấy phép thông hành cho phép đi qua cổng thành Ooclêăng và năm chục lít xăng.

- Vì sao lại phải có giấy thông hành để đi qua đấy? – Lêa hỏi.

- Thưa cô, tôi không rõ. Những người dân thường muốn rời Pari

đều phải đi qua cống thành Itali.

Họ đi hết ba tiếng mới tới cổng thành Ooclêăng có lính canh gác. Những người này buộc đám đông đi về cổng Itali. Nhờ có giấy tờ, các sĩ quan cho họ đi qua. Cho tới quốc lộ 20, họ đi qua những con đường ngoắt ngoéo và bị kiểm soát một lần nữa trước khi đi vào con đường Ooclêăng. Đường vắng tanh, chỉ có xe quân sự qua lại. từ Mônglêry, họ vượt qua những người đi bộ đầu tiên: mấy người đàn bà đi giày vải hoặc giày cao gót, co kéo mấy đứa bé ăn mặc vội vàng, hay đẩy xe nôi trong đó cái đầu một đứa bé sơ sinh nổi lên giữa các bọc đồ đạc. Một số người kéo những chiếc xe có càng chở rất nặng. Trên một vài chiếc có chở cả những người già hay người tàn tật. Lẫn trong đám đông, có nhiều binh lính rã ngũ, đầu không mũ, vẻ mặt ngơ ngác. Vài người trong đám này mang va li, mấy người khác mang súng, đầu cúi thấp trốn tránh sự kiểm soát quân sự.

Xe len lỏi mỗi lúc một khó hơn giữa dòng người cứ đông đúc mãi lên, với những xe đạp, xe máy, xe ngựa, xe bò kéo, camiông nhỏ, xe đạp ba bánh, xe cứu hoả, xe hơi mà người ta không thể hiểu vì sao dầu cũ kỹ đến thế chúng vẫn chạy được. Thậm chí có cả xe tang nữa. Xe nhích từng bước vượt qua Acpagiông. Một người lính kiểm soát giao thông đến bảo họ là cấm không được vượt. Lêa xuất trình giấy thông hành, anh ta bèn giơ tay lên trời. Ý muốn nói: "Nếu vậy thì cứ vậy!". Ở các ngã ba, ngã tư, chỗ này một lính thuỷ, chỗ kia một người lái máy bay hay mộtlính bộ binh, cố gắng, bằng sự có mặt của mình đem lại cho cuộc di cư thảm hại này một vẻ bề ngoài có tổ chức. Người lái cho xe lăn bánh trên cánh đồng dọc đường cái và vượt được vài chục chiếc xe buýt chở phạm nhân và lính canh gác. Họ từ nhà giam nào tới? Chẳng mấy chốc, Ángtoan lại phải trở lại đường cái. Xe từ từ lăn bánh dưới trời nắng chói chang làm rám các khuôn mặt đẫm mồ hôi của đám người đi xe đạp và đi bộ.

Trên lề đường, một người đàn ông đứng trước mảnh vườn nhỏ, tay cầm một chiếc ca nhôm móp méo, trước mặt đặt những chiếc xô đựng đầy nước. Y đập đập vào xô để người ta chú ý và gọi những người tị nạn:

- Nào, bỏ tiền ra! Mười xu một cốc, hai phrăng một chai.

Vợ y đưa cho những người khát nước một cốc hay một chai và thu tiền.

- Thật nhục nhã! – Cami thốt lên.

- Từ nay đến hết cuộc hành trình, bà còn thấy vô số những chuyện như thế. - Người lái xe nói, giọng chán nản.

Cuối cùng họ tới Etampơ. Họ đi bốn mươi sáu kilômét mất sáu tiếng ròng rã.

Dân cư cái thành phố bé nhỏ này đã nhập vào đám người tị nạn. Chỉ còn một khách sạn mở cửa để bán cà phê, bánh mì và pho mát. Những người tản cư giành giật nhau. Phải mất hơn hai tiếng mới vượt qua được vùng này. Người lái xe không sao gượng nổi nữa, anh lái như một người máy, đầu thường gục xuống tận ngực. Bỗng anh nhận ra xe đã vượt qua Etampơ và trở nên tỉnh táo. Anh đỗ xe lại.

- Tôi không thể đi xa hơn. Tôi khuyên các bà đi theo những con đường nhỏ.

- Anh không bỏ rơi chúng tôi giữa đường chứ? – Giôdet phản đối.

- Tôi nhận được lệnh, tôi không được phép đi xa hơn.

Ngay lúc đó, át cả tiếng động cơ, là tiếng kêu la của trẻ con, tiếng bước chân rậm rịch của hàng nghìn người, và tiếng gầm rú khủng khiếp.

- Nhanh lên, xuống xe đi. – Ăngtoan vừa kêu to vừa rời khỏi xe – Các bà nằm xuống rãnh đi.

Cami được Lêa dìu ra khỏi xe, hai tay co quắp trên bụng như muốn che chở cho cái thai. Nàng chạy và lăn trên đám cỏ bụi bặm trong rãnh, cạnh Giôdet đang run bắn người lên và hai vợ chồng ông già nép vào nhau.

Máy bay lượn thấp tới mức trông thấy rõ tên giặc lái, rồi lại vụt lên cao trong một bầu trời quang đãng. Cơn sợ hãi vừa qua đi và một vài người bắt đầu ngẩng lên thì bỗng máy bay vòng lại đột

ngột và bọ Đức nã liên thanh xuống hàng người tị nạn kéo dài, im lìm trên mặt đất.

Đạn làm bụi đường tung toé lên đầy người Lêa. Máy bay lượn đi lượn lại hai ba lần. Khi ngớt tiếng gầm rú chết người, một bầu không khí im lìm kéo dài, sau đó vang lên những tiếng kêu la đầu tiên, những tiếng rên rỉ đầu tiên, những tiếng la hét đầu tiên, trong lúc một làn khói đen sặc sụa mùi thịt người, mùi cao su và mùi xăng bao phủ lên đám người hỗn độn. Giôdet đứng dậy trước tiên, ngơ ngóc, người đầy máu. Cami nhổm dậy từ từ, nguyên vẹn. Cạnh nàng, hai vợ chồng ông già không động đậy. Chị lắc vai người chồng. Ông ta ngã lăn xuống đất: một phát đạn đã giết chết cả hai vợ chồng. Nắm chặt hai tay,Cami kìm một tiếng thét. Kìm chế sự kinh tởm, nàng cúi xuống vuốt mắt cho hai xác chết. Lêa vừa đứng dậy thì thấy tất cả quay cuồng xung quanh mình. Nếu không có Cami, nàng đã ngã vật xuống.

- Chị ơi, chị bị thương rồi!...

Lêa đưa tay lên trán và thấy tay đầy máu. Nàng thấy thật kỳ cục nhưng không hoảng hốt.

- Để tôi xem nào. - Một người đàn ông trạc sáu mươi, mái tóc dày, bạc trắng bảo – Tôi là thầy thuốc đây.

Ông lấy bông băng ra từ hộp đồ nghề.

- Chỉ là vành xương lông mày thôi, không có gì nghiêm trọng đâu. Tôi sẽ băng cho cô thật chặt để cầm máu.

Lêa để thầy thuốc băng, trong người hơi choáng váng.

Ngồi bên vệ đường, với dải băng trên mặt, Lêa trông tựa một thương binh của cuộc đại chiến 14 – 18. Ánh mắt lạnh lùng, nàng ngắm nhìn xung quanh: nhiều xe hơi bị cháy, nhưng như có phép lạ, xe của họ vẫn nguyên vẹn. Nhiều xác chết nằm ngổn ngang. Nhiều người bị thương rền la, kêu gọi được cứu giúp. Phải mấy tiếng đồng hồ mới chuyển họ đi hết được. Không một ai nghĩ tới ăn uống. Tám giờ tối, Lêa ngồi vào trước tay lái. Còn anh tài xế thì đã biến mất. Cami nài nỉ để Lêa cho một bà già đi nhờ xe. Bà cụ không tìm thấy người nhà.

Trên một chặng đường dài, đâu đâu cũng nhìn thấy cảnh tàn phá và chết chóc. Trời sẩm tối, Lêa rời khỏi quốc lộ 20 ở Angiecvin, hy vọng gặp một tiệm ăn hay một quán cà phê mở cửa. Nàng mệt nhoài, máu ở vết thương vẫn chảy trên má. Không tìm thấy gì hết. Tất cả đều đóng cửa. Trong làng chen chúc người tị nạn. Họ nằm ngủ dưới cổng làng, trong nhà thờ, trong trường học, trên quảng trường và cả trong nghĩa địa. Nàng dừng xe cạnh một cánh đồng. Cả bốn người đàn bà xuống xe. Đêm êm đềm, trời đầy sao, không khí thơm mùi cỏ khô. Giôdet mở giỏ thức ăn, mọi người xúm lại ăn ngấu nghiến.

***

Sáng sớm ngủ dậy, họ thấy một bánh xe hết hơi. Không sao thoá bánh ra được, Lêa chạy đi tìm một người chữa xe. Cũng như mọi cửa hiệu khác trong làng, hiệu chữa xe đóng cửa. Trên quảng trường nhà thờ, mấy nữ tu sĩ cho trẻ em uống sữa nóng. Lêa nhờ họ chỉ chỗ tìm thợ chữa xe.

- Cô bé tội nghiệp, không có ai đâu. Tất cả đàn ông khoẻ mạnh đều ra trận hoặc bỏ trốn rồi: ông xã trưởng, công chứng viên, thầy thuốc, lính chữa cháy, thầy giáo, người làm bánh, mọi người đều đi hết. Chỉ còn lại cha cố già nua. Con ơi! Ngay cả Chúa cũng bỏ rơi chúng ta!

- Bà Gian, bà có im đi không? Sao bà dám nghi ngờ lòng tốt của Chúa? - Một nữ tu sĩ, nét mặt mệt mỏi, phản đối.

- Thưa mẹ bề trên, tôi xin lỗi, nhưng đã chứng kiến bao nhiêu khổ ải từ khi chúng ta ra đi, tôi càng ngày càng nghi ngờ lòng tốt ấy.

- Bà Gian, mệt mỏi khiến bà nói những điều bất kính, bà đi nằm nghỉ đi.

Rồi quay sang Lêa:

- Con ơi, tới đây, mẹ sẽ thay băng cho con.

Hai bàn tay khéo léo cởi bông băng bẩn ra, rửa vết thương chạy

dài trên mí mắt và dùng băng dính áp chặt lên một lớp gạc dày.

- Không có gì nguy hiểm đâu, nhưng rồi phải mất vài mũi khâu.

- Thế thì mặt con có bị dị dạng đi không?

- Con yên tâm. – Bà xơ đáp với một tiếng cười trẻ trung – Con vẫn kiếm chồng được thôi.

Lêa cảm ơn và đi về phía xe hơi. Ba lần, nàng nhờ những người đàn ông vác những vác nặng trên vai đến giúp. Không buồn trả lời, họ ẩy nàng và bước đi. Ra khỏi cổng làng, chán nản, nàng ngồi lên một cột cây số.

- Lêa!

Mệt mỏi tới mức nghe gọi tên mình ở một chốn hết sức xa lạ thế này mà nàng cũng không kinh ngạc nữa, Lêa ngẩng đầu lên. Trước mặt nàng, một anh lính bẩn thỉu, râu xồm xoàm, đầu trần, tóc dài lút gáy, áo capốt, giày và xà cạp dính đầy bụi đường, mũ treo lủng lẳng, mỗi vai mang một túi dết, súng cầm tay. Anh trân trân nhìn nàng.

Lêa đứng vụt dậy. Người kia là ai? Sao hắn biết tên nàng? Thế nhưng… ánh mắt ấy… đôi mắt màu xanh ấy…

- Machiax…

Nàng kêu lên và ôm choàng lấy anh. Khẩu súng rời khỏi tay chàng trai.

- Machiax… Machiax…

- Em… em đấy ư?... – Chàng trai vừa ấp úng vừa hôn lên khắp mặt cô gái.

- Gặp anh, em mừng quá! Anh làm gì ở đây?

Anh nhặt súng lên rồi đáp:

- Anh đi tìm trung đoàn. Người ta bảo anh trung đoàn ở phía Ooclêăng. Còn em, em làm gì trên đường trường thế này? Anh đinh ninh em đang sống yên ổn ở Môngtiac.

- Em cùng đi với Cami đờ Acgila. Cô ấy sắp sinh và bị ốm. Chúng em đã không ra đi được sớm hơn. Gặp được anh, may quá: xe hơi bọn em bị pan.

Thấy hai người đi tới, Cami, Giôdet và bà cụ già vui mằng hết chỗ nói!

- Lêa. – Cami nói – Tôi cứ sợ có việc gì xảy ra đối với chị.

- Trong làng, tôi không tìm được ai tới giúp cả. May sao tôi gặp Machiax. Cô còn nhớ Machiax Phaya, con trai bác trông coi hầm rượu chứ?

- Tất nhiên là có. Machiax, anh khoẻ không?

- Nhì nhằng thôi, thưa bà. – Anh đáp trong tiếng thở dài.

Uống xong một ít cà phê còn ấm ngay trong nắp phích, Machiax thay bánh xe.

Chuông nhà thờ điểm chín giờ.

Machiax lái xe trên các con đường nhỏ theo hướng Ooclêăng. Các bà, các cô yên tâm nhờ sự có mặt của anh. Cami, Giôdet và bà cụ già ngồi ngủ. Bàn tay Lêa đặt một cách tin cậy lên đùi chàng trai.

Trên con đường hẹp, bụi trắng xoá, từng đoàn người đi bộ và xe cộ nhích từng bước một. Hai bên vệ đường, những chiếc xe hơi bị bỏ lại, có mấy chiếc bị đốt cháy, xác ngựa, xác chó, những cái hố vừa mới đào ngoài cánh đồng, đồ đạc lỉnh kỉnh, nồi niêu xoong chảo, những chiếc va li toang hoác, tất cả chứng tỏ những vụ ném bom vừa qua. Trước mặt họ, một chiếc ô tô cũ kỹ, quá tải, trên nóc xe có hai chiếc đệm cuộn tròn, nằm chết giữa đường, Machiax xuống xe và đẩy nó sang vệ đường. Một người

đàn bà bế trên tay một trẻ sơ sinh, hai đứa nhỏ khác bíu vào váy, vừa nhìn xung quanh vừa khóc. Machiax lên xe và xe lại lăn bánh.

Khoảng một giờ chiều, họ dừng lại ăn trưa, sau khi đi được khoảng ba chục cây số.

Ở nhà tắm công cộng của một làng nọ, họ tắm rửa qua loa và lấy lại được ít sức lực. Cami có vẻ mệt mỏi, nét mặt căng thẳng. Chị không thốt ra một lời rên rỉ nào tuy trán đầm đìa mồ hôi. Bà cụ già – không ai biết tên cụ - lắc lư mái đầu dưới chiếc mũ quả phụ, nói đi nói lại đến não lòng:

- Misen, chú ý tới mấy đứa trẻ; Gioocgiơ, Lôic, các cháu quay trở về…

- Cô bảo bà ta im đi. – Lêa giận dữ bảo - Bảo bà ta im đi.

Cami quàng tay lên đôi vai gù gù của bà già không tên.

- Bà đừng sợ, Gioocgiơ và Lôic không sao cả đâu, chúng đang ở với mẹ.

- Misen, chú ý tới mấy đứa trẻ…

Với một cử chỉ mệt mỏi, Lêa lấy tay che mặt, bàn tay gầy guộc tới mức nàng đã phải bỏ nhẫn ra cho khỏi bị đánh mất.

- Bà không biết cư xử với những người bị đau đầu ư? – Giôdet vừa nói vừa lấy ngón tay trỏ vỗ vỗ trán.

Cô ta nắm lấy cánh tay bà già và lắc mạnh:

- Bà có im đi không nào hay bà muốn xuống vệ đường. Thằng Gioocgiơ và thằng Lôic của bà, bà sẽ gặp chúng dưới âm phủ ấy.

- Giôdet, cô nói với một bà cụ già như thế mà không biết xấu hổ hay sao? – Cami phản đối – Cô bỏ bà cụ ra!

Cô gái đỏ mặt, đầu tóc rũ rượi, quần áo lếch thếch, miễn cưỡng vâng lời. Trong chốc lát, mỗi người ngồi im lặng ăn một quả trứng luộc hoặc một lát xúc xích, trong lúc trên con đường nhỏ, dòng người thảm hại vẫn lê bước dưới trời nắng chang chang. Ngay bà già cũng im lặng: cụ ngủ thiếp đi.

- Lại phải lên đường thôi! – Machiax lên tiếng.

Khi tới vùng ngoại ô Ooclêăng thì trời tối. Không một cửa hiệu, một ngôi nhà nào mở cửa; dân Ooclêăng cũng đã bỏ trốn. Đại lộ Satôđoong và xóm Baniê bị ném bom. Một cơn giông dữ dội đột ngột kéo đến, càng làm chậm bước tất cả đám người bị ném ra đường kia vì một nỗi sợ hãi khôn cùng và không biết đi về đâu. Ai núp được ở đâu thì núp; một vài người không ngần ngại phá cửa những căn nhà vắng chủ. Cơn giông bỗng chấm dứt đột ngột cũng như khi nó kéo tới. Những bóng đen từ những ngôi nhà bị phá phách phóng ra, chẳng cần giấu giếm, mang theo đồng hồ treo tường, tranh ảnh, lọ hoa, hòm xiểng. Bọn trộm cướp bắt đầu hoành hành.

- Tôi e chúng ta phải ngủ đêm trong xe. – Machiax lên tiếng sau khi xe không nhích nổi qua một tiếng đồng hồ.

- Cô ơi, cô ơi, bà bị ngất.

- Biết làm thế nào? Thử cho bà uống mấy giọt thuốc.

Giôdet cầm lấy cái lọ Lêa đưa cho và rót nước thuốc vào nắp phích. Cami từ từ tỉnh lại.

Xe lại lăn bánh được một quãng ngắn.

Như một đàn súc vật đần độn, dòng người chảy từ xóm Baniê, hai bên chiếc xe, đầu cúi xuống mệt mỏi dưới sức nặng của hành lý. Nếu không có tiếng động cơ xe hơi, tiếng bánh xe bò lăn, thì người ta ngỡ nhìn thấy qua đêm đen, thỉnh thoảng có những tia chớp rạch ngang, một đoàn bóng ma im lặng bước tới một số phận tăm tối.

Bên phải là một con đường lớn, lúc đầu hầu như hoang vắng, nhưng về sau chen chúc đám người đần độn vì sợ hãi. Còn

những người lái xe hơi hay xe bò thì vừa cho xe đi vừa ngủ gà ngủ gật. Đến một ngã ba, Mchiax cho xe quành và thận trọng lăn bánh trong đêm tối, đèn pha không bật sáng vì sợ máy bay. Họ tới một khu phố vừa bị ném bom. Từ những đống tro tàn, xông lên mùi bồ hóng ẩm ướt và mùi hầm hố nhớp nháp. Lêa rùng mình trong không khí nóng bức. Xe dừng trên một quảng trường nhỏ trồng tiêu huyền và không bị oanh tạc. Họ bước xuống xe, duỗi tay duỗi chân bị tê cứng sau mấy tiếng đồng hồ ngồi bất động. Mỗi người tìm một gốc cây đi tiểu tiện.

Giôdet giúp Cami nằm xuống một đám cỏ.

- Tôi lạnh. – Cami thầm thì.

Cô hầu quay về xe lấy mền đắp cho chị. Cami cảm ơn bằng một nụ cười rầu rĩ và hai tay nắm chặt lại trên bụng.

- Bà không cần gì nữa phải không?

Cami lắc đầu và nhắm mắt lại.

Bà cụ già bỏ ra đi trên con đường vẫn đầy xe cộ.

- Misen, hãy chú ý tới mấy đứa nhỏ.

Machiax và Lêa ôm ngang lưng nhau đi quanh quảng trường.

Gần một khu vườn nhỏ, mùi hoa hồng sực nức, Machiax đẩy một cánh cổng gỗ.

Hai người bạn trẻ đến dưới một cái giàn phủ đầy hoa hồng mà họ đoán là hoa hồng bạch. Họ ngồi xuống một chiếc ghế dài trên đó người ta bỏ lại mấy cái gối, khoan khoái hít thở bầu không khí thơm mát.

Lúc này không một chút hơi hướng chiến tranh.

Họ chỉ cần nhắm mắt lại là thấy mình ở Môngtiac trên chiếc ghế đá còn ấm mặt trời buổi chiều, mặt ngoảnh ra cánh đồng nho, lưng tựa vào bức tường có cây hồng già leo rủ xuống những

bông hoa màu trắng thơm ngát. Đấy là chốn nghỉ ngơi bắt buộc trong những buổi chiều dài mùa hạ khi mặt trời chiều tà toả những tia nắng vàng lên những viên đá cũ kỹ, những viên ngói trên hầm rượu và những tấm ván sàn khu nhà kho. Đấy là lúc từ mặt đất dâng lên một bầu không khí thanh bình mà mọi người dân Môngtiac đều dễ dàng cảm nhận.

Machiax siết chặt vòng tay. Đã từ lâu, đây là lần đầu tiên Lêa cảm thấy an toàn trong vòng tay người bạn buổi ấu thơ. Những trò chơi của họ trong đống cỏ khô, những buổi đuổi bắt nhau trong đám cỏ cao ngoài cánh đồng, sự say sưa của họ trong vụ hái nho, những buổi đua xe đạp trên bờ biển Xanh-Mexanh, những buổi dạo chơi trên lưng ngựa qua các cánh đồng nho, những buổi gặp gỡ dưới ánh trăng khi họ đi "thám hiểm" những căn hầm tối ở toà lâu đài của các công tước đờ Epecnông ở Cađiac, tất cả sống dậy trong ký ức nàng và làm nàng rùng mình.

Môi họ gắn chặt vào nhau một cách dữ dội, răng họ đụng vào nhau, hơi thở họ hoà lẫn, họ đặt vào nụ hôn tất cả niềm rạo rực muốn sống.

- Dừng lại, Machiax, em van anh.

- Vì sao?

- Mạnh quá đấy.

- Em không thích nữa ư?

- Ồ! Có chứ, nhưng anh chờ một lát.

Hai người nằm trên ghế gỗ, quần áo nhàu nát, đầu ngửa ra sau, ngây ngất vì mùi hoa hồng, hai con người say sưa biết bao với cuộc sống trước mắt.

Chuông điểm hai giờ đêm.

Không buồn kéo áo lót lên che thân, cô gái nằm dài trên ghế, gáy đặt lên đùi chàng trai. Nàng ngủ thiếp đi ngay. Chàng âu yếm nhìn nàng ngủ một lúc lâu. Xung quanh tối om. Chỉ có đôi vú nuột nà của nàng hơi lấp lánh. Để khỏi một lần nữa bập lấy ngực

nàng, Machiax kéo quần lót lên và cài áo lại cho nàng. Rồi châm lửa hút thuốc.

***

Cami giật mình choàng dậy một giấc ngủ bồn chồn; nàng băn khoăn một lát không biết mình đang ở đâu.

Tất cả đều mù tịt, ngay những cây tiêu huyền êm ả cũng vút cao lên, đen ngòm đầy vẻ đe doạ, trên đầu họ. Đứa bé trong bụng cựa quậy khiến nàng vừa đau đớn vừa vui mừng. Nàng gượng dậy, đứng tựa một thân cây. "Im lặng quá!" – nàng nghĩ thầm, tay ôm bụng.

Lúc đầu, Cami như nghe một tiếng rung chuyển xa xăm: có lẽ cơn giông, nàng lắng nghe… Cơn giông tới gần… Nó gầm thét… một bóng đen đổ xuống cạnh nàng.

- Thưa bà, thưa bà, máy bay…

Giôdet chưa kịp nói hết câu thì nỗi kinh hoàng đã ập tới: cả một chuỗi bom nổ gần sát quảng trường tới mức mặt đất rung chuyển và gạch ngói tung toé. Những tiếng nổ liên tiếp và ngọn lửa bốc cháy rất nhanh, soi sáng rực cả dãy tiêu huyền.

Mấy người phụ nữ chạy vội tới xe hơi. Machiax buộc họ tránh xa và kéo họ tới chỗ trống nhất trên quảng trường.

- Xăng đấy. – Anh nói vào tai Lêa lúc đó đang vùng vằng.

- Hình như bom nổ trên đoạn đường chúng ta đi qua lúc nãy. – Giôdet nói trong tiếng nấc.

Xa hơn, bom vẫn nổ. Người ta nghe tiếng súng máy lộp độp.

- Trời đất! Súng cao xạ đâu cả? – Machiax thét lên.

Anh không biết là ở Ooclêăng, không còn các giàn pháo phòng không. Tiếng máy bay xa dần… rồi lại vang lên. Chúng bay thấp và lại lượn trên thành phố. Một quả bom lớn trút xuống trong

một tiếng nổ kinh hoàng, phá huỷ những ngôi nhà cuối cùng, một ga ra và khách sạn Xanh-Enlăng. Đá, sắt thép và lửa đổ như mưa xuống đám người tị nạn dài dằng dặc.

Trên quảng trường, trước kia hết sức yên tĩnh, người ta chạy hối hả, đàn ông, quần áo tả tơi; đàn bà hoảng hốt bế trên tay những đứa trẻ rã rời; những con người mất bàn tay, cụt cánh tay, không còn một chút diện mạo con người. Một người khác hoảng hốt, cởi bỏ hết áo quần sau trận bom, nhảy lò cò với một tốc độ kỳ lạ trên một cẳng chân xỏ trong một chiếc giày đế thấp. Còn một cái chân cụt đẫm máu thì kéo theo một vệt sẫm trên mặt đường. Lêa cũng như Cami và Giôdet trố mắt ra nhìn những con người khốn khổ kia chạy trốn. Một chiếc xe cứu hoả rú còi inh ỏi chạy qua, rọi một luồng ánh sáng chói chang lên người họ. Một chiếc camiông nhỏ dừng lại bên cạnh. Một người đàn ông luống tuổi, đầu đội mũ Đại chiến 14 – 18, bước xuống.

- Không ai bị thương chứ?

- Không, không sao cả, cảm ơn. – Machiax đáp.

- Nhưng, cậu là lính, cậu… còn trẻ, cậu đến với bọn này, bọn này già nua và không được mạnh khoẻ. - Người đàn ông bảo và chỉ tay vào những người cùng đi.

- Anh đừng đi, Machiax. – Lêa kêu lên và bíu lấy tay anh.

- Cô làm thế là không tốt đâu, cô bé. – Ông già nghiêm khắc bảo – Hàng trăm con người khốn khổ bị vùi lấp ở kia, dưới các ngôi nhà. Phải đi cứu họ.

- Lêa, ông cụ nói phải. – Cami lên tiếng - Chị để anh ấy đi.

- Thế còn chúng ta, ở lại một mình, chúng ta rồi sẽ ra sao?

- Các cô cũng còn trẻ, các cô hãy đến giúp chúng tôi một tay.

- Không được đâu, cô bạn tôi đây đang ốm.

- Được, lên đường thôi, không bàn cãi nữa, có những người đang

chết ở kia.

Machiax kéo Lêa ra xa một ít.

- Họ là binh sĩ trong đội phòng thủ thụ động. Anh phải nghe theo lời họ. Em lên xe đi và gắng lái qua cầu.

- Nhưng bọn em không thể bỏ mặc anh ở đây.

- Anh phải làm nghĩa vụ của mình, dù ở mặt trận hay ở đây.

- Nhưng chúng ta đã thất trận rồi! – Lêa hét lên.

- Thế thì sao? Đâu phải là một lý do! Em đừng khóc, chúng ta sẽ gặp lại nhau. Em cầm lấy súng anh, chẳng biết có xảy ra việc gì không. Em phải chăm sóc lấy mình, anh yêu em.

Dưới ánh mắt rầu rĩ của ba người đàn bà, Machiax cầm lấy đồ đạc trong xe và bước lên chiếc camiông nhỏ lăn bánh về hướng đám cháy.

Gục đầu vào cánh tay, Lêa ngồi trên thân xe nức nở.

- Cô ơi, phải đi thôi. – Giôdet lên tiếng trong khi dìu Cami, hai má ngày càng thêm lõm xuống.

- Đúng đấy, khóc lóc mà làm gì! – Lêa đáp và bóc lớp băng đã bong ra vì trời nóng.

Hai người đặt Cami nằm xuống chiếc ghế phía sau xe.

- Cảm ơn. – Cami thầm thì – Bà cụ già đâu rồi?

- Thưa bà, cụ ấy bỏ đi từ lâu rồi. – Giôdet vừa đáp vừa chỉ tay về hướng đám cháy.

Cami rên rỉ, nửa mê nửa tỉnh. Giôdet, đầu ngoái ra ngoài cửa xe, chỉ đường cho Lêa băng qua đủ mọi đồ vật gãy nát, những tia

nước vọt ra từ những đường ống bị vỡ, những mảnh gỗ cháy từ trên các ngôi nhà rơi xuống.

- Cẩn thận, bên phải, có một cái hố lớn.

Lêa chỉ tránh được nửa hố, xe lắc lư, khiến Cami thét lên, còn Giôdet thì cất một tiếng chửi thề. Phía sau họ, một ngôi nhà sụp đổ, đá tới tấp rơi xuống thân xe phủ một lớp bụi dày.

- Tôi chẳng thấy gì nữa. – Lêa kêu lên.

Ngồi bất động giữa tiếng rít của những ngọn lửa hình như bao vây họ tứ phía, Lêa thử cho hoạt động que gạt mưa ở tấm kính, không có kết quả.

- Xuống xe đi. – Lêa ra lệnh cho Giôdet – Đi lau tấm kính chắn gió đi.

- Không, thưa cô, tôi sợ lắm. – Cô gái vừa nói vừa nức nở.

Lêa giơ tay, nắm lấy tóc cô.

- Xuống đi, tao ra lệnh cho mày phải xuống.

Lêa đánh tới tấp nhưng cô gái không hề chống cự.

- Thôi đi, Lêa, tôi van chị, thôi đi.

Cami cố sức dùng hai bàn tay yếu ớt giữ tay Lêa lại.

- Để tôi xuống, chị đưa tôi miếng giẻ.

- Cô điên hay sao? Thậm chí cô không còn đủ sức đứng nữa. Muốn giúp thì cô trao cho tôi chiếc mền.

Ra đến ngoài, Lêa như bị bao phủ trong hơi nóng đám cháy. Nhờ chiếc mền, nàng đã lau hầu hết bụi. Bỗng nàng nghe phía sau một tiếng kêu rồi sau đó, tiếng một người ngã sập xuống bên

cạnh mặc dù tiếng ồn ào xung quanh. Nàng quay lại đột ngột, sẵn sàng giáng tấm mền xuống. Nhưng nàng bỗng ngừng tay.

Dưới ánh sáng ngọn lửa, Cami đứng sững. Cầm chắc nòng súng trong tay, chị đăm đăm nhìn xuống đất. Một xác đàn ông mặt đầm đìa máu, nằm dưới chân nàng. Cạnh xác, lấp lánh một lưỡi dao hàng thịt dài. Cực kỳ kinh ngạc, Lêa cúi xuống và lắc mạnh gã đàn ông đang nằm bất động. Nàng từ từ ngẩng lên, nhìn người đàn bà vừa cứu mạng cho mình như thể mới nhìn thấy lần đầu tiên. Cami yêu thương đã không ngần ngại nổ súng! Trong lúc ốm yếu, sao nàng có thể có sức mạnh ấy? Lêa nhẹ nhàng cầm lấy súng từ tay nàng. Như thể chỉ chờ có thế, Cami quỳ sụp xuống cạnh xác chết.

- Lạy Chúa, hắn đã chết rồi hay sao?... Tôi không làm sao khác được… chị hiểu chứ? Tôi thấy hắn bước lên, con dao to tướng vung lên… hắn sắp giết chết chị… Sau đó, tôi không biết gì nữa…

- Cảm ơn. – Lêa nói một cách nhiệt tình mà chính nàng cũng thảng thốt kinh ngạc – Thôi, cô lên xe đi, chúng ta đừng đứng đây nữa.

- Nhưng tôi vừa giết chết một con người! – Cami kêu lên và gậm gậm nắm tay mình.

- Cô không thể làm khác được, thôi cô lên đi.

Với những cử chỉ thân ái khác thường, Lêa dìu Cami lên xe.

Trong xe, Giôdet, từ nãy chứng kiến toàn bộ cảnh tượng, bây giờ vẫn ngồi, miệng há hốc, không nói nửa lời.

- Đến giúp tao một tay, không tao cũng giết chết cả mày. – Lêa quát tháo.

Như một người máy, cô gái bước ra khỏi xe.

- Nhanh lên!

Vừa ngồi được vào xe, Cami ngất ngay.

- Hãy lo chăm sóc cô ấy. Kìa, sao thế? Lên xe đi.

Giôdet kinh hoàng nhìn xuống mặt đất.

- Cô ơi… nó không chết. – Cô gái lúng búng.

Thật vậy, gã đàn ông đứng dậy, vung dao lên và lẩm bẩm:

- Khốn kiếp… chúng mày làm tao thế hả… mấy con đĩ… tao sẽ lột da chúng mày.

- Nhanh, lên xe, nhanh lên!

Giôdet chui tọt vào xe. Bình tĩnh, Lêa lùi lại, lên cò súng như Machiax chỉ bảo nàng trong lúc dừng xe để ăn trưa, và lùi mãi, tì súng lên vai và bóp cò. Súng giật làm vai nàng ê ẩm. Trước mặt nàng, cách mấy bước, gã đàn ông, một lỗ sâu hoắm chính giữa mậut đứng sững một khoảnh khắc, cánh tay giơ lên trời, rồi ngã sập xuống phía sau.

Ôm chặt súng vào người, Lêa đứng im, nhìn trân trân.

Một bàn tay nóng bỏng đặt lên tay nàng. Cami… cô ấy làm gì ở đây? Cô ấy không thể nằm im trong xe hay sao? Giá không phải săn sóc vợ Lôrăng đờ Acgila đi nữa, thì nàng cũng đã phải lo nghĩ nhiều lắm rồi. Lôrăng… lúc này chắc hẳn anh ấy đã chết; ngoài mặt trận phải tồi tệ hơn ở đây nhiều. Đúng thế, nhưng anh ấy là đàn ông, là lính, anh ấy có súng. Súng… nhưng nàng cũng có súng! Nàng không vừa giết chết một người đó sao? Păng!... chỉ một phát thôi. Chắc hẳn ba nàng phải kiêu hãnh về tài bắn súng của nàng. Chính ông đã chẳng tập cho nàng nhắm bắn trong buổi đi săn và những buổi chợ phiên đấy sao? Ông sẽ kiêu hãnh về con gái ông, chắc hẳn là như thế.

- Lêa…

Điều quan trọng là cô con gái Pie Đenmax đã biết chống cự: kẻ khốn nạn kia, với cái đầu vỡ tan: đã thấy rõ điều đó. Ha! Ha! Ha! Giờ đây thì hắn đã thành ma rồi. – Lêa trầm ngâm một mình.

- Này Lêa, chị Lêa, chị bình tĩnh lại đi.Xong cả rồi, chúng ta phải ra đi thôi.

Ồ! Chán quá! Với cái cô Cami này thì không bao giờ vui đùa được. Đi ư? Nàng biết là phải đi quá đi chứ, nhưng đi đâu? Tứ phía lửa cháy rừng rực, nóng như thiêu như đốt. Nàng lấy bàn tay bụi bặm chùi mồ hôi ròng ròng trên mí mắt làm vết thương cháy bỏng. Bỗng nàng buồn nôn dữ dội. Được Cami dìu và tựa tay vào báng súng, nàng nôn thốc nôn tháo.

- Chị thấy đỡ phải không?

Lêa ậm ự đáp lại. Đúng, thấy đỡ, nhưng không nên ở lại đây lâu hơn.

- Lần này thì hắn chết thật sự rồi. - Giôdet Lêa tiếng khi Lêa và Cami ngồi vào xe.

Toàn bộ lời ai điếu kẻ khốn kiếp kia chỉ có thế.

Tới quảng trường Đuynoa thì trời rạng sáng. Nhà cửa vẫn nguyên vẹn. Một trạm cấp cứu được thiết lập. Hàng chục người bị thương nằm ngay trên mặt đất, phần lớn bị bỏng nặng. Mấy nữ tu sĩ quần áo vấy máu bận rộn giữa đám đông. Lêa nhảy xuống xe.

- Thưa bà, tôi có thể tìm ở đâu một thầy thuốc không?

Người nữ tu sĩ, một lọn tóc muối tiêu lòi ra phía dưới mũ, ngẩng đầu Lêa một cách khó chịu.

- Không còn người nào nữa đâu, cô gái ạ. Chỉ có chúng tôi ở đây cùng với mẹ bề trên của chúng tôi thôi. Chúng tôi chờ xe cứu thương để chở người bị nạn đến bệnh viện Xôny hay bệnh viện lớn.

- Ở đâu vậy?

- Tôi không rõ, chúng tôi là người Etămpơ.

Thất vọng, Lêa nhìn quanh. May sao Cami bị ngất trở lại, không nghe gì, thấy gì hết. Một anh lính cứu hỏa gần như một đứa trẻ, chạy qua. Lêa giữ lại.

- Anh chỉ giùm đường ra cầu.

- Cầu à? sắp phá cả rồi. Dẫu sao, cô cũng không ra tới được đâu. Phải mất hàng giờ mới đi từ Mactroa đến đại lộ Đôphin nằm ở bên kia cầu Roayan. Từ đây, tốt nhất là di qua cầu Thống chế Giôpphơ.

- Qua đường nào?

- Thông thường thì qua phố Cunniê hay phố Thống chế Phốc. Rồi tới đại lộ Rôsơphatơ, vượt qua đại lộ và đi theo một trong những đường phố chạy xuôi về phía cầu.

Nói xong, anh ta vội vã chạy đi.

Đi trong khu phố Ooclêăng này, khi tới, khi lùi, khi quành, mỗi bước lại bị ngăn lại bởi đồ đạc đổ nát hay hàng rào dây thép gai của bộ đội, nàng đã mất những mấy tiếng đồng hồ. Cami vẫn chưa tỉnh. Gáy, vai, cánh tay Lêa đau nhói, vết thương trên trán cũng nhức nhối, và cả cái nắng này nữa!...

Từ khi kẻ lạ mặt cầm dao bị giết chết, Giôdet trở nên rất bình tĩnh, chốc chốc lại liếc nhìn Lêa ngồi trước tay lái, vừa thán phục vừa sợ hãi, ra sức giúp nàng, không còn ngần ngại xuống xe để nâng một cái xà nhỏ hay một đồ vật cản đường nữa. Việc Lêa bắn chết người làm cô gái vững dạ.

- Tôi đói rồi, thưa cô.

Quả là đã mấy tiếng, họ chưa ăn uống gì cả, nhưng làm sao có thể thấy đói được trong hoàn cảnh thế này!

Họ tới con đường trước cổng Xanh-giăng, đầy ứ những con

người sợ sệt. Từ khi vượt qua đại lộ Rôsơphatơ, họ gặp lại dòng người tị nạn trong cảnh cực kỳ hỗn loạn với những ngựa, xe trẻ em, xe cứu thương, binh sĩ rách rưới, đàn ông vẻ mặt dữ tợn thường là say khướt, người già được những người hảo tâm cõng trên vai, trẻ em bị xô đẩy, bị lạc í ới gọi mẹ. Giá có tắt máy đi, chiếc xe của Lêa cũng vẫn có thể lăn bánh vì có đám đông đẩy ở phía sau. Cuối cùng, Cami mở mắt nhưng vội nhắm lại ngay.

- A! Không, thế đủ rồi. - Lêa kêu Lêa vì sợ nàng lại bị ngất.

Hết sức cố gắng, Cami lại mở mắt.

- Giôdet, cho bà mấy giọt thuốc và ít nước lã.

Nước trong phích giờ đây chỉ còn âm ấm, nàng thấy ngon tuyệt vời.

- Cho xin nữa. - Nàng nói, giọng khản đi.

Đang định đưa chén nước Lêa miệng, ánh mắt Cami bắt gặp ánh mắt một đứa bé trai bước bên cạnh xe: xanh xao, nét mặt căng thẳng, luôn luôn đưa lưỡi liếm dôi môi nứt nẻ.

- Em cầm lấy. - Nàng vừa nói vừa trao cho chú bé chén nước qua cửa ô tô.

Chú bé cầm chén nước, cũng không kịp cảm ơn, uống ừng ực rồi trao cho một thiếu phụ mặc một bồ đồng phục màu đen, trước kia chắc phải trang nhã lắm. Nàng không uống mà cho một đứa bé gái trạc lên bốn lên năm uống.

- Cảm ơn bà. - Người mẹ nói.

Cami mở cửa xe.

- Mời bà lên.

Ngập ngừng một lát, người thiếu phụ đẩy hai đứa con lên trước cùng một bà già, vẻ rất đoan trang với mái tóc bạc trắng rất đẹp, đội chiếc mũ rơm đen.

- Mẹ tôi...

Đến lượt thiếu phụ ngồi xuống.

- Cami, cô điên hay sao, cô bảo họ xuống đi?

- Tôi van chị, chị đừng nói nữa. Chị nghĩ xem, chiếc xe này bỏ không đến một nửa, mà người ta không tước mất của chúng ta, thật kỳ diệu. Bây giờ thì vừa hết chỗ và chúng ta đã chọn được bọn đồng hành.

Cảm thấy Cami nói phải, Lêa lặng thinh.

- Cảm ơn nhiều lắm, cảm ơn quý bà, tôi tên là Lơ Mênextren. Xe chúng tôi bị hỏng ở Pitiviê. Mấy người tốt bụng thương hại mẹ tôi tuổi tác dã nhường cho cụ một chỗ tuy xe họ đã chật cứng. Ba mẹ con tôi đi bộ bên cạnh. Nhưng khốn nỗi! Xe họ lại cũng bị hỏng nốt.

- Làm sao đi từ Pitiviê, bà lại tới được cái xứ Oóclêăng lạ lẫm này? – Giôdet hỏi, vẻ ngờ vực và nhìn vào tấm bản đồ đường sá đặt trên đầu gối.

- Tôi cũng không rõ. Những người lính Pháp đưa chúng tôi tới Lê Obre, sau đó thì tôi không biết thế nào cả. Một vụ ném bom khủng khiếp ban đêm làm chúng tôi mất hết những người bạn mới gặp dọc đường.

Cami phân phát thức ăn. Họ nhai ngấu nghiến một cách ngon lành những mẩu bánh mì cứng đơ. Hai đứa bé chia nhau mấy quả táo còn lại. Sau đó bà cụ già và em bé gái ngồi ngủ.

Một chiếc camiông to tướng, chất đầy hồ sơ lưu trữ và trên nóc xe ngồi chồm chỗm mấy thằng nhóc, dừng bánh. Khói bốc um lên mọi phía và xe ì ra không chịu đi nữa. Tiếng kêu la, tiếng chửi bới inh ỏi. May sao, người ta mở được một cánh cổng và nhiều người tình nguyện đẩy xe vào phía trong. Đúng vào lúc đó, máy bay lại xuất hiện, lượn rất thấp. La hét ầm ĩ, đám đông tìm cách thoát khỏi con đường hẹp.

- Tiến lên… Đi đi nào… Cho tôi bước qua… Cút đi, đồ khốn kiếp… ruồi bọ… chú ý tới trẻ nhỏ… ba… má…

Trên cao, bọn lái thỏa sức hoạt động, Chúng nhào lộn, phân phát cái chết xuống mặt đất. Bom đạn trút xuống dữ dội ở phố Royan, phố Buôcgônhơ, quảng trường Xanh-Croa, dòng sông Loa. Cách đấy hai bước chân ở phố Ngựa Đỏ, một đoàn pháo binh bị tiêu diệt. Bọn sát nhân nhà trời làm một công việc thật đẹp mắt!

Một chàng trai cánh tay bị lìa khỏi người, nảy bật lên trên mũi xe, máu loang lổ trên tấm kính chắn gió, vụt đứng dậy và vừa chạy vừa gọi mẹ. Năm sáu người ngã gục dưới làn đạn súng máy. Một người bụng toang hoác sững sờ nhìn ruột gan mình lòng thòng trên bắp đùi. Bà Lơ Mênextren áp mặt hai đứa bé vào người mình để không cho chúng nhìn thấy những cảnh tượng kinh hoàng ấy, trong lúc bà cụ già nhắm mắt cầu nguyện.

Cami và Lêa vừa khiếp hãi vừa phẫn nộ như nhau trước cảnh giết chóc. Gần đấy, một chiếc xe hơi bỗng nhiên bốc cháy. Người trong xe, quần áo và tóc tai bén lửa, vừa kêu la vừa nhảy ra ngoài. Một người bị một con ngựa lên cơn điên húc ngã và giẫm lên. Nó kéo theo sau một cỗ xe, nghiến nát hết mọi thứ trên đường. Người khốn khổ kia hét lên khi một bánh xe nghiến nát chân, cố gượng dậy, nhưng ngọn lửa bén vào người rất nhanh và ngay lập tức, tiếng kêu ngừng hẳn. Chỉ còn lại một cái khối vô hình.

- Tôi không muốn chết như vậy! – Giôdet vừa thét lên vừa vội vã mở cửa xe.

- Không! Lêa và Cami cùng đồng thanh kêu lên.

Giôdet không nghe thấy gì nữa; hoảng hốt, cô chạy giữa đống xác chết, giẫm lên từng vũng máu, ngã xuống, gượng dậy, tìm một lối thoát giữa cái khhói người và xe cộ hỗn độn này.

Đường dốc, Lêa có cảm giác máy bay bay ngược đường, theo tiếng đạn nổ lộp độp trên mặt đường. Đứng một mình giữa cảnh chết chóc, trong khi tất cả mọi cái còn sống sót đều nằm bẹp dí xuống mặt đất, Giôdet nhìn thần chết xông thẳng vào mình.

Một tiếng thét không thành tiếng làm méo xệch miệng Cami; nàng rũ xuống trên vai bà Lơ Mênextren.

Đạn nổ, hất tung Giôdet ra phía sau, cô gái ngã sóng xoài, hai cánh tay chắp trước ngực, váy hất ngược. Lêa bước xuống xe, chạy tới bên cô. Hai mắt mở to, Giôdet mỉm cười, như thể lúc chết, cô quên hết mọi sợ hãi. Máu tuôn như xối từ cổ họng. Lêa tìm mùi xoa trong túi để giữ không cho máu chảy. Không tìm thấy, nàng cởi áo lót áp chặt vào vết thương khủng khiếp. Nhưng vô ích, Giôdet đã tắt thở.

- Lỗi tại tôi đấy, giá để cho cô ấy trở về với bố mẹ thì cô ấy vẫn sống. Tội nghiệp, cô ấy cùng tuổi với tôi.

Lêa âu yếm vuốt mái tóc màu hung vấy máu, nói với cô gái, giống như mạ nàng ngày trước vẫn làm mỗi khi nàng sầu muộn:

- Em đừng sợ nữa... hết rồi... đấy... em ngủ đi...

Nàng dịu dàng vuốt mắt cho cô gái. Rồi để cho cô khỏi bị đụng tới lần nữa, nàng để cô ngồi tựa vào một cánh cổng.

Còi thành phố không báo yên vì không còn một ai điều khiển nữa. Dần dà, những người sống sót đứng dậy và sững sờ nhìn cái cảnh tượng khủng khiếp: chỉ toàn những cái khung xe hơi, xe trẻ em, xe đạp vặn vẹo hay bị đốt cháy, những thân hình bị thương hay bị bỏng, những đứa trẻ lang thang, ánh mắt sững sờ vì sợ hãi, những bà mẹ vừa cào cấu mặt vừa la hét, những người đàn ông ôm chặt lấy vợ, lấy mẹ vừa mất, những người đàn bà quay tít tại chỗ, quần áo tả tơi, bàn tay đẫm máu, những người bị thương kêu cứu...

- Nhanh lên, phải dọn đường để kịp ra cầu. - Một người đàn ông cao lớn, ve áo đính huy chương Bắc đẩu bội tinh ra lệnh.

Không nghĩ gì tới cách ăn mặc của mình, Lêa bắt đầu giúp vào việc dọn đường. Bà Lơ Mênextren cùng xuống làm với nàng.

- Bà quay lại xe đi, cầm lấy súng và đừng để chúng cướp mất xe.

- Cô tin ở tôi. – Bà đáp, giọng dữ dằn.

Suốt mấy tiếng liền, Lêa khiêng, kéo xác chết và đủ thứ đổ gãy nát, người mỗi lúc một thêm đẫm máu và bụi bặm. Mấy binh sĩ thuộc binh đoàn 7 thoát chết giúp sức thêm.

- Nhưng... Tôi nhầm chăng? Có phải cô Đenmax đấy không?

Chỉ có một người duy nhất trên đời này là có thể còn đùa giỡn trong hoàn cảnh này.

- Phrăngxoa! – Nàng thốt lên và sà vào vòng tay của một anh chàng Tavecniê cáu bẩn, râu ria xồm xoàm, đang đứng trước mặt nàng trong bộ quân phục – Ô! Phrăngxoa! Anh đấy ư?... Dưa em ra nhanh khỏi nơi này... giá anh biết...

- Anh biết, em yêu, anh biết. Bà đờ Acgila đâu rồi em?

- Kìa, trong xe hơi.

- Sức khoe bà ấy thế nào?

- Không tốt lắm! Giôdet mất rồi.

Khi họ bước tới cạnh xe, bà Lơ Mênextren không nhận ra ngay Lêa nên chĩa súng về phía họ.

- Đừng tới gần!

- Thưa bà, tôi đây cùng với một người bạn đến giúp đỡ chúng ta.

- Tôi xin lỗi. Khi nãy, hai gã đàn ông khủng khiếp định cướp xe. Khi hiểu là tôi sắp nổ súng, chúng mới bỏ đi. Thật kinh khủng, hành vi của chúng! Chúng tước tư trang, tiền bạc của những người chết.

Khi Phrăngxoa mở được một tấm cửa nặng nề thì trời chạng vạng. Lêa lái xe vào một khu sân lớn có trồng một cây tiêu huyền đồ sộ. Phrăngxoa chốt cửa lại bằng một thanh sắt. Ngôi nhà còn nguyên vẹn, chỉ có mấy tấm kính bị vỡ.

- Để tôi đi xem có thể vào nhà được không. – Bà Lơ Mênextren nói sau khi dìu bà mẹ xuống xe.

- Các con đứng đây với bà.

Phrăngxoa và Lêa bế Cami ra. Chị vẫn chưa tỉnh, và thở yếu ớt, từng nhịp một.

- Tôi đã mở được cửa. Chúng ta có thể để bà bạn của anh chị nghỉ ngơi. Các con, các con tìm xem có nến không?

Hai anh em chú bé chạy lên tầng trên. Cami được đặt trong một buồng dưới nhà.

- Tôi xin chăm sóc bà ấy. – Bà Lơ Mênextren nói với Lêa - Nhờ cô đi tìm nước lã.

Không đâu có nước, nhà bếp cũng không, buồng tắm cũng không. Phrăngxoa Tavecniê tìm thấy giếng trong một góc sân. Tiếng gàu không đụng vào thành giếng bằng đá gợi lại trong trí Lêa giếng nước trong sân nhà ở Môngtiac. Nàng cảm thấy những năm tháng đó sao mà xa xăm thế! Liệu nàng có bao giờ gặp lại nhà mình nữa? Như để trả lời nàng, những vụ ném bom lại tiếp diễn, nhưng thật may là ở một khu phố khác.

Phrăngxoa chuyển nhiều gàu nướoc vào nhà. Ngồi trên bực tam cấp, hai tay chống cằm, Lêa nhìn anh ta làm.

- Ô! Được rồi, các bà ấy sẽ có thể tắm rửa. Bây giờ đến lượt chúng ta.

Sau một lúc thêm nước, anh ta đặt gàu lên thành giếng và bắt đầu cởi bỏ quần áo.

Lêa không rời mắt khỏi anh ta. Nàng cảm thấy nửa mình trên cao lớn, sạm nắng, láng bóng mồ hôi của anh ta trong đêm rất sáng trời thật đẹp, hai hông đẹp, cặp đùi dài lông lá.

- Này, em còn chờ gì mà không bỏ những thứ rách rưới ấy đi, em

bẩn trông đến khiếp.

Lêa nghe theo, cởi bỏ chiếc váy lấm láp, chiếc áo lót rách và quần lót.

- Lúc đấu em cảm thấy hơi lạnh ấy, nhưng sau đó, em sẽ thấy rất thích. Anh có tìm được một bánh xà phòng thơm và khăn tắm ở ngoài nhà giặt.

Anh ta dội một ít nước lên đầu và vai nàng. Nước lạnh buốt, nàng không kìm nổi một tiếng kêu. Phrăngxoa xát rất mạnh xà phòng cho nàng từ đầu đến chân như thể muốn tẩy rửa khỏi thịt da nàng mọi vết tích những giọt máu đã làm nàng hoen ố. Lêa không cưỡng lại. Anh ta để người nàng đầy bọt xà phòng một lát, còn anh ta thì dội phần nước còn lại lên người và đưa xà phòng cho nàng.

- Giờ đế lượt em xát cho anh.

Chưa bao giờ nàng nghĩ thịt da một người đàn ông có thể nhiều đến thế và cơ bắp có thể rắn chắc đến thế. Trong bóng đêm, cô gái cảm thấy đỏ mặt.

Nàng ngồi xổm xuống để xát xà phòng vào chân anh ta.

- Anh vẫn luôn luôn ước mơ một hôm được thấy em như thế này.

Im lặng, Lêa cọ đùi rồi cọ bắp chân cho anh ta. Anh ta xốc nách nàng đứng dậy.

- Em dừng tay, không phải như thế, anh không muốn thấy em dưới chân anh. Anh yêu em trong tư thế kiêu hãnh và bướng bỉnh cơ.

Anh ta kéo nàng sát vào người, hai cơ thể đầy bọt xà phòng xiết chặt lấy nhau. Môi tìm gặp môi. Toàn thân Lêa căng ra.

Bom ngừng được một lúc, nay lại nổ. Họ không nhúc nhích, như thể họ cảm thấy tình dục che chở cho họ, ngay cả khi một quả bom nổ không xa nhà gây ra một đám cháy mà những luồng sáng quét trên người họ.

- Anh làm tình với em đi. – Nàng thầm thì – Em không muốn chết khi chưa làm tình.

Phrăngxoa phủ lên nàng một tấm khăn tắm, bế nàng lên đưa vào nhà. Anh ta bước lên cầu thang, đi vào một căn phòng và đặt nàng lên một chiếc giường lớn phía trên có đặt giá chữ thập.

- Anh cảm tạ cuộc chiến tranh này đã hiến dâng em cho anh. – Phrăngxoa vừa nói vừa nương nhẹ khi bắt đàu cuộc mây mưa.

Ngọn lửa tình dục trong lòng Lêa bốc cháy, nàng không cảm thấy một chút đau đớn.

Vẫn chưa hết run rẩy, nàng đã ngủ thiếp đi ngay.

Phrăngxoa Tavecniê không thể giấu lòng mình là anh ta đã yêu cô gái bé nhỏ này. Nhưng liệu nàng có yêu anh ta không? Anh ta hiểu là không nên dựa vào những việc vừa diễn ra để xét đoán. Anh ta đoán biết ở Lêa một cơ thể dễ dãi. nàng có thể làm tình với bất cứ ai trong hoàn cảnh như hiện nay, miễn là người đó không có gì kinh tởm. Phrăngxoa biết khá nhiều đàn bà nên có thể tin chắc điều đó. Chỉ nhờ có những sự kiện vừa qua và ham muốn sống gấp của nàng, anh ta mới có được nàng trong vòng tay. Anh ta buồn không sao chịu nổi. trong giấc ngủ, nàng động đậy và rúc vào người anh ta. Một lần nữa, anh ta lại thèm muốn. Anh ta khẽ ôm lấy nàng. Nàng vừa thức giấc vừa rên rỉ. Niềm khoái lạc dâng lên, dâng lên mãi, làm rung động mỗi tế bào trong cơ thể nàng.

***

Khi Lêa tỉnh dậy vì có tiếng thìa lách cách trong bát thì mặt trời đã lên cao. Phrăngxoa, râu mới cạo, tóc chải mượt, mình mặc bộ quân phục cáu bẩn, cúi xuống người nàng.

- Muộn rồi, cô đại lãn ơi, dậy thôi. Anh đã tìm thấy trà và bánh ngọt, sọan sửa cho em một bữa ăn sáng thực sự rồi đấy.

Nàng đã làm gì trên chiếc giường này, người trần như nhộng với

một người đàn ông không phải là Lôrăng? Nàng bỗng sực nhớ và đỏ bừng mặt.

- Em đừng thẹn thùng gì cả, thật là tuyệt vời kia mà. Anh đã mang lên cho em một chiếc va li, anh nghĩ là của em. Anh để em mặc quần áo và ăn sáng.

Nàng đã làm gì? Đã phản bội Lôrăng. Giá như nàng không khoái lạc đến thế! Nghĩ đến đấy, toàn thân nàng run rẩy. Thì ra tình yêu là như vậy đó, là sự hoan lạc của mỗi mảnh thịt da, là sự kỳ diệu khiến người ta quên hết tất cả, kể cả chiến tranh, hay sao? Nàng nhớ lại những cảnh khủng khiếp ngày hôm trước, nghĩ tới Giôdet không còn nữa. Còn Cami? Cami mà Lôrăng đã phó thác cho nàng.

Lêa nhảy bật dậy và một lần nữa đỏ mặt khi thấy vả trải giường nhàu nát và có dấu máu. Nàng lột vải và quẳng vào một xó tủ. Một cơn co giật thắt bóp dạ dày nàng, khiến nàng sực nhớ đã từ mấy tiếng nàng chưa ăn uống gì hết. Không kịp mặc quần áo, Lêa vồ lấy bánh ngọt khô và nước trà mà người tình đã sọan sửa cho nàng. Nàng nhìn qua ô cửa sổ để mở. Ngoài sân, Phrăngxoa Tavecniê đang dốc vào bầu đựng dầu những biđông xăng mà người lái đã cẩn thận cho vào thùng xe. Hai đứa trẻ đuổi nhau và cười đùa dưới con mắt âu yếm của người bà đang ngồi rất nghiêm trang trong chiếc ghế bành, lọn tóc búi ngược lên cẩn thận. Cami ngồi cạnh bà, nhìn chúng và mỉm cười. Bà Lơ Mênextren đi từ nhà ra xe, mang theo những gói hàng. Trời nắng đẹp. Trên mảnh sân của một ngôi nhà ở Ooclêăng vào ngày chủ nhật 16 tháng sáu 1940 này, phảng phất một không khí chuẩn bị đi nghỉ hè.

Một tiếng còi báo động vang lên ở xa, chắc hẳn phía bên kia sông Loa. Rồi rất nhanh máy bay ập tới.

- Nhanh lên, chúng ném cầu. Nếu cầu trúng bom thì chúng ta không vượt qua được. – Phrăngxoa tuyên bố khi bước vào căn phòng.

Không nghĩ tới mình vẫn trần truồng, Lêa mở va li, lấy quần lót, áo ngắn bằng vải màu xanh và dép da trắng.

- Này! Anh có thể mang xuống. – Nàng vừa ra lệnh vừa đóng va li

lại.

Không chú ý tới anh ta nhiều hơn, nàng mặc quần áo. Đứng sững lại và giận tái mặt, Phrăngxoa nhìn nàng. Bỗng anh ta nắm lấy cánh tay nàng kéo sát vào mình.

- Tôi không muốn người ta nói với tôi bằng giọng đó.

- Bỏ tôi ra!

- Không, không đau, trước khi chưa nói với cô một điều, đồ lừa cái ạ, là sẽ có ngày cô phải van lạy tôi yêu thương cô...

- Không bao giờ!

***

Từ khi ra đi, họ có nhích lên được phía trước không? Xung quanh họ chỉ là một cảnh tượng hỗn loạn.

- Nhanh lên, bọn Đức tới đấy, cầu sẽ nổ tung.

Cũng như ngày hôm trước, trời nóng khủng khiếp. Cuối cùng, họ tới trên đập Bărangtanh. Một số công binh trông giữ cầu Giôpphơ, cố gắng hướng dẫn đám đông, sẵn sàng cấm đi qua cầu đã đặt mìn, nếu đã có lệnh châm ngòi. Nhưng mấy anh chàng ít ỏi ấy khó có hy vọng ngăn giữ làn sóng người ồ ạt tựa thủy triều. Phải mất nửa tiếng, họ mới vượt được qua cầu.

Máy bay quay trở lại một lần nữa, quật ngã những người này xuống đất, trong lúc những người khác, trái lại, chen lấn, xô đẩy những người đi trước mình để tiến lên được vài mét. Bom rơi xuống nước, làm bùn tung tóe lên mười hai nhịp cầu và đoàn người chen chúc trên đó. Một quả tạc đạn rơi xuống đập. Một phần lòng đường đổ sụp xuống dòng sông Loa. Đá, cát đổ rào rào, kéo theo xe hơi, xe đạp, người đi bộ. Người ta như rơi tõm xuống địa ngục. Máy bay lượn đi lượn lại ba vòng vẫn không đánh trúng cầu Royan và cầu Giôpphơ, nhưng chúng nã liên thanh vào những người ở trên cầu. Để tránh khỏi đạn, một phụ nữ bước qua lan can cầu và nhảy xuống. Ở chỗ ấy hầu như không

có nước... Một anh lái xe bị giết chết ngay trước tay lái. Xe dừng lại đột ngột giữa cầu. Mười lăm tay điên khùng liền "hò dô" vang dậy, nâng xe lên và ném xuống dòng sông Loa mà không cần biết đến những người ở trong xe. Nhiều người bị thương bị hàng trăm bàn chân giày xéo cho đến chết. người ta như bì bõm trong một vũng máu và thịt người nhầy nhụa kinh tởm. Cuối cùng máy bay bỏ đi.

- Cô lái tiếp đi. – Phrăngxoa bảo Lêa - Để tôi thử đi tìm gặp viên chỉ huy xem sao.

- Nhưng anh không bỏ mặc chúng tôi một mình chứ!

Im lặng, Phrăngxoa Tavecniê bước xuống xe và lách được đến tận đám lính gác.

- Macsăng!

- Tavecniê!

- Cậu làm gì ở cái chốn địa ngục này?

- Kể lại thì dài và não lòng lắm. Có phải là cầu sắp bị đánh sập rồi phải không?

- Nhẽ ra phải đánh sập từ lâu rồi kia. Hôm qua, bọn Đức đã tới được Pitiviê và Etămpơ, hiện giờ chắc chúng không còn cách xa Ooclêăng. Tớ không nhận đủ ssó lượng chất nổ cần thiết. Giá biết trước như vậy thì tớ đã không quẳng phí đi bảy trăm năm mươi ký dưới chân cầu xe lửa.

- Báo cáo trung úy, báo cáo trung úy. - Một anh lính trẻ đứng trên một chiếc ô tô chở súng máy, ống nhòm cầm tay kêu to – Tôi thấy hình như có một xe bọc thép của quân Đức trên đạp Satơlê.

- Lạy Chúa. – Macsăng vừa nói vừa hốt hoảng nhảy lên xe và giật chiếc ống nhòm từ tay người lính.

- Khốn kiếp! Chúng thọc thẳng xuống cầu Gioocgiơ V rồi. Ra

lệnh nổ súng đi. Trời đất! Nhanh lên, bọn Đức ở trên cầu rồi.

Trán đẫm mồ hôi, Anbe Macsăng dùng ống nhòm theo dõi ba chiếc ô tô chở súng máy tiến lên chậm chạp ví vướng chân dòng người tị nạn. Bọn Đức nã súng vào tiểu đội lính gác cầu. Chúng đi tới nửa cầu thì một loạt tiếng nổ ầm vang, rồi một tiếng gãy răng rắc khủng khiếp: một nhịp cầu phía Bắc đổ sập xuống sông, kéo theo tất cả những người trên mặt cầu. Mịt mù không thấy gì nữa hết. Lúc đó khoảng ba rưỡi.

Khói tan. Macsăng, mắt vẫn dán vào ống nhòm, kêu lên:

- Trời đất! Chúng đã vượt qua, chúng tiến về Xuyli.

Sững sờ, hắn lách dọc theo thành xe.

- Đừng cho người ta lại gần cầu Giôpphơ sắp bị đánh sập đấy.

- Nhưng thưa trung úy, tất cả những người trên cầu không thể đi qua được.

- Tôi biết, anh bạn ạ, nhưng không có cách nào khác. Anh hãy đứng vào vị trí và đừng ngần ngại phải dùng đến vũ khí.

Mười sáu người lính bước lên phía trước, xô đẩy những người đi bộ.

- Lui đi, lui đi, cầu sắp nổ tung đấy.

Vừa mới chứng kiến một phần cầu Royan sụp đổ, đám đông đứng lại, trong lúc một số người truyền lệnh đi.

- Thế thí càng phải đi nhanh lên. - Một tên điên cuồng hét lên và xông đến đám lính đứng chắn hàng ngang. Một tiếng nổ: người kia ngã gục.

Một không khí kinh hoàng trùm lên đám người chứng kiến sự việc: lính Pháp bắn vào đồng bào họ. Nhưng đám đông phía sau ngày càng dồn lên. Chẳng bao lâu những người đứng ở hàng đầu phải nhượng bộ. Một chiếc xe con chồm lên, hất ngã hai ông già

xuống khoảng trống giữa hàng lính và cầu. Xe phóng đi, đè bẹp một người lính. Như là một tín hiệu, đám đông cất bước: một, hai, ba tiếng súng nổ nhưng không trúng một ai, rồi tốp lính biến mất vào giữa đám đông.

Ngay khi cầu Royan bị đánh sập, Phrăngxoa Tavecniê chạy bổ đi tìm chiếc xe trong đó có thứ quý giá nhất trên đời đối với anh ta. Xe không còn trên đập Bărangtanh nữa. Anh ta vất vả len lỏi giữa dòng trên cầu. Xe kia rồi: nó lăn bánh từng bước một. Lêa reo lên vui mừng khi thấy anh ta.

- Ơn Chúa! Anh đã về đấy à! Tôi cứ tưởng anh bỏ rơi bọn chúng tôi.

Phrăngxoa ngồi vào tay lái thay Lêa.

- Cầu sắp đổ. – Anh ta nói nhỏ với nàng.

- Ô!...

- Suyt, đừng làm những người khác hoảng sợ, chúng ta sẽ cố gắng lách đi.

Một người lính bước bên cạnh xe.

- Anh hãy truyền khẩu lệnh cho một vài người anh thấy có thể tin cậy được: cầu sắp bị đánh sập. Họ nên cố gắng làm cho người ta bình tĩnh đi nhanh lên.

Người lính nhìn anh ta không hiểu. Bộ mặt cáu bẩn, căng thẳng vì mệt mỏi không biểu lộ gì hết. Hắn cất bước, đần độn như một con vật. Bỗng hắn bật lên tiếng kêu trong lúc xô đẩy những người trước mặt.

- Cầu sắp đổ! Cầu sắp đổ!

Cả đám đông nhảy chồm về phía trước như bị roi quất sau lưng. Họ chỉ cách tả ngạn sông Loa khoảng chục mét.

Giống như những con vật khi sắp động đất, dòng người tị nạn

quên hết mọi nhân phẩm, đánh xé nhau, đẩy lùi những người yếu đuối nhất. Không may cho người nào bị ngã: người đó bị đám đông dẫm lên chết dí.

Một vài tiếng nổ nữa. Chiếc cầu thứ hai sụp đổ, trong một tiếng ầm vang kinh hoàng.

***

Nửa tiếng sau khi cầu Royan bị sập.

Đứng cạnh xe, Lêa và Phrăngxoa không sao rời mắt khỏi cảnh tai hoạ khủng khiếp. Có bao nhiêu người trên cầu? Ba trăm, năm trăm, tám trăm, hay hơn nữa? Dưới lòng sông, mấy người sống sót hiếm hoi tìm cách leo lên những ngọn núi ngổn ngang xác chết và sắt, đá. Những người bị thương, ngã xuống các mố cầu, kêu cứu; ở những khúc sông sâu, nhiều người chết đuối. Trên mui một chiếc xe bốc lửa, cơ thể một đứa bé bị thui cháy.

- Đừng đứng đấy nữa. - Phrăngxoa Tavecniê vừa nói vừa đẩy Lêa lên ô tô.

Khói đen bay lên từ lòng sông Loa.

Xe đi vào đại lộ Căngđan giữa những đống đổ nát.Ở Xanh-Macxô, súng máy của Pháp nã về phía đập Pragơ và Grăng Ôguyxtanh. Gần tới Nôt-Đan-đuy-Van, Cami đòi xuống.

- Không phải lúc. – Lêa quát lên.

- Tôi van chị, tôi buồn nôn.

Phrăngxoa Tavecniê đỗ xe. Nàng loạng choạng bước xuống.

- Để tôi giúp bà ấy. – Bà Lơ Mênextren nói và cũng bước xuống theo.

- Cảm ơn bà. – Cami vừa nói vừa cầm lấy chiếc mùi soa bẩn bà Lơ Mênextren trao cho.

http://tieulun.hopto.org

Hai người dìu nhau quay trở lại. Cami bước lên xe.

- Mẹ ơi, con muốn tè. – Chú bé trai nói.

- Được, các con nhanh lên.

Hai đứa trẻ bước đi mấy bước. Con be ngồi xổm xuống còn thằng em thì mở khuy quần. Bỗng một tiếng rít vang lên và một quả tạc đạn nổ cách chúng khoảng chục mét. Những người ngồi trên xe thấy cả ba mẹ con bắn tung lên trời, những mảnh đạn găm vào khắp người, rồi lại rơi xuống đất, giữa đám bụi mù.

Hét lên một cách kinh hoàng, bà cụ già bật dậy và nhảy xổ tới bên con gái, rồi cháu gái, rồi cháu trai mà bà yêu quý nhất đời. Hai cánh tay dang ra, hai bàn tay xoè rộng, cụ lần lượt bước đến cạnh từng người một.

Phrăngxoa Tavecniê cúi xuống người bà Lơ Mênextren khẽ nâng đầu bà lên. Anh ta tái xanh đi khi cảm thấy dưới ngón tay mình vết thương chết người. Ngay cả khi chết, bà vẫn cực kỳ duyên dáng. Đứa bé gái nằm giữa hai cẳng chân mẹ, tay vẫn cầm con búp bê. Nó vẫn như nằm ngủ, một đoá hoa màu đỏ hiện lên, mỗi lúc một thêm rộng, trên tấm áo dài bằng vải hồng. Xa hơn một tí, đứa bé trai nằm bất động, đầu hầu như lìa khỏi thân mình, cái vật bé bỏng kia của nó lôi ra phía ngoài quần.

Cami lần lượt bước đến cạnh ba mẹ con con người bất hạnh, miệng nhắc đi nhắc lại:

- Lỗi tại tôi… lỗi tại tôi đấy…

Nàng ngã sóng soài, vì lên cơn thần kinh.

Lêa ôm lấy vai nàng, lắc lắc nàng, nói với nàng và cuối cùng tát nàng hai tát. Nàng liền lặng im.

- Không, không phải lỗi tại cô, cô không có trách nhiệm gì trong đó hết. Cô vào xe đi.

- Mời cụ vào, không nên đứng ở đây. – Phrăngxoa Tavecniê nói với bà cụ già.

- Ông để mặc tôi. Tôi không thể để chúng ở đây. Tôi phải chôn cất chúng.

- Nguy hiểm lắm, cụ sẽ chết mất.

- Đấy là ân huệ duy nhất tôi cầu xin Thượng đế, thưa ông. Tước đoạt chúng của tôi, Thượng đế đã tước đoạt hết tất cả.

- Thưa cụ, tôi không thể để cụ ở lại một mình.

- Phải thế thôi, thưa ông. Ông phải nghĩ tới hai người đàn bà đi với ông, nghĩ tới đứa bé trong bụng bà mẹ kia. Họ cần tới ông, chứ không phải tôi.

- Tôi van cụ, thưa cụ.

- Xin ông đừng nài nỉ.

Miễn cưỡng, Phrăngxoa bước về phía Lêa và nâng Cami dậy. "Cô ấy sao nhẹ thế!" – Anh ta nghĩ bụng, nhẹ nhàng đặt nàng lên chiếc ghế phía sau, rồi ngồi vào tay lái.

- Cô vào xe chứ? – Anh ta hỏi Lêa đang đứng sững như pho tượng, đăm đăm nhìn ba cái xác chết.

Máy bay bay qua nhưng không ném bom.

Ở Xanh-Macxô, lính Pháp thôi không bắn nữa. Tới Oóclêăng qua ngoại thành Buôcgônhơ, quân Đức không gặp phải một sức kháng cự nào. Chúng hạ một thân cây ở Môtơ-Xăngganh để đi qua chiếc cầu xe lửa không bị đánh mìn. Đến bốn giờ chiều, những chiếc tăng đầu tiên vượt qua sông Loa, đi qua đường bộ và gặp những chiếc đã qua được ccầu Gioocgiơ V khi cầu chưa bị đánh sập. Mặc dù sự chống trả dũng cảm của binh lính - để bảo vệ cầu, họ chỉ có một khẩu 90 cũ kỹ chèn bằng những viên gạch – quân Đức trang bị tốt hơn và đông hơn buộc họ phải rút lui về

đại lộ Đôphin, bỏ lại nhiều xác chết và bỏ lại ba khẩu pháo nhỏ ở đầu cầu.

Khoảng năm giờ, những đơn vị địch đầu tiên tới Croa-Xanh-Macxô và đặt súng máy ở mỗi ngã ba, ngã tư đường. Sững sờ, mấy người dân ít ỏi còn lại trong khu phố ra khỏi hầm rượu và kinh hoàng nhìn đám lính chiến thắng mà suốt mấy tháng qua người ta bảo là chúng đói khát, không quần áo, không giày dép. Một bà già không sao kìm mình được, chạy tới sờ sờ lớp vải trên áo một viên sĩ quan trẻ; hắn mỉm cười và lễ phép.

- Chào cụ.

Ngơ ngác, bà cụ oà lên nức nở và vừa bỏ chạy vừa nói:

- Người ta dối trá chúng ta.

Trong lúc đó binh lính Pháp tiến vào Oóclêăng qua ngoại ô Banniê.

- Cẩn thận, quân Đức ở trong ấy đấy.

- Vô lý! - Một viên trung uý thốt lên – Chúng ở phía sau chúng ta kia mà.

Y vừa ra lệnh chiếm các vị trí phòng thủ thì từ đại lộ Xanh-Ovectơ, các đơn vị cơ giới đã kéo tới. Sau một cuộc đọ súng nhanh chóng, lính Pháp phải đầu hàng. Viên trung uý và hai lính bị giết chết. Quân Đức giam tù binh ở Môtơ-Xăngganh trong một trại tập trung tạm thời, xung quanh đặt súng máy. Chiều tối lại thêm những toán tù binh khác.

Từ khắp nơi vang lên tiếng kêu của binh sĩ bị thương, tiếng gọi của những người ứng cứu. Đạn pháo nổ vang, lửa cháy ngút trời, những khẩu súng máy cuối cùng của quân Pháp im bặt, những người điên thoát khỏi trại điều trị Phlory len lỏi giữa những đám đổ nát với những tiếng cười ré lên làm ớn lạnh đến tận xương sống những người sống sót; bọn bất lương, trốn thoát khỏi trại giam, đi cướp phá những cửa hiệu ít ỏi không bị đốt cháy. Nước, điện, bánh mì, không còn gì nữa. Thị trưởng, hội

đồng thị chính cũng không còn nữa. Chỉ còn lại một thành phố hoang tàn, đổ nát.

Đêm chiếm đóng đầu tiên đối với Oóclêăng bắt đầu.

Chương 15

Qua những con đường nhỏ, mãi đêm khuya, họ mới tới làng Trimin thuộc tỉnh Viên. Cami nằm ngất lịm ở cuối xe, mặt đầm đìa mồ hôi lạnh. Ở một quảng trường cạnh bờ sông, những người tị nạn nằm ngủ ngay trên mặt đất. Một quán cà phê còn mở cửa, tấp nập khách. Phrăngxoa Tavacniê đỗ xe và bước xuống. Mùi bia, mùi khói, mùi rác rưởi làm anh ta như nghẹt thở.

- Một cốc bia! – Anh ta vừa bảo chủ quán vừa đứng tựa vào quầy hàng ướt át.

- Không còn.

- Một cô nhắc vậy.

- Cũng hết

- Thế còn rum?

- Hết, tôi không còn gì cả, ngay nước chanh cũng không còn: người
ta uống hết cả rồi

- Vậy ông có thể cho tôi uống gì?

- Anix thôi.

- Được, anix vậy.

Chưa bao giờ Phrăngxoa uống một lý anix ngon lành đến thế. Anh ta còn gọi một ly thứ hai và mang tới cho Lêa đang ngồi trên thềm tiệm cà phê, trước của xe để ngỏ. Cũng không buồn cảm ơn, nàng cầm cốc rượu uống ừng ực.

http://tieulun.hopto.org

- Anh có hỏi ở đâu có thầy thuốc không?

- Chưa. Cô ấy thế nào rồi?

Lêa im lặng nhún vai.

Phrăngxoa trở vào tiệm.

- Ông có thể cho tôi biết đâu có thầy thuốc không?

- Không còn thầy thuốc nữa đâu. Ông lão Vinhê thì mất rồi và người
thay thế thì bị gãy chân. Phải đến Môngmôriông hoặc Blăng, ở đấy có bệnh viện.

- Thành phố nào gần hơn?

- Môngmôriông, cách 12 cây.

- Ở đấy có khách sạn không?

Chủ tiệm bật cười.

- Khách sạn!... Ông ấy muốn có khách sạn! Có nhiều đấy, nhưng đến một chiếc chiếu nằm cũng không tìm thấy đâu. Đâu đâu cũng chật ních như nêm, nhất là lại có lệnh, không biết từ đâu tới, là cấm thường dân không được vượt qua Môngmôriông. Hiện có tới năm vạn người chen chúc ngoài đường phố.

- Thế còn ở Blăng?

- Cũng như như thế. Hơn nữa ở đấy lại vừa bị ném bom và viên tư lệnh thành phố đã cho đánh sập cầu.

- Nhanh lên, Phrăngxoa, Cami chết mất. - Lêa chạy ào vào tiệm

kêu lên hốt hoảng.

- Sao, có người ốm hả?

- Vâng, một thiếu phụ mang thai.

Bà chủ quán, một người đàn bà cao lớn, nét mặt cau có, bước về phái họ, tay vẫn lau một cái cốc.

- Có thể tôi giúp được anh chị chăng? Khi tới Môngmôriông, anh chị rẽ ngay tay
phải, gặp phố Puy-Coocree. Ngôi nhà thứ tư, bên trái, là nhà bà Triô, chị con bác tôi. Anh chị bảo bà ấy là tôi, Luyxiên, giới thiệu anh chị tới. Nếu được, chị ấy sẽ giúp anh chị.

Phrăngxoa Tavacniê siết chặt tay bà ta.

- Cảm ơn bà, rất cảm ơn bà!

- Có gì đâu, có gì đâu. - Bà chủ quán lầu bầu.

***

Cuộc hành trình qua Môngmôriông thật đáng nhớ đời. Xe cộ đủ loại ngáng hết phố phường và quảng trường. Nhà thờ, trường học, cả những phòng hội hè cũng đều biến thành chỗ ngủ.

Lang thang mãi mà không gặp lấy một người, cuối cùng, họ mới tìm thấy chiếc cầu cũ, và sau đó là đường Puy-Coócnê nhỏ hẹp.

Lêa đã thất vọng định không gõ nữa thì bỗng cánh cửa hé mở.

- Gì thế? Sao còn goc cửa vào giờ này?

- Bà chính là bà Triô phải không? Bà Luyxieen, em họ bà, giới

thiệu tôi đến.
Cánh cửa mở hẳn.

- Luyxiên à? Cô ấy cần gì?

- Không gì cả, bà ấy chỉ bảo là có lẽ bà có thể giúp chúng tôi. Cô bạn tôi bị ốm.

- Cô ấy làm sao?

- Cô ấy mang thai, nhưng bị ngất đi đã mấy tiếng.

- Tội nghiệp! Cô vào đi.

Bế Cami mê man trên tay, Phrăngxoa bước vào ngôi nhà nhỏ.

- Nhà chúng tôi không được rộng rãi, nhất là lại có mấy người bà con từ Pari tới từ hôm qua. Chỉ còn có phòng tôi thôi.

- Nhưng thưa bà...

- Xin ông cứ tự nhiên cho. Không có gì đâu. Phụ nữ phải giúp đỡ lẫn nhau thôi mà. Cô giúp tôi thay vải trải giường đi nào.

Cami được đặt nằm trên giường bà Triô, mình mặc chiếc áo ngủ của bà giống như chiếc áo trên người bà.

- Chưa được đâu, phải đi tìm thầy thuốc thôi. Chỉ có điều là mấy lúc này, học không được nghỉ tay, thật tội nghiệp. Trước hết tôi sẽ đến tìm bác sĩ Xula. Nếu ông chưa về thì tôi sẽ đến bác sĩ Rulăng. Ông này khó tính nhưng là một thầy thuốc tốt bụng.

Bà khoác chiếc măng tô cũ lên vai.

- Tôi đi nhanh thôi. Trong bếp, có cà phê để trên lò bếp và bánh mì trong giỏ. Bơ thì, chán quá! Không còn nữa. Trên nóc buyphê trong buồng cạnh bếp, còn vài hộp mứt, cô lấy một hộp mà dùng.

Ngồi trước cái bàn bếp trải vải sơn kẻ ô màu xanh, Phrăngxoa Tavacniê nhìn Lêa nhúng lát bánh thứ ba có phết mứt dâu vào bát cà phê.

Mắt nàng có hai quầng thâm, khuôn mặt xanh xao, mệt mỏi.

- Anh không ăn ư?- Nàng vừa hỏi, mồm còn đầy bánh, vừa liếc nhìn lát bánh của anh ta.

Mỉm cười, anh ta đẩy lát bánh về phía nàng.

- Cảm ơn – Nàng vừa nói vừa vơ vội lát bánh, như thể sợ anh ta có thể thay đổi ý kiến.

Uống hết giọt cà phê cuối cùng. Lêa ngả người lên lưng hgế, vẻ thoả thuê.

- Lúc nãy, tôi đói ơi là đói.

- Tôi thấy thế thật: cô ăn ghê quá.

Đồng hồ điểm hai giờ. Tây chống lên bàn, hai tay ôm đầu, Lêa ngồi trầm ngâm. Nàng làm gì trong căn nhà lạ lẫm, ở cái xó xỉnh này, cạnh một người hấp hối, xa cách người thân? Bố mẹ nàng ắt phải hết sức lo lắng.

- Anh đừng nhìn tôi như thế nữa.

- Chúng ta không thể làm lành với nhau một lúc hay sao?

Mệt mỏi, nàng đứng dậy, nhặt bát bỏ vào chậu. Khi nàng đi qua, Phrăngxoa giữ nàng lại.

- Này, cô bé cứng cổ, sao cô lại phản đối? Cô không yêu tôi, được, nhưng cô thích làm tình. Vậy cô đừng chống cự. Cô có biết đấy là liều thuốc tốt nhất để thoát khỏi sợ hãi không? Cô gái bé bỏng này, hôm qua, cô gặp may mắn lắm đấy, tôi không khoe mẽ đâu:

nhiều người đàn bà, co khi phải những mấy năm mới tìm được khoái cảm. Cô sinh ra cho ái ân, Lêa, cô dừng có khước từ.

Vừa nói, tay anh ta vừa sờ soạn dưới váy nàng. Ánh mắt mơ màng, tiếng thở hổn hển, Lêa rạo rực niềm khoái cảm dâng lên từng đợt, từng đợt. Tay vẫn không rời khỏi bụng cô gái, Phrăngxoa đặt nàng lên mặt bàn, mở khuy quần mình, nâng cặp đùi trần truồng cô gái lên. Cuộc mây mưa lại bắt đầu. Cũng như hôm trước, niềm rạo rực hoan lạc của nàng kéo dài. Họ nằm bất động một lúc, quên hẳn thời gian, nghe hai trái tim đập rộn ràng. Khi anh ta nhổm dậy, cả hai đều rùng mình một niềm khoái cảm cuối cùng. Phrăngxoa mặc quần áo, giúp cô gái ngồi dậy và ôm nàng mãi vào lòng, ghé sát mái tóc nàng, thủ thỉ những lời âu yếm:

- Em yêu quý bé bỏng cuả anh...

Thịt da lắng dịu đi, cô gái thả mình theo giọng nói ểm ái của người yêu.

Khi bà Triô trở về cùng với người thầy thuốc, lêa vội bỏ váy áo xuống.

- Xin giới thiệu bác sĩ Rulăng.

- Người bệnh ở đâu?

Bà Triô dẫn ông vào phòng. Lêa bước theo sau.

Vừa nhìn thấy Cami, vẻ mệt mỏi trên nét mặt và như đè nặng lên đôi vai ông thầy thuốc bỗng tan biến. Ông bỏ mền ra và chăm chú bắt mạch cho nàng.

- Bà ấy như thế này đã lâu chưa? – Ông vừa hỏi vừa bỏ ống nghe ra.

- Tôi cũng không rõ nữa - Lêa đáp - Đâu từ sáu giờ tối.

- Đã bao giờ bà ấy ngất đi lâu như thế chưa?

- Lâu như thế thì không. Nhưng cô ấy vẫn thường ngất, thường là khá lâu. Bác sĩ ở Pari trước đây bảo cô ấy phải nằm nghỉ, vì đứa bé trong bụng cũng như vì tim cô ấy.

- Cô cho tôi xem những thứ thuốc bà ấy dùng.

Lêa ra ngoài, bước tới xe hơi và cầm lấy túi xách của Cami. Nàng đưa đơn thuốc và mấy lọ thuốc cho bác sĩ.

- Được, thuốc tốt, nhưng không đủ mạnh. Tôi sẽ tiêm cho bà ấy một mũi để trợ tim, nhưng tôi không bảo đảm gì hết đâu. Nhẽ ra phải đưa bà ấy vào viện, nhưng hiện nay không còn một chỗ nào.

Mấy phút sau mũi tiêm, Cami mở mắt nhưng nàng quá yếu không đủ sức nhìn ngó xung quanh mình. Phrăngxoa Tavacniê ngồi ở mép giường, cầm lấy hai bàn tay yếu ớt của người bệnh.

- Cami, bây giờ ổn cả rồi, cô phải nghỉ ngơi.

- Hai đứa bé, lạy chúa, hai đứa bé... - Nàng rên rỉ.

Bác sĩ Rulăng kép Lêa ra riêng một chỗ.

- Cô là người nhà?

- Vâng. - Lêa nói dối.

- Tôi rất lo, tim bà ấy có thể ngừng đập bất kỳ lúc nào. Cần báo cho chồng, cho bố mẹ bà ấy...Tôi nói những thật ngốc nghếch, chồng bà ấy chắc đang ở ngoài mặt trận, còn bố mẹ bà ấy thì có trời mới biết họ ở đâu.

- Tôi đang trên đường đưa cô ấy về nhà bố chồng ở Girông

- Không thể nói tới chuyện chở bà ấy đi đâu. Nếu vượt qua được cơn bệnh, bà ấy phải nằm im cho tới khi sinh nở.

http://tieulun.hopto.org

- Ông muốn bảo là chúng tôi phải ở lại đây sao?

Ông thầy thuốc im lặng. ông mở túi đồ nghề, lấy ra các thứ cần thiết để tiêm mũi thứ hai. Cami vội nhắm mắt lại. Mạch tuy nhanh nhưng đã trở lại hầu như bình thường, Ông thu dọn đồ đạc, nét mặt lại trở lại mệt mỏi.

- Phải có người thường tực bên cạch bà ấy. Để bà ấy tỉnh dậy thì cho uống ba giọt thuốc này trong một cốc nước lã. Nếu lên cơn, có thể cho uống tới mười giọt. Trong ngày hôm nay tôi sẽ quay lại.

- Xin bác sĩ đừng lo. – Bà Triô lên tiếng - Tôi sẽ chăm sóc bà ấy: đối với người bệnh, tôi đã quen rồi.

-Chào tạm biệt bà Triô, bà tốt bụng quá. Còn cô thì đi nghỉ đi. - Ông quay về phía Lêa nói thêm - Cô có vẻ không khoẻ đâu.

Phrăngxoa Tavacniê tiễn người thầy thuốc đến tận chiếc cầu cũ kĩ. Khi trở lại, anh ta thấy Lêa đang nằm ngủ phía sau xe. Anh ta xúc động ngắm nhiìn nàng, thấy trong giấc ngủ, nàng có vẻ như một cô gái hay nũng nịu. Anh ta thận trọng ngồi ở ghế phía trước, đôi chân dài bỏ thông qua cửa để ngỏ

Tiếng nói và tiếng đập vải của những người đàn bà giặt quần áo trên sông đánh thức Lêa dậy. Khoảng một chục người đang quỳ trên nhuqững chiếc thùng gỗ nêm chặt rơm rạ. Ngồi trên một con thuyền úp sấp gần đấy, Phrăngxoa nhìn dòng sông Gactămpơ ào ạt chảy trên lớp sỏi. Xa hơn, những cành rong đung đưa trong dòng nước. Bà Triô bước ra thềm nhà, hai tay vỗ vào nhau.

- Bữa sáng soạn xong rồi!

Trong căn bếp chói chang ánh mặt trời, những bát sứ lớn kẻ màu trắng viền đỏ đựng cà phê đặt trên lớp vải sơn ô màu xanh nghi ngút bốc hơi. Hương cà phê lẫn với mùi bánh mì nướng ngon lành khiến Lêa nuốt nước bọt.

- Ông bà vào ăn đi, không nguội lạnh hết cả đấy. Cũng như hôm

qua, không có bơ, nhưng có nước mộc qua đông lạnh, mời ông bà nếm rồi cho tôi biết ý kiến.

- Cô bạn chúng tôi ngủ ra sao, thưa bà? – Phrăngxoa lên tiếng.

- Rất tốt. Lúc nãy khi bà ấy thức dậy, tôi cho bà ấy uống mấy giọt. Bà ấy mỉm cười rất dễ thương và ngủ lại.

- Biết cảm ơn bà thế nào về tất cả những gì bà đã làm cho chúng tôi.

- Thôi, thôi, có gì đâu. Chỉ có điều là nếu ông bà còn ở lại vài ngày thì xin ông bà góp phần vào chi phí vì rất tiếc là tôi không giàu có gì.

- Tất nhiên là thế, thưa bà. - Lêa vừa nói vừa nhai ngấu nghiến lát bánh.

- Vừa rồi bà có nghe tin tức không? – Phrăngxoa Tavacniê hỏi và chỉ vào chiếc radio lớn tướng đặt trên buypphê giữa những bức ảnh gia đình, một bó hoa hồng cắm trong một chiếc lọ màu xanh và những trái tạc đạn trong chiến tranh 14 - 18 được khắc chạm.

- Không, tôi không muốn đánh thức cả nhà dậy vì đài phát thanh không tốt.

- Để tôi xem có thể chữa cho bà được không.

- Ông thạo máy thu thanh ư?

- Vâng, chút ít.

- Tôi có thể tắm rửa ở đâu, thưa bà? - Lêa hỏi

- Trên gác, cạnh phòng ngủ của tôi. Không đầy đủ tiện nghi gì đâu, chỉ vừa đúng là một chút phòng tắm thôi. Tôi đã để khăn sạch trong đó. Đây, bà cầm lấy ấm nước nóng này, không có sẵn nước máy đâu. Chồng bà đã mang hành lý lên cho bà rồi.

- Không phải chồng tôi đâu. – Lêa phản đối dữ dội khiến bà Triô ngạc nhiên.

- Tôi xin lỗi, tôi nhầm.

***

Khoảng 11h, bác sĩ Rulăng trở lại. Ông ngạc nhiên một cách vui mừng trước tình hình sức khoẻ người bệnh. Được Lêa tắm rửa và chải tóc cho, Cami nằm trên gối không còn bộ mặt hốc hác như hom qua. Chỉ có đôi mắt quầng thâm và ánh mắt mệt mỏi là tỏ ra nàng còn đau đớn.

- Tôi rất hài lòng về sức khoẻ của bà. - Rulăng bảo sau khi bắt mạch - Không đến nỗi nghiêm trọng như tôi tưởng hôm qua. Nhưng bà tuyệt đối không được cựa quậy. Tôi sẽ cử tới một bà xơ chăm sóc người bệnh: bà ấy sẽ tiêm cho bà theo đơn thuốc của tôi. Bà để cho bà ấy chăm sóc cẩn thận và bè sẽ chóng khỏi thôi.

- Bao giờ chúng tôi có thể ra đi?

- Lúc này thì chưa nên nghĩ tới.

- Nhưng, thưa bác sĩ...

- Không có nhưng hoặc là phải ngư thế hoặc là cái chết của cháu bé, nếu không phải là cả của bà bữa. Bà phải kiên nhẫn, chỉ còn phải chờ hơn hai tháng nữa thôi.

Bác sĩ Rulăng xuống lại nhà bếp để viết đơn thuốc. Căn phòng lớn chật ních những người bà con ở Pari của bà chủ nhà. Họ đang cùng bà chủ soạn sửa bữa ăn trưa, kể lại đến không biết bao nhiêu lần cuộc hành trình sôi động của họ, hoặc nhìn Phrăngxoa chữa máy thu thanh.

- Tôi tin là bây giờ thì được rồi.

Sau mấy tiếng rè rè, bỗng nghe một giọng nói:

"*Thống chế Pêtanh nói với các bạn*"

Cả căn bếp im phăng phắc. Lúc đó là mười hai rưỡi, ngày 17 tháng 6 năm 1940.

" *Hỡi những người Pháp,*

Nghe theo lời kêu gọi của ngài tổng thống, bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi đảm nhận lãnh đạo chính phủ nước Pháp. Tin tưởng vào lòng yêu mến của quân đội tuyệt vời của chúng ta đang chiến đấu với một tinh thần dũng cảm xứng đáng với truyền thống quan sự lâu ngày của mình chống lại một kẻ thù hơn mình về số lượng và vũ khí, tin tưởng rằng qua sự chống trả tuyệt vời của mình, quân đội đã làm tròn nghĩa vụ đối với các đồng minh của chúng ta, tin tưởng vào sự ủng hộ của các cựu chiến binh mà tôi có niềm kiêu hãnh được chỉ huy trước đây, tin tưởng vào sự tin cậy của toàn thể nhân dân, tôi hy sinh thân mình để giảm bớt tai hoạ cho nước Pháp.

Trong những giờ phút đau thương này, tôi nghĩ tới những người tị nạn khốn khổ của chúng ta trên khắp các nẻo đường trong cảnh thiếu thốn cực khổ. Tôi xin bày tỏ với họ lòng thông cảm ân cần của mình. Hôm nay tôi rất đau lòng nói với các bạn là phải ngừng cuộc chiến đấu. Đêm qua, tôi đã trao đổi với đối phương để hỏi họ có sẵn sàng cùng với tôi, giữa những người lính với nhau, sau cuộc chiến đấu và trong danh dự, tìm cách chấm dứt chiến tranh hay không. Tất cả người Pháp phải tập hợp xung quanh chính phủ mà tôi đứng đầu trong những giờ phút thử thách nghiêm trọng này, chấm dứt mọi nỗi kinh hoàng và chỉ tuân theo niềm tin của mình vào số phận của tổ quốc"

Khi giọng nói run rẩy và rè rè ngừng lại, ai nấy đều cúi thấp đầu. Trên nhiều khuôn mặt có những giọt nước mắt, phần lơn là nước mắt tủi nhục, nhưng dàn dà, mọi người cảm thấy nhẹ nhõm, cái nhẹ nhõm trong hèn nhát.

Mặt nhợt nhạt, ánh mắt khô khốc, và dữ dằn, Phrăngxoa tắt đài và ra đi, không nói nửa lời.

Lêa thì chỉ nhớ một điều trong bài nói: "...*phải ngừng cuộc chiến*

đấu". Chiến tranh sắp kết thúc và Lôrăng sẽ trở về. Nàng nhảy cầu thang bốn bậc một báo tin cho Cami. Nàng oà lên nức nở.

- Sao cô lại khóc? Chiến tranh đã chấm dứt, thống chế đã nói như vậy, Lôrăng sắp trở về.

- Vâng, có lẽ thế, nhưng chúng ta đã thất trận.

- Thì chúng ta đã thất trận từ lâu rồi kia mà.

- Có thể, nhưng tôi đã câu nguyện đến mức...

- ...Tới mức cô nghĩ là Chúa đã nghe thấu lời cô. Cầu nguyện, cầu nguyện, người ta đâu chiến thắng với những lời cầu nguyện, mà là với máy bay, với chiến xa, với những người chỉ huy. Máy bay của chúng ta thì cô đã nhìn thấy trên bầu trời chứ? Chiến xa của chúng ta, cô đã nhìn thấy họ dẫn đầu các đội quân chứ? Tất cả những kẻ chúng ta gặp đều chạy trốn. Cô quên khuấy cái ông đại tá mặt như chàm đổ vì sợ hãi ngồi trong xe hơi chất đầy hành lý hay sao? Ông ta: "*Lùi ra, lùi ra, tôi phải đến nhiệm sở".* Nhiệm sở của ông ta, đúng, ở Tây Ban Nha cơ! Còn binh lính thì cô đã thấy những con người khốn khổ ấy rồi chứ? Quân phục tả tơi, vũ khí lạc hậu, bẩn thỉu, chân dẫm trong máu, họ chỉ nhăm nhăm một điều: bỏ trốn!...

- ...Chị nói quá đấy, tôi tin chắc là phần lớn đã chiến đấu ra trò. Chị hãy nhớ lại những người bảo vệ cầu ở Oolêăng. Trên đất Pháp, khắp nơi, người ta đã chiến đấu và chiến đấu tốt, và nhiều người đã chết.

- Chết chẳng vì cái gì hết.

- Không phải chẳng vì cái gì hết, mà là vì danh dự.

- Vì danh dự! Cô hãy để cho tôi cười; danh dự, đó là một tư tưởng quý tộc, không phải ai cũng có thể có danh dự. Người công nhân, người nông dân, người bán hàng, bì bõm trong bùn, bom rơi trên đầu và đạn bắn vào người, họ không cần danh dự. Điều họ muốn là không chết và chiến tranh phải chấm dứt bất

cứ như thế nào, bất cứ với giá nào. Họ không muốn, không hiểu noỏi cuộc chiến tranh ấy.

- Họ không muốn chiến tranh, đúng thế, nhưng không phải họ muốn nó chấm dứt với bất cứ giá nào.

Lêa nhún vai và xuống nhà.

- ...Nhờ ông ấy, chúng ta được cứu thoát...

- ...Ông thấy đấy, ông ta hy sinh thân mình cho nước Pháp...

- ...Với thống chế cầm đầu chính phủ, chúng ta không còn phải sợ hãi gì nữa hết...

- ...Chúng ta có thể về với gia đình...

- ...Không còn quá sớm nữa đâu, đã đến lúc phải bắt tay lại vào công việc thôi...

- Tôi sợ bọn Đức sẽ mất khắc nghiệt đối với chúng ta.

Ý nghĩ đó của bác sĩ Rulăng khiến người ta ngạc nhiên và lặng im.

- Vì sao bác sĩ lại nói như vậy

- Vì đâu đâu họ chiến thắng và chắc hẳn không quên những điều kiệt nghiệt ngã của hiệp ước hoà bình 1919.

- Đấy là chuyện bình thường, họ đã thất trận mà!

- Như chúng ta ngày hôm nay vậy.

***

Mãi khuya, Phrăngxoa Tavacniê mới tới nhà Triô. Anh ta say ra trò. Bà Triô ngồi đan trong căn nhà bếp, chờ anh ta về.

- Bà Triô này, tôi nghĩ là tôi đã ăn mừng ra trò sự thất bại của chúng ta. Không phải ngày nào cũng có thể nhìn thấy một cô gái trần truồng như thế...Nước Đức, thưa bà, bà có muốn tôi nói cho bà rõ không?...Nước Đức là một nước lớn và Hítle là một vĩ nhân. Nước Đức muôn năm. Hítle muôn năm...

- Ông im đi, ông sẽ làm cho cả khu phố náo động lên bây giờ. - Bà chủ nhà vừa nói vừa bắt anh ta ngồi xuống – Tôi chắc ông chưa ăn miếng gì. Ông sẽ dùng một đĩa súp bắp cải. Không có gì tốt hơn để làm tăng thêm sức khoẻ cho một con người đâu.

- Bà Triô, bà thật tốt bụng, nhưng nước Đức, xin bà tin tôi...

- Vâng, tôi biết, đó là một nước lớn. ông ăn xúp đi, sắp nguội mất rồi.

Ăn xong thìa xúp cuối cùng, Phrăngxoa gục đầu xuống bàn. Bà chủ quán nhẹ nhàng lấy cái đĩa cất đi.

- Tội nghiệp ông ta. – Bà lầm bầm và tắt đèn trong căn bếp.

Sáng hôm sau, khi xuống nhà, bà Triô thấy Phrăngxoa đã cạo mặt, chải tóc, chải tóc kỹ lưỡng và đang pha cà phê.

- Chào bà, bà xuống sớm quá, tôi định làm bà ngạc nhiên với một bữa ăn sáng đã được soạn sửa đầy đủ. Sáng nay, tôi kiếm được sữa, bơ và bánh mì mới.

- Chào ông, ông làm thế nào mà kiếm được?

- Hôm qua, trong lúc đi một vòng các tiệm cà phê ở Môngmôriông, tôi tìm được mấy người bạn. Tôi rất ân hận về buổi tối qua, bà có vui lòng thứ lỗi cho tôi không?

- Ông đừng nhắc lại nữa, chuyện đã qua rồi. Tôi tin chắc là giá như nhà tôi còn sống thì ông ấy cũng phải say nhu thế thôi.

- Cảm ơn bà. Cô bạn ốm của chúng tôi ra sao rồi?

- Tốt hơn trước nhiều. Bà ấy cần được nghỉ ngơi và yên tĩnh.

- Chúng ta ăn thôi, cà phê đã pha xong. Hôm nay, tôi sẽ ra toà thị chính để thử hỏi xem trung đoàn tôi ở đâu; nếu không, thì tôi thì sẽ trở về Pari.

- Ông để hai bà ấy lại một mình hay sao?

- Không có tôi, cô Đenmax vẫn rất có thể lo liệu lấy. Hôm qua, đường điện thoại bị đứt, có lẽ hôm nay được nối lại rồi. Nếu được thế thì tôi sẽ gọi điện báo tin cho bố mẹ cô ấy. Bà có thể chỉ cho tôi một cửa hiệu, tôi đi mua đồ lót, sơ mi và một bộ quần áo được không?

- Ở đây không có nhiều hàng lắm đâu. Ông cứ thử đến hiệu Rôsông hay Guyonno xem. Hiệu thứ nhất ở trong chợ có mái lợp; hiệu thứ hai ở góc đường cái và đại lộ.

- Xin hỏi bà một việc khác: bà có biết đâu có một căn buồng hay một ngôi nhà tôi có thể thuê cho hai bà bạn tôi không?

- Lúc này thì hoàn toàn không có. Những người tị nạn đầu tiên đẽ đến ở những căn

nhà cho thuê hiếm hoi ở đây. Nhưng vài ngày nữa, tình hình sẽ sáng sủa ra. Người ta đã tình nguyện trở về rồi. Từ nay tới đấy, các bà ấy có thể ở lại đây.

- Bà tốt bụng quá, nhưng đến buồng ngủ của bà, bà cũng không có nữa.

- Ôi dà! Ở cái tuổi của tôi, không cần ngủ nhiều lắm đâu. Một chiếc đệm trong một góc phòng, thế là đủ.

- Được gặp những người như bà, tôi phấn khởi lắm.

- Xin chào. - Lêa bước vào và lên tiếng, trong chiếc kimônô, tóc tai rối tung, vẻ mặt còn ngái ngủ.

- Chào cô bé, cô ngủ ngon chứ?

- Không thật ngon, Cami cựa quậy suốt đêm.

- Sáng nay, sức khoẻ cô ấy thế nào rồi? – Phrăngxoa hỏi.

- Theo tôi là tốt, vì cô ấy thấy đói.

- Dấu hiệu tốt lắm đấy. - Bà Triô vừa nói vừa đứng dậy - Tôi sẽ mang bữa sáng lên cho bà ấy.

- Bà để tôi, - Phrăngxoa cũng đứng dậy và nói tiếp.

Anh ta khéo léo đặt lên chiếc khay gỗ đơn sơ một cái chén sứ xinh xắn, một cái giỏ với mấy lát bánh mì mỏng, đường và mứt, lại thêm một bát đầy hạnh nhân và một bông hồng lấy từ lọ màu xanh ra. Vui vẻ, anh ta hỏi bà Triô và Lêa.

- Được chứ?

- Tuyệt vời. - Bà Triô khẳng định

- Anh nghĩ cô ấy ngốn hết tất cả chỗ ấy sao? - Lêa hỏi, vẻ hài hước

- Ông quên mất sữa và cà phê rồi. - Bà chủ nhà vừa nói vừa đặt lên khay một bình sữa nhỏ và một bình cà phê lớn.

- Nếu làm một chị hầu phòng thì tôi còn ngốc nghếch lắm.

Trong căn bếp, Lêa uể oải bóc vỏ đậu, dưới ánh mắt cười cợt của bà chủ, những người em họ mặt đầy trứng cá của bà thì ra vẻ thán phục.

- Cô đừng chờ tôi về ăn trưa. – Phrăngxoa bước vào bếp và nói- Tôi sẽ tự liệu lấy.

- Anh đi đâu? - Lêa hỏi

- Đi tìm ga ra gửi ô tô, đến toà thị chính, mua quần áo, gọi điện cho bố mẹ cô và ông Đờ Acgila.

- Tôi cùng đi với anh. - Lêa reo lên và bỏ mớ đậu ra.

- Cô chưa thay quần áo. Cô sẽ gặp tôi ở bưu điện nếu cô muốn

- Nhưng...

Phrăngxoa đã bước ra ngoài. Lêa ngồi xuống, giận dữ tiếp tục bóc vỏ đậu.

***

Khoảng 5h chiều, Phrăngxoa trở về trong bộ quần áo xanh nước biển kiểu may không lấy gì làm đẹp đẽ cho lắm. Lêa đang vừa là áo vừa nghe đài.

- Lúc nãy anh ở đâu, tôi đi tìm mãi không thấy?

- Cô tìm không đúng chỗ đấy! Thành phố có rộng lớn gì cho cam. Tôi phải chờ ba tiếng ở bưu điện để xin được tổng đài Pari. Tôi đã nói chuyện được với gia đình cô, nhưng chỉ rất nhanh thôi.

- Bố mẹ tôi có khoẻ không? – Lêa vội hỏi và bỏ bàn là xuống

- Khoẻ mạnh. Hai ông bà lo lắng cho cô. Tôi đã nói cho ông bà yên tâm

- Tôi rất muốn được nói chuyện với mẹ tôi.

- Mai chúng ta sẽ thử xem ở nhà bác sĩ Rulăng. Ở bưu điện ra, tôi gặp ông ấy và ônh ấy vui vẻ bảo tôi đến nhà ông gọi điện. Cô có ngửi thấy mùi gì là lạ không?

- Chết, áo dài của tôi... Lỗi tại anh đấy...

Phrăngxoa bật cười.

- Họ nói gì ở đài phát thanh thế? – Anh ta vừa hỏi vừa xoay xoay núm đài.

- Chẳng có gì hết, chán lắm, thậm chí cũng không có âm nhạc cho ra hồn nữa. Anh nhìn áo tôi xem! Làm thế nào bây giờ?

- Ở chỗ thủng ấy, cô có thể khâu một cái túi.

- Ý hay đấy. – Lêa vui vẻ thốt lên - Nhưng tôi không có vải đồng màu - Nàng buồn bã nói thêm.

- Áo màu trắng, cô khâu túi màu khác và đính thêm chiếc khuy đồng màu thì rất ổn thôi.

Lêa ngạc nhiên nhìn anh ta.

- Giỏi thật! Thế mà tôi không biết là anh quan tâm đến mốt

- Tôi quan tâm tới đủ mọi thứ. Chứ không phải như cô.

- Anh muốn nói gì?

- Nói rằng thậm chí cô cũng không thấy là tôi ăn mặc theo mốt mới nhất của Môngmôriông nữa.

- Và nó cũng rất thích hợp với anh. – Nàng nói sau một ánh mắt thờ ơ.

- Cảm ơn cô. Lời khen của cô làm tôi cảm động đấy.

- Thôi anh đừng mày mò với các núm đài ấy nữa.

- Tôi tìm đài Luân Đôn để xem chiến tranh tới đâu rồi. Có thể người Anh thạo tin hơn chúng ta.

"Đây đài phát thanh Luân Đôn...Tướng Đờ Gôn nói với các bạn..."

- Tướng đờ Gôn là ai thế? – Lêa hỏi.

- Cô im đi nào, tôi sẽ nói với cô sau.

"Các tướng lĩnh đã từng chỉ huy quân đội từ nhiều năm nay, vừa lập chính phủ. Lấy cớ quân đội ta thất trận, chính phủ này đã liên lạc với kẻ thù để chấm dứt cuộc chiến đấu.

Dĩ nhiên chúng ta đã bị và đang bị lực lượng cơ giới, bộ binh, và không quan của kẻ thù chế ngự. Thiết giáp, máy bay, chiến thuật của quân Đức-chứ không phải chỉ là có quân số- đã lung lạc các tướng lĩnh chúng ta tới mức dẫn họ đến tình trạng hiện nay.

Nhưng có phải không thể làm gì được nữa không? Có phải đã hoàn toàn thất bại không? Không!

Các bạn hãy tin tôi, tôi nói với các bạn với tư cách người biết rõ điều mình làm, tôi nói với các bạn là nước Pháp chưa hề mất gì đâu. Những cái khiến chúng ta thất bại, có ngày sẽ đem lại thắng lợi cho chúng ta. Vì nước Pháp không đơn độc! Nó có cả một đế quốc mênh mông sau lưng mình. Nó có thể liên kết thành một khối với nước Anh hiện làm chủ biển cả vf đang tiếp tục cuộc chiến đấu. Cũng như Anh, Pháp có thể hoàn toàn sử dụng không hạn chế nền công nghiệp mênh mông của nước Mỹ.

Cuộc chiến tranh này không chỉ giới hạn trong phạm vi lãnh thổ khốn khổ của nước ta. Giải quyết cuộc tranh này, không phải là cuộc chiến đấu của nước Pháp. Cuộc chiến tranh này là một cuộc chiến tranh thế giới. Tất cả sai lầm, tất cả sự chậm trễ, tất cả những nỗi đau thương vẫn không loại trừ, trên toàn thế giới, tất cả những phương tiện cần thiết để một ngày sau đè bẹp kẻ thù của chúng ta. Hôm naychúng ta bị lực lượng cơ giới làm cho kinh hoàng, nhưng trong tương lai, chúng ta có thể chiến thắng bằng một lực lượng cơ giới lớn hơn. Số phận thế giới là ở chỗ đó.

Tôi, Tướng Đờ Gôn, hiện đang ở Luân Đôn, tôi xin mờicác sĩ quan và binh lính Pháp hiện đang ở hay sẽ đến trên lãnh thổ nước Anh, cùng với vũ khí: Tôi xin mời các kĩ sư và công nhân chuyên nghiệp trong các ngành công nghiệp vũ khí hiện đang hay sẽ đến trên

lãnh thổ nước Anh; Tôi xin mời các bạn liên lạc với tôi. Bất luận thế nào, ngọn lửa kháng chiến Pháp cùng không thể tắt, nó nhất định không tắt.

Ngày mai, cũng vào gờ này, tôi sẽ nói trước đài phát thanh Luân đôn"

Trầm ngâm, Phrăngxoa tắt đài và đi lui đi tới. Trong góc nhà, bà Triô vào từ lúc bắt đầu bài nói mà không ai để ý, lấy tạp dề chùi mắt.

- Bà làm sao vậy? - Lêa hỏi

- Không sao cả... Tôi vui mừng thôi mà.

- Vui mừng?

- Vâng, ông tướng ấy... Tên ông ta là gì nhỉ?

- Đờ Gôn.

- Đúng, đúng thế, Đờ Gôn... Ông ấy bảo ngọn lửa kháng chiến Pháp sẽ không tắt.

- Nhưng thế có nghĩa là thế nào? Ông ta ở Luân đôn, chứ có ở Pháp đâu. Bon Đức có ở nước Anh đâu mà ở tai đây cơ. Nếu muốn tiếp tục chiến đấu thì ông ta chỉ có việc về nước chứ không phải đào nhiệm một cách hèn nhát.

- Lêa, cô nói những điều dại dột.-Phrăngxoa phản đối-Cô không biết cô nói những gì. Đờ Gôn là một con người trung thực và dũng cảm, tôi đã gặp ông khi ông làm bộ trưởng quốc phòng. Chắc ông phải suy nghĩ lung lắm trước khi phát ra lời kêu gọi này, nó đặt ông ra ngoài vòng pháp luật, tuy theo truyền thống quân sự, ông là một người có kỷ luật.

- Ông sẽ tìm gặp ông ấy phải không? - Bà Triô hỏi.

- Tôi chưa rõ thế nào cả. Tất cả còn tuỳ thuộc vào kế quả các sự kiện. Trước hết tôi phải tìm gặp trung đoàn. Hôm nay, tôi không ăn tối ở đây, tôi ăn tối ở nhà ông thị trưởng.

- Còn tôi, tôi sẽ làm gì?

- Cô ấy à? Với tư cách một người bạn tận tuy, cô sẽ chăm sóc Cami. - Anh ta đáp và chào với một vẻ hài hước.

Hôm sau, Lêa gặp bố mẹ qua điện thoại. Nàng khóc khi nghe giọng nói dịu dàng của Idaben, mẹ nàng, và giọng nói ngẹn ngào vì xúc động của bố nàng. Nàng rất mực sung sướng lúc được nghe lại giọng nói của bà Ruýt. Mấy lời trao đổi vắn tắt với hai chị em Phrăngxoa và Lôrơ cũng làm nàng thích thú. Nàng hỏi mãi tin tức về trang ấp, về các cô, các chú, các anh em trong họ. Bỗng nhiên nàng nhận ra rằng nàng đều yêu mến tất cả mọi người. Nàng những muốn nói với mẹ về những trận bom khủng khiếp, về cái chết của Giôdep, về việc giết chết gã đàn ông định lấy trộm, về ánh mắt của bà cụ già trước xác chết của con gái và hai đứa cháu cụ, về bệnh tật của Cami và về sự dan díu của nàng với Phrăngxoa. Nhưng nàng chỉ biết nhắc đi nhắc lại:

- Má, má ơi, nếu má biết...

- Con yêu quý, hễ có thể được là má sẽ cùng đi với ba con đến tìm con.

- Ồ! Vâng, thưa má. Má đến với con đi, con nhớ má lắm, con có rất nhiều chuyện nói với má, con đã từng sợ hãi lắm. Con thường nghĩ tới má, con tự hỏi: "má mình đang làm gì?". Không phải bao giờ con cũng làm như má nếu má ở vào địa vị con, con đã từng xử sự ích kỷ, với tư cách một đứa con được nuông chiều. Nhưng nay mai con sẽ được gặp lại má, sẽ nằm ngủ trên chiếc giường nhỏ trong phòng ngủ thuở thơ ấu của con; cũng như xưa kia, má sẽ đến chuyện trò với con trước khi má đi ngủ, má sẽ ôm con vào vòng tay má như lúc con còn nhỏ dại; ôm cổ má, con sẽ được ngửi hương thơm của má, con sẽ vuốt ve mái tóc xinh đẹp của má. Ô! Má ơi, con yêu má biết chừng nào! Khi tất cả rực cháy xung quanh con, con hết sức lo sợ không được gặp má. Bom đạn, khủng khiếp thật, chúng giết chết trẻ em, giết chết những con người tội nghiệp...Má ơi....

Những tiếng nức nở không cho phép Lêa nói tiếp. Nhẹ nhàng, Phrăngxoa cầm lấy ống nghe từ tay nàng và báo cho Pie đenmax địa chỉ con gái ông và số điện thoại của bác sĩ Rulăng

Trời chạng vạng, không một chút ánh sáng trên những đường phố chật ních xe cộ. Bầu không khí hết sức êm đềm. Bước qua chiếc cầu cũ Lêa nhận xét:

- Nghe thoang thoảng mùi sông nước.

Nàng vốn thích mùi sông nước, một thứ mùi lẫn lộn cỏ cây, tôm cá và bùn lầy. Họ đến trước cửa nhà bà Triô.

- Em không muốn về. Nếu chúng ta muốn dạo chơi ở nơi thôn dã thì cũng không xa lắm, chỉ ở cuối đường thôi mà.

- Tuỳ ý em.

Lêa khoác tay Phrăngxoa.

Họ từ từ cất bước giữa hai dãy tường thấp bằng đá, phía sau là những thửa vườn trồng rau nho nhỏ. Đi hết đường, họ đến trước những căn nhà đổ nát, ngoài cổng ngập ngụa rác rưởi. Mùi chuồng lợn bốc lên nồng nặc khiến họ phải rảo bước.

Thay vì các bức tường, giờ đây là những dãy hàng rào với thỉnh thoảng những chùm hoa thơm ngát. Họ đi theo một con đường nhỏ ngày một thêm hẹp. Lêa dẫn Phrăngxoa tới một khu đồng cỏ trên đó có một túp lều dưới một gốc sồi. Nàng đẩy cửa, mùi cỏ khô hăng hắc xông lên.

- Nhà của em đây, em tìm thấy nó hôm qua. Em rất thoải mái ở chốn tĩnh mịch này, giống như ở Môngtiac, nên hôm nay em đã quay trở lại với mấy cuốn sách.

Vừa nói, Lêa vừa nằm phịch xuống đống cỏ khô, Phrăngxoa đứng im, tìm hiểu xem cô gái có tính khí thất thường này chờ đợi cái gì. Anh ta sợ có thể có cử chỉ vụng về làm nàng trở nên gay gắt và xa vắng như lần trước. Anh ta ngạc nhiên một cách thú vị về thái độ của nàng từ khi hai người ở phòng làm việc của

bác sĩ Rulăng trở về. Giờ đây anh ta chỉ mong ước một điều, ôm nàng vào lòng. Không phải để làm tình với nàng mà để thưởng thức niềm hạnh phúc cảm thấy nàng trong vòng tay mình trong lúc vẫn biết nàng đang nghĩ đến người khác.

- Anh đừng đứng tựa trời trồng như thế, anh đến đây với em. Anh làm như thể sợ em hay sao ấy.

"Có như thế thật" – Anh ta vừa nghĩ bụng vừa nằm dài cạnh nàng.

Cả hai người im lặng một lúc lâu.

- Sao anh không hôn em?

- Anh sợ em không thích.

- Em cũng chẳng biết nữa. Anh ôm em vào lòng đi.

Lúc đầu, anh ta hôn nhẹ nhàng, cử chỉ âu yếm.

- Mạnh hơn, anh hôn em mạnh hơn nữa.

Cuối cùng họ ngủ say sưa trong vòng tay nhau, trên cơ thể còn dấu những vết cắn, vết cào, lại thêm những cuộng cỏ khô dán vào da thịt vì mồ hôi.

Tiếng mưa rào rào đánh thức họ dậy. Trời lạnh, Phrăngxoa khoác lên vai Lêa chiếc áo xanh nước biển của mình. Về tới nhà bà Triô, họ ướt đẫm.

- Tôi lo quá. Anh chị đi đâu? Đừng làm tôi lo sợ như thế nữa. Anh chị xem tình trạng hai người ra sao, đến chết mất thôi. Ông Tavecniê, ông không khôn ngoan gì cả. Cô bé run cầm cập kìa. Ở đây đã có một người bệnh, như thế chưa đủ hay sao?

Người đàn bà tốt bụng vừa rầy la vừa lấy từ một chiếc tủ lớn ra một tấm mền phủ lên người Lêa đang run lập cập. Bà pha rượu nóng cho họ. Trước ngọn lửa lò bếp, chiếc áo của Phrăngxoa treo trên ghế bốc khói .

- Đây, quần và sơ mi nhà tôi lúc sinh thời đây. Ông đi thay đi.

Im lặng, Phrăngxoa cầm lấy quần áo.

Cuối buổi chiều, Phrăngxoa báo cho Cami và Lêa biết anh ta sắp đi.

- Đi đâu? – Lêa, hỏi giọng cộc lốc

- Pari.

- Anh để chúng tôi ở lại một mình?

- Các cô ở đây đều ổn, chẳng sao cả. Bà Triô hứa sẽ chăm sóc các cô và tìm cho các cô một chỗ ở tử tế chừng nào bác sĩ Rulăng thấy cô Cami chưa thể ra đi được. Hai cô có tiền không?

- Có, cái đó không thành vấn đề, cám ơn anh đã nghĩ tới, anh Phrăngxoa.

- Ông Tavecniê, ông ta Tavacniê, ông đến nhanh lên, tướng Đờ Gôn lại sắp nói. - Từ dưới cầu thang bà Tiô nói vọng lên

- Tôi muốn nghe ông ta nói. – Cami thở dài.

Phrăngxoa cúi xuống giường, bế gọn Cami lên tay và thận trọng bước xuống cầu thang. Vào đến bếp, anh ta nhẹ nhàng đặt nàng xuống ghế bành. Trong bếp, một chục người chăm chú lắng nghe giọng nói từ một đất nước tự do mang niềm hy vọng tới cho họ.

"Vào giờ phút này, mọi người Pháp đều hiểu rằng những hình thức thông thường của chính quyền không còn nữa. Trước nỗi hoang mang của người Pháp, trước sự tan rã của chính phủ rơi vào cảnh lệ thuộc kẻ thù, trước tình hình các thể chế của chúng ta không thể hoạt động được nữa, tôi, tướng Đờ Gôn, người lính và người chỉ huy nước Pháp, tôi muốn nhân danh nước Pháp.

Nhân danh nước Pháp, tôi tuyên bố dứt khoát như sau: Mọi

người Pháp đang còn vũ khí trong tay tuyệt đối có bổn phận tiếp tục cuộc kháng chiến. Hạ vũ khí, bỏ trống một vị trí quân sự, chịu để cho kẻ thù kiểm soát bất kỳ một mảnh đất nào của nước Pháp, cũng là phạm tội chống tổ quốc.

Vào giờ phút này, tôi nói trước hết vì Bắc Phi thuộc Pháp vì đến nay Bắc Phi đến nay vẫn nguyên vẹn.

Đình chiến ở ý chỉ là một cái bẫy thô thiển. ở châu Phi của Clôđen, của Bugiô, của Lyôtây, của Nôgha tất cả những ai cón ý thức danh dự điều nhất thiết có bổn phận không thi hành những điều kiện của kẻ thù. Để cho cuộc khủng hoảng ở Boócđô vượt qua biển là điều không thể tha thứ được. Mỗi binh lính Pháp, bất luận các bạn ở đâu, hãy đứng dậy!"

Phrăngxoa Tavacniê rời thành phố nhỏ trong đêm khuya.

Chương 16

Hiệp định đình chiến lược được ký tối 24 tháng 6 năm 1940. Cami và Lêa ôm choàng lấy nhau. Lúc đầu, cả hai đều nghĩ: chiến tranh đã chấm dứt, Lôrăng sẽ trở về. Nhưng rồi cả hai ngờ vực,

sợ hãi, hổ thẹn. Thực ra, người cảm thấy hổ thẹn, chủ yếu là Cami, còn Lêa thì cho đình chiến chỉ có nghĩa là trở lại cuộc sống bình thường. Thèm khát cuộc sống, nàng không muốn mảy may phân tích tình hình. Chiến tranh đã kết thúc: chấm hết! Mọi cái sẽ bắt đầu trở lại như xưa. Như xưa ư? Nàng biết rõ là nàng tụ dối mình, là không có gì như xưa nữa hết; chỉ có tất cả những cái chết vô ích và khủng khiếp: chỉ có gã đàn ông mà nàng đã bắn chết và hễ nghĩ tới là nàng vùng dậy, hét lên trên giường. Để làm nàng trấn tĩnh, phải có tất cả sự dịu dàng của Cami như một người mẹ, nàng bất giác dùng những lời như của Idaben Đenmax:

- Bạn thân yêu, không có gì cả đâu, tôi đang ngồi đây này. Bạn đừng sợ, mọi cái xong rồi, bạn ngủ đi.

Và Lêa nằm ngủ lại, rúc người vào Cami và thầm thì

- Má ơi!

Không, sẽ không gì còn như xưa nữa. Trong nỗi kinh hoàng ấy, nàng không còn là cô trinh nữ nữa. Điều đó, nàng không thể dễ dàng tự tha thứ cho mình. từ hôm 19 tháng 6, nàng không sao gọi điện được cho Môngtiac. Cuối cùng ngày 30 tháng 6, nàng nghe giọng nói của cha nàng. Chắc hẳn do không gian, do chất lượng đường dây mà nàng cảm thấy giọng Pie Đenmax như giọng một ông già, ngập ngừng, trầm đục, nhắc đi nhắc lại mãi:

- Ổn cả, ổn cả...

Lêa đòi nói chuyện với mẹ. Đầu dây đằng kia, im lặng kéo dài.

- Alô... alô... đừng cắt...

- Alô, Lêa đấy à?

- Bà Ruýt nghe bà nói, cháu mừng quá. Bà có khoẻ không? Cho cháu nói chuyện với má cháu, cháu sợ đường dây bị cắt. Alô... bà nghe cháu nói chứ?...

- Có.

- Cho cháu nói chuyện với má cháu

- Má cháu không có nhà, bà đang ở Boócđô

- Ồ, tiếc quá! Cháu muốn nghe tiếng nói của má cháu lắm, nó sẽ làm cháu vô cùng sung sướng. Bà hôn má cháu thật nhiều giúp cháu nhé! Và bà chớ quên nói với má cháu là cháu nhớ má cháu lắm, là cháu tha thiết yêu mến má cháu. Trong tuần này, cháu sẽ cố gọi lại lần nữa... alô... alô... thôi, lại cắt mất rồi

Bỏ máy xuống, Lêa có một cảm giác kinh hoàng tới mức mồ hôi chảy ướt đẫm trán và thái dương, khiến nàng ngứa ngáy cái sẹo ở mí mắt.

“Mình phải trở về nhà thôi!” – Nàng vừa lẩm bẩm vừa rời khỏi chiếc ghế bành trong phòng làm việc của bác sĩ Rulăng.

Vào lúc đó, bác sĩ bước vào.

- Cô gặp được ông cụ, bà cụ trên máy chưa?

- Rồi, cảm ơn bác sĩ. Bao giờ thì Cami có thể lên đường được?

- Không thể trước khi bà ấy sinh nở. Sẽ rất nguy hiểm cho bà ấy.

- Tôi phải trở về gia đình. Quan trọng lắm...

- Chắc chắn sức khoẻ của bà bạn cô và của đứa con của bà ấy quan trọng hơn.

- Sao ông biết? Tôi tin chắc gia đình cần đến tôi. Tôi phải về thôi.

- Có ai đau ốm phải không?

- Tôi không rõ, nhưng tôi cảm thấy tôi phải về. Tôi cảm thấy, ông có hiểu tôi không?

- Tôi hiểu cô, cô cứ bình tĩnh. Cô biết rõ là cô không thể về.

- Nhưng bác sĩ, đã có ông và cả bà Triô nữa. Vả lại, sức khoẻ Cami đã khá hơn vì ông đã cho phép cô ấy đứng dậy

- Như thế không đủ. Chỉ sự có mặt của cô mới giữ không để bà ấy lên cơn. Bà ấy yêu mến cô đến mức bà ấy giấu cô nỗi lo lắng và đau đớn của mình. Không phải tôi cho phép bà ấy bước mấy bước mà sức khoẻ bà ấy không ở trong tình trạng nguy kịch đâu. Hơn nữa, do mệt mỏi, bà ấy có thể sinh trước ngày. Tôi yêu cầu cô kiên nhẫn.

- Tôi kiện nhẫn hết tuần này đến tuần khác rồi. Tôi không thể kiên nhẫn hơn, tôi muốn gặp mẹ tôi

Lêa ngồi phịch lại xuống ghế, hai tay ôm đầu, rên rỉ với một giọng trẻ thơ

- Tôi muốn về nhà, tôi van ông, ông để tôi về.

Khéo léo chữa bệnh bao nhiêu thì bác sĩ Rulăng cũng vụng về bấy nhiêu trước những giọt, nhất là một cô gái xinh đẹp. Loay hoay mãi, ông pha được một liều thuốc an thần và nài nỉ cô uống; và bản thân ông, cảm thấy căng thẳng hết mức cũng uống một ngụm

- Thôi cô đừng khóc nữa... khóc chẳng để làm gì cả... khéo không mà ốm đấy...

Lêa về tới nhà bà Triô, nét mặt lờ đờ, hai bàn tay nóng bỏng. Bà buộc nàng đi nằm. Trong đêm, nàng sốt tới 40 độ. Bà chạy đi mời thầy thuốc nhưng thầy thuốc không chẩn đoán được bệnh gì hết.

Ba ngày liền, Lêa mê sảng, gọi mẹ, Lôrăng và Phrăngxoa. Rồi bỗng đột ngột hết sốt, nhưng người gầy tọp và ốm yếu. Suốt ba ngày ấy, Cami không rời giường nàng nửa bước mặc dù thầy thuốc và bà Triô la rầy.

Một tuần sau, Lêa hoàn toàn bình phục, có thể đi tắm trên sông Gactămpơ. Ngay tối hôm đó, Cami bảo nàng:

- Bác sĩ Rulăng cho rằng tôi có thể trở về Rôsơ-Blăngsơ mà không có gì nguy hiểm.

- Đúng thế hả?

- Đúng, nhưng xe phải đi từ từ. Một người anh em họ bà Triô đã kiểm tra xe và mua giúp xăng cho chúng ta. Chị muốn về lúc nào thì chúng ta về.

- Tuyệt quá, thế là cuối cùng tôi gặp lại má tôi.

Cami nhìn Lêa, ánh mắt hết sức nhân hậu.

"Quả là cô ta có vẻ yêu mến mình, thật là ngốc." - Lêa nghĩ thầm

- Bà Triô, chúng tôi có thể ra về, Cami có thể đi đường được rồi! – Nàng reo lên và chạy ào đến bà chủ nhà đang bước vào bếp, tay sách chiếc giỏ đầy rau tươi.

Bà chủ nhà ngoảnh về phía Cami, vẻ ngạc nhiên

- Nhưng, con ơi...

Bà ngừng nói khi thấy người thiếu phụ ra hiệu cho mình lặng im

- Thưa bà, mai chúng tôi ra về, ông bác sĩ đã đồng ý. - Lêa nói vội vã nói thêm khi thấy bà Triô, người vừa chăm sóc mình trong ba ngày qua như một người mẹ, nhíu mày.

- Thế thì tại sao ông ấy không nói gì với tôi hết trước khi ông ấy đi vắng? – Bà Triô hỏi, vẻ ngờ vực.

- Có thể ông ấy quên, ông bận biết bao công việc.

- Tôi không biết ông ấy đã đi. Ông đi đâu? - Lêa hỏi

- Đi Brơtanhơ, gặp bà cụ mẹ ông sống một mình sau khi cậu con út chết trận ở Đoongkec.

- Thế mà tôi không biết ông ấy có em trai tử trận - Cami nói tiếp

- Ông ấy không muốn nói, nhưng tôi biết ông rất đau buồn. Ông coi chàng trai ấy như con trai mình.

- Bà nói giúp là Lêa và tôi hết sức thông cảm với ông.

- Bà và cô nên chờ ông ấy trở về trực tiếp nói với ông thì hơn.

- Không, chúng tôi phải về. Tôi muốn cháu bé chào đời trong ngôi nhà tổ tiên nó.

- Đường sá không thật yên ổn đâu.

- Bà Triô, bà đừng lo, mọi sự sẽ yên ổn thôi. – Cami vừa nói vừa cầm tay bà - Bà hứa với tôi là sẽ đến thăm chúng tôi mấy hôm bà nhé. Bao giờ bà cũng sẽ là vị khách quý.

- Tôi sẽ nhớ bà lắm bà Cami. Tôi đã tìm được cho bà một ngôi nhà xinh xắn có vườn, trên bờ sông Gactămpơ. Bà nhìn kia, ngôi nhà có cửa sổ sơn đỏ và trắng, bên kia sông, của một nhà buôn ngũ cốc. Mỗi tháng ông ta chỉ đến ở có vài ngày, và cho thuê một nửa nhà. Vừa qua mấy ông chủ ngân hàng Pari thuê ở, nay họ trở về rồi.

- Cũng như mọi người tị nạn khác, - Lêa nói - Giờ đây thành phố này hoang vắng, buồn bã lắm. Không còn ai ngoài đường nữa. Tôi soạn va li đây.

Hôm sau, mặc cho bà Triô khóc sướt mướt, Cami và Lêa ra đi, mang theo những cái giỏ chất đầy đủ loại thức ăn. Ngay cả Lêa cùng nghẹn ngào trong giơ phút chía tay với người đàn bà đã khoan dung mở rộng cả tấm lòng và ngôi nhà đón tiếp họ

- Hết chiến tranh, tôi sẽ trở lại đây cùng với Lôrăng và cháu bé. – Cami lên tiếng sau khi ngồi thoải mái trên chiếc ghế sau của xe.

- Tôi mong không bao giờ phải gặp lại xứ sở này nữa. – Lêa đáp trong khi xe lăn bánh trên cầu cũ

Xế chiều, họ tới Nôntrông, một huyện ly nhỏ thuộc tỉnh Limudanh, dọc đường không gặp trở ngại nào. Rất ít xe cộ và khách bộ hành, nhưng rải rác, trong các hầm hố, trên vệ đường, những chiếc xe bỏ lại hoặc bị phá huỷ một phần cho biết dânt ị nạn đã đi qua

Lêa giúp Cami xuống xe và để chị ngồi trên thềm một quán cà phê.

- Cô gọi giúp tôi một chai nước chanh thật lạnh, tôi qua khách sạn trước mặt hỏi xem họ có buồng cho thuê không?

- Để làm gì?

- Để cô nghỉ, chắc cô mệt lắm rồi.

- Không, không cần, chúng ta cứ đi, đi xa hơn nữa rồi hẵng nghỉ

- Cô tin chắc là ổn hả?

Cô hầu bàn đến bên cạnh nên Cami không kịp trả lời:

- Cô cho hai nước cam thật lạnh - Lêa bảo và quay sang hỏi Cami
- Có có muốn ăn tí chút không?

- Không, tôi cảm ơn, tôi không đói.

- Tôi cũng vậy, cái nóng này làm tim tôi khó chịu.

Hai người rửa tay, rửa mặt bằng nước máy ngoài sân tiệm cà phê, rồi ra đi.

Đến Pêrigơ, họ bị hiến binh Pháp giữ lại vì ngạc nhiên thấy hai người đàn bà trẻ đi một mình trong một chiếc xe hơi lớn với rất ít hành lý. Như thể mọi chiếc xe không có đệm trên mui xe đều đáng ngại! Chỉ tới khi thấy tình trạng ốm yếu của Cami, họ mới đồng ý để hai người ra đi và dặn dò:

- Thưa bà, bà nên đến bệnh viện gần nhất nếu bà không muốn sinh con dọc đường.

Cami cảm ơn họ và hai hàm răng nghiến chặt, trở lên xe. Xe lăn bánh. Hai người ngồi im lặng một lúc. Bỗng xe xóc, làm cho Cami cất lên một tiếng rên.

- Không ổn phải không?

- Vâng. – Cami gật đầu, một nụ cười thảm hại trên môi. Lêa dừng xe lại bên đường.

- Cô đau ở đâu? – Nàng hỏi và bước đến cạnh người bệnh.

- Ồ! Tôi đã làm gì để đến nỗi phải như thế này?

"Bình tĩnh, bình tĩnh" – Nàng nghĩ bụng- "Đến cái làng gần nhất, mình sẽ đi tìm thầy thuốc."

Trong mấy cái làng hiếm hoi họ đi qua từ Pêrigơ đến Becgiơrăc, không có thầy thuốc. Ở thành phố Bacgiorăc, cả ba bác sĩ Lêa tìm đến đều đi vắng. Chỉ còn có bệnh viện. Nhưng người ta bảo nàng đã hết giờ nhập viện, hôm sau nàng hãy tới nếu không có lệnh nhập viện khẩn cấp của bác sĩ điều trị. Lêa năn nỉ, đe doạ, vẫn không lay chuyển được người gác cổng. Khi nàng quay lại xe, Cami vẫn đau như trước. May sao họ nhanh chống tìm được một buồng ở khách sạn, buồng không đầy đủ tiện nghi, nhưng nghỉ lại một đêm thì như thế là đủ. Lêa bảo đưa bữa ăn tối vào buồng và ép Cami nuốt mấy thìa cháo.

Vừa nằm xuống chiếc giường xấu xí đệm bị thủng, là Lêa ngủ ngay. Còn Cami thì suốt đêm không chợp mắt. Đến sáng, nàng mới thiếp đi trong một giấc ngủ chập chờn, khiến Lêa phải thức giấc, bực dọc. Đã sáu giờ, trời âm u.

Tắm rửa qua loa, Lêa xuống nhà, đi một vòng quanh thành phố trong lúc chờ tiệm cà phê mở cửa để ăn sáng. Đii qua trước nhà bưu điện, nàng nghĩ bụng là phải thử gọi điện cho bố mẹ để báo tin mình trở về. Trước khi ở nhà bà Triô ra về, nàng chưa gọi được vì đường dây, một lần nữa, lại bị cắt. Tuy còn sớm, vẫn có nhiều người ở bưu điện để gọi điện. Cuối cùng đến lượt Lêa, nhưng sau nhiều cố gắng, cô điện báo bảo nàng:

- Tôi không gọi được, lát nữa, mời cô quay lại.

Mãi gần mười một giờ nàng mới rời phòng bưu điện, lòng đầy thất vọng. Đi qua trước một tủ kính bán hàng, nàng nhìn thấy bóng mình và một lúc lâu mới nhận ra. Mẹ nàng và bà Ruýt sẽ nói thế nào nếu nhìn thấy nàng thế này, đầu tóc rũ rượi, áo dài nhàu nát? Nhớ lại những lời la rầy của hai người, màng bỗng phì cười vui vẻ. Nay mai, nàng sẽ được gặp lại họ. Nàng sung sướng biết bao trước những bài học về ăn mặc cho đứng đắn của bà Ruýt và những lời la rầy âu yếm của me! Chẳng mấy chốc nữa, sau vài tiếng, nhiều lắm là một ngày, nàng đã nằm trọn trong vòng tay họ.

Cami đã thay quần áo và nằm chờ trên giường. Nàng thoa một lớp phấn hồng lên má để giấu bớt sắc da xanh xao. Nhưng không quen hoá trang, nàng bôi quá nhiều phấn, khiến nàng có vẻ một con búp bê khuôn mặt tô vẽ vụng về. Thế nhưng, cái vẻ khoẻ mạnh ấy đánh lừa Lêa.

- Tôi thấy sáng nay cô có vẻ tươi tắn hơn. Cô có cảm thấy đủ sức khoẻ để tiếp tục cuộc hành trình không?

- Có, tôi cảm thấy ổn lắm rồi. – Cami vừa đáp vừa cắn chặt môi để đứng dậy.

Bíu vào hàng lan can và cánh tay Lêa, nàng bước xuống cầu thang và phải cố gắng đến toát mồ hôi, nàng vượt qua được hành lang khách sạn và ngồi vào xe đỗ trước cửa. Chị nằm dài trên ghế. Lêa quay lên buồng lấy hành lý và nhân đấy thay áo dài và chải lại tóc.

Giờ đây Lêa đã tới quê hương, những tên làng, tên phố vang lên bên tai nàng. Lêa lưỡng lự. Nên đưa Cami về nhà bố chồng hay về Môngtiac? Nàng quay lại hỏi Cami, chiếc ghế trống không.

- Cami, Cami đâu? – Nàng đỗ xe lại và gọi.

Nàng mở cửa xe và giật mình lụi lại trước cảnh tượng một người đàn bà, hai mắt lồi ra, nằm lăn giữa hai dãy ghế trong xe, răng cắn chặt một góc mền.

-Lạy chúa... Cami...

-Cô ấy còn làm sao nữa không?

-Cháu bé...

Sao! Đứa bé? Đứa bé... cô ấy muốn nói gì?

- Cháu bé... - Cami nhắc lại trong hơi thở và cố ngẩng đầu dậy.

"Ồ! Không, không phải lúc này, đứa bé không thể chờ một lúc hay sao?". Hoảng hốt, Lêa nhìn ngó xung quanh. Chỉ một mình nàng. Chỉ có cánh đồng dưới một bầu trời sắp giông bão*"Thôi nào, bình tĩnh! Phải bao nhiêu thời gian thì sinh nở xong".* Lêa phải tự thú nhận mình không biết tí gì hết. Không bao giờ Idaben nói những chuyện đó với con cái cả.

- Tình hình xảy ra đã lâu chưa?

- Hôm qua, nhưng đến sáng nay thì hết... Lúc này, tôi cảm thấy như có cái gì giằng xé trong bụng. Đúng vào lúc đó, tôi ngã. Tôi ướt đầm đìa.

Cơ thể gầy gò của Cami quằn quại, chị không kìm nổi một tiếng kêu thét khiến gương mặt tội nghiệp méo mó đi. Lớp phấn trên má loãng ra trong mồ hôi. Cơn đau dịu đi, Lêa cố nâng Cami dậy lên ghế, nhưng không sao được.

- Tôi không dậy được... chị tha lỗi cho...

- Cô im đi, để tôi suy nghĩ. Làng gần đây nhất là Penlơquya, chúng ta nhờ người ta giúp đỡ.

- Không, không, tôi muốn về nhà Lôrăng hay nhà bố mẹ chị thôi.

- Cô nghĩ cô có thể chịu đựng nổi năm mươi cây số nữa hả? – Nàng hỏi, trong lòng khấp khởi hy vọng

- Có thể... chúng ta đi đi...

Suốt cuộc đời mình Lêa không sao quên được 50 km đường trường ấy. Đến Xanh-Mêxăng, nàng nhìn thấy những bộ quân phục Đức đầu tiên. Trong cơn bàng hoàng, nàng suýt làm đổ xe xuống hố. Phía dưới bờ biển Vecđơlê, có cây chắn đường. Một tên lính ra lệnh dừng xe.

-*Es it verboten weiter gehen* (Cấm không được đi xa).

Hoảng hốt, Lêa quên mất tiếng Đức mà bà Ruýt đã vất vả dạy

nàng.

- Tôi không hiểu.

Một viên sĩ quan bước lên và nói với một thứ tiếng Pháp khó khăn.

- Cấm đi qua, cô có *ausweis* không?

- Ausweis hả?

- Phải, giấy thông hành ấy mà

- Không có, tôi về nhà, ở phía trên bờ biển kia kìa – Nàng vừa đáp vừa chỉ về phía Môngtiac.

- *Nein*, không có *ausweis*, thì không được đi qua.

- Tôi van ông, ông trông kìa, cô bạn tôi đang đau đẻ - nàng vừa nói vừa chỉ về phía sau xe.

Viên sĩ quan cúi nhìn.

- *Men gott! Wie heissen sie?* (Tên cô là gì?)

- Lêa Đenmax.

- *Gehonen, sie zur famihe der Mongtillac?* (Trong gia đình chủ đất ở Môngtiac phải không?)

Hắn ra hiệu cho tên lính cho xe qua rồi tự hắn ngồi lên một chiếc mô tô để dựa thân cây.

- Mời cô đi, tôi đi theo cô.

Trước đây, Lêa hình dung buổi trở về của mình khác hẳn: mọi người hẳn có mặt đông đủ để đón nàng, âu yếm nàng. Nhưng hôm nay không hề có gì như thế cả. Tất cả đều hoang vắng, trang trại, hầm rượu, ngôi nhà, kho lúa, ngay cả sác vật cũng hình như biến đâu mất. tất cả yên tĩnh, quá yên tĩnh.

- Má ơi!Má ơi! Bà Ruýt ơi! –Nàng vừa kêu vừa bước qua gian bếp vào nhà. Nàng chạy, mở cánh cửa ở cầu thang và lại gọi: Má ơi! Ba ơi! Con đây.

Trong phòng ăn, trong phòng khách, trong buồng giấy ba nàng, rèm cửa đều bỏ xuống như thể trời nắng chói chang. Lêa phải thừa nhận sự thật:không có ai trong nhà. Bên ngoài, trời mỗi lúc một tối sẫm. trong bếo, viên sĩ quan Đức đứng chờ, tay dìu đỡ Cami.

- *Wo soll ich siehinlegen?* (Tôi phải đưa bà ấy tới đâu)

- Vào phòng tôi.

Lêa bước lên trước. Căn phòng đầy mùi mốc. Nàng lục tủ lấy khăn và don giường với sự giúp đỡ của viên sĩ quan. Cami ngồi rên rỉ trong ghế bành. Họ thận trọng đặt chị lên những tấm khăn mới tinh thoang thoảng mùi oải hương.

- *Jst denn niemãnd da?* (Không có ai hết hay sao?)

- Để tôi đi gọi bác sĩ.

Nàng bước xuống cầu thang hai bậc một. Phòng giấy của ba nàng hết sức bề bộn. Nàng vất vả mãi mới tìm được quyển sổ ghi địa chỉ. Máy điện thoại của bác sĩ Blăngsa không trả lời, máy của các bác sĩ ở Xanh-Make, cũng vậy. Một tiếng kêu xuyên qua các bức tường. Họ đi đâu hết cả? Lại một tiếng kêu nữa. Nàng chạy vội ra khỏi phòng. Trong lúc chạy, nàng thấy một tấm thiếp viền đen, và tự hỏi ai chết vậy.

Trong gian bếp, viên sĩ quan đang bận rộn. Y đốt bếp lò than và đun sôi mấy xoong nước.

- *Kommit der Arz*t? (Bác sĩ tới hả?)

Lêa lắc đầu và lên buồng Cami. Nàng cởi bỏ được quần áo cho Cami, chỉ để lại bộ đồ lót, rồi ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy tay nàng, lau trán cho nàng. Giữa hai lần nhăn nhó, nàng cảm ơn Lêa và ra sức kìm khỏi cất tiếng kêu.

Viên sĩ quan Đức bước vào mang theo một chậu nước nóng. Y đã bỏ cát két và áo ngoài, xắn ống tay áo sơ mi lên. Lê nhận thấy y còn trẻ và đẹp trai. Một mớ tóc dài màu hung xoã trước trán càng làm nổi bật vẻ trẻ trung.

- *Beruhigen sie sich: es wlrd schon gut gehen*. (Bà đừng sợ, sẽ ổn cả thôi). Y vừa nói vừa cúi xuống gần Cami.

Y lùi lại trước vẻ kinh hoàng của Cami khi nàng nhổm dậy. Lấy ngón tay chỉ vào huy hiệu Đức quốc xã trên sơ mi của y

- Cô đừng sợ. – Lêa vừa bảo vừa đặt nàng nằm xuống – Ông ta đã giúp một tay đưa cô về đây.

- Nhưng hắn là một người Đức... tôi không muốn một người Đức đụng vào tôi, đụng vào con tôi. Thà tôi chết còn hơn.

- Điều đó sẽ xảy ra nếu cô không chịu nằm yên. Tôi không rõ gia đình đã xảy ra chuyện gì. Không một ai có mặt.

Cami quằn quại lần thứ hai nên không thể trả lời, rồi lại lần nữa, và lần nữa.

- *Holen sie mal wasche.* (Cô lấy quần áo đi)

Lêa nghe theo.

- Ông biết làm à? - Nàng ấp úng khi quay trở lại, mang theo một chồng khăn tay và hai chiếc tạp dề lớn.

- *Mein valter ist arzt, ich habe ein daar biicher aus sêinr bibliothek gelesen.* (Cha tôi là thầy thuốc, tôi có đọc mấy cuốn sách trong thư viện của ông)

Trong lúc anh ta buộc tạp dề vào người thì Lêa rửa ráy “Miễn sao má mình trở về lúc này”. Nàng nghĩ bụng “Mình cảm thấy khó chịu”.

- *Na, wie sagen sie es aus Franjosisch*: Can đảm lên. (Nào, như kiểu cô nói bằng tiếng Pháp)

Rồi quay sang nói với Cami:

- Thưa bà, dũng cảm lên, cháu bé sắp ra đời.

Khi đẩy cửa, bà già Ruýt, quần áo hoàn toàn màu đen, phải dựa vào tường để khỏi ngã: một người Đức – bà nhận ra qua đôi bốt và chiếc quần dài quân phục - đang bế trên tay một đứa bé sơ sinh nhỏ xíu. Bọc trong một chiếc khăn tắm, nó kêu lên những tiếng the thé.

- *Das ist ein junge* (Bé trai). –Anh ta kiêu hãnh nói

Lêa sà vào vòng tay bà bảo mẫu già.

-Ồ, Ruýt, bây giờ bà mới về! Thế má tôi đâu? Tôi rất cần đến má, đến bà.

- Chào bà. - Người sĩ quan nghiêng mình, mặt đỏ gay, mồ hôi đầm đìa với một nụ cười rạng rỡ - Tốt lắm. Cháu bé nhỏ người nhưng khoẻ mạnh lắm.

Im lặng, Ruýt cúi người xuống Cami. Vẻ lo lắng, bà vội ngẩng đầu lên và chạy vụt ra ngoài. Lát sau bác sĩ Blăngsa mặc quần áo đen bước vào, theo sau bà Becnađet Busaco bận tang phục.

- Bác sĩ, bác sĩ ông đến nhanh lên.

- Cái gì vậy...?

Người thầy thuốc hiểu ngay.

- Becnađet, bà lo lấy đứa bé. Ruýt bà đi cầm hộ bộ đồ nghề giúp tôi. Ở trong xe tôi ấy.

- Thưa bác sĩ, ông nghĩ là cô ấy sắp chết hả?

- Tôi chưa rõ, tim bà ấy có vẻ yếu lắm. Người Đức kia làm gì ở đây?

- Ông ta giúp tôi đưa Cami về đây và đỡ cho thằng bé ra đời đấy

Từ khi Becnađet bế lấy đứa bé sơ sinh, anh sĩ quan trẻ đứng giữa căn phòng, vẻ ngượng nghịu, hai tay chùi chùi vào tạp dề. Bà Ruýt quay vào với bộ đồ nghề và nói với anh bằng tiếng Đức.

- *Wir bedanken uns, mein herr.* (Chúng tôi cảm ơn ông)

- *Leutnant Frederic Hacke.* (Trung uý Phêđêric Hăngcơ)

- Lêa, cô tiễn chân ông trung uý. *Anf wiederrsen mein herr.* (Tạm biệt ông)

Phêđêric Hăngcơ bỏ tạp dề ra, nghiêng mình chào và vừa đi theo Lêa vừa xỏ tay vào áo. Trong hành lang, họ gặp Phrăngxoadơ và Lôror, chị gái và em gái Lêa, cả hai đều mặc đồ đen. Ba chị em ôm lấy nhau.

- Lôrơ, Lôret của chị, chị gặp lại em, chị mừng quá... cả chị nữa, chị Phrăngxoarơ!

- Ồ, Lêa, thật khủng khiếp!

- Cái gì khủng khiếp? Chúng ta lại xum họp, cháu bé, con Cami khoẻ mạnh, chiến tranh chấm dứt, dẫu sao cũng hầu như chấm dứt... Lêa nói thêm, mắt nhìn người sĩ quan Đức.

- Hắn làm gì ở đây? – Lôrơ thầm thì bên tai nàng

- Chị sẽ nói rõ với em sau. Ba má đâu?

- Má à?

Trong gian bếp, Raymông đờ Acgila, Giuyn Phaya - phụ trách các hầm rượu – Amêli Lêphevrơ và người quản lý Mâctnh, Anbectin và Lida đờ Môngplâynet, Luych và Pie đenmax cùng với những người hàng xóm đang uống vang trong những chiếc cốc lớn. Họ đều mặc quần áo sẫm màu. Phụ nữ thì lật voan nhiễu lên.

Trông thấy họ, Lêa không dám nhảy tới ôm choàng lấy cha. Vì sao nàng thấy lạnh đột ngột? Sau lưng nàng, Phrăngxoadơ và Lôrơ đứng khóc, người sĩ quan Đức vừa cài xông áo quân phục, khoá xong thắt lưng lủng lẳng bao súng màu đen, anh ta đội mũ bước lên, đánh gót trước mặt Pie Đenmax và đi ra, không nói nửa lời.

Trong gian bếp, giờ đây, có một tia nắng mặt trời, màu đen của quần áo nổi bật trên màu tường trắng. Trên chiếc bàn lớn trải vải sơn màu xanh, có mấy chỗ sờn, những con ruồi hút rượu vang chạ dọc ngoài chai. Chiếc đồng hồ treo tường điểm năm tiếng. Ruýt và ông bác sĩ bước vào nhưng không một ai nhúc nhích. Lêa căng tai ra nghe. Vì sao mẹ nàng chậm chạp như vậy? Bà không biết là con giá bà đang chờ bà sao?

- Má – Nàng thầm thì – Má đâu?... Từ "*má*" vang lên trong đầu nàng. Không... không phải thế... không phải má... họ chết hết đi, nhưng không phải má nàng...

- Ba ơi!... Ba nói đi... má con đâu... Không đúng, có phải thế không hở ba? Một ai khác cơ.

Lê a nhìn xung quanh, xem có thể thiếu ai. Thiếu nhiều người: bác Ađriêng, mấy người anh em họ...

Chị gái và em gái nàng nức nở dữ dội hơn. Mọi người đều cúi thấp đầu. Trên má ba nàng – ông già đi biết chừng nào - những giọt nước mắt đầm đìa. Bà Ruýt ôm nàng vào lòng.

Chương 17

Trong hơn một tuần lễ, Lêa sờ sững, không khóc, không nói, người ta đưa gì ăn nấy, nằm ngủ co quắp trên chiếc giường con trong phòng trẻ nhỏ thuở trước. Uống thuốc theo đơn bác sĩ Blăngsa, ngồi hằng giờ trên hiên, dõi mắt về phía trước. Bố nàng, bà Ruýt, chị gái, em gái nàng, không ai làm nàng mở miệng được. Trái tim bà bảo mẫu bị bóp nghwtj khi thấy cái bóng đen mảnh dẻ im lìm, quay về phía con đường Vecđơle, như thể chờ đón ai.

Đến khi tìm thấy trong một chiiec hòm trong phòng trẻ nhỏ một chiếc áo ngắn bằng màu hồng của mẹ ngày trước, Lêa mới oà lên nức nở. Nghe tiếng khóc, Cami trong quần áo ngủ màu trắng, lết ra khỏi phòng và nói với giọng như của Idaben, tìm được những lời làm dịu được chút ít nỗi lòng đau khổ của nàng. Đầm đìa nước mắt và rã rời vì nức nở, Lêa ngủ thiếp đi trong vòng tay Cami. Rất lâu sau, tỉnh dậy một mình, nàng dấp dấp nước lê mặt, búi tóc ra phía sau và bước vào phòng mẹ. Mùi nước hoa của Idaben phảng phất trong căn buồng dèm của buông kín. Cạnh giuờng nằm, chăn đệm gọn gàng, một bó hồng rụng hết cánh hoa. Quỳ cạnh giuờng, Lêa áp má xuống tấm khăn trắng, những giọt nước mắt từ từ lăn xuống.

http://tieulun.hopto.org

- Má... má yêu quý của con...

Cha nàng bước vào và đến quỳ bên cạnh.

- Sáng mai, cha con ta đến nghĩa trang, ba nhé. – Nàng nói – Bây giờ, ba nói cho con biết tình hình đã xảy ra như thế nào.

- Con muốn biết ngay bây giờ hả?

- Vâng.

- Vậy con vào phòng làm việc của ba. Ở đây ba không đủ can đảm kể lại

Vào phòng làm việc. Pie Đenmax uống liền một hơi hai cốc rượu vang mùi. Ngồi trên chiếc tràng kỷ bằng da, mặt ghế ngày một lún sâu. Lêa chờ ông nói.

- Việc xảy ra trong đêm 19 rạng sáng ngày 20 tháng 6. Mẹ con đến văn phòng liên đoàn phụ nữ công giáo mà bà là thành viên ở Boócđô để tham gia vào việc cư trú và tiếp tế cho người tị nạn. Mẹ con phải nghỉ đêm ở nhà bác Luych. Gần nửa đêm thì có báo động. Bom nổ hình như khắp thành phố, gần bến cảng, trong khu Baxtidơ, vườn hoa Ludơ, trong khu Xanh-Xơrăng, một chục quả rơi xuống phố Đavit Giônxtơn đến phố Cami Gôđơ, trên đường Râmp, gần nhà ga phía nam, vườn hoa Andat-Loren, trong hầm trú ẩn trên đường Đamua, giết chết nhiều người. Một quả rơi ngay gần biệt thự viên chỉ huy vùng, nơi đặt văn phòng thống chế Pêtanh và tướng Vâygăng.

Lêa bắt đầu sốt ruột, bom rơi ở đâu, nàng không cần biết. Điều nàng muốn biết là mẹ nàng đã chết như thế nào.

Pie Đenmax uống thêm một ly rượu.

- Má con cùng nhiều bà khác từ nhà liên đoàn phụ nữ công giáo bước ra để xuống hầm trú ẩn gần nhất. Có lẽ má con chần chừ

quá lâu. Một quả bom nổ ở phố Xêgaliê, má con bị thương ở đầu và chân. Một nhà báo ở Pari có mặt ở đấy chở bà vào viện và báo tin cho bố. Khi bố tới thì má con đã hôn mê và đến lúc gần mất, ngày 10 tháng 7, thì mới tỉnh.

-Má con có nói gì về con không?

Pie Đenmax uống hết ly rượu rồi mới trả lời, giọng vẻ ngập ngừng.

- Từ cuối cùng má con phát ra là tên con.

Một nét rạng rỡ thoáng hiện trên mặt Lêa. Thế là trước khi qua đời, người mà mẹ nàng nghĩ tới chính là nàng!

- Lạy Chúa, xin tạ ơn người – Nàng vừa nói vừa sà vào vòng tay ông bố.

- Con đừng khóc, ban đêm, má con hiện về nói với chuyện với bố đấy.

Lêa kinh ngạc nhìn ông.

- Vâng, thưa cha, con tin má con luôn ở cạnh chúng ta.

Lêa bước ra ngoài, không nhận thấy nụ cười tin tưởng tuyệt đối của ông bố.

Hôm sau, khi từ nghĩa trang trở về, bố con Lêa thấy Phêđêric Hăngcơ đi với một sĩ quan khác đang tranh cãi với bà già Ruýt. Cuộc tranh cãi rất kịch liệt nếu căn cứ vào vẻ mặt giận dữ của bà bảo mẫu.

- Chào các ngài. – Pie đenmax nói lạnh lùng – Có việc gì thế bà Ruýt?

- Mấy ngài đây muốn đến ở nhà ta. Hình như họ có mang theo lệnh trưng dụng.

- Không thể được! – Lêa phản đối.

Nhưng Phêđêric Hăngcơ chỉ mảnh giấy trên tay bầ Ruýt.

- Chúng tôi không còn chỗ. Hiện bà con tôi ở Pari và Boócđô đang ở đây – Pie Đenmax nói tiếp.

- Thưa ông, tôi lấy làm tiếc, nhưng chúng tôi phải thi hành mệnh lệnh. Tôi là trung uý Ôttô Crame. Tôi cần hai căn buồng tử tế làm chỗ ngủ cho ba binh sĩ. – Viên sĩ quan nói bằng một thứ tiếng Pháp rất chuẩn – Chúng tôi sẽ cố gắng hạn chế tối đa việc quấy nhiễu ông.

- Khó lắm – Lêa lầm bầm.

- Các ông không ở được đâu. – Bà Ruýt giận dữ phản đối – Nhà chúng tôi đang có tang.

- Xin ông tin vào những lời chia buồn rất thành thực của chúng tôi. Chúng tôi có thể xem nhà được không?

Pie Đenmax giao phòng cho viên trung uý và đến ở trong phòng bà vợ.

- Ông lấy phòng tôi, ông đã biết nó rồi. – Lêa bảo Phêđêric Hăngcơ

- Tôi không muốn đuổi cô, cô gái trẻ ạ.

- *Esist schon gemacht* (Dọn xong rồi đấy). – Nàng đáp trong lúc lấy đồ đạc trong ngăn kéo tủ com mốt ra.

- Tôi đảm bảo với cô là tôi đã không thể làm gì được, chúng tôi nhận được lệnh từ Boócđô.

Từ đó bắt đầu một tình trạng ở chung thật khó chịu. Từ sáng sớm, bọn Đức đã xuống bếp sau khi người cần vụ của trung tá Crame soạn xong bữa sáng. Phrăngxoadơ, làm y tá ở bệnh viện Lăngxông, phải dậy sớm và thường gặp họ trwcs lò bếp đang

đun nước. Dần dà, họ nói với nhau một đôi lời, và có một lần, nàng nhận ăn sáng với họ, quả là bữa ăn của họ thịnh soạn hơn bữa ăn của nàng. Còn trong ngày, không thấy mặt họ: họ ở Lăngggông hay Boócđô. Tối đến, họ tìm cách về muộn. Anbectin và Lêda đờ Môngplâynet đánh giá cao thái độ lịch sự ấy. Người khó chịu về sự có mặt của họ hơn cả là Cami vốn chưa hoàn toàn hồi phục sau sinh nở. Nàng giận đến muốn phát điên lên khi biết có binh sĩ Đức ở chung dưới một mái nhà, khiến nàng kiệt sức. Bác sĩ Blăngsa chăm sóc cho nàng phản đối việc nàng muốn về Rôsa Blăngsơ, cho rằng ông khó có thể đến thăm viếng hàng ngày. Đứa con, một chú bé xinh đẹp, àm mẹ nó đã đặt cho cái tên riêng là Saclơ, trông khoẻ mạnh và phát triển bình thường, nhưng cần được theo dõi thường xuyên vì rất nhẹ cân. Cami đành nhẫn nhục nghe theo. Cuối mỗi tuần, Raymông đờ Acgila, bố chồng nàng, đến ở vài ngày với mẹ con nàng. Nhìn thấy đứa cháu nội, ông có phần nguôi đi nỗi vắng mặt con trai và mong ngóng tin tức con.

Nhờ trung uý Crame, cả gia đình được cấp dễ dàng thông hành đi lại trong vùng tự do. Các chết của Idaben làm đảo lộn cuộc sống gia đình. Bà Ruýt sớm nhận ra buồng thức ăn dự trữ đã nhanh chóng vơi cạn, không còn dầu rán, xà phòng, sôcôla, cà phê, chỉ còn một ít đường và mứt, một ít đồ hộp. Bà đi xe đạp với Lêa và Phrăngxoadơ đến Lăngggông để mua sắm. Lăngggông, phố xá thực tế hoang vắng dưới trời nắng chang chang, các tiệm cà phê không có khách hoặc đầy lính Đức rầu rĩ ngồi uống bia. Mọi cửa hiệu như vừa bị cướp phá: ở các hiệu tạp hoá, hiệu giày dép, hiệu quần áo không còn một chút hàng hoá. Cũng không có gì trong tủ kính hiệu bánh, hiệu bán thịt. Ở cửa hàng rượu vang, chỉ còn vài cái chai bụi bặm: người Đức đã qua đây, mua hết cho cá nhân họ gửi về gia đình ở Đức.

- Ngay người bán đồ ngũ kim cũng kiếm ra vàng – bà Vôla bán thực phẩm vốn bán hàng cho gia đình Đenmax từ nhiều năm nay, cho biết. - Chủ hiệu sách trước kia vẫn than vãn người Lăngggông không đọc sách thế mà nay đến một cuốn sách nhỏ, một cây bút chì cũng không còn. Ái chà! Việc buôn bán trôi chảy được hai ngày. Bây giờ thì hạn chế đối với mọi người.

- Nhưng làm thế nào bây giờ? – Lêa kêu lên- ở nhà chúng tôi không còn nữa.

- Lúc mẹ cô còn sinh thời thì không có như vậy, bà đến đây trước

hôm ném bom một ngày. Mặc dù chế độ tem phiếu, tôi đã bán được cho bà đầy cả một giỏ. Nhưng hôm nay...

- Bà không thể bán cho chúng tôi gì hết hả?

- Không có nhiều đâu. Cô cần những gì?

- Tôi cần cà phê, xã phòng, dầu rán, đường...

- Cà phê, tôi không còn. Chỉ còn rau diếp xoăn: dùng nó với sữa rất tốt. Sáng nay, tôi mới nhận được bơ. Tôi có thể để cho cô hai lít dầu và ba kí đường. Tôi cũng còn một ít sôcôla, miến và cá trích

-Bà bán cho tôi tất cả những gì bà có thể bán. Thế còn xà phòng...

- Được thôi. Tem phiếu của cô đâu?

Trở về Môngtiac, Phrăngxoadơ và Lêa bàn với nhau họp cả nhà lại trong phòng khách.

- Chúng ta phải có biện pháp nếu không muốn chết đói. – Lêa lên tiếng- Phải xới xáo khu đồng cỏ gần chỗ nhà giặt để trồng rau, mua gà con, thỏ, lợn... về nuôi.

- Ồ! Không đâu. – Lôrơ cắt ngang - Thế thì hôi thối lắm.

- Nhưng em không thích ăn giăm bông và thịt lợn chứ?

- Mua thêm một con bò cái để vắt sữa nữa. – Bà Linda nói thêm.

- Đúng, nó sẽ làm bạn với con Caubê và con Laurê! – Lôrơ phản đối.

- Tất cả cái đó rất tốt. – Phrăngxoadơ bảo – Nhưng thịt và thực phẩm thì làm thế nào?

- Chúng ta sẽ thu xếp với ông chủ hàng thịt ở Xanh Make: con

trai ông ta là đỡ đầu của mẹ các cháu. Còn về hương liệu thì Phrăngxoadơ, tuần ba lần đến bệnh viện, có thể ghé qua nhà Vôla. Nhưng trong lúc chờ vườn rau của Lêa được thu hoạch thì sẽ gay go đấy.

- Từ nay tới đó, thống chế Pêtanh sẽ thu xếp mọi việc. – Bà bác Becnađet lên tiếng.

Becnađet Busactô không trở về Boócđô. Bà lưu lại nhà Pie Đenmax với tấm lòng biết ơn. Luyxiêng, con trai bà, đã bỏ trốn để đi gặp – theo thư để lại cho mẹ - tướng Đờ Gôn. Từ đấy, bà không nhận được tin tức gì và giận tím gan tím ruột. "Tên đào ngũ ở Luân đôn" – theo cách bà ta gọi - nghe thông báo ngày 2 tháng 8 ông bị kết án tử hình vắng mặt, bà hết sức khoan khoái.

Cuối tháng 8, một lá thư từ Đức gửi tới báo cho Raymông đờ Acgila là con trai ông, sau khi bị thương, đã bị bắt làm tù binh ở Oexphalenhôp, trong vùng Pômêrani. Cậu ta còn sống! Niềm vui vô cùng rạng rỡ trong ánh mắt Cami và Lêa.

- Tôi sẽ không được gặp con trai tôi. – Raymông đờ Acgila tuyên bố.

- Ông bạn ơi! Ông đừng làm mất vui đi. – Pie bảo - Ông nói không đúng đâu. Ít lâu nữa, Lôrăng sẽ về thôi.

- Sẽ quá muộn với tôi.

Ý nghĩ đó làm Pie Đenmax bối rối. Ông chăm chú nhìn bạn. Quả là bạn ông già đi và gầy đi nhiều.

Ngày mùng 2 tháng 9, một người đàn ông đi xe đạp tới Rôsơ Blăngsơ, xin gặp bà đờ Acgila.

- Ông cần gì bà ta? – ông già coi hầm rượu hỏi.

- Báo cho bà ấy tin tức của chồng.

- Của ông Lôrăng hả? Ồ! Ông ấy sức khoẻ ra sao, thưa ông? Ông

biết không, tôi biết ông ấy từ lúc còn bé tẹo kia. – ông già xúc động nói.

- Ông ấy mạnh khoẻ, tôi hy vọng như vậy: chúng tôi cùng bị bắt cùng nhau. Ông ấy gửi thư nhờ tôi giao cho bà vợ. Từ ấy chúng tôi không gặp lại nhau.

- Bà đờ Acgila không ở đây. Bà ấy hiện ở Môngtiac gần Lăngggông. Ông đờ Acgila bố cũng ở đấy.

- Có xa không ạ?

- Khoảng bốn chục cây.

- Ôi da! Chẳng nhiều nhặn gì.

- Thế nhưng phải cẩn thận, vì miền đất đó nằm trong vùng chiếm đóng. Để con trai tôi đưa ông đi: nó rất thông thạo đường đi.

Xế chiều, hai chàng trai tới nơi suôn sẻ. Khách được giới thiệu ngay với Cami.

- Chào bà. Tôi là thiếu uý Valêri. Tôi bị bắt làm tù binh cùng một lúc với trung uý đờ Acgila. Bị thương vào chân, ông nhà không trốn được. ông ấy gửi lại các giấy tờ này cho bà. Mãi tới hôm nay, tôi mới làm tròn nhiệm vụ, mong bà thứ lỗi cho. Bà có tin tức gì không?

- Không... à, thực ra thì có ạ, tôi biết anh ấy bị bắt và cầm tù ở Pômêrami.

- Lạy Chúa, ông ấy còn sống.

- Ông thương anh ấy lắm hả?

- Ông ấy là một con người nhân hậu và dũng cảm. Tất cả binh sĩ đều quý mến.

- Nhưng thưa ông, chính bản thân ông cũng trốn thoát?

- Vâng.

- Ông định làm gì?

- Sang Tây Ban Nha, và từ đó đi Bắc Phi.

- Thế nào?

- Ở Boócđô có một đường dây. Một tu sĩ dòng thánh Đôminic phụ trách.

- Một tu sĩ dòng Đôminic? – Lêa từ nãy có mặt liền hỏi - Ông ta tên gì?

- Tôi không rõ. Nơi hẹn gặp là một quán rượu ngoài cảng

- Lêa... chị không nghĩ tới chuyện?...

- Ồ! Không... Ông thiếu úy không thể ở lại Môngtiac, nguy hiểm lắm...

- Có hai sĩ quan Đức ở trong nhà chúng tôi. – Cami nói thêm.

- Ông định thế nào để đến được Boócđô? – Lêa hỏi tiếp.

- Bằng xe lửa.

- Các nhà ga đều bị kiểm soạt rất chặt, và tối nay không còn chuyến tàu nào. Ông sẽ ngủ lại trong phòng tôi.

- Không, trong phòng tôi. – Cami nói – Vì có cháu bé nên người ta không dám quấy rầy.

- Cô nói đúng. – Lêa đáp - từ nay tới đó, chúng ta đừng nói với ai

hết: Không nên làm họ lo lắng làm gì. - Rồi quay sang người khách nói thêm - Chắc ông đã đói.

- Vâng, chút ít.

Lêa bưng từ nhà bếp lên một khay thịt nguội, pho mát, bánh mì và một chai vang. Khách vội ăn ngấu nghiến khiến chủ nhà phải mỉm cười.

- Tôi xin lỗi. – Khách nói trong miệng còn đầy thức ăn – Tôi nhịn đói đã hai ngày nay.

- Mời ông nghỉ đi. Cảm ơn ông nhiều lắm, ông đã mang thư anh ấy cho tôi.

Cami và Lêa bước ra ngoài.

- Chúng ta có thể ra ngoài hiên được không? – Cami hỏi.

- Cô thấy đủ sức ra tận ngoài ấy cơ à?

- Bác sĩ Blăngsa khuyên tôi nên luyện tập chút ít. Từ khi có tin Lôrăng, tôi thấy khoẻ hơn và theo thư ông thiếu uý kia mang tới cho, thì nay mai tôi sẽ gặp anh ấy.

Cami ngồi trên chiếc ghế sắt ngoài mái hiên, dưới giàn đậu tía bắt đầu tàn, mở chiếc phong bì dày cộm và bắt đầu đọc.

"*Em yêu quý, nếu trời phù hộ thì thiếu uý Valêri sẽ trao lại cho em những dòng thư anh viết vội và này trong những giờ phút yên tĩnh hiếm hoi. Em đọc có thể thấy chán nhưng trong tình trạng mệt mỏi và âu sầu của mình, anh khó có thể thoát khỏi những trang nhật ký vô duyên này. Nhưng em biết cho là anh không ngừng nghỉ tới em và đứa con của chúng ta. Chính em là nguồn sức mạnh cho anh hy vọng*.

Em yêu quý, em tha lỗi cho anh chỉ nói được ngắn gọn, khô khan như thế, nhưng anh đã chứng kiến biết bao người bạn, người đồng hành chết cạnh anh. Mọi người cần biết là họ đã chiến đấu ra trò. Em chớ quên điều đó vì có thể không ít người cho rằng

binh lính Pháp đã bỏ chạy trước quân thù. Tiếc rằng điều ấy đúng với một số ít. Anh đã từng nhìn thấy những kẻ cướp phá thành phố Remx, vứt vũ khí trong hầm hố để bỏ chạy cho nhanh, anh đã từng thấy chúng và sẽ không bao giờ anh quên điều đó. Nhưng anh cũng nhìn thấy những người anh hùng bé nhỏ thà chết chứ không lùi bước. Đó là những người mà chúng ta phải ghi nhớ đời đời.

Em phải giữ sức khoẻ, cầu Chúa ban phúc lành cho em và cho Lêa.

Viết gần Vơn lê Rôđơ, ngày 15 tháng 6 năm 1940.

Chương 18

Sáng hôm sau, trước khi hai sĩ quan Đức và Phrăngxoadơ dậy, Lêa tiễn thiếu uý Valêri ra ga Lănggông. Họ chờ chuyến tàu đầu tiên đi Boócđô, khởi hành lúc bảy giờ. Valêri đăng ký gửi xe đạp, qua kiểm soát hải quan không gặp trắc trở gì: người ta không phát hiện ra giấy rờ giả mạo của anh. Nhưng Lêa vẫn lo lắng thấy lính Đức và hiến binh Pháp kiểm tra chặt chẽ giấy tờ hành

khách. Bất giác nàng đem xe đạp gửi viên trưởng ga vốn biết nàng từ nhỏ và lấy vé khứ hồi đi Boóđô.

- Cô không có hành lý? – Tên hiến binh hỏi.

- Không, tôi chỉ đi Boóđô một hôm, thăm bà cô bị ốm

Lêa bước lên tàu thì tiếng còi của trưởng ga vang lên. Cuộc hành trình kéo dài dằng dặc. Đến ga nào, tàu cũng đỗ lại rất lâu. Khi tới Xanh Giăng thì đã gần mười giờ. Lêa cố tìm thiếu uý Valêri nhưng người đứng đông nghịt trên sân ga. Nàng quay vào hành lang nhà ga vẫn không thấy.

- Lêa!

Cô gái giật nảy mình, Raphaen Man trang phục rất lịch sự đứng cạnh nàng.

- Raphaen, gặp ông, tôi mừng lắm!

- Còn tôi thì sao, cô bạn thân mến? Trong tất cả các cô bạn gái xinh đẹp vắng mặt ở Paris trong những ngày phi lí này, cô là người tôi thấy thiếu vắng hơn cả.

- Lại vẫn quá lời!

- Cô cho tôi ngắm cô. Tôi thấy cô đẹp hơn trước ngày thất bại thảm hại của chúng ta.

Nhiều người quay đầu lại.

- Cẩn thận, người ta nhìn đấy.

- Thì đã sao? Chúng ta chẳng phải đã chịu một sự thất bại đáng nhớ đời hay sao?

- Ông im đi. – Lêa khẩn khoản.

- Thì ra... tôi làm cô phiền lòng, cô gái bé bỏng. Thôi nào, tôi đùa

đây. Chúng ta rời nhà ga này thôi. Cô định đi đâu?

- Tôi cũng không biết nữa.

- Tuyệt quá, tôi mời cô đi ăn trưa! Một bữa ăn trưa "ở tiền tuyến". Cô thấy thế nào?

- Vâng, nếu ông muốn thế.

- Cô đừng nói với vẻ buồn bã như thế. Cô mặc áo đen, vậy là ai thân cô mất hay sao?

- Mẹ tôi qua đời.

- Cô Lêa, tôi rất lấy làm tiếc, tôi không bao giờ đùa tếu nữa đâu.

Một chiếc xe hơi và người lái chờ trước nhà ga. Raphaen mở cửa sau xe cho Lêa bước vào.

- Về toà báo. – Ông ta bảo người lái và đến lượt mình bước lên xe.

Hai người im lặng một lát.

- Cô cho tôi biết tình hình đã xảy ra thế nào?

- Mẹ tôi mất trong vụ ném bom ngày 19 tháng 6.

- Lúc đó tôi đang ở Boócđô. Tôi đi theo chính phủ từ Tua. Sau vụ ném bom ngu ngốc giết chết sáu chục con người ấy một ngày, tôi định rời bỏ nước Pháp. Lúc đó, tôi có chỗ trên tàu Maxilia, nhưng tôi gặp người bạn gái mà cô cũng biết, Xara Muynxtanh đang tìm cách đưa ông bố ra khỏi nước Pháp. Họ có giấy thông hành nhưng không có vé tàu. Tôi đã nhường vé cho họ.

- Ông thật nhân hậu.

- Không, tôi không thể để trong tay bọn Đức một người nhạc

trưởng kiệt xuất như Ixraen Lara.

- Thế còn Xara Muyntanh thì ra sao?

- Tôi không rõ. Ngày 20 tháng 6, người ta tuyên bố Boócđô là thành phố bỏ ngỏ; 21 tháng 6, ký hiệp định đình chiến; ngày 25, Pêtanh ký sắc lệnh công nhận là ngày quốc tang; 27, người Đức vào Boócđô, trống giong cờ mở, ngày 30 tháng 6, chính phủ rời khỏi thành phố. Cô không thể hình dung cảnh lộn xộn. Còn tôi thì trở về Pari ngày 29. Đài phát thanh Munđian đã bị quân Đức chiếm đóng, người ta không chấp nhận sự có mặt của tôi. May sao nhờ mấy người bạn, tôi vào làm phóng viên báo chí ở toà soạn Pari buổi chiều. Chính vì vậy mà hôm nay tôi lại đến đây, làm công việc phóng sự điều tra.

Xe dừng bánh trước trụ sở tờ *Dòng sông Giông,* nơi Raphaen tiếp khách. Ông ta mời Lêa vào một buồng giấy âm u, chất đầy báo.

- Mời cô ngồi, tôi trở lại ngay. Mời cô đọc cho biết tin tức. – ông ta vừa nói vừa chỉ chồng báo.

Nủa tiếng sau ông ta trở lại, dẫn nàng đến tiệm Sapông.

- Chào ông, bàn của ông đã dọn xong. - Người hầu bàn nghiêm chỉnh nói.

- Cảm ơn, hôm nay có gì ngon lành không?

- Thưa ông Man, không nhiều lăm: tôi có thể dọn cho ông gan ngỗng béo với một chai vang Yquem, một đùi cừu với ra sống, hoặc gà tơ nhồi thịt với mấy con lờn bơn nhỏ.

- Rất tốt, thế còn tráng miệng?

- Dâu tây và phúc bồn tử hoặc sôcôla.

- Tôi nằm mơ chăng? – Lêa lên tiếng – Tôi cứ tưởng ăn uống trong khách sạn bị hạn chế theo quy định cơ mà!

- Không phải khách sạn nào cũng hạn chế đâu, thưa cô.

- Anh cho tôi gan ngỗng béo và vang trắng – Raphaen bảo và quay sang Lêa- Cô thấy món đùi cừu ra sao? Tuyệt đấy - Tôi lại nói với người hầu bàn – Sau đó anh cho xin một chai Hô Briông. Chọn cho chúng tôi chai mới nhất.

- Tôi sẽ bảo người hầu rượu tới.

- Khỏi cần. Anh bảo người ấy cho ngay chai vang trắng.

- Vâng.

- Ông thường tới đây không?

- Thỉnh thoảng và giá đắt lắm. Nhưng bây giờ thì khách sạn nào giá cũng đắt hết. Lúc chính phủ còn ơ đây, tôi thường đến ăn tối ở tiệm Catơrin, một khách sạn tuyệt vời của ông Điơ, một tay bếo lừng danh và là một người yêu sách. Tôi đã từg cùng ông ta tranh luận về năm xuất bản cuốn *Hành trình ở Ai Cập và ở Nuybi* của Noocđen. Ông ta cho là năm 1755, con tôi thì bảo là 1757; ông ta đúng.

- Ông trông kìa, mấy sĩ quan Đức ngồi đằng kia.

- Có gì lạ đâu! Không phải tất cả họ đều chỉ ăn xúc xích và bắp cải. Tôi biết nhiều người trong số họ rất thông thạo các loại rượu nổi tiếng.

- Chắc hẳn như thế, nhưng thật là khó chịu.

- Cô bạn thân mến, phải làm quen với cái đó thôi, nếu không thì phải đi tìm gặp tướng đờ Gôn ở Luân đôn. Họ chỉ ở đây một thời gian ngắn thôi, xin cô tin lời tôi.

Người hầu rượu thận trọng mang tới một chai Satô Yquem 1918.

- Vang chiến thắng đây - hắn vừa đưa chai rượu vừa nói nhỏ vào tai Raphaen.

- Anh im đi – Raphaen vừa bảo vừa liếc nhìn xung quanh.

- Rót nhanh rượu cho tôi – Lêa đưa cốc ra bảo – Tôi phải nâng cốc chúc chiến thắng!

Raphaen mỉm cười, vẻ chế giễu.

- Sao lại không? Xin chúc chiến thắng!

- Chúc chiến thắng! – Lêa nâng cao cốc và nói to.

Họ chạm cốc trong bầu không khí im lặng khiến tiếng cười cô gái càng âm vang.

- Thưa ông, thưa cô, tôi xin - Chủ tiệm vội chạy tới thầm thì trong lúc liếc nhanh về phía bàn các sĩ quan Đức.

Một sĩ quan đứng dậy, nghiêng mình về phía Lêa và nâng cốc Săm pa.

- Còn tôi, tôi uống để chúc nhan sắc của phụ nữ Pháp.

Lêa giận đỏ mặt và muốn đứng dậy, Raphaen giữ nàng lại.

- Cô ngồi im.

- Tôi không muốn ngồi cùng với những kẻ kia dưới cùng một mái nhà.

- Cô đừng làm trò lố bịch, đừng để người ta chú ý nhiều hơn. Như thế là thiếu thận trọng đấy. Cô phải nghĩ tới gia đình.

- Sao ông lại bảo tôi như vậy?

http://tieulun.hopto.org

Raphaen hạ thấp giọng:

- Tôi đã nói với cô là tôi làm việc phóng sự điều tra ở đây. Thực tế tôi điều tra về một mạng lưới bí mật lo tổ chức cho một số người sang Tây Ban Nha, họ muốn đến với đờ Gôn hoặc qua Bắc Phi.

- Vậy thì liên quan gì đến tôi?

- Ồ! Đối với cô thì không sao hết. Nhưng theo một vài tin tức, tôi nghĩ là có thể có một tu sĩ dòng Đôminic đứng đầu mạng lưới này.

- Một tu sĩ dòng...

- Vâng, dòng Đôminic giống như ông bác Ađiêng Đenmax của cô, nhà truyền giáo nổi tiếng.

- Vô lý, bác tôi không quan tâm tới chính trị.

- Trong giới thượng lưu Boócđô, không ai nói như vậy.

- Sao vậy?

- Người ta không quên sự giúp đỡ của ông đối với cách mạng Tây Ban Nha. Với tư cách là một người Pháp yêu nước, tôi sẽ phải tố giác ông ta với chính phủ Visi.

- Ông sẽ làm như vậy?

- Tôi không rõ. Thôi, mời cô ăn món gan ngỗng đi, tuyệt vời đấy!

- Tôi không đói!

- Thôi nào, cô Lêa, làm sao cô lại cho là tôi nói đứng đắn được? Cô biết là tôi vốn hay đùa cợt chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Đùa cợt kỳ quặc thật.

- Mời cô ăn đi.

Lêa ăn ngấu nghiến.

- Ngon chứ?

- Vâng - Lêa đáp miệng còn đầy thức ăn.

- Cô có biết là cái bàn chúng ta đang ngồi đây chính là nơi Bộ trưởng nội vụ Măngđen đã ngồi khi bị bắt không?

- Không, thậm chí tôi cũng không biết là ông ta bị bắt nữa kia. Tôi cứ tưởng ông ta đã ra đi trên con tàu biển Mavilia.

- Đúng, ông ta ra đi nhưng lại bị bắt theo lệnh thống chế Pêtanh. Lúc đó tôi ngồi cạnh bàn ông ta. Ông vừa ăn trưa xong với Bêatrix Bretty, nữ diễn viên kịch nói, thì một viên đạ tá hiến binh xin gặp. Măngđen nhìn hắn trừng trừng và vẫn tiếp tục ăn anh đào. Một lúc sau, mà tôi tưởng như vô tận, ông ta đứng dậy và đi theo hắn. ăn anh đào vào ngày 17 tháng 6 năm 1940! Những trái anh đào trở thành biểu tượng của tất cả sự tha hoá của chế độ. Viên đại tá đưa ông ta về bàn giấy và bảo ông ta bị bắt cùng với cộng sự cũ là tướng Buyrow, tổng tham mưu trưởng quân đội thuộc địa.

- Vì sao ông ta bị bắt?

- Người ta cam đoan với Pêtanh là ông ta có ý định ngăn cản đình chiến.

- Thế kết cục ra sao?

- Rất tốt cho Măngđen. Pômarê, người thay thế ông ta ở Bộ nội vụ, đến gặp ông thống chế. Ông này tiếp ông ta cùng với Alibe, bộ trưởng tư pháp, kể từ ấy chỉ gọi Măngđen là "tên Do thái". Trước đó, Pômarê đã từng rất cứng rắn với ông thống chế, kết án ông ta đã phạm một sai lầm nghiêm trọng là để cho sự việc phát triển. Thế là Pêtanh yêu cầu đi gọi Măngđen và Buyrơ. Buyrơ

khóc, phàn nàn bị bắt trước mặt các sĩ quan, mặc dù phù hiệu cấp tướng năm sao của mình. Còn Măngđen thì chỉ nói "Tôi không hạ mình xuống để giải thích cho ông đâu. Chính ông là người phải giải thích cho tôi" . Trước sự kinh ngạc của mọi người, Pêtanh đi vào bàn giấy và lát sau bước ra với một văn bản mà ông đọc to lên: "Thưa ông bộ trưởng, sau những lời giải thích của ông". "Tôi không hề giải thích với ông" Măngđen phản đối "Ông phải bỏ đoạn đó đi". Thế là ông thống chế viết lại thư, nó chỉ là bức thư xin lỗi nhạt nhẽo mà ngay tối hôm đó Măngđen đọc cho Tổng thống và một vài người khac nghe. Có kỳ cục không?

- Khó có thể tin được thật – Lêa lắc đầu nói – Làm sao ông biết được tất cả những chuyện đó?

- Tôi nghe Pômarê kể lại.

- Thế còn ai đưa cái tin về âm mưu kia?

- Một kẻ tên là Gioocgiơ Rux, nhà văn, luật sư và cộng tác viên của tờ Dòng sông Girông. Người ta bắt ông ta nhưng ngay sau đó lại thả ra.

- Trong thời kì ấy, ở Boócđô, chắc phải lắm chuyện lắm. - Lêa mơ màng, tay xoay xoay cốc rượu vang.

- Tôi chưa bao giờ chứng kiến những sự lạ lùng đến thế. Cô thử hình dung xem: hai ttiệu người tị nạn trong các thành phố này, không còn một căn buồng nào bỏ trống. Ở khách sạn Boócđô, Xplăngđit, người ta thuê ghế bành trong tiền sảnh. Cả Pari dồn về Boócđô. Đâu đâu người ta cũng phải bạn bè, người quen, cuối cũng người ta quên đi cảnh lưu đầy để chỉ giữ lại niềm hứng thú những buổi hội ngộ. Ở mái hiên các tiệm cà phê, người ta thay đi dổi lại danh sách dự kiến nội các. Người ta nối đuôi dài trước các lãnh sự quán để xin hộ chiếu. Mấy bộ trưởng khuyên gia đình Rotsin ra đi tuy không một ai nghĩ người Đức có thể tới tận Boócđô. Khách sạn đều mở cửa từ 10h. Buổi chiêu, tôi ngồi truyện gẫu với người này, người nọ. Buổi tối tôi lang thang ở các vườn hoa để tìm một tâm hồn đồng điệu. Không có gì kích thích người ta sa đoạ như những giờ phút nghiêm trọng. Ái dà! Người ta không biết ngày mai sẽ ra sao, và

phải biết sống gấp. Vả lại, cần phải lãng quên trong truy lạc hay trong rượu chè khi người ta là khán giả bất lực trước sự băng hoại của cả một quốc gia. Không bao giờ tôi dám nghĩ lại óc thể chứng kiến bấy nhiêu cảnh hèn nhát. Chúng ta là những lão già bạc nhược của một đất nước già nua đã tự huỷ hoại từ trong lòng mình từ 200 năm nay. Đành phải chấp nhận thôi.

- Tôi thì tôi không muốn chấp nhận. Tôi không phải là một trong những ông già ông nói toíi nay.

- Vâng, có thể là cô không chấp nhận. Nhưng họ ở đâu, những chàng trai cường tráng nhẽ ra phải bảo vệ cô? Tôi thấy trên đường đi họ xô đẩy những người thường dân khiếp hãi, vứt súng đi để chạy nhanh hơn, béo tốt, bụng phệ, hói đầu trước tuổi, chỉ mơ màng chuyện những ngày nghỉ được trả lương, chuyện an toàn và hưu trí.

-Ông im đi, bản thân ông đã làm gì? Quân phục của ông đâu? Súng ông đâu?

- Ồ! Cô bạn thân mến, cũng như mọi kẻ thuộc loại tôi, tôi kinh tởm súng đạn. – Raphaen làu bàu - Chúng tôi chỉ yêu bộ quân phục như là "thứ dấm ớt" cho những cuộc ái ân của mình. Đấy, cô nhìn xem, những kẻ chiếm đóng dễ thương kia, tóc hung, da rám nắng, vừa cường tráng, vừa dịu dàng, tựa những thiên thần La Mã. Tôi thèm đến nhỏ dãi ra được.

- Ông thật ghê tởm!

- Không đâu, cùng lắm cũng chỉ là một đứa hiện thực chủ nghĩa thôi. Tinh hoa tuổi trẻ Pháp đã bị mai một hay câm tù nên tôi bắt buộc phải quay về phía nước ĐỨc. Cô bạn thân mến, cô hãy tin tôi, cô cũng phải làm như tôi, nếu không cô sẽ già trước khi chiến tranh kết thúc. "Nếu tin tôi, cô hãy hái những bông hồng của cuộc đời".

- Ông hãy để yên Rôngxa và nói cho tôi biết công việc ông thì hơn.

- Cô bé tò mò, cô có muốn tôi nói kỹ hơn về ông tu sĩ dòng Đôminic không nào? Một điều bí mật không đáng để cho lọt vào đôi tai xinh đẹp cảu cô đâu. Cô nhìn món dâu nước tây kia kìa: cô có thèm nhỏ dãi ra không nào? Và có những quả phúc bồn tử kia nữa? Kìa, chào anh bạn thân.

- Chào Man! Anh có cô bạn xinh đẹp quá. Thế nào, anh giới thiệu tôi đi chứ!

- Xin lỗi đầu óc tôi để đi đâu nhỉi? Lêa, tôi xin giới thiệu Risa Sapông, bạn tôi, chủ nhiệm tờ Dòng sông Girông. Risa đây tiểu thư Đenmax.

- Chào cô, tôi rất vui mừng được gặp cô, dù cô đang ngồi với ông bạn chẳng ra sao – Anh ta vừa nói vừa nháy mắt – Xin cô đừng ngần ngại tìm gặp tôi nếu cô cần. Tôi sẽ rất sung sướng được giúp đỡ cô.

- Cảm ơn ông.

- Tạm biệt Man.

- Tạm biệt.

Hai người im lặng cho đến khi ăn xong. Phòng ăn ngày một vơi dần. Vốn không quen uống rượu, Lêa có phần ngây ngất.

- Mời cô, chúng ta đi dạo vài bước.

Trời nóng bức ngột ngạt.

- Bao giờ tôi gặp lại cô. cô Lêa?

- Tôi không rõ. Ông ở Pari, tôi ở đây. ông có vẻ thoải mái, sung sướng, còn tôi thì không.

- Cô gái bé bỏng, tôi cải chính với cô làm gì? Tôi có những giờ phút sung sướng, nhưng hạnh phúc trọn vẹn thì không bao giờ.

Mỗi nỗi đau nhức nhối, mơ hồ và sâu xa không bao giờ buông tha tôi. Lúc tuổi hai mươi, tôi muốn viết một cuốn sách tuyệt vời, giờ đây tôi sẵn sàng bằng lòng với một cuốn sách tốt. Vì, cô Lêa này, cuốn sách ấy, tôi luôn luôn mang nó trong lòng. Công việc nhà văn là công việc duy nhất tôi yêu mến thực sự và cũng là công việc duy nhất tôi không sao làm nổi. Mọi cái đều làm tôi hứng thú và lôi cuốn tôi, tôi không chuyên tâm được bao giờ. Tôi có tham vọng một niềm vinh quang tương lai, nhưng tôi không có tham vọng hằng ngày. Tất cả làm tôi chán ngán rất nhanh chóng. Tôi yêu mọi người và không yêu ai cả, tôi yêu trời nắng lẫn trời mưa, yêu cả thành thị lần nông thôn. Trong thâm tâm mình, tôi luyến tiếc cái thiện, danh dự và những quy luật mà mình không bao giờ quan tâm. Tuy giận tai tiếng của mình, tôi vẫn có nhược điểm khoe khoang về tư tưởng đó. Cái làm hại tôi, cô biết không, là chỗ tôi không phải là một kẻ hư hỏng tuyệt đối, ở chỗ khoan dung đến quái gở, thông thường là vì hèn nhát, và không phải giả vờ là một người đạo đức nửa vời, nghĩa là xét cho cùng thì cũng như mọi người, thích những chàng trai hư hỏng hơn những kẻ xảo trá: chúng vỗ ngực là kẻ có danh giá trong lúc chúng chẳng hơn gì tôi. Tôi không tự yêu mình, nhưng tôi muốn cái tốt cho mình.

Câu nói cuối cùng làm Lêa bật cười.

- Tôi tin chắc ông sẽ là một nhà văn lớn.

- Chẳng có gì quan trọng! Để tôi xem. Có thể người ta sẽ đọc tôi sau khi tôi chết... Nhưng tôi chỉ nói về tôi, trong lúc người đáng nói chính là cô. Cô nên đến Pari, đừng ở đây nữa.

- Cha tôi cần đến tôi.

- Tốt quá. - Raphaen có vẻ hài hước - Cô gái tốt bụng thật! Tinh thần gia đình, đẹp đẽ thật! Nhân nói chuyện gia đình, cô nên thưa với ông bạc, tu sĩ dòng Đôminic của cô, là phải thận trọng. Trong bài báo của mình, tôi không nói tới việc tôi đã khám phá, nhưng người khác có thể nói.

Hai người khoác tay nhau dạo bước. Lêa giữ ông ta lại và ngước đôi mắt long lanh nhìn ông ta.

- Cảm ơn, ông Raphaen, tôi sẽ không bao giờ quên.

- Cảm ơn về cái gì? Tôi chưa nói gì với cô hết. Đến chỗ kia, chúng ta sẽ chia tay. - Ông ta vừa nói vừa chỉ tay nhà thờ Xanh Ơlali - Nếu cô sùng đạo thì cô đốt một ngọn nến cho tôi. Tạm biệt cô bạn xinh đẹp, xin cô chớ quên tôi. Nếu cô cần gặp tôi, xin cô gửi thư đến nhà xuất bản Galima, đại lộ Raxpay. Người ta sẽ chuyển cho tôi.

Ông ta hôn Lêa với một niềm cảm xúc mà ông ta không tìm cách che giấu.

- Phố Xanh Giơnex rất gần đây thôi.

Raphaen giơ tay ra hiệu lần cuối cùng rồi rảo bước.

Lêa bước vào nhà thờ. Sau cái nóng như thiêu như đốt ngoài trời, không khí mát mẻ trong nhà làm nàng rùng mình. Bất giác nàng lấy một cây nến, bỏ mấy đồng tiền vào hôp và đốt nến. Tay cầm nến, nàng bước tới tượng nữ thánh Teredơ mà mẹ nàng vốn tỏ lòng thành kính đặc biệt. "Má ơi!..." - Nàng ngồi xuống trước bàn thờ, nước mắt giàn giụa... "Phố Xanh Giơnet rất gần đây thôi..."Vì sao ông ấy lại bảo mình thế? Ở Xanh Giơnet có gì?". Cái tên phố này nhắc nàng điều gì đó, nhưng là gì? Không nhớ được, bực thật. Hai giáo sĩ đi qua. A! Bác Adriêng!... phố Xanh Gionet là địa chỉ của tu viện dòng Đôminic. Thế là nàng hiểu tại sao Raphaen đã tiễn nàng đến tận đây. Nàng cần báo gấp cho bác Ađriêng.

Đường phố Xanh Giơnet vắng tanh dưới nắng hè. Cảnh cửa tu viện mở ngay tức khắc.

- Cháu cần việc gì? - Một tu sĩ già hỏi Lêa.

- Cháu muốn gặp cha Đenmax, bác cháu. Cháu là Lêa Đênmax.

- Cha Ađriêng đi vắng đã vài hôm nay.

- Có việc gì thế, cha Gioocgiơ? - Một tu sĩ cao lớn, nét mặt

nghiêm trang nhưng hiền từ với mái tóc bạc trắng như cước vừa bước vừa hỏi.

- Tiểu thư Đenmax muốn gặp cha Ađriêng.

- Chào cháu. Chắc hẳn cháu là con gái ông Pie Đenmax? Bác biết mẹ cháu, một người đàn bà tuyệt vời. Cầu chúa ban cho cháu lòng can đảm để chịu đựng nỗi đau đớn!
- Xin cảm ơn Cha.

- Bác cháu không có mặt. - ông nói tiếp, lạnh lùng - Cháu có việc quan trọng cần nói với ông ấy?

- Bác cháu phải... - Lêa bất giác ngừng lời.

- Ông ấy phải làm sao?

Vì sao nàng không thể nói mục đích mình đến đây? Trong lòng nàng có một mối ngờ vực không sao hiểu nổi.

- Bác là bậc trên của bác cháu: cháu phải nói cho bác biết vì sao cháu cần gặp ông ấy.

- Ba cháu có việc cần gặp bác cháu ngay. - Lêa vội đáp.

- Để làm gì?

- Cháu không rõ.

Ông già lạnh lùng nhìn Lêa. Nàng không chớp mắt nhìn lại.

- Để bác cháu về, bác sẽ báo là cháu đến thăm và cha cháu cần gặp ông. Tạm biệt cháu, cầu Chúa phù hộ cháu!

Ngoài trời, làn gió nhẹ vẫn không mang lại một chút mát mẻ nào. Lêa cảm thấy như tấm áo dài dính chặt vào da thịt. Làm sao gặp được bác Ađriêng? Còn thiếu uý Valêri, anh ấy ở đâu? Anh ấy có nói tới bến tàu. Nhưng bến tàu nào? Chán nản, Lêa dừng bước. Người duy nhất có thể cho nàng biết là Raphaen. Vất vả

mãi, nàng mới tới được đường Sơvrơuyx và toà biệt thự lỗng lẫy, trụ sở toà báo Dòng sông Girông. Người ta cho nàng biết ông Man vừa trở về Pari.

- Con đĩ ấy hỏi ai thế? - Có tiếng từ một buồng giấy vọng ra.

- Một cô gái, thưa ông chủ nhiệm.

- Một cô gái hỏi Man à? Để xem có việc gì. Mời cô ấy vào.

Miễn cưỡng, Lêa bước vào. Không có một ai.

- Tôi ở đây, tôi vừa đánh rơi chồng sách.

Tiếng nói phát ra từ dưới chiếc bàn ngập sách báo, thư từ, hồ sơ. Lêa nghiêng mình nhìn xuống.

- A! Tiểu thư Đenmax! Xin cô một phút.

Risa Sapông đứng dậy, hai tay bê một chồng sách, đặt lên ghế bành vì trong phòng hết cả chỗ.

- Cô muốn gặp Man phải không? ông ta đi rồi. Tôi lấy làm ngạc nhiên là một cô gái xinh đẹp của một gia đình tyệt vời ở Boócđô lại giao thiệp với một kẻ thuộc loại đó. Chắc hẳn là do lề thói của thời đại. Tôi có thể thay thế hắn chăng?

Lêa ngập ngừng. Hỏi thế nào mà không làm cho tay nhà báo này băn khoăn? Liệu có thể tin cậy anh ta được không?

- Làm thế nào để rời khỏi nước Pháp được? - Nàng nói một hơi.

Nét mặt Risa Sapông tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên và ngay sau đó là một thoáng kinh hoàng. Anh ta chậm rãi bước ra đóng của lại.

- Và cô muốn đặt câu hỏi đó với Man hả?

Lêa cảm thấy phải thân trọng. Nàng làm bộ hết sức thơ ngây.

- Vì ông ấy là nhà báo nên tôi nghĩ hẳn ông ấy phải biết có thể rời khỏi nước Pháp hay không?

- Mọi cái đều có thể, nhưng câu hỏi ấy, thổi ra từ miệng một cô gái, làm tôi ngạc nhiên. Cô biết người nào muốn rời khỏi nước Pháp?

- Không ai hết, tôi chỉ muốn hỏi cho biết thôi.

- Thưa cô, cô còn trẻ lắm và cũng dại dột lắm. Cô nên biết rằng trong tình thế hiện nay, người ta không đặt những câu hỏi để "chỉ muốn hỏi cho biết thôi".

- Vậy chúng ta đừng nhắc tới nữa. - Lêa làm bộ vui vẻ đáp - Tôi rất ân hận đã quấy rầy ông.

- Thưa tiểu thư thân mến, cô không bao giờ quấy rầy tôi đâu. - Sapông nói, giọng đùa cợt kiểu xã giao - Việc quan trọng phải không cô - Anh ta nói nhỏ trong lúc tay đặt lên núm cửa.

- Không - Lêa thầm thì - Rồi nàng bỗng thay đổi ý kiến và nói thêm - Ông có thể nói với Ađriêng Đenmax, bác tôi, là bác ấy nên thận trọng không?

- Ông tu sĩ dòng Đôminic phải không?

- Phải.

- Cô khỏi lo, tôi sẽ nói.

- Cảm ơn ông nhiều lắm, tạm biệt.

Nàng nhảy lên tàu lúc tàu bắt đầu lăn bánh. Hết chỗ ngồi, Lêa đứng ngoài hành lang, ngắm nhìn vùng ngoại ô Boócđô, nhà máy, vườn rau của công nhân đường sắt, đồng ruộng, làng mạc, nhà ga. Nàng cố điểm lại công việc trong ngày, tự trách mình thiếu thận trọng. Liệu do thái độ, nàng có gây nên một loạt tai hoạ không? Nói với ai bây giờ, tin cậy vào ai được? Tàu tới Lăngggông lúc chín giờ.

- Con, con đi đâu về? Cả nhà hết sức lo sợ. - Pie đenmax ôm chặt Lêa vào lòng và kêu lên.

Cả nhà đang ngồi trong phòng khách, nghe Phrăngxoadơ chơi đàn, bỗng đứng vụt dậy. Cami, mắt long lanh, nhìn nàng chằm chằm. bà già Ruýt hỉ mũi dữ dội, Lida khua khua đôi bàn tay mập ú! Anbectin gãi gãi cổ họng, Becnađet thở dài sườn sượt, còn Phrăngxoadơ thì nhíu mày. Chỉ riêng Lôrơ vẫn tiếp tục giở một cuốn sách.

- Con đi Boócđô thăm bác Ađriêng.

- Đi Boócđô, trong lúc nhung nhúc bọn Bôsơ ấy! - Busactô thốt lên.

- Bác ơi, bác đừng gọi nười Đức là bọn này, bọn nọ nữa. - Phrăngxoadơ cãi lại với thái độ khó chịu mà Lêa cho là quá đáng - Họ không thích như thế đâu.

- Thưa tiểu thư, chúng chỉ đáng là "bọn" thì tôi cứ gọi là "bọn".

Phrăngxoadơ nhún vai.

- Sao cháu không cho bác biết cháu đi thăm bác Ađriêng, để bác cùng đi? Giá mẹ cháu còn sống thì chắc hẳn cũng rất sung sướng được gặp bác ấy.

Một bầu không khí im lặng ngượng ngùng đè nặng lên căn phòng. Lêa ngước nhìn cha, vừa kinh ngạc vừa buồn bã. Tội nghiệp, ba thay đổi nhiều quá! ông có vẻ yếu hơn xưa nhiều với những lời lẽ đôi khi trẻ thơ. Ông, người che chở mặc nhiên của gia đình, giờ đây, người ta có cảm giác chính ông là người cần được chở che.

- Con xin lỗi ba.

- Ba van con. con yêu quý, con chớ làm như thế nữa. Ba lo sợ quá chừng. Thế con có gặp bác con không?

- Không, bác con đi vắng.

- Hôm đưa tang Idaben, ông ấy cũng không có mặt. - Becnađet làu bàu.

- Chị chưa ăn tối, chắc chị đói rồi - Cami lên tiếng - Để tôi sửa soạn cho chị. Chị xuống bếp nhé.

Lêa đi theo Cami. Nàng mở tủ lạnh.

- Chị ăn trứng rán nhé?

- Rất tốt - Lêa đáp và ngồi vào bàn.

- Thế nào? - Cami vừa đánh trứng vừa hỏi.

- Ở Lăngguông, thiếu uý Valêri không gặp trở ngại gì, ở Boócđô cũng vậy, tôi tin như thế. Tôi gặp Raphaen Man ở ga Xanh Giăng. Cô có còn nhớ nữa không, tôi đã nói với cô về ông ta. Chúng tôi cùng ăn trưa với nhau. Theo chỗ ông ta nói với tôi thì bác Ađriêng rất có thể là ông tu sĩ dòng Đôminic trong cuộc.

- Tôi không lấy gì làm ngạc nhiên về bác ấy cả. Cami vừa nói vừa cho một lát bơ mỏng vào chảo.

- Tôi không hiểu sao nữa. Không nên tuân theo chỉ thị của thống chế Pêtanh hay sao? Thống chế không phải là cứu tinh của nước Pháp, là cha già của mọi người Pháp, như bác Lida và bác Becnađet nói, hay sao?

- Tôi cũng không biết, nhưng tôi nghĩ bổn phận của mọi người Pháp là chống lại kẻ thù.

- Nhưng chống lại thế nào? Cô bảo chúng ta phải làm gì?

- Cho đến nay tôi chưa biết thế nào hết, nhưng rồi tôi sẽ tìm cách - Cami đáp và đặt đĩa trứng trước mặt Lêa.

http://tieulun.hopto.org

- Cảm ơn cô.

- Sắp hết mùa hái nho rồi. Thế mà ba chị chưa nói chuyện gì hết.

- Đúng thể, tôi quên khuấy. Để mai tôi hỏi ông.

Lêa ngồi ăn, im lặng một lát, rồi hỏi:

- Cô không thấy ít lâu nay ba tôi có vẻ khác thường hay sao?

Một phần mùa màng bị thiệệt hại vì không đủ người hái nho. Tuy mọi người ở Môngtiac đều tham gia, nhưng vì không quen nên mặc dù cố gắng, phụ nữ vẫn chậm chạp và lúng túng. Chỉ riêng có Lêa và bà Ruýt là làm việc có kết quả ra trò. Vì sức khoẻ không phù hợp với công việc thu hái, Cami giúp bà Phaya và bà lão Xiđôni dắt xe do hai con bò kéo và lo cơm nước.

Lêa pgải chỉ huy công việc tổ chức thu hái nho vì Pie Đenmax hết sức thờ ơ. Ngay đến Phaya, người trông coi hầm rượu, cũng không tỏ rõ năng lực vốn có của mình, sau khi không có tin tức của con trai. Ông đờ Acgila cũng chỉ có thể giúp một vài ý kiến vì ở Rosơ Blăngsơ, ông cũng ở trong một tình trạng khốn đốn.

Lêa kiêu hãnh khước từ sự giúp đỡ tự nguyện của các "vị khách" Đức, mặc dù Phrăngxoadơ khẩn khoản yêu cầu và khi thấy nho thối rữa trên cành, nàng gần như phát điên lên.

Vào mùa thu năm 1940 này, mọi việc đều trục trặc. Mọi người cùng bà Ruýt đi sục sạo hết vùng quê để tìm mua lợn, thỏ, gà, vịt nhưng chỉ mang được mấy con gà nhép gầy gò, chết mất đến một nửa và một con lợn có vẻ khó nuôi.

Lêa không hay biết gì về tình hình tài chính của gia đình. Nàng vẫn đinh ninh bố mẹ giàu có. Nhưng cha nàng cho biết phần lớn tài sản của họ nằm trên các đảo và một số công việc đầu tư trước chiến tranh rơi vào tình trạng tồi tệ.

- Chúng ta không còn tiền bạc nữa? - nàng hỏi và ngờ vực.

- Không còn, ngoài tiền cho thuê nhà ở Boócđô.

- Bao nhiêu mỗi tháng hả ba?

- Ba không rõ, con hỏi mẹ con ấy, mẹ con lo tất cả việc đó.

"Hỏi mẹ con"... Đã biết bao lần, nàng nghe câu nói ấy? Hình như nhiều lần trong ngày. Lúc đầu, nàng không chú ý gì tới, gnời việc câu nói ấy làm mình phiền lòng. Nhưng càng ngày nàng càng cảm thấy một nỗi sợ hãi mà nàng không dám nói tới. vả lại, mọi người trong gia đình đều có cùng một cảm giác ấy. Một hôm. Lêa tập trung hết can đảm đề cập vấn đề đó với bác sĩ Blăngsa khi ông tới khám cho Cami.

- Tôi biết cách đây ít lâu, tôi đã quy định cho ông nhà cách điều trị. Phải kiên nhẫn, ông chưa hết choáng.

- Nhưng tôi có cảm giác ngày càng thêm nghiêm trọng, ba tôi hoàn toàn thờ ơ, xa vắng. Tôi sợ lắm.

- Thôi, thôi nào, cô chớ chán nản. Cùng với bà Ruýt, cô là người duy nhất có trách nhiệm với gia đình. Tôi không nói tới bà Cami, vì chỉ ít lâu nữa, bà ấy có thể trở về Rosơ Blăngsơ.

- Cô ấy đã có thể về kia à?

- Cô không lấy thế làm vui thích à? Tôi tưởng cô khó chịu về sự có mặt của bà ấy.

Lêa nhún vai, khó chịu.

- Hoàn toàn không. Cami ở đây rất có ích và tôi đã hứa với Lôrăng chăm sóc cô ấy.

- Cô có tin tức gì mới không?

- Có, một bức thư hai nhăm dòng, trong đó anh ấy cho biết anh khoẻ mạnh và hỏi xin giày dép, quần áo và thuốc hút. Hôm qua, chúng tôi đã gửi một gói hàng cho anh. Về giày dép thì thật vất

vả. Chính Phrăngxoadow đã kiếm được nhưng không chịu nói bằng cách nào: những chiếc giày tuyệt vời, đế cơrêp.

Chương 19

Nôel năm 1940, một trong những lễ Nôel buồn bã nhất của người Môngtiac. Ba tuần nữa trước, họ vừa mai táng ông đờ Acgila chết trong khi ngủ, sau một căn bệnh mà không một người thân nào của ông cho là nghiêm trọng. Ông qua đời mà

không được gặp lại con trai, như ông đã tiên đoán. Được tin người bạn tốt nhất mất, Pie sững sờ hết mấy ngày. Lêa phải lo những thủ tục cần thiết. Nàng viết thư báo tin buồn cho Lôrăng và hỏi anh cần làm gì về vấn đề trang trại. Nàng đã cãi vã kịch liệt với Phrăngxoadow, trách cô ta không giúp ích gì cho công việc quản lý gia đình mà chỉ nghĩ tới bệnh viện, trong lúc gia đình cần tới cô ta.

- Tôi cũng lo toan có khác gì cô đâu. Ai mang thịt về nào, trong khi không tìm thấy được ở đau cả? Còn dầu rán ư? Đường và hai mươi túi than ư? Cô đấy chắc? Nếu tôi cũng hùng hục như cô ở đây thì có lẽ cả nhà chẳng có gì tọng vào mồm đâu.

Đúng thế, Phrăngxoado nói có lý. Giá không có chị ấy thì chắc hẳn cả nhà đành ăn củ cải, khoai tây và hạt dẻ mà Lêa, Lorơ và bà Ruýt đi nhặt trong rừng gần La Rêôn. Nhưng chị ấy làm gì? Nhất là chị ấy không bao giừo hói đến tiền bạc, bảo rằng tiền lương y tá là đủ tiêu rồi. Lêa không tin như vậy vì ngoài các nhu yếu phẩm, Phrăngxoado thỉnh thoảng vẫn mua váy, áo, khăn quàng và cả giày dép nữa. Chị đã hứa tìm cách mua cho cô một đôi ở hợp tác xã của bệnh viện.

Đã rất nhiều lần, Lêa cố làm cho Phrăngxoado quan tâm đến số phận của Môngtiac, hỏi ý kiến của chi về cách quản lý trang trại trong lúc chờ đợi ông bố vượt qua nỗi sầu muộn. Nhưng trước sau, chỉ có một câu trả lời hờ hững.

- Tất cả những việc cô làm đều tốt, cô em gái của chị ạ.

- Nhưng công việc liên quan tới chị, vì là đất đai của chúng ta, ngôi nhà nơi chúng ta chào đời, ngôi nhà mà mẹ mến yêu trang hoàng.

- Tôi chẳng bao giờ hiểu vì sao tất cả các người lại gắn bó với túp nhà cũ kỹ và nhất là vùng thôn dã buồn bã đến muốn chết này được.

Lêa im lặng trước lời chê bai ấy và cũng như thời thơ ấu, nhảy xô và đnhá chị gái. Cô chị né tránh được và chạy trốn vào buồng. từ ấy, quan hệ giữa hai chi em ngày thêm căng thẳng.

Cũng như mọi năm, mặc dù có tiếng bom về phía Boócđô, bà già Ruýt vẫn cắm cây thông truyền thống trong phòng khách và tô điểm nó với những vòng hoa và những viên thuỷ tinh mà Idaben cất giữ kỹ lưỡng trong hộp đựng giày dép từ khi cô con gái đầu lòng ra đời. Đây là lần đầu tiên bà không đặt vào trong máng cỏ bức tượng Giêsu lúc bé bằng sáp ong. Cami làm cái công việc có ý nghĩa tượng trưng ấy.

Về bữa ăn trưa, Exten và bà Phaya cố hết sức mình: một con gà tây đồ sộ - dĩ nhiên của Phrăngxoadơ, cải bắp hầm nhừ với nước luộc gà, mứt lật và một chiếc bánh sôcôla, tuyệt phẩm Exten. Lại thêm mấy chai vang nhà làm lấy.

Trời rét đậm. Họ không đi dự lễ Misa nửa đêm, và ăn khuya trước giờ. Tuy đang chịu tang, tất cả mọi người đều cố gắng ăn mặc tử tế: khăn quàng, vòng cổ và một bông hoa nổi lên trên trang phục màu đen. Chú bé Saclơ nở những nụ cười đầu tiên.

Ăn xong, cả gia đình bước sang phòng khách ấm áp và sáng rực nhờ những cây nến trên cây Nôel và ngọn lửa trong lò sưởi. Cami tặng Lêa một vòng hạt trai lộng lẫy xưa kia của mẹ chị.

- Cami, đẹp quá! Tôi không thể nhận được đâu.

- Tôi van chị, chị thân yêu, chị nhận cho tôi vui lòng.

Còn Lêa thì xấu hổ vì món quà quá đơn sơ của mình: bức vẽ chân dung bé Saclơ, mà Cami ấp ủ trong lòng.

- Không có gì có thể làm tôi vui thích hơn. Chị có cho phép tôi gửi cho Lôrăng không?

- Nó là của cô, cô muốn làm gì tuỳ cô.

Phrăngxoadơ và Lôrơ, mỗi người được một chiếc xuyến vàng; bà Ruýt một chiếc trâm đính ngọc; Lida một vành đăng ten; Becnađet và Exten mỗi người một khăn quàng lụa. Cami tặng Pie một hộp xì gà mà ông rất thích.

Bà già Ruýt và Becnađet thì tặng găng tay, khăn quàng, tất và

săng đây do họ đan vào các buổi tối. Ai nấy đều tìm cách làm người khác vui lòng trong phạm vi khả năng của mình. Hai bà già độc thân Môngplâynet tặng mấy cô cháu gái họ một tấm vải titxuy. Trong niềm hân hoan có phần mệt mỏi thường gắn liền với việc trao tặng quà Nôen, mọi người quên đi trong một lúc những nỗi lo âu, sợ hãi và chiến tranh, lắng nghe Phrăngxoado chơi một bản hành khúc của Bach.

Lần đầu tiên Lêa nghĩ tới Idaben một cách bình tĩnh. Một bàn tay nắm lấy tay nàng. Nàng không rụt tay lại tuy nhận biết những ngón tay gầy gộc của Cami. Phrăngxoadơ thôi chơi đàn. Có tiếng vỗ tay vang lên ngoài cửa, trước khi cử toạ chưa kịp hoan hô. Mọi người quy lại. Ôttô và Phrêđêric Hăngcơ đứng trong tiền sảnh, Phrăngxoadơ đứng dậy, tiến về phía họ. Lát sau, họ bước vào phòng khách.

- Cô con gái ông khẩn khoản bảo bạn tôi và tôi vào. – Trung uý Crame lên tiếng – Chúng tôi đã mạn phép xuống nhà đứng nghe bản nhạc của Bach. – Anh ta ngoảnh sang nói thêm với Pie Đenmax - Mẹ tôi là một nhạc sĩ xuất sắc, bà rất thích Bach. Cho phép tôi chúc các vị một ngày lễ Nôel tốt lành, mặc dù chiến tranh.

Hắn đập gót và bước ra cửa.

Hết sức bất ngờ, Cami đề nghị.

- Trong ngày Nôel này, chúng ta hãy quên đi chúng ta là kẻ thù của nhau. Mời các ông dùng một cốc rượu với chúng tôi.

- Cảm ơn bà Cami – Phrêđêric Hăngcơ đáp.

- *Héilige weinacht*! – nàng nói.

- Một ngày Nôel vui vẻ! – Hai người Đức đáp lại bằng tiếng Pháp.

- Ông trung uý, ông bảo thân mẫu ông là nhạc sĩ. Thế bản thân ông có phải là nhạc sĩ không? – bà Lida vừa lấy điệu bộ vừa hỏi.

- Anh ấy là một trong những tay dương cầm có nhất nước Đức đấy - bạn hắn bảo.

- Bà chớ tin, bạn tôi nói quá đấy.

- Nhưng, thưa trung uý...

- Im đi, Phređêric.

- Ông trung uý. – Phrăngxoadơ năn nỉ - ông cho chúng tôi nghe một bài.

Mọi con mắt đổ dồn về phái cô ta. Cô gái thẹn cúi đầu. Ai cũng biết Phrăngxoadơ say mê âm nhạc. Cô không bỏ sót một buổi hoà nhạc nào ở Boócđô. Cô chẳng đi nghe bản Xăxoong và Đalila và bản Bôlêrô của Raven mặc dù bà già Ruýt và các bà la rầy đó sao?...Nhưng yêu cầu một sĩ quan Đức chơi nhạc thì quá lắm...!

- Thưa cô, nếu cụ thân sinh cô cho phép thì tôi rất sung sướng làm vui lòng cô.

- Thưa ngài sĩ quan, xin mời ngài, nhà tôi vốn yêu nhạc – Pie Đenmax vừa nói vừa rít hơi thuốc, bọ mặt xung huyết và ánh mắt xa vắng.

Ôttô ngồi vào dương cầm.

- Chị sẽ thấy là hắn chơi nhạc của Vance cho mà xem – Lêa nói nhỏ vào tai Cami.

Với một sự tinh tế làm mọi người xúc động, hắn chơi một cách kỳ tài mấy bản nhạc Đơbuyxy soạn cho Piano. Nốt cuối cùng chấm dứt. Một vài giây im lặng, rồi tiếng vỗ tay nổi lên rào rào. Niềm sung sướng và kiêu hãnh làm rạng rỡ khuôn mặt xinh đẹp của Phrăngxoadơ, chỉ riêng một mình Cami nhận thấy.

Chính sau đêm Nôel, Lôrăng đờ Acgila cùng với một người bạn bỏ trốn trại tập trung Oexphalenhop. Hai người lợi dụng một chuyến đi lấy củi ở ngoài trại và được sự đồng loã của hai người bạn: hai người này sau khí khai ốm, rời khỏi bệnh xá và trà trộn vào đám người đi lao dịch sau lúc bọn lính gác đếm người. Vào đến rừng, Lôrăng và anh bạn nấp dưới đám lá cây

um tùm. Trời rét đậm, tuyết rơi, bầu trời âm u. Bọn lính gác rút ngắn thời gian lao dịch, đếm số người tù: đủ số. Nhóm người trở về trại.

Sung sướng đến cực độ, Lôrăng và người bạn đứng vụt dậy, băng mình đi tìm tự do. Tuyết rơi dày đặc. Nửa tiếng sau, họ phải đứng lại lấy hơi và cởi bỏ quần áo tù binh. Trong thời gian bị giam, Lôrăng đã chữa một chiếc áo giáp của một tay hiến binh Hà Lan thành một chiếc áo ngoài màu đen cài khuy chéo, bên trong mặc hai áo săng đay len Cami gửi tới. Anh đi găng ra lót lông thú, đi giày của Phrăngxoado mua cho và đội một chiếc mũ kiểu người bán than. Ba lô mang trên lưng đựng thực phẩm và đệm lông. Hai người đi về hướng nhà ga Gianxtrrop, cách bốn chục cây số.

Đêm đầu tiên, họ ngủ bên vệ đường, trong túp lều của phu sửa đường. Chiều hôm sau, họ vượt qua làng Gianxtrop. Trên đường vẫn còn những thứ trang trí trong dịp Nôel và từng cặp trai gái ôm nhau đi khiêu vũ. Qua cánh cửa hé mở của một hãng đại lý rượu vang, bay ra mùi rượu và mùi thuốc ấm áp, kèm theo điệu nhạc đàn gió...Họ vội vã ra ga, may ra có một chuyến tàu cứu mạng. Nhưng tất cả các chuyến tàu đều chạy theo hướng ngược lại. Rét cóng, họ nấp vào một toa tàu đỗ trên đường. Tuy có đệm lông, họ khổ sở vì rét cho đến tận sáng.

Qua một đêm dằng dặc, sáng hôm sau, họ lên một chuyến tàu đi Sanhđơmun tuy không có vé. Trong sáu ngày liền, họ đi lậu vé trên những toa chở khoai tây, súc vật hoặc đá. Thỉnh thoảng, họ lên một chuyến tàu khách, vẫn không có vé, tìm cách trà trộn vào đám đông. Vì Lôrăng biết tiếng Đức nên mấy lần họ thoát, không bị bắt. Và lần lượt họ tới Phrăngpho xuya lôđơ, Côtbuyx, Laidich, Halơ, Caxen, Phrăngpho xuya lơ Manh. Khi vượt qua sông Ranh ở Măyngxon, họ trốn trong chòi của những người gác ghi.

Cuộc hành trình của họ kết thúc ở Bingienbruc trước biển ghi giờ tàu khi anh bạn của Lôrăng bị một tên cảnh sát gọi và không thoát thân được vì không biết tiếng Đức. Chúng không bắt anh ngay lúc đó vì nghĩ phải có đồng loã. Thấy anh đằng xa, ngồi điềm tĩnh, Lôrăng bước tới. Bỗng anh bạn đứng vụt dậy và chạy đến một chiếc tàu hàng đang lăn bánh. Hai người leo lên được một toa không mui trong lúc bọn cảnh sát vừa chạy vừa kêu trên sân ga. Chẳng may tàu đỗ lại và lính Đức súng lục lăm lăm trong

tay, tóm cổ họ, dẫn vào đồn cảnh sát nhà ga. Bầu không khí thay đổi khi Lôrăng trả lời những câu hỏi của chúng bằng thứ tiếng Đức hoàn hảo. Người ta cho họ súp nóng và thịt, và tỏ lời khen ngợi về "thành tích vừa đạt được". Sau đó giam họ vào nhà lao thành phố và ngày hôm sau, đưa về lại trại Oexphalenhop, dưới sự canh giữ chặt chẽ của ba tên lính.

Họ bị một viên sĩ quan tình báo xét hỏi, viên này thừa nhận là lẽ ra họ có thể thành công. Họ bị phạt ba mươi ngày xà lim. Chín ngày trôi qua từ khi họ bỏ trốn
Hết hạn xà lim, họ bị đại tá X, người cao tuổi nhất trong số tù binh ở trại II Đ, la rầy về những hậu quả nguy hiểm có thể xảy ra, nếu không có sự rộng lượng của viên chỉ huy trại giam. Ông ta khuyên họ ngẫm nghĩ về ý thức bổn phận hiện tại của mình: làm những người tù binh đúng đắn góp phần hữu hiệu nhất vào đường lối của thống chế, đường lối này đảm bảo cho sự tức vị nay mai của một "nước Pháp châu âu".

Họ lại trở về trại tập trung. Nhưng không được lâu vì, để đảm bảo an toàn, người ta đưa họ đến một trại khác.

Một ngày hè, trên một bãi biển nước Pháp. Hơn bảy tháng trôi qua từ khi họ bị bắt.

Chương 20

Mùa đông kéo dài. Vì thiếu chất đốt nên trong ngôi nhà lớn, nhiệt kế chỉ dưới mười độ. Cả nhà ăn dưới bếp để được sưởi ấm bằng cái lò bếp cũ kỹ trên đó Exten và bà Ruýt soạn sửa bữa ăn. Mọi người đều đói tuy thỉnh thoảng Phrăngxoadơ có mang thực phẩm từ Lănggông về.

Trong vùng trồng nho, hầu như ai ai cũng đều chịu đói và rét trong mùa đông khắc nghiệt năm 40 – 41. Giận sôi lên trong lòng, công nhân đường sắt nhìn đoàn tàu đầy ắp thịt, bột, rau và củi chạy về hướng nước Đức.

Tuy vậy, ở Môngtiac mọi người chịu thiếu thốn để gửi từng kiện hàng cho Lôrăng. Đến tháng hai, một tấm bưu thiếp báo tin anh đã bị chuyển tới pháo đài Côndidơ.

Tháng ba, Anbectin và Lida ngỏ ý muốn trở về Pari. Quen với cuộc sống thành thị, hai bà già độc thân không thể chịu nổi nông thôn nữa. Người ta tìm cách giữ họ lại. Chỉ có Idaben Đenmax, giá còn sống, mới có thể thuyết phục họ…

Mùa xuân mang tới chút ít sức sống cho trang trại. Rau xanh đã được cấy hay trồng trong một bộ phận đồng cỏ do Ruýt và Lêa cày bừa. Lêa say sưa theo dõi sự phát triển của từng chồi non. Thành công trong khu vườn rau, đối với nàng, có một tầm quan trọng cơ bản mà nàng phải trả giá bằng những cơn đau lưng, bằng hai bàn tay bị nứt nẻ và cảnh đói khát mà nàng tự thề nguyền với mình là không bao giờ để cho tái diễn nữa. Cây nho trước kia là mối quan tâm thường xuyên của nàng thì nay nàng ít chú ý hơn. Bỗng Phaya, nay là quản lý cả cơ ngơi này, nhận được tin con trai ông ta bị bắt làm tù binh ở Đức, nhưng nay mai sẽ trở về vì được Thống chế bão lãnh.

Lòng biết ơn và quý mến của Phaya đối với thống chế Pêtanh không còn giới hạn nào nữa. Đứng là một thủ lĩnh biết quan tâm tới số phận những người tù binh tội nghiệp! Nước Pháp đang nằm trong những bàn tay nhân hậu! Cần lao, Gia đình, Tổ quốc, tương lai là ở đó. Người cựu binh trong chiến tranh 14 lại làm việc hết sức say sưa. Niềm vui của ông chỉ lớn vởn một chút mây đen: ông khó làm quen được với sự có mặt của quân Đức ở Môngtiac. Mỗi khi thấy một bộ quân phục là ông ngạc nhiên một cách khó chịu.

Tháng năm, Machiax được trả tự do. Gặp anh, Lêa mừng hết chỗ nói. Nụ cười mà nàng không còn biết tới từ sau khi bà mẹ qua đời, nay lại nở trên môi. Trong lòng chàng trai, nàng rùng mình, cơ thể bấy lâu im lìm bỗng bừng dậy. Không để ý tới ánh mắt phản đối của bà Ruýt, và ánh mắt vui vẻ của Cami, Lêa đứng yên trong vòng tay Machiax; còn chàng trai thì nhìn nàng với một niềm hoan hỉ không ngờ, thấy nàng đã đổi thay, có vẻ đàn bà hơn và đẹp một vẻ dữ dội hơn, ánh mắt sắc sảo hơn.

- Anh gầy và bẩn đến chết khiếp. Đi, để em đi soạn sửa cho anh tắm.

- Nhưng cô Lêa này. – Lão Phaya vừa nói vừa nhay nhay râu mép – Nó có thể về tắm ở nhà.

- Ông Phaya, ông cứ mặc, mọi việc con gái tôi làm đều tốt cả. Đúng sáng nay, mẹ nó bảo tôi…

- Thôi, ba…

Không để cho ông bà Phaya kịp phản ứng, Lêa kéo anh đi lên thang gác, rồi vào phòng trẻ nhỏ ngày trước. Hai người ôm nhau lăn lóc trên chăn đệm.

- Anh còn sống, anh còn sống. – Lêa nhắc đi nhắc lại.

- Anh không thể chết vì anh nghĩ tới em.

Họ sờ da thịt nhau, hơi thở quyện vào nhau như để người này tin chắc là người kia còn sống. Lêa vùi mặt vào cổ chàng trai và khẽ cắn anh.

- Bỏ anh ra, anh bẩn đến chết khiếp được, và có lẽ có rận nữa đấy.

Nghe nói tới rận, Lêa đẩy chàng trai ra. Machiax biết rõ mục đích của mình khi nói tới những con vật ký sinh ấy. Từ những ngày cùng nhau chơi đùa trong những buổi ấu thơ, không bao giờ Lêa chịu đựng được ý nghĩ có rận. Chỉ nghe nói tới là nàng

đã kinh tởm không sao chịu nổi. Anh cười trước vẻ mặt rầu rĩ của cô gái.

- Anh nói đúng. Anh ở đây chờ em. Để em đi lo nước tắm.

Buồng tắm bên cạnh phòng trẻ con là buồng tắm rộng nhất và xưa nhất trong nhà. Nó ít được dùng vì bồn tắm quá rộng. Với hai bàn rửa mặt có thể nâng cao, hạ thấp, với bàn trang điểm phủ vải bông trắng có hoa, màu đã phai, với chiếc ghế dài bằng mây, với ô cửa sổ cao mở về hướng Nam, trước cửa sổ có diềm vải bông màu trắng, căn buồng này đối với Lêa là nơi ấp ủ những kỷ niệm thời thơ ấu. Chính trong cái bồn tắm mênh mông ấy, mỗi buổi chiều Idaben tắm rửa cho mấy cô gái giữa tiếng cười, tiếng kêu, tiếng té nước. Thỉnh thoảng, nghe tiếng ồn ào dữ dội, ông bố chạy lên, giả đò mắng mỏ. Thế là mấy cô bé vui nhộn hẳn lên, giành nhau để được bố lau mình cho. Lôrơ, cô bé út, thường được hưởng quyền ưu tiên ấy trong lúc Lêa rất giận dỗi. Cô gái muốn một mình mình được ấp ủ trong tấm áo tắm rộng thênh thang và bế lên tận phòng mình.

Lêa rót vào bồn tắm những giọt nước oải hương cuối cùng của mẹ nàng. Làn hơi nước ấm áp, thơm tho bốc lên từ bồn tắm làm nàng xáo động tới mức oà lên nức nở. Nàng quỳ xuống và đầu tựa lên mép bồn, nước mắt vẫn lã chã.

- Lêa!

Cami quỳ bên cạnh, vuốt ve mái tóc nàng.

- Chị thân yêu, chị làm sao vậy?

- Má…

Trước nỗi buồn đau trẻ thơ và sâu lắng ấy, Cami đến lượt mình cũng oà lên khóc. Bà Ruýt thấy vậy bèn lên tiếng.

- Gì thế? Một tai nạn chăng?

- Không… không… Bà Ruýt, bà đừng băn khoăn, chỉ một chút phiền muộn thôi. – Cami vừa đáp vừa đứng dậy.

Với những cử chỉ trìu mến như của một người mẹ, nàng thoa nước lã mát lạnh lên mặt Lêa.

- Bà Cami, trung uý Crame đang ở dưới nhà. Ông ấy muốn nói chuyện với bà.

- Ban ngày ông ta làm gì ở đây? Và vì sao muốn gặp tôi?

- Tôi không rõ, nhưng ông ấy có vẻ rầu rĩ.

- Lạy Chúa! Miễn đừng có việc gì xảy ra đối với Lôrăng.

- Làm sao cô lại nghĩ có gì có thể xảy ra cho Lôrăng! Anh ấy là tù binh, chẳng có nguy cơ gì cả. – Lêa vừa nói vừa lau mặt.

- Chị đi với tôi, tôi không đủ can đảm xuống một mình.

- Chúng ta hãy chải lại tóc đã, cô nhìn đầu tóc chúng ta mà xem. Nếu biết chúng ta khóc, hắn có thể băn khoăn.

- Chị nói đúng.

Hai người thiếu phụ cố xoá mọi dấu vết sầu muộn.

- Bà Ruýt, nhờ bà báo cho Machiax là nước tắm của anh ấy đã chuẩn bị xong. – Lêa vừa nói vừa kéo váy xuống – Anh ấy ở trong phòng tôi.

***

Trung uý Crame đứng chờ trong phòng khách. Thấy hai người vào, hắn nghiêng mình chào.

- Thưa ông, ông muốn gặp tôi?

- Vâng, thưa bà, tôi phải báo cho bà một tin rất đáng tiếc: chồng bà đã bỏ trốn.

Cami vẫn hoàn toàn bình thản.

- Dĩ nhiên. – Viên sĩ quan nói tiếp – Bà không được biết phải không?

Cami lắc đầu.

- Việc xảy ra từ bao giờ?

- Từ hôm lễ Phục sinh.

- Thế mà bây giờ ông mới biết?

- Không, chúng tôi được biết cách đây ba tuần.

- Thế sao bây giờ ông mới nói cho chúng tôi biết?

- Chúng tôi cho theo dõi khu nhà ở Rôsơ-Blăngsơ, đề phòng ông ta có ý định về gặp gia đình.

- Và lúc đó ông sẽ bắt?

- Thưa bà, tôi sẽ phải làm bổn phận của mình. Tôi sẽ lấy làm tiếc, nhưng tôi sẽ phải làm. Vì là khách của nhà ta và vì thông cảm và quý trọng bà, tôi muốn đích thân báo cho bà biết.

- Tình hình gì sẽ xảy ra nếu anh ấy bị bắt?

- Đây là lần thứ hai ông ấy tìm cách trốn. Có thể từ nay, ông ấy sẽ bị đối xử nghiêm ngặt hơn nhiều nếu bị bắt lần nữa.

- Nhưng khi là tù binh thì việc tìm cách trốn thoát không phải là chuyện bình thường hay sao? – Lêa giận dữ hỏi.

- Thưa cô, tôi đồng ý với cô: giá là tù binh thì tôi tìm cách trốn với bất cứ giá nào. Nhưng tôi không phải là tù binh, chúng tôi đã chiến thắng và…

http://tieulun.hopto.org

- Lúc này mà thôi. – Lêa cắt ngang.

- Vâng, vinh quang đâu phải là cố định, nhưng hiện nay không một nước nào có đủ sức đánh bại Đại Đức quốc xã.

- Kể cả người Mỹ?

- Kể cả họ nữa. Bà đờ Acgila, tôi xin phép có một lời khuyên. Nếu như vì một phép lạ, ông ấy đánh lừa được sự theo dõi của chúng tôi thì bà nên khuyên ông đầu thú.

- Không bao giờ tôi làm một việc như thế.

- Thưa bà, tôi nói như vậy là vì quyền lợi của ông ấy và của bà nữa. Bà nên nghĩ tới con trai bà.

- Thưa ông, chính vì nghĩ tới con trai tôi mà không bao giờ tôi khuyên chồng tôi như vậy.

Trung uý Crame âu yếm nhìn người thiếu phụ mảnh dẻ đứng trước mặt.

- A! Thưa bà, giá mọi người Pháp đều nghĩ như bà.

- Tôi tin chắc là trong thâm tâm, họ đều nghĩ như tôi.

- Nếu thế thì tình yêu đối với danh dự ấy đã bị chôn vùi thật sâu.

Dập gót giày, viên trung uý chào và bước ra.

Cami và Lêa đứng im lặng một lúc lâu.

"Miễn sao anh ấy đừng về đây". - Cả hai người đều thầm nghĩ.

- Phải báo cho bác Ađriêng biết. – Lêa lên tiếng.

- Làm thế nào được? Từ dạo đầu tháng hai đến nay, chúng ta

không có tin tức gì về bác ấy cả.

- Trước khi đi, bác ấy bảo tôi là trong trường hợp cấp bách, chúng ta có thể gửi thư cho Risa Sapông, ông ta sẽ chuyển cho bác. Tôi sẽ đi Boócđô.

- Tôi cùng đi với chị.

- Không. Nếu cả hai chúng ta cùng đi thì viên trung uý sẽ nghi ngờ và có thể cho theo dõi. Tôi có ý kiến thế này. Mai, ba tôi và bà Ruýt đi thăm Lôrơ ở ký túc xá. Tôi sẽ nói là tôi muốn đi thăm con bé.

Lêa bước ra và đến cổng thì đụng phải một chàng trai cao lớn sực mùi oải hương. Anh ta ôm choàng lấy nàng.

- Dừng lại… Ô! Anh đấy à… em quên mất anh.

- Đã quên rồi cơ à! Anh vừa đến mà đã ra khỏi đời em rồi, không đáng yêu đâu nhé!

- Không, Machiax, không phải thế. Ấy là… em xin lỗi, em không thể nói được. Hẹn một giờ sau, gặp anh ở chỗ Cây thánh giá.

***

Khi Lêa đến gặp Machiax, trời bắt đầu mưa. Hai người vào trú trong ngôi nhà thờ nhỏ ở con đường Thánh giá và nép vào nhau cho ấm, kể cho nhau nghe tình hình từ sau ngày họ chia tay ở Ooclêăng.

Lêa kể hết, kể cả việc bắn chết gã đàn ông định ăn cướp, nhưng không nói gì về quan hệ với Phrăngxoa Tavecniê.

Còn Machiax, sau khi tham gia việc cứu trợ những người bị thương ở Ooclêăng, thì lang thang giữa phố xá đổ nát và dòng người tị nạn nhưng không tìm được Lêa. Anh lại nhập vào một tiểu đội lính do một thiếu uý trẻ chỉ huy và chiến đấu ở gần nhà thờ lớn. Đồng đội anh bị giết chết hết, trừ một viên hạ sĩ cùng bị bắt làm tù binh với anh. Họ bị nhốt trong một trại tập trung tạm

thời rào dây thép gai ở gần nhà thờ Xanh-Ovectơ, rồi ở Môtơ-Xăngganh. Hôm sau, anh tham gia dập tắt vụ cháy đã tàn phá Ooclêăng trong suốt năm ngày, thu dọn vật chướng ngại, chở người bị thương, chôn cất người chết. Cùng với một đoàn người khốn khổ, anh đi bộ đến trại tập trung Pitiviê, nơi giam giữ mười tám nghìn tù binh. Họ ngủ ngay trên nền đất, trong bùn lầy, đói khát, bẩn thỉu, người đầy chấy rận, thậm chí không còn ngửi thấy mùi nồng nặc khủng khiếp xông lên từ những con người ấy, trong đó có người hằng tháng không thay sơ mi và tất. Người ta đánh nhau chỉ vì một mẩu bánh mỳ mốc, một muôi cháo đại mạch lõng bõng trong một chiếc cà mèn cũ kỹ, một cái bắt sứt mẻ hay một cái vỏ đồ hộp.

Machiax, đầu cúi thấp buồn bã kể hết… Ba mươi gram thịt ngựa mà thỉnh thoảng họ được ăn, niềm vui khi Hội phụ nữ Pháp mang đến cho mấy chiếc mền, những miếng bánh mỳ nhân gan ngỗng do American Legion (*Một tổ chức cứu trợ của Mỹ*) phân phát, bánh xà phòng thơm mùi cẩm chướng của một cô gái cho, niềm hy vọng một ngày giải thoát mãi vẫn không thấy tới, lòng tin tưởng của mọi người ở ngài Thống chế, bao thuốc hút một phrăng bán một trăm phrăng, tâm trạng chán nản môic ngày một tăng, những buổi lễ cầu kinh ngày càng có thêm nhiều tù binh tham gia: một trăm trên mười tám nghìn người đầu tháng sáu, hai nghìn trên hai nghìn năm trăm còn lại vào đầu tháng tám. Anh bảo anh nằm trong số hai nghìn người ấy, anh cầu nguyệnn được gặp lại nàng. Anh kể lại, giọng phẫn nộ, về sự hèn nhát của tất cả mọi người không dám bỏ trốn mặc dù rất dễ dàng, về nỗi thất vọng của họ khi đọc những điều khoản đình chiến, nhất là điều 20 quy định *"tất cả tù binh Pháp ở lại trong các trại tập trung ở Đức cho tới khi ký kết hiệp ước hoà bình",* những giờ phút dằng dặc ngồi nhớ lại quá khứ, nghĩ tới những món ăn ngon lành trong lúc bụng đói meo, mơ màng đàn bà. May sao cho anh, mùa gặt đã tới. Anh nằm trong số những nông dân trẻ được phái đi khắp nước Pháp để thay thế những người vắng mặt.

"Không bao giờ còn cảm thấy thích thú như thế khi cởi trần dưới ánh nắng chói chang, được nâng những bó lúa mỳ. Cuối cùng, chúng con được ăn no nê".

Machiax viết như vậy trong thư gửi cho cha, từ một trại ấp ở Bôxô. Cả hai bức thư anh gửi đều không đến tay cha. Không nhận được thư trả lời, anh bỏ trốn sau khi "mượn" quần áo của

chủ trại. Bị bắt sau khi đi được ba chục cây số, anh bị giải về Đức trên một toa tàu chở súc vật. Anh chỉ ở trong trại tập trung gần Phrăngpho mười lăm ngày, và từ đó, anh được đưa tới một lâm trường và ở đấy cho tới khi được tha. Anh không hiểu vì sao được tha: anh không có gánh nặng gia đình. Sự giải thích duy nhất có thể có lý là công việc kết thúc, người chủ lâm trường không cần nhân công và các trại tập trung trong vùng đã quá đông. Cũng là lúc chính phủ Viên làm tất cả mọi việc để giải phóng tù binh. Anh gặp may. Anh càng may hơn khi gặp Lêa an toàn, mạnh khoẻ.

- Bây giờ anh sẽ làm gì? – Lêa hỏi.

- Anh sẽ làm việc. Bố anh rất cần anh.

- Dĩ nhiên như thế, nhưng còn chiến tranh?

- Sao lại chiến tranh?

- Vẫn có những người tiếp tục chiến đấu.

- Em muốn nói tới Bắc Phi?

- Đúng thế, hay nói tới tướng đờ Gôn.

- Em biết không, cách đây vài hôm, trên tàu hoả người ta đã nói chuyện với anh về đờ Gôn. Nhiều người cho rằng ông ta không đứng đắn và chúng ta cần tin tưởng ngài Thống chế.

- Thế còn anh, anh nghĩ thế nào?

- Em biết đấy, lúc này, anh chỉ nghĩ tới một điều: anh đã về nhà và đang ôm trong vòng tay mình người đàn bà anh yêu mến. Vậy thì đờ Gôn, ông ấy có thể chờ đấy đã. – Machiax đáp và tới tấp hôn cô gái.

Lêa khó chịu đẩy anh ra.

- Em không muốn anh nói như thế.

- Thôi nào, em thân yêu, em không bảo anh là em quan tâm tới chính trị, là em theo đờ Gôn chứ?

- Anh không hiểu, không phải là một chuyện chính trị giản đơn mà là vấn đề tự do.

Chàng trai bật cười.

- Thì ra thế đấy, anh có thể trông chờ mọi cái, nhưng trừ cái này là: cô bé Lêa Đenmax xinh đẹp và hay làm duyên làm dáng diễn thuyết về tự do "ve vãn" tướng đờ Gôn chứ không còn tìm caác mê hoặc các chàng trai nữa. Do đâu mà em thay đổi đến như vậy?

Lêa giận dữ đứng vụt lên.

- Do đâu à? Do tôi đã nhìn thấy đàn bà và trẻ em chết một cách tàn khốc..., do tôi đã giết một gã đàn ông..., do mẹ tôi đã chết vì bom đạn ở Boócđô trong lúc tôi đinh ninh bà sống yên ổn ở đây..., do Lôrăng không biết hiện nay ở đâu..., do chúng tôi không còn tiền bạc nữa, hầu như không còn gì ăn nữa..., do bọn Đức chiếm mất nhà và cha tôi..., cha tôi bị điên.

Lêa đấm mạnh vào những bức tường phủ đầy diêm tiêu.

- Em tha lỗi cho anh, anh thật vụng về. Giờ đây anh ở lại để giúp đỡ em.

Anh hôn cô gái vào mặt, vào đầu, hít thở trong mái tóc nàng mùi cỏ khô còn vương vấn sau những buổi họ đùa nghịch trong kho thóc, tìm kiếm trên cổ nàng mùi thơm thoang thoảng của thịt da. Ngón tay chàng trai còn lúng túng trên hàng khuy áo lót cô gái thì hàm răng anh đã cắn chặt đôi môi nàng.

Lêa không động đậy, thịt da bỗng như bừng tỉnh với kỷ niệm những vuốt ve dữ dội của Machiax. Nàng nghĩ bụng là không nên..., là người nàng yêu là Lôrăng, là nàng thật điên rồ và dại dột, nhưng mọi sự phản kháng đều bị dập tắt từ đầu vì thịt da nàng rạo rực, thèm khát được ấp ủ. Nàng như rên rỉ, như thầm thì những lời không đầu không đuôi: nhanh lên, nhanh lên...

nhưng anh ấy còn chờ đợi gì nữa? Bực dọc, nàng giật phắt mảnh vải cuối cùng còn lại trên người và hiến mình, loã lồ, lộng lẫy.

- Anh đến đây!

Trong chốc lát, đôi mắt cô gái hé mở và ngước nhìn khuôn mặt Giêsu đau khổ dưới sức nặng cây thánh giá. Nàng cảm thấy pho tượng như sống động, cảm thấy Chúa như nhìn nàng với ánh mắt đồng lõa. Nàng tận hưởng những cái hôn của chàng trai trong tiếng kêu hoan lạc.

Nàng gỡ đầu anh ra khỏi bụng mình, điên cuồng hôn hít cái miệng vừa làm mình rạo rức, đê mê.

- Chiếm đoạt em đi! – Nàng nói hổn hển.

Một lần nữa nàng lại rên rỉ trong hoan lạc.

Ngoài trời, mưa nặng hạt, âm u như giữa mùa đông giá lạnh. Trong giáo đường ngoảnh ra hàng cây dưới thánh giá, một đôi trai gái nửa kín nửa hở nằm ngủ dưới một nhóm tượng đá, những khuôn mặt nhợt nhạt của tượng như thể muốn che chở cho họ.

***

Sau khi Machiax về một hôm, Lêa đi Boócđô theo ông bố, bà cô Becnađet và bà già Ruýt, lấy cớ đi thăm Lôrơ và mua hạt rau giống. Trong bữa ăn trưa nặng nề ở nhà ông bác Luych, mọi người chỉ nói tới chuyện nước Pháp may mắn có được một vị anh hùng như Thống chế Pêtanh. Ăn xong, nàng xin phép đi phố mua sắm.

- Em đi với chị. – Lôrơ nói và đứng dậy.

- Không, không cần, chị đi một thoáng thôi. – Lêa khó chịu từ chối.

- Tôi có đi với cô được không? – Cô chị họ Côrin hỏi.

Lêa nhìn bà Ruýt với một ánh mắt cầu cứu.

Ruýt vốn luôn luôn nghi ngờ điều mà bà gọi là *"những ý nghĩ điên rồ của con bé".* Mặc dù bà vẫn thường xuyên bênh vực cô gái, cho rằng nàng có thể thoát khỏi mọi khó khăn và cần được tự do hành động.

"Lêa tiềm tàng một sức sống, một bản năng sinh tồn có thể đè bẹp mọi thứ". Bà nói với Ađriêng Đenmax trong buổi gặp ông lần trước. *"Sẽ là tai hại cho những ai muốn cản trở nó".*

Tuy trong lòng ngờ vực, bà vẫn cứu Lêa.

- Lôrơ, cháu không phải đến hiệu sách Môla hay sao? Chúng ta có thể cùng đi với Côrin trong lúc Lêa đi mua hạt giống. Trên đường về, nó sẽ đến gặp chúng ta ở đấy.

Bà Ruýt vừa nói hết câu thì Lêa đã nhảy bổ ra khỏi nhà ông bác. May sao nhà riêng Đenmax không thật xa trụ sở toà báo *Dòng sông Girông* ở đường Sơvơruyx. Còn hiệu sách Môla thì ở phố Vitan-Caclơ, sát cạnh toà báo.

Trước đây, Ađriêng Đenmax dặn Lêa khi cần gặp ông, nàng vẫn có thể nhờ Risa Sapông làm trung gian. Làn này, cũng vẫn người nhân viên lần trước tiếp nàng và bảo ông chủ nhiệm báo đi vắng, không biết lúc nào về.

- Nhưng tôi có việc quan trọng. – Lêa khẩn khoản.

- Thưa cô, ông ấy đi vắng, có lẽ chính vì ông lo quá nhiều việc quan trọng.

Trước vẻ mặt thất vọng của Lêa, hắn nói thêm:

- Cô đến gặp bạn ông ấy là ông mục sư ở Xanh-Ơlali, có lẽ ông này giúp được cô chăng.

Xanh-Ơlali? Ở sát cạnh tu viện dòng Đôminic, nơi Raphaen Man chia tay nàng lần trước. Nàng quyết định tới đó.

- Cảm ơn ông.

Trời âm u và lạnh. Lêa dựng cổ chiếc áo mưa đã cũ của mẹ và sửa lại chiếc mũ phớt trên đầu trước khi chạy đi, cái túi có quai đeo ép chặt vào người.

Hổn hển, nàng dừng lại trước bậc tam cấp nhà thờ. Lúc nàng đẩy cửa thì cũng là lúc trời bắt đầu mưa.

Mấy người cầu kinh trước bàn thờ thắp một ngọn đèn nhỏ. Để có vẻ bình tĩnh, nàng quỳ xuống cạnh phong thánh lễ, suy nghĩ xem sẽ làm gì và nói gì.

- Lêa, cháu làm gì ở đây?

Nàng giật nảy mình và suýt kêu lên khi có một bàn tay đặt lên vai. Một người đàn ông mặc com lê màu hạt dẻ, mũ cầm tay, một hàng ria mép dày trên môi, đứng nhìn nàng.

- Bác Ađriêng!

- Suỵt! Đi theo bác.

Ông bước ra cửa.

Bên ngoài, trời mưa. Ađriêng Đenmax đội mũ vào và khoác tay Lêa, kéo nàng đi nhanh.

- Sao bác ăn bận như vậy?

Tấm áo thầy tu dòng Đôminic có phần không thích hợp cho một số buổi dạo chơi. Bác cảm ơn Chúa đã cho bác gặp cháu. Nhà thờ bị bọn Giextapô (Cơ quan mật thám của Đức quốc xã) theo dõi đã mấy hôm nay. Giá bác không thấy cháu vào thì chỉ có trời mới biết rồi tình hình sẽ ra sao.

- Cháu đi tìm bác.

- Bác biết rồi, nhưng từ nay cháu đừng bao giờ tới đây nữa. Có

việc gì vậy?

- Lôrăng đã bỏ trốn khỏi nước Đức.

- Sao cháu biết?

- Trung uý Crame nói với Cami.

- Trốn đã lâu chưa?

- Vào dịp Phục sinh.

Mưa thêm nặng hạt. Hai bác cháu đứng lại dưới cổng trước mặt nhà thờ.

- Cami không nhận được tin trực tiếp phải không?

- Không.

- Vậy thì cháu muốn bác làm gì?

- Cháu… Cami sợ Lôrăng về gặp cô ấy. Nhà thì bị theo dõi. Nếu anh ấy về thì nên làm thế nào?

Hai người lính Đức đứng tránh mưa và cười bên cạnh họ.

- Ở Pháp thời tiết xấu thật. - Một tên ní và bĩu môi bực bội.

- Đúng, nhưng vang thì ngon. – Tên thứ hai nói tiếp.

Bất giác, hai bác cháu Lêa rời khỏi chỗ trú ẩn, im lặng cất bước một lúc.

- Tuần sau, bác phải đi Lănggông thăm một ông bạn đồng nghiệp nằm viện. Bác sẽ nhân đấy đến Môngtiac. Bác cần có những sự tiếp xúc trong vùng.

Vừa đi, Ađriêng vừa ôm cháu vào lòng.

- Không, cháu thân yêu của bác, nguy hiểm lắm! Cháu đã biết là sự an toàn của bác và cả của cháu đang bị đe doạ chứ?

- Cháu muốn giúp Lôrăng.

- Bác biết thế. Nhưng cách tốt nhất để giúp anh ấy là cháu phải ngồi yên.

Giọng nói Ađriêng Đenmax có vẻ khó chịu.

- Sức khỏe cha cháu ra sao?

Lêa thở dài.

- Cháu lo lắm. Cha cháu thay đổi rất nhiều: ông không còn thiết tha đến gì nữa hết. Từ ngày ông đờ Acgila mất thì lại càng tồi tệ. Cha cháu luôn luôn nói về mẹ cháu như thể bà vẫn còn sống. Ông ngồi nói một mình trong buồng giấy hay ngoài hiên nhà. Hễ ai muốn đến với cha cháu là có ngay cảm giác là đang quấy rầy ông. *"Để mặc bố, con thấy rõ là bố đang bàn cãi với mẹ con đấy chứ!".* Bác Ađriêng, thật khủng khiếp, cháu lo cho cha cháu lắm.

- Bác biết, cháu ơi, bác biết. Thế Blăngsa có nói gì không?

- Ông ấy không muốn nói gì cả. Ông ấy kê đơn thuốc và bà Ruýt cho cha cháu uống đều đặn.

- Một phần con người cha cháu đã chết, thuốc men không sao làm nó hồi sinh được đâu. Phải cầu Chúa…

- Chúa! Bác vẫn tin Chúa?

- Im đi, Lêa, cháu chớ báng bổ.

- Bác ơi, cháu không tin Chúa nữa và cháu tin chắc ở Môngtiac cũng không ai tin Chúa nữa, có chăng chỉ là Cami tội nghiệp.

- Cháu đừng nói thế, đối với bác, đó là một điều khủng khiếp.

Hai bác cháu đi trước những đống đổ nát của một ngôi nhà bị ném bom ở phố Rămpa. Hình ảnh này gợi lại một cách đau đớn cho Lêa kỷ niệm về mẹ nàng.

- Vì sao bác không đến dự lễ tang mẹ cháu?

- Bác không làm sao đến được, lúc đó bác không ở Boócđô. Bây

giờ cháu đi đâu?

- Cháu phải đến gặp bà Ruýt và Lôrơ ở hiệu sách Môla.

- Hiệu sách ở cạnh đây thôi. Bác chia tay cháu: bác không muốn họ trông thấy bác ăn mặc thế này. Cháu nhớ nghe theo lời bác: chớ tìm cách gặp bác nữa cả ở tu viện lẫn ở toà báo *Dòng sông Girông.* Tờ báo bị theo dõi đấy. Chính bác sẽ cho cháu biết tin. Bất kỳ thế nào, đầu tuần sau, bác cũng sẽ tới Môngtiac. Từ nay tới đấy, cháu phải thận trọng. Nếu chẳng may Lôrăng đến trước khi bác đi, thì cháu bảo nó tới nhà cậu con đỡ đầu của mẹ cháu ở Xanh-Make. Cậu ấy biết phải làm thế nào. Chỉ cần Lôrăng nói: *"Những con bài Đôminô đã bị lật ngửa",* là cậu ấy hiểu.

- *"Những con bài Đôminô đã bị lật ngửa"* hả bác?

- Ừ.

Hai bác cháu chia tay ở cửa ô Đigiô. Trời vừa tạnh mưa.

***

Ở hiệu sách, một người bán hàng bảo Lêa là các "bà" Đenmax vừa mới ra về. May sao hiệu bán hạt giống trong chợ vẫn còn mở cửa và còn mấy gói hạt, thậm chí có cả cây giống cà chua và rau diếp.

Ở nhà bác Luych, Lôrơ đón nàng một cách lạnh nhạt và chuẩn bị vào trường.

- Em có điều quan trọng muốn nói với chị. – Cô em gái nói nhỏ - Nhưng để lần sau.

- Thôi, đừng làm vẻ ngốc nghếch ấy nữa, nói với chị đi.

- Không, không, kệ chị.

- Để chị tiễn em đi.

- Khỏi cần.Chị hỏi chị Phrăngxoadơ xem chị ấy có vui đùa ra trò trong buổi hoà nhạc tối hôm trước không. Tạm biệt.

Chương 21

- Bác Ađriêng!

Ngồi xổm trong vườn ra "của mình", với chiếc áo blu phụ nữ nông thôn màu đen lấm chấm hoa xanh và trắng, đầu đội chiếc mũ rơm rộng vành, Lêa đứng bật dậy, tay vẫn cầm một nắm cỏ dại.

Cùng với Cami, ông tu sĩ dòng Đôminic bước tới, tay vén cao tấm áo dài trắng. Lêa xà vào vòng tay ông.

- Được gặp bác, cháu sung sướng quá!

http://tieulun.hopto.org

- Bác đã gặp Lôrăng, anh ấy hiện đang ở Boócđô. - Cami nói liền một hơi.

- Ở Boócđô?

- Anh ấy muốn về gặp tôi, nhưng bác chị không cho...

- Hiện nay mọi sự đều tốt đẹp, cậu ấy sống yên ổn.

- Sống ở đâu hả bác? Cháu muốn gặp anh ấy.

- Bây giờ thì chưa được. Nguy hiểm lắm. Nay mai, bác sẽ cho cháu biết lúc nào cháu có thể gặp cậu ấy.

- Sớm thôi, phải không bác?

- Sức khoẻ anh ấy thế nào? - Lêa hỏi.

- Tốt thôi, tuy có mệt. Sau khi trốn thoát khỏi Condidơ, cậu ấy tị nạn tại Thuy Sĩ. Đến Thuy Sĩ, cậu ấy ốm nặng không báo tin cho ai được. Vài hôm nữa, bác sẽ đưa cậu ấy về vùng tự do.

- Anh ấy cần những gì?

- Lúc này thì chưa cần gì hết. Thứ năm tuần sau, bác sẽ quay lại Lănggông thăm cha Đuyprê. Bác sẽ tới đây nói cho Cami biết có thể tìm gặp Lôrawng như thế nào. Từ nay đến đó, các cháu đừng nói năng gì hết, bác van các cháu đấy. Nếu vạn nhất không tới được thì bác sẽ gửi thư cho Phrăngxoadơ. Nó phục vụ trong bộ phận cha Đuyprê đang nằm điều trị.

- Giao một nhiệm vụ như thế cho chị ấy, liệu có được không? - Cami hỏi, đầu cúi thấp.

Hai bác cháu Lêa ngạc nhiên nhìn chị.

- Sao... sao chị lại nói thế?

- Phrăngxoadơ không phải là chị gái Lêa hay sao? Các cháu không cùng nhau sống dưới cùng một mái nhà hay sao?

- Cháu biết lắm...

Ađriêng và Lêa nhìn nhau ngơ ngác. Do đâu có sự dè dặt, sự nghi kỵ bất thần này? Thật xa lạ với Cami.

- Chị ấy có thể đánh mất thư... có thể bị bon Đức bắt giữ. - Cami ấp úng, mặt đỏ gay.

- Cami, cháu giấu bác điều gì đó. Vì sao cháu nghi ngờ Phrăngxoadơ?

- Không... không... không có gì cả đâu. Cháu chỉ sợ cho Lôrăng thôi.

Cha Đenmax đi mấy bước rồi quay lại.

- Bác sẽ ghi địa chỉ, cài vào trong bìa cuốn *Con đường thánh thiện* của Teredơ đờ Avila. Nhưng có lẽ không cần phải quá thận trọng đến thế. Bác sẽ đích thân đến báo địa chỉ với cháu.

Họ cùng quay vào nhà.

Ngồi trên ghế đá nhìn ra Benlơvuy và ngọn đồi Vecđơle, tay chống cằm, tay cầm can, Pie Đenmax nhìn thẳng phía trước, trên môi nở một nụ cười mơ màng.

- Thế nào chú, chú ngồi nghỉ đấy à? - Ađriêng cất tiếng vui vẻ.

- Chút ít thôi, Idaben bảo tôi dọn đồ đạc trong phòng bà ấy. Tôi không chịu được nữa.

- Ba ơi, má con....

- Thưa bác Đenmax, cháu hiểu bác. - Cami cắt ngang lời Lêa - Không gì vất vả hơn phải dọn dẹp đồ đạc.

- Đúng thế. - ông hoan hỉ trả lời - Idaben không muốn hiểu là tôi bắt đầu già nua...

Lêa quay mặt đi.

Ngồi trên thảm cỏ trước mái hiên, Cami và Phrăngxoadơ dìu bé Saclơ bước những bước chập chững đầu tiên.

- Chỉ một tháng nữa là cháu đi được - Phrăngxoadơ lên tiếng.

- Hai bà Xiđôni và Ruýt cũng bảo thế. Họ nói đứa bé không bụ bẫm thì sớm biết đi.

- Chắc hẳn Lôrăng sẽ sung sướng lắm nếu được nhìn thấy cháu. Lạ thật! Từ hôm anh ấy trốn thoát, chị vẫn không nhận được tin tức gì.

Cami cắn môi, im lặng.

- Giá không bỏ trốn thì có lẽ anh ấy cũng được phóng thích như Machiax rồi. - Phrăngxoadơ vừa nói tiếp vừa nâng thằng bé lên, nó nhảy nhót và cười thích thú.

Một chú bé xinh đẹp, giống cả bố lẫn mẹ. Nó lớn như thổi và chưa đau ốm bao giờ. Cami yêu con với một tình yêu vừa tha thiết vừa lo âu. Chị say sưa nhìn con như thể nơm nớp bất cứ lúc nào nó cũng có thể biến mất. Nó vui tính, không bao giờ mếu máo. Mọi người đều yêu quý nó, trừ Lêa không sao kìm nén một cảm giác ghen tuông mỗi khi nhìn thấy nó, mặc dù ngay từ đầu đã tỏ rõ một niềm ưu ái rõ rệt.

- Chị sẽ đọc cuốn sách mà bác Ađriêng gửi tôi đưa cho chị chứ? *Con đường thánh thiện,* chắc hẳn không có gì thú vị lắm.

- Đúng, không thú vị, nhưng có lẽ bổ ích để có thêm sức sống.

- Có lẽ chị nói đúng. - Phrăngxoadơ đáp, nét mặt bỗng nhiên rầu rĩ.

Cami nhận thấy cô ta thay đổi hẳn nét mặt nhưng làm như thể không hay biết gì hết. Chị chơi với con, thích thú trước vẻ mặt và điệu bộ của nó.

- Chị ấy sung sướng vì được làm mẹ - Phrăngxoadơ thầm nghĩ.

Quả là vào ngày chủ nhật ấy, Cami nét mặt rạng rỡ đến mức trở lên xinh đẹp. Vì không mua được vải, nên chị không để tang bố chồng và anh trai, và chị bận một chiếc áo dài cũ bằng vải bông màu xanh nhạt làm noổi bật đôi mắt, sắc da rám nắng và mái tóc óng ánh dưới nắng mặt trời. Chị mảnh dẻ tới mức có dáng vẻ một thiếu nữ yểu điệu. Bên cạnh chị, Phrăngxoadơ, tóc nâu có vẻ già hơn, đàn bà hơn, tuy kém chị ba tuổi.

Từ ngày làm việc đều đặn ở bệnh viện Lănggông, Phrăngxoadơ thay đổi nhiều, cô trở nên hấp dẫn hơn, uốn tóc tuyệt đẹp, phấn sáp quá mức, theo ý kiến bà Ruýt và bà Becnađet, quần áo sang trọng, tuy nhà nước có chính sách hạn chế. Chiếc áo dài bằng kụa đỏ lấm chấm xanh nước biển có thắt lưng của cô ta hình như là sản phẩm của một hiệu may nổi tiếng, chứ không phải là sản phẩm của bà thợ may xoàng xĩnh ở Lănggông như lời cô nói.

"*Mai, mình sẽ gặp Lôrăng*" - *Cami thầm nghĩ.*

Lêa có vẻ rất cau có. Nàng đến gặp Machiax tại Xanh Make, ở nhà một người bạn anh đi vắng vào ngày hôm đó. Machiax thì hoan hỉ được sống những giờ phút xa Môngtiac, xa ánh mắt dò la của bà Ruýt và vẻ mặt lo âu của bố mẹ mình. Từ hôm gặp nhau trong giáo đường ở Venđơle, đến nay, anh không gặp riêng một mình Lêa được phút nào, khiến anh băn khoăn không biết có phải nàng cố tránh anh không. Bởi vậy, mỗi buổi tối thứ năm, khi nàng bước vào bếp trong trang ấp, sắc mặt xanh xao, bảo anh đi theo nàng, anh rất ngạc nhiên. Anh đi theo nàng vào kho lúa, và ở đấy, không nói nửa lời, nàng sà vào lòng anh, run rẩy như một con cừu non. ANh dịu dàng hôn lên đôi môi lạnh giá và đặt nàng nằm dài trên lớp cỏ khô, mong sưởi ấm nàng: hai cánh tay nàng chắp lại sau gáy cứng đờ. Nàng khép chặt đùi, anh vất vả lắm mới mở ra được và tuy ham muốn, Lêa phải cố gắng mãi họ mới làm tình được với nhau. Cuộc giao hoan ấy để lại cho Machiax một dư vị cay đắng kì lạ
Nhằm xua tan kỷ niệm ấy đi, anh sửa doạn tại nhà người bạn

một bữa ăn chiều giiống kiểu trước kia Lêa rất thích: bánh ngọt với mứt dâu, vang trắng ngọt lâu năm, hạnh đào dầm rượu mạnh, kem caramen. Anh phải hết sức khéo léo mới kiếm được mấy thứ đó. Căn nhà xoàng xĩnh và cũ kĩ thơm nức mùi hoa hồng anh cắm hầu như mọi nơi. Tất cả những thứ đó làm cô gái cười nụ. Làm ra kiểu chủ nhân, anh nâng cốc vang lên:

- Hãy uống vì hạnh phúc của chúng ta.

Lêa uống liền một hơi.

- Nữa, uống nữa.

Machiax vừa mỉm cười vừa rót thêm rượu.

Tay cầm ly rượu, Lêa đi vòng quanh căn phòng, dừng lại lâu trước chiếc lò sưởi cao trên đặt một bức hoạ thành phố Luôcđơ vẽ trên một mảnh vỏ cây, một con chồn đen nhồi rơm đã bị sâu ăn, một cuốn lịch bưu điện, một bó hoa hồng avf những bức ảnh vàng ố.

- Nhà bạn anh dễ thương quá. - Nàng chậm rãi nói. - Buồng ngủ ở đâu?

Một thoáng khó chịu trong ánh mắt Machiax: anh không quen lối phóng túng của nàng trong ân ái. Bất giác anh muốn nàng rụt rè hơn trong yêu đương. ANh có cảm giác khó chịu là chính nàng điều khiển và anh thấy như thế là không bình thường, cũng không thoả đáng. Đối với anh, giờ đây, rõ ràng nàng phải trơ thành vợ chồng. Có thể khác được không? Bước chân vào buồng ngủ, Lêa suýt bật cười vì thấy nó giống buồng của bà cụ Xiđôni: cũng giường cao bằng gỗ hồ đào, phủ tấm vải trải giường bằng vải bông trắng và một chiếc nệm dày cộm bằng xa tanh đỏ, phía trên giường, gắn một chiếc thánh giá lớn bằng gỗ đen với một cành hoàng dương cầu phúc; đối diện giường, hai bên cửa sổ treo hai bức chân dung nông dân ăn mặc ngày lễ và cạnh cửa ra vào kê một chiếc tủ rất lớn.

Lêa quẳng dép vào góc phòng. Sàn gạch lạnh làm nàng thích thú. Nàng đặt cốc lên bàn avf bắt đầu cởi bỏ quần áo vừa khe khẽ hát.

Machiax trải vải trắng lên giường. Lêa nằm dai, trần truồng.

Nghe mùi oải hương đâu đây. - Nàng nghĩ bụng với một thoáng kinh hoàng.

- Cho em uống nữa đi.

-Em uống nhiều quá đấy! - Machiax mang chai tới bảo.

- Khi làm việc, anh phải cởi trần ra. Nếu không người ta nghĩ cái đầu sạm nắng của anh cắm trên một thân hình không phải của nó. Như thế không đẹp.

Anh cho em thấy có đẹp hay không. - Anh vừa nói vừa nằm xuống bên cạnh và kéo nàng vào lòng.

-Anh chờ em đặt ly xuống đã.

Hai người ôm chầm lấy nhau, cười nói ầm ĩ dưới ánh mắt lạnh lùng của các bức chân dung treo trên tường.

Ngồi xếp bằng tròn trên giường, chăn đệm nhàu nát hai mắt thâm quầng, tóc tai rũ rượi, Lêa ăn ngấu nghiến bánh ngọt, trái cây, kem và uống vang làm đầu nàng choáng váng. Machiax say sưa nhìn nàng.

- Thôi đừng nhìn em như thế.

- Anh nhìn em không chán mắt, em đẹp quá!

- Đó không phải lí do.

- Khi em trở thành vợ anh, anh tha hồ ngắm nhìn.

Lêa đang đưa miếng bánh lên miệng bỗng dừng tay lại .

- Anh nói gì?

- Nói lấy em làm vợ, chứ còn gì nữa.

- Em không muốn lấy chồng.

- Vì sao?

Lêa nhún vai.

- Anh không xứng với em phải không?

- Anh đừng nói những điều ngớ ngẩn nữa. Em không muốn lấy chồng, chấm hết.

- Mọi cô gái đều muốn lấy chồng cơ mà.

- Có thể, nhưng em không giống họ. Em van anh, đừng nói chuyện đó nữa.

- Trái lại, chúng ta phải nói, anh yêu em và muốn cưới em. - Anh vừa nói vừa nắm chặt cánh tay nàng.

- Bỏ em ra, anh làm em đau.

Machiax càng xiết chặt cánh tay nàng.

- Anh hoàn toàn điên rồ, em đã bảo anh bỏ em ra!

- Không bỏ, nếu em chưa hứa sẽ lấy anh.

- Không bao giờ, anh nghe rõ chưa, không bao giờ.

Anh giơ tay lên.

- Anh đánh đi... cứ đánh đi... còn chờ gì nữa?

- Nhưng vì sao?

http://tieulun.hopto.org

- Vì tôi không yêu anh.

Machiax giận tím mặt. Một cách bản năng, Lêa co rúm người lại trong một góc giường.

- Cô nói gì?

Nàng nhảy vụt dậy, mặc quần áo.

- Machiax, đừng giận em, em yêu anh lắm... em yêu lắm lắm từ những bao giờ, nhưng không phải như là vợ anh.

- Thế nhưng em là vợ anh.

Lêa cài xong áo. Nàng nhìn Machiax vẫn trần truồng, ngồi trên mớ chăn đệm nhàu nát, hai chân bỏ thõng, đầu cúi thấp, một mớ tóc che kín mặt. Nàng bỗng cảm thấy một chút âu yếm trong lòng. Anh giống biết bao đứa trẻ ngày xưa chiều theo mọi ý muốn ngông cuồng trong tuổi thơ của nàng! Lêa ngồi xuống bên anh và tựa đầu lên vai anh.

- Anh nghe em, anh phải biết điều, không phải chúng ta ăn ngủ với nhau mà phải lấy nhau đâu.

- Ai vậy?

- Anh muốn nói cái gì?

- Người yêu của em là ai?

- Em không hiểu anh muốn nói gì.

- Cô cho tôi là thằng ngốc chứ gì. Cô tưởng tôi không nhận thấy cô không còn trinh tiết nữa hay sao?

Mặt đỏ bừng, Lêa đứng vụt dậy tìm dép. Một chiếc dưới chân giường, một chiếc dưới tủ. Lêa bò xuống định lấy. Machiax nhanh hơn chộp lấy.

- Cô trả lời tôi không? Đứa nào thế?

- Anh làm tôi bực mình, cái đó không dính dáng gì tới anh.

- Đồ dâm đãng... Lúc đầu tôi không muốn tin như thế, tôi nghĩ bụng: cô ta không thế, cô ta là một cô gái tử tế... có lẽ hắn là người chồng chưa cưới tội nghiệp... có lẽ cô ta muốn chiều hắn trước khi ra trận... tôi không thể giận hắn được... nhưng bây giờ tôi thấy rõ không phải người anh trai tội nghiệp của Cami đã khiến cô trở nên truy lạc đến thế... đồ đê tiện... cô... mà tôi định lấy làm vợ... chẳng khác gì chị gái cô... con đĩ của bọn bôsơ... con đĩ của bọn bôsơ...

Anh chàng khốn khổ nằm soài lên giường nức nở.

Sững sờ, hoang mang, Lêa đứng như trời trồng, nhìn trước mặt mà không thấy gì hết.

Họ ở trong trạng thái đó một lúc lâu, Lêa thì im lìm như tượng gỗ; Machiax thì đầm đìa nước mắt. Anh trở lại bình tĩnh. Lêa bỗng làm anh sợ hãi. Lấy vải trải giường lau khô nước mắt, anh lại đến bên nàng. Trên khuôn mặt tái xanh, cặp mắ cô gái đăm đăm bất động khác thường. Cố hết sức mình, nàng động đậy và nói giọng ấn thầm:
-

Lúc nãy anh nói gì?

Machiax hối hận về những điều mình nói.

- Không gì cả đâu, tôi giận đấy thôi.

Nàng nhắc lại:

- Lúc nãy anh muốn nói gì?

- Không gì cả đâu, tôi cam đoan với cô, không gì cả đâu.

- ..."*Chẳng khác gì chị gái cô...con đĩ của bọn bôsơ...*" Rồi như ngọn

cỏ rạp mình xuống dưới lưỡi liềm, cô gái từ từ ngã xuống. Machiax ngã xuống theo và trên nền lát gạch đỏ, anh tìmcách vỗ về nàng.

- Không, anh đừng nói gì hết: ôm em thật chặt vào... Sao anh có thể nghĩ?...

- Anh xin lỗi em...

- ... Rằng em...

- Em im đi. - Anh thầm thì và hôn lên môi nàng đẻ không cho nàng nói.

- Phrăngxoadơ...Ồ! Bây giờ em hiểu rồi... ba... tội nghiệp ba, đừng cho ba biết... Machiax, em phải làm gì bây giờ?

- Em yêu quý, em đừng nghĩ tới cáo đó nữa... có thể anh nhầm.

Bất giác, Lêa hôn trả chàng trai. Một lần nữa họ lại làm tình với nhau.

Lêa không muốn Machiax tiễn nàng về tận Môngtiac.

Nàng lấy cớ đau đầu nặng để đi nằm mà khoong ăn tối. Trên thang gác, nàng gặp hia sĩ quan Đức. Họ chào nàng và tránh ra cho nàng đi qua.

Cuối cùng, một mình giữa cảnh bề bộn mà nàng ưa thích, Lêa ngồi phịch xuống đống chăn gối. Thế là cái điều nàng ngờ vực đã thành sự thật; Phrănxoado, chị gái của nàng là người tình của một trong hai người Đức kia. Người nào? Chắc chắn là Ôttô Crame. Vì tình yêu âm nhạc mà!

Có tiếng gõ cửa.

- Gì thế?

- Tôi đây, Cami đây, có vào được không?

- Được.

- Chị thân yêu, quả là chị không được khoẻ, tôi mang thuốc lên cho chị đây.

- Cảm ơn cô. - Lêa đáp và cầm lấy viện thuốc cùng cốc nước Cami trao cho.

- Mai, chị vui lòng đi cùng tôi. Lôrăng sẽ vui lòng, anh ấy yêu mến chị lắm.

- Ít lâu nay, cô có thấy gì đặc biệt ở Phrăngxoadơ không?

- Không, chị muốn bảo sao?

Lêa nhìn Cami, vẻ ngờ vực.

- Thái độ thận trọng của cô hôm trước là do đâu?

Cami đỏ mặt không đáp.

- Cô cũng nghĩ là... chị ấy và viên trung uý...

- Chị im đi... thế thì kinh khủng quá...

- Nhưng cô có ý như thế kia mà?

- Không thể như thế được... chúng ta nhầm đấy thôi.

- Thế nếu chúng ta không nhầm?

- Nếu thế thì kinh khủng quá. - Cami nói nhỏ và hai tay ôm lấy mặt.

- Phải làm rõ ra, để tôi đi hỏi chị ấy.

- Lúc này không nên...chừng nào tôi chưa gặp Lôrăng thì chưa nên.

- Ai có thể ngờ rằng Phrăngxoadơ...

- Đừng vội đnáh giá chị ấy, chúng ta chưa biết đích xác gì cả. Và...nếu đúng thế chăng nữa thì là vì chị ấy yêu.

- Đó không phải là một lí do.

- Đó là lí do chính đáng nhất.

Lêa sửng sốt nhìn Cami. Sao! Cami đờ Acgila, con người khắc khổ ấy biết gì về tình yêu, về nỗi niềm say đắm trong yêu đương? Hình ảnh Cami chân đứng không vững nhưng quả quyết bắn giết để bảo vệ nàng, hình ảnh đó trở lại trong kí ức Lêa. Lúc đó, Cami đã không rụt rè, và có lẽ trong tình yêu... chị cũng cuồng nhiệt trong vòng tay Lôrăng... Không! Lêa không sao chịu được ý nghĩ đó.

- Cô không biết mình nói gì rồi. Cô quên hắn là người Đức hay sao?

- Than ôi! Tôi không quên... Đã mấy tuần nay...

- Sao? Thế mà cô không nói gì hết...

- Tôi biết nói gì với chị? Chỉ là cảm giác, vài ánh mắt bất chợt, không có gì cụ thể cả.

- Dẫu sao đáng lẽ cô cũng nên bảo tôi. A! Giá má còn sống! Cô có nghĩ là những người khác cũng nghi ngờ điều gì không?

- Tôi không rõ. Phải đi ngủ thôi: mai chúng ta phải đi sớm. Tôi đã kiểm tra thùng khí than, mọi cái đều ổn. Lêa, tôi sung sướng lắm. Chỉ vài tiếng nữa thôi, tôi sẽ gặp Lôrăng. Ô! Chị thân yêu, chị tha lỗi cho tôi, tôi thật vụng về và ích kỷ. Rồi chị sẽ sớm gặp một chàng trai tốt bụng mang lại hạnh phúc cho chị chẳng khác gì anh trai tôi. - Cami vừa nói vừa ôm hôn Lêa thắm thiết.

Lêa vội vã trút bỏ quần áo, xỏ tay vào một chiếc áo ngủ cũn cỡn, khiến nàng có vẻ một cô bé gái. Trong buồng tắm, nàng đánh răng, chải tóc thật dữ dội. Tấm gương soi phản chiếu hình ảnh khuôn mặt lì lợm, căng thẳng. Nếu ngày mai, ở La Rêôn, nàng có bộ mặt như thế thì Lôrăng khó có thể thấy nàng xinh đẹp. Một nụ cười rạng rỡ xoá nhoà vẻ mặt cau có, cặp mắt nàng long lanh, hai hàm răng nàng căn lấy môi, ngực nàng phập phồng...

"Lôrăng, chỉ có hai chúng ta".

Họ đi qua đường giới tuyến không có gì trắc trở. Trên con đường vắng vẻ, cỗ xe lăn thoải mái như thể nó cũng say sưa được vào vùng tự do.

Ra khỏi La Rêôn, Lêa lái sang một con đường nhỏ bên treái. Một lát sau xuất hiện một hàng rào cây xanh được cắt tỉa. Cánh cổng sắt mở. Xe lăn bánh trên một lối đi rộng rải sỏi, hai bên trồng hoa hồng, rồi lại đỗ trước bậc tam cấp một toàn nhà đồ ssọ kiểu đầu thế kỷ, nặng nề, thiếu duyên dáng. Lêa tắt máy. Chỉ có tiếng chim hót và tiếng bi bô của bé Saclơ vừa sực tỉnh trên tay mẹ. Trên lối quanh vào nhà, xuất hiện một bóng người cao lớn, khập khiễng. Lêa và Cami cùng bước xuống xe. Cami trao con cho lêa và vừa chạy về phía người đàn ông vừa kêu:

- Lôrăng...

Lêa ôm thằng bé chặt hơn, đôi tay bé bỏng của nó quàng lên cổ nàng. Nàng muốn thoát khỏi cảnh hai người trong vòng tay nhau, nhưng không sao động đậy nổi. Sau một khoảnh khắc mà nàng thấy vô tận, hai vợ chồng Lôrăng, tay cầm tay, tiến về phía nàng. Hân hoan dưới ánh mắt ấm áp cuả Lôrăng, nàng suýt bỏ đứa bé xuống để sà vào vòng tay anh, nhưng Cami vội bế lấy và trrtao cho bố nó. Anh vụng về nâng nó lên cao và ngắm nhìn nó như thể không tin vào mắt mình.

- Con trai tôi. - Anh ấp úng, trong khi một giọt lệ chảy trên má và rơi vào hàng ria mép rậm làm anh có vẻ già đi.

http://tieulun.hopto.org

Anh thận trọng đặt nụ hôn lên khuôn mặt bé nhỏ của con.

- Saclơ, con trai tôi.

- Giá không có Lêa, thì cả con, cả em không còn ngày nay.

Lôrăng trao Saclơ cho mẹ nó và kéo Lêa vào lòng.

- Tôi tin chắc là tôi có thể tin cậy ở cô. Cảm ơn cô.

Anh hôn lên mái tóc nàng, chỗ gần tai.

- Cảm ơn. - Anh thầm thì một cách nhiệt thành.

Lêa muốn thét lên tiếng nói của tình yêu đang dâng lên trong lòng nàng.

- Lôrăng... Lôrăng, nếu anh biết...

- Tôi biết, tình hình thậy gay go, ông Ađrriêng đã kể hết với tôi. Cô đã rất dũng cảm.

- Không đâu, tôi đâu có dũng cảm. - Lêa giận dỗi nói. - Tôi không thể làm khác, chỉ có thế thôi.

- Lôrăng, anh đừng tin lời chị ấy, chị ấy thật tuyệt vời.

- Anh biết.

Một người đàn ông và một người đàn bà tuổi khoảng sáu mươi bước tới gặp họ.

- Cami và Lêa, tôi xin giới thiệu ông và bà Đơbray, chủ nhà, những người có thể gặp hiểm nghèo vì tiếp đón những người bỏ trốn như tôi.

- Ông đờ Acgila, ông đừng nói thế, giúp đỡ binh sĩ chúng ta là

một vinh dự. - Ông Đờbray nói quả quyết.

- Chúng tôi chỉ làm nghĩa vụ của mình. - Bà vợ ông khẳng định, giọng dịu dàng.

- Đây là Cami, vợ tôi và Saclơ, con trai tôi.

- Saclơ à?... Thưa bà, thế là bà không thận trọng, bà không biết tên riêng hợp thời hiện nay là Philip hay sao? - Ông Đơbray nói, giọng trêu chọc.

- Thưa ông, thời thượng sẽ qua đi. Tôi rất sung sướng được cảm ơn ông bà về tất cả những gì ông bà đã giúp đỡ nhà tôi.

- Con trai ông bà đây đã ngã xuống như một vị anh hùng ở Đoongkec. - Lôrăng giới thiệu.

Cami định nói.

- Xin bà đừng nói gì hết... lời nói là bất lực. Thôi, mời ông bà vào nhà. Cô gái xinh đẹp kia là ai vậy?

- Cô Đenmax, Lêa Đenmax, một cô bạn rất thân thiết, người mang lại hạnh phúc cho chúng tôi.

- Xin chào cô. Cô có cho phép chúng tôi gọi cô là Lêa không?

- Dĩ nhiên, thưa ông.

Họ ở lại ba ngày trong ngôi nhà hiếu khách này. Ngày thứ hai, Ađrriêng mặc thường phục đến gặp. Sự có mặt của ông bác có phần làm dịu bớt sự ghen tuông còn ở trong lòng Lêa. Nàng không thể chịu đựng nổi nữa khi nhìn thấy nét mặt rạng rỡ của Cami và thái độ ân cần âu yếm của Lôrăng.

Lôrăng là một trong những người đầu tiên trốn khỏi Côndidơ, kinh thành nhà vua thuở trước, cao sừng sững bốn mươi mét trên một mũi đất dốc đứng nằm trên cái thành phố nhỏ bằng gạch và sa thạch màu hồng trên hữu ngạn sông Muynđơ

Rất nhanh chóng, anh nhận ra rằng thời cơ trốn thoát duy nhất là khi được đi dạo chơi. Anh bàn riêng với ba người bạn và cùng nhau gom góp thực phẩm, quần áo và một ít tiền bạc.

Một buổi chiều, trong lúc dạo chơi, Lôrăng nhận thấy người ta hạ thấp mặt trước một ngôi nhà ba tầng trên con đường tù binh đi qua để vào công viên. Một cánh cửa thường ngày im ỉm lúc đó lại mở.

Do đường rất dốc nên tầng một ngôi nhà trông chẳng khác gì tầng hai so với mặt đường. Ngước nhìn qua những song sắt rỉ ở những ô cửa hẹp ngang mặt đất, anh nhận ra đấylà những cái hầm rượu hay nhà kho. Cần hành động nhanh; xông công việc, cánh cửa có thể bị đóng lại bất cứ lúc nào. Một hôm đi dạo về, bọc hành lý nhỏ bé giấu dưới áo măng tô, anh quyết định hành động. Anh thầm thì với người bạn cùng đi hàng đôi với mình.

- Đã đến lúc.

Người bạn đi chậm lại.

- Từ từ, cứ bình tĩnh, nhìn thẳng trước mặt.

Tên lính dẫn đầu không quay lại lần nào. Đi ở hàng thứ ba, Lôrăng nhìn thấy lớp bông trên gáy béo ụ của hắn. Phía sau anh mấy hàng tù binh và tên lính sau cùng
Nhảy ba bước chân, anh tiến vào cánh cửa hầm rượu. Anh nơm nớp nhận một viên đạn vào lưng. Anh cảm thấy trong lòng chếnh choáng. Bước chân những người bạn tù đã xa. Tim đập như trống trận, anh vén gấu chiếc quần xanh lên, để lộ đôi tất dày bằng len trắng. Anh cởi chiếc áo vét cũ bằngvải và chỉ một chiếc pun to tướng, chiếc cát két đội lệch trên tai, tay xách chiếc hòm nhỏ đựng những thứ cần thiết và đôi giày corep cao cổ, anh có vẻ một du khách Đức ra trò. Một phút trôi qua. Không động tĩnh gì hết.

Ra khỏi căn hầm ẩm ướt, nhảy qua bức tường lè tè, bước ra đường, nhất là không được chạy, anh tâm tâm niệm niệm mấy điều đó. Nguy cơ thực sự lớn nhất là bon tuần tra trên đường.

Kế hoạch của anh đơn giản: quay trở lại công viên bằng cách

dùng một cây đổ vượt qua con khe nhỏ giữa pháo đài và con đường đi dạo, nhảy qua một đoạn hàng rào gỗ bao quanh sân chơi của bọn Đức, rồi từ đó vượt qua bức tường thấp bằng cách bám vào các mô đá. Dự định đó bị trì hoãn vì bon lính Đức đang chơi bóng trong sân. Ảnh phải nấp trong hầm rượu, và mấy lần tưởng bị lôk: hai đứa bé đến chơi bi trên lối đi chính, mấy tên lính đi dọc theo tường nhà, một đô trai gái và một con chó dừng lại một lúc lâu trước cảnh cửa để mở. Lôrăng sợ nhất con chó. Khi nó bỏ đi xa, anh đầm đìa mồ hôi, mặc dù trong hầm ẩm ướt. Điều kì lạ là cho tới lúc đó, bọn lính gác chưa biết sự váng mặt của anh. Trong hai tiếng nữa, sẽ là giờ điểm danh. Cuối cùng Lôrăng ra khỏi hầm và làm theo đúng kế hoạch đã dự định. Đến chân tường, anh quay đầu lại: trước mặt, công viên vắng vẻ, bên trái, bức tường thành đồ sộ trông càng khủng khiếp trong ánh chiều tà. Trên con đường tuần tra, bóng lính gác in lên, đen ngòm, trên bầu trời lúc đó còn sáng. Chỉ cần một tên nhìn về phaá anh là hết đời! Bình tĩnh, anh bắt đầu leo từ từ. Tuy vết thương ở chân còn khó chịu, anh vẫn leo được đến đỉnh không mấy khó khăn. ANh nhảy xuống đám lá khô: thế là thoát khỏi lâu đài Côndidơ, phía dưới là con đường, con đường tự do. Sỏi đá trên đoạn đường lăn dưới chân anh rào rào nghe đến khủng khiếp. Trên con đường cái có tiếng người. Lôrăng chỉnh đốn lại quần áo, lau đất cát trên giày. Tiếng người nghe mỗi lúc một gần. Anh gặp hai vợ chồng sĩ quan trong thành phố trò chuyện sôi nổi không hề chú ý đến mình. Anh đã trở thành một người Đức trung lưu. Như thể đang vui chơi, anh mỉm cười với ông già, chào một đám thanh niên bằng hai tiếng Heil Hitle vang dội. Ra đến đường cái, anh quay lại nhìn cái khối lâu đài đồ sộ; một niềm kiêu hãnh mạnh mẽ dâng lên trong lòng: anh đã thắng cái chòi gác cẩn mật và khủng khiếp trên tường thành.

Ba ngày sau, anh vượt qua đường biên giới ở Saphudơ. Tối đến, anh đáp xe lửa ở Rôsin, không một xu dính túi, và tới Becnơ. Tại đây, anh bị ốm nặng. Nằm trong bệnh viện thành phố suốt mấy ngày, anh viết một lá thư dài cho bố avf cho vợ, nhưng thư không bao giờ tới. Chỉ riêng bức gửi cho Ađrriêng đenmax là tới tay người nhận và như có phép màu, lọt qua khỏi lưới kiểm duyệt. Ađriêng liên lạc với anh qua một tu sĩ dòng Đôminic người Thụy Sĩ, ông này cung cấp tiền và giấy tờ cho anh.

Trời về chiều, yên tĩnh và dịu mát, trên thành phố La Rêôn bé nhỏ. Lôrăng và Lêa đi phố mua sắm mấy thứ. Bận bịu với bé Saclơ, Cami ở nhà. Đây là lần đầu tiên chỉ có hai người với nhau. Bà Đơbray giới thiệu với họ một hiệu bánh ở đường hàng Bạc,

nơi hình như bánh mì ngon nhất trong vùng và còn bán cả bột. Họ lạc vào những đường phos nhỏ và đến gần toà lâu đài Catxôx trên lưu vực sông Garon. Họ đi qua tu viện dòng thánh Bônoat. Hoa đoạn này thơm nức. Lê muốn vào nhà thờ. Bước chân họ vang lên dưới vòm trần kiểu gôtích. Lôrăng dừng lại lâu trong giáo đường nữ thành đồng trinh. Lêa bước tới cạnh cầm tay và ngả đầu lên vai anh. Anh đặt một nụ hôn lên mái tóc nàng. Nàng nghe tiếng mạch đạp trên tay chàng trai. Khi nàng ngẩng lên nhìn anh, hai mắt quyện vào nhau không dứt. Hai cặp môi lướt nhẹ, cả hai người rạo rực. Gần đấy, bỗng có tiếng kẹt cửa, đưa họ trở lại thực tại, giây phút thần tiên biến mất.

Lôrăng ẩy nhẹ cô gái.

- Không... anh đừng bỏ em ra.

- Lêa, chúng ta điên rồi. Không nên...tôi không được...

- Anh đừng nói gì hết, em yêu anh.

Cô gái lại cọ xát vào người chàng trai. Anh ôm ngang lưng nàng, áp sát vào người mình.

- Em yêu anh.

Lêa uốn éo.

Anh đẩy mạnh, khiến nàng ngã xuống một chiếc ghế cầu kinh.

- Thôi đi em! - Anh kêu lên.

Vuốt vuốt tấm lưng bị đau, nàng nhìn anh, vẻ đắc thắng, đứng dậy và bước ra cửa. Đầu cúi thấp, anh bước theo sau.

- Nhanh lên anh, hiệu bánh sắp đóng cửa đấy.

Cửa hiệu chưa đóng, nhưng nhờ nhân danh bà Đơbray, họ mới mua được một chiếc bánh bốn kilô và một gói bột.

http://tieulun.hopto.org

Gần đến nhà ga, họ lấy lại xe đạp. Mơ màng, họ đạp đi, thờ ơ với cảnh vật, và về đến nhà.

Hai người vào tới vườn, Cami chạy vụt ra đón.

- Đi tận ở đâu mà lâu thế? Tôi sợ quá chừng.

- Cô bảo việc gì có thể xảy ra cho chúng tôi nào? Chúng tôi đến thăm La Rêôn thôi. - Lêa đáp hết sức thản nhiên.

Trong bữa tối, Lêa tỏ ra vui nhộn, ba hoa một cách hóm hỉnh về mọi thứ trên đời. Ađriêng và ông Đơbray lấy làm thích thú, khuyến khích nàng.

Trong lúc uống cà phê ngoài vườn, ông tu sĩ báo cho Lôrăng.

- Tôi đã gặp người chúng ta cần gặp: Giăng Bênađet ở Varin gần Phoa. Chiều mai, chúng ta sẽ gặp ông ta ở tiệm cà phê bưu điện tại Phoa.

- Sớm thế kia à? - Cami kêu lên.

- Anh van em, em thân yêu, hễ có thể được là em đến gặp em.

- Nhưng em muốn cùng đi cùng với anh!

- Không thể thế được. Em phải nghĩ tới Saclơ, con nó cần em.

Bà Đơbray đứng dậy và đến đặt lên vai người thiếu phụ.

- Con ơi, con đừng làm tinh thần chồng con nao núng vì những giọt nước mắt. Anh ấy muốn tiếp tục chiến đấu vì nghĩa vụ phải làm. Con hãy can đảm lên. Con có muốn ở lại đây không? Hai vợ chồng mẹ rất vui sướng nếu có con ở lại.

- Không được đâu, thưa bà. - Lôrăng lên tiếng - Cami phải thay thế cháu ở Rôsơ Blăngsơ. Theo thư của Đênpt, người quản lý

trang trại, thì chẳng những nhà chúng cháu bị chiếm đóng mà cả cánh đồng nho cũng ở trong tình trạng tồi tệ vè thiếu nhân lực.

- Cũng như ở Môngtiac. - Lêa nói tiếp.

- Cũng như khắp cả vùng - Ông tu sĩ nói them.

- Anh định làm gì? - Ông Đơbray hỏi.

- Cháu không rõ. Cháu luôn luôn nghĩ tới ông bố tội nghiệp của mình. Cháu băn khoăn không biết ông có thể làm được gì. Những sự thử thách đè nặng lên đất nước làm cháu buồn phiền và phẫn nỗ. Trước kia, cháu luôn luôn ủng hộ sự gần gũi giữa các dân tộc, sự sáp nhập của họ vào hợp chủng quốc châu Âu, nay cháu theo chủ nghĩa quốc gia, điều mà trước chiến tranh cháu cho là hoàn toàn lạc hậu. Lúc đó, cháu không nghĩ mình yêu đất nước mình đến vậy.

- Anh bạn trẻ này, nhờ những người như anh, chúng ta sẽ gắng trả lại danh dự và tự do cho nước Pháp. - Ông Đơbray hăng hái khẳng định.

- Ông thực sự tin như vậy?

- Nếu tôi không tin thì hai vợ chồng tôi đã tự kết liễu đời mình hôm nghe ông thống chế thông báo ông ấy xin đình chiến! Lúc đó, chúng tôi như cảm thấy con trai mình chết lần thứ hai. Chúng tôi khóc và cầu xin Chúa soi sáng. Hôm sau, qua tiếng nó của đờ Gôn, chúng tôi đã được Chúa giải đáp.

Mọi người im lặng một lúc. Chỉ nghe tiếng chim gọi nhau và tiếng kêu của đàn nhạn bay đuổi nhau trên bầu trời. Ađriêng Đenmax bỗng lên tiếng.

- Cần có thêm nhiều người hoạt động như ông bà. Đâu đâu cũng nhan nhản những sự hèn nhát, mờ ám, thoả hiệp, do thảm bỉ ổi, tố cáo tội lỗi, chấp nhận làm nô lệ. Có những tài năng như Bradiac, Rơbatê, Đriơ, những giáo sư đại học, những nhà kinh doanh, binh sĩ và thậm chí cả, cầu Chúa tha thứ cho họ, những nhà tu hành đem tài năng "*đánh đĩ*" để phục vụ cho một hệ tư

tưởng bẩn thỉu. Giống như con vật ốm yếu, họ nằm ngửa ra, giơ bụng cho gót giầy quân xâm lược chà đạp... Tôi thất vọng lắm.

- Nhưng lòng tin Chúa của ông sẽ trả lại cho ông niềm tin vào nhân loại. - Bà Đơbray ngắt lời ông.

- Dĩ nhiên: lòng tin thượng đế của tôi. - Ông vừa đáp vừa đứng dậy.

Chán ngán cuộc trò chuyện, Lêa cũng đứng dậy. Nàng kinh ngạc trước giọng nói của ông bác. Nàng tưởng như tìm thấy trong đó một nỗi niềm thất vọng và hận thù. ông mất niềm tin chăng? "*Sẽ thật là kỳ cục*" - nàng thầm nghĩ - "*nếu một nhà tu hành lại không còn tin vào Chúa nữa*".

- Bác Ađriêng, bác có vẻ khổ sở. - Nàng nói, giọng âu yếm, khi đến gặp ông dưới một cây lật lớn.

Im lặng, ông châm thuốc hút.

Lêa nhìn ghé ông, ông không chỉ khổ sở, ông còn có vẻ tuyệt vọng. Một chút rụt rè còn lại từ thuở nhỏ không cho phép nàng an ủi ông. Thấy ông vốn tin tưởng vào Chúa mãnh liệt, hy sinh tất cả vì Chúa, thế mà nay lại ngờ vực Chúa, nàng thực sự kinh hoàng. Muốn xua tan nỗi hoảng sợ trong lòng, nàng cất tiếng hỏi.

- Bác có biết thiếu uý Valêri đã sang Marốc chưa?

- Anh ấy sang tới rồi.

- Thế còn Lôrăng? Bác có nghĩ là sẽ yên ổn không?

Ông tu sĩ chăm chú nhìn nàng. Ông đã không nhầm, cô bé này luôn luôn say mê Lôrăng đờ Acgila. Ông quyết định phải biết cho thật dứt khoát.

- Mọi cái sẽ rất yên ổn, người đưa đường là một người chắc chắn. Đến Angiê, Lôrăng sẽ gặp lại bạn bè. Ngay sau đó, hai mẹ con Cami sẽ đến với anh ấy.

Lêa tái mặt nhưng không nói nửa lời.

- Thấy mọi việc đều yên ổn đối với các bạn cháu, chắc hẳn cháu sung sướng lắm - Ông nói thêm, giọng đượm chút thích thú.

- Rất sung sướng. - Nàng lạnh lùng đáp và quay ngoắt đi - Cháu xin lỗi, cháu mệt, cháu phải đi nằm. Chào bác.

- Chào cháu, cầu Chúa che chở cho cháu.

Lêa chạy về nhà.

Nằm trong buồng, nàng không thấy có cách gì gặp lại được Lôrăng một mình trước khi anh ra đi. Nàng hồi tưởng lại từng giây phút ở Rêôn, trước bàn thờ nữ thánh đồng trinh trong nhà thờ Xanh Pie. Nhớ tới giây phút đụng vào thân thể người yêu, cơ thể nàng oằn oại và bàn tay nàng kẹp chặt giữa đùi gây một niềm khoái lạc mà sau đó nàng càng thêm giận dỗi bản thân mình. Nàng ngủ thiếp đi, một cánh tay gập che mặt.

Ngày hôm ấy dài như vô tận.

Ngày hôm trước, từ rất sớm, Ađriêng và Lôrăng đáp tàu đi Tuludơ; đến đấy họ sẽ đổi tàu để đi về hướng Phoa. Buổi tiễn đưa rất mực thống thiết, chính bản thân Lêa cũng tự giễu mình như vậy. Tuy nhiên nàng đã tìm cách chuồi một lá thư vào tay chàng trai, nét mặt ửng đỏ đột ngột của nàng không thoát khỏi ánh mắt cuae Ađriêng và bà Đơbray. Song điều đó chẳng quan trọng gì đối với nàng: cái quan trọng là chàng biết được nàng yêu chàng và nàng được thổ lộ tình yêu một lần nữa.

- Một lần nữa, anh giao phó cho em cái quý giá nhất đối với anh - Anh vừa nói vừa hôn nàng.

Cuối cùng có tiếng bước chân trên lớp sỏi trong vườn. Đúng là tiếng bước chân của bác Ađriêng. Lêa không dám chạy ra khỏi, bà Đơbray đứng kia, tù hôm qua, bà luôn chú ý quan sát nàng.

- Tất cả đều tốt đẹp phải không cha? - Cami hổn hển chạy tới, tay

giữ cho tim bớt đập và hỏi.

- Tốt, rất tốt.

- Bao giờ anh ấy đi Tây Ban Nha?

- Đêm nay. Cậu ấy không đi một mình đâu; cả đoàn đến bảy tám người.

- Thưa cha, cha có biết con sợ thế nào không? Cami nói tiếp.

- Con đừng sợ gì hết, mọi cái đều tốt lành.

- Con mông được như vậy, nhưng con biết làm gì trong lúc chờ đợi? Ở Pháp, có việc gì cần làm không? Thưa Cha, cha có làm việc gì đó, cả ông và bà Đơbray cũng vậy. Con muốn giúp cha. Cha hãy sử dụng con.

Ông tu sĩ dòng Đôminic cảm động nhìn người thiếu phụ hết sức mảnh mai ấy ngỏ ý giúp mình.

- Bổn phận đầu tiên của con là chớ thất vọng và tỏ ra cực kỳ thận trọng. Số người tham gia hành động rất ít, con cũng thấy rõ xung quanh con đấy thôi. Phải chờ cho người ta không tin vào thống chế Pêtanh nữa. Lòng tin ấy đã bị xói mòn rất nhiều, nhưng vẫn còn nhiều người, cả đàn ông lẫn đàn bà, tuy cũng yêu nước không kém gì chúng ta, vẫn còn ngần ngại đặt mình ra ngoài vòng pháp luật. Ở Luân đôn, một số sĩ quan thù địch với tướng đờ Gôn. Nhiều người ngờ vực nước Anh. Vụ Mexen Kêbia phá hoại nghiêm trọng quan hệ bang giao giữa hai nước. Con phải kiên nhẫn. Hễ có thể được, cha sẽ liên lạc với con để cho con biết tin tức về Lôrăng và ói cho con bào giờ có thể gặp cậu ấy. Tuy nhiên, liệu con có thể giúp cha một việc; đưa tập thư đến Xanh Emiliông. Làm việc đó, có thể gặp điều nguy hiểm khi phải vượt qua đường giới tuyến.

- Con phải đưa tập thư tới đâu?

- Tới nhà ông Lơphrăng, ở đường Satô đuy Roay. Con sẽ trao bản sao tập sách chỉ nam màu xanh về xứ Brơtanhơ này cho ông ấy,

ông sẽ hiểu. Sau đó, con quên hết tất cả mọi cái và trở về Rôsơ Blăngsơ.

Quay sang Lêa, ông bảo nàng.

- Lêa, cháu đi một lát với bác, bác có việc cần nói với cháu.

Đi theo bác Ađriêng trên lối đi trong vườn, tim Lêa đập dồn dập, nàng sợ buổi nói chuyện.

- Tối nay bác phải đi. Bác sẽ đi tàu đi Boócđô, chuyến sáu giờ. Mái cháu lái xe đưa Cami đi Xanh Emiliông và sau đó tới Rosơ Blăngsơ. Từ đó cháu trở về càng nhanh càng tốt, và đi qua Câđic, cháu trao cho ông Phugiơrông, nhân viên toà thị chính, ba bức thư này của cha xứ..

- Chỉ có thế hả bác?

- Phải. À! Không, bác quên, Lôrăng gửi bác cái này cho cháu.

Lêa đỏ bừng mặt khi cầm lấy chiếc phong bì xấu xí ông bác trao cho nàng.

- Cảm ơn bác.

- Đừng cảm ơn bác. Không phải vì cháu mà bác làm giúp việc đó đâu, mà là vì cậu ấy, mặc dù bác không đồng tình với việc cậu ấy viết thư cho cháu. Sở dĩ bác nhận là vì bác cảm thấy chàng trai ấy day dứt lắm.

Đầu cúi thấp, Lêa im lặng và bất giác vân vê mãi chiếc phong bì trên tay, phong bì không dán kín. Nàng liếc nhìn Ađriêng.

- Cháu yên tâm, bác chưa đọc đâu.

Chương 22

Lêa không bao giờ nghĩ nàng có thể mảy may đau buồn khi phải xa Cami. Thế mà lòng nàng tan nát khi sà vào vòng tay Cami trước lúc ra đi.

Họ vượt qua đường giới tuyến ở Xanh-Pie-đơ Oriăc không hề gặp trở ngại: mấy bức thư, họ giấu vào trong chiếc va li con của bé Saclơ. Tới Xanh-Emiliông, Cami trao cuốn chỉ nam về Brơtanhơ cho ông Lơphrăng ở Rôsơ-Blăngsơ, Đenpecsơ xúc động đón hai mẹ con nàng.

Đây là lần đầu tiên Lêa trở về ngôi nhà này sau buổi lễ đính hôn đánh dấu sự kết thúc một thời kỳ hạnh phúc. Nàng chỉ có một ý nghĩ: ở lại đây càng ít càng tốt. Rửa mặt xong nàng vội vã chia tay với Cami và ra đi.

Ở Cađiăc, nàng kịp tới tòa thị chính trước giờ đóng cửa. Trên bậc tam cấp, hai tên lính Đức gặp nàng và mỉm cười. Ở bàn khai hộ tịch, một nhân viên đang chăm chú viết: đúng là Phugiơrông. Lêa trao tập thư và được giao lại một cái gói mang về bỏ bưu điện vùng tự do. Nàng không kịp nói nửa lời: bọn lính Đức xem ra khó chịu rõ rệt. Lêa vội chuồi nhanh cái gói vào xắc.

Từ hôm ấy, nàng thực hiện đều đặn việc chuyển thư tín giữa hai vùng tự do và chiếm đóng. Nàng phải xin trung úy Crame một agsweis đặc biệt, lấy cớ phải trông coi công việc trên đồng ruộng của ông bố ở Lôrangx, gần Xanh-Pie-đơ-Oriăc. Nhờ nàng qua lại giữa các trại ấp, cái ăn uống ở Môngtiac ngày một khá

lên. Ngoài ra, Anbectin va Lida cũng nhận được những gói hàng. Họ bảo lúc còn ở Pari thì chỉ chết dần chết mòn.

Đến vụ nghỉ hè, Lôrơ trở về nhà, kiên quyết không quay lại ký túc xá vì giờ đây trong tay đã có bằng. Cô gái mười sáu tuổi vô tích sự và thích làm duyên làm dáng này hết lòng ca ngợi ông Thống chế, sưu tập chân dung ông ta dưới bất kỳ dạng nào. Cô ta không tha thứ cho Lêa đã vứt xuống đất một tấm ảnh có lời đề tặng của vị thần tượng của cô đặt một cách kiêu hãnh trên đàn dương cầm phòng khách. Cô gái khiếu nại với bố, và câu trả lời của bố dẫu sao cũng làm cô ta xúc động:

- Giá mẹ con còn sống, bà cũng làm như vậy.

Từ đấy, cô gái cố tình bước ra khỏi phòng khách mỗi khi Lêa nghe đài Luân Đôn. Còn Phrăngxoadơ thì không ai biết thực sự cô ta đang nghĩ gì. Hễ không làm việc ở bệnh viện là suốt ngày chơi đàn pianô và diễu trước mọi người bộ mặt rạng rỡ, khiến bà già Ruýt phải nói:

- Nếu con bé này không say mê một chàng trai thì thật kỳ lạ.

Say mê ai? Câu hỏi ấy, Lêa không muốn giải đáp. Trong mấy ngày liền, nàng theo dõi cô chị mà không thấy gì khả nghi trong thái độ cả. Nhưng một lần, xuống bếp sớm hơn thường lệ để soạn bữa ăn sáng, trong cảnh tranh tối tranh sáng trên cầu thang, nàng gặp trung úy Hăngcơ. Anh ta cao giọng chào cô:

-Chào cô Lêa.

- Xin chào. – Nàng đáp cộc lốc.

Khi nàng bước vào nhà bếp thì trung úy Crame vừa ăn sáng xong. Anh ta đứng dậy chào nàng.

- Chào cô Đenmax, sáng nay cô dậy sớm thế! Chắc hẳn cô phải đi trông ruộng đất của cụ nhà ở vùng tạm chiếm?

“Vì sao trên bàn có ba bát và vì sao một bát còn đấy?” – Lêa băn khoăn.

***

Tiếp theo sau Lôrơ ít lâu, Philip, Côrin và Pierô Đenmax cùng con cái bác Luych cũng kéo đến. ngôi nhà cũ lại rộn ràng tiếng nói, tiếng cười. Do có người Đức ở trong nhà, mọi người đành chịu chật.

Lêa thích thú gặp lại cậu em họ Pierô mười bốn tuổi nhưng tự xem mình như một người đàn ông. Chẳng khác nào như ngày trước nàng thích thú khi cậu bé cùng ngủ trong buồng trẻ nhỏ.

Trong bữa ăn, họ cãi nhau sôi nổi, nên Becnađet Busactô vội đóng cửa sổ lại:

- Các ông, các bà muốn nói cho mọi người nghe hay sao? Im cả đi!

Quanh bàn ăn chia làm ba phái rõ rệt. Phái một mực theo Pêtanh; Becnađet, Philip, Côrin và Lôrơ, họ không đủ từ ngữ khiếm nhã để nói về những người phản bội Tổng thống một cách hèn nhát tức là phản bội nước Pháp; phái đờ Gôn hay ít nhất là phái những người không chấp nhận kẻ chiếm đóng: Lêa và Pierô; và phái "không có ý kiến" vì những lý do khác: Pie Đenmax, Phrăngxoadơ và Ruýt.

Phái thứ nhất chủ trương sự hợp tác do Pêtanh yêu cầu ngày 30 tháng mười 1940, phương sách duy nhất theo lời họ - để lập lại trật tự, nhân phẩm và tôn giáo ở cái xứ sở bị Do Thái và cộng sản làm tha hóa này. Phái thứ hai thì bảo thời cơ duy nhất làm cho nước Pháp giành lại danh dự và tự do là đi theo đờ Gôn.

- Một tên phản bội! – Phái thứ nhất bảo.

- Một vị anh hùng! – Phái thứ hai cãi lại.

Phái thứ ba nói ít: Ruýt vì tính kín đáo; Pie Đenmax vì thờ ơ, và Phrăngxoadơ. Phrăngxoadơ thế nào? Người ta không biết. Thông thường, khi cuộc bàn cãi quá say sưa thì cô ta dời khỏi bàn.

http://tieulun.hopto.org

Một hôm, không chịu được nữa, Lêa đi theo sau. Trước hiên nhà, Phrăngxoadơ ngồi rũ rượi, nức nở trên chiếc ghế sắt. Lêa bước tới bên cạnh và dịu dàng hỏi:

- Chị sao thế?

Phrăngxoadơ càng nức nở.

- Tao chán lắm rồi, cứ nghe nói mãi về chiến tranh, về Pêtanh, về Hítle, về đờ Gôn, về những sự hạn chế tiếp tế, về người Nga, về vùng tự do, về vùng tạm chiếm, về nước Anh, về… về…, tao chán lắm rồi. Tao muốn họ cút hết cả đi… Tao muốn được tự do yêu… tao muốn… tao muốn chết…

Lòng thương cảm của Lêa đối với nỗi phiền muộn của cô chị gái dần dà biến thành bực dọc, rồi thành kinh tởm: "Khi khóc lóc tới mức vô duyên đến thế thì phải núp kín đi chứ!" – Nàng thầm nghĩ.

- Chị im đi! Giá chị thấy mặt mũi mình! Nếu có điều gì không ổn thì chị nói lên. Nếu người tình của chị khiến chị đến nông nỗi này thì chị bỏ anh ta đi.
Lêa nói chỉ để trêu chọc mà không nghĩ tới điều mình nói. Sự phản ứng dữ dội của Phrăngxoadơ làm nàng sững sờ, không mở được miệng.

- Mày biết gì về người tình của tao, mày, cái đứa lăn lóc trên cỏ khô với một thằng ở, trong lúc này vẫn không ngớt nghĩ tới chồng người khác? Người tình của tao, nếu muốn, thì tất cả bọn bay, anh ấy sẽ… Việc của tao không dính dáng tới mày, không dính dáng gì tới một ai hết. tao thù bọn bay, tao muốn không bao giờ thấy mặt bay nữa!

Nói xong, cô ta vượt qua bậc tam cấp bỏ chạy. Lêa nhìn theo cái bóng vật vờ xa dần trên cánh đồng nho rồi biến mất phía sau Valăngtông.

Nàng ngồi bao lâu im lìm như thế trước phong cảnh quen thuộc này trong lúc một câu nói khiến nàng muốn vỡ đầu: "Người tình của tao, nếu muốn, thì tất cả bọn bay, anh ấy sẽ tóm hết; người

tình của tao, nếu muốn, thì tất cả bọn bay, anh ấy sẽ tóm hết…" Nhưng, cũng như mọi lần, vẻ đẹp êm đềm của đồng ruộng, núi rừng, làng mạc, đồi cây, ruộng nho và bờ biển vùng Lăngđơ xa xa kia, tất cả là dịu bớt nỗi kinh hoàng trong lòng nàng, và nàng quên đi câu nói khủng khiếp kia.
Hôm sau, Phrăngxoadơ bảo cô ta đi đến nhà một cô bạn ở Accasông. Lêa bỗng nhớ lại là Lôrơ có gợi ý cho nàng hỏi Phrăngxoadơ xem cô ta có vui thú trong buổi hòa nhạc không. Khi Lêa ngạc nhiên về sự gợi ý, thì cô em gái đáp qua quýt là điều đó chẳng có gì quan trọng, là cô quên rồi. Lêa khẩn khoản nên cuối cùng cô bé phải thú nhận:

- Lúc đầu, em tưởng chị ấy đi với trung úy Crame. Nhưng không phải ông ta, vì người đàn ông đu cùng chị ấy mặc thường phục.

Lêa không nghi ngờ gì nữa: chị gái nàng yêu và là tình nhân của một người Đức. Nàng nói chuyện đó với Cami khi chị đến ở nhà nàng mấy ngày trước mùa hái nho: nàng phải làm thế nào? Có nên nói với cha nàng, với Ruýt, với Ađriêng không?

- Không nói gì hết. – Cami đáp – Nghiêm trọng quá? Chỉ có Phrăngxoadơ hoặc trung úy Crame có thể nói với chị việc đó có thật hay không.

- Nhưng còn câu nói kia?...

- Vì quá giận mà cô ấy nói thôi.

Mùa thu. Mọi người lại đi Boócđô, kể cả Lôrơ. Cô bé bảo ở nông thôn "buồn đến chết được". Sau khi giao trách nhiệm cánh đồng nho lại cho Machiax và Phaya, Lêa vui mừng thấy mọi người ra đi, nhất là việc lo ăn uống cho chừng ấy con người đâu phải là chuyện dễ dàng, mặc dù có thêm tích kê bổ sung. Nàng không quá lo sợ khi mùa đông tới, nhờ có các thứ rau của vườn nhà đã được chế biến để dự trữ và khá nhiều gà, thỏ… không kể tới một đôi lợn trong chuồng. Chỉ có một điều khiến nàng quan tâm: đồng tiền ngày một khan hiếm. Vang bán được chỉ vừa đủ trả công thợ, mà cũng chưa trả hết cho mọi người. Đã sáu tháng đầu năm nay, chưa có tiền trả cho Phaya. Cami cho Lêa biết là Lôrăng chỉ có mấy tháng ở Angiê. Bây giờ anh đang ở Luân Đôn. Nàng vui mừng không thấy Cami nói tới việc đi gặp chồng nữa.
Tuy yêu Lôrăng, nàng vẫn tiếp tục có quan hệ ân ái với Machiax,

mỗi ngày một dữ dội hơn nhưng cũng mỗi ngày một chán chường hơn. Sau mỗi lần như vậy, nàng tự hứa với mình đấy là lần cuối cùng, nhưng một tuần sau, cùng lắm là mười lăm ngày, lại đến gặp chàng trai trong kho lúa, trên cánh đồng nho hay trong ngôi nhà cũ kỹ ở Xanh-Make.

Ngày 21 tháng mười năm 1941, ở Boócđo xảy ra cuộc mưu sát một sĩ quan Đức. Ngày 23, năm chục con tin bị hành quyết.

Lêa ngày càng cảm thấy ngột ngạt, âu sầu. Những chuỗi ngày buồn tẻ ấy, nàng tìm cách lãng quên đi trong nhưng cuốn sách của ông bố, nhưng vô hiệu. Bandăc, Prux, Môriăc , không một tác giả nào được nàng ưu ái, vừa cầm sách lên, nàng đã bỏ xuống ngay. Đêm đêm, nàng sống trong những cơn ác mộng khủng khiếp! Khi thì mẹ nàng hiện lên, nức nở giữa đống hoang tàn đổ nát, khi thì gã đàn ông bị nàng bắn chết ôm chặt lấy nàng vào lòng một cách bỉ ổi. Ban ngày, những cơn nức nở, nước mắt đầm đìa làm nàng mệt lả. Môngtiac đè nặng lên hai vai nàng. Nàng băn khoăn tự hỏi mình có cần làm việc hùng hục đến thế để duy trì sự sống cho tất cả những cái đó nữa không, để giữ lại vùng đất mà giờ đây chỉ còn mình nàng yêu mến này nữa không (vì bố nàng, chị gái, em gái nàng đều bỏ mặc). Nhưng có một người tha thiết với mảnh đất ấy tới mức muốn chiếm hữu: người đó là Phaya. Từ khi con trai trở về, ông lão tìm thấy lại lẽ sống và lòng ham muốn chiếm hữu vùng đất mà ông ta ấp ủ mãi trong lòng. Một hôm ông ta nói thẳng thừng với Lêa:
- Cả cái khối công việc ấy quá nặng nề đối với tuổi thanh xuân của cô. Ông Đenmax tội nghiệp thì mất trí rồi và chẳng bao lâu phải nhốt ông lại thôi. Cần có một người đàn ông để điều khiển một trang ấp như trang ấp này. Cô nên khuyên ông cụ bán đi. Tôi có ít tiền dành dụm và bà nhà tôi vừa được hưởng một khoản thừa kế. Dĩ nhiên, còn thiếu chút ít, nhưng ông cụ sẽ dành cái đó làm hồi môn cho cô.

Sững sờ, Lea không đủ sức cắt ngang lời ông lão. Nàng bỗng hiểu ra rằng trong suốt những năm tháng lao động trên vùng đất này, ông ta chỉ tâm tâm niệm niệm một điều là: trở thành chủ nhân ông. Thời cơ ủng hộ ông ta một cách tuyệt vời. Giá Idaben Đenmax còn sống thì không bao giờ ông lão dám táo bạo đề nghị một việc như thế. Hơn nữa, ông ta vừa nói cho nàng hiểu rằng ông ta hoàn toàn nắm được mối quan hệ giữa nàng và con trai ông.

- Cô không nói gì hết hả?... Tôi biết. Cô sợ phải từ giã ngôi nhà này. Nhưng nó có mãi mãi là nhà của cô hay không là hoàn toàn tùy thuộc vào cô: cô hãy lấy con trai tôi đi.

Lêa không nén nổi cơn giận bừng bừng trong người.

- Machiax có biết những dự định bẩn thỉu của ông không?

- Ít nhiều. Nó bảo đó không phải là những việc nên bàn tới lúc này.

Lêa cảm thấy cất được một phần gánh nặng trong lòng.

- Phaya, ông nhầm rồi, vấn đề đối với chúng tôi không phải là bán cho ông hay bất kỳ ai khác. Tôi sinh ra trên mảnh đất này và tôi quyết giữ nó. Còn tình trạng của bố tôi thì không đến nỗi thê thảm như ông nói đâu.

- Cô không còn tiền nữa và đã sáu tháng nay tôi chưa được trả công.

- Công việc của chúng tôi không dính dáng tới ông. Còn tiền công thì ông sẽ được trả từ nay đến cuối tháng. Chào ông Phaya.

- Cô Lêa, cô nói cái giọng đó là không đúng đâu. – Ông lão đáp, vẻ đe dọa.
- Thế đủ rồi, tôi không có gì để nói với ông nữa. Chào ông.

Phaya làu bàu bước ra.

Ngay ngày hôm sau, Lêa viết thư vay Anbectin số tiền thiếu nợ Phaya. Bà cô gửi ngay cho nàng và nàng nhờ bà già Ruýt mang tiền tới trả cho ông lão. Thế là giữa hai bố con ông ta nổ ra một cuộc cãi vã dữ dội, và Machiax quyết định ghi tên tình nguyện đi lao động ở Đức. Lêa khẩn khoản anh từ bỏ ý định đó, bảo nàng cần có anh, và bỏ sang Đức là phản bội lại đất nước.

- Không, cô đâu cần tới tôi. Cô bảo cần đến tôi là vì cô nghĩ tới

mảnh đất Môngtiac này. Còn tôi, tôi đếch cần Môngtiac. – Anh ta nói, giọng lè nhè.

- Không đúng! – Nng kêu lên – Anh say rồi.

- Đúng! Tôi không phải như cha tôi. Tôi chỉ muốn cô, dù có đất hay không có đất. Nhưng rốt cuộc tôi đã hiểu là cô không yêu tôi, cô chỉ là một con chó cái động đực thỉnh thoảng cần được thỏa mãn…

- Anh im đi, anh thô bạo lắm…

- Thô bạo hay không thô bạo, tôi đếch cần. Đối với tôi, chẳng có gì là quan trọng nữa sất. Ở đây hay ở Đức…

- Nhưng nếu cuối cùng, nhất thiết phải đi thì anh có thể tìm gặp tướng đờ Gôn.
- Tôi đã bảo cô là tôi đếch cần. Đối với tôi, đờ Gôn, Hítle, Pêtanh, cũng thế cả thôi: chỉ là bọn nhà binh. Tôi không thích bọn nhà binh.

- Em van anh, anh Machiax, anh đừng bỏ em!

- Bây giờ cô có chút thành thực kia đấy! Cô khóc kia đấy! Thế ra cô luyến tiếc cái thằng Machiax tội nghiệp hả, cô ả? Cái thằng Machiax với cái đuôi to tướng của hắn hả?

- Anh im mồm đi.

Lúc đó họ đang ở trong khu rừng nhỏ cạnh vườn rau. Machiax tìm đến Lêa ở đấy để báo cho nàng biết quyết định của mình. Phải chăng anh ta uống để có đủ can đảm?

Đột ngột anh ta đẩy cô gái xuống đất. Nàng trượt ngã trên đám lá thông. Váy nàng lật ngược, để lộ cặp đùi trắng muốt phía trên đôi tất len đen. Anh ta nhảy bổ lên người nàng.

- Đồ đĩ, tất cả những cái cô muốn là cái đuôi, là một cái cọc to tướng chứ gì. Đừng khóc nữa, cô sẽ có nó thôi.

- Bỏ tôi ra, anh sặc sụa mùi rượu.

- Chẳng có gì nghiêm trọng đâu, chẳng vì thế mà không có tình cảm đâu.
Lêa giãy giụa một cách vô ích. Trong cơn say Machiax khỏe lên bội phần. Từ đám lá thông được mặt trời chiều đông sưởi ấm xông lên dư vị những trò chơi trẻ thơ khi họ cùng nhau đùa nghịch dưới những gốc cây. Kỷ niệm ấy làm nàng rạo rực; nàng thôi không kháng cự nữa và hiến dâng mình. Machiax hiểu lầm sự phục tùng của cô gái.

- Quả cô chỉ là một cô gái dâm đãng.

Anh thở phì phì như thổi bễ, muốn làm cho nàng đau đớn, muốn trừng phạt nàng về tội không yêu mình. Cả hai cùng cất lên những tiếng kêu khoái lạc.
Họ nằm trong vòng tay nhau, trần truồng, từ vườn rau người ta có thể nhìn thấy, và cùng nhau khóc lóc như thế trong bao lâu? Trời lạnh và chỗ nằm không mấy êm ái đưa họ trở về thực tại buồn bã. Im lặng, họ vùng dậy rũ đất trên quần áo, gỡ bỏ những chiếc lá thông trên mái tócm, và sau những ánh mắt rầu rĩ, ra đi, mỗi người một ngả.

Trong đêm, Machiax đáp tàu đi Boócđô để từ đó đi sang Đức ngày 3 tháng giêng 1942.

Chương 23

Con chó nhà Phaya chạy theo Lêa trong lúc nàng dạo chơi. Nàng ngồi nghỉ dưới chân cái giá chữ thập bao quát cả cánh đồng. Trời trong, nắng đẹp, gió lạnh làm ửng hồng đôi má cô gái. Trong chiếc áo choàng rộng, kiểu áo của những người chăn cừu vùng Lăngđơ, nàng ngồi nhìn về phía trước, ánh mắt mơ màng. Ở Xanh- Make, chuông nhà thờ báo buổi lễ cầu kinh chiều kết thúc: hôm nay là chủ nhật. Bỗng con chó ngửng đầu lên, vẻ chăm chú rồi đứng vụt dậy, gầm gừ.

- Gì thế, Cuôctô?

Chó sủa lên một tiếng rồi chạy ra phía đường con đường mòn. "Chắc hẳn thỏ hay chuột đồng". – nàng nghĩ bụng. Nàng lại đắm chìm trong cơn mơ màng.

Bỗng một viên đá lăn gần nàng. Lêa quay đầu. Nàng đứng vụt dậy.

- Bác Ađriêng!

- Lêa!

Hai bác cháu sung sướng ôm chầm lấy nhau.

- Ôi dào! Lêa tới đây, bác không ngờ đường dốc đến thế. – Ađriêng vừa nói vừa ngồi xuống thảm cỏ, hổn hển – Không biết có phải vì tuổi tác không? – Ông nói thêm và vén tà áo lên.

- Bác làm gì ở đây? Bác tới từ bao giờ?

- Bác vừa mới tới và tìm cháu. Bác mừng gặp được cháu ở xa nhà để nói với cháu một điều cần nói.

- Về Lôrăng hả bác?

- Không, không phải về Lôrăng đâu. Cậu ta khỏe mạnh… ít nhất thì cũng như thế trong lần bác gặp cậu ta mới đây.

- Bác mới gặp anh ấy?... Vậy ra anh ấy lại đang ở Pháp?

- Đúng, từ Luân Đôn, cậu ta bay về và nhảy dù xuống.

- Anh ấy hiện ở đâu?

Ađriêng không đáp.

- Cami đã biết chưa, bác?

- Có lẽ chưa. Cháu nghe kỹ lời bác đây, Lêa. Bác biết cháu vẫn tiếp tục làm người đưa thư giữa hai vùng, và tất cả những người vẫn còn hy vọng đều biết chiếc xe đạp màu xanh là của cháu. Đã nhiều lần cháu tỏ ra không thiếu lòng dũng cảm và tinh thần tỉnh táo. Bác muốn giao cho cháu một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng. Bác có thể bị tóm và cần đi vào vùng tự do! Bác cần chuyển một bức thư đến Pari. Cháu sẽ đi thay bác.

- Cháu à?

- Đúng, cháu. Mai, cháu sẽ nhận được thư của bà Anbectin yêu cầu cháu tới giúp bà ấy chăm sóc bà chị.

- Bà Lida ốm hả bác?

-Không, bức thư giả đấy thôi, nhưng cháu cần có một lý do xác đáng để đi. Mai, cháu sẽ đáp chuyến tàu đêm. Cháu đi vé hạng nhì. Vé của cháu đây. Đến Pari, từ nhà ga, cháu sẽ gọi điện cho hai bà cô cháu. Cháu phải chú ý điều cháu nói với họ. Sau đó cháu đi mê trô và đi qua đường phố Bac để đến phố Đại Học.

- Nhưng…

- Bác biết, đó không phải là con đường ngắn nhất, nhưng cháu cứ phải đi theo đường ấy. Gặp hai bà cô, cháu phải nói thế nào đấy để giải thích việc cháu đến. Nếu bà Lida có thể nằm vài ngày

trên giường bệnh thì tuyệt vời. Buổi chiều, cháu sẽ đi dạo chơi trong khu phố, ngắm nhìn tủ kính ở các cửa hàng, mua sắm một ít thứ ở chợ. Lúc trở về, cháu đi qua trước hiệu sách Galima, đại lộ Raxpay. Cháu biết chứ?

- Biết ạ.

- Cháu sẽ nhìn trước mặt cửa hàng rồi đi vào. Cháu sẽ giở những cuốn sách bày bán trên mặt bàn trước mặt người thủ quỹ, nhìn vào giá sách, rồi dừng lại ở chữ P như Prux, cháu cầm lấy tập 2 cuốn Tìm lại thời gian đã mất . Bên trong sách, cháu sẽ thấy một tờ quảng cáo của nhà xuất bản N.R.E giới thiệu sách mới. Cháu sẽ thấy nó có dày hơn chút ít những tờ quảng cáo người ta thường đặt trong sách. Cháu sẽ dùng tờ quảng cáo này của bác thay thế tờ ấy.

Lêa cầm lấy tờ giấy màu xanh nhạt trên đó có in các đầu sách.

- Tờ này cũng dày, thưa bác.

- Đúng. Nó chứa đựng một thông điệp tuyệt đối phải được truyền đi. Sau đó cháu bỏ lại cuốn sách lên giá và lấy ở cạnh đấy bất kỳ cuốn sách nào của nhà xuất bản Gamila, rồi đến quỹ trả tiền.

- Chỉ có thế hả bác?

- Không. Cháu sẽ đi vào hiệu sách lúc năm giờ đúng, mười lăm phút sau, cháu sẽ ra về. Có lẽ vì lý do này hay lý do khác, cháu sẽ không đổi được tờ quảng cáo. Nếu thế thì hôm sau cháu đến lại lúc mười một giờ. Nếu vẫn bị trở ngại thì cháu trở về phố Đại học, ở đấy, chúa sẽ nhận được chỉ thị mới. Cháu rõ chứ?

- Vâng, thế còn tờ quảng cáo kia, thì làm thế nào?

- Bỏ nó trong cuốn sách cháu sẽ mua. Hôm sau. Nếu mọi cái trôi chảy thì cháu đi xem bộ phim Chúng tôi, những đứa trẻ của Lui Đacanh chiếu ở phòng chiếu bóng trong công viên Elide, buổi hai giờ chiều. Cháu sẽ ngồi ở hàng ghế trước hàng cuối cùng một dãy, sát lối đi chính giữa. Trước khi hết phim, cháu chuồi tờ

quảng cáo xuống ghế rồi đi ra. Nếu không thì cháu làm như vậy vào buổi chiều bốn giờ. Hai ngày sau đó, cháu đến bảo tàng Grêvin lúc ba giờ. Khi cháu đến trước bức vẽ chân dung hoàng tộc ở Tămlơ , sẽ có người đến gặp cháu và nói: "Chúng ta không vào rừng nữa.", cháu sẽ đáp: "Nguyệt quế đã bị chặt". Người đó sẽ đánh rơi một tập ảnh về bảo tàng, cháu nhặt lấy và người đó sẽ bảo cháu: "Cô giữ lấy, có thể có ích cho cô đấy". Cháu cảm ơn và tiếp tục đi xem bảo tàng, thỉnh thoảng lại giở tập ảnh ra ngắm.

- Sau đó?

- Sau đó, cháu trở về nhà hai bà cô. Ngày hôm sau, cháu sẽ đạp chuyến tàu đi Limôgiơ. Ở ga Viecgiông, hành khách sẽ bị kiểm soát. Đến Llimôgiơ, cháu đưa va li vào phòng gửi hành lý. Ở ga ra, cháu đi tàu điện và xuống ở quảng trương Đơni-Duytxu. Ở đấy có rạp chiếu bóng Olanhpia. Ở ngã ba quảng trường và đường Victo Huygô, có một hiệu sách. Cháu đến gặp một phụ nữ to lớn, khoảng sáu mươi tuổi mặc blu màu xám, cháu hỏi bà ấy đã nhận được cuốn Bí mật thành Pari của Ơgen Xuy chưa. Bà ấy sẽ trả lời bà chỉ có cuốn Bí mật thành Luân Đôn của Pôn Phêvan. Bà ấy sẽ đưa cho cháu một cuốn, cháu chuồi tập ảnh bảo tàng Grêvin vào trong đó. Cháu trả lại sách cho bà ấy và xin lỗi vì cháu không thích mua. Ở hiệu sách ra, cháu đi theo đường Ađriêng- đuy-Busê bên tay phải cháu, rồi vào nhà thờ Xanh Misen-đê-Liông, trước sân nhà thờ có tượng sư tử đá trên lối ra vào. Cháu đi vòng quanh nhà thờ, và có thể vừa đi vừa cầu kinh. Ở nhà thờ ra, cháu đi dọc theo đường Gác chuông, đi qua trước khu triển lãm và khách sạn Trung tâm ở quảng trường Giuôcđanh. Cháu đi dọc công viên rồi quặt sang đại lộ Nhà ga. Lúc đó khoảng năm giờ chiều. Đến năm rưỡi, cháu đáp tàu đi Boócđô. Bác Luych chờ cháu ở Bóocđô. Cháu ngủ đêm ở nhà bác. Bác ấy không hay biết gì đâu. Bác ngỡ cháu đến chăm sóc bà cô cháu. Sáng hôm sau, cháu trở về Môngtiac và gắng quên hết tất cả mọi chuyện. Cháu đã hiểu rõ chưa.

- Có lẽ cháu hiểu rồi.

- Cháu nhắc lại xem.

Lêa nhắc lại đúng những điều cần nói và cần làm.

- Về nguyên tắc, mọi việc sẽ trôi chảy. Lúc đi qua đường giới tuyến, cháu đừng sợ, giấy tờ của cháy đều hợp lệ. Nếu có những cuộc kiểm tra bất thần, cháu cũng đừng hoảng hốt. Nếu ở Pari có vấn đề gì nghiêm trọng thì cháu hãy gọi hay báo tin cho Phrăngxoa Tavecniê…

- Phrăngxoa Tavecniê hả bác?...

- Đúng thế, cháu còn nhớ chứ: cháu đã gặp ông ta hôm lễ đính hôn của Lôrăng và Cami ấy mà.

- Bác tin ông ta?

- Cái đó còn tùy vào công việc. Có người bảo ông ta theo Đức, có người lại nói ông ta là nhân viên phòng nhì. Kệ họ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Bác biết khi nào thì bác cần đến ông ta. Vậy nếu có gặp khó khăn gì, cháu cứ gọi ông ta.
Lêa rùng mình.

- Cháu bị lạnh đấy. Bác để cháu đứng bất động mãi thật điên rồ. Cháu đứng dậy đi, không bị ốm đấy. Không nên ốm vào lúc này.

Về nhà, hai bác cháu gặp mọi người đang uống sôcôla và ăn một chiếc bánh bơ to tướng trước lò sưởi đốt củi gỗ, trong phòng khách.

- Phong lưu quá nhỉ! – Ađriêng cất tiếng khi vừa bước chân vào.

- Nhờ có Phrăngxoa đấy. – Becnađet Busactô đáp. Một người bệnh biếu nó những thứ tuyệt vời này để cảm ơn.

Vừa nhấm nháp cốc sôcôla, Lêa vừa thỉnh thoảng nhìn chị gái với một ánh mắt lo ngại. Nàng có nên thổ lộ mối ngờ vực trong lòng với bác Ađriêng không?

***

Mọi việc diễn ra theo đúng dự kiến của Ađriêng. Hai bác cháu

cùng đáp tàu lửa đi Boócđô, và không quay đầu lại, nàng bước một mình lên chuyến tàu đi Pari.

***

Rất vui mừng được gặp lại cháu, hai chị em bà Môngplêynet không ngạc nhiên gì lắm việc nàng tới thăm. Họ càng vui mừng khi Lêa lấy từ va li ra một đùi giăm bông, một tá trứng và một cân bơ. Bà Lida vốn háu ăn mừng đến chảy nước mắt. Đến bà Anbectin rất kiêu hãnh cũng có vẻ xúc động. Còn Exten thì vừa hôn lên hai má Lêa vừa gọi tíu tít "cô bé tốt bụng", trước khi mang xuống bếp những của quý đó, chẳng khác một chàng trai biển lận mang vàng bạc đi giấu.

Ba người đàn bà vui vẻ ăn món cháo loãng, mấy củ khoai tây nhỏ xíu và một chút giăm bông.

- Không có cháu thì hai bà chỉ có bữa ăn đạm bạc như thế này thôi1 – Bà Lida nói trong tiếng thở đài, miệng còn nhồm nhoàm.

- Em ơi, đừng phàn nàn làm gì, có những người còn khổ hơn chúng ta. Nhờ còn ít tiền dự trữ, thỉnh thoảng, chúng ta còn mua được thịt hay gà vịt ở chợ đen kia mà.

- Đúng thế, nhưng chúng ta sẽ không còn bao giờ được ăn bánh ngọt nữa.
Ý nghĩ trẻ thơ ấy khiến Anbectin và Lêa bật cười.

Ăn trưa xong, Lêa xin phép đi đạo phố một vòng.

***

Ra khỏi tàu điện ngầm, Lêa không chú ý gì tới xung quanh. Tới đại lộ Xanh-Giecmanh, nàng mới nhận thấy bầu không khí im ắng ở đấy: không có xe hơi, chỉ có vài chiếc xe đạp hay xe máy, lác đác mấy người đi bộ và một chiếc Mecxêxđe bóng lộn, trong xe, hai sĩ quan Đức ngồi ôm hai cô gái tóc vàng rực mặc áo măng tô. Lêa nhìn theo chiếc xe và khép chặt vào người chiếc măng tô mỏng manh của mình. Nàng ân hận không bận chiếc quần của Clôđơ. Lúc ở nhà, nàng nghĩ bụng mặc như thế ở Pari thật không thích hợp. Xung quanh nàng, lác đác mấy người

khách bộ hành bước đi vội vã, nét mặt trầm ngâm, đầu cúi thấp như để tránh bớt những cơn gió lạnh. Nàng vội vã đi ngược đại lộ Raxpay. Tới trước khách sạn Luytêxia, nàng bước chậm lại. Cờ Đức bay phấp phới. Tuy không phải là cảnh tượng mới lạ đối với mình – vì Boócđoo cũng mang dấu ấn chiếm đóng – Lêa vẫn cảm thấy đau lòng. Tới đường Babilon, gió thổi mạnh, nàng thấy lảo đảo. Ở hãng Bông-Macsê, các quầy hàng đều trống rỗng. Vừa qua, Ađriêng đưa tiền và bảo nàng mua sắm gì đấy. Nàng không mong ước gì hơn, nhưng biết mua gì? Hầu như mọi thứ đều phải có tickê. Đến quầy văn hóa phẩm, nàng mua bút chì màu và một hộp sơn; đến quầy mỹ phẩm, mua một chai nước gội đầu hiệu Sanen. Suốt một tiếng, Lêa lang thang trong cửa hiệu, lên phòng trà uống một cốc nước nóng chỉ có trà trên danh nghĩa. Cuối cùng đã bốn rưỡi. Bước đi từ từ nàng sẽ tới hiệu sách Galima vào lúc năm giờ.

Lêa có cảm giác mọi người trong hiệu sách nhìn nàng soi mói. Không bao giờ nàng có thể nghĩ là lấy một cuốn sách trên một giá sách một cách tự nhiên lại khó khăn đến thế. Chàng trai bán hàng không ngớt chăm chăm nhìn nàng với đôi mắt đen hau háu! Tên sách nhảy múa trước mắt nàng.

- Thế nào, cô tìm một cuốn sách hay đấy à?

Trước khi quay lại, Lêa đẩy lùi tập 2 cuốn Tìm lại thời gian đã mất.

- Ồ! Ông!

- Vâng, tôi đây! Có phải lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở đây không?

- Raphaen! Hình như lâu lắm rồi nhỉ? - Nàng vừa nói vừa chìa tay ra.

- Chào cô, cô gái Boócđô xinh đẹp. Lạ thật. Cứ mỗi lần gặp cô, là một lần tôi thấy nhức nhối trong tim, thấy luyến tiếc. Than ôi! Cô bạn thân mến, sao tôi lại không khác đi được nhỉ?... Được thế thì tôi sẽ yêu mến cô biết chừng nào! – Raphaen vừa nói vừa hôn tay Lêa.

http://tieulun.hopto.org

- Vậy ra không bao giờ ông thay đổi? – Nàng hỏi và rụt tay lại.

- Vì sao tôi lại thay đổi cơ chứ? Tôi đã chẳng từng nói với cô là tôi yêu bản thân tôi như cái tôi hiện nay: một tên Do Thái và một kẻ đồng tính luyến ái, hay sao?

- Sao ông không kêu lên cho to nữa đi? – Lêa bực dọc bảo.

- Ồ! Ở đây đều là chỗ bạn bè, mọi người đều biết tôi. Tôi không phải là tác giả của nhà xuất bản hay sao. Quả là ít được biết đến, nhưng được mến yêu! Chẳng hạn, chàng trai xinh đẹp, tóc nâu kia là cả một kho tri thức, cậu ta đã đọc hết cả, kể cả các tác phẩm của tôi. Thế mà cậu ta mới mười sáu tuổi! không thể tin được, phải không nào? (Và quay sang chàng trai, bảo): Cậu nhắc lại tên cậu đi.

- Thưa ông, Giăng Giăc ạ.

- Đúng, Giăng Giăc. Anh bạn Giăng Giăc bé nhỏ, anh đã tìm được cuốn sách tôi cần chưa?

- Thưa ông, chưa, nhưng chỉ ngày một ngày hai là sẽ tìm thấy thôi.

- Hễ có là cậu mang tới biệt thự cho tôi, đường Xanh-Pe, tôi sẽ mời cậu nếm một chút rượu vang mùi rất hiếm và cất từ lâu đời. – Ông ta vừa nói vừa bẹo má chàng trai lúc đó ngước lên nhìn, ánh mắt vừa hỗn xược vừa nghịch ngợm. Rồi quay sang Lêa – Cô có nhìn thấy cặp mắt kia không? Sôi nổi biết chừng nào! Xin lỗi cô, cô bạn thân mến, tôi quên không hỏi cô. Thế cô làm gì ở Pari? Lần trước, tôi gặp cô trước một ngôi nhà thờ ở Boócđô. Vậy nhân đây xin hỏi cô các vị tu sĩ dòng Đôminic ở cái thành phố đẹp đẽ ấy, sức khỏe ra sao?

Lêa bỗng rùng mình và bất giác đáp, giọng lạnh lùng.

- Rất tốt.

- Tôi rất vui mừng. Nhưng cô chưa nói cho tôi biết cô làm gì ở đây?

- Tôi có hai bà cô, một bà bị ốm, một bà bị mệt: tôi đến giúp đỡ họ.

- Cô bé tốt bụng quá… Hôm nay, cô đi ăn tối với tôi nhé?

- Tôi không…

- Thôi nào, sáu rưỡi, tôi sẽ tới đón cô. Bây giờ, ở Pari, người ta ăn tối sớm. Cô nhắc lại giùm tôi địa chỉ nào.

- 65, phố Đại Học. Nhưng tôi cam đoan với ông…

- Không nói thêm gì nữa. Tôi được gặp lại cô, tôi phải giữ cô thôi. Cô nhớ ăn mặc thật đẹp: tối nay tôi sẽ đưa cô tới một chốn phù hoa. Trước hết sẽ ăn tối ở hiệu Tháp Bạc, sau đó dự buổi tiếp khách thượng lưu, trong đó cô sẽ là một viên ngọc quý.

- "Làm thế nào thoát khỏi hắn?" Lêa nghĩ bụng. "Bây giờ chậm quá rồi, không thể đổi tờ quảng cáo sách được nữa".

- Tôi van cô, vì tình bạn, cô nhận lời đi.

- Xin nhận, lát nữa, mời ông đến đón tôi.

- Cảm ơn cô, cô làm tôi hết sức vui mừng.

***

"Nếu là một tay mật thám?" Lêa băn khoăn mãi trong lúc chạy về phố Đại Học "Nhưng không, không thể như thế. Ông ta đã chẳng muốn giúp mình ở Boócđô đó sao? Miễn là mai, không có ai trong hiệu sách. Tối nay mình ăn mặc thế nào đây?" Nàng giận mình nghĩ tới chuyện vớ vẩn đó trong lúc nhiệm vụ chưa hoàn thành. Bất giác, nàng điểm lại trong óc số quần áo mang theo. Không có cái nào có thể mặc được để tới khách sạn Tháp Bạc.

***

- Lêa, dẫu sao cháu cũng không nên đi ăn tối với người đàn ông mà hai bà không hề quen biết chứ!

- Nhưng thưa bà Anbectin, bà sẽ làm quen với ông ta vì ông ta sẽ đến đây để đón cháu.

- Có thể như thế, nhưng không phải lối gì cả.

- Bà thân mến của cháu, cháu van bà, đây là lần đầu tiên từ khi ở đây đi ra, cháu được vui thích một chút.

Anbectin hết sức âu yếm nhìn cô cháu gái mình ưa thích. Quả là tuổi xuân con bé tội nghiệp không mấy vui vẻ: cho nó vui chơi chút ít là rất tốt.

- Cháu có chiếc áo dài nào cho trang nhã không?

- Rất tiếc là không, thưa bà!

- Để bà cùng với Exten và Lida xem có tìm được cái gì không. Ơn Chúa, bà chưa bán mất chiếc áo lông chồn đen.

Lida và Anbectin lục hòm lấy ra những chiếc áo dài vũ hội, chiếc mới nhất may từ những năm hai mươi.

- Cái này là cái gì đây? – Lêa vừa hỏi vừa rũ một chiếc váy tuyn đen viền đăng ten.
- Bà không rõ, chắc là của bà cụ cố.

- Đẹp quá! – Lêa vừa nói vừa mặc váy ra ngoài áo dài – Bà nhìn xem, là đi rồi thì đây là một chiếc váy tuyệt vời. Còn chiếc áo ngắn này nữa?

- Cháu yêu quý, cháu không thể mặc những thứ đó được đâu, hoàn toàn lạc hậu mất rồi.

- Exten, cô giúp tôi một tay. Chúng ta sẽ thu xếp cái này.

http://tieulun.hopto.org

***

Lêa gây xôn xao khi đến ngồi trong khách sạn Tháp Bạc, với chiếc áo ngắn của một thời xa xưa. Cổ cao viền đăng ten đen, hai cánh tay phồng lên ở cổ tay, và chiếc váy rộng xòe ra trên ghế. Mái tóc búi cao, cắm một chùm lông đen khiến nàng có vẻ kiêu hãnh. Mấy bà, mấy cô rất lịch sự và phấn son lộng lẫy nhìn với vẻ ganh tị cái cô gái chỉ thoa một lớp phấn mỏng, nổi bật đôi mắt sáng long lanh dưới hàng mi uốn cong. Đàn ông cũng nhìn nàng với những tình cảm khác nhau. Những người biết Raphaen Man và tư cách đáng ngờ của hắn thì ngạc nhiên thấy một thiếu phụ danh giá như vậy mà lại để thanh danh của mình có thể bị thương tổn vì đi với hắn.
Thấy mọi người ngắm nhìn mình, Lêa hết sức kiêu hãnh. Nàng vui mừng về nỗi không có áo dài hợp thời trang và nhờ vậy, nổi bật hẳn so với những người đàn bà kia. Raphaen cũng cho như vậy và ca ngợi nàng với cái lối khoa trương quen thuộc của ông ta.

- Hoan hô! Cô là người đẹp nhất. Mọi người đều ngắm nhìn cô, cô trông kìa, nhất là đám các bà, các cô. Kỳ lạ thật. Cô lấy từ đâu ra bộ quần áo vừa nghiêm trang vừa cực kỳ "sexy" theo kiểu nói của người Mỹ như vậy? Bên cạnh cô, mấy bà trong giới hào hoa hiếm hoi ở đây trông thật vô duyên. Cảm ơn cô về nhan sắc tuyệt vời đó – Ông ta quay sang tay hầu rượu – Cho săm pa đi! Một Pêrinhông thật ngon nhé!

- Vâng, thưa ông.

- Chúng ta phải ăn mừng thật xứng đáng buổi tái ngộ này. Tôi thấy hai bà cô của cô tuyệt vời. Thế mà tôi cứ tưởng một trong hai bà bị ốm kia đấy.

- Bà ấy đỡ rồi. – Lêa vội vàng nói.

- Tôi lấy làm mừng lắm. A! Săm panh đây rồi. Vì chiến tranh, không có đèn sáng, cô không ngắm nhìn được nhà thờ Đức Bà, dòng sông Xen và đảo Xanh-Lui, nhưng tôi hứa với cô là món ăn ở đây sẽ an ủi cô về nỗi luyến tiếc không được ngắm cảnh. Đây là khách sạn xa xưa nhất và nổi tiếng nhất của Pari.

Lêa ngước nhìn ông bạn. Ông ta thay đổi nhiều từ sau lần gặp

trước: béo ra, áo xmô-king kéo căng ở một vài chỗ. Da mặt sạm đi như da của những kẻ thức khuya. Ông ta có vẻ bồn chồn và liên tiếp hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác.

- Cho tôi xin một điếu.

- Tôi nghĩ cô không hút. – Ông ta vừa đáp vừa đưa hộp thuốc mở sẵn.

Lêa cầm điếu thuốc đàu màu vàng ánh. Một người hầu bàn vội chạy tới đánh diêm.

- Cảm ơn. – Nàng nói và nhả khói.

- Cô thích?

- Thuốc ở đâu thế? Mùi thuốc thế nào ấy.

- Thuốc Thổ Nhĩ Kỳ đấy. Anh bồi ở tiệm Criông cung cấp cho tôi từng tút. Nếu cô thích, tôi xin kiếm cho cô.

- Cảm ơn, tôi làm gì có tiền mà mua.

- Cô bạn thân mến, chúng ta với nhau, sao lại nói chuyện tiền bạc? Sau này cô hẵng trả tôi.

- Cảm ơn, tôi thích một đôi giày hơn.

- Chẳng sao, tôi sẽ kiếm cho cô thôi. Cô cho biết cô thích loại nào: giày khiêu vũ, giày cao cổ hay dép? Tôi có thể cung cấp mọi thứ cho cô. Cô có thích khăn quàng lông chồn điêu, áo khoác lông cu li, tất lụa, áo pun bằng casơmia, măng tô lông lạc đà không? Tất cả những thứ đó, tôi đều có thể kiếm cho cô.

- Ông làm thế nào?

- Cô bạn thân mến, đó là bí mật của tôi. Nói chung khách hàng của tôi không cần biết hàng do đâu mà có. Họ chỉ cần trả tiền và

… xin chào! Và xin cô tin tôi, trong lĩnh vực này, người ta càng biết ít thì càng sống lâu.

Người hầu rượu mang săm pa tới.

- Xin nâng cốc chúc sắc đẹp của cô. Bôna, Becna Opaxê, Maxxem và Elidơ Giuhăngđô. Kia nữa là Aclety: sau cô, đó là người đàn bà đẹp nhất ở đây…

Một người đàn ông, dáng còn trẻ, vẻ mặt xương xương, hai bàn tay nổi gân, khoác chiếc áo xmô-king một cách trễ nải, chiếc áo choàng lót xa tanh đỏ, theo sau có một chàng trẻ tuổi rất đẹp trai cũng mặc xmô-king, bước tới gần họ:

- Raphaen, cậu ở đây hả? Tớ vui mừng biết công việc của cậu hình như khấm khá lên.

- Khá, rất khá, tớ đang gặp vận may. Lêa, cô cho phép tôi giới thiệu hai người bạn rất thân của tôi: ông Giăng Coóctô.

- Giăng Coóctô… Xin chào ông. Tôi rất thích vở Tomax, đứa bịp đời.

- Cảm ơn cô. Thế mà tôi không biết ông bạn Raphaen của tôi quen biết những con người tuyệt vời như cô.

- Giăng, xin giới thiệu với cậu: tiểu thư Đenmax ở Boócđô.

- Boócđô! Thành phố thật đẹp! Không ở đâu, vẻ âu sầu lại có dáng dấp thanh nhã kiểu quý tộc như vậy. Ngay cả những bức tượng nhỏ trong quảng trường Ngũ điểm cũng duyên dáng vô song. Tôi có thể đưa cô về đâu đây? Một anh bạn có nhã ý cho tôi mượn cả xe hơi và cả người lái.

- Xe sẽ chật đấy.

- Ồ! Ông bạn, tôi xin lỗi. Đầu óc tôi để đâu mất. Cô gái làm tôi bối rối. Thưa cô… xin lỗi cô, tôi quên mất quý danh rồi.

- Đenmax.

- Thưa cô Đenmax, tôi xin giới thiệu với cô người khiêu vũ đẹp nhất pari, không, tôi muốn nói là đẹp nhất châu Âu: Xecgiơ Lipha, bạn tôi.

Chàng trai, mảnh dẻ và trang nhã trong chiếc xmô-king xanh thẫm, lạnh lùng nghiêng mình.

- Cô đi đâu? – Raphaen hỏi.

- Đến nhà ông bạn Ôttô.

- Thú quá nhỉ! Chúng ta cùng đi. Thôi lên xe đi, muộn rồi.

Lêa im lặng nghiêng đầu và uống một hơi cạn cốc.

- Cô bạn thân mến, vang này, phải nhấm nháp nó, không phải như nước chanh. Cô thích món gì.

- Tôi thích sò biển và món vịt tần mà tôi đã từng nghe nói.

- Cô chọn hay quá, tôi cũng ăn những món ấy thôi.

Một lát, nhà hàng đưa ra một khay đầy các thứ sò biển. Sau đó họ ăn món vịt, pho mát và sôcôla. Nuốt xong miếng cuối cùng, Lêa ngã người ra sau lưng ghế dưới ánh mắt thú vị của những người ngồi ăn bên cạnh.

- Ái dà! Đã mấy tháng nay, hôm nay là lần đầu tiên tôi được ăn no.

- Tôi mong như vậy, cô ăn bằng ba bằng bốn ấy.

- Một lời chê trách hả?

- Không. Được nhìn cô ăn là một điều thú vị. Tôi có cảm giác cô thưởng thức thật sự. Tuyệt thật!

- Ông thấy thế à? – Lêa nhíu mày hỏi – Tôi lấy làm xấu hổ. Ông cho tôi một điếu thuốc và nói cho tôi biết những người kia là ai, dĩ nhiên không kể bọn Đức.

- Những người kia cũng vẫn là những người trước chiến tranh. Ngắm nhìn người ta và được người ta ngắm nhìn, bao giờ cũng là quy tắc của xã hội phù hoa Pari. Cô bạn thân mến, cả Pari thượng lưu đều có mặt ở đây.

- Tôi không tin.

- Cô hãy nhìn xem hai bà đứng giữa viên sĩ quan Đức thanh lịch và người đàn ông thanh lịch có mái tóc xanh nhạt kia.

- Ông ấy giống Xasa Guytri nhỉ!

- Đúng, chính là ông ta. Bà đứng bên phải là Luyxiêng Đenphoocgiơ, nữ nhạc sĩ dương cầm nổi tiếng. Chính bà ta là người có câu nói thú vị: "Nếu người ta bảo tôi định nghĩa thế nào là sự hợp tác, thì tôi sẽ nói: hợp tác, là Môda ở Pari."

- Tôi không thấy mối quan hệ ở đâu cả.

- Thế là vì cô thiếu óc hài hước đấy cô bạn ạ. Bà thứ hai là Giacmen Luybanh, chuyên gia giỏi nhất về Vacne . Còn sĩ quan người Đức kia là trung úy Rađomase, phụ trách kiểm duyệt cấp cao. Nếu không được ông ta đồng ý thì không bài hát, vở kịch nào được biểu diễn ở Pari. Đằng kia, ngồi gần cửa sổ, là Anbe.

Một anh lái người Đức mở cửa một chiếc xe hơi lộng lẫy, Lêa lùi lại.

- Cô bạn thân mến, mời cô đi, không có gì đáng ngại hết, cô đi với những người đáng tin cậy, và chỗ chúng ta sẽ đến là một trong những chỗ được ưa chuộng nhất ở Pari. Tôi biết có những người nổi danh mà vẫn phải hạ mình để được đón nhận ở đây kia đấy.

Lêa ngồi giữa Coóctô và Raphaen. Vẫn vẻ hờn dỗi, anh chàng khiêu vũ ngồi cạnh người lái.

Xe chạy dọc bờ sông vắng lặng. Không một ai lên tiếng. Trong đêm sáng trời và lạnh lẽo, nhà thờ Đức Bà đen sừng sững như canh giữ đô thành. Hình ảnh ấy gợi lại trong trí Lêa lần nàng đến Pari cùng với ông bố. Tất cả nàng thấy đã lùi xa vào dĩ vãng…

Xe qua mặt phố Xanh-Pe và lăn bánh theo con đường đi Lidơ. Lát sau, nó qua dưới một cái cổng lớn có lính Đức đứng gác và đỗ lại trước bậc tam cấp đồ sộ của một ngôi biệt thự đặc biệt.

Rất lịch sự, Coóctô giúp bước xuống xe.

- Chúng ta đến đâu thế này?

- Đến ngôi biệt thự trước kia Bônapac tặng Giôdêphin.

Họ bước lên tam cấp. Những bức rèm cửa vén ra hai bên trong tiếng sột soạt. Một luồng ánh sáng, hơi ấm vàng mùi thơm tiếp đón họ. Đầy tớ mặc đồng phục cởi măng tô cho khách. Lêa tiếc rẻ phải bỏ chiếc áo choàng lông chồn đen. Choáng váng, nàng nhìn ngó xung quanh với niềm hoan hỉ trẻ thơ, tuy có chút cảm giác khó chịu mà nàng cố xui đi.

- Chúng ta đến đâu thế này? – Nàng nhắc lại.

- Sứ quán Đức.

Lêa thực sự choáng váng. Nàng lùi lại nhưng nắm tay lực lưỡng của Raphaen giữ và kéo nàng về phía những phòng khách rực rỡ ánh sáng.

- Tôi muốn về!

- Cô không nên làm thế. Dẫu sao cũng muốn rồi: ngài đại sứ kia kìa.

Một người đàn ông, còn trẻ nhưng khí đẫy đà, rất lịch sự trong bộ xmô-king, chào Giăng Coóctô.

- Ông bạn thân mến, bao giờ tôi cũng rất vui mừng được đón

tiếp một nhà thơ như ông.

- Thưa ngài…

- Ông giới thiệu các bạn ông với tôi nào.

- Thưa ngài, đây là Xecgiơ Lipha mà ngài đã từng nghe nói.

- Đúng thế. Thưa ông, tôi rất yêu thích cách nhảy của ông.

- Thưa ngài…

Đây là nhà văn, nhà báo Raphaen Man.

- Tôi biết ông ấy. – Ông đại sứ nói và đi qua trước mặt Raphaen, không bắt tay.
Raphaen hơi đỏ mặt và vội nghiêng mình.

- Cô gái diễm lệ này là ai vậy? Là vai diễn trong một kiệt tác nay mai của ông phải không?

- Tôi xin phép được giới thiệu với ngài: cô Lêa Đenmax. Lêa, tôi xin giới thiệu với cô: ngài Ôttô Abeda, đại sứ Đức ở Pari.

Lêa không dám không bắt tay ông đại sứ quán chìa ra. Ông thân mật khoác tay nàng và nói bằng thứ tiếng Pháp rất sõi:

- Mời cô đi để tôi giới thiệu cô với nhà tôi. Bà ấy cũng là một người Pháp như cô. Tôi tin chắc là hai người sẽ rất hợp ý nhau.

Bà Abedơ duyên dáng chào Lêa.

- Cô bạn thân mến, cô có chiếc áo dài hết sức độc đáo, cô phải cho tôi địa chỉ người may.

Rồi không chờ câu trả lời, đến gặp những tân khách mới đến. Lêa đứng giữa phòng khách, trong lúc những con người trang nhã, thơm nức đi qua đi lại xung quanh nàng, tay cầm cốc rượu và cười cười nói nói. Hầu như mọi người đều nhìn cô gái mảnh

dẻ trong tấm áo dài đen rộng và khác thường. Trước những ánh mắt ấy, Lêa bối rối nhưng cũng mừng là tấm áo dài che kín đôi giày khiêu vũ màu đen và vàng xấu xí bà Lida dùng ngày trước. Không giấu vẻ tò mò, nàng ngắm nhìn đám người có vẻ vui tươi, thoải mái, sung sướng được tới chỗ này; quần áo sang trọng, tư trang của phụ nữ nổi lên thành những điểm sáng giữa trang phục màu đen của nam giới.

- Kỳ lạ, phải không? – Raphaen thì thầm bên tai nàng.

- Cái gì kì lạ?

- Tất cả những kẻ tán tỉnh kẻ thù kia.

- Thế còn ông, ông làm gì?

- Ồ! Tôi chỉ là một thứ giun dế, vả lại, như tôi đã nói với cô, tôi thích kẻ chiến thắng.

- Có thể không bao giờ họ cũng chiến thắng.

- Nói bé hơn, cô bạn ơi. – Hắn vừa nói vừa nhìn xung quanh, vẻ sợ hãi – Cô cho là những người có mặt ở đây và những người như họ không tin chắc thắng lợi hoàn toàn của Đại Đức quốc xã hay sao? – Hắn khoác tay nàng và nói nhỏ vào tai.

- Nhưng ở Nga, quân Đức ngày càng thất nhân tâm.

- Suyt! Cô muốn chúng ta bị tóm cả hay sao? Đấy là điều cô không nên biết và càng không nên nói. Xin khuyên cô một lời: cô hãy nghe đài Pari hơn là đài Luân Đôn. Như thế ít nguy hiểm hơn.

Họ dừng lại trước quầy hàng và Lêa nhá liên tiếp năm sáu chiếc bánh ngọt.

- Tôi ngờ đang sống thời kỳ bữa ăn nào cũng uống cốc tay của bên kia tả ngạn. Tôi ăn không biết bao nhiêu bánh phết bơ với cá hồi hay trứng cá muối! Và no đến hai ngày. Kìa, ông uống đi chứ.

Từ phòng khách bên cạnh vẳng sang một điệu vanxơ.

- Vũ hội bắt đầu. Tôi rất tiếc là nhảy tồi quá, giá được ôm cô trong vòng tay theo một điệu vanxơ của Viên thì sẽ thích thú biết chừng nào! Mời cô đi xem cái cơ ngơi này. Tôi sẽ giới thiệu với cô khuê phòng của Giôdêphin.

Nhưng căn phòng nhỏ chật cứng người nên hai người không vào. Họ ngồi trong một phòng khách hơi cách biệt, cạnh một chiếc bàn trên đặt một cái lọ sứ Trung Quốc đẹp tuyệt dùng làm đèn. Dưới ánh sáng màu hồng nhạt, sắc da và màu tóc Lêa ánh lên một vẻ đặc biệt. Một người đàn ông tầm thước, lực lưỡng đi qua.

- Ông chủ nhiệm nhà xuất bản thân thiết của tôi đấy à?

- Chính hắn. Thì ra ở đâu cũng gặp ông. Cô gái xinh đẹp đi với ông hả? Ông giới thiệu tôi đi.

- Cô Lêa, tôi xin giới thiệu ông Gaxtông Galima, nhà xuất bản lớn và cũng là người rất hâm mộ phụ nữa. Còn đây là tiểu thư Đenmax.

- Cô đừng tin lời ông ấy. – Người khách vừa nói vừa ngồi xuống cạnh Lêa.

- Ông Gaxtông, mời ông tới đây một lát, ngài đại sứ quán muốn gặp.

- Xin lỗi cô, cô cứ ngồi đây, tôi trở lại ngay. Rồi quay sang nói với người vừa tới – Mari, có tôi.

- Mari Ben phải không?

- Phải, chính bà ta, một thiếu phụ tuyệt vời. Tối nay là buổi dạ hội tao đàn. Ngoài ông bạn Coóctô của chúng ta, còn có Gioocgiơ Đuyhamen, Giăng Girôđux, Rôbe Bradiac, Đriơ La, Rôsen đẹp trai, và kìa Pie Bonoa đang trò chuyện sôi nổi với ông bạn Arnô Brơke…

http://tieulun.hopto.org

- Nhà điêu khắc hả?

- Đúng, ông ta vừa chuẩn bị xong cuộc trưng bày lớn sẽ tổ chức vào tháng năm. Kia là hai đồng nghiệp của ông ta, có kém tài hơn, là Benmôngđô và Đexpiô. Đằng xa kia là Giang Luyse và Etuygiơ Phơie…

- Đủ rồi, ông đừng liệt kê nữa, nghe mãi chán lắm …

- Thưa cô, cô vui lòng nhảy một điệu chứ?

Lêa ngước mắt.

- Phrăngxoa…

Nàng gọi to tên anh.

- Phrăngxoa…

Rồi đứng vụt dậy.

- Lêa…

Hai người đứng trước mặt nhau, nhìn nhau, sững sờ, không dám đụng vào người nhau.

- Gặp nhau ở chốn kỳ lạ này thì thật không ngờ. – Phrăngxoa thì thầm – Sao cô lộng lẫy đến thế? Mời cô, ta nhảy nào.

- Gặp nhau ở chốn kỳ lạ này thì thật không ngờ - Phrăngxoa thì thầm – Sao cô lộng lẫy đến thế? Mời cô, ta nhảy nào.

Đã lâu Lêa không dám ước mơ một buổi gặp gỡ thú vị đến thế: bước theo điệu vanxơ trong vòng tay người đàn ông nàng thèm khát và cũng đang thèm khát nàng rõ rệt. Cảm giác khoan khoái biết bao được ôm ấp! Nhất là đừng thức tỉnh, đừng mở mắt! Nàng càng áp sát vào người Phrăngxoa. Nàng quên đi mình đang ở đâu, quên nhiệm vụ Ađriêng giao phó, quên chiến tranh,

thậm chí quên cả Lôrăng. Nàng chỉ muốn là một người đàn bà trong vòng tay của một người đàn ông.

- Ông bạn thân mến. – Ôttô Abedơ vừa nói vừa đặt tay lên vai Phrăngxoa Tavecniê – Tôi không thể trách ông khi không có nhạc mà ông vẫn tiếp tục nhảy.

Phrăngxoa nhìn ông ta mà như không thấy, và im lặng dìu Lêa đi.

- A! Chỉ có người Pháp mới yêu như thế. – Ông đại sứ vừa lẩm bẩm vừa nhìn hai người với ánh mắt thèm muốn.

Trong tiền sảnh, Raphaen bước tới gần Lêa.

- Ông về hả? – Hắn hỏi Phrăngxoa Tavecniê.

- Vâng. – Phrăngxoa đáp – Cô Đenmax đã mệt, tôi tiễn cô ấy về.

- Nhưng…

- Chào ông.

- Chào Raphaen.

***

Phrăngxoa đưa Lêa lên chiếc Buygati đỗ trong đại sứ quán.

Đường phố Pari không đèn, vắng tanh. Quảng trường La Côngcooc tựa một bối cảnh điện ảnh , cây cối trong vườn hoa Clidê chọc thẳng lên trời những thân cành trụi lá.

- Chúng ta đi đâu?

- Anh cũng không biết nữa. – Phrăngxoa đáp và đỗ xe lại sát lề đường.
Anh bật bật lửa và huơ ngọn lửa trước khuôn mặt Lêa đang căng lên chờ đợi.

http://tieulun.hopto.org

Ngọn lửa tắt và hai tấm thân ôm choàng lấy nhau. Rất nhanh, trên hai cặp môi như có vị máu và vị muối kích thích dục vọng đến cực độ.

Nếu không có đội tuần tra Đức tới và Phrăngxoa Tavecniê phải xuất trình giấy tờ, sau đó họ xin lỗi và bỏ đi thì chắc hẳn họ đã làm tình với nhau trong xe.

- Em vẫn ở nhà mấy bà cô?

-Vâng.

- Hiện anh ở khách sạn Pông-Royan, rất gần chỗ em. Em có muốn chúng ta đến đấy không?

- Có.

***

- Lêa hai bà cô em chắc phải lo sốt vó lên thôi, đã năm giờ sáng rồi.

- Em thấy thế này sung sướng quá, em không muốn nhúc nhích gì đâu.

- Phải nhúc nhích thôi, em thân yêu ạ.

- Đúng… anh nói đúng…

Lêa vẻ ngái ngủ, mặc quần áo.

“Điên thật!” – Phrăngxoa nghĩ bụng.

- Em xong rồi.

- Mong hai bà cô không đón em ngoài cửa. Nếu không, em khó có thể biện bạch về hai quầng đen ở mắt và mái tóc rối tung.

- Đúng thế, quả em có vẻ như vừa ngủ dậy. – Lêa vừa nhìn vào gương vừa đáp.

***

Ở đường phố Đại Học, mọi người đều đang yên giấc. Trên bậc thềm, Phrăngxoa và Lêa không sao rời khỏi nhau.

- Em yêu, suốt mấy tháng nay, anh nghĩ tới em không nguôi. Em phải kể cho anh nghe tất cả những gì đã xảy ra đối với em.

- Em buồn ngủ.

- Vậy em yêu, em ngủ đi. Mai anh sẽ tới đón em đi ăn tối.

Sau nụ hôn cuối cùng, Lêa đóng cổng lại. Như một người mộng du, nàng bước vào phòng ngủ. Ngón tay nàng nóng nẩy cởi bó kim cài cổ áo đăng ten, vớ lấy chiếc áo ngủ dày cộm trong đó ủ một túi nước nóng. Trời lạnh giá, nàng vừa khoác áo ngủ vừa run rẩy...

Nhờ những túi nước nóng của bà cô Lida, mền đệm vẫn ấm. Chưa kịp rúc vào giường, Lêa đã ngủ say.

***

- Ồ! Không – Lêa vừa càu nhàu vừa rúc vào mền. – Bà tắt đèn đi, kéo rèm cửa lại.

- Nhưng cháu thân yêu của bà, hôm qua cháu bảo sáng nay cháu phải lo đi phố mua sắm kia mà. Bà nghĩ đã đến lúc cháu phải dậy thôi chứ.

“Đi phố mua sắm?... Bà Lida muốn nói gì thế nhỉ? Mua sắm gì? Ô! Bực thật! Tờ quảng cáo sách!”

Nàng vứt tung mền và nhảy vụt ra khỏi giường.

- Mấy giờ rồi, hở bà?

- Mười rưỡi, hình như thế.

- Mười rưỡi… Lạy Chưa, cháu đến muộn mất thôi.

Nàng chạy vào buồng tắm, tắm rửa qua loa, xỏ vội tất, mặc quần áo lót bằng len, váy và một chiếc pun to tướng.

- Cháu phải ăn đã chứ?

- Cháu không kịp nữa. Túi của cháu đâu rồi?

- Trên ghế bành kia. Mất trật tự quá, cô bé ạ!

- Lát nữa, cháu sẽ thu dọn.

Tờ quảng cáo đâu rồi? … nó kia … nàng sợ quá!

- Ít ra cháu cũng uống tí trà đã chứ!

Để làm vui lòng bà cô, Lêa uống một ngụm.

- Cháu ăn mặc cho ấm vào, sáng nay trời lạnh đấy. – Anbectin bước vào phòng và nói, trong lúc Lêa xỏ tay vào măng tô và thắt ra ngoài một chiếc khăn quàng lớn bằng len đỏ.

Nàng vừa bước xuống cầu thang vừa sửa lại chiếc mũ bêrê trên đầu.

Nàng dừng lại không chạy nữa khi còn cách hiệu sách mấy mét. Đã mười một giờ kém hai phút. Vẫn không ngớt hổn hển, nàng đẩy cửa.

Ngoài ba người bán hàng, cửa hiệu vắng tanh. Một người đi ra, một người bước xuống cầu thang, chỉ còn lại một chàng trai tóc nâu, ánh mắt thông minh và hiếu kỳ đang ngồi viết phiếu. Anh ngẩng đầu lên.

- Tôi có thể giúp cô việc gì?

- Không, cảm ơn, tôi nhìn xem thôi.

Cũng như hôm trước, nàng dừng lại trước giá sách của các tác giả; tên bắt đầu từ chữ P.

Lúc bước chân vào hiệu sách, Lêa hồi hộp và lo lắng bao nhiêu thì lúc cầm tập 2 cuốn Tìm lại thời gian đã mất, nàng bình tĩnh và thoải mái bấy nhiêu. Nàng rút sách ra và bắt đầu giở từng trang. Tờ quảng cáo nằm trong đó. Bất giác, nàng mân mê tờ giấy để đánh giá độ dày của nó và khéo léo bỏ vào túi áo măng tô. Cầm sách trên tay, nàng quay lại và bước mấy bước với vẻ đang chăm chú đọc. Chàng trai tóc nâu vẫn cặm cụi viết phiếu. Nàng lấy tờ quảng cáo có sẵn trong xắc và chuồi vào sách. Với thái độ tự nhiên, không vội vã, nàng bỏ lại sách lên giá.

Hiệu sách vẫn vắng khách.

Lêa cầm lấy một cuốn sách trên bàn mang ký hiệu N.R.F nổi tiếng và đọc mấy dòng đầu: "Mang theo trong cặp để về chấm, bài viết của bốn mươi hai học sinh, ông Giôxxơrăng hình dung mình là thi sĩ Viêcgin và ông ngạc nhiên với vẻ vừa thơ ngây vừa kỳ thú khi thấy mình lại sống giữa ánh nắng mặt trời ở cái xứ sở kỳ cục này mà ông thấy nhiều điều mình phải học hỏi". Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng bắt gặp ánh mắt của chàng trai tóc nâu.

- Cuốn sách tuyệt vời đấy. – Chàng trai vừa nói vừa bước lại gần. – Cô nên mua đi.

- Đồng ý, tôi tin ông. Tôi chưa đọc tác giả này bao giờ.

- Thế là sai lầm, cô phải đọc hết mọi tác phẩm của Macxen Aymê.

- Đồng ý, tôi xin nhớ.

Lêa trả tiền và đi ra.

Vẫn không có một người khách nào vào hiệu. Lúc đó gần mười một giờ mười lăm.

Mặc dù có nắng đầu xuân, trời vẫn còn rất lạnh. Đi qua khách sạn Pông-Royan, Lêa bỗng nhớ tới đêm trước. Nàng đỏ bừng mặt.

***

"Mình phải suy nghĩ kỹ." – Nàng vẫn không ngừng nghĩ bụng khi đẩy cửa buồng.
Một giỏ hoa trắng đồ sộ choán hết cả mặt tủ quần áo. Lêa mỉm cười, cởi giày, nằm dài ra giường, kéo mền đắp, nhìn chiếc phong bì đặt trước giỏ hoa.

***

Khi Lêa từ tàu điện ngầm bước xuống ở ngã năm vườn hoa Clidê thì đã ba rưỡi. Nàng cố không nhìn tấm panô nặng nề bao quanh bục gác trên đó có một nhân viên cảnh sát điều khiển xe cộ thưa thớt.

Buổi chiều đẹp trời. Tuy lạnh, vẫn có đông người đi bộ dạo chơi dọc đại lộ. Người ta xếp hàng dài trước các rạp chiếu bóng. Ở rạp Noocmăngđi, chiếu bộ phim Chúng tôi, những đứa trẻ. Lêa đứng xếp hàng. Đoạn phóng sự về các trại thanh niên kéo dài mãi. Còn đoạn thời sự thì chỉ giới thiệu "Chiến công của binh sĩ Đức vẻ vang" những đám đông hoan hô ông thống chế, buổi xuất phát vui vẻ của những lao động tình nguyện trẻ tuổi, một buổi lễ kết hôn sang trọng ở Visy, buổi diễn tập một vở kịch của Môngteclăng , Môrix Sơvaliê hát ở Đức cho tù binh nghe, và mốt quần áo mới cho mùa xuân. Nàng cảm thấy bộ phim như vô tận. Cuối cùng khi hết phim, nàng làm như thể đánh rơi găng tay và nhân đấy chuồi cuốn sách xuống dưới ghế ngồi. Nàng đứng dậy và ra đi, không ngoái lại phía sau.

Ở vườn hoa Clidê, nàng tưởng như ai ai cũng nhìn mình. Nàng nghĩ bụng lúc nào cũng có thể nghe tiếng người bảo mình:

- Mời cô đi theo tôi.

Phải chăng chỉ là ý nghĩ, nhưng nàng cảm thấy như nhận ra chàng trai tóc nâu ở hiệu sách. Nàng cố kìm mình để không bỏ chạy.

Tàu điện ngầm chật ních người. Lêa bị kẹt vào giữa một người lính Đức – anh ta cố không đụng đến người nàng nhưng không được – và một cô gái to béo sực nức mùi nước hoa đến nhức đầu. Đến quảng trường La Côngcooc, nàng đổi tàu và cô gái cũng vậy.

Về đến nhà ở phố Đại Học thì đã sáu rưỡi. Đẩy cửa vào, trước tiên, nàng nghe thấy tiếng cười của bà Lida, và sau đó, là tiếng cười kín đáo hơn của bà Anbectin. Ai có thể làm hai bà già độc thân đờ Môngplâynet cười như vậy? Nàng bước vào phòng trang điểm, căn phòng duy nhất trong nhà được sưởi ấm tương đối đầy đủ bằng một lò sưởi đốt củi. Phrăngxoa Tavecniê giơ hai bàn tay xoa xoa vào nhau trước ngọn lửa. Khi Lêa bước vào, anh ta đứng dậy.

- Cháu gái thân yêu. – Lida lên tiếng – Sao cháu không cho hai bà biết là cháu đã gặp ông Tavecniê?

- … Và cháu sẽ đi ăn tối với ông ấy. – Bà Anbectin nói thêm.

- Sáng nay, cháu chưa kịp nói với hai bà.

- Cháu phải cảm ơn ông Tavecniê về những bông hoa tuyệt diệu của ông ấy.

- Không có gì đâu thưa cô. Thế cô không nhớ là chúng ta cùng nhau đi ăn tối sao?

- Không, không. Tôi xin lỗi, để tôi đi thay quần áo.

- Khỏi cần, cô ăn bận như thế là rất tốt rồi. Nơi tôi đưa cô tới sẽ rất đơn sơ. Đơn sơ nhưng tốt.

- Tôi chải lại tóc một chút là xong ngay.

Mười lăm phút sau, Lêa quay lại. Nàng thay quần áo và tô điểm chút ít đôi mắt.

- Thưa ông, ông đừng đưa nó về muộn quá. Thời buổi này, chúng tôi lo ngại lắm. – Bà Anbectin dặn Phrăngxoa.

- Cháu gái thân yêu, chúc cháu vui vẻ, nhất là chúc cháu ăn ngon miệng. – Bà Lida nói thêm, giọng như thể người thèm ăn.

***

Không có gì ra vẻ một khách sạn cả. Khi họ bước lên tầng ba một ngôi nhà trưởng giả trên đường Xanh- Giắc. Phrăngxoa bấm chuông theo một mật hiệu; cánh cửa hé mở rồi mở hẳn.

- Ông Phrăngxoa!

-Chào Macxen, vẫn khỏe mạnh chứ?

- Không có gì phải phàn nàn. Ông đến thật đúng lúc tôi vừa nhận được một chân bò, ông có dùng không hay ông thích chim cút hoặc gà mái tơ?

- Tùy ý anh, miễn sao vẫn tuyệt vời như thường lệ.

- Thế ông có dùng món rượu trắng nhẹ để khai vị không?

- Rất tốt, anh cho chúng tôi ngồi ở một góc kín đáo.

- Ối dà, tôi chỉ thấy có phòng ngủ là được thôi. – Macxen đáp trong lúc không dám nhìn Lêa.

Quang cảnh nơi đây khá vui mắt. Trong ngôi nhà bốn buồng, hai vợ chồng Ăngđriơ bố trí một khách sạn bất hợp pháp mà khách hàng là những người đã quen lui tới và không bao giờ tiết lộ cho ai biết. Những người láng giềng trực tiếp dĩ nhiên có biết nhưng được trả ơn một cách hào phóng để giữ mồm giữ miệng.

Trong buồng ăn của gia đình, bàn khách có thể bố trí cho mười hai người ăn. Một chiếc buypphê kiểu Hăngri II, một chiếc tủ để bát đĩa, những bức tranh xấu xí vẽ những cảnh thôn dã treo trên nền hoa giấy phai màu, một chiếc đèn treo tỏa xuống một thứ ánh sáng vàng vọt, một chiếc khăn bàn kẻ ô vuông màu đỏ, những chiếc đĩa sứ trắng dày cộp, những chiếc cốc vại, những chiếc đĩa lẻ bộ, tất cả tạo cho nơi đây một dáng vẻ vừa mộc mạc vừa dễ thương.

Chút phong cách tỉnh lẻ ý vị ấy là sản phẩm của bà Ăngđriơ, một người đàn bà lực lưỡng và vui tính, tốt bụng và có tài nấu nướng. Sinh trưởng ở Xanh-Xiêc-Lapôpi thuộc tỉnh Lô, bà vẫn giữ nét cá tính dữ dằn của vùng quê giàu có này. Họ hàng đông đúc, thường gửi tới cho bà nấm cục, gan ngỗng béo, gia cầm đủ loại, vô số thịt, rượu vang Caho tuyệt vời, dầu hồ đào, trái cây loại ngon nhất, rau xanh loại tươi nhất, pho mát dê cực ngon và thậm chí cả thuốc lá trồng một cách vụng trộm.
Dĩ nhiên, phải đút lót để nhận được hàng đều đặn. "Nhưng chỉ đút lót người Pháp không thôi." Ăngđriơ kiêu hãnh nhắc lại khi có người hỏi vì sao ở nhà ông ra có dâu tây khi món quả này chưa hề thấy ở tiệm Macxim, Lơ Đoayăng hoặc Carerơ.
Ở tiệm vợ chồng Ăngđriơ, người ta tin chắc không bao giờ đụng phải một bộ quân phục Đức. Khách hàng chủ yếu là những người hưu trí khá giả, giáo sư đại học, nhà văn, nhà buôn giàu có và vài bốn nghệ sĩ có tên tuổi. Thỉnh thoảng thấy có những bộ mặt đáng ngại hơn và những người đàn bà ồn ào hơn; nhưng tính trực ngôn của bà chủ sớm làm nản lòng những vị khách ấy.

Trước chiến tranh, đôi vợ chồng này có một tiệm ăn nhỏ bán đặc sản vùng Kecxy ở quận 15. Phăngxoa thường tới ăn uống ở đấy. Rất nhanh chóng, đối với ông khách giản dị và hào phóng này, hai vợ chồng chủ tiệm không phải chỉ biểu lộ cảm tình. Cuối năm trước, một quả bom phá sạch cơ nghiệp của họ. Thế là bỗng chốc tay trắng.

Chính Tavecniê đã kiếm cho họ căn nhà trên đường Xanh-Giắc. Họ mua sắm các thứ đồ đạc rẻ tiền ở chợ trời. Cũng như số đông người Pháp, họ rất khoan khoái hôm tuyên bố đình chiến. Anh con trai một của họ sẽ được trở về nhà. Rất nhanh chóng, Mactơ hiểu có thể dựa vào họ hàng vẫn ở lại quê nhà như thế nào. Cũng như trước chiến tranh, chú bác và anh em họ hàng lại tiếp tế cho họ. Nhờ một hai lần can thiệp của Phrăngxoa Tavecniê, đã một năm nay, cái tiệm ăn bó mật này hoạt động tốt.

Làm ăn phát đạt, chủ tiệm phải đặt bàn khắp nhà, sau trong phòng khách, ba trong hành làng và thậm chí một trong buồng ngủ của hai vợ chồng Ăngđriơ. Nhưng bàn này chỉ dành riêng cho bạn bè.

Trên bàn ăn trong buồng ngủ ấy, có một cây đèn bạch lạp khá đẹp. Một cây đèn thứ hai đặt trên tủ commốt vốn được dùng làm tủ bát đĩa. Chắc hẳn muốn được kín đáo, giường ngủ đặt sau tấm bình phong Trung Quốc lạc lõng giữa quanh cảnh này. Trước khi ngồi vào bàn, Phrăngxoa phải tới hôn thằng cháu nội ông chủ, con đỡ đầu của anh ra. Đấy là một nghi thức mà anh ta không thể bỏ qua vì sợ làm người nhà tự ái. Lêa bật cười khi thấy anh ta bế đứa bé trên tay.

- Không thích hợp với anh tí nào. Em không biết là anh yêu trẻ nhỏ.

Anh ta mỉm cười trong lúc đứa bé nhỏ dãi lên sơ mi.

- Anh yêu chúng lắm. Còn em thì không hả?

- Hoàn toàn không. Em thấy chúng vướng víu và khó chịu.

- Rồi em sẽ thay đổi ý kiến thôi.

- Em không tin. – Nàng lạnh lùng đáp.

Anh trả đứa bé cho mẹ nó.

- Tôi khen cô đấy, cô Giannet, chú bé con trai đỡ đầu của tôi mỗi ngày một thêm đẹp.

Người thiếu phụ đỏ mặt vì sung sướng.

- Tôi xin đi gọi nhà tôi lên hầu ông.

Phrăngxoa dìu Lêa ngồi vào bàn. Ngọn nến lung linh như làm sống động hình mấy con rồng in trên bình phong, và nét mặt cô gái như có một vẻ dịu dàng khác hẳn với ánh mắt nàng. Phrăngxoa im lặng ngắm nhìn nàng.

- Anh đừng nhìn em như thế…

- Suốt mấy tháng nay, anh luôn luôn cố hình dung ra nét mặt em như vậy…

Anh con trai nhà chủ bước vào, cầm một chai rượu:

- Thưa ông Phrăngxoa, tôi có mặt, xin ông tha lỗi cho, tôi đã để ông phải chờ, nhưng tối nay đông khách quá.

- Chào Rơnê, ổn chứ?

- Thưa ông Phrăngxoa, ổn. Để bắt đầu, ông dùng gì: một ít gan ngỗng béo, giăm bông và cổ ngỗng nhồi thịt có được không?

- Rất tốt.

- Sau đấy, mẹ tôi sẽ dọn món thịt gà xé trộn nước lèo với nấm và ít khoai tây rán mỡ ngỗng; món xà lách trộn dầu hồ đào. Tráng miệng thì sẽ có món sôcôla đánh kem.

- Ồ! Phải! – Lêa vội lên tiếng.

- Kem sôcôla, được. Cậu cũng cho tôi một chai vang Caho nữa nhé.

- Thưa ông Phrăngxoa, vâng. Mời ông nếm cốc Chablix này. – Cậu ta vừa nói vừa nâng cao chai rượu.

- Chà chà! Khá lắm!

- Phải thế không ạ?

Rơnê rót rượu cho Lêa, rót thêm đầy cốc cho Phrăngxoa rồi đi ra.
Hai người im lặng uống một lát.

- Em nói cho anh biết dạo này em thế nào. Nhưng trước hết, cho anh biết tin tức về bà đờ Acgila.

- Cô ấy rất khỏe, sinh cháu trai đặt tên là Saclơ.

- Thế còn ông chồng bà ấy?

- Anh ấy bỏ trốn hai lần, lần thứ hai trốn thoát, và đã tìm gặp tướng đờ Gôn ở Luân Đôn.

Lêa đưa tin đó, vẻ vừa kiêu hãnh vừa thách thức, nhưng ngay sau đó thì ân hận. Phrăngxoa Tavecniê hiểu tâm trạng nàng qua nét mặt.

Anh ta uống hai cốc vang liền. Anh ta phải nói chuyện với nàng. Nhưng có thể nói gì? Anh ta không sao chịu nổi vẻ sợ hãi và ngờ vực của nàng. Làm thế nào cho nàng hiểu…

- Lêa…

Nàng từ từ ngước mắt.

- Vâng…

- Lôrăng đi tìm gặp tướng đờ Gôn là rất phải, rất dũng cảm. Nhưng em không nên nói, ngay cả với anh nữa.

- "Ngay cả với anh", anh muốn nói thế nào?

Phrăngxoa mỉm cười, dáng mệt mỏi.

- Không, em có thể nói hết với anh, không có hại gì. Trái lại, hôm qua, anh lo cho em khi thấy em đi cùng lão Raphaen Man đê tiện ấy.

- Một người bạn lâu năm chứ? Sao anh lại bảo ông ấy đê tiện? Dẫu sao ông ấy cũng giao du với những người anh giao du kia mà.

- Được. Về điểm ấy, em nói đúng. Nhưng chỉ một điểm ấy thôi. Hắn là kẻ đê tiện vì nhiều lẽ. Một trong những lẽ ấy là: vì tiền, hắn sẵn sàng tố giác bạn bè với Giextapô.

- Em không tin lời anh.

- Điều anh can ngăn em ấy, nếu gặp lại hắn, thì em cứ hỏi hắn. Là một đứa hết sức sa đọa, lại là một đứa loạn dâm cố hữu, chắc chắn hắn sẽ trả lời em; và là một đứa thích cụ thể, hắn sẽ trả lời một cách chi tiết.

- Không thể được, nếu thế thì quá bẩn thỉu.

- Với hắn thì cái gì cũng có thể được. Hắn chẳng đã nhận nuôi dưỡng một đứa bé Do Thái…

- Anh thấy chưa, anh ta đâu đến nỗi quá xấu.

- … Mà chỉ mấy tháng sau hắn mang tới cô nhi viện vì thấy thằng bé không có thiên tài. Hắn đã tước đoạt của cải của những người bỏ sang vùng tự do; hắn buôn vàng, ngoại tệ, ma túy. Cảnh sát Pháp bắt hắn hai lần, nhưng cả hai lần đều phải thả hắn ra.

- Anh ấy được đón tiếp trong các thính phòng, sách anh ấy được xuất bản, vậy anh giải thích những việc ấy thế nào?

- Hắn chẳng được đón tiếp ở đâu hết, trừ phi ở nhà những kẻ tối qua, nơi mà người ta sử dụng hắn, và ở nhà những tay buôn bán chợ đen. Còn sách của hắn thì xuất bản trước chiến tranh. Em hãy tin anh, em nên tránh mặt hắn. Hắn bôi bẩn tất cả những ai đến gần hắn.

- Nhưng ở Boócđô, anh ấy đã báo cho em biết là bác em…

Lêa bỏ dở câu nói và uống một chút vang để lấy lại bình tĩnh.

- Anh biết Ađriêng làm những gì, nhưng em thì không nên biết.

- Ai nói với anh về bác Ađriêng? Anh biết gì về bác ấy?

- Không biết gì hết. Thôi, cho qua. Còn em nói tiếp đi. Ông bạn Raphaen của em đã làm những điều tốt đẹp gì nào?

- Ở Boócđô, anh ấy đã nhường chỗ cho thân sinh của Xara Muynxtanh trên tàu Maxilia.

- Đúng thế, cô ấy có nói với anh. Quả là anh ngạc nhiên. Xara cũng giống em, cô ấy rộng lượng đối với hắn. Cô ấy bảo không phải mọi cái ở hắn đều xấu cả.

- Xara vẫn còn ở Pari hả?

- Vẫn còn. Cô ấy không muốn đi. Cô ấy chán không muốn bỏ trốn nữa.

- Điên à?

- Anh biết, mỗi lần gặp, anh đều nói với cô ấy. Nhưng từ khi ông cụ cô ấy mất, có một cái gì đó tan nat trong lòng cô ấy.

- Thế mà em không biết ông cụ mất.

- Ở Ange, cảnh sát của chính quyền Visy bắt giam ông cụ.

- Vì sao?

- Vì là người Do Thái và là người nước ngoài. Ông cụ không chịu nổi cảnh giam cầm. Ông già mệt mỏi ấy chỉ sống vì âm nhạc thôi. Một buổi sáng, người ta thấy ông chết trong xà lim.

- Anh yêu ông cụ lắm sao.

- Đúng, một con người đặc biệt. Một phần ưu tú nhất của nhân loại đã chết theo ông cụ.

Gianet bưng hai đĩa đầy thức ăn bước vào.

- Chúc ông bà ăn ngon miệng.

Lêa nhìn đĩa thức ăn. Hơi buồn nôn, nàng đặt tay lên trán.

- Lêa, anh biết em cảm thấy gì rồi. Lúc này, anh chưa thể nói gì với em hết. Em có yêu anh một cách mù quáng mới có thể tin anh được. Nhưng anh thấy rõ như thế là đòi hỏi em quá nhiều. Và quá sớm. Thôi em ăn đi! Ngày nay, ăn đã trở nên là một niềm vui hiếm hoi rồi.

- Nhưng không hiếm hoi đối với anh, rõ ràng như thế rồi.

- Em uống tiếp Chablix hay uống Caho?

- Caho?

Phrăngxoa đứng dậy, lấy cốc trên tủ bát đĩa và rót rượu vang đỏ

cho cô gái.
Lúc đầu, Lêa chỉ nhấm nháp, nhưng dần dà, món gan ngỗng béo và rượu vang khiến nàng ăn ngon miệng.

Lấy một mẩu bánh mì chấm sạch thức ăn trong đĩa xong, ánh mắt nàng trở lại có phần dịu dàng như trước.

- Lêa, em giống như một con thú nhỏ, chỉ cần cho em ăn, vuốt ve em là em quên hết hiện tại.

- Anh đừng tưởng dễ dàng đến thế. – Nàng lầm bầm, miệng còn đầy thức ăn.
Mactơ Ăngđriơ bước vào, hai tay lau vào chiếc tạp dề màu trắng, theo sau là cậu con trai bưng một chiếc khay trên có đậy một cái chuông bằng bạc. Với một cử chỉ kiêu hãnh, bà nâng chuông lên.

- Thưa ông Phrăngxoa, mời ông ngửi xem. Đối với tôi thì cái hương vị này làm tôi xao xuyến, cả quê hương của tôi hiện lên trong ký ức. Tôi hình dung bà mẹ tội nghiệp của tôi đứng trước cái lò sưởi to tướng của trang ấp, xào nấu các món nấm. Không ai khéo làm các món ăn bằng nấm như mẹ tôi.

- Trừ bà, bà Mactơ tốt bụng ạ.

- Ồ! Thưa ông Phrăngxoa, không đâu, các món nấm của mẹ tôi ngon hơn nhiều.
Phrăngxoa Tavecniê mỉm cười trước biểu hiện ngây thơ của tấm lòng hiếu thảo, và thưởng thức món nấm được nấu nướng vừa với tài khéo tay vừa với tình yêu thương.

- Thưa bà, tôi chưa bao giờ ăn một món ngon đến thế. – Lêa vừa nói vừa lau cằm dính đầy mỡ.

Mactơ mỉm cười, thỏa mãn, và nói, cốt cho Phrăngxoa nghe, với vẻ đồng lõa và tinh nghịch:

- Khi một cô gái xinh đẹp thích ăn ngon là dấu hiệu tốt đây... Tôi xin tạm biệt ông bà, khách đang chờ tôi.

Một mình Lêa ăn ngấu hết cả con gà, nấm và khoai tây. Nàng uống cũng nhiều. Khoan khoái ngồi ăn, nàng quên hết cả lo âu

và chỉ biết thưởng thức. Lêa không phản đối khi hai chân người đàn ông ôm lấy chân nàng cũng như khi ngón tay anh ta vuốt ve phía trong cổ tay nàng.

Nhà hàng đưa ra một chiếc đĩa pho mát cùng với xà lách. Lêa ăn ngấu nghiến pho mát trước ánh mắt hoan hỉ của Phrăngxoa. Chai Caho thứ hai gần cạn.
Ăn hết món sôcôla đánh kem bóng nhẫy, đặc quánh, nàng thấy đời thật đẹp.
Hơn một lần, Phrăngxoa cố kìm mình để khỏi nhảy bổ vào nàng và bế thốc nàng vào chiếc giường phía sau bình phong. Giờ đây, nàng hút một điếu xì gà nhỏ, nửa người ngả trên lưng ghế mà nàng đã đẩy ra xa bàn, đôi chân dài bắt chéo lên cao, để hở hàng đăng ten viền quần lót. Lim dim mắt nàng thưởng thức trọn vẹn những giây phút êm đềm này.

Nàng ghé mắt quan sát người tình. Nàng yêu mến sức mạnh toát ra từ người anh ta, ánh mắt khi trong sáng, khi âm u, khi âu yếm khi nghiêm khắc, khi khoan dung khi nghiệt ngã; nàng ngắm nhìn khuôn mặt có những nét đặc biệt, cái miệng rất đẹp, rất sành sỏi trong những nụ hôn. Nhớ lại đêm hôm trước, nàng rùng mình. "Mình thèm khát anh ấy." – nàng nghĩ bụng.

- Chúng ta… với nhau anh nhé!

Phrăngxoa mỉm cười. Thực ra anh chờ lời đề nghị ấy nhưng vì khôn ngoan, anh ta không muốn nói. Trên con đường tình ái của mình, anh ta ít gặp những người đàn bà có một thiên hướng ái ân một cách tự nhiên như nàng. Nàng yêu hết sức bột phát và theo lối hành lạc vui vẻ mà chắc hẳn mẹ nàng và các bà xơ ở tu viện Xacrê-Cơ tại Boócđô không hề truyền đạt lại cho nàng. Hơn nữa không bao giờ nàng mảy may sợ hãi phải mang thai. Nàng không biết gì hay không có ý thức gì về cái đó?
Phía sau tấm bình phong, một chiếc giường tối om. Anh ta nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống, âu yếm hôn mắt, hôn môi, hôn cổ nàng. Nàng thụ động để mặc. Bỗng nhiên, nàng ôm chặt anh ta, cắn ngập răng vào miệng anh ta.

- Anh làm cho em đau đi, chiếm đoạt em như ở Môngmôriông ấy.

Anh ta sung sướng cưỡng hiếp nạn nhân tự nguyện của mình.

***

Phrăngxoa đã chuẩn bị một chiếc giỏ chất đầy những đồ hộp ngon nhất của gia đình Ăngđriơ. An ta đưa cho Lêa mang về cho hai bà cô.

- Em trao cho hai bà giúp anh.

- Cảm ơn anh.

- Bao giờ anh gặp lại em?

- Em không biết, hai ngày nữa em sẽ về.

- Đã về rồi!

Giọng nói của anh ta làm nàng xúc động. Nàng đáp dịu dàng hơn:

- Sức khỏe ba em, sau khi má em mất, không cho phép em để ông lâu một mình.

- Anh hiểu. Nếu gặp lại bác Ađriêng, em chuyển giúp anh lời thăm hỏi tốt đẹp nhất của anh.

Câu nói làm nàng nhớ lại lời dặn của ông bác: "Nếu gặp vấn đề gì nghiêm trọng, thì cháu gọi điện hay báo tin cho Phrăngxoa Tavecniê". Anh ta có thể giúp được gì cho nàng khi anh ta có vẻ ăn ý hết mức như vậy với bọn Đức?

- Em sẽ nhớ, nhất là bác đã từng bảo em là khi cần thì tìm gặp anh.

Một nụ cười khoan khoái rạng rỡ trên khuôn mặt Phrăngxoa.

- Ông ấy nói đúng, em cũng nói với ông là không có gì thay đổi hết.

http://tieulun.hopto.org

- Chào anh, em sẽ nói. Cám ơn anh về bữa ăn tối ngon tuyệt vời và cả về cái này nữa. – Nàng vừa nói vừa nhìn giỏ thức ăn – Bà Lida sẽ vui lòng lắm.

***

Ngày hôm sau, lên một cơn đau gan, Lêa nằm tịt trong buồng.

Hôm sau nữa, còn hơi xanh xao và choáng váng, nàng tới bảo tàng Grêvin. Mọi việc diễn ra đúng như Ađriêng dự kiến. Khi nàng trở về nhà ở đường Đại Học thì Xara Muynxtanh đang ngồi chờ.

- Phrăngxoa Tavecniê cho tôi biết là cô ghé qua Pari. – Chị nói và ôm hôn nàng – Tôi muốn gặp cô lắm.

Ôi! Xara thay đổi biết chừng nào! Chị vẫn đẹp, có lẽ còn đẹp hơn trước, nhưng trải qua một sự thay đổi nội tâm sâu xa làm biến đổi hoàn toàn nét mặt và ánh mắt chị. Lêa có cảm giác kỳ lạ là trong con người chị như có một con người khác. Như để khẳng định điều đó với nàng, Xara nói:

- Gần đây, tôi thay đổi tới mức tôi không nhận ra chính tôi nữa.

- Phrăngxoa cho em biết về ông cụ…

- Đúng, chúng ta đừng nhắc tới nữa, cô có muốn thế không?

- Thế còn anh ấy?

- Tôi mong cho nhà tôi là lúc này anh ấy đã mất.

Miệng Lêa bỗng đắng ngắt.

- Sau khi hành hạ anh ấy, chúng giam anh ấy vào trại tập trung. Tôi không rõ là trại nào.

http://tieulun.hopto.org

Cả hai người im lặng một lúc lâu.

- Phrăngxoa bảo tôi là cô mến Raphaen Man; tôi cũng vậy; mặt dù tất cả những điều tôi biết về y. Nhưng cô phải cẩn thận, y có thể làm hại cả những người y yêu mến.

- Thế nhưng chị vẫn tiếp tục gặp ông ta?

- Trong hiện tình của tôi thì y có thể làm gì tôi? Tôi gặp y và y làm cho tôi băn khoăn, vì tôi muốn biết do đâu y lại có cái ác tâm và sự sáng suốt ấy. Vì sao lại tự tìm cách tự hủy hoại mình, tự khinh miệt mình, vì sao lại vừa thích nhún mình vừa tỏ vẻ hết sức kiêu ngạo? Tôi biết y có thể làm điều thiện, không có lý do, chỉ vì thích thú và ngay sau đó, chế giễu việc mình làm như thể muốn tự trừng phạt mình đã có một khoảnh khắc nhân hậu.

- Vì sao chị không rời bỏ nước Pháp?

- Tôi không rõ, tôi yêu đất nước này, tôi chán việc bỏ trốn. Vả lại, tôi không muốn đi quá xa nước Đức vì tôi cứ nghĩ bụng, mặc dù hoàn toàn phi logich, là nhà tôi có thể được giải thoát.

- Ít ra thì chị nên qua vùng tự do.

- Đúng, có lẽ như thế. Phrăngxoa muốn tôi đến ở nhà bạn bè anh, trong vùng Limudanh.

- Không, ở Âymôchiê, một thành phố nhỏ, không xa lắm.

- Mai đi Limôgiơ, chị có muốn đi với tôi không?

- Cháu đi làm gì ở Limôgiơ? – Bà Anbectin bỗng kêu lên.

Lêa ân hận về sự dại dột của mình, nhưng đã quá muộn. Nàng ứng khẩu:

- Ba cháu có một ông khách hàng thiếu tiền, ba cháu bảo cháu đến gặp.

- Nhẽ ra cháu phải nói với hai bà.

- Cháu xin lỗi hai bà, cháu quên khuấy mất. – Và nàng quay sang Xara – Thế nào Xara, chị đi cùng em chứ?

- Sao lại không? Ở đây hay ở chỗ khác, cũng thế thôi.

Có tiếng chuông ngoài cổng, cả bốn người im lặng.

Cánh cửa phòng khách nhỏ mở ra. Phrăngxoa Tavecniê bước vào.

- Anh làm chúng tôi sợ quá. – Xara kêu lên. – Tôi cứ tưởng là bọn Giextapô.

- Chính vì chúng mà tôi tới đây. Chị không thể quay về nhà Đônati: họ vừa bị bắt.

- Không!

- Chị phải đi thôi. Tôi mang theo đây cho chị giấy tờ và thông hành để chị qua vùng tự do.

- Nhưng tôi không thể ra đi như thế này được; quần áo không có, sách vở cũng không…

- Chị Xara, tôi biết, nhưng chúng ta không còn cách nào khác. Tối nay không còn chuyến tàu nào đi Limôgiơ nữa; sáng mai, đến bảy rưỡi mới có chuyến đầu tiên. Phải đi chuyến đó thôi. Đến Limôgiơ, sẽ có chuyến xe thư đi Âymôchiê. Bây giờ chị phải tìm một chỗ ngủ.

- Bà Muynxtanh có thể nghỉ lại đây. – Bà Anbectin lên tiếng – Rồi quay sang bà em, hỏi – Có phải thế không, Lida?

- Tất nhiên, rất sẵn sàng.

Phrăngxoa nhìn hai bà già độc thân với một nụ cười trên môi.

http://tieulun.hopto.org

- Hai bà rộng lượng quá! Nhưng tôi phải nói là có thể nguy hiểm đấy.

- Thưa ông, xin đừng nói tới chuyện đó.

- Để tôi đi dọn giường. – Bà Lida bảo.

- Thưa bà, không cần đâu ạ. Cháu sẽ ngủ với Lêa, nếu cô ấy vui lòng. Như thế chúng cháu sẽ thức giấc dễ dàng hơn và không bị nhỡ tàu.

- Lêa đi Limôgiơ hả? – Phrăngxoa ngạc nhiên hỏi.

- Vâng, tôi bàn với chị Xara cùng đi với tôi khi anh chưa tới.

- Hai cô cùng đi với nhau, tôi càng yên tâm. Gay go nhất là lúc kiểm soát giấy tờ ở đường giới tuyến. Có hai người thì dễ dàng hơn. Lêa, tôi có thể nói riêng với cô một lát được không?

- Mời anh vào phòng.

Lêa ngồi trên giường, quấn mình trong mền.

- Anh không hỏi em, em sẽ làm gì ở Limôgiơ vì anh nghĩ em chẳng nói đâu. Nhưng anh van em, em phải thận trọng. Em có muốn giúp anh một chút việc không?

- Nếu em có thể.

- Anh muốn em cùng đi với Xara tới nhà mấy người bạn anh ở Âymôchiê. Chị ấy nói rất sõi tiếng Pháp, nhưng anh sợ giọng chị ấy làm cảnh sát Đức và cảnh sát Pháp nghi ngờ.

-Vì sao chúng muốn bắt chị ấy?

- Vì chúng bắt tất cả người Do Thái nước ngoài. Em nhận lời chứ?

- Vâng.

- Cảm ơn em.

Ngoài cổng lại vang lên tiếng chuông. Lêa vụt dậy, ra mở cửa. Raphaen Man ẩy nàng để vào.

- Xara đâu?

Sửng sốt Lêa đứng tựa vào tường. Miễn sao Exten vừa mới tới không nói gì hết.

- Ông muốn hỏi ai?

- Dĩ nhiên là tôi hỏi Xara Muynxtanh.

- Từ 1940, tôi không gặp chị ấy. Vì sao ông đến tìm chị ấy ở đây?

- Chị ấy mến cô lắm. Tôi có nói với chị ấy là cô đang ở Pari, tôi nghĩ là chị ấy tới thăm cô. Đã hai tiếng nay, tôi đi tìm chị ấy khắp nơi.

- Để làm gì?

- Để bảo chị ấy đừng về nhà, bọn Giextapô đang rình rập.

Lêa cố sức làm vẻ ngạc nhiên:

- Ồ! Lạy Chúa!

Raphaen ngồi phịch xuống chiếc ghế dài ngoài cửa.

- Chị ấy có thể ở đâu? Thế mà tôi không sao đứng tình trước cửa để báo cho chị ấy được. Như thế này cũng đã phiền phức cho tôi lắm rồi.

- Tôi ngờ là ông rất thân thiện với các ngài ấy cơ mà.

- Đúng, chừng nào tôi còn giúp ích được cho họ. Nếu họ biết được, chẳng hạn, là tôi tìm cách cho cô con gái Ixraen Ladadơ thoát khỏi nanh vuốt của họ, thì chính tôi sẽ là người phải vào trại tập trung thay cho chị ấy.

- Ông Raphaen tội nghiệp, tôi rất tiếc cho ông. Dầu sao, cũng là bạn bè của ông.

- Cô nói đúng. – Hắn đáp và đứng dậy – Cô đừng tiếc cho tôi, tôi chẳng xứng đáng đâu. Xin chào cô, tôi phải tiếp tục đi tìm. Nếu tình cờ gặp Xara, cô bảo giúp chị ấy đừng về nhà. Còn cô, cô gái xinh đẹp, cô vẫn về quê chứ?

- Vâng.

- Vậy xin chúc cô thượng lộ bình an. Thỉnh thoảng cô nhớ tôi chút ít. Tạm biệt cô.

- Tạm biệt ông Raphaen.

Trầm ngâm, nàng từ từ khép cánh cửa lại và nghe tiếng bước chân hắn xa dần trên bậc tam cấp.

- Hoan hô. – Phrăngxoa vừa nói vừa quàng vai nàng. – Em ghê thật.

- Anh thấy là anh ta không đến nỗi xấu như anh bảo.

- Có thể, nhưng anh vẫn ngờ lắm. Biết đâu lại chẳng là giăng bẫy?

- Không, em tin chắc anh ta thành thực.

- Tôi cũng vậy. – Xara bước ra khỏi phòng khách nhỏ và lên tiếng.

- Được, được. Dẫu sao, chúng ta vẫn phải thận trọng. Ngày mai, sẽ có người đến gặp và đưa các cô ra ga. Đến sáu rưỡi, người đó sẽ bấm chuông và nói: "Xe tắc xi đang chờ". Đấy là người đàn ông chở tắc xi mà thi thoảng tôi sử dụng. Ông ta sẽ lấy vé tàu

cho các cô và ở ngoài ga với các cô cho đến khi tàu chạy… Xara, tôi phải đi. Chị hãy hứa với tôi là không mạo hiểm.

- Phrăngxoa, tôi sẽ cố gắng, tôi xin hứa với anh – Chị vừa nói vừa hôn anh – Cảm ơn, cảm ơn anh về mọi việc.

- Chừng nào hai người còn cùng đi với nhau, thì chị hãy chú ý tới Lêa. – Anh nói nhỏ với chị.

- Tôi xin hứa.

Đầu óc Lêa cực kỳ hoang mang: Phrăngxoa Tavecniê và Raphaen Man thực sự là ai? Và ngay cả Xara Muynxtanh nữa? Tất cả ba người này đều làm trò gì? Và cả bản thân nàng nữa, người ta cất giấu sách trong rạp chiếu bóng, nhặt tờ quảng cáo sách ở bảo tàng và sắp đáp tàu đi Limôgiơ cùng với một người đàn bà Do Thái bị Giextapô truy nã để đến một hiệu sách hỏi cuốn Bí mật thành Pari? Tất cả cái đó đều là điên rồ. Vì sao, nàng không khước từ nhiệm vụ bác Ađriêng phó thác? Nàng đang trầm ngâm suy nghĩ thì tiếng Phrăngxoa làm nàng giật nảy mình:

- Lêa, em đừng nghĩ ngợi nhiều quá. Không có câu giải đáp chắc chắn cho những câu hỏi của em đâu. Tất cả đều vừa đơn giản vừa phức tạp hơn nhiều, chứ không phải như em tưởng tượng đâu. Tạm biệt em, anh sẽ nhớ em lắm đấy.

Lêa cảm thấy như nhức nhối trong lồng ngực. Hết sức kinh ngạc, nàng nghĩ bụng: "Hình như xa anh ấy, mình đau khổ hay sao?". Bực dọc, nàng chìa má cho anh ta. Anh ta đặt một nụ hôn nhẹ tới mức hầu như nàng không cảm thấy.

***

Trời đã tối mịt khi người lái taxi đến gõ cửa.

Bây giờ binh sĩ Đức ở những nơi có đường giới tuyến trong vùng đều biết Lêa. Họ gọi nàng là: Das Madchen mit dem blauen Jahrrad , khi nàng từ vùng chiếm đóng trở về với một chiếc giỏ chất đầy trái cây trên cái đèo hàng: dâu tây, anh đào, đào hay mơ, mà không bao giờ nàng quên biếu bọn lính gác. Thông

thường, dưới đống trái cây nàng giấu thư từ vừa mới lấy từ hòm thư lưu ở Xanh-Pie-đờ-Oriăc.

- Ê, ê! Cô có thư tình đây. – Người bưu tá già vẫn nói vui với nàng.

Để đảm bảo hơn, có khi nàng cuộn thư lại chồi vào trong cọc yên hay trong tay lái. Một hôm, một tên lính Đức đa nghi hơn đồng bọn, bảo nàng:

- Mở xắc và túi xách ra, cô mang thư từ chứ gì?

Lêa bật cười và mở túi ra:

- Nếu mang thư thì tôi giấu dưới yên xe, chứ làm gì có trong xắc.

Lêa sợ và bước lên xe, hai chân loạng choạng. Chưa bao giờ cái dốc Môngtônoa, nàng thấy dựng đứng đến thế. Thế nhưng nàng vẫn thích những buổi đạp xe như vậy qua các cánh đồng để thoát khỏi bầu không khí ở Môngtiac ngày thêm ngột ngạt vì tình trạng gần như mất trí của Pie Đenmax., vì sự giục giã ngày thêm khó chịu của Phaya để mua bằng được khu đất, vì những lời than vãn của Becnadet Butsactô về cậu con trai, vì sự có mặt ngày càng ít giữ gìn của hai sĩ quan Đức, và nhất là tính khí không sao chịu nổi của Phrăngxoadơ. Tiền bắt đầu thiếu một cách nghiêm trọng. Có bao nhiêu đồng dành dụm, bà Ruýt đã đưa hết cho nàng. Trước đó, Lêa gặp Luych, một ông bác giàu có. Ông bác luật sư, mà ai cũng biết thuộc phái thân Đức này, khuyên nàng nên bán cơ ngơi đi cho Phaya, vì cha nàng không còn chăm sóc được nữa và không có con trai để thừa kế.

- Nhưng còn cháu, và cả chị cháu, em gái cháu!

- Một người đàn bà!... Cháu nói như thể một người đàn bà có thể điều khiển nổi trang trại trồng nho ấy! Nếu muốn giữ Môngtiac thì cháu nên kiếm một tấm chồng có thể cáng đáng nổi công việc. Đối với một cô gái xinh đẹp như cháu thì không khó lắm đâu, dù không có hồi môn đi nữa.

Tái mặt vì tủi nhục. Lêa vẫn khẩn khoản:

- Thưa bác, chúng cháu còn trang trại của mẹ cháu ở Mactinic. Hết chiến tranh, chúng cháu có thể bán đi.

- Cháu ơi, tất cả cái đó rất bấp bênh. Biết đâu những vùng đất ấy lại không bị cộng sản chiếm đoạt, hay bọn Da đen cướp phá… Bác xin lỗi, bác có buổi hẹn gặp. Cháu chuyển lời bác thăm hỏi bố cháu. Tuần sau, bác tổ chức một buổi dạ tiệc cho chị họ cháu. Lôrơ và Phrăngxoadơ sẽ đến, còn cháu, cháu có định dự với bố con bác không?

- Không, cháu cảm ơn bác Luych. Cháu không ưa những người cháu gặp ở nhà bác.

- Cháu bảo sao?

- Bác biết rõ chứ! Bác tiếp tên chỉ huy quân bảo an Boócđô, và…

- Im đi! Bác muốn tiếp ai thì tiếp chứ. Bác thấy cháu chịu ảnh hưởng của cái ông Ađriêng khốn khổ rồi. Vừa hôm trước đây thôi, cha tu viện trưởng của ông ấy còn bảo bác: "Tôi cầu chúa cho ông linh mục khốn khổ của chúng tôi vào con đường ngay và mở mắt cho ông ấy thấy quyền lợi đích thực của nước Pháp là ở chỗ nào". Bác cho rằng Ađriêng phản bội đất nước và Giáo hội. Đối với gia tộc thì thật là nhục nhã có một người liên quan với bọn khủng bố! Nhờ ơn Chúa, không một ai ở đây rằng bác có thể đồng tình với những tư tưởng tai hại ấy. Vả lại, bác cũng đã nói với bạn bè là nếu tên phản bội ấy đến đây thì bác không ngần ngại tố giác hắn. Đối với bác, người anh trai ấy đã chết rồi.

- Đồ khốn nạn!

Luych Đenmax bước về phía Lêa, vẻ đe dọa:

- Mày có biết mày nói với ai không?

- Đối với tôi, ông cũng chết rồi, tôi nhổ vào xác chết của ông.

Nói là làm. Lêa nhổ vào mặt ông bác.

Với số tiền của bà Ruýt, nàng có thể cầm cự cho tới mùa nho.

***

Đến tháng bảy, Lôrơ trở về nhà, vẻ giận dỗi. Từ sau cuộc cãi vã giữa Lêa và ông bác Luych, cô bé không còn được ông ta đón về ngôi nhà đẹp đẽ nữa. Suốt ngày, cô đóng kín cửa buồng, ngồi một mình trong đó hoặc đi Lăngggông, đến nhà cô bạn cùng ở một ký túc xá, con một ông công chứng viên.

Lêa cố gần gũi cô em gái mà nàng quý mến, nhưng cô bé khước từ mọi sự tiếp xúc. Với thái độ khiêu khích, Lôrơ đi dạo chơi trên các cánh đồng nho với Phrêđêric Hăngcơ, cười như nắc nẻ và cư xử với anh ta như một cô giá lẳng lơ.

Cùng trong tháng bảy 1942 ấy, Cami đưa đứa con nhỏ đến Môngtiac. Bọn Giextapô trục xuất mẹ con chị khỏi Rôsơ-Blăngsơ. Lôrăng bị tố giác là tay sai của Luân Đôn, trại ấp và tài sản bị tịch biên. Tên trung úy Đức quốc xã Phriêđric Vinhem Đôđơ đã hỏi cung chị rất lâu ở Boocđo. Hắn muốn biết chồng chị ở đâu. Hết sức bình tĩnh, chị nói là chị nhận được tin tức của các cơ quan Nhà nước. Đôđơ không bị đánh lừa, nhưng cho là cứ để cho chị đi vì hắn nghĩ sớm muộn Lôrăng đờ Acgila cũng tìm cách gửi thư hoặc về gặp chị.

Hằng tuần, ở bưu diện Xanh-Pie-đờ-Oriăc, Lêa nhận được thư của Xara Muynxtanh. Trong thư, chị kể lại một cách hài hước cuộc sống của mình ở Limôgiơ. Chị miêu tả với một vẻ hoạt kê đến não lòng vẻ mặt của dân cư Ấymôchiê khi gặp chị đi dạo trên đường trong các thành phố nhỏ này với hình ngôi sao màu vàng thêu trên áo để tỏ lòng đoàn kết với những người Do Thái trong vùng bị chiếm.

“Giá tôi có trần truồng đi dạo thì họ cũng không có vẻ khó chịu hơn. Phần đông ngoảnh đầu đi. Duy chỉ có một ông già cụt tay, bộ ria màu muối tiêu rậm rì như số lớn nông dân ở đây, ngực đeo huân chương, là bỏ chiếc mũ đen rộng vành ra và nói với tôi, giọng không vui: Già sẽ kiêu hãnh hơn nhiều nếu được đeo một ngôi sao như của cô thay cho tất cả những thứ vô tích sự mà già đã kiếm được ở Vecđoong này”.

http://tieulun.hopto.org

Trong một bức thư khác, chị chế giễu những biện pháp đối xử tàn tệ đối với người Do Thái:

"Sau khi cấm không cho chúng tôi có máy thu thanh, điện thoại, nay người ta lại cấm không cho chúng tôi đến tiệm cà phê, quán ăn, nhà hát, rạp chiếu bóng, buồng gọi điện thoại, bể bơi, bãi tắm, bảo tàng, thư viện, triển lãm, chợ búa và hội chợ, khu thể thao và cắm trại, trường đua, công viên… Tôi nghĩ họ cấm cả việc làm tình với một người không phải là dân Do Thái. Thực tế, bọn Đức quốc xã chỉ mơ ước một điều: cấm không cho chúng tôi hít thở, như thể sợ không khí chúng tôi thở ra làm cho giống người Đức thuần chủng bị Do Thái hóa".

Trong thư, chị thường nhắc tới Phrăngxoa Tavecniê, tới tình bạn của họ trước chiến tranh, tới lòng tin hoàn toàn của chị đối với anh ta. Chị tán thành việc Lêa muốn giữ Môngtiac lại và khuyên nàng nên thận trọng khi nói năng với Phaya.

Ngày 27 tháng bảy, Lêa nhận được lá thư cuối cùng của Xara. Nàng dừng chân dưới một gốc cây và xé phong bì.

"Khi em đọc thư này thì chị đã trở về Pari. Những sự kiện trong mấy ngày qua không cho phép chị giấu mình khi nhiều người trong chủng tộc chị bị đưa tới lò sát sinh. Có thể em không hiểu được tình hình, vì bộ máy kiểm duyệt hoạt động có hiệu quả. Sau đây là những sự việc mà chị được biết qua lời kể của một người bạn Do Thái và chị vợ anh, nhân viên của Vụ Do Thái.

Trong đêm thứ tư rạng ngày thứ năm, khoảng từ ba rưỡi đến bốn giờ, cảnh sát Pháp đã đập cửa hàng ngàn gia đình Do Thái người nước ngoài, đủ mọi nguồn gốc, và bắt họ. Một vài gia đình trốn thoát được, nhờ sự đồng lõa của những nhân viên cảnh sát thông cảm hoặc ăn tiền – Tiếc rằng số này quá ít. Những người khác, phụ nữ, trẻ em, người già, đàn ông, thậm chí cả người ốm, đều bị bắt đi với chút ít hành lý nhỏ nhoi được phép mang theo, những người yếu nhất thì đi bằng xe buýt, những người khác thì đi bộ. Khi họ đi qua, dân Pari quay đầu đi. Họ bị nhốt ở Trường đua xe đạp Mùa đông: 7000 trong đó có 4051 trẻ em! 6000 người khác bị dẫn đến trại Đrăngxy. Cảnh sát Pháp đã bắt 13000 người chỉ vì họ là người Do Thái!,,, Hình như các nhà chức trách Đức thất vọng: họ những mong ngóng bắt được 32000!... Để thoát khỏi cuộc lùng bắt ấy, nhiều con người khốn khổ đã tự tử.

Nhớ lại những vụ sát hại người Do Thái lúc họ còn nhỏ ở Nga hay Ba Lan, nhiều phụ nữ đã bế con nhảy qua cửa sổ.

Người ta không chuẩn bị gì hết để đón đám người kia trong bảy ngày liền, họ chen chúc dưới mái tôn và mái kính dưới trời nắng chang chang, không có một ô cửa sổ, trong mùi hôi hám ngày càng khó chịu. Hố xí vốn không đủ, rất nhanh chóng trở nên vô dụng, những con người khốn khổ bì bõm trong một thứ bùn dơ dáy, nước dãi chảy dọc các bậc tam cấp. Sợ hãi và tủi nhục! Nhiều người bị bệnh chết vì không được chăm sóc. Chỉ có hai thầy thuốc được phép vào Trường đua xe đạp Mùa đông, nhưng mặc dù có mấy nữ y tá của Hội chữ thập đỏ, họ không sao đối phó nổi những vụ sảy thai, kiết ly, bệnh tinh hồng nhiệt… Chỉ có mười hai người là thoát chết. Ngày chủ nhật 19 tháng bảy, 1000 người, phần lớn là đàn ông, bị nhốt trong những toa tàu chở súc vật, đưa sang Đức.

Chị biết số phận chờ đón họ, nhưng kinh khủng quá, không ai muốn tin chị, kể cả những bạn bè Do Thái của chị, khi chị nói với họ. Thế mà mọt vài người bạn cũng đã từng đọc như chị cuốn Mein Kampf , và cuốn Sách trắng của Anh, cuốn này công bố năm 1939 ở Pháp, nói về trại tập trung Busenoan và về guồng máy hoạt động của nó bằng những chi tiết khủng khiếp. Họ cứ ngỡ như là những chuyện khoa học viễn tưởng ấy! Vả lại, họ đã vốn hết lòng tin tưởng ở nước Pháp!
Vì sao người Pháp lại là những kẻ đồng lõa với cái đời đời sẽ là một trong những nỗi sỉ nhục của nhân loại? Vì sao?

Qua các cuộc du lịch, qua các thứ tiếng chị nói, qua tri thức văn hóa bốn phương chị thu lượm được, không tin tưởng mà cũng không hành động trước tất cả những sự kiện ấy, trước kia chị cảm thấy mình là nữ công dân tự do của một thế giới. Bây giờ, chị là một người đàn bà Do Thái, và chỉ là một người đàn bà Do Thái mà thôi. Vì vậy chị đi gặp chủng tộc mình, biết rằng mình đi tới cái chết. Chị chấp nhận nó. Nếu có thể chiến đấu để cứu thoát một vài người trong số những người Do Thái ấy khỏi sự diệt vong, thì chị sẽ chiến đấu. Lúc đó, có thể chị sẽ cầu viện đến em. Chị biết là em sẽ không làm chị thất vọng.

Em thân mến, em phải hết sức giữ gìn, em còn trẻ lắm. Thỉnh thoảng, em hãy nghĩ tới chị, ý nghĩ của em sẽ động viên chị thêm can đảm. Chị yêu và hôn em. Xara” .

Ở trang cuối cùng có viết thêm:

“Chị gửi kèm theo đây cho em một bài viết bẩn thỉu đăng trong tờ báo chống Do Thái Ô Pilôri ngày 23 tháng bảy 194, để không bao giờ em quên những gì mà Rơbatê, Xêlin, Stôbriawng, Bradiăc… đã dám viết… Em cũng chớ quên Phrăngxoa Tavecniê, bạn chị. Chị biết anh ấy yêu em và chị nghĩ chị không nhầm khi nói rằng em cũng yêu anh ấy, tuy em chưa biết. Em sinh ra là cho anh ấy cũng như anh ấy sinh ra là cho em”.

Cột báo chị bạn gửi tới rơi xuống đất! Nó chỉ là một đoạn trong bài báo ký tên Giắc Buarô, đã thừng được phát đi.

14 tháng bảy 1942. Một tin tuyệt diệu được lan truyền trên các đường phố Pari. Đài phát thanh và truyền hình quốc gia cho biết: tên Do Thái cuối cùng vừa chết. Thế là chấm dứt cái chủng tộc nhơ nhớp ấy mà đứa đại diện cuối cùng sống từ khi ra đời ở vườn bách thú cũ trong rừng Vanhxen, trong một túp lều ổ chuột dành riêng cho hắn, và là nơi con cái chúng ta đã được nhìn thấy nó vùng vẫy như thể tự do, không phải cho vui mắt mà là để rèn luyện tinh thần cho chúng. Hắn đã chết. Xét cho cùng, như thế là hơn. Riêng bản thân tôi luôn lo sợ nó bỏ trốn, và ai mà biết được hết những tai họa mà một tên Do Thái có thể gây nên! Hắn sống một mình – cứ cho là thế đi từ khi vợ hắn chết, may sao mụ này vô sinh, nhưng với con vật dơ bẩn ấy, biết thế nào được. Tôi phải đến vườn thú để biết chắc tin đã đưa có xác thực không.

***

Một buổi sáng mùa hè tuyệt diệu, nóng vừa phải, bầu trời trong xanh, gió thổi nhẹ, đồng nho và ruộng lúa tạo thành trên cánh đồng một bức tranh màu xanh với những hình hình học. Trên cánh đồng cỏ chấm pha những nét sáng của đàn gia súc. Xa xa, gác chuông nhà thờ và mái nhà trong làng xóm tạo nên một phong cảnh hài hòa nhấp nhô những thung lũng chạy dài.

Lêa thức dậy, chưa vội đọc lá thư của bác Ađriêng. Nàng đạp xe mang thư từ đến Múac. Vecđơle và Liloay.

Trở về Môngtiac, nàng vào phòng trẻ em, đọc thư. Một lần nữa,

ông bác khen ngợi nàng đã làm tròn nhiệm vụ ở Pari và Limôgiơ. Ông bảo nàng tối ào cũng đón nghe đài ở Luân Đôn: sẽ có lời nhắn nàng tìm gặp ông ở Tuludơ. Ở nhà hành chính, nàng sẽ nhận được thư chỉ chỗ gặp. Hai ngày sau khi nhận được mật hiệu trên đài: "Hoa viôlet nở trên đồi giá chữ thập." thì nàng sẽ khởi hành.

Lêa vừa đốt thư xong thì Cami bước vào.

- Tôi xin lỗi đã quấy rầy chị. Có thư từ gì gửi cho tôi không?

- Không, chỉ có thư của bác Ađriêng. – Nàng vừa nói vừa chỉ lá thư đã cháy hết – Và thư của Xara Muynxtanh báo tin chị ấy đã rời Âymôchiê.

- Để đi đâu?

- Đi Pari.

- Đi Pari! Chị ấy điên rồi!

- Đây, cô đọc đi, cô sẽ hiểu chị ấy hơn.

Ngày 2 tháng tám, Lêa nghe mật hiệu trên máy thu thanh. Trong những ngày nàng đi vắng, Cami sẽ đảm nhận việc thư tín.

Ở bưu điện Tuludơ, nàng nhận được mấy chữ ngắn gọn bảo nàng năm giờ chiều thì đến nhà thờ lớn Xanh Xecnanh sau khi dừng chân ở Nhà thờ Đức Bà ở Tôrơ.
Trời nắng ngột ngạt. Lêa vừa đói vừa khát. Nàng chỉ uống một chai nước chanh ấm ở quầy giải khát nhà ga. Rất ít người trên đường phố Baya và Rêmuysa, và cả trên quảng trường Capitôn. Lêa thấy ngôi nhà thờ trên đường Tôrơ như một ốc đảo trong một bãi sa mạc với những viên gạch nóng bỏng. Đôi mắt nàng mãi mới quen với cảnh tranh tối tranh sáng trong nhà thờ. Nàng bước tới gần bàn thờ bên cạnh một ngọn đèn con đỏ quạch. Trong đầu óc nàng lẫn lộn những lời cầu nguyện: Đức Chúa ở chốn thiên đường… Đức Bà Maria khoan dung… Đấng Cứu thế toàn năng… sống lại từ những người sống và những người

chết… Đức Chúa Giêsu… Cầu xin giải thoát chúng con khỏi tai nạn…

Nàng đặt chiếc va li da vốn là của mẹ nàng và quỳ xuống, trong lòng vẫn thiết tha tin Chúa và mong được Chúa che chở. Nhưng nàng chỉ cảm thấy một nỗi buồn sâu lắng. Mới bốn giờ! Một bà già lê chân bước vào nhà thờ. Bà dừng lại trước mặt Lêa, nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu rồi bỏ đi, miệng lầm bầm:

- Không được ăn mặc như thế trong nhà thờ.

Nắng hè gay gắt khiến nàng không nghĩ tới chiếc áo màu xanh để hở cổ. Nàng lục va li lấy ra một chiếc phu la quấn lên đầu và che bớt đôi vai. Như thế, nàng ít bị chú ý hơn.

Bốn rưỡi, Lêa ra khỏi nhà thờ và đi về phía đại giáo đường Xanh – Xecnanh. Trời vẫn nắng gay gắt, không có một hơi gió. Tiếng gót giày vang lên trên hè phố chật hẹp gập gềnh. Bỗng từ một cánh cửa khách sạn vụt mở, một người đàn ông bước ra, kéo nàng và ẩy xuống dưới vòm cửa.

- Nhưng…

Một bàn tay bịt miệng nàng lại.

- Im đi, cô đang gặp nạn đấy…

Trên đường Tôrơ, có tiếng chân người chạy, rồi tiếng người nói, rất gần:

- Bọn khốn kiếp, chúng không thoát nổi nữa đâu…

- Đừng vội khoe thành công đến thế, bọn Do Thái chết tiệt ấy láu lỉnh lắm.

- Đồng ý, nhưng ông chủ còn láu lỉnh hơn chúng.

- Có đúng là những lão tu sĩ giúp chúng không?

- Người ta bảo tớ thế, nhưng tớ thì biết chắc chúng chỉ là những tên cộng sản cải trang thành cha cố.

- Thế nhưng lão tu sĩ dòng Đôminic bị bắt hôm qua là một cha cố đích thực.
Vẫn đứng sát người đàn ông giữ chặt mình, Lêa bắt đầu run rẩy.

- Để còn xem. Nếu quả là một tên cộng sản thì dù có là cha cố, hắn cũng phải đi đời thôi. Đã giúp bọn Do Thái thì đừng có tu hành.

Một hồi còi dài vang lên trên phố.

- Thôi đi!

Hai gã đàn ông tiếp tục chạy. Rồi có tiếng kêu, tiếng chửi, tiếng súng và ... im lặng.

Hai mắt nhắm tịt, Lêa dựa vào cánh cửa.

- Đi, chúng ta sẽ qua hầm rượu.

- Tôi van ông, ông nói cho tôi biết có phải bác tôi bị chúng bắt không.

- Tôi không rõ. Hôm qua Lêcuyxăng và bọn tay sai giăng bẫy bắt những người Do Thái cùng những người dẫn đường. Tôi biết có một linh mục cùng đi với họ.

- Ông ấy như thế nào?

- Tôi không rõ. Thôi ta đi, khu phố sắp bị bao vây đấy.

- Một câu hỏi nữa. Làm sao ông biết là tôi qua đây?

- Tôi được lệnh bảo vệ cô từ nhà thờ Đức Bà ở Tôrơ cho tới lúc đi qua đại giáo đường, tôi nhận ra Lêcuyxăng và hai tên tay sai; tôi

nghĩ có thể chúng có mặt ở đấy là vì cô. Cô hiểu rồi chưa? Bây giờ cô đi thôi nhé!

- Vâng.

- Cô đưa va li cho tôi. – Người đàn ông vừa nói vừa cặp vào nách khẩu súng ngắn.
Hai người bước vào tòa biệt thự qua một ô cửa nhỏ, bước xuống bậc tam cấp và đến trước một ô cửa khác. Người đàn ông lấy chìa khóa mở cửa. Trong một thời gian mà Lêa cảm thấy như vô tận, họ đi qua những cái hành lang ngoắt ngoéo sụt lở, những cầu thang ọp ẹp, lên lên, xuống xuống, chui dưới những cái vòm lộng lẫy có ánh sáng điện. Hổn hển, Lêa dừng bước.

- Chúng ta ở đâu thế này?

- Ở dưới lầu Capitôn. Trong vùng Tuludơ cổ, rải rác có nhiều tầng hầm. Một số mang tiếng xấu vì trong thời Tôn giáo pháp đình , người ta dùng chúng làm phòng tra tấn. Nhưng trải qua các thế kỷ, nhiều hầm được dùng làm nơi trú ẩn. Từ đầu chiến tranh, cùng với vài ba đồng chí, chúng tôi đã củng cố, sửa sang, dọn dẹp lại và mở cửa thông với nhau.

Hai người im lặng đi một lúc nữa. Rồi, theo một lối hẹp mà khi đi qua phải cúi đầu, họ bước vào một căn phòng thênh thang xây gạch màu hồng với những cái vòm nhọn tuyệt đẹp và những bó đuốc sáng rực cắm trong nền cát. Sững sờ, Lêa đứng bất động, ngẩng đầu lên nhìn cái vòm theo kiểu cấu trúc gôtích, và từ từ quay tròn. Không thấy một ô cửa nào khác ngoài ô cửa họ mới đi qua. Ánh sáng lung linh càng làm tăng thêm vẻ bí ẩn và lộng lẫy của căn phòng.

Khi cúi xuống, Lêa nhìn thấy dọc các bức tường những chiếc bàn, những cái hòm, những tấm phản trên đó có một số người đàn ông đang nằm, quần áo xoàng xĩnh, có những người rất trẻ.

- Cô ngắm xong chưa? – Người bạn đồng hành hỏi Lêa.

- Tuyệt thật!

Một người bước tới gần.

- Sao anh đưa cô ấy tới đây?

- Thưa đồng chí chỉ huy, tôi nghĩ không có cách nào khác: tôi không thể để cô ấy rơi vào tay Lêcuyxăng. Đồng chí biết chúng làm gì đối với đàn bà chứ?

- Misen, anh khỏi lo, tôi xin đảm bảo cho cô ấy.

Ôi! Giọng nói…

- Ông bạn, nếu ông chịu trách nhiệm thì được.

- Tôi xin chịu trách nhiệm.

- Lôrăng!...

Hai bàn tay nắm lại và áp lên môi, Lêa vừa hoan hỉ vừa bàng hoàng nhìn người đàn ông mà nàng yêu thương tiến lại phía mình. Anh thay đổi biết chừng nào!

- Đúng, anh đây, Lêa!

- Lôrăng! – Nàng nhắc lại.

Anh kéo nàng lại và ôm vào vòng tay mình.

Giờ đây, đối với Lêa, không còn có gì tồn tại trên đời này ngoài cái sức ấm đang lan tỏa trên người nàng, cái hơi thở mơn man trên cổ nàng, cái giọng nói thầm chỉ gọi tên nàng. Nỗi hân hoan vẫn nguyên vẹn, khi Misen bảo họ:

- Đêm nay, cô ấy có thể ở lại, nhưng từ ngày mai, cô ấy phải đi thôi.

Ngày mai có quan hệ gì đối với nàng; cái quan hệ là giờ đây, vì giờ đây, nàng biết là anh yêu nàng, mặc dù anh hỏi:

- Cami và bé Saclơ có khỏe không?

- Khỏe. Như anh đã biết đấy, hai mẹ con cô ấy đến ở Môngtiac từ khi Giextapô kiểm soát Rôsơ- Blăngsơ. Bé Saclơ rất dễ thương, cháu giống anh lắm. Nó rất yêu em, em nghĩ thế.

- Ai mà chẳng yêu em? Làm sao anh có thể nói hết nỗi lòng anh cảm ơn em về tất cả những gì em làm giúp bọn anh?

- Thôi đi anh, tất cả những gì của em đều là của anh. Và mãi mãi như thế.

- Anh sợ sẽ phiền lụy tới em đấy.

- Chừng nào đại úy Crame còn ở trong nhà thì chẳng phiền lụy gì hết.

- Sao em có thể tin như thế được? Đã từng có bao nhiêu vụ tố giác?

- Ai sẽ tố giác chúng ta? Mọi người đều quen biết và yêu mến chúng ta.

- Em cả tin thật! Ngày nào cũng có những đồng chí bị xóm giềng, thậm chí cả bạn bè tố giác.

- Trong lúc ẩn náu ở phố Tôrơ, em nghe nói là có một tu sĩ dòng Đôminic bị bắt.

- Em yên tâm, không phải bác em đâu, mà là một người bạn của ông ấy, linh mục Bông đấy.

- Nhưng có thể lúc nãy chúng bắt bác em ở trong nhà thờ lớn.

- Chúng không bắt ai hết. Nhưng chắc chắn là có kẻ tố giác ông ấy.

- Thế bây giờ em phải làm gì?

- Trước mắt, em cứ nghỉ ngơi.

- Em vừa đói vừa khát.

- Em ngồi đây.

Lôrăng để Lêa ngồi vào bàn trên một chiếc thùng. Lát sau, anh mang một liễn xúp lớn, một ổ bánh mì, một giỏ đào, một chai vàng và hai chiếc cốc. Lêa vồ lấy ổ bánh mì đã ăn dở và hít sâu hương thơm ngọt ngào của bánh.

- Làm sao các anh có bánh thế này? Bánh của bọn em vừa đen vừa dai nhằng.

- Về cái ăn, bọn anh rất gặp may. Các bà nông dân ở chợ quảng trường Capitôn cung cấp thịt, bánh nhân mặn, rau xanh, pho mát và trái cây. Một ông già làm bánh ở Caraman cung cấp bánh mì và một người trồng nho trong vùng Vilơmuya thì cung cấp rượu vang. Lúc nào có tiền thì bọn anh trả. Đường dây của bọn anh không có mấy tiền bạc. Rồi đây đông thêm người thì sẽ thành vấn đề.

- Có tiếng ồn gì thế anh?

- Máy của bọn anh đấy. Bọn anh in phần lớn báo chí bí mật của vùng Tacnơ, Garon, Hêron và Ôđơ, lại thêm cả truyền đơn, phiếu thực phẩm giả và các thứ giấy tờ giả mạo.

- Nhưng nguy hiểm lắm!

- Bọn anh rất thận trọng và ở đây thực tế không có gì đáng ngại cả.

- Nhưng ở đây, các anh hoàn toàn bị bưng bít; chẳng khác nào một nhà giam.

- Em đừng nghĩ như vậy. Đây là cả một hệ thống đường đi lối lại vô hình, đường ngầm, bẫy sập, và cả hầm có nắp đậy nữa. Lòng đất Tuludơ, một trong số người trong bọn anh biết từ thuở nhỏ.

- Nếu họ biết, - Lêa cắt ngang lời Lôrăng – thì những người khác

cũng có thể biết.

- Đúng thế, và chính vì vậy nên bọn anh đã bịt những chỗ ra vào quen thuộc nhất, dễ dàng nhất.

- Thế còn lối ra vào ở phố Tôrơ?

- Đêm nay, người ta sẽ đánh sụt đất để bịt lại.

Vừa nói chuyện, Lêa vừa cắt một lát bánh mì to tướng và phết patê lên.

- Ngon quá.

- Anh chưa hề thấy ai ăn như em. Có thể nói tất cả ở em, vật chất lẫn tinh thần, đều tham gia vào bữa ăn.

- Anh thì không à? – Lêa hỏi lại, miệng vẫn nhồm nhoàm.

Lôrăng bật cười.

- Không, anh chắc là không.

- Thế là anh sai lầm. Mặc dù lúc này anh đang gặp may thì phải. Anh cũng giống như Cami. Cô ấy hầu như chẳng ăn gì hết. "Tôi không đói", nghe thật khó chịu khi bụng thì lép kẹp.

Nàng mỉm cười và chìa cốc ra.

- Anh rót cho em và chúng ta chạm cốc nào.

- Chạm cốc chúc mừng cái gì?

- Chúc mừng chúng ta. – Nàng vừa nói vừa nâng cốc.

- Chúc mừng chúng ta… và chúc mừng thắng lợi.

- Thế còn tôi, không ai mời tôi uống à?

Một người đàn ông, quần áo lôi thôi, đứng cạnh họ.

- Bác Ađriêng!

- Cha Đenmax!

Ađriêng bật cười trước vẻ sửng sốt của họ.

- Chào hai cháu. – Ông vừa nói vừa ngồi xuống một mặt hòm.

Lêa đưa ông một cốc vang, ông uống hết một hơi, và nói tiếp:

- Bác sợ khiếp vía khi thấy nhà thờ lớn bị theo dõi. Nếu chúng bắt được cháu thì bác đến ân hận suốt đời.

- Giắckê ghê thật. – Lôrăng nói thêm. – Cậu ta đã kịp đón cô ấy về tận đây.

Lêa không ngớt chăm chăm nhìn ông bác.

- Nếu gặp bác trong bộ quần áo thế này thì chắc hẳn cháu không sao nhận ra được và phải bỏ chạy thôi.

- Cháu không thích bác cải trang như thế này sao? Tuyệt vời đấy chứ. Bác hòa lẫn hoàn toàn vào đám đông những người khốn khổ đứng xin bố thí trên sân nhà thờ Xanh-Xecnanh.

Quả là không sao nhận ra được nhà truyền giáo thanh nhã mà những lời giáo huấn được tín đồ trên thế giới truyền tụng, ông tu sĩ dòng Đôminic mà mọi người dân Boócđô đều biết: ông cải trang thành một tên du đãng, cáu bẩn, râu ria lem luốc, chiếc quần kỳ dị buộc bằng một sợi dây, chiếc mũ phớt nhợt nhạt, méo mó, chân không tất xỏ trong đôi giày lính khủng khiếp.

- Thưa bác, cháu chưa thấy bác để râu bao giờ.

- Chính bác cũng ngạc nhiên kia đấy, bác chưa bao giờ nghĩ là mình già nua đến thế này. Cháu hãy nghe kỹ bác nói: bác không

thể nán lại đây lâu, bác phải đi, đêm nay có bố trí một vụ nhảy dù. Bác bảo cháu tới đây vì nhiều lý do. Lôrăng, cháu cứ ở lại, không có gì là bí mật với cháu đâu. – Ông quay sang nói với Lôrăng rồi lại tiếp tục bảo Lêa – Càng ngày cháu càng phải thận trọng. Bọn chúng sẽ tăng cường việc kiểm soát các đường giới tuyến. Cháu lại phải đi tận Côđrô để chuyển thư. Chủ sự và cô gái ở bưu điện đều là người của chúng ta. Cami và cháu sẽ đi lần lượt và năm lần thì đi cùng với nhau một lần. Thỉnh thoảng, phải trao thư tận tay. Trong trường hợp ấy, ông bà Đơbray sẽ chỉ dẫn cho cháu. Nếu ngày mai cháu nghe trên đài Luân Đôn câu: "Xinvi thích món nấm Pari", thì câu đó nghĩa là đừng đi Côđrô nữa. Cháu sẽ nhận được báo và truyền đơn qua bưu điện để mang đi phân phát. Cháu có mang tới đây một chiếc va li con phải không?

- Nó kia. – Lêa vừa nói, vừa chỉ va li.

- Tốt lắm. Những thứ cháu sắp mang đi là thứ nguy hiểm đấy. Cháu có thể từ chối không mang. Nếu có một người khác thay cháu thì bác không nhờ tới cháu.

- Thứ gì thế hả bác?

- Một cái đài thu-phát mà cháu phải mang đến tiệm Ôlive ở Lăngggông.

- Ở đấy nhan nhản sĩ quan Đức cơ mà!

- Chính vì thế mà đấy là địa điểm lý tưởng. Sau khi ở đấy trở về một hôm, cháu sẽ bỏ máy vào chiếc giỏ cháu vẫn thường dùng đi mua sắm và buộc lên cái đèo hàng sau xe đạp. Hôm ấy là phiên chợ. Cháu sẽ đi sớm và có thể mua đủ thứ: rau xanh và hoa quả. Cháu sẽ như thể tình cờ gặp Coocđô, ông già lo công việc tiếp phẩm của tiệm Ôlive mà cháu đã biết. Ông ấy sẽ hỏi thăm tin tức cha cháu và bảo cháu là ông có chút quà mọn cho con gái người bạn cố tri của ông. Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới khách sạn. Tới đấy, ông ấy sẽ mang giỏ của cháu đi. Khi ông ấy trả lại thì giỏ sẽ nhẹ hơn nhưng thấy nó vẫn đầy như cũ. Dĩ nhiên cháu sẽ thấy ba cái âu thịt vịt ướp mỡ và một âu đựng nấm.

- Nghe bác nói, cháu thèm đến rỏ dãi. Vì thịt vịt ướp mỡ. – Lêa

vừa đáp vừa mỉm cười – Cháu sẵn sàng làm bất cứ việc gì.

- Cháu sẽ cảm ơn Coocđô nhiệt liệt và ra về. Khó nhất là ở ga Lănggông. Trưởng ga là một người có cảm tình với chúng ta, nhưng bác vẫn không muốn nói rõ với ông ta.

- Cháu quen ông ấy, cháu vẫn thường mang thư của con trai ông tới cho ông. Hễ trông thấy cháu là ông ấy tìm cách làm cho bọn hiến binh và hải quan đi ra chỗ khác. Chắc sẽ ổn cả thôi. Ông ấy sẽ gửi xe đạp cho cháu và giúp cháu buộc va li.

- Bác thấy có thể ổn đấy. Lôrăng, cháu nghĩ thế nào?

- Cháu cũng thấy như thế.

- Nhưng dẫu sao người sẽ sử dụng máy phát cũng không phải là ông lão Coocđô, phải không bác?

- Không, một nghệ sĩ dương cầm đã từ Luân Đôn nhảy dù xuống tối qua.

- Một nghệ sĩ dương cầm?

- Đúng, đó là cách gọi người phát tin.

- Người đó ở đâu?

- Cháu không cần biết. Cháu chỉ cần tiếp xúc với Coocđô. Nếu cần truyền đi một tin tức mà cháu cho là quan trọng thì cháu báo cho ông lão, ông ấy sẽ tin cho bác và sẽ nói lại với cháu cháu phải làm gì. Cháu đã hiểu rõ chưa.

- Đã.

- Nếu bị bắt, cháu đừng làm kiểu anh hùng, mà cố gắng hết sức kéo dài công việc hỏi cung ra để bác có thì giờ bàn cách hành động.

- Cháu sẽ cố gắng.

- Việc khác: trong vòng bất hợp pháp, tên bác là Anbe Đuyvan. Bây giờ bác phải đi có việc.

Ađriêng Đenmax đứng dậy và nhìn chòng chọc một lát vào mắt cô cháu gái.

- Bác Ađriêng, bác khỏi lo, mọi việc sẽ đâu vào đấy. – Lêa nói và sà vào vòng tay ông.

- Cầu Chúa phù hộ cháu. – Ông bảo và quay sang Lôrăng – Tạm biệt Lôrăng.

- Tạm biệt cha.

Sau khi ông tu sĩ đi ra, Lêa và Lôrăng im lặng một lúc lâu, Lêa ghé sát tai Lôrăng:

- Hố xí đâu anh?

- Em sẽ thấy là không sao đâu. Em cầm lấy chiếc đèn điện này. Đi hết hành lang thứ hai bên phải, rồi lại rẽ phải, thì gặp một căn buồng: hố xí đấy. Chiếc xẻng trong đó dùng để xúc cát lấp lại, giống như kiểu mèo ấy.

Khi Lêa trở lại thì Lôrăng đang thử cò cây súng ngắn.

- Những căn hầm kỳ lạ thật. Anh đưa em đi xem nào.

Lôrăng lấy một cây đuốc và hai người bước qua các lỗ trong tường.

- Phòng này chỉ có một lỗ ra vào thôi à? – Lêa hỏi.

- Không, còn một lỗ nữa, nhưng đến bước đường cùng mới được dùng.

- Em thích có nhiều chỗ ra vào cơ, em có cảm giác bị nhốt thực sự. Còn anh thì không thấy thế à?

- Quen đi thôi. Nhưng anh ít khi ở đây. Em đến đây nhìn các bức tường này.

- Những dòng chữ ghi trên tường để làm gì thế?

- Căn phòng này đã được dùng làm nhà giam ở nhiều thời kỳ khác nhau.

Lêa đọc:

"1763, đã năm năm rồi; 1848, Anêli, anh yêu em; nhà vua muôn năm, cái chết muôn năm".

Rồi hỏi:

- Lúc nãy anh nhắc tới Lêcuyxăng là ai thế?

- Là một cựu sĩ quan Hải quân, quê ở thượng Garon. Ngày đình chiến, hắn sang Anh. Sau vụ Mexen-Kêbia, hắn bị người Anh bắt giam, sau đó trở về Pháp. Hắn là một tên ngạo mạn, cực kỳ chống Anh và chống cộng, nhưng vẫn không có nghĩa lý gì so với tinh thần chống Do Thái cuồng nhiệt của hắn. Anh kể cho em nghe câu chuyện này thì em sẽ rõ: bọn sinh viên chống Do Thái ở trường Đại học y khoa Tuludơ đã tặng hắn một chiếc huy hiệu Đavit lằm bằng da thuộc lấy trên xác người Do Thái.

- Khủng khiếp thật.

- Khi say rượu, hắn thích thú chỉ chiếc huy hiệu và bảo: "Da ở mông đấy". Chính hắn đã được Xaiviê Valat bổ nhiệm làm giám đốc Do Thái vụ Tuludơ. Đã một năm nay, cùng với một lũ cũng dơ bẩn như hắn và được hắn nuôi dưỡng cực kỳ sang trọng, hắn săn đuổi người Do Thái và những người khủng bố.

Hai người im lặng bước đi một lát.

- Anh ở chỗ này đây: mấy cuốn sách, một ít chăn nệm và một cây đèn dầu. Anh đến đây khi cảm thấy cần tĩnh tâm hay sao một

công việc khó khăn. – Lôrăng vừa nói vừa kéo một tấm màn gió đã bạc màu.

Một căn phòng rất bé, chỉ trổ một cái cửa hình vòng cung nhọn, nền đất rải một lớp cát mịn. Lỗ chỗ trên tường bằng gạch màu hồng có những vết đạn bắn. Chỗ ngủ của Lôrăng trong một góc. Lêa quỳ xuống trên đống chăn nệm, ánh mắt bỗng nhiên chăm chú nhìn anh cắm cây đuốc vào cát: anh bỗng có vẻ bối rối, khổ sở.

- Anh lại đây với em.

Anh lắc đầu.

- Anh lại đây, em van anh.

Miễn cưỡng, anh bước tới. Lêa kéo anh và anh ngã quỳ xuống cạnh nàng.

- Từ khi tới đây em chỉ ngong ngóng được ở một mình với anh.

- Không nên.

- Vì sao? Anh yêu em và em yêu anh. Có thể ngày mai, anh bị bắt, bị thương hay… Em không thể chịu được là không hoàn toàn thuộc về anh, là chỉ có vài nụ hôn làm kỉ niệm. Không… anh đừng nói gì hết, vì anh chỉ nói những điều dại dột hoặc tệ hơn nữa, những điều chán ngấy. Chỉ là nhân tình của anh không thôi, em thấy cũng chẳng sao. Em muốn anh là người yêu của em vì anh không muốn là chồng của em.

- Em đừng nói nữa…

- Vì sao em lại không nói? Thèm muốn anh và nói với anh điều đó, em thấy chẳng có gì xấu hổ. Chiến tranh đã làm thay đổi nhiều lắm thái độ của bọn con gái chúng em. Trước kia, có lẽ em không dám nói thế với anh… Mặc dù… Không, có lẽ em cũng không khác mấy đâu: có lẽ cũng như hôm nay, em vẫn nói với anh là em yêu anh, em muốn làm tình với anh, và không một ai, không có gì có thể ngăn cản em.

http://tieulun.hopto.org

Lêa cởi tấm áo dài màu xanh nước biển.

Lôrăng không sao dời mắt khỏi cái thân hình lộng lẫy kia, cái bộ ngực có sức thu hút đôi bàn tay kia. Làm sao có thể cưỡng lại những ngón tay khéo léo kia đang mở khuy áo sơ mi anh rồi đến thắt lưng anh? Anh đứng dậy và nhẩy lùi ra phía sau.

- Lêa, chúng ta không nên.

Nàng trườn trên đầu gối đến cạnh anh.

Ánh sáng ngọn đuốc, cái vòm tò vò muôn thuở, lớp cát nàng chậm rãi trườn trên đó như một con thú nắm chắc con mồi, mái tóc xõa tung, cặp vú khẽ đung đưa, lưng uốn cong lại với cặp đùi thon thả, tất cả khiến người đàn ông trước mặt nàng có cảm giác đang ở buổi bình minh của lịch sử khi người đàn bà nguyên thủy chọn bạn đời của mình.

Khi hai bàn tay mạnh khỏe và run rẩy bíu chặt lấy anh, Lôrăng không cưỡng lại nữa.

Anh những muốn sự vuốt ve ấy kéo dài mãi mãi nhưng vẫn dứt ra khỏi. "Không đâu!" Lêa kêu lên.

Nhưng tiếng kêu phản đối nhường ngay cho tiếng kêu hoan lạc khi anh thâm nhập thịt da nàng.

Lớp cát trắng dính vào cơ thể im lìm của họ khiến hai người như những pho tượng đá. Lêa mở mắt đầu tiên, quay sang nhìn người yêu vừa âu yếm vừa kiêu hãnh: anh đã thuộc về nàng, thực sự thuộc về nàng. Cami tội nghiệp! Cô ấy có nghĩa lý gì đối với tình yêu của nàng và chàng! Từ nay, không có gì có thể chia rẽ họ nữa. Thế nhưng nàng như cảm thấy một nỗi thất vọng mà nàng không sao hiểu nổi vì đâu. Chưa bao giờ nàng hoàn toàn phó thác tới mức đấy. Không phải nàng chỉ hiến dâng thể xác cho Lôrăng, mà là cả linh hồn nàng nữa. Không phải như đối với Phrăngxoa hay Machiax. Với họ, chỉ thịt da nàng hiện diện, nhưng với người đàn ông nàng yêu thương này, chỉ có con tim nàng được thỏa mãn. Sau cơn hoan lạc, anh tỏ ra dịu dàng, âu yếm quá âu yếm, quá dịu dàng nên không thỏa mãn được dục

vọng của nàng. Một lần nữa, nàng lại muốn được anh chiếm đoạt, muốn bàn tay anh mang lại vừa khoái cảm vừa đớn đau, muốn thịt da anh khuấy động thịt da nàng không thương tiếc; nhưng một nỗi thẹn thùng đột ngột không cho phép nàng đòi hỏi anh.

Chàng đẹp biết chừng nào với mái tóc màu hung, với những đường nét thanh tú trên khuôn mặt, với sắc da láng bóng. Hai mắt nhắm lại, trông chàng như một đứa trẻ. Khi chàng mở mắt, nàng hết sứ hoan hỉ.

- Em yêu, em tha lỗi cho anh. – Chàng thì thầm, đôi môi lướt nhẹ trên cổ nàng.

"Tha lỗi cho anh? Sao? Anh điên rồi!". Nàng nằm dài bên người chàng trong lòng dâng lên một niềm hạnh phúc vô biên. Hai ánh mắt bắt gặp nhau trong say sưa, chìm đắm. Một niềm khoái cảm khiến Lêa rùng mình.

Bỗng có tiếng gọi, đưa họ trở về thực tại.

- Tôi đến ngay. – Lôrăng đáp lại và khẽ ẩy Lêa ra.

Nàng vẫn bíu chặt lấy chàng.

- Em yêu, anh phải đi đây. Em có thể nghỉ lại đêm ở đây không? Em có sợ không?

- Không. Nhưng anh có nhất thiết phải đi không?

- Phải đi.

Lôrăng vội vã mặc quần áo, một bộ quần áo giống như của một công nhân nông nghiệp: màu xanh lẫn màu nâu, và một chiếc mũ bêrê. Không còn một chút dấu vết của chàng trai trang nhã mùa hè 39 đã từng cùng nàng dạo chơi trên những nẻo đường vô tận trong khu rừng ở Lăngđơ.

- Anh đẹp trai lắm.

Anh mỉm cười, cúi xuống sát nàng.

- Em yêu, anh muốn em biết rằng không bao giờ anh có thể quên những giờ phút chúng ta vừa sống với nhau, mặc dù anh cảm thấy xấu hổ đã lợi dụng tình thế và tình cảm của em đối với anh.

- Nhưng, chính em,…

- Anh biết, nhưng anh không nên, đối với cả em lẫn Cami.

- Nhưng anh không yêu cô ấy; chính em mới là người anh yêu.

- Đúng, anh yêu em. Anh nghĩ là em không thể hiểu tình cảm của anh đối với Cami. Cô ấy vừa là em gái anh, con gái anh, vừa là vợ anh. Cô ấy yếu đuối, cô ấy cần có anh và anh biết là anh không thể sống thiếu cô ấy. Em đừng nhìn anh như thế. Anh muốn em hiểu rằng Cami và anh cùng một loại người, cùng yêu mến những điều giống nhau, cùng thích những cuốn sách như nhau, cùng có một cách sống như nhau…

- Anh đã từng bảo em như vậy. Anh sẽ thấy, em sẽ đổi thay: em sẽ yêu những gì anh yêu, em sẽ đọc những cuốn sách anh đọc, sẽ sống theo cách của anh, em cũng sẽ là em gái anh, con gái anh, vợ anh và người tình của anh. Em sẽ là một người đàn bà làm việc thiện nếu anh thích. Em có thể làm mọi việc để giữ anh lại với em.

- Em đừng nói nữa, em làm anh sợ.

- Anh hèn nhát hay sao?

- Đối với em thì đúng.

- Em không muốn thế, em muốn anh dũng cảm, muốn bao giờ cũng được chiêm ngưỡng anh.

- Anh sẽ cố gắng không làm em thấy vọng. Em ngủ đi, sáng mai,

em sẽ phải dậy sớm. Em hứa với anh là không làm điều gì khinh suất đi.

- Em xin hứa. Giờ đây em là bất khả chiến thắng! Anh cũng vậy, anh phải thận trọng, em sẽ không tha thứ cho anh đâu nếu anh xảy ra chuyện gì.

Hai người chỉ hôn nhau một nụ hôn, nhưng gửi gắm vào trong đó tất cả những gì họ không nói thành lời.

Đặt tay lên tấm màn gió, Lôrăng đứng lại, quay về phía Lêa nhưng không nhìn nàng.

- Em chớ quên là anh phó thác Cami cho em. Em hãy trông nom cô ấy. Anh có thể trông cậy vào em, phải không em?

***

Lôrăng đi trên cát không nghe tiếng chân bước. Bầu không khí im phăng phắc, trước đây, Lêa chưa nhận thấy tới mức này. "Sự im lặng trong nấm mồ". – Nàng thầm nghĩ, rồi rúc vào mền.

Khi được đánh thức, nàng có cảm giác như vừa mới ngủ và sẽ không bao giờ dậy nổi nữa vì người đau như dần!

***

Giăckê, chàng trai dẫn đường Lêa hôm trước, đưa nàng ra ga, mang giúp nàng va li và túi du lịch. Anh dễ dàng tìm cho nàng một chỗ ngồi trong toa tàu hạng ba. Anh chuồi va li dưới gầm ghế và bỏ túi vào tấm lưới trên đầu.

Họ đến sớm nên có thì giờ để đi lại trong hành lang và hút thuốc. Đã vài tháng nay, Lêa quen hút, một phần vì Phrăngxoadơ để thuốc là khắp nơi: nàng kiếm được thuốc không khó khăn gì.

- Tôi không cho va li lên giá vì tôi sợ cô không bỏ xuống nổi, còn nếu có người giúp thì họ sẽ thấy nó nặng một các khác thường. Trong túi du lịch, dưới lớp pho mát và xúc xích, có truyền đơn và những số báo Giải phóng và Liên minh của chúng ta. Cô sẽ cho

lưu hành trong vùng. Đây là số ngày 23 tháng 6, trong đó có in lời tuyên bố của tướng đờ Gôn. Nếu cô chưa đọc thì nên đọc, có ích đấy.

- Thế anh muốn chúng bắn chết tôi à?

- Nếu xảy ra như vậy đối với một cô gái xinh đẹp như cô thì tiếc lắm. Trên tàu, có hai đồng chí chúng tôi, họ sẵn sàng can thiệp trong trường hợp lâm nguy. Nếu thấy có nguy cơ bị bắt thì cô bỏ mặc hành lý. Họ sẽ đánh lạc hướng để tẩu tán đi. Nếu bị hỏi thì cô cứ bảo là cô bị mất trộm. Cô hiểu chứ?

- Tôi hiểu.

Một tiếng còi vang lên.

- Tàu khởi hành đấy. Chúc cô may mắn.

Chàng trai nhảy lẹ xuống.

Cúi người qua cửa sổ, Lêa vẫy tay một lúc lâu.

- Phải xa người tình thì buồn thật! – Một giọng nói người Đức cất lên sau lưng nàng.

Lêa quay lại, hai chân bỗng mềm nhũn.

Nhưng viên sĩ quan người Đức tươi cười bước qua sàn tàu bề bộn không nói gì thêm. Tim đập rộn ràng, nàng quay lại ngồi vào ghế.

***

"Đến ga Lănggông rồi". Loa phóng thanh nhà ga vang lên "Đây là đường giới tuyến. Tàu dừng bánh bốn lăm phút. Mời tất cả hành khách mang hành lý xuống".
Lêa để mọi người xuống trước. Chiếc va li nặng quá! Giá ông trưởng ga Lôriô có mặt trên sân ga! Đứng trên bậc lên xuống, nàng cố tìm xem có ai quen trong đám đông đang chen chúc không; và tay cầm giấy tờ, nàng chờ người ta kiểm soát. Bỗng

nàng thấy mấy nhân viên hải quan Đức bước lên những toa tàu đã hết khách để lục soát. Một sĩ quan cùng đi với họ.

- Trung úy Hăngcơ.

- Cô Lêa! Cô làm gì ở đây?

- Chào trung úy. Tôi nhìn xem có ai quen không để nhờ giúp tôi xách chiếc va li rất nặng này.

- Để tôi giúp cô. Quả là nặng thật. Cái gì ở trong va li vậy, nặng như chì ấy?

- Ông nói gần đúng. Một khẩu đại bác tháo rời ra đấy!

- Cô đừng đùa những chuyện như thế, ngày nào người ta cũng bắt được những kẻ chuyên chở những thứ bất hợp pháp.

- Thế sách có thuộc những thứ bất hợp pháp không?

- Có một số.

- Hôm sau tôi phải hỏi ông là những cuốn nào.

Đang nói thì họ ra đến cửa ga. Lêa làm như muốn đi về phía người ta đang lục soát hành khách nữ.

- *Es ist nutzlich, Fraulein, das Madchen ist mit mir*. – Hăngcơ bảo một trong hai người phụ nữ kiểm soát.

Lôriô bước tới trên sân ga:

- Chào cô Đenmax, để tôi đi lấy xe đạp cho cô. Chào ông trung úy.

- Chào ông Lôriô. Tôi phải trở ra sân ga. Ông giúp cô Đenmax cho hành lý lên xe đạp – Hăngcơ vừa nói vừa trao va li cho ông…

Trung úy Hăngcơ đã nói sõi tiếng Pháp.

***

Chiếc xe đạp mất thăng bằng vì chiếc va li và cái túi du lịch, chòng chành không ngớt. Thở hổn hển, mặt đỏ gay gắt, Lêa bước xuống xe và đẩy về nhà. Người nàng gặp đầu tiên là ông bố. Ông như đang trong tâm trạng cực kỳ bối rối: nàng cố dựa xe vào tường để lấy lại hơi thở.

- Quân khốn nạn… đồ dòi bọ… Idaben sẽ đuổi cô đi thôi…

- Gì thế ba!

- Má con đâu? Ba phải nói chuyện với bà ngay lập tức.

- Nhưng thưa ba…

- Không có "nhưng thưa ba" gì hết, con đi tìm má đi. Ba cần nói với bà một điều quan trọng.

Lêa đưa tay lên vầng trán đẫm mồ hôi, trong người bỗng rã rời vì cơn mệt mỏi vừa trải qua: ông bố đòi mẹ nàng đã quá cố, chiếc va li nặng trình trịch, Lôrăng với cuộc ái ân, trung úy Hăngcơ mang hành lý giúp nàng, cái vòm hầm kiểu gôtich ở Tuludơ, ông bác ăn mặc rách rưới, chiếc huy hiệu bằng da người Do Thái và Cami đang dang tay về phía nàng… Nàng khuỵu xuống dưới chân Pie Đenmax.

Lêa mở mắt, thấy đầu mình đặt trên gối bà Ruýt, còn Cami thì đang vỗ vỗ bên thái dương nàng với một chiếc khăn ướt chị thấm nước lã trong một cái thau trên tay Lôrơ. Hai mắt nàng trừng trừng vì kinh hoàng, cha nàng vừa khóc vừa hỏi Phaya:

- Sao, con bé con tôi không chết chứ? Nếu nó chết thì mẹ nó sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi đâu.

- Xin ông đừng lo. – Bà Ruýt nói – Chỉ là say nắng thôi. Ai lại trời nắng thế này đi xe đạp không nón mũ gì cả!

- Không sao cả đâu, ba, ba đừng lo. Lôrơ, em chăm sóc ba cho chị.

Lêa chỉ khó chịu một lát. Cami dìu nàng dậy rất nhanh.

- Tôi ân hận đã làm mọi người lo sợ. Bà Ruýt nói đúng: chỉ vì nắng thôi mà. Va li và xắc của tôi đâu rồi?

- Phaya mang vào nhà.

- Nhanh lên, phải theo kịp ông ta.

***

Họ gặp ông lão trong bếp.

- Cô Lêa, tôi không biết hành lý cô có những gì mà nặng thế. Để tôi mang lên phòng cho cô.

- Không, cảm ơn ông để tôi tự mang lấy.

- Nhưng, nó quá nặng đối với cô đấy.

Lêa không dám nói thêm sợ ông lão nghi ngờ. Nàng đi theo lão vào trong phòng trẻ con.

- Cảm ơn ông Phaya, cảm ơn nhiều lắm.

- Có gì đâu, thưa cô.

Cami và Ruýt bước vào. Ruýt mang theo một cái cốc.

- Cô uống cái này đi cho đỡ mệt.

Lêa im lặng uống.

- Bây giờ cô đi nằm nghỉ.

- Nhưng…

- Đừng bàn cãi gì cả, có lẽ cô bị say nắng đấy.

- Bà đừng sợ, bà Ruýt, để tôi lo cho chị ấy. Bà xem ông Đenmax thế nào rồi.

Lêa nằm trên giường, mắt nhắm lại để khỏi nhìn thấy Cami:

- Từ khi chị đi, tôi sợ quá, không ngủ được. Hễ thiếp đi là thấy chị và Lôrăng gặp tai nạn, khủng khiếp quá!

Vừa nói, Cami vừa cởi tất và vuốt ve đôi chân Lêa. Nàng muốn kêu lên và đứng dậy:

- Tôi có gặp Lôrăng ở Tuludơ.

Cami đứng bật dậy.

- Chị may mắn quá. Anh ấy có khỏe mạnh không? Chị nói những gì với anh ấy?
Một ý nghĩ độc ác dâng lên trong lòng Lêa. Có nên nói hết, nói rõ nàng và Lôrăng yêu nhau không? Vẻ mệt mỏi và căng thẳng trên gương mặt nhỏ nhắn của Cami ngăn nàng lại.

- Anh ấy rất khỏe. Anh nhờ tôi nói với cô là anh ấy rất nhớ cô và bé Saclơ, dặn cô đừng lo lắng gì cho anh.

- Làm sao tôi không thể lo lắng cho anh ấy được.

- Tôi cũng gặp bác Ađriêng. Bác ấy giao cho tôi một nhiệm vụ và có những chỉ thị mới cho tôi về chuyện thư tín.

- Tôi có thể giúp chị trong công việc được không?

- Không.

- Tôi lo lắng về ba chị. Từ tối hôm qua, bác thay đổi hẳn: đe dọa, chửi bới… Tôi cố nói chuyện với bác, hỏi bác xem có chuyện gì, nhưng bác chỉ nhắc đi nhắc lại: “Idaben sẽ bảo cho”. Tôi ngỡ có

lúc bác cãi vã với Phaya, như vẫn thường xảy ra, nhưng Phaya cam đoan với tôi là cuộc cãi vã cuối cùng xảy ra từ tuần trước. Cả bà Ruýt lẫn bà Becnađet đều không biết gì hết; còn Phrăngxoadơ thì trực ở bệnh viện đã ba ngày nay. Hình như chỉ có một mình Lôrơ biết tình hình, nhưng cô bé không chịu nói gì hết và nấp kín trong buồng, tôi nghe cô ấy khóc.

- Để tôi đi gặp nó xem sao.

- Chị hãy nghỉ đã.

- Không, tôi linh cảm có điều gì nghiêm trọng. Tôi sợ cho ba tôi.

Lêa đi tìm em gái khắp nhà nhưng không thấy đâu hết.

Mãi đến bữa ăn tối, Lêa mới gặp Lôrơ. Hai mắt cô bé đỏ ngầu. Không có ai thấy đói. Lêa không ngớt nhìn bố, ông có vẻ bình tĩnh hơn, nhưng một vẻ bình tĩnh hầu như đáng lo ngại hơn cả sự hốt hoảng buổi chiều. Vừa ăn xong, Lêa khoác tay em gái kéo đi.

- Em đi một vòng với chị, chị muốn nói chuyện với em.

Lôrơ lúc đầu muốn thoái thác nhưng rồi đành nghe lời. Hai chị em bước ra mái hiên. Cả vùng thung lũng như im lìm trong ánh nắng mặt trời còn rất nóng. Họ ngồi lên bức tường nhỏ dưới bóng cây đậu tía.

- Có việc gì xảy ra mà ba bị kích động đến thế?

Lôrơ cúi đầu. Hai giọt lệ rơi xuống hai bàn tay đặt lên đầu gối.

- Em đừng khóc nữa. Em nói cho chị biết tình hình gì đã xảy ra.

Lôrơ ôm choàng lấy cổ chị gái và nức nở.

- Không bao giờ em dám nói đâu, nhất là với chị.

http://tieulun.hopto.org

- Vì sao, nhất là với chị.

- Vì chị không thể hiểu đâu.

- Hiểu cái gì?

Lôrơ càng nức nở.

- Em nói đi, chị van em,, em hãy nghĩ tới ba.

- Ồ! Cái nghiêm trọng nhất không phải là về ba.

“Con bé muốn nói gì?”. Bực mình, Lêa lắc mạnh em.

- Thế là thế nào? Có gì nghiêm trọng hơn vậy.

- Phrăngxoadơ - Cô bé lúng túng.

- Phrăngxoadơ…

- Phrăngxoadơ và Ôttô.

- Phrăngxoadơ và Ôttô? Em nói cho rõ nào, chị không hiểu gì cả.

- Hai người muốn cưới nhau.

- Cưới nhau?

- Vâng. Hôm qua, ông đại úy đã tìm đến ba.

- Chị hiểu. Và dĩ nhiên ba từ chối chứ gì.

- Em chắc như vậy, em biết là chị sẽ không hiểu đâu và Phrăngxoadơ không hy vọng được chị giúp đỡ gì đâu. Em bảo chị ấy như vậy nhưng chị ấy nhắc đi nhắc lại: “Em nhầm rồi, Lêa có kinh nghiệm dấy, chị ấy biết thế nào là tình yêu đấy”. Em bảo

không phải thế, vì chị chưa biết gì về tình yêu cả, còn nếu muốn được khuyên nhủ và giúp đỡ thì Phrăngxoadơ nên gặp chị Cami.

Thái độ táo bạo của Lôrơ làm Lêa kinh ngạc.

- Ngoài mảnh đất Môngtiac ra, em biết chị chẳng yêu gì hết. Anh Machiax tội nghiệp biết rõ điều đó. Và cũng chính vì vậy mà anh ấy đã ra đi.

- Em đừng để Machiax dính dáng gì vào đây hết. Đây là chuyện yêu đương bẩn thỉu của Phrăngxoadơ với một tên Đức.

- Về điều này nữa, em cũng biết chắc… Chị chỉ tin tưởng đờ Gôn của chị và những kẻ khủng bố mà ông ta phái từ Luân Đôn về để phá hoại đường dây điện thoại, đánh sập xe lửa và giết hại những người vô tội.

- Giết hại những người vô tội! Kẻ thù xâm chiếm nước ta, làm cho dân ta đói khát, cầm tù, lưu đày họ, mà mày bảo là vô tội ư? Nếu không có quân "vô tội" ấy thì má đã không chết, ba không điên, bác Ađriêng và Lôrăng không phải trốn tránh…

- Chính lỗi tại họ, họ là những kẻ phản loạn.

- Những kẻ phản loạn? Những người chiến đấu vì danh dự của nước Pháp mà là phản loạn?

- Đấy là những từ, những từ to tát trống rỗng. Hiện thân của danh dự nước Pháp là ngài Thống chế.

- Im đi, mày chỉ là một con bé dại dột, ngu ngốc. Thống chế của mày là kẻ đồng lõa với Hítle.

- Không đúng, ngài hy sinh cho nước Pháp.

- Hay ho thật, cái mà nước Pháp cần, là một quân đội trang bị đầy đủ và một thủ lĩnh tiếp tục cuộc chiến đấu.

- Chị thóa mạ một ông già.

- Thì đã sao? Nếu xử sự như một đứa khốn nạn thì một người già có quyền được tha thứ không? Trái lại, chị thấy như thế thì tội lỗi đến hai lần. Ông ta đã lợi dụng uy tín của vị anh hùng trong chiến tranh 14 để chịu cái nhục đình chiến hôm nay.

- Không có đình chiến thì hàng trăm nghìn người sẽ chết dưới bom đạn như má.

- Nói tới "Má", Lôrơ lại nức nở. Lêa ôm đầu em vào lòng.

- Có lẽ em nói đúng, chị không biết sẽ ra sao nữa. Trong trường hợp như thế này, giá có má thì má sẽ xử sự thế nào?

Hai chị em im lặng, đau đớn, đầu cúi thấp, hai chân buông thõng.

- Lôrơ này, Phrăngxoadơ mà lấy một người Đức em không thấy chướng hay sao?

- Có chút ít. – Cô bé công nhận. – Nhưng vì họ yêu nhau.

- Thì họ chờ cho hết chiến tranh.

- Không được.

- Sao không được.

- Vì Phrăngxoadơ chờ một đứa bé ra đời.

- Ồ! Không…

- Có.

Lêa đứng vụt dậy. Xa xa, dải đất đen sẫm vùng Lăngdơ chắn ngang chân trời. Từ dòng sông Garon bốc lên một làn sương mỏng nhẹ lan tỏa đến Lănggông.

- Tội nghiệp Phrăngxoadơ. – Nàng lẩm bẩm.

Lôrơ nghe thấy tiếng nàng.

- Chị Lêa, chị hãy giúp chị ấy. Chị hãy nói với ba; ba sẽ nghe chị đấy.

- Chị không tin. Bây giờ ba xa chúng ta quá rồi.

- Chị cứ thử xem, em van chị, chị cứ thử xem.

- Giá Phrăngxoadơ có nhà, chị có thể nói chuyện với chị ấy, hỏi xem thực sự chị ấy muốn gì.

- Chị hãy nói với ba đi. Cần được ba cho phép, nêu không, chị Phrăngxoadơ sẽ tự tử đấy.

- Em đừng nói những điều dại dột.

- Không phải dại dột đâu. Em cam đoan với chị là chị ấy tuyệt vọng đấy.

- Chị hứa với em là sẽ làm hết sức mình. Bây giờ, em để chị suy nghĩ . Em đi tìm chị Cami cho chị.

- Em đi đây.

Rồi, sau một thoáng ngập ngừng, Lôrơ hôn má chị.

- Cảm ơn Lêa.

***

Lát sau, Cami đến gặp. Lêa nói vắn tắt tình hình với chị.

- Tôi thấy mình có lỗi. – Cami lên tiếng – Chúng ta đã không làm gì cả.

- Chúng ta có thể làm gì?

- Âu yếm chị ấy, để chị ấy thổ lộ tâm tình.

- Tôi biết tính chị ấy, dù thế nào đi nữa, chị ấy cũng chẳng thay đổi đâu. Mai, tôi đi chợ Lănggông; lúc về, tôi sẽ ghé thăm chị ấy ở bệnh viện, và theo những lời chị ấy cho biết, tôi sẽ nói chuyện với ba tôi. Tối nay, tôi mệt quá. Tạm biệt Cami.

- Tạm biệt, Lêa thân mến.

***

- Cô Lêa, cô nếm thử món thịt ướp này rồi cho tôi biết ngon dở ra sao. – Ông lão Coocđô vừa nói vừa trao chiếc giỏ cho Lêa.

- Cám ơn ông nhiều lắm, ba tôi chắc sẽ rất vui, ông cụ vốn thích ăn ngon mà.

- Cô cho tôi gửi lời chào ông cụ, tôi sẽ rất sung sướng nay mai được gặp cụ.

- Tôi sẽ nói. – Một lần nữa, rất cảm ơn ông. – Tạm biệt, ông Coocđô.

Lêa bước ra khỏi quán ăn, tay xách chiếc giỏ lớn trên đậy một tấm vải có sọc đỏ. Bên cạnh chiếc xe đạp của nàng dựng vào tường, có một người lính Đức.

- Cô để chiếc xe đạp đẹp thế này ở đây là không cẩn thận đấy. Nhiều kẻ trộm lắm, phải coi chừng.

- Cảm ơn.

Hai tay nàng run rẩy khi buộc giỏ vào cái đèo hàng, trong lúc người lính Đức tốt bụng giữ giúp xe.

Ngồi lên xe, nàng đạp thẳng tới bệnh viện.

Sân bệnh viện đầy xe cứu thương và xe nhà binh. Đến văn phòng, nàng xin gặp chị. Người ta bảo nàng là Phrăngxoadơ

đang ở trong phòng cấp cứu, phía trong là bệnh viện. Nàng lại lên xe. Người nàng gặp đầu tiên là đại úy Crame. Anh ta đứng thẳng người chào nàng.

- Chào cô Lêa. Tôi sung sướng được gặp cô và nói lời vĩnh biệt.

- Vĩnh biệt?

- Phải. Tôi phải đi ngay Pari và ở lại trên đó. Một tiếng nữa thì tôi đi. Người hầu sẽ lo công việc cho tôi. Tôi nhờ cô chuyển lời chào của tôi tới bà đờ Acgila. Bà ấy là một người phụ nữ tuyệt vời. Tôi không muốn lòng yêu nước dẫn bà ấy tới những hành động thiếu thận trọng. Nhờ cô thưa với ba cô là tôi lấy làm vinh dự được biết ông và hy vọng ông sẽ từ bỏ những thiên kiến của mình. Cũng nhờ cô cho tôi gửi lời chào cô bé Lôrơ dễ thương, bà Ruýt tận tụy và các bà cô nữa.

- Ông không quên ai cả đấy chứ?

- Tôi vừa mới từ biệt Phrăngxoadơ. Cô ấy cần tất cả tới tình yêu thương của cô. Tôi có thể trông cậy vào cô được không?

"Cả anh ta nữa! Đàn ông thật kỳ cục, họ cứ phó thác vợ hay người yêu cho mình." Lêa thầm nghĩ.

- Tôi sẽ cố hết sức mình, nhưng tình hình không tùy thuộc vào riêng một mình tôi.

- Tôi cảm ơn cô. Phrăngxoadơ không có ý chí như cô: cô ấy là người mềm yếu và chịu ảnh hưởng người khác. Cô đừng chê trách cô ấy. Tôi vẫn muốn được biết cô nhiều hơn, nhưng cô không cho phép tôi trao đổi một lời nào. Tôi hiểu cô. Ở địa vị cô, tôi cũng làm như vậy. Nhưng tôi muốn cô biết rằng tôi yêu nước Pháp mà tôi luôn luôn coi là một nước lớn ngang hàng với nước Đức. Sẽ có ngày hai quốc gia ấy hợp lại hòa bình cho thế giới. Chính vì thế mà chúng ta phải đoàn kết.
Lêa hầu như không nghe anh ta nói. Tệ hại nhất là anh ta thành thực.

- Cô không tin sao?

- Có thể tôi tin nếu các ông không chiếm đóng đất nước tôi và không săm đuổi những người không suy nghĩ giống các ông. Vĩnh biệt, đại úy Crame.

Lêa xách giỏ bước vào phòng y tá. Mọi người đang ngồi ở cuối phòng. Lêa tiến lại.
Ngồi giữa đám bạn bè, hai tay ôm đầu và khuỷu tay chống lên mặt bàn, Phrăngxoadơ đang khóc.

- Cô cần gì? – Một cô y tá hỏi.

- Tôi muốn gặp Phrăngxoadơ Đenmax, chị gái tôi.

- Chị ấy kia. Nếu cô an ủi được chị ấy thì chúng tôi biết ơn cô lắm.

- Hai chị em chúng tôi ngồi một mình được chứ?

- Dĩ nhiên. Nào, các cô, đã đến giờ làm việc lại rồi đấy. Cô Đenmax sẽ chăm sóc chị gái cô ấy.

Các cô y tá bước ra ngoài. Lêa đến cạnh Phrăngxoadơ vẫn ngồi im không nhúc nhích.

- Chị Phrăngxoadơ, chúng ta về nhà thôi.

Nàng đã nói đúng điều cần nói. Hai vai Phrăngxoadơ không rung lên nữa; một bàn tay rụt rè nắm lấy tay nàng.

- Chị không thể về, ba sẽ bảo sao.

Giọng nói như của một đứa trẻ lầm lỗi khiến Lêa xúc động hơn là nàng nghĩ.

- Chị khỏi sợ, em sẽ lo liệu. Chúng ta về thôi.

Lêa giúp Phrăngxoadơ đứng dậy.

- Chị phải thay quần áo đã.

- Quần áo chị để đâu?

- Trong ngăn tủ kia kìa!

Lêa đi lại mở ngăn kéo, lấy ra chiếc áo dài lụa hoa, túi xác và đôi giày đế liền của cô chị. Phrăngxoadơ vừa thay xong quần áo thì bà y tá trưởng bước vào.

- Cô cứ về, cô bé, tôi để cô nghỉ ngày mai.

- Cảm ơn bà.

***

Hai chị em đi ba cây số từ Lănggông đến Môngtiac, không nói với nhau một lời. Khi leo dốc, Lêa xuống xe còn Phrăngxoadơ thì tiếp tục đạp, người oằn bên này sang bên kia. "Chị ấy sẽ chờ mình." Lêa nghĩ bụng.

***

Trong bếp, Cami và bà Ruýt vừa dọn xong bữa ăn trưa.

- Có thấy Phrăngxoadơ đâu không?

- Có, cô ấy bảo để cô ấy lên đi ngủ - Bà Ruýt vừa đáp vừa rán khoai tây.

- Bà nhìn xem tôi mang cái gì về đây này để ăn với khoai tây.

- Thịt ướp! – Cả bà Ruýt lẫn Cami đều reo lên.

- Quà của ông lão Coocđô? – Bà Ruýt hỏi – Ông ta đâu có thói quen hào phóng như thế.

- Được, cứ thưởng thức cái đã. Chắc ba tôi sẽ bằng lòng lắm.

- Cái gì sẽ làm ba bằng lòng thế, con gái của ba? – Pie Đenmax cất tiếng hỏi khi bước vào bếp.

Trông thấy bố, Lêa giật mình. Ông thường rất chăm chút hình thức bề ngoài. Thế mà râu ông không cạo, áo sơ mi cáu bẩn và nhàu nát bỏ ngoài quần áo lấm bụi bẩn. Từ hôm qua, ông đã đổi thay biết chừng nào! Ông không còn ánh mắt xưa kia nữa. Ông có vẻ tuyệt vọng, tuy vẫn sáng suốt.

"Ba mình hiểu đã là má mất rồi." Lêa thầm nghĩ.

Nàng muốn ôm bố trong vòng tay, an ủi ông, nói với ông không phải là như vậy, bà Idaben sẽ ngày một ngày hai trở về, với một giỏ đầy hoa xách ở tay và với chiếc mũ rơm rộng vành. Nhưng nàng kìm mình lại được. Sức mạnh của kí ức dữ dội tới mức Lêa quay mình nhìn ra cửa. Thế là nàng bỗng hiểu ra rằng từ trong đáy lòng sâu thẳm nhất của mình, nàng đã từng phủ nhận cái chết ấy, và giờ đây khi cha nàng chấp nhận sự thực thì nàng hiểu ra rằng mình sẽ vĩnh viễn xa mẹ.
Lọ thịt tuột khỏi tay nàng, rơi xuống sàn nhà. Mọi người giật nảy mình.

- Con gái yêu của ba, sao con vụng về thế! – Pie Đenmax nói và cúi xuống nhặt các mảnh vỡ.

- Ông để đấy. – Bà Ruýt lên tiếng – Để tôi làm.

Lêa không nén nổi những giọt lệ lăn trên má. Bố nàng nhìn thấy.

- Có gì nghiêm trọng đâu con, sẽ nhúng lại thịt đi là được. Con lại đây hỉ mũi như lúc con còn nhỏ ấy.

"Trở lại thời bé nhỏ xưa, ngồi trên đầu gối bố, rúc vào áo bố như để trốn tránh, hỉ mũi vào chiếc mùi xoa của bố, cảm thấy hai cánh tay to lớn của bố và hít thở mùi thuốc, mùi hầm rượu, mùi da thuộc và mùi tóc quen thuộc của bố, trong đó quyện mùi thơm của mẹ."

- Ba…

- Xong rồi, con gái bé bỏng của ba. Có ba đây.

Đúng, bố nàng có đấy, rốt cuộc ông đã trở về giữa những người sống.

Nhưng sống trong những tấm thảm kịch nào và trong thời gian bao lâu.

***

Mọi người thưởng thức món thịt ướp mà bà Ruýt đã nhặt kỹ hết mảnh thủy tinh, trừ Phrăngxoadơ vẫn nằm trong phòng.

Trước bữa ăn trưa, Pie Đenmax đã cạo nhẵn mặt và thay quần áo. Trong suốt bữa ăn, cả nhà đã nhận thấy ông đã đột ngột trở lại là chính ông.

Chương 24

Mấy ngày sau, trung thành với lời hứa, Lêa tìm cách nói chuyện với bố trong một buổi dạo chơi sau bữa ăn tối trên cánh đồng nho. Ngay từ những lời đầu tiên, ông đã ngắt lời con:

- Ba không muốn nghe nói tới cuộc hôn nhân trái quy luật tự nhiên ấy nữa. Con quên quá dễ dàng rằng bọn Đức là kẻ thù của chúng ta, rằng chúng xâm lược nước ta và đại uý Crame đã vi phạm những quy tắc sơ đẳng nhất trong quan hệ chủ - khách khi ở trong nhà ta.

- Nhưng thưa ba, họ yêu nhau.

- Nếu quả thật yêu nhau, thì chúng chờ hết chiến tranh, giờ đây, ba không chấp nhận một cuộc hôn phối mà chắc hẳn má con phản đối nếu bà còn sống.

- Phrăngxoadơ có…

- Con đừng nói một lời nào nữa về chuyện đó, câu chuyện này làm ba phát ốm. Ba mệt lắm rồi.

Ông ngồi lên một cột cây số bên đường.

- Mai ba có đi Boócđô không?

- Rất cần. Ba hỏi bác Luych xem ba có huỷ bỏ lời ba hứa bán cơ nghiệp này cho Phaya như thế nào không.

- Hứa bán… Ôi! Ba ơi, sao ba lại có thể làm như thế?

- Ba cũng chẳng biết nữa. Từ khi má con mất, lão quấy nhiễu ba, luôn luôn hỏi thêm tiền ba để mua dụng cụ mới. Cuối cùng, khi thấy chúng ta gặp khó khăn, lão hỏi ba mua lại cơ ngơi này. Lần đầu tiên lão nói, ba còn chút sáng suốt và bảo ba sẽ tống cổ lão nếu lão còn nhắc tới chuyện đó.

- Sao ba không nói gì cho con biết?

- Con gái bé bỏng tội nghiệp của ba, con thấy đấy, ba không còn

sáng suốt nữa. Má con không còn nữa và ba hình dung con còn thơ dại.

- Nhưng thưa ba, sỡ dĩ Môngtiac còn tồn tại là nhờ có con. Con đã dùng sức lực của mình để giữ gìn mảnh đất này và nuôi sống gia đình ta, con trông coi Phaya và thợ thuyền, tự tay con đã chăm bón vườn rau, con đặt Phaya trở lại đúng vị trí của lão, thế mà ba bảo con…

Lêa không nói được hết câu. Pie Đenmax cầm lấy và âu yếm hôn hai bàn tay con gái:

- Ba biết tất cả tình hình ấy. Bà Ruýt và Cami đã nói với ba tấm lòng dũng cảm của con. Chính vì thế mà ba muốn huỷ bỏ lời hứa bán đất và ba cần những lời khuyên bảo của luật sư.

- Ba phải coi chừng bác Luych: bác ấy theo phái thân Đức đấy.

- Ba không thế tin lời con. Bác ấy vốn theo phái Môrax và là một người phái hữu quyết liệt, cuồng nhiệt bài Do Thái và chống cộng sản, nhưng từ đó mà hợp tác với Đức…

- Giá có bác Ađriêng ở đây thì bác nói rõ với ba.

- Luych và Ađriêng chưa bao giờ chịu nhau. Lúc còn nhỏ, họ đã ở hai phe hoàn toàn đối địch. Cả hai đều là những tín đồ công giáo ngoan đạo, nhưng không biết tha thứ mọi sự xúc phạm. Tình hình có ổn thoả chút ít khi Ađriêng khoác áo tu hành, nhưng dẫu sao Luych cũng nhân cơ hội nói là đưa chó sói vào giữa đàn cừu. Những thành tựu của Ađriêng với tư cách là nhà truyền giáo có mơn trớn thói khoe khoang và chạy theo thời thượng của Luych, nhưng cuộc chiến tranh Tây Ban Nha và sự giúp đỡ của Ađriêng đối với những người cộng hoà Tây Ban Nha, những lời tuyên bố ở nhà thờ lớn Boócđô tố cáo giáo hội và chính phủ, đã nung nấu trở lại một mối ác cảm gần như hận thù. Cami đã cho ba biết Ađriêng liên lạc với Luân Đôn và ẩn náu ở vùng tự do. Chắc hẳn cái đó không hợp khẩu vị Luych.

- Bác ấy bảo con là nếu biết bác Ađriêng ở đâu thì bác ấy sẽ tố giác.

- Ba không tin, bác Luych chắc vì quá giậnn mà nói thế thôi.

Luych có khuyết điểm, nhưng không phải là một tên phản bội.

- Con thiết tha mong ba nói đúng.

- Ba cũng hy vọng nhận được tin từ bác Ađriêng. Ba đã viết thư cho cha bề trên của bác ấy để báo tin ba sẽ tới thăm. Ba cũng hẹn gặp ông công chứng viên nữa.

- Để con đi theo ba, như thế con yên tâm hơn.

- Con gái thân yêu, tuỳ ý con. Bây giờ con để ba ở lại. Ba cần ngồi một mình.

Hôn lên má ông bố xong, Lêa bước đi.

***

Trên đường về nhà, sắc mặt hồng hào trong ánh nắng chiều tà, Lêa cố không nghĩ tới hôm sau. Nàng nghĩ bụng: cần có mưa, đất đã hoàn toàn khô cằn, lá cây đã bắt đầu vanf úa. Vừa đi, nàng vừa cúi xuống bốc một nắm đất bụi. "Mai mình phải bảo Phaya dọn sạch bìm bìm ở đây đi". Nàng đi quanh khu rừng nhỏ và bước tới mái hiên. Annhs sáng chiều tà nhuộm đỏ vùng thung lũng, làm cảnh vật thêm mỹ lệ và gây trong lòng cô gái một ảm giác hoan hỉ. Phrăngxoadơ ủ rũ ngồi đợi nàng dưới bóng hàng cây trên thảm cỏ. Lêa ngồi xuống cạnh chị gái. Lêa ngẩng đầu lên, điệu bộ thật thảm hại.

- Em đã thử nói, nhưng ba không chịu nghe. Em sẽ tìm cách, em xin hứa với chị.

- Ba sẽ không nghe em nhiều hơn đâu. Chị sẽ ra sao bây giờ?

- Chị có thể…

Lêa ngập ngừng, chuyền một hòn đất từ tay này sang tay kia.

- Chị có thể đi Cađiac, đến nhà bác sĩ Gira… người ta bảo…

- Khủng khiếp quá. Sao em bảo chị một điều như vậy? Ôttô và chị đều muốn đứa con này. Thà chị chết còn hơn…

- Vậy thôi chị đừng thút thít nữa và tự chị đi nói với ba là chị mang thai.

- Không, không bao giờ chị có thể nói điều đó với ba. Chị sẽ đến với Ôttô. Có thể như thế khiến ba phải nhượng bộ.

- Chị chớ làm thế, ba sẽ đau khổ lắm đấy. Chị nghĩ xem ba đã đau khổ biết chừng nào từ khi mẹ mất.

- Thế em không biết là chị cũng đau khổ hay sao?

- Em xin lỗi, nhưng em không có gì để thương xót chị hết. Hành vi của chị làm em ghê tởm.

- Thế còn mày với Machiax?... Và chắc hẳn còn với những đứa khác nữa…

Lêa phản đối:

- Nhưng những người của em không phải là người Đức.

- Nói dễ nghe quá nhỉ? Chiến tranh Pháp - Đức đâu phải lỗi tại tao?

- Anh ấy đã hành động không đúng.

- Nhưng anh ấy yêu tao.

Lêa nhún vai. Phrăngxoadơ nói tiếp:

- Tao biết chán đứa có tình nhân người Đức. Côrin, cô chị họ chúng ta, đã đính hôn với thiếu tá Xtruken. Bác Luych lúc đầu có lưỡng lự, nhưng ông bố viên thiếu tá, một quan chức Đức quốc xã trọng yếu, thân cận của Hítle, đích thân từ Đức áng, phỉnh nịnh thế nào mà rốt cuộc bác ấy nhận lời. Hơn nữa, gia đình ấy

rất giàu và là một gia đình quý tộc ngành pháp quan lâu đời. Mọi thứ ấy thật vừa lòng bác Luych. Côrin thật may mắn! Giá má còn sống thì chị có thể nói với má, chắc má sẽ hiểu và giúp đỡ chị.

- Chị có thể trông cậy bà Ruýt.

- Chị không dám.

- Chính vì thế mà chị bộc bạch tâm sự với Lôrơ phải không? Một con nhóc! Chị không nghĩ là chị có thể làm nó hoang mang với những lời thú nhận của chị ư?

- Không! Nó không hề thù ghét người Đức, và chị cảm thấy dễ chịu được thổ lộ với một người không thù địch.

Cả hai chị em cúi đầu, im lặng một lúc.

- Phrăngxoadơ, em muốn giúp chị lắm…

- Lêa, chị biết và chị cảm ơn em. Chị cảm thấy bớt đau khổ từ khi em biết chuyện. Tuy chúng ta không bao giờ đồng tình về bất cứ chuyện gì, chị vẫn biết chị có thể tin em. – Phrăngxoadơ nói và ôm hôn em gái.

- Mai, em đi với ba đến Boócđô; ba đi gặp bác Luych. Cái tin kết hôn của Côrin có thê làm ba thay đổi ý kiến. Em hứa với chị là em sẽ cố gắng nói với ba lần nữa. Nhưng chị phải hứa với em là không làm gì khiến ba đau khổ thêm.

- Chị hứa với em. – Phrăngxoadơ vừa nói vừa chìu tay vào áo.

***

Pie Đenmax trở về Môngtiac, lòng nặng trĩu. Theo Luych Đenmax, việc huỷ bỏ lời hứa bán trại ấy hầu như không thể thực hiện được vì phải kèm theo một khoản bồi thường mà ông không có khả năng giải quyết. Hơn nữa, viên công chứng lại tỏ ra bi quan về việc bán đất đai ở hải ngoại.

Cuộc viếng thăm tu viện Đôminic ở đường Xanh-Giơnex cũng lại

thêm một thử thách. Ông tu viện trưởng thẳng thắn nói rằng ông cho Ađriêng là một tay khủng bố, một tên phản quốc và phản đạo. Ông ta cho là ông có bổn phận báo lên bề trên ở Pari để cấp báo về La Mã hành vi của Ađriêng. Ông ta không biết và cũng không muốn biết Ađriêng hiện đang ở đâu. Ađriêng đã tự tách mình ra khỏi cộng đồng Cơ đốc giáo, không còn xứng đáng ở trong dòng thánh Đôminic nữa và chỉ là một kẻ đã hoàn tục. Hằng ngày, ông ta cầu nguyện cho Ađriêng, xin Chúa đưa con chiên lầm lỗi ấy trở về con đường ngay. Lêa ra khỏi chốn tu hành ấy với nỗi xót xa trong lòng. Còn về cái tin kết hôn của Côrin, thì Pie Đenmax đón nhận với vẻ thờ ơ và khinh thị hầu như chỉ thoáng qua, khi Luych bảo ông:

- Chú nên để cho Phrăngxoadơ lấy đại uý Crame: gia tộc anh ta cũng giàu sang như gia tộc con rể tương lai của chúng tôi.

Pie Đenmax đứng dậy ra về và chỉ đáp gọn lỏn:

- Chúng ta đừng nói chuyện ấy nữa. Vĩnh biệt.

***

Quảng đường gần một trăm mét từ nhà ra đường cái, Phrăngxoadơ đã đi lui đi tới bao nhiêu lần để ngóng đợi cha và em gái trở về? Mười lần. Hai mươi lần? Chuyến tàu Boócđô cuối cùng về từ lâu. Chiếc xe ngựa của ông lão Sombax chở khách trên đoạn đường Lănggông-Vecđơle, nhẽ ra phải dừng bánh trên dốc trước cổng trang trại của nhà từ lâu rồi. Và nếu họ quyết định nghỉ lại đêm ở Boócđô? Nếu thế thì nàng không sao chịu n ổi một đêm không ngủ trong tâm trạng phấp phỏng nữa. Chưa bao giờ từ khi Ôttô ra đi, nàng đau khổ vì sự vắng mặt của anh như thế này. Vì mối tình này, nàng đã phải chịu đựng biết chừng nào; thái độ khinh miệt của các bạn đồng nghiệp ở bệnh viện, của cha và của Lêa, lòng thương hại của Cami, vẻ mặt giễu cợt của lão Phaya, sự tủi nhục của những buổi gặp gỡ lén lút, nỗi sợ hãi bị bắt gặp. Tất cả thật nặng nề. Chừng nào anh ấy có mặt, nàng dám có đủ dũng cảm. Vắng anh, nàng chỉ là một cô bé nhút nhát.

Tiếng bánh xe ngựa làm nàng giật nảy mình. Như một cô bé có lỗi bị bắt quả tang, nàng vội chạy trốn sau một cây tiêu huyền lớn bên vệ đường. Thấy cha, có Lêa dìu, bước xuống xe và đầu

cúi thấp chậm rãi bước vừa nặng nề vừa ngập ngừng, Phrăngxoadơ hiểu đối với mình, thế là không còn gì nữa. Nàng áp mặt vào thân cây, nhìn thấy hai vợ chồng con kiến vội vã qua lại và nhớ lại ngày còn bé thơ, nàng cũng nấp sau thân cây này để làm ba nàng giật mình khi ba đi làm về, nhớ lại nỗi vui sướng của mình khi ba nói:

- Ta ngửi thấy đâu đây có mùi thịt tươi: hình như có một con bé gái ẩn náu không xa chốn này. Để ta đi tìm và ăn thịt nó…

- Không đâu ba! Không đâu ba! – Lúc đó cô bé chạy ra khỏi chỗ ẩn nấp và sà vào lòng bố.

Thế là hết… Ngày mai, chậm lắm là ngày kia, nàng sẽ ra đi.

***

Hôm sau, Lêa đi Côđrô đón thư. Đến bưu điện, nàng nhận được thư bảo nàng tới nhà ông bà Đơbray ở La Rêôn. Tới nơi, nàng thấy họ run rẩy lo sợ.

- Tối nay hay sáng mai, cháu có thể đi Boócđô được không? – Bà Đơbray hỏi.

- Cháu không rõ. Hôm qua, cháu vừa mới đi tới đó với ba cháu. Bây giờ cháu phải tìm lý do để đi lần nữa mới được.

- Cháu cố tìm đi. Đây là vấn đề sinh mệnh của nhiều người trong một mạng lưới. Cháu sẽ đến số nhà 35, đường Vecđoong, văn phòng chứng khoán của ông Ăngđrê Grăng-Clêmăng, nói với ông ấy là đàn ngỗng của Lêông ở vùng Lăngđơ không tốt. ông ấy sẽ trả lời là ông đã biết, là bản thân hai vợ chồng ông đã bị ngộ độc. Lúc đó, cháu sẽ bảo là cháu đến vì chuyện chứng khoán bảo hiểm mà cha cháu muốn mua. Ông ấy sẽ đưa cháu vào văn phòng và cháu sẽ trao những giấy tờ này; đấy là những đồng chứng khoán giả mạo trong đó ông ấy sẽ hiểu được những tin tức cần thiết. Một lát sau, cháu sẽ bảo với ông ấy là tên cảnh sát trưởng Poanhxô đang theo dõi ông, và sở dĩ hắn chưa bắt ông là theo lời khuyên của tên trung uý Đức quốc xã Đôxơ: chắc hẳn tên này đã trà trộn vào đường dây và chờ có đủ mọi nguồn tin

để tóm một mẻ ra trò. Ông Ăngđrê cần báo ngay cho một số người để họ đề phòng.

Lêa nhắc lại những lời dặn dò.

- Tốt lắm. Cháu đi Boócđô sớm được chừng nào hay chừng ấy.

- Cháu cố gắng đáp chuyến tàu mười tám giờ. Tên Đôxơ, có phải là tên đã hỏi cung Cami không hả bác?

- Chính hắn. Hắn là một đứa thông minh và đáng gờm, có tài đánh hơi của loài chó săn không bao giờ chịu bỏ mồi. Có thể có một kẻ nào đó đang rình mò, theo dõi Cami đờ Acgila cho hắn. Về phần cháu, cháu phải hết sức thận trọng… Hơn nữa, để được an toàn hơn, một người bạn của bác sẽ đưa cháu xuyên qua cánh rừng Phông-đơ-lu để vượt đường giới tuyến.

- Nhưng bọn Đức ở Xanh-Pie biết mặt cháu. Nếu thấy cháu quay trở lại mà không thấy cháu lúc đi, chúng có thể nghi hoặc.

- Nếu chúng có cật vấn cháu khi cháu quay trở lại, thì cháu bảo chúng là lúc đi, cháu theo đường Xanh-Lôrăng-đuy-Boa để thăm một cô bạn. Bác sẽ thu xếp để người ta nhớ mặt cháu ở Xanh-Lôrăng.

- Nếu thế thì ổn.

- Có lẽ trước đây bác đã hiểu lầm cháu. – Bà Đơbray vừa nói với một nụ cười nhân hậu trên môi vừa ôm hôn Lêa.

- Thưa bác, có thể như thế, nhưng điều đó có thật quan trọng không?

- Đối với bác thì có. Hôm qua, bác nhận được tin của ông bác cháu, ông nhờ cháu báo cho bà Becnađet, chị gái ông là Luyxiêng, con trai bà, đang ở với ông.

- Ô! Cháu mừng quá, cháu rất yêu mến cậu anh họ cháu và cháu lo có điều gì không hay xảy ra đối với anh ấy. Bác Ađriêng không bảo thêm gì cháu nữa phải không ạ?

- Không. Bây giờ đã đến lúc khởi hành. Cháu sẽ đi qua Labactơ, người đóng móng chân ngựa chờ cháu ở đấy. Ông ấy biết cháu và sẽ đưa cháu qua đường giới tuyến một cách yên ổn. Cháu hãy làm đúng lời ông ấy và mọi sự sẽ ổn thoả. Ông ấy đưa cháu tới Xanh-Mactanh-đơ-gravơ; sau đó thì cháu biết đường. Tạm biệt cháu, cầu Chúa phù hộ cho cháu.

- Tạm biệt hai bác.

Hai vợ chồng Đơbray nhìn Lêa đi trên chiếc xe đạp màu xanh, trong lòng băn khoăn không biết họ có quyền để cho một cô gái xinh đẹp và kỳ lạ như thế mạo hiểm tính mệnh không.

Đến khu rừng Măngsô, người đãn đường ra hiệu cho Lêa ẩn nấp thật kín cùng với chiếc xe đạp. Bản thân ông ta cũng giấu xe vào trong bụi rậm. Qua rừng và các cánh đồng nho, họ ra tới quốc lộ 672, ranh giới giữa vùng tự do và vùng chiếm đóng. Đến quãng gọi là Nhà Mới, đường thẳng tắp và vắng tanh. Người đóng móng chân ngựa khoát tay ra hiệu cho Lêa. Hai người vượt qua được giới tuyến không có gì trắc trở. Họ chở nhau trên xe đạp của Lêa cho tới Xanh-Mactanh-đơ-gravơ. Đến ngã tư Mulanh, họ chia tay. Đến Musac, xe nổ bánh và Lêa đi bộ đoạn đường cuối cùng, vừa đi vừa nguyền rủa.

***

Cami ngồi chơi với con trai trên vạt cỏ trước nhà. Chú bé tươi cười, dang rộng hai tay chạy lại đón Lêa. Nàng bỏ xe đạp, bế nó.

- Chào Sacli (Tên gọi âu yếm của Saclơ), cháu bé yêu của cô. Ái! Cháu làm cô đau.

Chú bé siết chặt hai cánh tay vào cổ Lêa. Cami chạy tới.

- Nó yêu chị lắm. Tôi đến phát ghen lên thôi…

Cami nhìn nàng và thằng bé với một ánh mắt tin cậy tới mức Lêa cảm thấy trong lòng nao nao.

- Chị hãy hứa với tôi là nếu chuyện gì xảy ra với tôi thì chị sẽ

chăm sóc nó như thể con đẻ của chị. – Cami nói, thái độ bỗng nhiên nghiêm trang.

- Thôi cô đừng nói những điều dại dột nữa. Sao cô lại muốn có điều gì xảy đến với cô?

- Biết thế nào được. Tôi van chị, chị hứa với tôi đi.

Chẳng những nàng phải bảo vệ người mẹ theo yêu cầu của người cha, mà nay lại pahỉ bảo vệ đứa con theo yêu cầu của người mẹ. Còn nàng thì ai bảo vệ? Nhún vai, Lêa đáp:

- Tôi xin hứa với cô, tôi sẽ chăm sóc cháu như chính con đẻ của tôi.

- Cảm ơn chị. Còn chuyện thư tín thì ra sao rồi?

- Tốt cả. Nhưng tôi phải đi Boócđô. Cô có cách gì giải thích cho ba tôi và bà Ruýt được không?

- Chị khỏi lo, tôi sẽ có cách.

- Tôi đi thay quần áo. Xe tôi bị hỏng một bánh, cô có thể cho tôi mượn xe cô chứ?

- Đồng ý.

- Cô nói giùm với cô Becnađet là Luyxiêng mạnh khoẻ và hiện đang ở với bác Ađriêng.

- Tin tốt lành quá! Để tôi chạy đi báo cho bà Becnađet.

Từ trên phòng bước xuống, Lêa nghe tiếng nói từ phòng giấy của cha nàng vọng tới. Nàng định bước vào. Nhưng nàng bỗng nhận ra nếu thế thì không kịp chuyến tàu mười tám giờ. Lòng phấp phỏng lo âu, nàng rời Môngtiac, không khó gì hình dung lời qua tiếng lại giữa Pie Đenmax và Phaya.

Lêa gửi xe đạp cho ông trưởng ga. Như thường lệ nàng dễ dàng thoát qua sự kiểm soát của cảnh sát và hải quan.

Trong toa tàu chỉ có hai phụ nữa nông dân. Lêa trở lại bình tĩnh, nghĩ bụng tối nay nghỉ lại ở đâu. Không thể nghĩ tới chuyện tới nhà Luych Đenmax. Xuống tàu rồi hẵng liệu, Luyxiêng về ở với bác Ađriêng, đó là một tin vui. Có thể Lôrăng cùng ở với họ. Nàng nhớ anh lắm. Cứ mỗi lần nghĩ tới Lôrăng là nàng cũng nghĩ tới Phrăngxoa. Nàng nhớ lại những từ cuối cùng trong thư Xara Muyntanh: "Cô sinh ra là cho anh ấy cũng như anh ấy sinh ra là cho cô". Lố bịch! Nàng sinh ra là cho Lôrăng, chứ không cho một ai khác. Còn Phrăngxoadơ thì chị ấy sinh ra là cho ai? "Tội nghiệp chị ấy nếu quả chị ấy yêu anh chàng người Đức thì mình thương chị lắm, chị sẽ phải đau khổ thôi. Chị ấy sẽ ra sao với đứa bé? Nhất thiết phải thuyết phục ba để cho chị ấy lấy Ôttô".

Tàu vào ga Boócđô.

Từ ga Xanh-Giăng tới đường Vecđoong phải đi một quãng xa. Lêa đi theo dọc con đê cho tới quảng trường Ngũ điểm. Nhiều lần bọn lính Đức định giữ cô con gái xinh đẹp, mặc áo dài trắng và đi dép đế gỗ ấy lại. Thậm chí một vài tên nhận xách giúp chiếc va li nhỏ đựng các tài liệu do ông bà Đơbray giao phó. Chưa bao giờ nàng thấy con đường dài dằng dặc đến thế.

Gần tám giờ tối thì Lêa tới đường Vecđoong. Đến hồi chuông thứ ba, cửa mới mở; người đàn ông đứng ở cửa tương hợp với người nàng đã nghe miêu tả.

- Ông Grăng Clêmăng phải không ạ?

Người đàn ông gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

- Chào ông. Tôi cần nói cho ông biết là món gan ngỗng của Lêông ở Lăngđơ không phải là gan tốt đâu.

- Tiếc rằng tôi đã biết! Hai vợ chồng tôi đã bị ngộ độc.

- Tôi muốn hỏi ý kiến ông về một chứng khoán bảo hiểm cho ba tôi.

- Vậy mời cô vào phòng giấy.

Lêa giao giấy tờ, xin ra ngoài cho mát và nói lại những điều đã được căn dặn.

- Cháu cảm ơn giúp những người bạn đã cung cấp luồng thông tin quý giá này. Bác sẽ làm mọi điều cần thiết để truyền tiếp tin đi. – Ông Grăng Clêmăng thân mật nói.

- Thế bác không có gì trao lại cho cháu à?

- Không, lúc này thì không. – Và ông cất cao giọng nói to – Cô đừng ngại, tôi xin làm mọi việc cần thiết về chứng khoán bảo hiểm của ông cụ.

Hai gã đàn ông đi qua, bề ngoài ra vẻ hai người đi hóng mát buổi tối.

- Cháu về đi! Bọn nhân viên của tên cảnh sát trưởng Poanhxô đấy.

Lêa đi thẳng trước mặt và tới quảng trường Tuôcny. Nàng dừng lại một lát. Đi đâu bây giờ? Ngoài ông bác Luych ra, nàng không quen biết một ai ở Boócđô. Nàng đi xuôi đường Tuôcny vắng vẻ với cảm giác bị theo dõi. Nàng tới quảng trường Nhà hát lớn. Quảng trường đông người, nhất là binh lính. Nàng dừng chân trước kiôt bán báo. Báo Dòng sông Girông… tên báo như gợi cho nàng một điều gì. Dòng sông Girông… Raphaen Man… ông chủ nhiệm báo… Risa Sapông. Nàng mừng rơn: nàng sẽ đến đường Sơvơruyx.

Chuông nhà thờ Xanh-Angđrê buông chín tiếng, Lêa tới toà báo. Vẫn người gác cổng lần trước.

- Báo hết giờ làm việc rồi.

- Tôi muốn gặp ông Sapông.

- Ông ấy không có nhà, mai mời cô trở lại.

- Ông giúp tôi, nhất thiết tôi phải gặp ông ấy. – Lêa vừa nói vừa bước về căn phòng mà nàng biếtlà phòng chủ nhiệm toà báo. Nàng chưa kịp đặt tay lên nắm cửa thì cửa đã mở. Cùng lúc đó, hai gã đàn ông bước vào phòng ngoài.

- Báo hết giờ làm việc rồi! - Người gác cổng vừa kêu to vừa đứng chặn trước mặt họ.

Lêa nhận ra hai gã đàn ông đi dạo trên đường Vecđoong. Một đứa thô bạo đẩy lùi nàng để bước vào.

- Thế là thế nào, hai ông? – Risa Sapông đứng trong khung cửa hỏi.

- Chúng tôi muốn nói chuyện với cô gái này.

Chủ nhiệm báo Dòng sông Girông quay về phía Lêa.

- Cô quen hai ông này?

- Không. – Nàng lắc đầu.

- Vậy tôi yêu cầu hai ông ra khỏi toà báo tôi.

- Tôi rất tiếc là phải đưa cô ta đi xét hỏi. - Một gã có vẻ là chỉ huy vừa nói vừa đưa một tấm thẻ mà Risa Sapông xem xét cẩn thận.

- Tôi bảo đảm cho cô Đenmax: cô là bạn tôi. Hơn nữa, bác cô ấy,

luật sư Luych Đenmax là một nhân vật quan trọng của thành phố.

- Điều đó không dính dáng tới chúng tôi. Ông cảnh sát trưởng Poanhxô ra lệnh cho chúng tôi, chúng tôi phải thi hành.

- Sắp khuya rồi. Có thể hoãn việc xét hỏi đến mai được không?

- Không, chúng tôi phải dẫn cô ấy đi.

- Được, tôi sẽ cùng đi. – Và ông quay sang người gác cổng – Đuyphua, ông báo cho luật sư Đenmax là tôi đi với cháu gái ông ấy.

Vẻ mặt bối rối của hai tên cảnh sát không lọt qua mắt nhà báo.

- Đuyphua, ông còn đợi gì nữa? Gọi điện cho luật sư Đenmax đi.

Ông chỉ đi ra khi thấy rõ Đuyphua đã gọi được dây nói cho ông bác của Lêa.

Một chiếc Xitrôen đỗ trước cửa. Lêa và Risa Sapông bước lên ngồi ở ghế sau, cùng với một tên cảnh sát.

Xe lăn bánh trên những con đường tối om.

- Đây không phải đường đến sở cảnh sát Poanhxô! – Sapông ngạc nhiên lên tiếng.

- Chúng tôi tới đại lộ Thống chế Pêtanh.

- Nhà số 224 à?

- Phải, ông cảnh sát trưởng ra lệnh cho chúng tôi đưa cô ấy tới đó.

Lêa nhận thấy vẻ mặt lo lắng của Risa.

- Có gì không ổn thế? – Nàng hỏi nhỏ.

Risa Sapông không đáp.

Lêa suy nghĩ rất nhanh: trong người nàng không còn có gì có thể liên lụy nữa, giấy tờ của nàng đều hợp lệ và việc đến nhà Grăng Clêmăng là có lý do rõ ràng. Nàng thấy bớt căng thẳng và có phần thêm an tâm vì sự có mặt của Risa Sapông.

Trời tối như mực, Lêa không có thể nhận ra ngôi nhà hai tên cảnh sát đưa nàng vào. Một tên lính Đức đang ngồi viết sau một chiếc bàn bên cạnh cửa, ngẩng đầu lên hỏi bằng tiếng Pháp:

- Gì thế?

- Vào chỗ trung uý Đôdơ.

- Được, để tôi vào báo trước.

- Thế là thế nào? Tôi nghĩ là ông cảnh sát trưởng Poanhxô muốn gặp cô Đenmax chứ?

- Ngài trung uý Đôdơ cũng muốn gặp.

Người lính quay trở ra.

Đi hết hành lang, họ bước vào một căn phòng có hai lớp cửa bọc da đen.

Một gã đàn ông cao lớn, tóc đen, trạc ba mươi tuổi, đứng chờ họ.

- Được rồi. - Hắn bảo hai tên cảnh sát.

Hai tên này đi ra.

- Chào ông Sapông thân mến. Sao ông lại tới đây?

- Không phải vì tôi thích tới đâu, ông hiểu cho. Tôi muốn đã

được ở trên giường rồi kia. Nhưng tôi đi cùng một cô bạn, cô Đenmax mà người của ông bảo cần đưa tới gặp ông cảnh sát trưởng Poanhxô.

- Đúng thế, tôi đang nóng lòng chờ ông ấy. Ông cảnh sát trưởng tội nghiệp ấy banạ bù đầu nên thỉnh thoảng tôi muốn giúp một tay. Nhưng xin mời ông ngồi.

- Cô Đenmax, thế ra cô là cháu gái ngài luật sư nổi tiếng đấy à? Tôi xin ngỏ lời ca ngợi cô, ông ấy là một con người nhận rõ bổn phận của mình! Cô chị họ của cô sắp kết hôn phải không? Làm sao có thể cụ thể hoá tốt hơn sự liên minh giữa hai cường quốc chúng ta phải không cô? Tôi tin chắc là bản thân cô cũng là một người yêu nước, phải không cô?

- Dĩ nhiên. – Lêa tươi cười đáp, mặc dù trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi.

- Tôi tin như vậy. Nhiều đồng bào của cô cũng giống như cô và giúp ích rất nhiều cho công việc săn đuổi bọn khủng bố đang tìm cách giep rắc sự lộn xộn trên đất nước này, may sao chúng không có bao nhiêu. Cô thấy không, nhiệm vụ của chúng tôi thì vất vả mà thường lại bị hiểu nhầm. Nhưng phần thưởng của chúng tôi là trong việc duy trì trật tự và trong cuộc sống yên lành của công dân, có phải thế không cô? Chắc hẳn cô tới nhàa ông Grăng Clêmăng vì công việc gia đình?

- Vâng, ba tôi muốn xem lại một số chứng khoán bảo hiểm.

- Chắc hẳn hôm qua ông cụ không đủ thời giờ để tự xem xét lấy.

Lêa phản ứng một cách bản năng.

- Thế ra ông cho người theo dõi chúng tôi mới biết hôm qua ba tôi ở Boócđô?

- Nói ‘theo dõi” thì quá đáng đấy. Ở các nhà ga, chúng tôi có một số nhân viên, họ báo cho chúng tôi việc đi lại của một vài người.

- Thế vì sao lại là ba tôi?

- Ông cụ không phải là em trai của cha Ađriêng Đenmax mà tôi rất nghi là tay sai của Luân Đôn hay sao?

- Bác Luych tôi cũng là anh trai của bác Ađriêng, thế mà rõ ràng ông không cho theo dõi.

Risa Sapông làm như thể bị ho để giấu một nụ cười.

- Thưa cô, ông bác cô đã có đủ bằng chứng tỏ rõ sự gắn bó của ông với nước Đức, có phải thế không cô?

- Tôi cho là như vậy. – Lêa không thể không trả lời. Chuông điện thoại vang lên, Đôđơ cầm máy.

- Được, rất tốt, mời họ vào… Xin giới thiệu ông cảnh sát trưởng Poanhxô, và cả luật sư Đenmax.

Tên trung uý Đức quốc xã đón ông luật sư một cách cung kính, và tên cảnh sát trưởng với vẻ hạ cố rõ rệt.

- Thưa ngài luật sư, tôi rất phiền lòng đã quấy rầy ngài. Chắc hẳn ông cảnh sát trưởng Poanhxô đã nói rõ với ngài rằng vì công việc kiểm soát thông thường mà chúng tôi phải hỏi cô cháu gái ngài.

- Đúng thế, nhưng gán ghép trách nhiệm cho một người trong gia đình tôi là điều tôi thấy không thể chấp nhận được. Sao các ông lại nghĩ con bé này có thể quan tâm tới cái gì khác ngoài mũ và áo của nó?

- Thưa luật sư, tiếc rằng các cô gái thời nay đã đổi thay rất nhiều. – Tên cảnh sát trưởng Poanhxô đáp.

- Nhưng không phải ở trong gia đình tôi, thưa ông. – Luych Đenmax lạnh lùng nói.

- Xin lỗi ông Sapông, tôi quên chào ông. Sao ông lại ở đây?

- Tôi không thể để cô Đenmax đi một mình với những nhân viên

cảnh sát mà tôi không hề biết.

- Tôi cảm ơn ông, nhưng nó tới nhà ông làm gì khi trời đã chạng vạng? – Tên cảnh sát trưởng hỏi.

- Tôi chưa kịp hỏi cô ấy. Nhân viên của ông không để tôi có đủ thì giờ.

- Thưa cô, cô tới nhà ông Sapông làm gì?

Lêa suy nghĩ rất nhanh. Nhất thiết phải có một câu trả lời thật thoả đáng.

- Tôi đến xin việc ông Sapông.

- Xin việc? – Luych Đenmax và tên cảnh sát trưởng cùng lên tiếng một lúc.

- Đúng, một hôm, ông Sapông bảo tôi là khi có việc gì cần thì tôi có thể trông cậy vào ông ấy, và vì tôi cần làm việc nên…

- Nhưng vì sao cháu lại cần làm việc? – Ông bác Lêa ngạc nhiên hỏi.

- Vì cháu cần giúp đỡ ba cháu.

Bốn người đàn ông nhìn nhau.

- Bác biết bố cháu có khó khăn về tài chính, nhưng bác không nghĩ là tiền công của cháu có thể đủ giúp ông. Dẫu sao bác cũng khen ngợi cháu về ý định tốt đó.

- Cô Lêa, lòng tin cậy của cô làm tôi xúc động. Tôi tin rằng ít lâu nữa, tôi có thể có công việc đề xuất với cô.

- Thưa quý ông, tôi thấy các ông đã thoả mãn với những câu trả lờ của cháu gái tôi. Đêm đã khuya và mai tôi có buổi bào chữa sớm. Thôi Lêa, đi thôi cháu, các anh, các chị cháu đang chờ ở nhà. Ông Poanhxô, ông có muốn tôi tiễn ông về không?

- Cám ơn ngài luật sư, tôi còn có việc phải bàn với ngài trung uý. Ngài thứ lỗi cho việc trắc trở này. Xin tạm biệt cô Đenmax, tạm biệt ông Sapông.

Trung uý Đức quốc xã Phriêđric Vinhem Đôdơ nghiêng mình.

- Tạm biệt tiểu thư, xin tiểu thư lưu tâm đến quan hệ giao dịch của mình, có phải thế không?

Lêa im lặng khẽ gật đầu và bước ra, theo sau có Luych Đenmax và Risa Sapông.

Vừa ngồi vào xe Luych, ông chủ nhiệm Dòng sông Girông lên tiếng:

- Ông vẫn có xe đi, thật là may, đã từ lâu, tôi không còn xe nữa.

Luych Đenmax im lặng. Risa Sapông nói tiếp:

- Lúc nãy, tôi lo lắm. Nếu không có ông, thì chắc hẳn tình hình không phải xảy ra như thế đâu.

- Nhưng vì sao, nếu cháu nó không làm gì đáng trách?

- Với những con người đó, bao giờ người ta cũng có điều đáng trách cả.

Luych không cãi lại.

- Tôi đưa ông về toà báo chứ?

- Vâng, nếu không phiền ông.

Họ im lặng cho đến khi đến phố Sơvơruyx.

- Tạm biệt Lêa, cô cứ trông cậy ở tôi.

http://tieulun.hopto.org

- Tạm biệt ông. Cảm ơn ông.

Hai bác cháu Đenmax ngồi im cho tới khi về đến nhà Luych.

Bước vào phòng, Luych bảo Lêa:

- Cháu đừng nói năng gì hết. Đi vào phòng làm việc của bác đi.

Giây phút rất đáng sợ phải trình bày, giảng giải đã tới. Lêa bước vào căn phòng bốn bức tường kín những cuốn sách đóng gáy rất trang trọng. Ông bác nàng, hai tay chắp sau lưng, đi đi lại lại một lúc. Cuối cùng ông dừng bước trước mặt cô gái cho tới lúc đó vẫn đứng yên.

- Mọi cái phải cho thật rõ ràng giữa bác và cháu. Bác chỉ đến để tránh điều tai tiếng có thể đổ vấy lên đầu bác. Bác đã chán ngấy ông bác Ađriêng của cháu, cái con chiên ghẻ trong gia đình ấy rồi. Bác hy vọng cho cháu là trung uý Đôdơ và lão Poanhxô, cảnh sát trưởng đã bị màn kịch của cháu và Sapông đánh lừa.

Tuy hận thù và khinh ghét ông bác, Lêa vẫn cảm thấy phải thuyết phục ông ta.

- Đâu phải là màn kịch. Cháu đi đến kiếm việc thật sư mà. Nhà cháu cạn sạch cả tiền rồi.

Nàng nói với vẻ thành thực tới mức Luych Đenmax hình như có phần xao xuyến.

- Thế cháu nghĩ cháu đi làm việc là có thể cứu thoát Môngtiac?

Bỗng nhiên Lêa trào nước mắt.

- Dĩ nhiên là không, nhưng cháu sẽ đóng góp được một phần. Mùa nho có nhiều hứa hẹn lắm.

- Vì sao cháu cứ khăng khăng giữ mảnh đất ấy? – Luych hỏi, giọng đã có phần dịu bớt.

http://tieulun.hopto.org

- Thế bác có ngôi nhà ngày trước và những rặng thông ở vùng Macsơprimơ mà hình như bác rất gắn bó kia mà?

Thấy ánh mắt ông bác nhìn mình, Lêa hiểu là nàng đã đụng tới nỗi lòng sâu kín của ông. Người đàn ông ma ai cũng cho là chỉ lo làm giàu ấy, say mê chăm sóc một khu nuôi cừu nhỏ xung quanh có rừng cây mà ông ta thừa kế của người vú nuôi tội nghiệp.

- Đúng thế, bác hiểu. – Luych Đenmax chấm dứt cuộc tranh cãi – Cháu đi ngủ đi.

Lêa tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Dẫu sao, cháu cũng không nghĩ là bác vứt cháu ra lề đường chứ.

***

Bữa sáng, Côrin, cô chị họ, tươi tỉnh, mái tóc thanh nhã, mặc áo dài lụa hồng, đến đánh thức Lêa dậy, tay bưng khay đựng bữa ăn sáng. Lêa không tin vào mắt mình: mứt, bánh mỳ trắng, bơ, và, ôi! Tuyệt diệu! Một chiếc bánh bơ và một chiếc bánh ngọt hình vành trăng lưỡi liềm. Trước ánh mắt sững sờ của nàng, Côrin mỉm cười.

- Cô chớ nghĩ là ngày nào cũng thế này. Nhờ quan hệ của ba chị, bọn chị chẳng thiếu gì hết! Nhưng bánh ngọt hình lưỡi liềm, thì mỗi tuần chỉ có hai lần.

- Nếu không nhầm thì đúng là em rơi vào một ngày lành! - Lêa nói, miệng vẫn nhồm nhoàm.

- Đúng thế! Cô ăn từ từ, không đau dạ dày đấy!

- Chị không hiểu nổi đâu, ngon quá đi mất. Còn cà phê này nữa. Đúng là cà phê chính hiệu. Làm sao có được?

- Chị sẽ biếu em một túi. Nó là của một ông khách hàng có tàu biển đi Nam Mỹ, đảo Angti và không biết còn nước nào nữa đấy.

Mỗi khi tàu trở về, là ông ta tiếp tục cho bọn chị đường, cà phê, ca cao và vải sợi nữa.

- Vải sợi?

- Bọn chị dùng để đổi chác.

- Em thấy nhà chị sắp xếp khéo thật.

- Trong tình thế hiện nay thì phải thế chứ.

Côrin nói với giọng lanh lảnh của cô ả trưởng giả chăm lo việc nhà. *"Chỉ vài năm nữa thôi là chị ta sẽ hoàn toàn là bức chân dung của bà mẹ quá cố của mình".* Lêa nghĩ bụng và bỗng nhiên như thương hại anh chồng chưa cưới người Đức của Côrin.

- Muộn rồi, nhẽ ra chị có thể đánh thức em dậy sớm hơn.

- Ba chị đã gọi điện về Môngtiac rồi.

- Chị nói hộ em cảm ơn bác. Em sẽ đáp chuyến tàu bốn giờ.

- Em không thể ở lại đến mai ư? Chị rất muốn em được biết chồng chưa cưới của chị.

- Không thể được. Nhất thiết em phải về. Để đến lần khác.

- Chị không dám nài ép. Ba chị bảo em có nhiều mối lo nghĩ lắm. Nhưng chị yêu cầu em đưa chị đến nhà thợ may để thử áo cưới. Điều đó thì em không thể từ chối chị.

***

Lêa khoan khoái thấy đã gần đến giờ tàu chạy. Nàng cho đường, cà phê, ba tấm vải đẹp vào va li. Côrin tiễn nàng ra ga. Lêa không gặp lại ông bác.

***

Nàng đã vượt qua trang ấp Priulet. Chỉ một thoáng nữa là nàng sẽ về tới nhà, ngôi nhà của gia đình từ nay vắng bóng bọn Đức. Nàng hình dung nỗi vui mừng của mọi người khi nàng mở va li ra.

Cami, Lôrơ, Becnadet Busactô, Ruýt và cả bà già Xiđôni ngồi quanh bàn trong bếp, vẻ buồn bã.

- Lêa! - Lôrơ thốt lên và nhảy lên ôm cổ chị gái.

- Cháu đã về! - Ruýt rên rỉ trong lúc vẫn ngồi yên, nét mặt căng thẳng.

- Tai họa quá, nhục nhã quá! - Becnađet vừa nói vừa thút thít, bộ mặt sưng sỉa.

- Tội nghiệp con bé! - Xiđôni rên rỉ, tay ôm lấy bụng.

Lêa ngoảnh nhìn Cami lúc đó lặng lẽ đứng dậy.

- Có việc gì thế?

- Phrăngxoadơ đi rồi.

- Đi rồi? Đi bao giờ? Đi đâu?

- Hình như tối qua. Sáng nay mới biết. Nó để lại một bức thư cho ba cháu, một cho cháu. - Bà Ruýt đáp.

- Thư đâu?

Bà bảo mẫu già lấy từ túi áo ra một chiếc phong bì nhàu nát.

***

"Em gái của chị.

Chị đến với Ôttô, chị không thể xa anh ấy lâu ngày, chị mong em hiểu cho chị. Chị biết ba sẽ rất buồn phiền, chị trông cậy vào em để an ủi ba. Em nói với Lôrơ là chị yêu nó tha thiết và mong nó tha thứ cho chị đã nêu một tấm gương xấu cho nó. Chị nhớ bà Ruýt lắm, em nói giúp với bà cho chị. Em hôn cô Becnađet hộ chị. Mong Cami cầu nguyện cho chị, chị ấy biết rõ hơn tất cả mọi người nỗi đau khổ của chị. Thỉng thoảng em nói chuyên về con bé Phrăngxoadơ với bà Xiđôni và em uống rượu catxi của bà để chúc sức khỏe cho chị.

Chị để lại cho em một gánh nặng. Nhưng em có sức chịu đựng hết tất cả. Dù tình hình thế nào đi nữa, em vẫn kiêu hãnh và dũng cảm đương đầu. Tuy chị chưa bao giơ nói với em, nhưng chị đã hết sức ca ngợi em khi em gánh vác hết tất cả việc nhà và chịu đày đọa đôi bàn tay để bắt đất nuôi sống nhà ta. Chút thực phẩm nhỏ nhoi chị đưa thêm về cho bữa ăn hàng ngày, vị của nó thật chua chát bên cạnh những thứ rau xanh của em.

Chuyện khác nhé! Cami và em phải thật thận trọng đấy. Em cần biết rằng đã có rất nhiều thư nặc danh gửi tới trên bàn Ôttô tố giác em chuyển thư tín từ vùng tự do sang vùng tạm chiếm, em gặp gỡ những người khủng bố và đưa người Anh vượt qua đường giới tuyến. Ôttô đã xé hết thư, nhưng người thay chân anh ấy có thể chú ý tới những lời tố giác mới. Chị nói thêm là chị đồng tình với em. Em có thể ngạc nhiên đấy. Đúng là chị yêu một người Đức, nhưng chị cũng yêu đất nước mình.

Lêa, em có thể gửi thư cho chị theo hòm thư ở quận 8. Hễ có địa chỉ là chị báo ngay cho em. Em sẽ viết thư cho chị, phải không em? Em đừng để chị không biết tin tức gì về ba.

Em yêu quý, em đừng phê phán chị, và tha thứ cho việc chị từ biệt mọi người như thế này, nhưng chị không có can đảm gặp mặt ai cả. Chị âu yếm yêu em".

***

Đọc thư xong, Lêa im lặng, hai môi run rẩy, ánh mắt xa vắng.

- Phrăngxoadơ đi Pari rồi.

- Đi gặp thằng bôsơ của nó. – Becnađet rít lên.

Ánh mắt Lêa buộc bà ta không dám bình luận tiếp. Lêa hết sức cố gắng nói lại với mỗi người lời dặn dò của người ra đi. Rồi hỏi Cami:

- Ba tôi đã phản ứng ra sao?

- Thoạt tiên, bác hết sức phẫn nộ, nhưng rồi ngồi ủ rũ xuống chiếc ghế bên giường, chốc chốc lại ngước nhìn ra xa như thể hy vọng chị ấy quay lại. Đúng vào lúc đó, bác Luych gọi điện, nói chuyện lâu với bác. Tôi không rõ hai người nói với nhau những gì. Chỉ thấy bác lấy mũ cầm can, đi về phía giá chữ thập. Bà cụ Xiđôni bảo trông thấy bác ở nghĩa trang Vecđơle và cầu nguyện trước mộ bác gái. Bà cụ bước lại bên cạnh ngỏ lời với bác. Bác nhìn bà cụ như có vẻ không nhận ra và ra hiệu cho cụ đi đi. Bác có vẻ như mất trí trở lại.

- Và sau đó?

- Lôrơ chạy tới Vecđơle, nhưng không tìm thấy bác.

- Em đến cả nhà thờ, đến nhà những người ba quen, rồi lại quay về chỗ giá chữ thập nhưng vẫn không tìm thấy ba. - Lôrơ khẳng định.

- Nhất thiết phải tìm cho thấy ba trước đêm nay. - Lêa bảo - Chắc chắn tối nay sẽ có giông.

***

Cơn giông nổ ra lúc tám giờ tối, khi Lêa trở về nhà. Không ai thấy dấu vết Pie Đenmax ở đâu hết. Được tin người bạn già đi mất, bác sĩ Blăngsa vội đến ngay. Chập tối, Phaya trở về,ướt đẫm, sau khi chạy đi khắp từng cánh đồng nho cùng với con chó. Hàng xóm đi tìm kiếm cũng trở về không. Mọi người ngồi sưởi trong bếp, cùng nhau bàn luận và uống vang hâm nóng của bà già Ruýt. Bị kích động một cách khủng khiếp trước cảnh náo nhiệt bất thường ấy, bé Saclơ chạy đi chạy lại, la hét. Đến nửa đêm, ai về nhà nấy, trừ bác sĩ Blăngsa.

http://tieulun.hopto.org

Lêa không chịu ngủ và trời vừa hừng đông đã đi ra cánh đồng. Nàng đến tất cả những chỗ nàng thích cùng bố đi dạo chơi những thuở nàng còn thơ bé. Không một dấu vết nhỏ nào. Nàng ngồi xuống thảm cỏ ướt sương đêm dưới chân giá chữ thập ở Boócđô. Cả một bầu trời mênh mông xám xịt, mây đen vần vũ; nhưng xa xa, về phía biển cả và vùng Lăngđơ, có một dải sáng nhợt nhạt. *"Mặt trời sắp mọc"* - Lêa nghĩ bụng trước khi thiếp đi dưới chân giá chữ thập.

Lêa tỉnh dậy vì trời lạnh. Mặt trời vẫn chưa lên, bầu trời trở nên có vẻ uy hiếp thực sự, cái vệt sáng xa xa đã biến mất. Mưa lại rơi. Lêa dựng xe đạp lại và đi bộ trên con đường dốc bùn lầy. Cũng như tối qua, gian nhà bếp đầy những người, quần áo ướt đẫm. Mọi người im lặng. Quá im lặng. Phải chăng cũng trong gian bếp ấm cúng và hiếu khách này, Lêa phải đón nhận điều mà nàng khiếp sợ nhất? Nàng nhìn xung quanh: mọi người đều cúi đầu và bỏ mũ ra.

Một nỗi đau khủng khiếp làm tan nát lòng nàng; nước mắt dâng trào như suối và khô cạn đi ở mi mắt; một tiếng kêu như xé cổ họng nàng, nàng không thốt được một lời, trong lúc trong lòng nàng, một giọng nói trẻ thơ gọi ba nàng.

Ông mục sư ở Vecđơle tìm thấy xác Pie Đenmax co quắp trong một góc tối âm u ở một giáo đường cạnh giá chữ thập. Chắc hẳn ông vào đấy trú mưa. Mệt mỏi và kiệt sức vì buồn phiền, trái tim ông ngừng đạp vào lúc nửa đêm.

Chương 25

Nỗi đau âm thầm không nước mắt của Lêa làm bà già Ruýt và Cami lo lắng.

Nàng ngắm nhìn trân trân cái xác cứng đờ mà bác sĩ Blăngsa đã cho đặt trên chiếc tràng kỷ trong buồng giấy. Nàng vén lên trên vầng trán lạnh giá một mớ tóc màu muối tiêu và đứng nhìn tưởng chừng như thờ ơ chút di vật còn nguyên vẹn của cha nàng ngày trước. Ông già co quắp với hai bàn tay ốm yếu và cái xác nằm kia là ai vậy? Cha nàng vốn cao lớn và khỏe; khi ông ôm nàng vào vòng tay, nàng có cảm giác được chở che chống lại toàn thể mọi người, không có việc gì có thể xảy ra đối với mình; bàn tay nàng lọt thỏm trong bàn tay cha, ấm áp, ôm ấp, an toàn; đi cạnh cha qua các cánh đồng nho, là đi một cách vô định, là đi chinh phục vũ trụ. Ông nói về đất, cũng như Idaben, mẹ nàng, nói về Chúa. Theo ông, Chúa và đất hòa nhập thành một chân lý duy nhất. Ở Lêa, chỉ còn lại niềm tin ở đất. Đất không hề phản bội, không hề bỏ rơi nàng. Khi mọi người bị đói, chính đất đã hào phóng tưởng lệ công sức của nàng. Cũng như nàng, Pie Đenmax đã lấy từ mảnh đất Môngtiac ra nguồn sinh sống của gia đình. Hai cha con nàng có những nét đồng nhất. Giờ đây, Lêa hiểu rằng hình ảnh cha nàng trên cánh đồng nho sẽ sống mãi trong lòng mình.

Hết sức bình tĩnh, nàng căn dặn bà già Ruýt và bà cô Becnađet về tổ chức lễ tang, đích thân gọi điện cho Luych Đenmax, Anbectin và Lida đơ Môngplâynet, nhờ họ báo tin cho Phrăngxoadơ nếu có gặp.

Nàng nhờ Cami báo tin cho bạn bè, xóm giềng và ông mục sư ở Vecđơle.

Nàng lên phòng thay quần áo và khi trở xuống, mang một chiếc

tạp dề đen của bà già mà thời ấy người ta còn tìm thấy dễ dàng trên thị trường. Nàng lấy ở mắc áo chỗ cửa ra vào chiếc mũ rơm, cột dải mũ xuống cằm, trời lại bắt đầu nắng.

- Cháu đi phố? - Bà Ruýt hỏi.

- Vâng, cháu phải đi La Rêôn.

- Đi bây giờ?

- Vâng.

Cami bước tới.

- Chị có muốn tôi đi cùng không?

- Không, cảm ơn. Tôi cần cô ở đây. Tôi phải đi lấy thư và nói cho ông bà Đơbray biết tình hình đã xảy ra như thế nào ở Boócđô. Tôi cũng muốn họ tìm cách gặp bác Ađriêng.

Lêa ra đi trên chiếc xe đạp màu xanh.

Bà con, bạn hữu, xóm giềng đều tới chia buồn. Mặc dù có nguy cơ bị bắt, cha Ađriêng cũng có mặt trong chiếc áo dài trắng, và cả Lôrăng đơ Acgila. Luyxiêng cùng đi với họ, khiến bà mẹ rất bằng lòng. Chỉ vắng mặt Phrăngxoadơ. Hai bà dì, mặc tang phục, sáng hôm đáp tàu đi Boócđô, báo cho nàng biết họ đi dự lễ tang bố nàng và mong được cùng đi với nàng. Phrăngxoadơ đáp nàng không thể đi vì bất cứ việc gì trên đời, không muốn bị lên án là gây nên cái chết của bố. Nàng bỏ chạy, đầm đìa nước mắt.

Ađriêng đích thân làm lễ Misa với sự trợ giúp của Luych và Lôrăng.

Trong lúc hành lễ, ba người đàn ông ấy quên đi tất cả những gì chia rẽ họ.

Được bọn mật thám báo tin là hai kẻ khủng bố bị truy nã ráo riết đang có mặt ở Vecđơle, trung úy Đôdơ và viên cảnh sát trưởng Poanhxô chuẩn bị cho vây bắt thì từ Pari có lệnh án binh bất

động. Trước đó, Luych Đenmax đã buộc thiếu tá Xtruken, chàng rể tương lai, yêu cầu ông bố hắn cấm mọi hành động bắt bớ chừng nào ông ta còn ở Môngtiac.

Ngồi với những người đàn bà trong gia đình ở hàng ghế đầu, Lêa, đầu trùm chiếc khăn voan bằng nhiễu, thả mình theo giọng hát đơn điệu của bọn trẻ nhỏ trong đội thánh ca của nhà thờ. Nàng tự trách mình đã vui mừng khi gặp lại Lôrăng, niềm vui đã làm nàng quên đi nỗi đau trong chốc lát. Tối hôm trước, khi anh ôm nàng vào vòng tay và siết chặt nàng một lúc lâu, nàng cảm thấy thật sự bình yên và hạnh phúc. Vì yêu nàng, anh đã đến với nàng, mặc dù tính mạng có thể bị đe dọa. Lêa thỏa mãn với mối tình của anh tới mức không còn ghen tuông khi thấy anh lên thang gác cùng với Cami để vào phòng ngủ. Vừa nằm xuống giường, nàng đã ngủ thiếp đi, không chút mộng mị. Và sáng hôm sau, nét mặt rạng rỡ của Cami vẫn không làm suy suyển nổi lòng thanh thản của nàng.

Dần dà Lêa nhận ra rằng giờ thì không còn có gì giữ chân nàng lại Môngtiac nữa. Đấu tranh để giữ lại một mảnh đất mà chính cha nàng đã rời bỏ, để làm gì? Lôrơ thì chỉ ao ước được ở thành phố. Tiền bán cả cơ nghiệp đi có thể dùng để mua một căn nhà ở Boócđô hoặc ở Pari và sống thoải mái trong mấy năm. Cũng có thể cho thuê cánh đồng nho và giữ lại nhà. Nàng cần hỏi ý kiến bác Ađriêng và Lôrăng. Cũng có thể hỏi cả ý kiến Phrăngxoadơ nữa: chị ấy là con cả. Cũng không có gì ngăn cản nàng đến với Lôrăng trong cuộc chiến đấu cảu anh nữa. Nàng sẽ sống cạnh anh, cùng anh chia sẻ gian nguy, cùng anh chiến đấu... Lòng bộn bề không sao cầu nguyện nổi, nàng đứng dậy. quỳ xuống như một cái máy và làm theo động tác của mọi người.

Bỗng nhiên, vô cớ, tim nàng đập rộn ràng, một hơi ấm bao phủ gáy và vai nàng. Nàng cảm thấy muốn quay lại phía sau, không sao cưỡng nổi. Nàng quay lại. Kìa, cạnh cột nhà, trong bóng tối... Nàng có cảm giác ngốc nghếch là trái tim dường như thoát ra khỏi lồng ngực. Nàng ngoảnh đầu, chăm chú nhìn lên bàn thờ. Đột nhiên, nàng quay lại lần nữa. Không phải bóng ma: đúng là Phrăngxoa đang đứng kia, đang nhìn nàng... Vì sao nàng bỗng thấy đau ở ngực? Vì sao nàng thấy như nhói lên ở phía bụng dưới? Ngồi bên cạnh, Cami đặt tay lên cánh tay nàng, Lêa khó chịu gạt cánh tay chị ra, cúi đầu và lim dim đôi mắt như để kìm hãm nỗi rạo rực trong lòng. Với một tốc độ choáng ngợp, trong óc nàng lóe lên hình ảnh những phút giây say sưa nhất, cuồng

nhiệt nhất, mê ly nhất, thẹn thùng nhất nàng đã sống với ba người đàn ông - tình nhân của mình. Nàng cố xua đuổi những kỷ niệm dâm đãng ấy, những ý nghĩ vô sỉ ấy trước thi hài của cha, nhưng không sao được... Buổi lễ kết thúc.

Nghi lễ phúng viếng, chia buồn tưởng như vô tận. Trên những con đường dốc và nứt nẻ trong nghĩa trang, đoàn người tản ra dưới ánh nắng mặt trời chói chang. Lêa cảm thấy mồ hôi ròng ròng sau lưng, chiếc áo dài bằng lụa đen dán vào da thịt. Đầu nàng choáng váng. Nàng bỗng muốn chuồi mình xuống cái hố toang hoác kia và nằm dài vào chỗ quan tài bằng gỗ sồi. Dưới lòng đất chắc phải mát lắm. Nàng loạng choạng. Một bàn tay rắn chắc giữ chặt nàng. Cảm thấy sức mạnh bàn tay lan tỏa vào mình, thật dễ chịu. Mắt vẫn nhắm, nàng để người đàn ông dìu đi. Nàng mơ màng nghe xung quanh mình tiếng rì rào lo âu trong lúc nàng được đưa tới dưới bóng cây bên đường chạy dọc nghĩa trang. Nàng tựa đầu lên vai người đàn ông mà nàng biết có thể tin cậy được.

Chàng nhẹ nhàng bỏ chiếc mũ với tấm mạng vướng víu của nàng ra, vén mớ tóc dưới chân tóc ướt đẫm của nàng lên và mở ba chiếc khuy trên cùng trên áo nàng. Nếu chàng bảo: *"Anh đưa em đi"*, thì nàng sẵn sàng đi theo.

- Em nghĩ gì thế?

- Ra về. - Nàng ngẩng đầu lên đáp.

Phrăngxoa Tavecniê nhìn nàng như muốn đọc được ý nghĩ của nàng.

- Vì sao lại ra về?

- Quá nhiều điều ở đây gợi lại cho em hình ảnh những người không còn nữa.

- Lêa, em cứ để thời gian làm công việc của nó. Anh cũng vậy, anh cũng trông chờ vào thời gian giúp anh hoàn thành công việc của mình.

- Công việc gì?

- Còn quá sớm chưa nói được.

Cami, Ađriêng và Ruýt đi lại phía họ.

- Lêa, chúng tôi về đây, chị có cùng về không? - Cami hỏi.

Rồi quay sang phía Phrăngxoa, nàng hôn anh và nói tiếp:

- Ông Tavecniê, tôi vui mừng được gặp lại ông.

- Thưa bà đơ Acgila, tôi cũng vậy. - Rồi quay sang Ađriêng - Xin chào cha.

- Chào ông Tavecniê. Tôi cảm ơn ông đã có mặt cùng chúng tôi. Làm sao ông biết tin?

- Hai bà đơ Môngplâynet cho tôi biết tin. Tôi không nghĩ là cha có mặt. Cả ông cũng vậy, ông đơ Acgila.

- Chúng tôi chưa bị bắt, chỉ là nhờ các mối quan hệ của ông anh Luych tôi. Nhưng nếu ở mãi đây thì thật thiếu thận trọng. Tối nay, chúng tôi sẽ đi.

- Đã đi! - Lêa thốt lên.

- Nếu ở lại lâu hơn, bác và Lôrăng không an toàn. Bác và anh ấy sẽ quay lại Môngtiac và nói chuyện với bác Luych và ông Phaya, để xem có thể bảo vệ quyền lợi của các cháu ra sao.

Lôrăng đến gặp họ và bắt tay Phrăngxoa.

- Ông Tavecniê, tôi sung sướng được cảm ơn ông về tất cả những gì ông đã làm giúp nhà tôi. Không bao giờ tôi dám quên ơn ông.

- Ông đừng nói quá. Ở địa vị tôi, ông cũng làm thế thôi.

- Dĩ nhiên, nhưng không phải vì vậy mà tôi không biết ơn ông.

Phrăngxoa Tavecniê nghiêng mình, vẻ khí hài hước, ít nhất cũng dưới con mắt Lêa. Rồi quay sang phía nàng anh nói:

- Cô cho phép tôi tiễn chân cô chứ?

- Tùy ý ông.

Khoác tay anh, Lêa bước về quảng trường nhà thờ, nơi để xe hơi và xe ngựa. Nàng lên chiếc Xitrôen của Phrăngxoa cùng với Ađriêng, Cami và Lôrăng.

Về đến Môngtiac, một bữa ăn phụ đã được dọn sẵn trong sân, dưới bóng những cây điền ma. Vẻ lơ đãng, Lêa để Cami, cô em gái, bà lão Ruýt và các bà dì, bà cô tiếp khách. Cầm một ly rượu trên tay, nàng bước ra mái hiên.

Hai người đàn ông cùng nhìn theo bóng dáng mảnh dẻ của nàng trong tấm áo dài đen khuất dần về phía đống cỏ. Người thứ nhất, Phrăngxoa Tavecniê quay mặt và bước tới cạnh Ađriêng.

- Thưa cha Đenmax, cha có thể đưa tôi đi xem các hầm rượu được không?

- Rất vui lòng, nhưng so với các hầm rượu lớn trong vùng thì chúng rất bé nhỏ thôi.

Hai người bước về phía một cánh cửa thấp mở về phía sân.

- Ở đây có yên ổn không? - Phrăngxoa thầm thì - Tôi muốn nói chuyện với cha.

Đứng dựa lưng vào bức tường thấp, Lêa nhìn theo đoàn tàu chạy qua sông Garon.

***

- Cami lo lắng thấy em cô đơn. - Lôrăng âu yếm bảo nàng.

- Cô ấy bảo anh tới à? - Lêa quay lại hỏi - Em muốn tự anh đến hỏi. Anh không nói gì với em sao?

- Nói làm gì, chúng ta nên quên đi thôi.

- Vì sao em phải quên? Em không hổ thẹn gì hết. Em yêu anh, và anh cũng yêu em. Nàng vừa nói vừa khoác tay kéo anh vào khu rừng nhỏ, khuất sau mảnh sân nhà.

- Anh hối hận vì những việc đã xảy ra. Anh có lỗi với em và với Cami. Anh không hiểu vì sao anh lại có thể...

- Anh có thể, vì anh cũng muốn như em muốn, và vì anh yêu em, mặc dù anh tự ngăn cấm anh. Anh yêu em, anh nghe không? Anh yêu em.

Nàng vừa nói vừa lắc mạnh anh. Tóc nàng búi ngược lên giờ đây xõa xuống vai, khiến nàng có vẻ man rợ và cuồng dại khiến anh rất khó cưỡng lại, hai mắt long lanh của nàng như mê hoặc anh, cặp môi hé mở của nàng cuốn hút anh, vòng tay của nàng ôm lấy anh, cơ thể nàng gắn chặt vào cơ thể anh, cuồng loạn cọ sát vào người anh. Anh đành nhượng bộ trong cuộc đấu tranh không ngang sức và hôn lên đôi môi sẵn sàng dâng hiến.

Lêa biết mình thắng lợi và muốn kéo dài niềm hoan lạc.

Hình như có tiếng chân bước trên lối đi lát sỏi. Bất giác người nàng cứng đơ. Lôrăng ẩy lùi nàng. Phrăngxoa Tavecniê xuất hiện ở chỗ quặt lối đi.

- A! Anh bạn thân, anh ở đây! Chị ấy tìm anh đấy.

- Cảm ơn. - Lôrăng ấp úng, mặt đỏ bừng như một chú bé phạm lỗi bị bắt quả tang.

Lêa và Phrăngxoa nhìn anh bước đi vội vã.

- Dứt khoát bao giờ anh cũng có mặt ở chỗ không nên có mặt.

- Cô bạn thân mến, mong cô biết cho là tôi rất ân hận đã làm gián đoạn buổi tự tình êm đềm ấy. - Phrăngxoa đáp, giọng xấc xược - Tôi băn khoăn không biết một cô gái như cô có thể tìm thấy gì ở một người đàn ông như cậu ta?

- Anh thì sao, anh nói đi nói lại mãi. Anh chê trách gì anh ấy? Anh ấy rất tốt.

- Rất tốt, người ta không thể tốt hơn. Nhưng cô muốn gì, tôi không hề thấy cô cặp bồ với một người đàn ông nào thật tốt.

- Chắc hẳn anh thấy tôi cặp bồ với một người như anh nhiều hơn?

- Có thể như thế. Cô và tôi, chúng ta rất giống nhau. Chúng ta có một ý thức rất kỳ lạ có thể dẫn chúng ta tới những hành động dũng cảm phi lý và thích thú những gì quấy nhiễu mình. Cũng hoàn toàn như tôi, cô có thể làm tất cả, kể cả giết người, để đạt tới dục vọng. Dục vọng của cô bao giờ cũng mạnh hơn trí thông minh và sự thận trọng bản năng của cô. Lêa, cô muốn có tất cả và muốn có ngay lập tức. Cô là một đứa trẻ được chiều chuộng sẵn sàng lấy đồ chơi của một đứa trẻ khác, ở đây là chồng người ta, dù cho sau khi chiếm đoạt được rồi, cô thấy đồ chơi đó có phần kém đẹp.

- Không đúng.

- Chắc hẳn là đúng, nhưng cô thà chịu cắt lưỡi chứ không chịu thừa nhận điều đó. Có gì quan trọng đâu? Dù cô có nghĩ rằng cô yêu ông đơ Acgila, rồi cũng chẳng sao, rồi cô cũng sẽ quên đi.

- Không bao giờ.

Phrăngxoa khoát tay, vẻ vừa ung dung vừa xấc xược.

- Chúng ta hãy nói những chuyện khác thú vị hơn. Cô phải lên Pari ít lâu, ở đấy cô sẽ thay đổi tư tưởng đi. Hai bà cô của cô chắc sẽ vui mừng đón tiếp cô.

http://tieulun.hopto.org

- Tôi không muốn đi Pari. Tôi phải ở đây để giải quyết công việc của ba tôi.

- Ở lại đây, cô sẽ bị móc túi cho tới đồng xu cuối cùng. Tôi đã giới thiệu cho gia đình nhà ta luật sư Rôbe, người vẫn lo công việc cho tôi. Ông ta là một người trung thực và có năng lực.

- Vì sao tôi phải nhận sự giúp đỡ của ông?

- Vì tôi yêu cầu cô. - Anh ta đáp, giọng dịu dàng hơn.

Hai người đi tới cuối ấp.

- Chúng ta về thôi. - Phrăngxoa lên tiếng.

- Không, tôi không muốn gặp những người đang có mặt ở nhà, tôi muốn ngồi một mình.

- Tạm biệt cô vậy.

- Không, anh ở lại. - Lêa vừa nói vừa khoác tay anh ta - Chúng ta cùng đi một lúc và tới La Giecbet.

Phrăngxoa kinh ngạc nhìn nàng. Cô gái đang mang tang này đầy rẫy những mâu thuẫn.

- La Giecbet?

- Nó là một túp lều em thường đến nô đùa thuở nhỏ. Nó nằm nửa vời dưới mặt đất nên rất mát, và dùng để cất trữ cây linh lăng cho thỏ và cất các dụng cụ bỏ đi. Đã lâu lắm em không đặt chân tới.

Hai người đi qua các cánh đồng nho chạy dài thoai thoải và đến trước một căn nhà nhỏ mái lợp ngói sát mặt đất. Họ đi vòng quanh trên một con đường dốc cỏ dại và cây ngấy phủ kín. Cửa đóng. Phrăngxoa dùng vai hích, làm bật tung ổ khóa đã sét rỉ. Một nửa gian nhà nhỏ nền đất chất đầy cỏ khô. Mạng nhện giăng đầy xà nhà.

- Không có gì đẹp lắm đâu. Trong kí ức em, nó lớn hơn nhiều.

Phrăngxoa cởi áo ngoài bỏ lên đám cỏ khô.

- Em nằm xuống đi. Anh thấy chốn này thú vị lắm.

- Anh đừng chế giễu thế. Đây là nơi em thường đến trốn những khi bà Ruýt bắt em học tiếng Đức. Phía sau cái máng kia có một cái ngách, chơi đùa ở đấy thú lắm.

- Em vẫn như một cô bé gái. - Anh vừa nói vừa ngồi cạnh nàng.

Ánh mắt Lêa từ trẻ thơ bỗng trở nên khiêu khích. Nàng nằm dài, mắt lim dim, hai tay chắp dưới đầu, ngực ưỡn lên, nhìn Phrăngxoa.

Anh nhìn nàng, vẻ thích thú.

- Thôi đừng chơi cái trò lẳng lơ đó với anh nữa, nếu không, ngay lập tức, anh không xử sự theo kiểu anh trai nữa đâu.

- Anh yêu em kiểu đó đấy à?

- Kiểu đó và kiểu khác nữa.

- Em không nhận ra anh nữa! Anh vốn rất khôn ngoan kia mà.

- Tôi không muốn làm người lấp chỗ trống.

- Anh muốn nói gì?

- Cô biết rất rõ rồi.

- Nhưng nếu tôi thích thì sao? Tôi cứ tưởng là chúng ta giống nhau chứ. Thế anh không muốn tôi à?

- Cô bé lẳng lơ, tôi không phải...

Anh ta không nói được hết câu. Lêa, hai tay bíu chặt lấy cổ anh ta, áp mạnh môi lên môi anh ta.

- Em muốn hút thuốc.

- Thiếu thận trọng đấy. - Phrăngxoa vừa đáp vừa lấy ở túi ra một bao thuốc lá Mỹ.

Người ướt đẫm mồ hôi và dính đầy cuộng cỏ, chân đan chéo nhau, họ im lặng hút thuốc. Căn lều gần tối hẳn.

- Ở nhà có lẽ bắt đầu lo đấy.

Không đáp, nàng bật dậy, mặc chiếc áo tang vào, cuộn quần lót và tất lại giấu xuống dưới đá, rũ rũ và đi ra, giày cầm ở tay.

Không hề ngoảnh đầu lại, nàng đi ngược theo hướng Môngtiac và đến nửa đường, Phrăngxoa mới bắt kịp. Hai người im lặng về đến trước cửa nhà. Cami đang ngồi dưới cây hoàng đậu. Vừa thoáng thấy Lêa, chị đứng vụt dậy, ôm nàng vào lòng.

- Chị di đâu về?

- Tôi chẳng sao cả, tôi đi với ông bạn quý của cô mà.

Cami nở một nụ cười nhân hậu.

- Lôrăng và bác Ađriêng đi rồi. Họ rât buồn ra đi mà không được gặp chị.

Lêa phác một cử chỉ ra vẻ bất lực, phó mặc định mệnh. Ngoảnh về phía cánh đồng, hai bàn tay chống lên hòn đá còn ấm hơi nóng mặt trời trước hiên nhà, nàng khẽ cúi nhìn vầng dương như một cái đĩa đỏ rực khuất dần sau dãy đồi Vecđơle.

Nàng không đáp lời chào tạm biệt của Phrăngxoa lẫn tiếng gọi của Cami bảo nàng vào nhà. Một lát sau, nàng nghe tiếng máy, rồi tất cả lại im lìm.

Một làn gió biển nhẹ thổi lên mái tóc nàng. Những vì sao đầu tiên nhấp nháy. Nàng nhẹ nhàng quỳ xuống sát tường, bóng nàng lẫn vào bóng bức tường. Những giọt nước mắt đầu tiên chảy trên má nàng kể từ khi cha nàng qua đời.

TẬP 2

Chương 1

Sau khi Pie Đenmax qua đời, bà chị gái Becnađet Busatô cố gắng điều khiển công việc nhà, người đàn bà trung hậu này có quyết tâm cao, nhưng bất lực trong việc quản lý một cơ ngơi như cơ ngơi Môngtiac.

http://tieulun.hopto.org

Ngồi trước bàn giấy của ông em trai ngày trước, bà vừa lục tung tờ giấy vừa than vãn với Cami đờ Acgila đang muốn giúp bà một tay:

- Trời đất! Rồi sẽ ra sao đây? Tôi không hiểu gì về những con số này hết. Phải hỏi ông quản lý Phaya thôi.

- Mời bà đi nghỉ đi. Cháu sẽ cố gắng nghiên cứu xem sao.

- Cảm ơn Cami thân mến, cháu tốt bụng quá. – Bà đáp và đứng dậy. - Lêa sẽ phải bình tĩnh trở lại- Bà nói thêm và bỏ kính ra – Bà cũng đau khổ, nhưng phải cố gắng thôi.

Cami giấu nụ cười.

- Dĩ nhiên bà có ý chí hơn chúng cháu.

- Dĩ nhiên. – Becnađet Busactô xác nhận.

"Bà ta ngốc nghếch thật". Cami nghĩ bụng.

- Chúc cháu ngủ ngon. Cháu đừng thức quá khuya đấy.

Cửa được đóng lại nhẹ nhàng. Tiếng chân bước nặng nề trên cầu thang, tiếng cọt kẹt ở bậc thang thứ mười, rồi lại lặng im, cái lặng im của ngôi nhà trong đêm khuya, thỉnh thoảng một làn gió tháng Mười Một làm các bức tường run lên và ngọn lửa trong lò sưởi run rẩy. Đứng giữa căn buồng ấm áp, Cami nhìn ngọn lửa mà như không trông thấy. Bỗng một khúc củi vỡ tung và đổ xuống, làm văng lửa và than ra. Chị giật bắn người và chạy vội tới cầm kẹp lửa gắp than bỏ vào lò. Nhân đấy chị bỏ thêm một gốc nho, củi nổ lép bép thật vui tai.

Chị thắt chặt thêm chiếc áo ngủ và ngồi lại trước bàn giấy của Pie Đenmax.

Cami làm việc suốt một phần đêm và chỉ ngẩng đầu để xoa xoa sau gáy bị đau buốt.

Đồng hồ điểm ba giờ.

- Cô chưa ngủ kia à! – Lêa kêu lên khi bước vào.

- Rõ ràng chị cũng vậy. – Cami nói, một nụ cười âu yếm trên môi.

- Tôi sang tìm một cuốn sách, tôi không sao ngủ được.

- Thế chị đã uống mấy viên thuốc của bác sĩ Blăngsa chưa?

- Uống rồi, nhưng thuốc ấy chỉ làm tôi đần độn thêm.

- Chị bảo lại để ông ấy cho thuốc khác. Chị phải ngủ đi.

- Tôi rất muốn ngủ nhưng tôi lại sợ hễ chợp mắt là thấy gã đàn ông người Ooclêăng bước tới, mặt bê bết máu. Hắn bước về phía tôi… tìm cách nắm lấy tôi và bảo: "Vì sao mày giết tao, con đĩ khốn nạn? Lại đây người đẹp, lại đây, tao sẽ vẽ cho mày làm tình với một người chết khoái trá ra sao? Tao tin chắc mày thích cái đó. Phải thế không?... Đồ rác rưởi, mày thích cái đó mà, đồ thối thây, mày…"

- Thôi. – Cacmi hét lên và nắm vai Lêa lắc mạnh – Chị đừng nói nữa.

Vẻ mặt lờ đờ, Lêa lướt tay trên trán, bước mấy bước và ngồi phịch xuống chiếc tràng kỷ cũ bọc da.

- Cô không thể biết đâu. Kinh khủng thật, nhất là khi hắn bảo: "Đùa thế đủ rồi. Bây giờ tao và mày đi tìm gặp bố mày: lão ta cùng bạn bè giòi bọ chờ chúng ta đấy…"

- Chị im đi…

- "Và có cả mẹ mày nữa". Thế là tôi đi theo hắn và gọi mẹ.

Cacmi quỳ xuống và bế Lêa vào lòng, ru nàng như thể ru thằng

bé Saclơ, con trai chị. Đúng lúc đó, thằng bé giẫy giụa trên giường, ú ớ mê sảng.

- Thôi, chị bình tĩnh lại. Đừng nghĩ tới cái đó nữa. Cả hai chị em chúng ta cùng giết hắn chứ. Chị nhớ lại đi… tôi là người bắn đầu tiên. Tôi tưởng là hắn đã chết.

- Đúng thế, nhưng chính tôi, và chỉ một mình tôi giết chết hắn.

- Chị không thể làm khác, hoặc hắn chết, hoặc chúng ta chết. Bác Ađriêng bảo nếu ở địa vị chị, bác ấy cũng phải làm như vậy.

- Bác ấy nói thế cho tôi yên lòng sống thôi. Cô thấy không, bác ấy, một giáo sĩ dòng Đôminic mà lại giết người hay sao

- Giết chứ, nếu phải giết.

- Lôrăng và Phrăngxoa Tavecniê cũng bảo tôi như vậy. Nhưng tôi tin chắc bác Ađriêng không thể làm như thế.

- Thôi không nói chuyện ấy nữa. Tôi đã nghiên cứu xong các tài khoản của ông cụ chị. Tình hình không lấy gì làm sáng sủa. Tôi không sao hiểu nổi cách làm việc của Phaya. Nếu tằn tiện thì chúng ta có thể thoát ra khỏi tình hình này.

- Làm sao cô bảo có thể tằn tiện hơn nữa? – Lêa thốt lên và đứng vụt dậy – Chúng ta chỉ ăn thịt mỗi tuần một lần, vả lại thịt nào có ra thịt. Giá chúng ta ít người hơn thì may ra có thể thoát, nhưng…

Cami cúi đầu.

- Tôi biết chúng tôi là một gánh nặng cho chị. Sau này tôi sẽ bồi thường lại cho chị tất cả các khoản chị đã tiêu pha vì chúng tôi.

- Cô điên rồi, tôi không muốn nói thế đâu!

- Tôi biết. – Cami buồn bã đáp.

- Ồ! Không, cô đừng rầu rĩ như vậy. Không thể nói chuyện gì được với cô hết.

- Chị tha lỗi cho tôi.

- Cô chẳng có gì để tôi phải tha lỗi cả, cô làm phần việc của cô… và thậm chí làm luôn cả phần việc của tôi nữa.

Lêa vén diềm cửa lên. Ánh trăng lạnh lẽo soi sáng những viên sỏi ngoài sân. Gió lay rụng những chiếc lá điền ma cuối cùng.

- Cô có nghĩ chiến tranh còn kéo dài nữa không? – Nàng hỏi - Mọi người đều cho chính phủ Visy (Chính phủ thống chế Pêtanh hợp tác với phát xít Đức đóng ở Visy trong thời kỳ quân Đức chiếm đóng nước Pháp) hợp tác với Đức là chuyện bình thường…

- Không, chị Lêa ạ, không phải mọi người đâu, chị cứ nhìn xung quanh chúng ta mà xem. Ít nhất chị cũng biết có chục người đang tiếp tục cuộc chiến đấu.

- Phải đương đầu với hàng trăm nghìn người hằng ngày hô vang; "Pêtanh muôn năm" thì một chục người là cái gì?

- Chẳng bao lâu nữa, sẽ có hàng trăm, rồi hàng nghìn người phản đối.

- Tôi không tin nữa… tất cả mọi người chỉ nghĩ tới ăn cho no, mặc cho ấm thôi.
- Sao chị có thể nói như thế! Người Pháp đang chịu đựng nỗi nhục thất trận, nhưng lòng tin của họ đối với ông Thống chế đang suy giảm dần. Ngay cả Phaya hôm nọ cũng bảo tôi: "Bà Cami, bà có thấy là ông già ấy hơi quá xá không?", thế mà Phaya…

- Lão muốn đánh lừa cô đấy. Tôi biết, lão là một tay láu cá. Lão tìm cách biết cô suy nghĩ ra sao để lợi dụng khi cần thiết. Đối với lão: CẦN LAO, GIA ĐÌNH, TỔ QUỐC (Khẩu hiệu của chính phủ Pêtanh) là rất có ý nghĩa.

- Đối với tôi cũng vậy, nhưng không hoàn toàn giống như lão.

- Cô cẩn thận. Mục đích duy nhất của lão là tước đoạt Môngtiac của chúng ta. Lão không lùi bước trước bất kì cái gì hết. Hơn nữa lão đinh ninh Machiax, con trai lão, bỏ ra đi là vì tôi.

- Có phải ít nhiều đúng như vậy không?

- Không phải. – Lêa thốt lên giận dữ - Trái lại, tôi tìm cách giữ anh ta lại. Đâu phải lỗi tại tôi nếu anh ta không muốn biết gì hết và chỉ muốn sang Đức kiếm tiền chứ không muốn ở lại làm việc ở Môngtiac.

- Chị nói quá đấy, chị bạn thân mến ạ, chị biết rất rõ vì sao anh ta ra đi…

- Không!

- Vì anh ta yêu chị.

- Thế thì có gì quan trọng! Nếu yêu tôi, như cô bảo, thì anh ta phải ở lại đây giúp tôi và ngăn cản không cho ông bố của anh ta ăn cắp của chúng ta chứ.

- Anh ra cũng có thể đi tìm gặp tướng đờ Gôn, nhưng tôi hiểu vì sao anh ta bỏ đi như vậy.

- Cô rộng lượng quá đấy.

- Chị đừng nghĩ như vậy. Tôi hiểu là vì vấn đề tình yêu. Tôi không biết nếu ở vào hoàn cảnh của Machiax hay của Phrăngxoadơ thì tôi sẽ xử sự thế nào… Có lẽ tôi sẽ hành động như họ.

- Cô nói bậy. Không bao giờ cô lại để cho một tên người Đức làm phình bụng ra như Phrăngxoadơ.

- Chị đừng nói như vậy về chị gái chị.

- Chị ấy không còn là chị gái của tôi nữa. Chính vì chị ấy mà ba tôi mất.

- Không phải thế, bác sĩ Blăngsa bảo tim ông cụ đã yếu từ mấy năm trước, và mặc dù cụ bà năn nỉ, cụ vẫn không chịu chạy chữa.

- Tôi không muốn biết điều đó. Giá như chị ấy không bỏ đi thì ba tôi còn sống. – Lêa kêu lên, hai tay che mặt và đôi vai rung rung vì nức nở.

Cami kìm nén trong lòng tình cảm yêu thương đối với người bạn gái. Làm sao Lêa có thể không biết tới mức ấy tình cảm của những người khác? "Đấy là chỗ mạnh của chị ấy theo như lời Lôrăng vẫn nói" – Cami nghĩ bụng "Chị ấy chỉ muốn biết cái trước mắt. Chị ấy cứ tiến bước và tự đặt câu hỏi sau. Không phải vì thiếu trí tuệ, mà chính vì thừa sự sống".

Lêa kìm nén không giẫm chân như khi còn bé. Nàng quay sang Cami.

- Chị đừng nhìn tôi như thế nữa. Chị đi ngủ đi, chị không thấy đầu óc chị tối nay ra sao à?

- Cô nói đúng đấy, tôi bị mệt. Cô cũng vậy, cũng phải đi ngủ đi. Chúc cô ngủ ngon.

Cami bước tới hôn Lêa. Nàng hờ hững đón nhận cái hôn và không hôn trả. Cami không nói gì và ra khỏi phòng.

Giận Cami và giận cả bản thân mình. Lêa bỏ thêm một gốc nho vào lò sưởi, lôi từ tầng dưới tủ sách ra chiếc mền vải kẻ ô vuông trước kia ba nàng thích dùng, tắt đèn và nằm dài trên tràng kỷ.

Nàng nhìn ngọn lửa trong phút chốc. Lửa bập bùng khiến nàng buồn ngủ.

Từ sau khi ba nàng mất, Lêa thường đến ngủ trong căn buồng nàng yêu thích này, nơi duy nhất các bóng ma quen thuộc không tới ám ảnh nàng.

***

Lêa tỉnh dậy vì lạnh. “Mình phải bỏ nệm xuống thôi” nàng nghĩ bụng. Nàng vén diềm cửa và có cảm giác kỳ lạ như là đang lơ lửng trong mây vì sương mù dày đặc. Nhưng phía sau màn sương này, chắc phải có ánh sáng. “Trời sẽ đẹp đây” nàng nghĩ thầm. Nàng khéo léo đốt lại lò sưởi và ngồi sưởi ấm một lúc. Bất giác nàng đếm tiếng chuông đồng hồ. “Mười một. mười một!... Đã mười một giờ rồi!... Sao họ lại để mình ngủ lâu thế này?”

Lò sưởi trong nhà bếp sáng rực. Trên mặt bàn trải vải nhựa màu xanh, đặt một chiếc bát không và một cái khăn ăn bọc một miếng bánh mì. Vẻ háu đói, Lêa hít hít mùi bánh thơm lựng. “Chắc là bánh bà Xiđôni làm đây?” nàng nghĩ bụng. Trong một góc chạn bếp, có bình pha cà phê cũ kỹ, men sứ màu xanh. Lêa uống cà phê nhưng là thứ cà phê chỉ có trên danh nghĩa. May sao sữa át được mùi cà phê nhạt thếch.

Vừa ăn, nàng tự hỏi: ”Hôm nay thứ mấy mà lại có bánh bơ nhỉ”. Nàng tìm ngay ra câu trả lời khi ngước mắt lên nhìn thấy con số 11. 11 tháng Một… Thì ra là Xiđôni ăn mừng theo cách của bà ngày kết thúc chiến tranh 14. Lêa nhún vai, thoáng một nụ cười không vui. Bao giờ cuộc chiến tranh này chấm dứt? Nó đã kéo dài hai năm rồi!... Hôm nay, 11 tháng Một năm 1942, nước Pháp vẫn bị chia cắt làm hai; càng ngày càng nhiều thanh niên không chịu đi lao động ở Đức và trốn vào rừng núi, lập thành các đoàn đi tìm một thủ lĩnh, họ sống nhờ vào lòng hảo tâm của dân chúng và có khi bằng cướp bóc. Trong khu vực của anh, Lôrăng đờ Acgila có trách nhiệm tập hợp đám người cứng đầu cứng cổ ấy vào các mạng lưới kháng chiến được thành lập. Lôrăng… Từ khi mai táng bố, nàng không gặp lại anh. Một hôm, Cami, vợ anh, đến gặp anh ở Tuludơ, khiến nàng phát ốm lên vì ghen tuông. Còn Tavecniê thì ra sao rồi? Ít ra anh ta cũng phải hỏi thăm tin tức của nàng chứ! Anh ta không phải là người tình của nàng hay sao? Vì anh ta, nàng đã trải qua một nỗi lo sợ ghê gớm nhất đời là: mang thai. Cơn báo động hụt ấy làm nàng hiểu rõ hơn nỗi hoang mang của Phrăngxoadơ, cô chị gái, mà đứa bé trong bụng sắp chào đời. Phrăngxoadơ đã viết thư, năn nỉ nàng đến trong dịp sinh con. Buồn và giận, Lêa không trả lời.

- Cami, Ruyt, Lêa. Cô Becnađet ơi! – Lôrơ kêu toáng lên trong khi bước vào bếp.

- Cái gì thế? – Lêa hỏi và đứng dậy.

- Lôrơ, cô kêu toáng lên đấy à? - Bà Ruyt cũng chạy vào hỏi.

Cô em gái của Lêa thở hổn hển, không nói thành lời.

Phaya cũng bước vào, bà vợ theo sau.

- Các bà có nghe?...

- Nghe cái gì? Cô nói đi! – Bà Ruýt bảo.

- Bọn Đức.

- Bọn Đức sao? – Lêa thốt lên.

- Họ đã chiếm vùng tự do. – Lôrơ nói liền một hơi.

Lêa ngồi phịch xuống ghế. Trước mặt nàng, Cami ôm chặt con, thằng bé tưởng là một trò chơi, cười như nắc nẻ.

- Tôi nghe qua Đài phát thanh. – Phaya lên tiếng.

- Ở Đài tiếng nói Pari, - vợ lão nói thêm – chúng bảo là tiền bồi thường cho đội quân chiếm đóng mỗi ngày là năm trăm triệu. Làm thế nào để có được số tiền đó?

http://tieulun.hopto.org

Chương 2

Ngôi nhà hai chị em bà đờ Môngplâynet đã thay đổi nhiều từ sau những ngày cuối cùng Lêa ở Pari. Hai căn buồng xưa kia tràn trề sức sống, giờ đây hết sức lạnh lẽo. Hai chị em bà và bà vú già chỉ ở trong những phòng họ còn có thể đốt chút lò sưởi.

- Cháu hiểu cho hai bà, hai bà không thể để nó đau ốm một mình trong khách sạn được; không bao giờ mẹ cháu có thể tha thứ cho hai bà nếu làm như vậy. – Lida đờ Môngplâynet vừa nói vừa lấy khăn mùi xoa ướt chấm nước mắt.

- Thôi, không nói lại chuyện đó làm gì nữa, hai bà đã làm bổn phận của những người thân và những tín đồ công giáo. – Anbectin lạnh lùng nói thêm.

Đứng trong phòng khách nhà hai bà cô ở Pari, Lêa khó kìm nổi cơn giận trong lòng.

Nhận được thư với những lời lẽ hoảng hốt khác thường của Anbectin, Lêa nhảy lên chuyến tàu đầu tiên đi Pari sau nửa ngày chờ đợi trong cảnh chen lấn trong nhà ga Xanh-Giăng ở Boócđô. Khi nàng đến ngôi nhà này trên đường phố Đại Học, Exten, vừa là người quản gia vừa là người hầu làm đủ mọi việc của hai chị em bà đờ Môngplâynet, ôm choàng lấy nàng với một vẻ khoan khoái rõ rệt.

- Cuối cùng cô, cô Lêa, cuối cùng cô…

- Có tình hình gì xảy ra thế, bà Exten? Hai bà cô của tôi đâu? Hai bà bị ốm hả?

- Cô Lêa, giá cô biết…

http://tieulun.hopto.org

- Lêa, cháu đã đến đấy à! – Bà Lida, măng tô lông thú khoác ngoài áo ngủ, kêu lên.
Lát sau, bà Anbectin cũng xuất hiện, theo sau là một người đàn ông mang túi đồ nghề thầy thuốc. Bà cô tiễn ông ta ra cửa và nói:

- Tạm biệt bác sĩ, hẹn ngày mai.

Lêa kinh ngạc nhìn ba người đàn bà.

- Thế nào, hai bà cho cháu biết ai bị ốm thế?

- Phrăngxoadơ, chị gái cháu.

Câu trả lời làm Lêa sửng sốt. Và sau sự ngạc nhiên là cơn giận dữ. Những lời nói dữ dằn của nàng khiến bà Lida đa sầu đa cảm khóc nức nở.

- Lêa, Lêa, em đến à! – Một giọng yếu ớt cất lên phía sau cánh cửa đang từ từ hé mở.

Phrăngxoadơ đứng trong khung cửa, lớp mền che không kín cái bụng tròn xoe.
Anbectin chạy nhào tới.

- Sao cháu lại đứng dậy thế? Bác sĩ đã cấm kia mà!

Không nghe bà cô nói, Phrăngxoadơ dang hai tay bước về phía cô em gái. Cái mền tuột xuống để lộ cái bụng đã to tướng lại càng to thêm vì áo sơ mi quá chật và khuôn mặt gầy gò.

Hai chị em ôm choàng lấy nhau.

- Ô! Lêa… Chị cảm ơn em đã tới.

Lêa dắt chị vào buồng cũng chỉ hơi ấm hơn phòng khách. Vừa nằm lên giường, Phrăngxoadơ nắm lấy tay em gái và thì thầm:

- Em đã tới…

- Cháu hãy bình tĩnh – Anbectin vừa bảo vừa sắp xếp lại chăn gối – không thì ốm đấy.

- Không, thưa bà, hạnh phúc không thể làm cháu ốm được đâu. Lêa, em hãy kể hết cho chị nghe đi. Tất cả những chuyện xảy ra ở Môngtiac ấy mà.

Hai tiếng đồng hồ sau, hai chị em vẫn tiếp tục trò chuyện.

Lêa không sao rời khỏi chiếc giường ấm áp mà nàng cảm thấy khoan khoái sau khi tỉnh giấc. Nàng không sao chịu nổi cái ý nghĩ phải dậy và thay quần áo trong giá lạnh. A! Giá cứ nằm trên chiếc giường thật êm ái này cho hết mùa đông… cho hết chiến tranh…

Nàng ngạc nhiên nhớ lại tối qua mình đã khoái trá ra trò khi cùng Phrăngxoadơ hồi tưởng những giờ phút hạnh phúc trong ấu thơ. Cả hai chị em cùng cố tránh không nói tới vấn đề đang làm họ quan tâm: sự ra đời của đứa bé và tương lai của Phrăngxoadơ.

Có tiếng gõ cửa: Exten mang bữa sáng vào.

- Sao! Trà à, đường chính cống à! Lêa thốt lên và đứng vụt dậy – Làm sao có những thứ ấy?

- Đã ba tháng nay, đây là lần đầu tiên. Để thết đãi cô đấy mà! Chúng tôi có được là nhờ một người bạn của bà Muynxtanh, hình như là một nhà văn hay sao ấy.

- Raphaen Man à?...

- Vâng, đúng thế. Một cái ông có vẻ bất hảo lắm. Hôm nọ, tôi thấy ông ta ở một tiệm cà phê, tay ôm ngang lưng và thì thầm với một sĩ quan Đức trẻ tuổi. Ai nấy đều thẹn thùng quay mặt đi.

Lêa giấu một nụ cười mà chắc hẳn bà vú già không sao hiểu nổi.

- Tôi đã kể lại cảnh tượng đó với hai bà và xin hai bà đừng có tiếp cái ông đó nữa. – Exten nói tiếp- Bà Lida bảo chỗ nào tôi cũng thấy cái xấu cả, còn ông Man là một người hào hoa tuyệt vời, nhờ ông ta mà chúng tôi không chết đói đấy. Còn bà Anbectin thì bảo tôi dừng xét đoán theo bề ngoài. Cô nghĩ thế nào, cô?

- Tôi biết rất ít về ông Man, bà Exten ạ. Nhưng tôi sẽ nói với hai bà cô tôi phải thận trọng đối với ông ta.

- Tôi đã để một ấm nước nóng trong bồn tắm và cắm lò sưởi điện. Nó không sưởi ấm lắm đâu, nhưng cũng làm cho không khí bớt giá đi chút ít.

- Cảm ơn bà Exten, giá tắm được một cái…

- Tắm à!... Đã mấy tháng nay, bồn tắm không có nước. Hàng tuần, hai bà đến nhà tắm công cộng.

- Ôi! Giá mà được nhìn thấy hai bà ở đấy, chắc hai bà không dám cởi bỏ quần áo để xuống nước đâu.

- Nhạo báng như thế là không hay đâu, cô Lêa ạ. Cuộc sống ở đây gay go lắm. Chúng tôi rét, chúng tôi đói. Chúng tôi cũng sợ nữa.

- Sợ cái gì thế? Ở đây có gì đáng sợ lắm đâu.

- Biết đâu đấy, cô? Cô có còn nhớ cái bà ở trên tầng hai thỉnh thoảng vẫn uống trà với hai bà cô của cô không?

- Bà Lêvy ấy à?

- Vâng. Bọn Đức đã đến bắt bà ấy. Bà đang ốm, bọn chúng lôi bà ra khỏi giường và đưa đi trong khi vẫn mặc áo ngủ. Bà Anbectin có báo tin cho ông Tavecniê…

- Tavecniê à?

- … Để nhờ ông ấy hỏi xem đầu đuôi ra sao.

- Rồi sao nữa?...

- Mấy hôm sau, khi tới đây, ông ta tái xanh tái mét trông đến dễ sợ.

- Ông ta nói những gì?

- Ông ta bảo bà ấy bị đưa đến Đrăngxy và từ Đrăngxy đến một trại tập trung ở Đức cùng với hàng nghìn người khác, hầu hết là phụ nữ và trẻ em. Sau khi bà Lêvy ra đi, đến ở nhà bà là một nữ diễn viên có cuộc sống rất sang trọng và thường tiếp bọn sĩ quan Đức. Họ làm huyên náo cả lên. Nhưng không ai dám phàn nàn vì sợ bị trả thù.

- Ông Tavecniê tới đây lần cuối cùng vào hôm nào?

- Trước đây khoảng ba tuần. Cũng chính ông ta can thiệp với hai bà cô của cô để đưa Phrăngxoadơ tới đây.

Lêa cảm thấy tim đập dồn dập. Phrăngxoa quan tâm đến hai bà cô và chị gái của nàng…

- Xin chia tay cô. Hình như trưa nay có bán cá ở phố Buyxi. Tôi phải tới sớm nếu không thì chỉ còn xương cá thôi.

***

Lêa tắm rửa qua loa, mặc ra ngoài áo dài len một chiếc săng đay đen và áo ngắn, đi tất dày và bước sang buồng cô chị.

Đang ngồi trên giường trong bộ quần áo và khăn choàng màu hồng làm nổi sắc da, đầu tóc chải kỹ lưỡng, gương mặt điểm tĩnh, Phrăngxoadơ nở một nụ cười khi nhìn thấy Lêa…

- Chào Lêa, em ngủ ngon chứ? Đã mấy tháng nay, chưa bao giờ chị ngủ ngon đến thế. Nhờ em đấy.

Lêa ôm hôn chị.

- Em có mặt ở đây, quý hóa quá… Chị sẽ mau chóng bình phục thôi. Chị không muốn bỏ lỡ buổi diễn đầu tiên vở kịch Hoàng hậu qua đời của Hăngri đơ Môngteclăng.

- Bao giờ thì diễn?

- Mồng 8 tháng Chạp, ở nhà hát Ca kịch.

- Mồng 8 tháng Chạp! ngày kia rồi.

- Thế thì sao? Còn một tháng nữa chị mới sinh và hiện chị cảm thấy rất khỏe mạnh. Chờ đợi một đứa bé ra đời, đâu phải là bệnh tật. Em sẽ thấy khi đến lượt em.

- Em mong không bao giờ như thế cả.

- Vì sao? Mong chờ một đứa con của người đàn ông mình yêu thương là điều kì diệu lắm chứ!

Trước vẻ mặt lạnh lùng của Lêa, Phrăngxoadơ biết mình lỡ lời. Chị đỏ mặt và cúi xuống. Rồi cố lấy hết lòng dũng cảm, ngẩng đầu lên và nói, giọng run run:

- Chị biết em nghĩ gì. Chị tìm cách thuyết phục mình là chị có lỗi khi yêu Ôttô, nhưng không được. Tất cả mọi cái ở anh ấy đều làm chị ưa thích: tính tình nhân hậu, lòng yêu âm nhạc, tài năng, dũng khí, dù anh ấy là người Đức. Điều duy nhất chị cầu mong là chấm dứt chiến tranh. Em hiểu chứ? Em cố mà hiểu.

Lêa không sao có thể nghĩ tới tình huống ấy một cách bình tĩnh và rành mạch. Trong con người nàng, có một cái gì sâu kín chống lại mối tình làm nàng khó chịu ấy. Đồng thời, nàng hiểu rất rõ tất cả những gì Ôttô và Phrăngxoadơ cùng nhau chia sẻ. Nếu không phải là người Đức thì anh ta là một ông anh rể thực sự dễ thương.

- Thế chị định thế nào? – Nàng hỏi.

- Kết hôn với anh ấy khi anh ấy từ Beclin trở về và được phép

cấp trên. Em hứa với chị là sẽ dự lễ kết hôn nhé. Chị van em, em hứa với chị đi.

- Tất cả sẽ tùy thuộc vào thời gian. Nếu là mùa thu hoạch nho hoặc mùa xuân thì em không tới được.

- Em sẽ thu xếp nhé. – Phrăngxoadơ nói và mỉm cười, sung sướng vì không bị khước từ một cách dứt khoát – Ôttô tuyệt lắm, ngày nào cũng biên thư cho chị, lo lắng thực sự cho chị và cháu bé. Anh ấy nhờ Phrêđêric Hăngcơ trông nom chị. Em còn nhớ anh ta không, anh ta đã giúp em một tay trong việc đỡ đẻ cho Cami ấy mà.

- Thế thì trong trường hợp rắc rối, anh ta có thể thay thế bà đỡ đấy.

Giọng Lêa có vẻ châm biếm cay độc tới mức Phrăngxoadơ không sao giữ được nước mắt. Nàng xấu hổ về sự thô bạo của mình. Chắc hẳn nàng đã xin lỗi chị gái nếu lúc đó bà cô Anbectin không bước vào.

- Lêa, có người gọi điện… Phrăngxoadơ, cháu sao thế?

- Thưa bà, không sao cả… cháu mệt tí thôi.

***

- Alô, ai cầm máy đấy?

- Cô là Lêa Đenmax phải không?

- Phải, tôi đây. Còn ai ở đầu dây nói thế?

- Cô không nhận ra tôi sao? Cô không nghe gì hết à.

- Không. Ông cho biết ông là ai, nếu không tôi bỏ máy xuống đây.

- Bao giờ cô cũng hăng máu, tôi biết lắm. Nào cô bạn xinh đẹp, gắng thêm chút xíu.

- Tôi không thích cố gắng gì hết và tôi thấy cái trò đùa này thật ngu ngốc.

- Cô chớ bỏ máy! Cô còn nhớ tiệm Gà sống thiến, nhà thờ Nữ thánh Ơlali và phố Xanh- Giơnex chứ?...

- Raphaen đấy à!...

- Cô chậm nhận ra đấy!

- Xin lỗi, nhưng tôi khiếp hãi những cái trò úp úp mở mở trên điện thoại như thế này. Sao ông biết tôi ở Pari?

- Tôi bao giờ cũng biết rõ tin về những gì liên quan đến bè bạn. Lúc nào thì chúng ta gặp được nhau?

- Tôi không biết nữa. Tôi vừa mới tới thôi mà.

- Năm giờ tôi sẽ đến uống trà. Cô không phải lo gì hết, tôi sẽ mang tới mọi thứ cần thiết. Chỉ xin cô đun nước sôi cho.

- Nhưng…

- Bà chị gái xinh đẹp và hai bà cô của cô sức khỏe thế nảo?... Phiền cô chuyển dùm lời hỏi thăm tới hai bà. Hẹn lát nữa, cô bạn thân thiết. Được gặp lại cô, tôi rất đỗi vui mừng.

Raphaen bỏ máy xuống, còn Lêa thì đứng sững sờ. “Làm sao hắn biết?”. Nàng rùng mình, trong lòng dâng lên một cảm giác khó chịu.

- Cháu đừng đứng như thế ở lối đi giá lạnh này, cháu sẽ bị cảm lạnh đấy.

Giọng nói bà Lida làm Lêa giật mình.

- Bà gặp Raphaen Man đã lâu chưa?

- Bà không nhớ rõ… có lẽ cách đây mười lăm hôm.

- Thế ông ta có gặp Phrăngxoadơ không?

- Không, nó đến đây sau hôm ông ta tới thăm hai bà, và từ hôm đến, nó không đi đâu hết. Nhưng vì sao cháu lại hỏi như vậy?

- Raphaen Man vừa gọi điện cho cháu và cháu băn khoăn không biết vì sao ông ta lại biết cháu ở Pari.

- Chắc là tình cờ thôi mà.

- Với một người như ông ta, cháu không tin là có chuyện tình cờ.

Lida nhún vai, tỏ ra không hay biết.

- À! Cháu quên, ông ta sẽ tới uống trà.

- Nhưng chúng ta chẳng có gì hết.

- Ông ta bảo là ngoài nước lã ra, ông ta sẽ mang tới đủ mọi thứ.

Đồng hồ phòng khách vừa điểm năm tiếng thì có chuông reo ngoài cổng. Exten với chiếc tạp dề tuyệt vời có dải mặc ngoài áo blu thường ngày ra mở cửa. Raphaen bước vào, nửa người khuất sau một đống hộp to, hộp nhỏ, có cột dây.

- Nhanh lên, bà Exten, bà giúp tôi một tay, không thì tất cả số bánh kẹo này sẽ rơi xuống thảm nhà mất.

Miệng lầm bầm, Exten đỡ lấy các thứ.

- Raphaen, ông tuyệt quá!

- Lêa!

Hai người nhìn nhau một lúc lâu trước khi bước tới gặp nhau,

ánh mắt họ như thể muốn qui tụ trong khoảnh khắc toàn bộ cuộc đời họ.

Tất cả mọi cái đều đối lập họ với nhau – quan niệm về cuộc sống, tình bạn, tình yêu – nhưng một tình cảm bạn bè hút họ lại với nhau và họ không tìm cách cưỡng lại. Trong hai người thì Raphaen tự đặt cho mình nhiều câu hỏi hơn cả về cái gì mà hắn gọi là: "Cái phần của bản thân hắn không bị thối ruỗng". Hắn, đứa lừa gạt, kẻ dối trá, tên trộm cắp, tay chỉ điểm, cộng tác viên của Giextapô, tên Do Thái thỉng thoảng viết tin cho tờ Tôi có mặt khắp nơi, tờ Pilôri, và tờ Thời Mới! Chủ nghĩa bài Do Thái của hắn làm hầu hết các vị chủ nhiệm và chủ bút trứ danh của các tờ báo ấy khó chịu, tuy họ tự nhận là "chống Do Thái"... Đối với Lêa, hắn cảm thấy mình như một người anh cả muốn bảo vệ cô em gái chống lại những cái dơ dáy của cuộc đời.

- Cô bạn thân mến, cô làm thế nào mà mỗi lần gặp cô là cả ánh mắt lẫn tâm hồn tôi đều hoan hỉ?

Nàng cười, tiếng cười hơi ồm ồm khiến cho đàn ông thì rạo rực, đàn bà thì tức tối, rồi hôn lên hai má hắn.

- Tôi biết chắc là tôi sai lầm, nhưng tôi vui mừng được gặp lại ông.

- Vì sao trong cùng một câu nói của cô, lại vừa có một điều rất thú vị và một điều khác ít thú vị như vậy? Thôi nào, tôi là đứa nhu nhược, tôi chỉ thích vui chơi. Lúc tôi vừa vào, cô bảo là tôi thật tuyệt, phải không? Tôi "oách" lắm chứ gì?... Nhưng tôi kiêu hãnh hơn cả là về đôi giày. Không tồi, cô nghĩ thế nào? Tôi phải trả cả một gia tài đấy. Tôi thuê đóng ở hiệu Hecmex mà.

- Ông lấy đâu ra nhiều tiền thế? Tước đoạt của một bà cụ già? Bán mình cho một tên đại úy Đức hồng hào, béo tốt? Hay bắt một tay binh nhì mởn mơ đi đánh đĩ?

- Cô nói không sai mấy đâu. Biết làm thế nào được cô bạn thân mến? Con người ta tự tạo ra hạnh phúc theo khả năng ấy... Không có tiền thì chút hạnh phúc cỏn con cũng chẳng có nên tôi quyết định phải xoay ra tiền. Tất cả đều có thể bán: thể xác và lương tâm. Tùy theo trường hợp, tôi bán một trong hai cái đó, hoặc bán cả hai nếu người mua tỏ ra thật hào phóng.

- Ông thật ghê tởm.

- Nhưng cái thiện có bao giờ trọn vẹn đâu nên tôi chẳng cần quan tâm. Nếu cho con người ta là một thực thể biết lẽ phải thì là một sai lầm lớn đấy, cô bạn xinh đẹp ạ... Không phải cứ biết tư duy là biết lẽ phải đâu. Tôi luôn luôn tin chắc rằng thích thú những điều hợp lẽ là điểm xuất phát của sự tầm thường. Rồi sẽ có ngày tôi phải viết một cuốn Ca ngợi sự tầm thường. Nó sẽ làm xôn xao dư luận giới văn chương. Trong lúc chờ đợi việc biên soạn kiệt tác ấy, xin cô cho phép tôi đến chào hai bà cô và bà chị gái cô.

***

Đêm đã khuya Raphaen mới ra về. Lêa tiễn chân ra tận cổng.

- Tôi cần gặp cô một mình; mai, chúng ta có thể cùng nhau ăn trưa được không?

- Tôi cũng không biết nữa. Ông làm tôi sợ... tôi không nghĩ ông xấu tới mức như ông nói, thế nhưng một sự hiềm khích kỳ cục lại bảo tôi phải đề phòng đối với ông.

- Ồ! Cô nói có lý lắm, cô bạn thân mến ạ. Cô có đề phòng bao nhiêu đối với tôi cũng chẳng đủ đau... Nhân đây, xin cô cho biết cô có tin tức gì về Xara Muynxtanh, người bạn gái xinh đẹp của tôi không. Đã lâu ngày tôi chẳng có tin gì về cô ấy.

"Thì ra anh ta muốn đi tới đấy" Lêa nghĩ bụng. Nàng rùng mình, miệng lợm giọng. Nàng đáp lạnh lùng gọn lỏn:

- Tôi cũng không có tin.

- Ồ! Cô bị lạnh đấy à! Giữ cô lại ở cái hành lang giá lạnh buốt này, tôi quả là một thằng ngốc. Cô hãy vào sưởi ấm cùng bà chị gái đi. Cô biết người chồng sắp cưới của chị ấy chứ? Một con người có trình độ văn hóa cao, với một triển vọng lớn. Trong thời buổi này, một sự kết thân như vậy thật là bổ ích. Liệu ông bác giáo sĩ dòng Đôminic của cô có tán thành một cuộc hôn nhân như vậy không?

Một nỗi sợ hãi kinh tởm dâng lên trong lòng Lêa.

- Ôi! Cô bạn thân mến, răng cô lại gõ lập cập rồi đấy. Và sắc mặt tái nhợt… lỗi tại tôi, tôi làm cô ốm đến nơi rồi. Chắc cô bị sốt.

Raphaen ân cần nắm lấy cổ tay Lêa.

- Ông chớ có đụng tới tôi, tôi có sao đâu. – Nàng thốt lên và rút mạnh tay ra khỏi tay hắn.

- Hẹn ngày mai, cô bạn xinh đẹp, cuối buổi sáng, tôi sẽ gọi điện cho cô. Từ nay tới đấy, cô phải nghỉ ngơi để khỏi ảnh hưởng đến thần kinh.

Chương 3

Hôm sau, Lêa đi khỏi phố Đại Học từ sáng sớm để tránh mặt khi Raphaen Man gọi điện.

Ở mặt tiền khách sạn Luytêxia, biểu ngữ và khẩu hiệu phát xít phấp phới, tạo nên quang cảnh ảm đạm, tang tóc giữa một buổi sáng đẹp trời. Trên tam cấp, nhiều người đứng bàn cãi, vây quanh hai sĩ quan Đức. Trong số họ… Không, không thể như thế… Để nhìn rõ hơn, Lêa bước qua đường và cố đi chậm rãi. Quả nàng đã không nhầm. Quả là Phrăngxoa Tavecniê. Anh ta có vẻ rất thân thiện với hai gã người Đức. Lêa cảm thấy mệt mỏi. hai chân như muốn khuyu xuống, nước mắt đầm đìa, không sao ngăn nổi. Tủi nhục không gì bằng: khóc lóc trước kẻ khốn nạn kia và những thằng bạn ghê tởm của hắn!

- Kìa, một người đàn bà đẹp ra dáng sầu bi. – Một sĩ quan Đức lên tiếng khi nhìn thấy cô gái.

Phrăngxoa Tavecniê nhìn theo ánh mắt gã kia. Không phải… Nhưng đúng rồi, chính là nàng rồi, người phụ nữ duy nhất vẫn xinh đẹp trong nước mắt mà anh ta biết.

- Xin lỗi các ngài, em gái tôi kia. Chắc con cún của nó bị sổng, trông nó rầu rĩ quá.

- Thôi đi, ông mãnh. – Một người trong bọn nói và vỗ vai anh ta. – Lại một cuộc chinh phục nữa rồi. Hoan hô, ông bạn, ông có con mắt tinh đời lắm. Quả là đào tơ mơn mởn. Giữ lấy độc quyền một người xinh đẹp đến thế mà ông không xấu hổ à! Nhớ đưa cô ta tới một bữa ăn tối đấy.

- Vâng. Thôi, xin lỗi các ngài. Hẹn sớm gặp lại.

Anh ta bước thoăn thoắt xuống tam cấp. Khoác tay Lêa kéo đi.

- Tôi van cô, cô phải lấy vẻ tự nhiên cho, họ đang nhìn theo chúng ta đấy.
Hai người im lặng cất bước, đi ngược đường Atxax.

- Anh bỏ tay tôi ra, tôi có thể đi một mình.

Phrăngxoa nghe theo.

- Vẫn là tính nết đặc biệt như trước. Tôi sung sướng thấy cô

không có gì thay đổi và vui mừng nhận thấy đời sống của cô tốt hơn trước. Chiếc áo lộng lẫy này, cô mặc rất đẹp.

Lêa im lặng nhún vai.

- Nhưng không phải là y phục của một cô gái đứng đắn. Chỉ có vợ và tình nhân của một số tay chợ đen, vài bốn cô diễn viên và mấy cô "bồ" của người Đức mới dám mặc thứ đó.

Lêa đỏ mặt và vội vã đáp nhưng ngay sau đó ân hận về lời đáp của mình:

- Không phải áo của tôi đâu, tôi mượn của chị gái tôi đấy.

Phrăngxoa mỉm cười.

- Cô làm gì ở Pari?... Sao cô lại khóc?

- Quan trọng gì cái đó!

Anh ta đứng lại, nắm lấy cánh tay cô gái, buộc nàng phải nhìn mình:

- Cô bé dại dột này, cô không biết là tất cả những gì liên quan tới cô đều quan trọng đối với tôi hay sao?

Vì sao câu nói này làm dịu cơn giận dỗi của nàng? Nàng khẽ rút tay ra và tiếp tục cất bước. Hai người đi tới trước dãy rào sắt ở tiệm Lucxămbua.

- Chúng ta vào đây, ở đây yên tĩnh, có thể nói chuyện được. – Phrăngxoa bảo.

Xung quanh bể nước, trẻ em đội mũ vải và quàng khăn len đuổi bắt nhau và la hét ầm ĩ; mấy bà trông nom chúng dậm chân và xoa tay cho ấm người.

- Bây giờ cô cho tôi biết cô lên Pari làm gì.

- Phrăngxoa, chị gái tôi không được khỏe…

- Chuyện bình thường đối với chị ấy.

- Dĩ nhiên. Hai bà cô tôi cứ cuống lên nên tôi phải đáp chuyến tàu đầu tiên. Rời khỏi Môngtiac, tôi lo có tình hình gì nghiêm trọng.

- Cô có tin tức gì về Lôrăng đờ Acgila không?

- Không, từ sau vụ hành quyết các con tin ở Xugiơ, ngày 21 tháng Chín.

- Tôi có gặp anh ấy sau đó ít lâu. Anh không tha thứ cho mình đã không cứu thoát được họ. – Tavecniê nói và khoác tay Lêa.

- Anh ấy có thể làm gì được?

- Anh ấy biết rất rõ trại tập trung Môrinhac, nơi bọn Đức đến bắt các con tin.

- Vì sao anh ấy biết chỗ đó?

- Ít lâu sau khi mai táng ông cụ thân sinh cô, anh ấy bị bắt trong một vụ càn, trên đường Xanh-Catơrin, ở Boócđô. Giấy tờ của anh hợp lệ tuy là giả mạo. Không có lý do gì cả, nhưng người ta vẫn giam anh ấy ở trại Môrinhac. Ba ngày sau, anh ấy trốn thoát, mang theo một sơ đồ chính xác của trại và một vài chi tiết có thể bổ ích. Khi biết tin bảy chục người bị bắt giữ một cách hú họa sẽ bị bắn để trả thù những vụ mưu sát ở Pari, anh định cùng mục sư Laxerơ và mấy người bạn trong mạng lưới của mình tổ chức cứu thoát họ. Họ dự tính đón đường camiông chở con tin, hạ sát bọn lính canh và giải thoát tù nhân. Nhưng tới phút cuối cùng họ nhận được lệnh án binh bất động.

- Lệnh của ai?

- Tôi không rõ. Có lẽ của Luân Đôn.

- Vô lý.

- Trong chính trị, thường những điều có vẻ vô lý lại có hiệu lực tuyệt đối.

Tavecniê nhìn vào mắt Lêa và đột ngột bảo:

- Anh muốn hôn em.

- Không, chừng nào tôi chưa biết sự thật về quan hệ của anh và bọn "bạn" anh ở khách sạn Luytêxia.

- Anh không thể nói với em được. Đó là những điều mà vì em và vì tất cả chúng ta, em không nên biết thì hơn.

- Lúc nãy tôi bị choáng khi thấy anh đứng với bọn họ. Chính là lúc tôi đi tìm anh theo địa chỉ anh để lại.

- Ở nhà số 32, đại lộ Clêbe phải không?

- Phải.

- Em hãy cảm ơn những "ông bạn Đức" của anh đi, nếu không có cuộc gặp gỡ này thì em đã rơi vào miệng hùm rồi. Và không chắc gì anh có thể cứu thoát được em dù có quan hệ và tình bạn của Ôttô Abedơ với anh.

- Viên đại sứ Đức phải không?

- Phải, chúng ta đã gặp nhau và cùng nhau nhảy tại nhà ông ta, em còn nhớ chứ? Em không uên buổi nhảy của chúng ta chứ?

Hai người đứng tựa lan can, quay lưng lại kiôt hòa nhạc. Trong ánh sáng mùa đông, tòa nhà Quốc hội, được bảo vệ bằng những bao cát, trông tựa một lâu đài im lìm trong sự canh giữ của những thân cây đen ngòm, cành nhánh khẳng khiu vươn lên bầu trời trong một động tác uy hiếp hoặc nài nỉ. Phía sau họ, một người làm vườn đẩy một cỗ xe cút kít chất đầy cà rốt, củ cải và tỏi. Nghe tiếng bánh xe cót két, họ quay lại.

- Ông ta làm gì ở đây với tất cả số rau xanh kia? – Lêa ngạc nhiên hỏi.

- Em không biết là vườn hoa Lucxămbua biến thành vườn rau rồi hay sao?

- Một suy nghĩ không tồi. – Nàng nói vẻ nghiêm trang tới mức Phrăngxoa bật cười.

- Đúng, suy nghĩ không tồi, mặc dù anh tự hỏi việc trồng rau ấy dùng để làm gì… nhưng em vẫn chưa nói cho anh biết vì sao em tìm gặp anh.

- Thật là cả một mớ bòng bong đối với tội. Anh là ai? Là người của Đức hay của Pháp? Là bạn của Ôttô Abedơ hay Xara Muynxtanh?

- Trả lời cho em lúc này thì còn sớm quá. Duy chỉ có một điều là: không bao giờ vì anh mà em gặp phải tai nạn. Em có thể nói hết với anh.

- Thế anh có tin tức gì về Xara không?

- Nếu em có biết gì thì cho anh biết. – Anh ta vừa nói vừa cầm tay Lêa – Chị ấy luôn luôn có thể gặp tai nạn.

Ánh mắt cô gái cố sức nắm bắt điều bí ẩn trong cặp mắt Phrăngxoa nhưng vô hiệu. Tuy mặc áo lông, nàng vẫn rùng mình.

Anh ta kéo cô gái áp sát người và hôn lấy hôn để vào khuôn mặt giá lạnh của nàng. Lêa có cảm giác nàng chờ mong giờ phút này từ khi nhìn thấy anh ta trên tam cấp khách sạn Luytêxia. Cuối cùng khi hai cặp môi dính chặt vào nhau, nàng cảm thấy một niềm hạnh phúc cháy bỏng dâng lên trong lòng và cơ thể nàng áp sát vào người Phrăngxoa.

- Cô gái bé bỏng của anh, em vẫn như xưa. Làm sao chúng ta có thể sống xa nhau được?

Một bàn tay luồn vào dưới chiếc áo pun chiếm đoạt bộ ngực nàng…

- Philip! Marian! Các cháu chớ nhìn… Thật là ghê tởm trước mặt trẻ nhỏ… các người không xấu hổ hay sao? – Một bà già trong bộ quần áo bảo mẫu đang đẩy chiếc xe trẻ em lên tiếng bảo hai đứa nhỏ bốn, năm tuổi, rồi cúi đầu và rảo bước bỏ đi.

- Bà ta nói đúng, ở chỗ này không thích hợp. Chúng ta hãy đến ăn trưa ở nhà bà bạn Mactơ Ăngđriơ của anh, ở rất gần đây thôi mà.

- Mactơ Ăngđriơ à?

- Phải, bà chủ cái khách sạn bí mật ở đường Xanh-Giắc ấy mà.

***

Lêa tỉnh dậy và vừa dang tay, duỗi chân vừa lầm bầm. Nàng cảm thấy hết sức khoan khoái mặc dù đầu nhức buốt. Nàng ngẩng dậy nhìn vòng quanh và kéo tấm chăn bằng lông lạc đà phủ lên đôi vai trần. Khăn trải trên chiếc giường lớn nhàu nát. Nàng hơi mỉm cười trước cảnh lộn xộn này. Một nơi chốn đến là kỳ cục! Nó như một kho lúa, một hang động hay một túp lều của những người trên sa mạc. Những bức tường dày bằng nhung đỏ thẫm treo trên xà nhà, rủ xuống hai bên chiếc giường rộng Lêa chưa từng thấy. Đối diện với chiếc giường hành lạc này, lửa cháy đỏ rực trong lò sưởi. Trên thảm trải nhà bề bộn gối chăn và quần áo. Lửa phát ra những hình bóng nhảy nhót trên xà nhà. Tất cả tối như bưng ngoài vùng sáng này. Tường nhà đen ngòm.

- Mình như lơ lửng trong thời gian và không gian. – Nàng nói to.

Trong không khí lặng như tờ chỉ có tiếng lửa tí tách, giọng nói của Lêa làm nàng kinh ngạc và đưa nàng trở về thực tại.

“Chắc hẳn như thế là tội lỗi” - nàng nghĩ bụng – Ý nghĩ ấy làm nàng bật cười vì khái niệm về tội lỗi hết sức linh hoạt ngay từ thuở ấu thơ, mặc dù hàng ngày mẹ nàng bắt nàng đọc kinh

thánh và nàng được nghe những lời giảng đạo của ông bác Ađriêng trong nhà thờ Boócđô.

- Em đẹp quá! – Một giọng nói cất lên từ trong góc phòng tranh tối tranh sáng.

- Phrăngxoa, anh nấp ở đâu? Em không thấy anh đâu hết.

Một cây đèn có tán pha lê lờ mờ bật sáng. Phrăngxoa Tavecniê ngồi sau đèn, trước một cái bàn giấy lớn bề bộn sách vở, giấy tờ. Anh ta đứng dậy và bước lại gần giường, mình bận một chiếc áo ngủ thêu làm nổi bật bộ mặt thô kệch kiểu người Mông Cổ.

Anh ta đến ngồi cạnh Lêa, nhìn nàng với ánh mắt âu yếm, khiến người nàng rạo rực. Bất giác nàng nép vào người anh ta, cà cà mũi vào cổ người yêu.

- Em thích mùi da thịt của anh.

Anh ta âu yếm ôm chặt nàng, thưởng thức lời nói âu yếm đầu tiên của nàng: nó có giá trị như một lời yêu đương. Trong mấy tiếng "em thích mùi da thịt anh" của người đàn bà dâm đãng, Phrăngxoa như nghe câu "em yêu anh" của người đàn bà say mê.

***

Chuông điện thoại vang lên.

Lêa choàng dậy và thảng thốt kêu to:

- Lạy chúa, tối rồi!... Hai bà cô em sẽ lo lắng đấy.

- Không đâu, anh đã báo cho hai bà là em đi với anh.

- A! Thế thì được. – Nàng nói và đứng dậy, không chú ý tới thân hình của mình. – Sao anh không trả lời điện thoại?...

- Không, hôm nay, anh không trò chuyện với ai hết.

- Có lẽ có việc quan trọng đấy. Anh trả lời đi, em van anh.

Trước giọng nói hãi hùng của Lêa, anh nghe theo nhưng khi nhấc ống nghe thì đầu day đằng kia đã cắt.

- Em xanh quá đấy, em chớ có xúc động như thế.

- Đúng, anh nói đúng, em ngốc thật.

- Để anh đi mở nước cho em tắm, em sẽ tỉnh táo lại.

- Tắm à?...

- Đúng. Lúc này, ít khi có thể mời bạn bè tắm được. Nhưng em chớ tưởng là luôn luôn như thế. Hình như có nước nóng trong vòi. Coi chừng, em bị lạnh đấy.
Lêa cầm lấy khăn choàng casơmia Phrăngxoa trao cho nàng.

- Em ngồi gần lò sưởi, anh đi mở vòi nước và cho chạy lò sưởi điện.

Khi Phrăngxoa trở lại, Lêa đang ngồi, hai cánh tay ôm lấy hai cẳng chân gập lại. Anh ta ngồi trước mặt nàng, tựa lưng vào lò sưởi.

- Anh có điếu thuốc nào không?

Anh ta lục túi áo và rút ta một hộp thuốc lá rất đẹp.

- Thuốc lá Anh đây, em cũng hút được chứ?

Không đáp, Lêa lấy một điếu và châm vào đầu que củi đỏ Phrăngxoa dùng cặp than đưa lên trước mặt nàng.

- Cảm ơn anh. – Nàng vừa nói vừa nuốt khói thuốc, hai mắt lim dim.

Đến lượt mình, Phrăngxoa cũng châm một điếu. Hai người im

lặng hút một lúc. Rồi Lêa đứng dậy đi theo Phrăngxoa vào nhà tắm. Nàng bỏ khăn choàng ra và đầm mình vào bồn nước nóng bỏng.

- A! Thích quá…

Nàng lim dim mắt. Phrăngxoa ngắm nhìn nàng không chán, tưởng chừng nàng ngủ, và đưa tay vén một món tóc rủ xuống trán nàng. Nàng mở mắt.

- Đừng nhìn em như thế, tắm cho em đi. Anh còn nhớ hôm anh tắm cho em ở Ooclêăng dưới làn bom không?

- Em đừng nói nữa.

- Vì sao? Em thường nghĩ tới lần đầu tiên ấy. Lúc đầu, em tức tối…

- Thế còn bây giờ?

- Cái đó tùy theo ngày tháng. Anh có xà phòng không?

- Anh sẽ "hiến dâng" cho em bánh xà phòng cuối cùng anh mua ở tiệm Guyeclanh.
Phrăngxoa xát xà phòng lên một miếng bọt biển to và bắt đầu kì cọ đôi vai đẹp.

- Chắc chắn đây là mùi hương của một trong hàng tỉ cô nhân tình của anh. – Lêa nói, giọng bất giác chua chát.

- Lạy Chúa, em ghen tuông như thế thì thật tội nghiệp cho anh chàng nào sẽ làm chồng em.

- Anh chớ lo, sẽ không phải là anh đâu.

- Cái đó, thì em chẳng biết gì hết, cô bạn thân mến ạ…

- Nếu vậy thì thật đáng kinh ngạc, em đâu có yêu anh tới mức đó.

“Ngốc nghếch thật đấy, cái con bé lẳng lơ này làm mình đau khổ biết chừng nào!” – Anh ta nghĩ bụng.

- A! Cẩn thận, anh đến bóc da em mất.

- Xin lỗi, anh đang nghĩ chuyện khác.

- Thú vị thật… Em đang ở trong tay anh thế mà anh lại nghĩ tới chuyện khác.

Giận dỗi, nàng quay lưng lại và đầm mình vào bồn tắm.

Không nghĩ tới chuyện bị ướt, Phrăngxoa nắm lấy Lêa, kéo nàng ra khỏi nước, đưa ra khỏi bồn tắm và thô bạo đặt nàng trên đống gối trước lò sưởi.

- Anh điên đấy à… em bị cảm lạnh mất… đưa cho em chiếc khăn bông.

Im lặng, Phrăngxoa cởi phăng chiếc áo ngủ ra. Anh ta nằm ập xuống người nàng. Lêa không thể kìm một cái rùng mình. Anh ta tựa tên cướp mà nàng mơ màng bắt gặp ở chỗ ngoặt những con đường rừng ở vùng đầm lầy miền nam nước Pháp, lúc nàng còn bé.

Gió lạnh đánh thức hai người dậy. Cả hai người chạy tới rúc vào tấm chăn lông lạc mã và ngủ lại cho tới sáng hôm sau.

Chương 4

Trên đường phố Đại Học, gió thổi lạnh buốt. Họa có mà điên mới ra phố lúc trời rét mướt thế này. Trên đường phố tối om vắng tanh vang lên tiếng gót giày của Lêa.
Nàng đang trên đường tới Đôphin, thở hổn hển, mồ hôi như tắm vì đã chạy bán sống bán chết để trốn thoát những kẻ đuổi bắt tưởng tượng. Không một chút ánh sáng nào cho biết tiệm ăn của hai chị em bà Raymông ở đâu. Lêa đẩy một cánh cửa. Có đúng chỗ không? Một mùi xúp thơm phức thay cho câu trả lời.
Tiệm ăn hẹp và sáng lờ mờ. Trên quầy hàng, bên phải cửa ra vào, một con mèo vện to tướng nằm ngủ; một con khác chạm vào chân cô gái. Một chiếc cầu thang trôn ốc dẫn lên tầng hai. Một thiếu phụ khoác tạp dề trắng dài lụng thụng, cao và mập như một chiếc thùng tô nô, tóc màu hạt tiêu búi lại sau ót, bước về phía nàng.

- Chào cô, cô tìm ai phải không?

- Vâng, tôi tìm ông Man.

- Ông Man chưa tới, nhưng bàn ông ấy đã dọn sẵn. Mời cô đi theo tôi.
Bà ta đi xuyên qua phòng, và mời nàng ngồi vào một chiếc bàn trải khăn trắng, gần cửa nhà bếp. Một thiếu phụ khác giống bà ta bước tới gần và hỏi với giọng vùng Ôvecnhơ nặng trịch:

- Trong lúc chờ đợi, cô có muốn uống chút gì không?

Trước vẻ mặt băn khoăn của Lêa, bà ta nói thêm, vẻ kiêu hãnh:

- Chúng tôi có hầu hết các thứ rượu khai vị.

- Vậy cho tôi xin một ly Boócđô.

- Cô chọn đúng đấy, thứ ấy tuyệt lắm.

Lêa nhìn xung quanh.

Tất cả các bàn đều có khách ngồi. Họ có vẻ thật thà, nói năng nhỏ nhẹ, cử chỉ khiêm tốn, quần áo giản dị nhưng thuộc loại vải tốt. Hai chị em bà Raymông nói với họ với vẻ thân mật mà các chủ tiệm thường dành cho khách quen, tạo thành một không khí gia đình làm người ta yên tâm.

- Rượu của cô đây.

- Cảm ơn.

Lêa uống chậm rãi, lo lắng một cách mơ hồ, không dám tự hỏi vì sao Raphaen tới muộn.

Mỗi khi cửa nhà bếp mở ra là nghe như văng vẳng có điệu hát.

- Một cậu con bà chủ, hiện đang luyện hát ở nhà hát ca kịch đấy. – Raphaen Man lên tiếng trong khi Lêa không nhìn thấy hắn bước vào – Một chàng trai dễ thương lắm.

- Vì sao ông tới muộn? Nhưng… ông bị thương hay sao?

Quả thật, một ít máu chảy trên vành xương lông mày và bên mép Raphaen.

- Không sao cả, một chút lôi thôi với một tên vô lại thôi mà. – Hắn vừa đáp vừa lau mặt với chiếc mùi soa vấy máu.

Bà chủ tiệm nhìn thấy.

- Ồ! Ông Man…

- Bà im đi cho, tôi van bà! Bà làm cho người ta chú ý tới chúng tôi đấy.

Tuy vậy người đàn bà tốt bụng vẫn quay trở lại với một bát nước ấm và chiếc khăn mặt.

- Khỏi cần…

Trước ánh mắt nài nỉ của bà chủ nhà, hắn đành thấm ướt khăn mặt và dấp dấp lên mặt. Lêa nhìn hắn làm vẻ hơi khó chịu.

Một người đàn bà khác, nếu không phải vẫn là người lần trước, đến hỏi khách dùng gì.

- Hôm nay, có thịt hầm bắp cải kiểu Ôvecnhơ, dồi lợn, thịt bê hầm nấm và xivê thỏ.

- Lêa, cô dùng gì?

- Món thịt hầm bắp cải.

- Còn ông, ông Man?

- Cũng thế. Bà vẫn còn món rượu Buốcgônhơ chứ?

- Dĩ nhiên.

- Bà cho tôi xin một chai cất trong hầm.

- Vâng, thưa ông, tôi biết sở thích của các vị khách. Bắt đầu một đĩa thịt, có được không ông?

- Rất tốt. Trong lúc chờ đợi, cho tôi xin một vang trắng.

- Có ngay, thưa ông Man.

Họ không nói với nhau một lời nào cho tới khi người ta đưa vang tới.

- Cuối cùng ông có thể cho tôi biết vì sao ông bảo tôi tới đây không?

Raphaen không đáp, chậm rãi uống rượu. Sắc mặt hắn trắng nhợt, nét mặt căng thẳng.

Hắn nhìn nàng như thể bây giờ mới nhận ra sự có mặt của nàng.

- Lêa, tôi là một đứa khốn nạn, dơ bẩn.

- Cái đó thì tôi biết.

- Không, cô không biết sự thực đâu. Cho xin một chai vang khác. – Hắn bảo bà chủ quán đi ngang qua.

- Vì sao ông muốn gặp tôi?

- Bọn Giextapô sắp bắt Xara Muynxtanh.

Lêa im lặng một khoảnh khắc. Không hiểu ra sao, rồi dần dần một nỗi kinh hoàng hiện lên gương mặt, miệng nàng đắng nghét.

http://tieulun.hopto.org

- Ông đã làm gì? … Không phải ông chứ?.... Ông nói cho tôi biết là không phải ông chứ!...

Mân mê ly rượu, Raphaen trông như một ông già tội nghiệp có lỗi bị bắt quả tang không biết xoay xở ra sao.

- Không phải lỗi tại tôi… tôi không thể nào làm thế khác được…

Dần dà, sự ghê tởm của Lêa thay thế cho nỗi kinh hoàng.

- Ông không thể làm thế nào khác được!... Ông hãy nói cho rõ.

- Có hơi dài và rắc rối. Đại thể, tôi bị Giextapô bắt vì tội buôn vàng. Họ bảo sẽ bỏ qua cho nếu tôi nhận lời với họ bằng cách cung cấp một vài tin tức nhỏ về giới báo chí và xuất bản…

- Nếu không thì sao?...

- Nếu không, họ sẽ giao tôi cho cảnh sát Pháp vì một vài tội con con khác, hoặc cho tôi vào một trại tập trung cùng với đồng bào tôi.

- Và thế là ông chọn việc cho Xara vào trong đó!

- Không hẳn là thế đâu. Lúc đầu, tôi kể với họ một đôi điều người ta nói với nhau trong hành lang tòa soạn tờ Tạp chí mới và trong các tiệm cà phê giới trí thức hay qua lại. Đáp lại, họ làm ngơ việc làm ăn còn con của tôi. Cô biết đấy, lúc này, người ta có thể vớ được nhiều tiền nếu láu lỉnh…

- … Và đểu cáng.

- Cô đừng vội đánh giá như vậy.

- Ông làm việc cho chúng đã lâu chưa?

- Hơn một năm chút ít… nhưng không liên tục. Từ khi chiếm đóng khu chín, họ ra yêu sách nhiều hơn. Cách đây một tháng,

họ gọi tôi đến và bảo tôi phải tìm cho ra những người đưa người Do Thái sang Tây Ban Nha. "Là người Do Thái" họ bảo tôi "ông dễ dàng thâm nhập vào một trong những mạng lưới ây. Ông hãy tìm cho ra họ và chúng tôi sẽ quên đi ông là ai?" Thật là rõ ràng. Cô bảo tôi phải làm thế nào?

- Bỏ trốn?

- Bỏ trốn?... Trốn đi đâu?... Cô không biết họ đấy thôi, một giống người tàn nhẫn và kỳ lạ, sinh ra để thống trị thiên hạ, còn người Do Thái, như Môidơ từng nói, là một chủng tộc đồi bại và dối trá…

- … Mà than ôi, ông là hiện thân tuyệt vời.

- Chắc hẳn đấy là cách trung thành của tôi đối với chủng tộc mình…

- Ông hãy quay trở lại việc Xara. Ông đã làm những gì? Tôi nghĩ là ông không biết địa chỉ của chị ấy.

- Đúng thế. Nhưng trong lúc đi điều tra, tôi đã gặp mạng lưới có Xara trong đó và tìm đến nhà… Tôi thú thật với chị ấy vì sao tôi đến. Chị không tỏ vẻ ngạc nhiên. Quả là một người đàn bà phi thường. Dẫu sao tôi cũng hơi kinh ngạc khi chị ấy hôn tôi và bảo: "Chú bé Raphaen, chú vẫn không có gì thay đổi." Chúng tôi quyết định sẽ báo cho Giextapô biết việc khám phá của tôi bốn mươi tám tiếng sau.

- Rồi thế nào nữa. Tất cả yên ổn và chị ấy có đủ thời giờ ẩn náu chứ!

- Ồ không! Tất cả đều không ổn từ đó. Bọn Đức nghi hoặc cho theo dõi tôi. Chúng chờ tôi ở dưới nhà. Tôi phải hết sức tỉnh táo mới không bắt chân lên cổ mà bỏ chạy…

- Bọn Đức bảo ông thế nào?

- Họ hỏi tôi tên người tôi vừa gặp trong ngôi nhà.

- Và ông đã nói ra?

- Tôi bị bất ngờ…

- Khốn kiếp!

- Cứ xỉ vả tôi đi, dễ quá thôi mà. Ở vào địa vị tôi, cô sẽ làm thế nào?

- Thế chúng bắt Xara rồi à?

- Không, vì tôi bảo họ trong hai ngày nữa, chị ấy sẽ trao cho tôi danh sách những người định cư sang Tây Ban Nha.

- Và chúng tin lời ông?

- Lúc bấy giờ, tôi có cảm giác như vậy; họ bảo tôi lên xe và đưa về đại lộ Phlăngđrin. Tôi hoàn toàn yên tâm khi thấy ngồi sau bàn giấy là một người bạn cũ, anh Ruyđi đơ Mêđôrơ. Từ sau chiến tranh, chúng tôi đã cùng nhau thành công trong một vài vụ làm ăn. Anh ta là một người rất quan trọng.

- Anh ta nói gì với ông?

- Nói là các thủ trưởng anh ấy mong chờ ở tôi bằng chứng về lòng trung thành đối với họ và họ trông cậy vào tôi để nắm được tất cả tên tuổi những người trong mạng lưới trong vòng bốn mươi tám tiếng.

- Và ông đã bảo được cho Xara.

- Không, từ hôm qua, tôi bị theo dõi thường xuyên, tôi tìm cách bỏ rơi chúng mà không được. Chúng đã đánh tôi chảy máu mồm ở ga tàu điện Xevrơ- Babilon. Chính vì thế tôi đã gọi điện cho cô và yêu cầu cô tới đây. Cô cần đi báo tin chochị ấy.

- Nhưng bằng cách nào? Đường La Tua xa lắm!

http://tieulun.hopto.org

- Không phải đến La Tua đâu, mà là đường Ghênêgô, số nhà 31.

- Tôi không hiểu gì nữa hết.

- Hôm qua, chị ấy bảo tôi chị sắp rời đường La Tua vì nó đã trở nên quá nguy hiểm đối với các đồng chí của chị và sẽ đến một chỗ khác. Một chị bạn, di cư sang Mỹ, để chìa khóa nhà lại cho chị ấy; chị ấy đã đến ẩn náu một tháng nay từ khi có cảm giác bị theo dõi trong khi đi về đường La Tua.

- Chị ấy kể hết những chuyện ấy với ông à? Có một điều tôi thật khó hiểu. Ai cam đoan với tôi là ông không nói địa chỉ ấy ra với bọn Đức?

- Quả là tôi có thể làm như vậy. Tôi cũng không tự giải thích nổi vì sao tôi đã không làm. Tôi rất yêu mến Xara, hay nói đúng hơn, tôi yêu mến kỷ niệm về những buổi chúng tôi cùng nhau uống rượu ở mấy tiệm nhảy ở Môngpacnax. Cô hãy nhớ lại câu nói của Giuyn Rôna : "Không làm gì có bạn, chỉ có những giờ phút tình bạn thôi". Không còn gì đúng hơn giữa Xa-ra và tôi.

- Một đĩa thịt hầm bắp cải đây. – Bà chủ tiệm Raymông nói và đặt một đĩa thức ăn bốc khói nghi ngút lên bàn.

- Ông và cô sẽ cho tôi biết nó có ngon lành không.

Hai người chờ cho bà ta đi xuống bếp để tiếp tục câu chuyện.

- Cô ngồi yên… Hai đứa trong bọn theo dõi tôi vừa bước vào. Chúng chưa nhìn thấy tôi. Cô sẽ đứng dậy và đi xuống bếp. Ở cuối gian bếp có một cái cửa mở ra sân. Cô sẽ đi qua sân phía dưới một vòm cuốn. Có một cái sân thứ hai và bên phải có một cái cửa cũ kĩ. Sau đó là mọt hành lang và một ô cửa khác mở ra đường Nôve. Cô sẽ đi về hướng tay phải theo hướng bờ sông và ngay sau đó rẽ trái, đấy là đường Ghênêgô cô phải nhìn xem có gì khả nghi không. Và bước đi bình thường. Nếu thấy không có ai thì cô đến nhà số 31, lên gác tư và bấm chuông ba lần. Xara sẽ ra mở cửa cho cô. Cô bảo chị ấy đi ngay tức khắc. Chúc cô may mắn.

Ánh mắt Lêa không dấu giếm ý nghĩ của nàng: "Tôi có thể tin cậy ông được không?". Raphaen Man vẫn không cúi mặt.

Vẻ tự nhiên, nàng đứng dậy khoác áo lông lên vai và đi lại quầy thu tiền, nơi hai gã đàn ông mặc áo mưa đang đứng quay lưng lại. Nàng hạ thấp giọng hỏi bà chủ:
- Bà làm ơn chỉ cho tôi toilét.

Lêa không chờ câu trả lời và đi về phía nhà bếp, đi qua trước mặt bếp trưởng và anh chàng ca sĩ tập sự, nàng đặt một ngón tay lên môi và bước ra sân.

Trong tiệm ăn nhỏ trên đường phố Đôphin vẫn im lặng, hai gã đàn ông không nhúc nhích, Raphaen Man ngồi ăn món thịt hầm.

***

Đường phố Nôve tối như bưng. Những con chuột to sụ chạy qua trước mặt Lêa. Nàng suýt hét lên. Gió lạnh buốt thổi dọc bờ sông. Không một tiếng động nhỏ, tất cả hoang vắng. Cố đi nhẹ. Hai tay nắm chặt lại trong túi áo măng tô, tai nghe ngóng và lòng nơm nớp, nàng bước về phía đường Ghênêgô.

Bỗng từ Cầu Mới, xuất hiện một cỗ xe, đèn pha tắt ngấm, chạy hết tốc độ vào đường phố Đôphin. Phanh xe rít lên kèn kẹt. Quên hết lời khuyên của Raphaen, Lêa bắt đầu bỏ chạy. Cỗ xe chạy theo phía sau.

Xe quành qua phố Ghênêgô, vượt qua cô gái đang bỏ trốn và dừng bánh cách đấy mấy mét. Cửa xe mở ra một người đàn ông bước xuống, cản đường nàng. Lêa kêu lên.

Một bàn tay ập xuống vai nàng.

- Cô đừng sợ, tôi đây. Cô lên xe đi.

Không chút phản ứng nào, nàng để Phrăngxoa Tavecniê lôi lên xe. Xe chạy tới bờ sông, đi qua phố Sông Xen và dừng bánh trước một ngôi nhà trưng bày tranh ảnh, ở góc đường.

- Cô chạy đi đâu như vậy?

- Nghe tiếng xe ô tô anh, tôi sợ.

- Thế cô làm gì với Man?

- Anh ấy biết địa chỉ Xara. Bọn Giextapô đang săn đuổi, tôi sẽ đi báo tin cho chị ấy.

- Vì sao anh ra không tự làm lấy?

- Anh ấy bị hai gã đàn ông theo dõi trong tiệm ăn. Tôi đi ra bằng cửa sau.

- Tôi cảm thấy có cái gì không ổn trong việc này. Và cả cô nữa nếu khônh, cô đã không để lại cho tôi mấy chữ này.

- Có thể thế, nhưng chúng ta phải tìm cách báo cho chị Xara.

- Cô ấy ở đâu?

- 31, phố Ghênêgô.

- Man cho cô địa chỉ ấy phải không?

- Phải.

- Vậy không còn cách nào khác. Cô ở lại đây; nếu thấy ai đến gần thì cô nổ máy. Nếu sau hai mươi phút không thấy tôi trở về thì cô đừng chờ nữa.

- Không, tôi đi với anh.

- Không thể như thế…

- Anh im đi, chúng ta để mất thì giờ.

http://tieulun.hopto.org

Phrăngxoa kéo nàng vào người. Nàng thì thầm:

- Em sợ.

Rồi nàng thoát ra khỏi cánh tay anh và đi về phía đường phố Madaranh.

- Không, không đi đường ấy. Chúng ta theo đường Sông Xen và đường Giắc Calô. Từ đấy, có thể nhìn thẳng về phố Ghênêgô.

Phrăngxoa rút từ túi áo ra một khẩu súng sáu và lên nòng. Lêa cảm thấy có phần yên tâm.

Hai người bước nhanh trong đêm đông hoang vắng. Trong bầu không khí không có tiếng động và ánh sáng, phảng phất một chút hư ảo, tựa như sự im ắng trước khi nổ ra giông bão. Họ dừng lại khi bước tới gần Cầu Mới.

Trước mặt họ, đường phố và ngã tư vắng ngắt. Họ bước thêm mấy bước… Mọi việc xảy ra chớp nhoáng. Từ hai phía đường Madaranh và đường Ghênêgô, bỗng xuất hiện một, rồi hai, rồi ba cỗ xe. Phrăngxoa đẩy Lêa vào một góc tường. Tiếng cửa xe mở ra, đóng vào, mấy gã đàn ông thường phục, súng cầm tay đạp cửa nhà số 31, những đứa khác đứng ngoài đường súng liên thanh cắp nách.

Một tiếng thét. Những tiếng gọi í ới. Một bóng phụ nữ in lên lòng đường, trượt chân, đứng dậy, lấy đà. Những tiếng hét. Bóng người phụ nữ tiến lại gần. Một phát súng nổ. Cái bóng quay tròn và từ từ ngã xuống…

Phrăngxoa vất vả mới giữ được Lêa.

Mấy gã đàn ông chạy lên phía trước. Cái bóng chồm dậy. Bóng đêm che khuất máu trên nền đường. Một cái báng súng nện xuống… rồi lại một cái thứ hai. Một bàn tay nhỏ nhắn, trắng muốt giơ lên, vô vọng.

Cái báng súng lại nện xuống một lần nữa. Bàn tay kia thõng xuống. Mấy gã đàn ông nhấc lên một thân hình đầy thương tích.

Một đứa túm vai, một đứa nhấc chân. Mái tóc đen dài vương ít máu và bụi đường. Chúng ném người đàn bà vào phía sau một chiếc camiông nhỏ. Một điếu thuốc lóe sáng. Tiếng cửa xe lại vang lên. Tiếng nổ máy. Rồi im lặng. Không một ai nhúc nhích. Không một ai biết chúng ám hại một người đàn bà.

Chương 5

Lêa ngủ dậy và mặc ra ngoài áo ngủ một chiếc pun lại thêm tấm áo choàng cũ kỹ nhưng ấm áp bằng len Pyrênê của ông bố để lại, và đi tất len. Hình nàng in trong tấm gương tủ áo. Ăn mặc thế này, chắc hẳn nàng khó có thể đoạt giải thi trang phục, nhưng ít ra cũng đỡ lạnh. Đánh răng và chải tóc xong, nàng bắt đầu ăn sáng.
Nàng cắn miếng bánh mì đen và cứng như đá. Những hình ảnh trong giấc mơ trở lại trong đầu… tiếp đến là hình ảnh khủng khiếp của cái đêm Xara Muynxtanh bị bắt.

***

Phrăngxoa Tavecniê không khó khăn gì lắm trong việc hỏi được tin tức về Xara qua chính bản thân Henmut Knôsen. Trong lúc

chờ thẩm vấn, chị bị dẫn tới đường Xôxxe. Các vết thương của chị được băng bó lại và hình như không đến nỗi nghiêm trọng; chị bị nhốt riêng, không ai có thể gặp. Knôsen cam đoan với Phrăngxoa là chị được đối xử tử tế. Chắc hẳn anh ta không có vẻ tin nên viên sĩ quan Đức nói thêm:

- Từ khi Đannecđơ ra đi, những cuộc thẩm vấn đối với bọn khủng bố Do Thái được tiến hành ít thô bạo hơn.

Số phận Xara Muynxtanh phụ thuộc vào viên sĩ quan trẻ tuổi này, người, chỉ trong vòng mấy tháng đã xây dựng được một tổ chức mà ngay quân đội Đức cũng phải khiếp hãi.

- Ông khỏi lo, tôi đích thân trông coi vụ này.

Phrăngxoa rất lo lắng, nhưng không nài nỉ vì sợ Knôsen chú ý vì sao anh ta lại coi trọng cái "vụ" này đến thế.

Xara bị giữ lại đường Xôxxe đã mười ngày.

***

Lêa đang choáng váng về việc Xara bị bắt giữ nên không có phản ứng gì khi Phrăngxoadơ bảo nàng làm mẹ đỡ đầu con trai chị. Nàng sẽ có bộ tịch lố bịch ra sao trong nhà thờ Xanh-Tôma-Đacanh khi bế trên tay đứa bé mình đỡ đầu bên cạnh một sĩ quan Đức. Nàng nói cho Phrăngxoa ý muốn khước từ, nhưng anh ta nói nàng không nên.

Sau cái đêm bi thảm nọ, cái đêm họ sống cạnh nhau trong "căn buồng lạnh lẽo" trên đường phố Đại Học, hầu như họ gặp nhau hàng ngày. Phrăngxoa tỏ ra hết sức dịu dàng, kiên nhẫn và âu yếm, làm cho Lêa hầu như quên đi những nỗi nhọc nhằn của cuộc sống. Ngày lại ngày, nàng tự bảo: mình phải nói với anh ấy một số việc; nhưng ngày lại ngày, nàng chỉ dẫn anh ta vào phòng mình và rúc vào cánh tay người yêu. Không cần nàng nói ra, anh ta cũng hiểu nàng không muốn làm tình mà chỉ muốn áp sát vào người mình. Nàng có thể ngồi hàng giờ như vậy, ấp ủ lấy hơi ấm và mùi da thịt cả người yêu, yên tâm lắng nghe nhịp tim đập đều đặn và những lời an ủi thầm thì của anh ta. Rốt cuộc nàng không còn sợ hãi nữa và cảm thấy thoải mái nên không muốn phá tan

chút hạnh phúc mong manh này bằng những câu hỏi mà chắc hẳn người yêu không đáp. Sau hôm xảy ra tấn bi kịch, nàng tỏ ra hết sức kinh tởm đối với Raphaen Man.

- Trong trường hợp cụ thể này, em đã nhầm. Hắn không dính dáng gì hết tới việc bắt giữ Xara.

Lêa không chịu tin. Từ sau bữa ăn tối ở đường Đôphin, nàng không có tin tức gì về anh ta cả.

***

Phrăngxoa Tavecniê đến phố Đại Học vào lúc sáu giờ và thấy cả nhà đang uống sâm banh quanh chiếc nôi trẻ em. Anh ta buộc phải chạm cốc để chúc mừng chú bé sơ sinh nhưng không nhận lời dự "bữa tiệc" để ăn mừng cuối năm và sự ra đời của đứa trẻ.

Tavecniê và Hăngcơ không biết nhau. Phrăngxoadơ làm công việc giới thiệu, hai người bắt tay nhau. Sau một đôi lời vô thưởng vô phạt, Phrăngxoa kéo Lêa vào phòng.

- Cô có thể cho tôi mượn chìa khóa nhà và căn phòng trước mặt không?

- Để làm gì?

- Có thể đêm nay tôi phải trở về một cách vội vã.

- Vì sao anh không trở về nhà?

- Tối nay tôi có việc trong khu phố này. Tôi cần một chỗ ẩn náu gần đây.

- Anh không muốn nói với tôi là để làm gì?

- Không…

- Bực thật, với anh, tôi không biết gì hết. Anh làm tôi nghĩ tới

những điều xấu xa nhất về anh. Ai bảo tôi là không phải anh đã tố giác Xara Muynxtanh?

Thật là bất ngờ tới mức Phrăngxoa đứng sững như pho tượng rồi mặt đanh lại, tái xanh tái nhợt vì phẫn nộ. Lêa lùi lại nhưng không kịp tránh một cái tát như trời giáng. Cái tát mạnh khiến nàng loạng choạng và đầu đập vào thành giường, một chút máu rỉ ra ở mũi. Phrăngxoa nhảy vụt tới, nắm tay nàng chặt tới mức nàng phải kêu lên.

- Lêa, cô chớ bao giờ nói những điều như thế!

Cúi xuống trên người cô gái, Phrăngxoa có vẻ dữ dằn tới mức nàng giơ cánh tay lên trong một cử chỉ tự vệ. Cái cử chỉ trẻ thơ ấy làm anh ta bớt giận.

- Tôi làm tất cả những gì tôi có thể làm được để cứu Xara thoát khỏi bàn tay Giextapô. Thậm chí tôi tìm cách giúp chị ấy có thể bỏ trốn.

Lêa thốt lên:

- Bao giờ?

Tavecniê nhìn nàng vẻ hoài nghi.

- Cô thật kỳ cục, cô bảo là cô không một chút tin cậy vào tôi, thế mà cô lại tin khi tôi nói sẽ giúp cho Xara trốn thoát.

- Bởi vì tôi nghĩ anh có thể làm việc đó. Chắc hẳn quan hệ hữu hảo của anh với kẻ chiếm đóng giúp được anh.

- Trong công việc này, tôi không hề có ý định nói cho họ biết, mà là muốn cầu viện tới những người trong mạng lưới.

- Anh có biết họ hay sao?

- Biết vài bốn người. Vả lại, chúng tôi sẽ hội họp với nhau tại đây. Cô hãy báo trước cho hai bà cô để họ ở trong phòng và đừng hỏi han gì hết.

- Nhưng vì sao lại tại đây?

- Trong ngôi nhà này có "vị hôn thê" và đứa con của một sĩ quan Đức quốc xã, và trên tầng hai lại có tình nhân của tường Vôn Rippen. Các nhà chức trách trong đội quân chiếm đóng sẽ cho những người ở trong ngôi nhà này là những người thân Đức. Bởi thế nó ít bị dòm ngó hơn.

- Tôi hiểu. Tôi có thể thu xếp với hai bà cô tôi, nhưng còn với Phrăngxoadơ?...

- Đừng để cho chị ấy nghi ngờ gì hết, đây là vấn đề tính mệnh cho tất cả chúng ta. Cô vẫn quyết tâm giúp đỡ Xara chứ?

- Hơn bao giờ hết.

- Rất tốt. Nhiệm vụ của cô là ngay từ ngày mai, đi tìm ba bốn người và chuyển cho họ một thông điệp. Đấy là việc cô sẽ phải làm và phải nói.

Trong suốt một tiếng, Phrăngxoa vẽ cho Lêa học thuộc lòng các bản thông điệp, tên các chiến sĩ, các địa danh và mật hiệu.

- Cô chớ quên gì hết. Tối mai cô tới đây để báo cáo. Cô có xe đạp không?

- Ở đây thì không?

- Tôi sẽ cố lấy cắp cho cô một chiếc, đó là món quà cuối năm của tôi. Cô có muốn chọn màu xe không?

- Màu gì cũng được, xe của tôi thì màu xanh.

- Vậy thì màu xanh nhé! Đấy là thứ màu rất tốt để tống khứ vận xúi. Trên chiếc xe đạp màu xanh, cô sẽ là sứ giả của hy vọng.

- Anh nói với tôi điều đó thật kỳ cục, chính bác Ađriêng cũng nói với tôi hoàn toàn đúng như vậy.

- Cô thấy không, bác cô và tôi, chúng tôi có khối điểm giống nhau.

Phrăngxoa ôm Lêa và kéo nàng lên giường.

- Bây giờ em phải đến đây để anh tha thứ cho cái tội cho anh là đứa phản bội.

- Bỏ tôi ra, tôi có cảm giác đã chết rồi từ đêm hôm nọ.

Phrăngxoa không nghe theo lời nàng. Đôi môi và những ngón tay anh ra tìm cách đụng vào nàng. Lêa không vùng vẫy nhưng khi hôn nàng, môi anh ta gặp phải những giọt nước mắt.

- Không, trước khi chưa cứu thoát được Xara thì không đâu.

Phrăngxoa đứng dậy sửa sang lại quần áo.

- Em cho anh xin chìa khóa chứ?

- Anh giữ gìn đừng làm náo động lên đấy. – Nàng bảo trong khi trao chìa khóa.

Anh ta ôm hôn nàng hết sức âu yếm.

Lêa quay trở lại buổi họp mặt gia đình, buồn bã vì Phrăngxoa ra đi.

***

Ngày hôm sau, Lêa thấy ở trong tiền sảnh một chiếc xe đạp màu xanh rất đẹp và những cái xà cột giả da tuyệt vời. Hai bà cô có vẻ kinh ngạc sao không nghe tiếng chuông của người giao hàng. Lêa bảo là quà của ông già Nôen với cả những hộp sôcôla và sữa.

Tuyết đã tan. Trời nắng nhưng lạnh, Lêa bảo hai bà cô nàng muốn "khai trương" chiếc xe và sẽ không về ăn trưa vì muốn

tranh thủ tiết trời. Nàng mặc quần và hai áo pun thật ấm, đi giày lông, quấn khăn len lên đầu và khoác thêm áo khoác lông thú Phrăngxoa tặng. Cuối cùng xỏ đôi găng tay dày lót lông thỏ.

Hai bà cô và chị gái chúc nàng một buổi dạo chơi may mắn.

Chương 6

Chuông điện thoại vang lên một lúc lâu, Phrăngxoadơ với đứa con nhỏ trên tay, chạy tới cầm máy...

- Alô... Tôi nghe không rõ, ai cầm máy đấy...?... Ai?... Phaya?... Ông Phaya, ông đấy à!...Tôi nghe không thật rõ. Ông nói nhanh lên, đường dây sẽ bị cắt đấy... Sao? Không thể như thế được, ông nhắc lại nào... Ô không... Lêa, Lêa, cô đến nhanh lên, chứ đừng ngồi yên như phỗng thế nữa, cô đến đây giúp tôi!

Hai bà Anbectin và Lida từ phòng họ chạy sang.

- Có việc gì thế? Có việc gì mà cháu kêu toáng lên thế? - Anbectin lên tiếng hỏi.

- Tôi van cô, cô chớ cắt ... Alô, alô... Phaya, ông vẫn có mặt đấy chứ? Alô... Người ta đưa họ đi đâu rồi?... Đi Boócđô à?... Thế ông đã báo cho luật sư Đenmax chưa?... Ông báo đi ... Alô... Alô... Xin cô đừng cắt.

- Chị đừng khóc nữa! Có việc gì thế - Lêa kêu lên.

Nức nở, Phrăngxoadơ không nói được. Trở lại thô bạo như lúc còn nhỏ, Lêa túm lấy tóc chị lắc mạnh.

- Nói đi!

- Lôrơ...

- Sao? Lôrơ làm sao?

- Lôrơ... và Cami bị bắt.

- Bị bắt?... Vì sao bị bắt? Ai bắt?

- Giextapô bắt. Sáng nay chúng đến Môngtiac tìm bắt Cami và cô. Cô không có mặt... chúng bắt Cami và Lôrơ mang đi...

Tiếng kêu của Anbectin và Lida ong ong mãi trong tai Lêa. Điên tiết, nàng đẩy Phrăngxoadơ đang níu chặt lấy cánh tay nàng. Nàng cố sức kìm nén hàng tràng tiếng chửi dâng lên trên môi. Nàng bèn quay lưng lại, mở cửa phòng khách lớn, và trong cảnh tranh tối tranh sáng một chiều đông mưa rét, đến tì trán vào tấm kính cửa sổ ngoảnh ra đường phố. Dần dà nàng cảm thấy cơn giận dữ dịu đi nhường chỗ cho một nỗi hoang mang làm cơ thể nàng rã rời. Bất giác nàng thấy một gã đàn ông nấp trong một góc đường nhìn về phía mình. Một cách thờ ờ, nàng nghĩ bụng: "Có lẽ bây giờ đến lượt mình đây".

Chúng muốn gì đối với con bé Lôrơ. Nó yêu mến ông Thống chế tới mức muốn treo chân dung ông ta trên chiếc dương cầm, trong phòng khách kia mà! Và cả Cami, cả Cami điềm tĩnh nữa? Phải chăng Phaya tố giác cô ấy? Hay cô ấy bị bắt trong khi phát truyền đơn hoặc báo chí bí mật? Trừ phi chúng đã bắt Lôrăng. Lôrăng!...

Bất giác, nàng nằm co quắp trên sàn nhà giá lạnh, trước ô cửa sổ. Nàng nằm như vậy trong bao lâu?

Nàng mơ mơ màng màng thấy hai cánh tay bế nàng dậy và đưa vào chỗ có ánh sáng.

Một lần nữa, cha nàng tìm thấy nàng nằm ngủ trongkho lúa và ôm chặt đưa nàng về với mẹ, miệng lẩm bẩm:

- Con bé mập mạp quá!

Con bé mập mạp sung sướng biết chừng nào! Hạnh phúc biết chừng nào! Cuối cùng nàng trở vào nhà. Mọi người đều có mặt! Nàng sợ không được gặp lại họ biết chừng nào! Nhưng vì sao mọi cái đều có vẻ bé... bé tí teo như vậy… Và sao lớp sương mù này lại dần dần che khuất họ như vậy?... Không?... Họ sẽ không biến mất đâu!... không biến mất vào lúc này. có Lôrơ, Cami và Xara! Cả Xara nữa!...

Lêa nhảy phắt dậy.

Nàng nằm trên giương, xung quanh là những bộ mặt lo âu.

- Cháu làm mọi người sợ quá...

- Em đã thấy dễ chịu chưa?

- Cháu nằm xuống, cháu cần nghỉ ngơi.

- Phải đi gọi thầy thuốc…

- Bà Li da, cháu không ốm đâu, không sao cả đâu. Phrăngxoadơ, Phaya nói những gì với chị thế?

- Như tôi vừa nói với cô.

- Và họ không làm gì hết?

- Tất cả đều phản đối. Bà Ruyt không muốn rời khỏi Lôrơ. Chúng cũng bắt cả bà đi.

- Còn thằng Saclơ?

- Cami phó thác nó cho mụ Phaya và bà Busactô.

- Chúng đưa họ đi đâu?

- Đi Boócđô. Cô đừng lo, có lẽ chỉ là một sự hiểu lầm họ sẽ được thả ra thôi.

- Không phải là một sự hiểu lầm, chị biết rõ chứ. Chị biết rằng Cami và tôi, chúng tôi được dùng làm nơi liên lạc, chúng tôi chuyển thư tín và phân phát truyền đơn.

- Chẳng có gì quan trọng lắm.

- Không đến thế mà có khi chúng cũng bắn chết.

- Bác Luych của chúng ta vẫn quan hệ tốt với bọn Đức chứ?

- Tôi cho là như vậy, con gái bác ấy lấy người Đức.

- Phải đi tìm bác ấy. Bác sẽ cứu được họ đấy.

- Tôi sẽ đi.

- Không. - Phrăngxoadơ kêu lên - Chị không muốn em đi, nguy hiểm lắm.

- Chắc chị phải biết rõ chúng lắm mới khuyên tôi như vậy?

- Đừng làm tội chị. Ôttô không như bọn chúng đâu. Mai anh ấy sẽ tới đây và sẽ giúp chúng ta, chị tin chắc như vậy.

***

http://tieulun.hopto.org

Sau một vụ tấn công một chiếc xe Đức ngày hôm trước làm một người chết và hai người bị thương, lệnh giới nghiêm kéo dài thêm hai tiếng. Buổi tối dài dằng dặc và ai nấy đều kinh hãi: Phrăngxoadơ và Lêa tìm cách gọi điện cho ông bác Luych Đenmax. Cô gái điện báo cho biết đường dây bị cắt không biết đến bao giờ. Trên đường dây vô tuyến, không thể bắt liên lạc với Luân Đôn được, máy bị nhiễu không sao nghe thấy tiếng phát thanh viên. Sau mười hai giờ đêm, lại báo động, mấy người đàn bà kiệt sức và kinh hoàng bổ nhào xuống hầm dưới nhà bố trí thành hầm trú ẩn. Họ gặp những người hàng xóm vai khoác vội những tấm mền, Exten mang theo một phích nước điền ma để đề phòng những cơn lên kinh hay cảm lạnh, nhưng không phải dùng đến và mỗi người ngồi im trong một góc hầm. Chỉ có thằng bé, con Phrăngxoadơ là tỏ vẻ khó chịu. May sao báo động không kéo dài.

***

Sáng sớm hôm sau, Lêa đạp xe đi tìm Phrăngxoa Tavecniê. Anh ta không có nhà. Ở đường Xanh-giăc, trong tiệm ăn bí mật của gia đình Ăngđriơ, Mactơ bảo Lêa là bà ấy không gặp lại Phrăngxoa từ sau lần cuối cùng anh ta đến tiệm với nàng. Thấy Lêa có vẻ rầu rĩ, bà ép nàng ăn một bát xúp và nhận một khúc xúc xích mangvề. Bà chủ quán dễ thương hôn lên má nàng và hứa hễ gặp Tavecniê là sẽ bảo anh ta có cô bạn trẻ tìm gặp. Có phần dễ chịu vì bát xúp và sự đón tiếp niềm nở, Lêa ra đi, đạp xe một cách vô định trên những con đường mà ánh nắng mặt trời mùa đông sau những ngày mưa rét vẫn không làm cho vui lên được...

- Cô chẳng bao giờ có mặt ở nhà khi cần có. - Phrăngxoadơ khó chịu bảo Lêa - Cô đi đâu về thế?

- Có tin tức về Lôrơ và Cami phải không?

- Phải, bác Luych vừa gọi điện. Cảnh sát trưởng Poanhxô đồng ý giao Lôrơ cho bác ấy chịu trách nhiệm cho tới khi có lệnh mới. Poanhxô bảo bác ấy là nếu cô trở về thì hay hơn, ông ta sẽ thẩm vấn cô, chỉ làm hình thức thôi cho có chuyện.

- Thế còn bà Ruyt và Cami?

- Bà Ruyt thì không có vấn đề gì, họ không có điều gì phải phàn nàn về bà ấy cả. Bà ấy cũng đang ở nhà bác Luych.

- Còn Cami?

Phrăngxoadơ cúi đầu, lúng túng.

- Họ đã đưa chị ấy đến thành Hà. Cuộc thẩm vấn sẽ diễn ra tối nay, hoặc có thể ngày mai.

- Không bao giờ Cami chịu nhượng bộ trong cuộc thẩm vấn. Không có tin tức gì về Lô răng và bác Ađriêng à?

- Không. Cảnh sát Boócđô truy nã cả hai người.

- Tôi biết.

- Cô định làm gì? Đi Boócđô phải không?

- Tôi cũng không biết nữa. Dẫu sao thì cũng không đi trước hai ba ngày. Vẫn không có tin tức gì về Phrăngxoa Tavecniê à?

- Không. Lúc nãy có một người nào gọi điện cho cô. Một người đàn bà, tên là Mactơ thì phải.

- Mactơ!...

- Bạn gái cô à?

- Không, không... một bà nhà buôn... ồ! Quên mất, bà ấy cho tôi một khúc xúc xích.

- Cho! - Phrăngxoadơ tròn xoe mắt thốt lên.

- Tôi muốn nói là bán.

- Bán thì cũng vẫn lạ. Cô cho tôi xem nào.

Lêa lấy từ túi xách ra chiếc xúc xích bọc trong giấy báo và trao cho chị gái, Phrăngxoadơ mở giấy, vẻ thèm thuồng.

- Tuyệt quá! Đã lâu lắm tôi mới thấy một khúc xúc xích to đến thế này. Bà Exten này, bà xem Lêa đã mang cái gì về này.

- Ôi! Tuyệt vời! Hai bà ơi, hai bà xem này.

Anbectin và Lida chạy tới và cũng sững sờ. Từ sau bữa cơm họp mặt ngày 31 tháng Chạp, trên bàn ăn gia đình, vẻn vẹn chỉ có hai lần có thịt bò và một con gà mái dai nhằng.

- Bà ấy bảo gì?

- Ai?

- Mactơ!

Bà ấy bảo là bốn giờ chiều nay bà ấy sẽ có mặt ở trên đường Muphơta.

- Ở đoạn nào?

- Hình như cô đã biết, đâu gần nhà thờ Xanh-Mêda ấy.

***

Gần bốn giờ, Lên tới trước nhà thờ Xanh-Mêda, run lập cập, vẻ cau có. Tuy đã chán đạp xe xuyên suốt Pari trong gió lạnh, nàng vẫn thích hơn là đáp tàu diện ngầm như nàng vừa bắt buộc phải đi. Raphaen chưa đem trả xe cho nàng. Nàng xuống tàu ở ga Mông giơ và cuốc bộ tới đây dưới trời mưa.

Nàng nhìn quanh; không thấy một gương mặt quen thuộc nào. Mấy bóng bà già rét mướt lúp xúp đi về phía đám người xếp hàng dài trước cửa hàng thịt và hàng bơ sữa.

Đồng hồ điểm bốn tiếng. Một người đàn ông to béo từ nhà thờ

bước ra và khóa cửa lại. Không biết làm gì, Lêa đi theo ông ta tới phố Muphơta. Đến góc phố Acbalet, hai người đàn bà cãi nhau vì cân khoai tây. Đến ngang đường Epê-đơ-Boa, nàng quay lại và suýt va phải một bà đi ngược chiều.

- Xin lỗi bà... ô!...

Nàng vừa nhận ra Mactơ ăngđriơ với chiếc khăn choàng buộc dưới cằm.

- Cô đi xuống phía dưới một ít, ở bên phải có tiệm cà phê, chủ tiệm là người anh em họ tôi. Cô nói với anh ấy là cô ở Môngcuc, thế là anh ấy biết...

Không khí trong tiệm cà phê thật ấm áp. Ở cuối căn phòng nhỏ, trên một chiếc hỏa lò tròn bằng gang màu xanh lá cây, một ấm nước bằng đồng to tướng đang bốc hơi. Tất cả các bàn đều có những người lớn tuổi ngồi chơi bài, chơi cờ. Có những đống mùn cưa ướt trên nền nhà lát gạch hoa xanh. Ngồi sau quầy hàng, một người đàn ông có bộ ria mép muối tiêu đồ sộ, đầu đội bêrê, mình mặc áo đen như của những người bán than, đang lau bàn trước mặt hai chàng trai. Bán xong rượu cho họ, ông ta bước lại gần Lêa.

- Chào cô, cô dùng gì?

- Tôi từ Môngcuc tới. - Nàng vừa đáp vừa hắt hơi.

Một thoáng nghi ngờ trong ánh mắt. Nhưng rồi ông ta đáp vui vẻ:

- Mọi vùng đất nước đều quý với tôi. Không khí Pari không tốt cho cô, cô sổ mũi rồi đấy. Để tôi đi pha cho cô một ly rượu nóng, như ngày trước ấy.

- Anh cho hai ly cơ.

- Ai! Cô Mactơ! Ngọn gió nào đưa cô tới thế? Từ hôm qua có gì mới không?

- Không có gì nhiều lắm đâu, anh Giuyn ạ. Trong lúc xếp hàng đến khốn khổ, tôi bị cảm lạnh. Tôi nghĩ bụng phải đến anh sưởi ấm và kiếm một ly rượu nóng.

- Cô Mactơ quái quỉ này! Bao giờ cũng thích ăn uống thôi!

- Trời đất! Thời thế này, hễ kiếm được chút thú vui ai lại bỏ kia chứ. Có phải thế không cô?

- Đúng thế thưa bà.

Cuối cùng ông chủ tiệm đứng dậy ra chỗ khác.

- Bà có tin tức gì về ông Phrăngxoa không?

- Có, qua con trai tôi. ông ấy nhắn cô đừng làm điều gì bất cẩn. Lúc này ông ấy tuyệt đối không sao có thể đến thăm cô được. Nếu cô cần nhắn gì ông ấy thì có thể bảo tôi. Con trai tôi sẽ gặp ông ấy và cháu hiện đang có nhà...

"...Đừng làm điều gì bất cẩn... ở xa thì nói dễ thật... ngày mai Xara đã cần đến mình rồi, nếu Raphaen không phản bội cả hai chị em mình... mình phải làm gì đây?... nói gì với anh ấy bây giờ?..."

- Bà có thể đưa một lá thư được không?

- Được chứ.

- Nhưng tôi không có gì để viết cả.

- Để tôi đi hỏi anh Giuyn. Cô uống hết ly rượu đi, nếu không, anh ấy sẽ không bằng lòng đâu.

Lêa nghe lời. Rượu còn rất nóng. Rượu mạnh và ngon. Uống hết nửa ly, một sức ấm dễ chịu lan tỏa trong người nàng. Khi Mactơ quay trở lại mang theo giấy, phong bì, bút và mực, Lêa cảm thấy hầu như khoan khoái.

http://tieulun.hopto.org

"Anh thân mến, Cami cũng cùng một cảnh huống như X. Bác Luychn tôi - mà anh đã biết - khuyên tôi trở về nhà. Tôi phải làm gì? Chồng chưa cưới của chị gái tôi đã trở về và Raphaen nhận trách nhiệm về X. Tôi có thể tin cậy anh ta được không? Anh sớm cho tôi biết tin, tôi cảm thấy cô đơn. Hôn anh, Lêa".

Lêa gập đôi tờ giấy, cho vào phong bì trao cho Mactơ.

- Cô quên dán. - Mactơ vừa nói vừa lấy lưỡi lướt trên phần giấy có keo - Hễ có thể là tôi báo tin cho cô.

- Bà báo anh ấy là có việc rất quan trọng, tôi cần gặp.

- Cô bạn nhỏ tội nghiệp, tôi sẽ cố làm hết sức mình. Cố uống hết ly rượu đi rồi về, nếu không thì không kịp trước lệnh giới nghiêm đâu. Cô đến bằng tàu điện ngầm phải không?

- Vâng.

- Cô đi bộ trở về thì hơn. Ở tuổi cô, không đến một tiếng đâu. Cô đi theo đường Cây Kiếm Gỗ đến phố Mônggiơ, rẽ bên trái và đi tới bờ sông Xen. Đến đấy thì cô quen đường. Tạm biệt cô.

- Tạm biệt bà Mactơ, tạm biệt ông Giuyn. Cảm ơn về món rượu bổ, tôi thấy nóng cả người và như được cất cánh.

- Thế là tốt. Một lần nữa, hẹn gặp lại.

Thay vì cho trời mưa là cơn gió lạnh buốt, nhưng nhờ ly rượu nóng, Lêa không cảm thấy lạnh. Đêm đã xuống, không một ngọn đèn nào thắp sáng, đường sá hầu như vắng vẻ. Thật là tiêu điều. Lêa nửa đi nửa chạy.

Thở hổn hển, nàng dừng chân ở gần công viên Xanh- Giuyliêng. Bên kia bờ sông Xen sừng sững nhà thờ Đức Bà. Một lát sau, nàng lại đi nhưng không chạy. Nàng không chịu được cái ý nghĩ gặp mặt Ôttô và Phrăngxoadơ.

Nàng về tới phố Đại Học thì đã quá giờ mất hai mươi lăm phút... Chiếc xe đạp của nàng dựng ngoài cửa. Một dấu hiệu tốt. Rốt cuộc Raphaen đã giữ lời hứa. Nàng cầm lấy xe, đẩy cửa bước vào. Một bàn tay cầm lấy cánh tay nàng. Lêa kìm lại một tiếng kêu.

- Cô Lêa đấy à?... Cô đừng sợ, tôi là bạn của ông Raphaen. Tôi có một thông báo cần chuyển tới cô: mai cô đừng tới nghĩa trang.

- Ông không có gì trao cho tôi à?

- Ồ, có tôi, quên khuấy, trang sách, nó đây.

Người nọ quẹt một que diêm cho nàng kiểm tra.

- Cô chớ ra khỏi nhà, đó là điều là quan trọng. Cái người mà cô biết sẽ đưa tin cho cô. Cô có gì nhắn ông Raphaen không?

- Không, tôi thấy không có gì phải nhắn. Mọi cái đều yên ổn cả chứ?

- Tôi không rõ. Tôi làm việc này là để làm vui lòng ông Raphaen, vả lại làm như thế thú vị hơn làm người canh gác nghĩa địa.

- Tên ông là gì?

- Đối với cô tôi là Viôlet. Tên đẹp, phải không cô? Chính ông Raphaen đặt cho tôi đấy. Cô có thích không?

- Thích lắm. - Lêa đáp và cố nhịn cười.

***

Về tới nơi, Lêa thấy ngôi nhà yên tĩnh. Hai bà cô đơ Môngplâynet nghe một buổi hòa nhạc cổ điển trên đài Pari. Không khí trong phòng khách nhỏ ấm áp.

- Không có tin tức gì về Cami hả hai bà?

- Không, không có gì hết, nhưng Lôrơ và bà già Ruyt có gọi điện. Hai ngày nữa họ sẽ trở về Môngtiac.

Lêa về buồng thay quần áo. Một lát sau nàng trở lại, mình bận một chiếc pun trắng rộng và một cái váy kẻ ô vuông xưa kia của mẹ nàng. Chân xỏ trong giày vải dày không đẹp nhưng ấm, tóc chải ngược trông xinh.

- Cháu đẹp quá! - Bà Lida thốt lên - Tuổi thanh xuân quý thật. Cháu phải tận hưởng đi, nó ngắn ngủi lắm.

- Bà cho trẻ trung trong thời này là thú vị lắm hay sao!

- Quả là thế hệ cháu không gặp may. - Bà già nói và tiếp tục đan áo.

- Phrăngxoadơ đi phố hả bà?

- Phải, nó ăn tối ở tiệm Macxim để chồng chưa cưới của nó giới thiệu với cấp trên. - Bà Anbectin đáp, ra vẻ thản nhiên.

- Tình huống này không làm hai bà khó chịu hay sao?

Bà Lida đứng dậy xúc than cho vào lò nhường lời cho bà chị.

Khi bà Anbectin ngẩng mặt lên với những nét nghiêm khắc nhưng dịu bớt đi bởi ánh mắt nhân hậu, đôi mắt bà, ngày xưa màu xanh rất đẹp, đầm đìa lệ. Điều hiếm thấy ở bà tới mức Lêa bối rối. Bà già bỏ kính ra và vụng về lau mắt.

- Các bà không phải chỉ khó chịu mà thôi. Các bà hổ nhục đến chết đi được, nỗi hổ nhục thật lớn lao, cháu tưởng tượng xem, dù chỉ mới nghĩ tới tương lai đau khổ tất yếu đón chờ chị gái tội nghiệp của cháu.

- Thì chính chị ấy muốn tương lai ấy.

- Cháu nói như thế là ác khẩu lắm. Điều đó cũng có thể xảy ra đối với cháu...

- Không bao giờ? Không bao giờ cháu lại đi yêu một kẻ thù.

- Cháu nói như một cô bé lãng mạn. Có lẽ chuyện ấy không xảy ra nếu có mẹ cháu bên cạnh các cháu...

- Bà đừng nhắc tới mẹ cháu, cháu van bà.

- Vì sao không nhắc tới? Cháu tưởng hai bà không đau đớn bằng cháu à?... Mất mẹ cháu, cả bà Lida và bà đều mất một đứa con. Hai bà luôn luôn tự trách mình không biết trông nom Phrăngxoadơ, và có lẽ vì ích kỷ, đã để xảy ra cơ sự này. Giá hai bà cứ ở lại Môngtiac...

- Thì cũng chẳng có gì thay đổi đâu.

- Có thể như thế, nhưng dẫu sao hai bà cũng không thể tha thứ cho mình đã không biết bảo vệ đứa con của con gái mình chống lại bản thân nó.

Bây giờ thì hai má nhăn nheo của bà Anbectin đầm đìa nước mắt.

- Bà ơi, bà tha thứ cho cháu, lỗi tại cháu đấy, cháu không muốn khóc đâu. Bà Lida, bà giúp cháu đến an ủi bà Anbectin đi.

Nhưng quá xúc động trước nỗi đau buồn của bà chị, bà Lida không sao có thể an ủi bất kỳ một ai. Và cả Lêa cũng khóc luôn. Exten gặp cảnh tượng đó khi lên dọn bàn ăn.

- Lạy Chúa, hai bà làm sao vậy?... Có việc gì xảy ra thế?

- Không có gì cả đâu. Cả ba bà cháu đồng thanh nói và hỉ mũi ầm ĩ.

Nghĩ là họ giấu bà ta điều gì, Exten vừa dọn bàn vừa lẩm bẩm.

Bữa ăn đạm bạc diễn ra buồn bã. Đài Luân Đôn bị nhiễu. Lêa đi ngủ sớm.

***

Ngày hôm sau, nàng thấy dài vô tận. Nàng đi từ máy điện thoại tới bên cửa sổ mở ra đường phố, rồi lại từ cửa sổ ra cửa lớn. Không động tĩnh gì hết, bầu không khí im như tờ, thỉnh thoảng mới có tiếng kêu của thằng bé mà Phrăngxoadơ nhờ bà Exten trông hộ. Phrăngxoadơ vẫn chưa về.

Sau bữa ăn tối, Lêa ngồi trong chiếc ghế bành ở cửa ra vào, cố đọc báo mà không sao đọc được.

Đêm đã khuya. Bỗng có tiếng chuông vang lên. Lêa giật nảy mình.

- Ai đấy?

- Raphaen, mở nhanh lên.

Kinh hoàng đến run rẩy, Lêa mở cửa.

Không phải một mình Raphaen. Anh ta dìu một người đàn bà có tang choàng khăn nhiễu.

- Cô ở nhà một mình?

- Vâng. Lệnh giới nghiêm được nói ra nên kéo dài thêm, các cô tôi đi xem hát, còn Exten thì bận trông cháu bé.

- Tốt quá.

Lêa nhìn người đàn bà.

- Xara phải không? - Nàng hỏi bâng quơ.

- Phải. Nhanh lên. - Raphaen đáp - Chúng ta đi vào phòng trong cùng đi, chị ấy có thể ốm đấy.

- Nhưng sao lại đưa chị ấy tới đây? Nguy hiểm lắm!

- Tôi bị kẹt quá, lát nữa tôi sẽ nói rõ. Cái chính là để cô ấy sống.

Đèn cầm tay, Lên dẫn họ đi trong hành lang tối om và mở cửa một căn phòng. Hết sức nhẹ nhàng. Raphaen đặt Xara lên thưởng và vén tấm khăn choàng lên.

- Ôi! Trời đất! - Lêa rên rỉ và lấy tay bịt miệng.

Trán Xara quấn một lớp băng đẫm máu, một mắt nhắm tịt, hai môi sưng vù. Nhưng kinh hoàng hơn cả là ba lỗ thủng có mủ mỗi bên má xám ngoét.

- Vết bỏng vì bị dí đầu xì gà vào. - Raphaen nói, giọng rầu rĩ.

Mắt ráo hoảnh, cô gái lại gần, chăm chú nhìn bạn. Im lặng, nàng bỏ chiếc mũ tang của bạn ra, mở khuy và cởi áo măng tô cho chị với sự giúp đỡ của Raphaen.

- Ông đốt củi trong lò sưởi lên, và vào phòng tắm lấy lò sưởi điện. Rồi xuống bếp đun nước.

Ngọn lửa bùng lên cao. Hai tay khoanh trước ngực, Lêa đi lui đi tới. Ánh mắt Xara nhìn theo nàng. Hai người chưa nói với nhau một lời nào. Raphaen quay vào với một bình nước nóng và khăn mặt, đặt cạnh giương. Im lặng, thận trọng, họ bỏ hết quần áo cho Xara. Chị run rẩy.

- Có nước nóng trong bếp. Ông đi lấy thau và miếng bọt biển trong buồng tắm.
Raphaen đổ nước đầy chậu và bưng đến trước Lêa.

Miếng bọt biển nhẹ nhàng lướt trên thân hình xinh đẹp bị hành hạ của người thiếu phụ, vòng qua vết nung trên vú, vỗ nhẹ lên vết thương khi chị bị đánh ở đường Ghênêgô, lau hết những vết bẩn ở bụng, ở đùi và chân. Khi họ để chị nằm sấp xuống, chị không giữ được tiếng rên rỉ. Cả tấm lưng chỉ là một vết thương khổng lồ.

- Ông nhìn trong tủ thuốc xem có gì để băng bó không.

Mặc dù có lửa và lò sưởi điện, Xara vẫn run lẩy bẩy. Lêa lấy tấm mền màu đỏ đắp cho chị.

- Tôi chỉ tìm thấy có những thứ này.

Chỉ có iốt và một ít gạc, đành phải xoay xở với chừng ấy thứ.

***

Lên không chợp mắt. Nàng luôn luôn đến nhìn Xara. Giấc ngủ chập chờn, vầng trán nóng bỏng và những lời nói đầu Ngô mình Sở của người bạn gái làm nàng lo lắng. Nhiều lần nàng định đánh thức Raphaen dậy. Nhưng hắn ngủ thật say sưa ngay trên nền nhà, mình cuộn tròn trong chăn.

Không chịu được nữa, nàng dậy lúc sáu giờ, khoác chiếc áo choàng xấu xí và xuống bếp đun nước. Còn lại một ít cà phê Phrêđêric Hăngcơ biếu trong dịp Năm mới, Lêa nghĩ bụng nàng sẽ uống một ly cà phê ra cà phê, vì dẫu sao, nàng cũng đáng được uống. Nàng lấy cối xuống, cho những hạt cà phê quý giá vào và cặp cối thật chặt vào giữa hai đùi bắt đầu xay. Mùi thơm khiến nàng nhớ lại gian bếp ở Môngtiac những lúc chị đầu bếp bảo nàng "xay" - như chị vẫn nói - đổi lấy những chiếc kẹo caramen ngon lành.

Một chút kỷ niệm về thời kỳ hạnh phúc ấy phá tan sự điềm tĩnh trong lòng nàng. Nàng cảm thấy lồng ngực tức thở, miệng buồn nôn trong lúc gương mặt đầm đìa nước mắt. Cúi gập người xuống chiếc cối xay nhỏ, nàng nức nở như những trẻ thơ côi cút đã từng nức nở trước thi hài người mẹ dưới làn bom đạn ở Ooclêăng. Cả tấm thân nàng đau buồn, nhức nhối. Nàng cúi người xuống phía trước, ngả người ra phía sau như trẻ em thường làm. Tiếng chuông đồng hồ trong bếp làm nàng giật mình. Nàng cố sức gượng dậy.

Một bóng đen hiện lên trong khung cửa. Nàng kìm nén một tiếng kêu. Chiếc cối xay cà phê rơi xuống sàn nhà, tiếng động vang lên trong căn nhà lặng lẽ. Ngăn kéo cối mở toang, cà phê hạt lẫn cà phê bột tung tóe trong bếp.

http://tieulun.hopto.org

Bóng đen tiến lên.

- Phrăngxoa?

Mặt đối mặt, họ đứng im lặng, dò xét nhau. Rồi hai bàn tay Phrăngxoa khẽ rẽ tóc nàng ra, hai ngón tay cái vuốt má nàng. Nàng nhắm mắt và trấn tĩnh lại dần.

- Tôi xin lỗi.

Raphaen Man bước vào, mình trùm chăn, mặt phị ra và tóc tai bờm xờm. Ngay lập tức Phrăngxoa bỏ Lêa ra và thọc tay vào túi áo.

- Ông làm gì ở đây?

Raphaen định trả lời nhưng Lêa nói ngay:

- Tôi để ông ấy nghỉ lại đêm nay, ông ấy không có chỗ nào khác.

- Chắc hẳn cô không thể làm khác. Thế còn Xara?

- Chị ấy ở trong phòng cuối.

Phrăngxoa nhìn nàng với ánh mắt khen ngợi.

- Từ bao lâu?

- Từ tối qua. Chính Raphaen đưa chị tới.

- Cảm ơn ông bạn. Sức khỏe chị ấy thế nào?

- Không tốt. - Raphaen đáp - Cần mời thầy thuốc.

- Không được đâu! - Lên thốt lên - Ông ta sẽ tố giác chúng ta.

- Cũng đành vậy. - Phrăngxoa đáp - Để tôi sang thăm chị ấy.

Trong lúc chờ đợi, cô cố thu lại một ít cà phê, tôi muốn uống một ly.

- Khoan đã... Anh vào bằng cách nào thế?

- Thì cô đã trao chìa khóa cho tôi mà!

- Đúng thế, tôi xin lỗi.

- Được biết cô cần gặp, tôi đến ngay. Chắc hẳn về Xara, có phải thế không?

- Phải. Và cũng vì...

- Lát nữa cô sẽ nói. Để tôi sang thăm Xara đã. Cô chớ quên cà phê đấy.

- Raphaen, ông giúp tôi một tay. Chúng ta làm nhanh lên, bà Exten sắp thức dậy rồi.

Hai người im lặng nhặt bỏ hết hạt cà phê vào cối.

- Cô có chổi để tôi quét cho sạch? - Raphaen hỏi.

- Hình như trong góc tường kia kìa.

Raphaen tắt khí đốt khi ấm nước đã bắt đầu sôi, cầm chổi trong khi Lêa vã một chút nước lên mặt và bắt đầu xay lại cà phê. Mỉm cười, nàng nhìn ông nhà văn dọn dẹp nhà cửa.

***

- Hình như ông làm công việc này suốt đời.

- Tôi thực sự là một bà nội tướng, cô bạn ạ, cô cứ hỏi bạn bè tôi thì biết. - Raphaen đáp một cách âu yếm.

- Thôi, ông đừng làm trò thằng ngốc nữa, bây giờ không phải lúc.

http://tieulun.hopto.org

- Cô bạn ơi, bao giờ lại chúng nên cười đùa, nhất là vào thời đại buồn bã này của chúng ta. Vì cả cô lẫn tôi, chúng ta đâu có biết ngày mai sẽ ra sao, thậm chí chúng ta có còn sống nữa hay không.

- Ông đừng nói những điều như thế!

- Cô sợ chăng, cô gái bé bỏng Thế nhưng, chàng hiệp sĩ dũng cảm đã tới theo tiếng gọi của cô... Với nụ cười như vậy trên môi, cô trông đẹp biết chừng nào. Tôi chưa bao giờ được thấy một nụ cười dịu dàng đến thế của cô. A! Tình yêu!... Tuổi trẻ, tôi ao ước được như các người biết chừng nào!

Vẫn nụ cười trên môi, Lêa nhún vai, đứng dậy, đổ bột cà phê vào ấm.

- Chưa đủ, để tôi xay thêm ít nữa.

- Cô để tôi làm, tôi thích như vậy. Cô đi xem Xara ta sao, tôi lo lắm.

***

Phrăngxoa ngồi trên giường, nắm cả hai tay người thiếu phụ.

- Chị ấy thế nào? - Lên bước tới gần thầm thì.

Anh ta lắc đầu không đáp.

Nàng quỳ xuống sát người Phrăngxoa và nhìn chị bạn. Những giọt mồ hôi to tướng lấp lánh trên trán chị, những lỗ thủng trên má nổi bật trên sắc da xám ngoét.

- Phrăngxoa! Xara không chết chứ?

Ôi! Những giọt lệ long lanh trong mí mắt người đàn ông này! Vì sao cái đó làm nàng ngạc nhiên đến như vậy? Nàng đã từng thấy những người đàn ông khóc: ba nàng, Lô răng, Machiax, những

giọt nước mắt ấy làm nàng xúc động nhưng không ngạc nhiên. Nàng đứng dậy.

- Tôi đi mời bác sĩ Đuyboa đây.

- Bác sĩ Đuyboa là người thế nào? Cô có tin ông ta không?

- Anh đã biết ông ấy, ông là người thầy thuốc đã chữa chạy cho Cami. Có lẽ ông vẫn ở Pari.

- Tôi nhớ ra rồi, ông là một con người tuyệt vời. Cô đi mời ông đi.

Lêa chỉ đi có mấy phút.

- Chúng ta thật gặp may. Ông ấy vừa về nhà sau một đêm ở bệnh viện. Tôi đã phải vất vả làm cho ông hiểu nhưng không dám nói thật rõ đầu đuôi ra sao. Ông đến ngay đấy. Ông nhớ rất rõ về Cami và về tôi. Mấy giờ rồi?

- Sáu rưỡi.

- Lạy Chúa! Chắc Exten dậy rồi. Nếu bà ta thấy Raphaen trong bếp thì thật tai hại.
Trong bếp, ngồi đối diện nhau mỗi người một tách cà phê trên tay, Exten và Raphaen đang trò chuyện như hai người bạn cũ.

- A! Cô Lêa kia rồi! Tôi suýt chết sợ khi thấy ông đây trong chiếc tạp dề của tôi đang soạn sửa bữa ăn sáng. May sao ông sớm giải thích cho tôi biết rõ tình hình.

- Tôi giải thích với bà Exten là tôi nhỡ chuyến tàu điện cuối cùng và vì lòng nhân hậu, cô cho phép tôi nghỉ lại đêm trong phòng khách.

- Nơi ông có thể chết cóng. - Bà vú già lầm bầm.

- Bà Exten. - Lêa mỉm cười và hỏi - Bà có biết là Phrăngxoadơ trở về hôm nay không?

- Dĩ nhiên, người chồng chưa cưới của cô Phrăngxoadơ phải đến chào hai bà cô.

Lêa và Raphaen nhìn nhau, ánh mắt lo âu.

- Bà có biết vào lúc nào không?

- Hình như bà Anbectin bảo là chiều nay...

Sau một tiếng thở dài khoan khoái, bà ta đứng dậy nói thêm.

- Tôi phải đi thôi, chuyện vãn dông dài mãi, tôi quên khuấy đi là đáng lẽ đã phải ra xếp hàng thịt trên đường Sông Xen rồi.

Exten đi rồi, Lêa dọn khay tách và ấm cà phê. Raphaen lục lọi tìm thấy một hộp bánh quy gần như mới nguyên. Hắn huơ huơ hộp bánh một cách kiêu hãnh.
Im lặng, họ bước vào buồng Xara.

Ba người lặng lẽ uống cà phê, mắt không rời khỏi người đàn bà tội nghiệp đang nằm bất tỉnh.

Tiếng chuông làm cả ba giật nảy mình. Phrăngxoa tay lăm lăm một khẩu súng ngắn.
- Lêa, ra mở cửa. Nhanh lên.

Cô gái nghe theo.

- Ai đấy? - Nàng đứng trong cửa hỏi vọng ra.

- Bác sĩ Đuyboa.

Ông thay đổi biết chừng nào! Giờ đây ông tựa một ông già lụ khụ.

- Chào cô Đenmax. Chắc cô khó nhận ra tôi. Tôi cũng vậy. Mỗi buổi sáng, đứng trước gương soi, tôi tự hỏi: "Cái ông già kia là ai vậy?". Cô cũng thế, cô cũng thay đổi. Cô càng xinh đẹp hơn xưa.

Nhưng thôi không chuyện gẫu nữa. Vì sao cô gọi tôi mà lại úp úp mở mở như vậy? Cô nuôi giấu cả một tiểu đội lính Anh hay sao?

- Mời bác sĩ vào. Xin bác sĩ nói nhỏ, hai bà cô tôi còn ngủ.

- Sức khỏe hai bà ra sao?

- Tốt ạ. - Lêa vừa đáp vừa mở cửa phòng.

- Trời đất! - Ông thầy thuốc giận dữ thốt lên khi nhìn thấy Xara - Ai làm thế này?

- Những kẻ mà cả ông lẫn tôi, không ai ưa thích, thưa bác sĩ. - Phrăngxoa Tavecniê bước lên và đáp.

- Ông là ai?... A? Tôi nhận ra ông rồi.

Vừa nói, bác sĩ vừa xem những vết bỏng trên má người bệnh.

- Chúng đã làm điều khủng khiếp này bằng cái gì?

- Bằng xì gà. - Raphaen đáp.

- Quân khốn nạn!... Bà ấy rơi vào tay chúng đã lâu chưa?

- Một chục ngày.

- Bà ấy có nói được gì không?

- Không. - Lêa đáp - Chị ấy nhận ra tôi, nhưng không nói được ra đầu ra đũa gì cả.

- Bà ấy bị sốt nặng do bị chấn thương sọ não. Bây giờ tôi chích cho bà ấy một mũi tiêm và tối nay một mũi nữa. Cơn sốt thì chiều nay sẽ thuyên giảm. Còn nữa thì phải chờ có thời gian.

- Có lâu không ạ?- Lên hỏi.

- Tất cả tùy thuộc vào thể trạng của bà ấy. Phải một hay hai tuần lễ.

Một, hai tuần lễ!... Nhưng không thể được! Chẳng những hai bà cô tôi sẽ biết mà bọn Giextapô cũng sớm phát hiện ra mất.

- Tôi không thể làm gì được, cô bé ạ. ít ra cũng trong vài ba ngày nữa, không thể chuyển bà ấy đi được. Cô nên báo cho hai bà cô biết thì hơn.

Sững sờ, Lêa ngồi phịch xuống ghế bành.

- Thế sau ba ngày?- Phrăngxoa Tavecniê hỏi.

- Tôi sẽ giấu bà ấy trong bệnh viện, ở khoa tôi, cho tới lúc bà ấy có thể đi lại... Đây là liều thuốc giảm đau. Cứ ba tiếng thì uống mười giọt. Cuối ngày tôi sẽ trở lại. Can đảm lên. - ông bác sĩ nói thêm trong lúc vuốt mái tóc Lêa - Mọi cái rồi sẽ ổn. Cô đã làm quen chút ít với nghề y tá. Cô còn nhớ bà đờ Acgila chứ?

- Tình hình có khác, lúc đó chưa có bọn Giextapô.

- Đúng thế, nhưng cũng như hôm nay, lúc đó, cô cũng sẵn sàng hy sinh tính mạng đế cứu người... Hẹn tối nay. Tạm biệt các ông, tạm biệt cô.

***

Ôm ngang lưng nhau, Phrăngxoa và Lêa bước vào căn buồng tối tăm lạnh giá, loạng choạng ngã xuống một chiếc tràng kỷ, làm tung lên một ít bụi, giữa những lời nói và nụ hôn dồn dập.

- Anh sợ quá khi nghe Mactơ bảo em đi tìm anh...

- Em cứ tưởng anh không bao giờ tới nữa...

- Anh nhớ em lắm... luôn luôn nghĩ tới em và không sao làm việc được...

http://tieulun.hopto.org

- Anh im đi và hôn em đi nào...

Ngón tay Phrăngxoa sờ soạng không chán tấm thân Lêa, trần trụi dưới chiếc áo ngủ, run rẩy vì giá lạnh vừa vì khoái cảm. Giextapô, nỗi sợ hãi, tra tấn, chết chóc, Xara, Cami, Lôrăng... Không còn gì tồn tại nữa hết, ngoài lòng ham muốn rạo rực được người đàn ông này chiếm đoạt, mỗi một cử chỉ mơn trớn, vuốt ve của anh ta là một niềm hạnh phúc đối với nàng.

Họ bắt đầu làm tình, hai chân cô gái giao chặt vào nhau quanh lưng người đàn ông như thể để mãi mãi được chiếm đoạt. Họ cảm thấy là tù nhân của nhau nhưng quá mệt mỏi và sung sướng nên không tìm cách giải thoát cho nhau.

Trời lạnh giá làm họ chợt tỉnh. Họ mặc quần áo vào và rời khỏi căn buồng, nơi tấm nệm trắng vẫn in hình thân thể họ.

Hai người im lặng bước vào phòng Xara. Sắc mặt chị đã bớt xanh xám và hơi thở chị đều đặn: chị đang ngủ. Tay nắm tay, cặp tình nhân âu yếm nhìn chị.

- Chị ấy có từng là người tình của anh không? – Lêa dịu dàng hỏi.

- Cái đó không liên quan tới cô, cô bạn thân thiết ạ, và ngày nay không còn ý nghĩa gì hết. Tôi xem chị ấy là người bạn gái tốt nhất. Chị là người tôi quý mến nhất đời.

- Vậy còn tôi?

- Cô à? Không giống thế đâu, cô là một cô bé. Ngay cả cuộc chiến tranh này và cả cái kia nữa. – Phrăngxoa vừa nói vừa chỉ gương mặt bị tàn phá của Xara – Cũng không thể làm cô trở thành người lớn được.

- Tôi nghĩ là anh nhầm rồi. Anh thích cho tôi là một cô bé chưa đủ chín chắn, một con vật nhỏ xinh đẹp mà người ta sử dụng khi một người lớn, mà anh cho mình là người lớn đó, cần đến một cơ thể dễ dãi và dễ thương. Tôi là một người đàn bà, tôi đã hai mươi tuổi và anh thì không phải đã già nua gì. Thậm chí tôi cũng không biết tuổi anh. Anh bao nhiêu rồi?

Phrăngxoa mỉm cười nhìn nàng.

- Rõ ràng là ngay trong bộ áo rất ít khêu gợi kia, tôi cũng vẫn muốn nhảy bổ vào cô.

- Ôi! Lạy Chúa? Tôi quên mất cái áo ngủ khủng khiếp này. Tôi phải đi thay thôi, anh chẳng mất gì trong lúc chờ đợi...

Khi Lêa trở vào, mình bận áo phủ và một chiếc áo len đỏ thẫm dài tay đo bà Li a đan, cái váy ngắn màu đen có xếp nếp làm nổi bật đôi chân đi tất len đen rất đẹp. Phrăngxoa đang ngồi trên thường nói chuyện với Xara... Sợ quấy rầy họ, nàng đứng lại giữa phòng.

- Cô tới đây cô bạn thân yêu. - Xara nói, giọng yếu ớt. Lêa vẫn ngập ngừng.

- Mời cô tới đây, cô là người đầu tiên chị ấy gọi.

Xara chìa bàn tay.

- Em tới gần đây.

Lêa nghe theo và đến lượt mình ngồi cạnh người bệnh.

- Em rất sung sướng thấy chị đã đỡ. Chị có đau nhiều lắm không?

- Phrăngxoa đã nhỏ thuốc cho chị. Chị cảm ơn em về tất cả những gì em đã làm cho chị.

- Có gì đâu. Chị đừng nói mà mệt.

- Chị phải nói chứ. Phrăngxoa sẽ làm thế nào để bọn Giextapô không tới đây.

- Nhưng bằng cách nào?

- Không sao. Em cứ làm tất cả những gì anh ấy bảo làm.

- Nhưng...

- Em hứa với chị đi.

Lêa miễn cưỡng nghe theo.

- Khi nào thì cô tin tôi? - Phrăngxoa hỏi .

- Khi anh xem tôi là người lớn.

- Thôi, đừng cãi nhau nữa. Ở đây chỉ có một người là nguy hiểm, đó là Raphaen.

- Nhưng chính ông ta đã cứu chị cơ mà.

Xara không kịp trả lời. Chị đã quá ỷ vào sức mình và lại bị ngất.

Phrăngxoa chạy bổ vào phòng rửa mặt và trở ra, cầm một chiếc khăn mặt ướt rấp lên trán chị. Nước mát làm chị hồi tỉnh. Một nụ cười mệt mỏi trên môi, chị cảm ơn anh ta và thì thầm:

- Tôi không nói nữa để dưỡng sức.

Hầu như ngay sau đó chị ngủ.

- Phải ngăn không để cho Raphaen làm hại.

Phrăngxoa lên tiếng.

- Anh muốn nói là giết ông ta? - Lêa tròn xoe mắt hỏi.

- Không phải tới mức ấy, nhưng phải làm cho hắn trở nên vô hại trong mấy hôm để Xara và bản thân cô có đủ thời gian được an toàn.

http://tieulun.hopto.org

- Anh sẽ làm thế nào?

- Tôi định thế này: tôi sẽ bàn với hắn nghỉ ngơi thật thoải mái với gã Viôlet.

- Thế là thế nào?

- Ôi! Người đẹp "dốt nát" của tôi, thế có nghĩa là trong một thời gian, hắn sẽ sống trong cảnh lười nhác và hoan lạc với gã đĩ đực, và do vậy không làm cái trò mật thám của hắn.

- Nhưng nếu ông ta không chấp nhận?

- Hắn không thể làm khác. Người của tôi chờ hắn ở phía dưới để đưa hắn cùng anh bạn kia đến một chốn thần tiên.

Có tiếng gõ cửa nhẹ.

Một người đàn bà to lớn, hóa trang một cách dễ sợ, đầu đội khăn xếp nếp rất khéo, mình mặc váy áo màu xám, bĩu màu hồng và quàng khăn lông chồn khá đẹp, bước vào, loạng choạng trên đôi giày cao gót.

- Raphaen!...

- Hóa trang khá lắm, phải không? Suýt nữa thì cô bị lừa. Không may, từ khi mặc bộ xống áo này lần trước, tôi hơi béo ra, bây giờ tôi cần một bộ khác. Cô thấy thế nào?
Lêa nhún vai.

- Ông bạn Raphaen tội nghiệp, ông ăn mặc như thế trông đến buồn cười.

- Đây là cách duy nhất để thoát khỏi mấy vị ấy.

Phrăngxoa Taveniê bước về phía cửa.

- Tôi xin lỗi một lát. Cách hóa trang của ông tốt lắm, ông bạn ạ,

tốt lắm.

- Anh ta đi đâu thế - Man hỏi, giọng ngờ vực.

- Tôi không rõ. Chắc hắn đi gặp bà cô Anbectin tôi. Viôlet ở đâu ông?

- Hắn chờ tôi trong phòng chị gái cô. Mai tôi sẽ cho người đến hỏi thăm tình hình Xara. Tôi sẽ tìm xem nên đưa chị ấy ra khỏi Pari bằng cách nào. Tôi sẽ cho cô biết tin sau...

Phrăngxoa Tavecniê bước vào.

- Tạm biệt cô Lêa, tôi giao phó Xara và cô vào đôi bàn tay chắc chắn. - Raphaen chỉ vào Tavecniê nói.

- Hễ có thể, ông nhớ cho chúng tôi biết tin tức. - Tavecniê bảo.

- Ông hãy tin ở tôi. Xin ông chăm sóc cô bạn chúng ta. Khi cô ấy thức dậy, ông hôn đùm cô hộ tôi...

Lêa tiễn Raphaen ra tận cổng. Tay xách chiếc va li lớn, Viôlet đứng cạnh đó.

http://tieulun.hopto.org

Chương 7

Khoác tay Phrăngxoa, Lêa rùng mình vì cái lạnh tê tái và ướt át bao phủ Pari. Trước các cửa hiệu, các bà nội trợ xếp hàng dài dằng dặc và ra sức dậm chân cho đỡ rét.

Tất cả đã diễn ra theo đúng dự định. Xara đi tới một địa chỉ bí mật sau khi bình phục chút ít và Lêa phải chăm sóc bà Lida đâm ra ốm thực sự khi bà chị gái phải nằm viện. Machiax viết tin báo hắn đang ở Boócđô và Phrăngxoadơ có gọi điện. Tin tức đều tốt lành: Cami sắp được tha và Lêa có thể tự do trở về Môngtiac. Thiếu tá Crame nhận bảo lãnh. Lêa tìm thấy ngay trở lại một phần niềm vui sống và để ăn mừng, Phrăngxoa quyết định đưa nàng đi ăn tiệm.

Dọc đường, hai người lặng im. Tiệm ăn chật ních. Người hầu bàn dẫn họ đến chỗ ngồi. Bên cạnh họ, nhiều người quan lại: đàn ông, vẻ mặt hớn hở; đàn bà áo quần rực rỡ, tiếng cười lanh lảnh. Hai người ngồi vào chiếc bàn lớn. Một người đàn ông khuôn mặt béo ụ, ánh mắt sắc sảo và thông minh sau cặp kính dày, thân hình lực sĩ, đến ngồi tiếp.

- Ai thế? – Lêa hỏi.

- Giăc Đôriô, người sáng lập Đảng nhân dân Pháp. Đã đi vào dĩ vãng rồi, những chiến dịch của tờ Tiếng kêu dân chúng chống chợ đen và những tiệm ăn quá năm trăm phrăng đầu người!

- Anh thật thoải mái trong những tiệm ăn ấy nhỉ!

- Đúng thế.

Không khí chan hòa buổi đầu chấm dứt. Hai người im lặng ngồi ăn.

Trên đường về, mặc dù nàng có vẻ hờn dỗi, Phrăngxoa vẫn

khoác tay Lêa.

- Em yêu, em đừng giận hờn như thế, chúng ta không còn nhiều thì giờ ở bên nhau đâu.

- Anh muốn nói gì?

- Sáng mai anh sẽ đi thật sớm.

- Đi đâu?

- Anh không thể nói với em được.

- Có lâu không?

- Anh không rõ.

- Anh không thể để em ở lại một mình.

- Phải vậy thôi, và em đã đủ sức tự vệ rồi.

- Xara cũng đủ sức tự vệ. Thế mà anh xem chúng đã làm gì chị ấy.

Một thoáng cau mày hiện lên trên nét mặt Tavecniê.

- Sao anh không nói gì hết?

- Em muốn anh nói gì nào? Man nói đúng: những mối quan hệ của chị gái em sẽ che chở cho em, ít ra cũng trong thời gian thiếu tá Crame còn ở Pari. Vào địa vị em thì anh sẽ trở về Môngtiac, chí ít cũng vì ba lý do. Lý do thứ nhất là ông bác tu sĩ dòng Đôminic và anh bạn Lôrăng thân thiết của em không ở thật xa Môngtiac.

- Sao anh biết?

- Anh biết... Lý do thứ hai là bà đờ Acgila cần tới em, và lý do thứ ba là em không thể phó mặc cơ ngơi Môngtiac cho một mình lão trông coi hầm rượu.

- Nếu Lôrăng và bác Ađriêng ở gần như anh nói, thì vì sao họ không làm gì giúp Cami cả?

- Làm một điều gì giúp chị ấy, tức là có thể làm cho trường hợp của chị ấy thêm nghiêm trọng, vả lại không dễ gì trốn thoát khỏi thành Hà. Trái lại, có thể ra khỏi trại Môrinhac dễ dàng hơn.

- Nhưng em nghĩ là cô ấy đã được thả rồi chứ?

- Việc đó bị trì hoãn.

- Vì sao?

- Anh không rõ… Chắc hẳn để khiến Lôrăng phạm một sự bất cẩn nào đó, chúng thường hành động như vậy để lung lạc kẻ thù. Rõ ràng là chúng không khai thác được gì ở Cami cả. Hoặc vì chị ấy không hay biết gì hết, hoặc vì chị ấy thực sự can trường.

- Cô ấy rất có thể như thế. Dưới cái vẻ dịu hiền và rụt rè bề ngoài, cô ấy là người bướng bỉnh nhất mà tôi biết.

- May cho chồng cô ấy.

Lêa nhún vai, khó chịu.

- Em tin chắc cô ấy không biết gì hết. Có lẽ em sẽ nghe theo lời anh. Em sẽ trở về Môngtiac…

Hai người về tới nhà Lêa.

- Anh có lên không? – Nàng hỏi.

- Anh không lên được, anh có người hẹn gặp. Anh sẽ cố gắng trở lại trước giờ giới nghiêm. Nếu không gặp lại anh, em đừng giận…

- Anh yên tâm, em sẽ không giận đâu.

Nàng có cảm giác đã làm anh tự ái và lấy thế làm thích thú một

cách độc ác nhưng ngay sau đó cảm thấy một nỗi trống trải mênh mông. Nàng đẩy anh vào ô cửa, và tránh ánh mắt đám người qua lại thưa thớt, sà vào lòng người yêu.

- Phrăngxoa…

Phrăngxoa lấy tay áp lên môi nàng.

- Em đừng nói gì hết. Em cứ áp sát vào anh, đừng nhúc nhích. Em hôn anh đi.

Đêm ấy Lêa mong chờ một cách vô vọng.

Chương 8

Ngày hôm sau, Lêa ăn mặc hết sức cẩn thận để đến ăn tối ở nhà

chị gái… Nàng đáp tàu điện ngầm đến quảng trường Ngôi sao.

Vừa bước chân vào ngôi nhà trên đại lộ Oagrăm, Lêa cảm thấy ngay một sự ghét bỏ. Ôttô Crame và bà chị gái thuê nó của một ông thầy thuốc nổi tiếng: ông ta thích không khí ở bãi biển Aduya hơn là không khí ở Pari.

- Chắc hẳn là một tên Do Thái. – Phrăngxoadơ bảo khi nói về chủ nhà.

Ý nghĩ ấy làm Lêa khó chịu.

- Rõ ràng không giống những căn nhà của giới tư sản Boócđô muốn che giấu của cải. Ở đây thì hoàn toàn trái lại, người ta trưng bày mọi thứ, thậm chí trưng bày hơi quá một chút.

- Ý kiến của tôi cũng như vậy. – Ôttô Crame vừa cười vừa nói – Nhưng chúng tôi quá bận. Cô xinh đẹp và trang nhã biết chừng nào! Mời cô sang phòng trẻ nhỏ, cô sẽ thấy thằng cháu bé của cô thoải mái ở đây biết chừng nào.

Phòng trẻ nhỏ là một căn phòng rộng sáng sủa. Họ thấy Phrêđêric Hăngcơ đang cố ru – có lẽ hơi quá mạnh – đứa con đỡ đầu, cho nó khỏi la hét.

- Thằng bé đói rồi đấy. – Anh ta kêu lên khi thấy mọi người bước vào.

- Cô Lêa, tôi rất vui mừng được gặp lại cô. Cô có muốn thử sử dụng cái uy quyền mẹ đỡ đầu của cô không?

Lêa khẽ đưa tay bế đứa bé và vừa đặt nó lại vào nôi vừa nói:

- Bây giờ cháu ngoan nào và ngủ đi nhé!

Mọi người kinh ngạc thấy thằng bé nín ngay và nhắm mắt lại.

- Hoan hô uy quyền ghê thật! Cô phải tới đây luôn đấy, vì cả mẹ nó lẫn tôi đều không làm cho cháu nín khóc được.

- Rồi nói chuyện đó sau… Khi nào cháu khóc hẵng hay. Giờ đây, tôi cần anh giúp tôi một việc: tôi muốn trở về ngay Môngtiac, nhưng giấy thông hành của tôi để đi Boócđô đã hết hạn.

Lêa đưa ra tờ thông hành có in hình phượng hoàng của chế độ Hítle trùm lên một phần tấm ảnh của nàng.

- Mai tôi sẽ cho mang một giấy phép mới cho cô. Nay mai cô sẽ không cần tới nữa vì đường giới tuyến sẽ bị bãi bỏ do miền nam đã bị chiếm đóng.

- Tôi biết. – Lêa đáp, vẻ rầu rĩ hơn là nàng muốn.

- Ô! Xin lỗi, tôi làm cô buồn. Sẽ có ngày đất nước cô lại được tự do và hai quốc gia chúng ta đoàn kết và giao hảo.

Lêa im lặng nhưng hai viên sĩ quan Đức thấy rõ trong ánh mắt nàng: không bao giờ.

Mọi người bước sang phòng ăn. Bàn tiệc lộng lẫy.

- Chúng ta chỉ có bốn người thôi à?

- Cô không vui hay sao? Chúng tôi nghĩ cô không muốn cùng ngồi với đồng bào chúng tôi chút nào.

- Cảm ơn các anh. Thế này rất tốt.

Lêa rất sợ phải ngồi cùng bàn với các sĩ quan Đức mang quân phục nên giờ đây nàng cảm thấy khoan khoái thật sự và trở lại vui vẻ. Nhất là vì Ôttô và Phrêđêric đều bận thường phục.

- Tôi cho dọn tất cả những món cô thích. – Phrăngxoadơ nói, nụ cười vui vẻ trên môi.

- Những món gì nào? Chị nói nhanh lên.

- Cô sẽ thấy thôi, cô bé háu ăn ạ.

Bữa ăn diễn ra hết sức vui, khi dùng từng món ăn Lêa đều tỏ lòng biết ơn chị gái đã cố sức làm nàng vui lòng.

Trong suốt bữa ăn, không hề nhắc chuyện chiến tranh. Họ chỉ nói tới âm nhạc, văn học, điện ảnh và sân khấu. Họ sang phòng khách có lò sưởi đỏ rực để uống cà phê. Phrăngxoadơ bảo chị hầu nàng sẽ lo việc phục vụ.

Họ uống chậm rãi và im lặng, nhìn ngọn lửa lay động. Ôttô đứng dậy và ngồi vào chiếc đàn dương cầm chiếm hết cả một phần phòng khách.

- Chính vì dương cầm mà chúng ta ngợi khen anh ấy. – Phrăngxoadơ thầm thì bên tai em gái.

Suốt một tiếng đồng hồ, thời gian như ngưng đọng. Không còn người Pháp, người Đức, người chiến thắng, kẻ chiến bại nữa; chỉ còn có âm nhạc đoàn kết họ lại trong một tình hữu nghị không biên giới.

Mãi sau khi nốt nhạc cuối cùng chấm dứt, họ vẫn ngồi lặng im, ngại ngùng phải đối mặt trở lại với thực tại. Lêa là người đầu tiên phá tan bầu không khí im lặng mong manh ấy: nàng nói với một giọng trong đó nổi rõ một xúc cảm chân thành.

- Cảm ơn anh Ôttô đã mang lại cho chúng ta những giây phút thanh bình thật sự này.

Cuối cùng thiếu tá Crame đứng dậy và bước lại hôn tay nàng.

- Cảm ơn cô đã tới với chúng tôi.

Bây giờ Lêa có thể hỏi anh ta về những gì anh ta biết về "vụ" Cami.

Lúc đầu Ôttô Crame không trả lời ngay câu hỏi của cô gái. Anh ta có vẻ trầm ngâm một lúc lâu trong những luồng suy nghĩ âm thầm. Cuối cùng, khi quyết định lên tiếng, anh ta hỏi bạn:

- *Soll ich him alles sagen?* (Tôi có nên nói hết cho cô ấy không?)

- *Ja.* (Có)

- Tôi không giấu cô là Phrêđêric và tôi, chúng tôi rất lo lắng cho bà đờ Acgila. Như cô đã biết, bà ấy bị bắt vì bị tố giác là làm nhân viên liên lạc giữa chồng bà ấy và ông bác cô là cha Đenmax, cả hai đều ở trong Phong trào Kháng chiến và bị cảnh sát Pháp cũng như Giextapô truy nã. Người ta tìm thấy bà đờ Acgila mang truyền đơn kêu gọi thanh niên lên vùng du kích. Chừng ấy là đủ để bắt bà ta. Hơn nữa Đôdơ lại nghĩ bà ấy ở trong cùng một mạng lưới với Lôrăng đờ Acgila.

- Hoàn toàn ngu ngốc! Cami chỉ quan tâm tới con cô ấy và không hề hiểu gì về tất cả những cái đó hết. Hơn nữa sức khỏe của cô ấy rất tồi và đã mấy tháng nay cô ấy không có tin tức gì của Lôrăng cả.

- Cô Lêa, cô đừng cho chúng tôi là những thằng ngốc. Lúc còn ở Lăngggông, tôi nhận được hàng chục lá thư tố giác bà đờ Acgila và cả bản thân cô nữa. Phrêđêric và tôi, chúng tôi đã tiêu hủy nhiều lá, tuy một số nêu rất cụ thể. Chừng nào chỉ là đưa một ít tin tức từ vùng này qua vùng khác thì chúng tôi có thể làm ngơ. Nhưng bây giờ, sự việc nghiêm trọng hơn, và nếu có đầy đủ bằng chứng thì những việc người ta tố giác bà đờ Acgila có thể dẫn tới tử hình. Bà bạn cô là một con bài trong tay Đôdơ và ông ấy muốn sử dụng với hy vọng Lôrăng đờ Acgila và những kẻ trong mạng lưới của ông ta dại dột tìm cách giải thoát cho bà ta. May sao, hình như Đôdơ không tin là bà ta biết thực sự hoạt động của chồng và cũng không biết ông ta ở đâu… Trong điều kiện ấy, Đôdơ tỏ ra thận trọng trong thẩm vấn. Nhất là vì ông ấy biết những mối quan hệ gia đình giữa ông bác Luych Đenmax của cô với đất nước chúng tôi.

Gương mặt bị tra tấn của Xara Muynxtanh lướt qua trước mắt Lêa.

- Tôi biết bạn bè của ông trong tổ chức Giextapô bắt những người họ thẩm vấn phải chịu những gì và tù nhân của họ bị đối xử ra sao.

- Tôi là người đầu tiên phàn nàn điều đó, nhưng cô thì phải như

không biết đến. Vì sự an toàn sau này của cô, tôi thiết tha yêu cầu cô quên đi.

Lêa giận dữ đứng dậy.

- Quên!... Ông dám bảo tôi quên những điều mà hàng ngày các ông bắt đàn ông, đàn bà, trẻ em phải chịu đựng. Ông có biết khi bị bắn, Guy Môkê mới mười bảy tuổi, và tháng chin vừa qua, ở Xugiơ, bảy mươi người bị giết hại vì có một cuộc mưu sát ở Pari không? Và cả bà bạn người Do Thái của hai bà cô tôi mà người ta bắt vào trại tập trung của các ông và vừa nói vừa khóc: *"Thưa các ông, chắc có sự nhầm lẫn, tôi là người Pháp, chồng tôi bị giết trong chiến tranh 14 và con trai tôi bị bắt làm tù binh vì nó chiến đấu cho nước Pháp".*

Phrăngxoadơ, hai mắt đẫm lệ, cầm lấy tay em gái.

- Chị van em, em im đi.

- Chị đừng đụng vào tôi! Bỏ tôi ra!

- Lêa, tôi hiểu cô, nhưng là chuyện chiến tranh, cô lẫn tôi, chúng ta đều không thể làm gì được hết. Tất cả những gì tôi có thể làm mà không trái với danh dự người lính của tôi, tôi hứa với cô sẽ làm vì bà đờ Acgila. Nhưng vì sự an toàn của cô và của người thân cô, tôi xin cô đừng công khai nhắc lại những điều cô vừa nói ở đây.

- Anh có thể thề với tôi là những điều tôi sẽ nói riêng với anh xung quanh việc giam giữ Cami trong thành Hà sẽ không được dùng để chống lại cô ấy không?

Ôttô Crame suy nghĩ một lát trước khi trả lời.

- Tôi xin thề.

- Tôi có thể nói riêng với anh không?

Phrăngxoadơ đứng dậy:

- Lại đây, Phrêđêric, anh thấy là chúng ta làm phiền họ chứ.

Bộ điệu chị ta đến là khó chịu… Lúc còn bé chị ta vốn đã hay hờn dỗi khiến Lêa kinh hãi và ngay cả ông bố cũng thường chế giễu.

- Những điều tôi cần nói không liên quan đến tôi chính vì thế mà tôi nghĩ là…

- Cô không phải thanh minh gì hết. – Cô chị ngắt lời Lêa và bỏ ra, theo sau là Phrêđêric.

- Ông anh tội nghiệp ơi, tôi không hiểu sao anh có thể chịu đựng chị ấy được.

- Thôi hai chị em cô đừng cãi vã nhau như những cô bé nữa. – Ôttô giả vờ mắng mỏ, một nụ cười vui trên môi – Cô hãy ngồi trước mặt tôi.

- Thế này này. – Lêa bắt đầu nói – Tôi có nhận được thư của Cami. Người ta nhốt cô ấy nhiều ngày trong một cái hầm trong đó thậm chí đứng dậy cũng không được. Cô ấy bị Đôdơ thẩm vấn tới ba lần. Không moi được gì hết, ông ta cho quẳng cô ấy vào một cái xà lim hôi thối khiến cô ấy đâm ốm. Lần sau ông ta sẽ làm gì cô ấy? Bọn coi ngục ở Buxca, tiếng tăm chẳng hay ho gì. Ở Boócđô, người ta nói rằng có thể nghe tiếng kêu la xuyên qua các bức tường hầm giam. Tôi thiết tha nhờ anh làm thế nào cho Cami thoát khỏi tay những kẻ ấy.

- Tôi cũng căm giận hành vi của *"những kẻ ấy"* như cô. Trong quân đội, chúng tôi không ưa bọn Giextapô. Tiếc rằng tổ chức này ngày càng thêm mạnh và quyền lực cảnh sát của nó cũng mở rộng ra cả đối với chúng tôi nữa. Cô tin lời tôi: Pháp là một trong những nước bị chiếm đóng phải chịu ách của Giextapô ít nhất. Còn về bà đờ Acgila thì tôi không được biết người ta đối xử với bà ấy ra sao. Thì ra họ đã lừa dối tôi khi cam đoan với tôi rằng bà ấy được đối xử tử tế. Chắc hẳn Đôdơ biết rõ bà ấy có tin tức quan trọng nên mới giam giữ trong những điều kiện như vậy. Không dễ gì để ông ta nhả mồi ra đâu.

- Nhưng tôi cam đoan với anh là ông ta nhầm: Cami không hay biết gì về hoạt động của Lôrăng.

- Bà ấy bảo cô như thế?

- Không, nhưng chúng tôi sống với nhau, nếu cô ấy có tin tức Lôrăng thì tôi là người biết đầu tiên.

- Tôi không muốn làm cô phiền lòng, cô Lêa ạ, nhưng khi tham gia một hoạt động bí mật, không ai lại đi kêu toáng lên cho mọi người biết. Trong những người kháng chiến, theo cách gọi của cô, bất cẩn tới mức thường chúng tôi là những người kinh ngạc đầu tiên.

- Tôi không tin. Cami biết rất rõ là cô ấy có thể tin cậy ở tôi và tôi sẵn sàng.

Lêa đột ngột ngừng lời.

- Cô đừng sợ, cô cứ nói tiếp đi, tôi không thể trách cô, tôi biết rằng ở vào địa vị họ, tôi cũng sẽ hành động như ông bác cô và người chồng chị bạn cô, tôi cũng sẽ tiếp tục chiến đấu như họ. Tôi cũng phải nói thêm rằng bổn phận của tôi và của những người lính Đức tham gia cuộc chiến tranh này là ngăn cản họ chiến đấu. Điều đó, cô cũng phải hiểu. Khi chúng tôi bắt giữ và bắn chết những kẻ đặt bom, hành quyết con tin, tống giam những người rải truyền đơn, những người che giấu phi công Anh hay liên lạc với Luân Đôn bằng những điện đài bí mật, thì mặc dù đình chiến, nhưng cuộc chiến tranh vẫn tiếp diễn. Tôi không có gì phải xấu hổ về cái đó cả. Nhưng khi Gietxtapô thẩm vấn thô bạo những người bị nghi là người Kháng chiến và những người phụ nữa, thì tôi hổ thẹn. Mặc dù thông thường nó giao cái công việc tàn bạo đó cho Gietxtapô Pháp. Khi tôi còn ở Lăngggông, có hai trăm mật vụ Pháp được trả lương tăng cường cho hàng ngũ Gietxtapô và của những nhóm phụ thuộc, cô có biết không? Từ khi Đôdơ, người đứng đầu Gietxtapô ở Boócđô họp với các quan chức trong lữ đoàn Poanhxô vào tháng tư 41, đồng bào của cô đã làm việc ra trò nếu không muốn nói là mẫn cán.

- Anh im đi.

- Đó chỉ mới là một phần sự thật đáng buồn thôi. Cô tin là chúng tôi buộc các vị tỉnh trưởng, đô trưởng, quan tòa, cảnh sát

trưởng Pháp hành động hay sao? Họ tuân theo mệnh lệnh của Quốc trưởng Pháp, thống chế Peetanh người yêu cầu họ cũng như yêu cầu mọi người Pháp cộng tác với chúng tôi. Chính họ ở trong thế hợp pháp. Theo chỗ tôi biết thì ngài Thống chế của cô đâu có lên nắm quyền bằng một cuộc đảo chính.

- Danh dự là ở chỗ tiếp tục cuộc chiến tranh.

- Với cái gì? Cô quên là quân đội Pháp đã hoàn toàn thất bại cách đây mấy ngày hay sao?

Lêa quay mặt đi, cô nhớ lại trên đường Ooclêăng những đám binh lính bẩn thỉu, râu ria, rách rưới, vứt bỏ vũ khí để tháo chạy cho nhanh, cướp phá những ngôi nhà hoang vắng, ném những người dân sự ra ngoài xe.

- Trở lại vấn đề bà đờ Acgila, tôi sẽ tìm cách sử dụng chút quyền lực của mình sao cho có lợi cho bà ấy, tôi chỉ có thể hứa với cô như vậy. Nếu tôi làm cho bà ấy thoát được trại giam ở Hà thì cô phải làm thế nào để bà ấy ngồi yên vì bà ấy sẽ bị theo dõi còn chặt chẽ hơn trước khi bị bắt. Nếu tôi không thành công thì chẳng những tôi sẽ mất hết tín nhiệm, mà chắc chắn, sự can thiệp của tôi sẽ làm tôi bị đẩy ra mặt trận phía Đông. Tôi sợ khả năng ấy, không phải vì tôi, mà vì hai mẹ con Phrăngxoadơ. Tôi không muốn để họ ở lại đây một mình trước khi có thể hợp thức hóa vị trí của họ.

Lêa đứng dậy.

- Cảm ơn.

Nàng bước về phía cửa phòng khách và gọi:

- Phrăngxoadơ! Phrăngxoadơ! Phrêđêric! Vào đây!

Sao cô kêu toáng lên như thế? Cô đánh thức Pie dậy mất!

***

Ngày hôm sau, Lêa chẳng những có giấy thông hành mới mà còn

có cả một chỗ ngồi dành riêng ở hạng nhất trên chuyến xe lửa hai ngày nữa sẽ chuyển bánh đi Boócđô. Nàng dành hai ngày ấy để đi xem điện ảnh và sân khấu cùng với Phrăngxoadơ và để an ủi hai bà cô rầu rĩ vì nàng sẽ ra về. Nàng trao cho Anbectin một bức thư cho Phrăngxoa Tavecniê, phòng khi anh ta quay lại phố Đại Học hỏi thăm tin tức nàng.

Nàng rời Pari không luyến tiếc.

Chương 9

Đến ga Xanh-Giăng ở Boócđô, Lêa ngạc nhiên thấy Machiax trên sân ga. Hắn ra đón nàng và mang theo chiếc xe đạp màu xanh

cha nàng. Mặc dù gió thổi dữ, nàng đã đạp tới trước những cây cọc trắng đánh dấu khu trang trại Môngtiac. Trong chốc lát, Lêa căng tai ra như thể chờ đón giọng nói của cha nàng...

Cũng như ngày xưa, Lêa nhảy lên ôm cổ bà già Ruýt, và bà Ruýt cũng nhắc lại những lời nói âu yếm xưa kia:

- Vầng dương rực rỡ của tôi, cô gái bé bỏng, hoang dại của tôi... cô trở về, tôi sung sướng biết chừng nào! Vắng cô, Môngtiac không còn là Môngtiac nữa. Cô có còn nhớ ông cụ tội nghiệp đã nói gì không?

Lêa lắc đầu.

- Ông cụ bảo cô là linh hồn của cái nhà này, không có cô thì nó không còn tồn tại như nó vẫn tồn tại, và một hôm nào đó có thể đánh mất linh hồn của nó đi nếu cô vĩnh viễn rời bỏ nó.

- Bà Ruýt, điều đó sẽ không xảy ra đâu, và ba tôi biết như vậy. Ở đây trên mảnh đất này, giữa những bức tường này, có một cái gì là máu thịt của tôi, giống như cánh tay tôi, cái đầu tôi hay trái tim tôi, và thiếu những cái đó, tôi không sao sống nổi. Bà thấy không, mỗi lần tôi xa nhà, tôi sợ không bao giờ được trở lại nữa và mỗi khi trở về, dâng lên trong tôi một niềm hạnh phúc và một sức mạnh làm tôi luôn luôn kinh ngạc.

- Đấy chính là tình yêu, cô bé ạ.

Lêa không sao rũ bỏ được hoàn toàn cảm giác khó chịu trong lòng kể từ khi tới sân ga Xanh-Giăng. Nàng không sao tìm thấy lại Môngtiac của mình. Ngôi nhà to lớn lạnh lẽo này không phải thực sự là nhà nàng. Nàng đã chán ngán cảnh đói rét, nàng muốn có mùa hè, mặt trời, trái cây... Lôrơ lớn lắm rồi, giờ đã là một người đàn bà thực sự. Saclơ nhảy nhót khắp nơi - nó giống mẹ, cũng cái miệng ấy, đôi mắt ấy... Lêa có cảm giác tất cả đã đến ra mà mình không hay biết, hầu như sau lưng nàng. Mặc dù vẫn gặp lại những cử chỉ hàng ngày, những thói quen, Môngtiac vẫn trốn thoát nàng. Người ta đã thay đổi vị trí đồ đạc, bà Ruýt tỏ ra ít lanh lợi hơn xưa, nhăn nheo hơn xưa...

***

Đúng vào lúc bà vú già bế bé Saclơ đưa đi ngủ thì cánh cửa mở toang.

Một người đàn ông, ria mép xồm xoàm, bêrê sụp xuống tận mắt, mặc áo lông thú, tay xách va li, bước lên thềm nhà.

- Đóng cửa lại nhanh lên. - Becnađet Busactô kêu to - Gió lạnh lắm!

Người đàn ông làm theo.

- Ông là ai? Ông cần gì? - Bà hỏi - Đếm tối rồi, không phải là lúc đến nhà người ta nữa.

Người đàn ông lặng im, nhìn ngó quanh như muốn tìm lại một chốn quen thuộc.

Lêa đứng vụt dậy, tim như ngừng đập.

- Sao, ông nói đi chứ, ông là ai?

- Bà đừng hỏi nữa bà! Chúc mừng anh, Lôrăng!

Một phút giây hoảng loạn. Mọi người đều muốn cùng một lúc chào hỏi Lôrăng, ôm chặt anh vào lòng. Bà Ruýt cố len lỏi trao vào tay anh bé Saclơ. Thằng bé con anh, thét lên sợ hãi trước người đàn ông cao lớn, râu ria xồm xoàm mà nó không quen biết.

Lôrăng trấn an họ.

- Xin mọi người kín đáo cho. Tôi không muốn đánh động Phaya và Machiax.

Anh ngồi vào bàn, ăn uống chút ít. Ánh mắt anh không ngớt nhìn Lêa lại đến Saclơ. Chú bé được thức thêm một lúc và ngồi chơi dưới đất.

- Tavecniê cho tôi biết tối nay Lêa về đây. Tôi nghĩ là cô trở về

với sự ưu ái của nhà chức trách và vì vậy cô có thể đến gặp Cami. Tôi muốn nhắc với cô ấy mấy lời. Tôi có một cuộc hẹn gặp quan trọng về việc cô ấy ngày mai ở Boócđô.

Becnađet Busactô lục chạn tìm thêm ít thức ăn. Lôrăng nói mãi là anh không đói bà mới chịu nghe. Anh bò lổm ngổm trên sàn nhà làm bò cho con cưỡi và Saclơ chấp nhận ngay người bạn mới này. Chú bé còn để cho anh bế lên giường và hẹn mai sẽ chơi trò ú tim...

Cuối cùng, khi ai nấy đều đã đi ngủ, Lêa và Lôrăng ngồi sát cạnh nhau trên chiếc ghế đá nhỏ trước lò sưởi. Lêa cảm thấy hạnh phúc. Nàng vừa vuốt vuốt làn ria mép của Lôrăng vừa cười, sờ tay lên ngực anh. Anh đã trở nên rắn như đá. Nàng đưa ngón tay trỏ lên sờ nếp nhăn ở khóe mắt anh.

- Anh già đi rồi.

- Em cũng vậy. Nhưng em càng thêm đẹp. Bây giờ em có vẻ một thiếu phụ thực sự rồi. Ngay cả Tavecniê cũng thấy như vậy.

Trong mấy tiếng đồng hồ, họ nói về những gì xảy ra trong đời họ từ ngày xa cách...

Lêa khẽ đặt tay lên vai Lôrăng. Anh ngước mắt lên nhìn nàng, ôm ngang lưng nàng và ngả đầu lên bụng nàng. Họ ngồi im lặng một lúc lâu như vậy.

Lêa trấn tĩnh lại.

- Em đi ngủ đây. Bà Ruýt đã dọn giường cho anh trong buồng ngủ bố em. Em hy vọng nó không quá lạnh, bà ấy đã đặt trong đó hai bình nước sôi. Mai anh muốn dậy lúc mấy giờ?

- Không sớm lắm đâu, buổi hẹn gặp của anh vào lúc ba giờ chiều.

- Vậy chúc anh ngủ ngon. Hẹn ngày mai. - Nàng vừa nói vừa hôn anh như một cô em gái.

Chương 10

Phòng ăn của luật sư Đenmax nóng bức và bữa ăn do bà nấu bếp già và chung thủy dọn lên vẫn như hồi trước chiến tranh.

Ngồi giữa ông Luych, bác nàng và Philip, người anh họ vừa học xong trường Luật và giúp việc văn phòng ông bố, Lêa cảm thấy mỗi lúc một thêm khó chịu.

- May mà ba tôi là bạn của ông quận trưởng; nếu không, bà đờ Acgila có cơ nằm mấy tháng trong nhà tù.

- Anh, một luật sư, anh thấy bỏ tù một người không làm gì hết là chuyện bình thường hay sao?

- Bà ta có thể không làm gì hết, nhưng chồng bà ta bị cảnh sát

truy nã ra trò.

- Cảnh sát nào? Cảnh sát Pháp hay Đức?

- Cô biết rõ là họ hợp tác với nhau.

- Khó gì mà không biết...

- Thôi các con, đừng cãi vã nhau nữa. Lêa, cháu có thái độ đó là sai đấy. Ở Boócđô này, người ta chỉ tuân theo chỉ thị của ngài thủ tướng. Một cách xử sự khác đều trái với lợi ích đất nước. Bằng sự lựa chọn của mình, thống chế Pêtanh đã tránh cho nước Pháp khỏi tình trạng bận rộn và vô chính phủ của cộng sản, không kể là đã cứu vớt được hàng chục nghìn sinh mạng...

- Bác Luych, bác quên mất rằng ở đây, biết bao sinh mạng, như bác nói, đã chẳng có ý nghĩa gì và hàng chục con tin đã bị hành quyết.

- Đấy là hệ quả tai hại của những hành vi kẻ cướp của những kẻ vô trách nhiệm...

- Bác! Sao bác dám nói như vậy khi những người như bác Ađriêng và Lôrăng đờ Acgila...

Luật sư Đenmax đứng vụt dậy dột ngột chiếc ghế nặng nề đổ nhào. Giận dữ, ông ta ném khăn ăn lên mặt bàn.

- Bác không muốn nghe nói tới anh trai bác nữa. Đối với bác, ông ấy chết rồi, bác đã nói vậy mà. Còn về Lôrăng đờ Acgila, thì bác không hiểu việc gì đã xảy ra với anh ta, nhưng anh ta vốn là một sĩ quan tốt. Tạm biệt, cháu đã làm bác mất ngon miệng.

Luych Đenmax bước ra và đập mạnh cửa. Lêa uống hết cốc vang.

- Để cho ba tôi rơi vào tình trạng như vậy thì thật là độc ác suốt đêm ông sẽ không ngủ đâu.

- Một chút mất ngủ chẳng sao. Bác ấy có thể suy nghĩ về những điều bác làm sau chiến tranh sau khi bọn Đức thất trận.

- Cô em tội nghiệp! Không phải ngày một ngày hai đâu, cô hãy quan tâm tới đám tình nhân của cô hơn là tới những việc liên quan đến con người.

- Anh Philip tội nghiệp! Anh vẫn ngốc nghếch thế à! Vẫn chỉ có thể nhìn sự đời qua đôi mắt của bố anh thôi à! Pierô thì đã hiểu ra. Anh ấy đã bỏ đi.

Đến lượt gã anh họ nàng đứng vụt dậy, mặt bỗng biến sắc.

- May sao cô không nói tới em trai tôi trước mặt ba tôi, nếu không tôi đã quẳng cô ra ngoài.

Lêa nhún vai và hỏi:

- Anh ấy ở đâu? Anh có biết tin anh ấy không?

- Nó bị tù ở Tây Ban Nha.

- Bị tù?...

- Đúng, và đích đáng lắm. Ba tôi suýt chết ngất khi tìm thấy trong phòng lá thư báo tin nó có ý định sang Bắc Phi để nhập ngũ.

http://tieulun.hopto.org

- Dĩ nhiên, anh thì không bao giờ làm như thế.

- Cô cứ chế giễu đi. Nếu không có cái gương xấu của bác Ađriêng thì không bao giờ thằng bé có thể ra đi. May sao nó bị bắt trước khi sang đến Marôc...

- May sao!...

- Đúng thế, ba tôi có bạn bè làm luật sư ở Mađrit giúp ông cho nó về nước.

- Rồi anh ấy lại sẽ đi thôi.

- Tôi không tin. Người ta đâu có dễ dàng ra khỏi một trường dòng, nhất là khi người cha nhấn mạnh yêu cầu phải cứu vớt một linh hồn đang lâm nạn!

- Biện pháp cưỡng bách đến thế à!

- Cần thiết trong tình hình hiện nay, cô bạn ạ. Cô nên theo gương anh con trai ông lão coi hầm rượu của nhà cô thì hơn.

- Machiax ấy à?

- Đúng, anh con trai lão Phaya tuy nguồn gốc thấp kém nhưng xử sự tốt hơn nhiều chàng trai trong giới chúng ta đó.

- A! Quả là lắm xử sự tốt! Anh thật lố bịch, anh bạn già ạ, anh nói chẳng khác cô Becnađet tí nào. "Những chàng trai trong giới chúng ta!" Giới chúng ta là vứt đi rồi, bị quét sạch rồi, vĩnh viễn tan tành rồi. Anh và bọn các anh là những kẻ sống thừa, những con khủng long thôi...

- Khủng long hay không thì không biết, nhưng chính nhờ những con người như bọn này mà đất nước còn đứng vững.

- Anh cho sống bị chà đạp dưới ách bọn Đức và liếm gót giày chúng là đứng vững à?

- Tôi thấy cô quá nghe bọn Đài Luân Đôn đấy. Yên ổn trên hòn đảo của họ, họ kêu gọi tất cả bọn ăn không ngồi rồi thân cộng trên đất nước khốn khổ chúng ta nổi loạn.

- Anh quên những vụ ném bom hàng ngày trên đất Anh mất rồi.

- Không bao giờ đủ đối với bọn Anh khốn kiếp ấy.

- Anh, một người dân Boócđô, anh nói như vậy về những người anh em à!

- Cô thật chán ngấy, cô ngốc ơi!

Lại vẫn là tình trạng không hiểu nhau, những sự cãi vã những lời chửi rủa như lúc họ còn bé.

Lêa định bỏ mặc Philip ở đấy và đi ngủ, nhưng mấy lời của hắn về Machiax khiến nàng băn khoăn.

- Anh muốn nói thế nào về Machiax đấy?

- Là những ngày ở Đức đã làm anh ta khôn ngoan ra và thay vì ngồi ngắm nghía cô với đôi mắt chết mê chết mệt, anh ta đã trở thành một người có thể trông cậy được.

- Anh muốn nói gì thế?

- Giảng giải cho cô thì rắc rối lắm, sau này cô sẽ thấy rõ. Bây giờ muộn rồi. Mai tôi phải vào tòa án sớm, chúc cô ngủ ngon. Cô ngủ ở phòng Côrin ngày trước ấy. Cô nhớ tắt đèn trước khi lên gác.

- Chúc anh ngon giấc.

Lêa ngồi trầm ngâm một lúc lâu, tay chống cằm, băn khoăn mãi, không biết Philip muốn nói gì về Machiax.

Sáng hôm sau, luật sư Đenmax và Lêa đến trại tập trung Môrinhac tìm Cami. Người thiếu phụ ốm yếu tới mức một gã

hiến binh phải bế nàng ra tận xe ông luật sư. Làm xong mọi thủ tục hành chính, họ rời trại trước con mắt hững hờ của mấy người tù đang thơ thẩn dưới trời mưa lạnh.

Nửa ngồi nửa nằm phía sau xe, Cami nhìn cánh cổng trại lởm chởm dây thép gai mở ra trước mắt chị, nhưng quá mệt mỏi không còn đủ sức cảm thấy mừng vui nữa.
Lêa đạp xe hết tốc độ trên con đường dốc phía sau nhà thờ, đi qua trước hang động, theo con đường mòn dọc sông Garon và gặp đường cái chạy từ La Rêôn đến Gaya.
Đến trước trạm gác ở đường giới tuyến, nàng thấy cây chắn đường không nằm ngang như trước, nhưng vẫn dừng lại và xuống xe. Một người lính Đức già bước ra khỏi trạm gác.

- A! Cô tiểu thư xe đạp màu xanh, đã lâu không thấy cô qua đây. Cô không phải dừng xe nữa, bây giờ qua lại tự do rồi. Chúc cô thượng lộ bình an.

"Đúng thế" Lêa nghĩ bụng trong lúc trèo lên xe "mình quên khuấy mất là từ cuối tháng Hai, không còn đường giới tuyến nữa"..

Vì muốn làm yên lòng Cami và cả chính nàng, Lêa quyết định đi La Rêôn hỏi hai ông bà Đơbray xem họ có tin tức gì về Lôrăng và có thể chuyển thư cho anh ấy không. Bà già Ruyt ra sức can gián, bảo nàng đi như vậy là nguy hiểm, chẳng những cho nàng, mà cho cả những người nàng muốn đến gặp. Lêa đáp là nàng biết lắm, nhưng không thể không có tin tức về số phận của Lôrăng lâu hơn nữa.
Lêa đạp rất nhanh xuống dốc trước khi tới thành phố, lên cầu, nàng gặp ba chiếc xe hơi đen và hai camiông quân sự, bọn lính Đức ngồi trong xe giơ tay vẫy nàng. Sự gặp gỡ bất thần làm chân cẳng nàng rã rời.

Nàng đẩy xe lên dốc, lòng mỗi lúc một thêm buồn bã. Khi qua quảng trường Gabrien Lenhô, một nhóm đông người có vẻ đang sôi động bỗng lặng im khi nàng đi qua. Nàng vừa bước đi chưa được vài mét thì một người đàn ông vượt lên trước và không nhìn nàng bảo:

- Cô tới quảng trường Xanh Pie, rồi đến nhà số 1, đường nhà máy nước đá. Cô vào nhà và chờ tôi.

Giọng nói của người lạ mặt béo lùn mặc quần áo lao động và đội cát két màu xanh nước biển có một uy quyền lớn tới mức không suy nghĩ, Lêa bước vào đường phố Nuyma Đuycrôn. Tới phố nhà máy nước đá, nhà số 1 không đóng cửa. Nàng vào nhà, chưa đầy năm phút sau, người đàn ông đội cát két cũng vào.

- Cô ở lâu đài Môngtiac, gần Xanh-Mexăng phải không?

- Phải.

- Cô tới La Rêôn làm gì?

"Dính dáng gì tới ông ta nhỉ?" - Nàng nghĩ bụng.

- Cái đó không liên quan gì tới ông.

- Cô chớ làm bộ kiêu hãnh, tôi muốn tránh phiền hà cho cô đấy thôi.

- Phiền hà gì?

- Bị quân Đức bắt chẳng hạn.

Lêa khiếp đảm. Nàng ấp úng:

- Vì sao họ bắt tôi?

- Họ vừa bắt hai người bạn tôi mà cô có quen biết.

- Ông bà Đơbray phải không?

- Phải. Và cô bé này, khéo không cô bị ốm đấy.

Người đàn ông chộp lấy một cánh tay Lêa, dìu nàng ngồi xuống tam cấp.

- Ximon, - ông kêu to - cho nhanh một cốc nước lã.

Cánh cửa vụt mở, một thiếu phụ mặc áo khoác kẻ ô vuông nhỏ màu xanh xuất hiện, tay bưng một cốc nước.

- Có gì thế, Giăc?

- Cần nước cho cô đây, cô bị mệt. Cô là bạn của ông bà Đơbray.

- Ôi! Tội nghiệp?... Đây, cô uống đi.

Hai bàn tay run run cầm lấy cốc, cổ họng tắc nghẹn Lêa chỉ nuốt được chút nước.

- Việc gì xảy ra thế - Cuối cùng nàng lầm bầm một cách khó khăn.

- Cô đừng ngồi đấy. - Ximon bảo - Mời cô vào trong này.

Với thái độ thân thiện, bà ta dìu Lêa đứng dậy. Họ bước vào một gian bếp, một nồi xúp bắp cải đang sôi âm ỉ trong lò. Họ ngồi quanh bàn trên hai chiếc ghế đôi.

- Việc gì xảy ra thế - Lêa hỏi lại, giọng đã rắn rỏi hơn.

- Chắc hẳn họ bị tố giác. Rạng sáng hôm nay, hai chục lính Đức và mấy thằng Pháp khốn nạn mặc thường phục đến bao vây nhà. Một anh bạn trên đường ra ruộng nho đã nấp kín khi thấy chúng. Bằng loa phóng thanh một đứa mặc thường phục bảo họ ra khỏi nhà nếu không hắn sẽ ra lệnh bắn. Một lát im lặng, rồi bỗng nghe thấy tiếng hai phát đạn từ trong nhà. Thế là bọn Đức bắn xối xả như điên. Khi chúng thôi bắn thì khói xanh bốc mù mịt. Hai đứa mặc thường phục, lăm lăm súng ngắn, xông vào nhà. Ngay sau đó, chúng ra khỏi nhà, nắm vai kéo bà Đơbray. Người đàn bà tội nghiệp mặc áo ngủ, mái tóc dài màu muối tiêu, vấy máu, quét mặt đất. Chúng để bà đứng tựa lưng vào một gốc cây rồi quay vào nhà. Khi trở ra, chúng xốc nách ông Đơbray. Mặt mũi ông đầm đìa máu.

Bọn chúng đưa hai ông bà ấy lên một chiếc camiông.

http://tieulun.hopto.org

"Chắc hẳn một trong những chiếc xe mình gặp lúc nãy và trên xe bọn lính đang cười nói". - Lêa xót xa nghĩ bụng.

Bỗng có tiếng gõ cửa và một người hiến binh bước vào.

Lêa sững sờ nhìn hắn.

- Cô đừng sợ, anh ấy là người của ta đấy. - Rồi ông ngoảnh sang người mới tới - Anbe, đây là cô cháu gái ông tu sĩ, cô ấy định tới nhà Đơbray. Cậu có nhớ không, ông bà ấy đã nói về cô ấy với chúng ta mà.

- Cô thoát khỏi tay chúng, thật là may. Chúng cài người lại để không cho dân chúng tới gần và bắt giữ những người khả nghi.

- Có chắc là ông Đơbray chết rồi không?

- Theo các bạn đồng nghiệp của tôi thì chắc thế. Dẫu sao, ông ấy ra nhiều máu quá nên nếu không được cứu chữa thì khó sống. May sao tình cờ trong mấy ngày qua không có bạn bè ngủ lại nhà họ. Lão Terip này, tôi muốn hỏi lão một chút, được không?

Hai người đàn ông đi ra.

- May sao Terip nhận ra cô. - Ximon bảo Lêa.

- Terip là ai thế?

- Ông lão làm nghề mộc, lão là một người ghê gớm lắm. Chính lão mang điện đài đến nhà Đơbray đấy.

- Bà cũng kháng chiến đấy à?

Ximon bật cười.

- Quan trọng quá đấy. Cùng với một vài chị em ở đây và trong vùng, chúng tôi chuyển thư từ, thỉnh thoảng cả vũ khí, chúng tôi

che giấu các phi công hoặc các trẻ nhỏ Do Thái; nấu xúp cho những người trong đêm khuya nhảy dù xuống.

- Các bà không sợ à?

- Không, chúng tôi không nghĩ tới điều đó; vả lại, có những người đàn ông như Anbe Rigulê và Terip, chúng tôi cảm thấy an toàn.

- Ngay cả bây giờ, sau những việc vừa xảy ra?

- Việc đó tất yếu phải xảy ra. Tất cả những ai có điện đài trong nhà đều biết chuyện gì sẽ xảy tới với họ, và vợ chồng ông Đơbray biết rõ hơn ai hết. Đều làm tôi ngạc nhiên là những con người ngoan đạo như họ mà lại muốn tự sát.

- Họ không còn cách nào khác. – Giắc Terip từ ngoài bước vào, nói - ông Đơbray dù bị tra tấn cũng sẽ không nói nửa lời, tôi tin chắc như vậy, nhưng nhìn thấy vợ đau đớn, có lẽ ông không sao chịu nổi. Nếu có một Thượng đế tốt bụng, chắc hẳn Người sẽ tha thứ cho ông. Thế nào, Ximon, bà có gì cho chúng tôi uống chút ít chứ!

- Ôi, tai họa làm tôi quên cả phép lịch sự.

Ximon lấy từ tủ ra một chai vang uống dở và bốn cái cốc.

- Ra thôi, Rigulê trở về sở hiến binh rồi. - Và ông quay sang Lêa - Bây giờ biết chúng tôi là ai rồi, cô có thể cho chúng tôi biết cô định đến nhà Đơbray làm gì không và cô có báo trước cho ông bà ấy không?

- Không tôi không báo. Tôi định đến hỏi ông bà ấy có biết tin tức về một người bạn không và họ có thể tìm gặp người đó không.

- Người bạn nào?

Lêa ngập ngừng. Nên nói tên ai?

- Lôrăng đờ Acgila.

- Tôi biết anh ấy.

- Ông có biết anh ấy ở đâu không?

- Có.

- Ông dẫn tôi đi nhé!

- Dẫn đi thì không được đâu, nhưng tôi có thể chuyển thư cho anh ấy.

- Ông nói giùm với anh ấy rằng chị ấy sức khỏe đã khá hơn nhưng vẫn rất yếu, rằng nhà bị kiểm soát và anh ấy cần cho tôi biết tin tức.

- Tôi sẽ nói. Cô vừa bảo là nhà cô bị kiểm soát, vậy có chắc là trên đường tới đây, cô không bị theo dõi không?

- Hoàn toàn chắc. Nhưng bây giờ tôi phải về, không nên ở lại quá lâu.

- Bây giờ đến lượt cô, cô có thể chuyển một chút tin không?

- Tin gì?

- Đến Xanh-pie Đôriac, cách nhà thờ không xa, cô sẽ gặp một tiệm cà phê có một dàn nho đẹp. Cô sẽ hỏi LaPariôccađơ, người ta sẽ chỉ cho cô ông ta ở đâu. Khi gặp ông ta, cô sẽ nói: "Con chó Ôxtăngx rất khỏe".

- "Con chó Ôxtăngx rất khỏe" à?

- Ông ta hiểu thế có nghĩa là thế nào. Cô bảo ông ta chớ quên báo cho những người ở Pari biết.

- "Con chó Ôxtăngx rất khỏe". Tôi hiểu rồi.

- Cảm ơn cô. Cô đã giúp tôi một việc lớn. Khi có tin gì báo cho cô

thì theo mật danh gì?

- Ecduypêrăngx.

- Giống như tên nữ thánh ở Vecđơle. Lần đầu tiên tôi nghe cái tên ấy là từ miệng ông bác cô. Bác Ađriêng ấy à. Bác ấy có khỏe không?

- Rất khỏe. Ông động viên lớp trẻ và thường tiễn những người tìm cách sang Tây Ban Nha.

- Ông có nghe nói Luyxiêng, anh họ tôi, ở cùng bác ấy không?

- Lulu ấy à. Cái anh chàng cài bom chứ gì? Dĩ nhiên là có.

- Tôi thiết tha nhờ ông nói với bác tôi là tôi cần gặp bác. Có việc rất quan trọng.

- Tôi sẽ nói. Bây giờ cô về đi. Ximon sẽ tiễn cô ra tận cửa ô thành phố. Cô hãy thận trọng. Nếu có gì trục trặc, thì cô gửi một bưu thiếp đến xưởng mộc tôi và ghi "cửa đóng không khít", chúng tôi sẽ hiểu. Tạm biệt.

***

Đêm tháng Tư trời mù mịt. Mưa suốt ngày và gió bấc lạnh lay động những cành tiêu huyền trên đường. Ngồi trong bếp trước ngọn lửa gốc nho, Lôrơ và Lêa chơi bài, bà Ruyt khâu vá, Cami đan len, còn Becnađet Busactô thì đã đi ngủ. Chỉ có ánh lửa soi sáng gian bếp và ba người đàn bà phảng phất như những nhân vật trong một bức tranh của Gioocgiơ đờ La Tua.

Tiếng gió rì rào, tiếng lửa tí tách, tiếng kim khâu và tiếng que đan va vào nhau, tiếng cười của hai cô gái chơi bài làm tăng thêm cảm giác yên tĩnh và hạnh phúc gia đình. Chiến tranh như ở tận đâu đâu.

Một luồng gió làm Cami giật mình. Chị đặt chiếc áo đang đan dở lên đầu gối và buộc chặt thêm tấm khăn choàng lên người. Ánh mắt chị hướng ra cửa. Cửa hé mở, chắc hẳn vì gió. Tuy mệt, chị vẫn đứng dậy đi đóng cửa. Chị vừa đặt tay lên núm cửa thì cánh

cửa mở toang, động vào ngón tay chị. Cạnh lò sưởi, mấy người đàn bà sững sờ.

Một người đàn ông quần áo ướt sũng dìu một người khác, lấy chân ấy cửa, bước vào.

- Nhanh lên... giúp tôi một tay.

- Cami, cô lùi ra và ngồi xuống, vướng lắm. Bà Ruyt và Lôrơ, giúp một tay nào.

Được mọi người giúp đỡ, người đàn ông đặt người kia lên bàn. Rồi, ra vẻ thông thạo, bật điện lên.

- Luyxiêng! - Lôrơ và Lêa cùng kêu lên.

- Cậu ấy mất nhiều máu. Bà Ruyt, bà đi lấy hộp thuốc cấp cứu.

- Vâng, thưa cha.

- Bác Ađriêng!

- Các cháu, bây giờ không phải là lúc bày tỏ tình cảm. Lêa, phải đi Vecđơle mời bác sĩ Blăngsa.

- Có thể dùng điện thoại chứ bác?

- Không, bác ngán điện thoại lắm.

- Vậy được, cháu xin đi.

- Cháu đi qua Benlơvuy, bác không muốn gia đình Phaya ngờ vực gì cả. Bác thấy nhà họ sáng đèn.

Một tiếng sau, Lêa dẫn thầy thuốc về. Ông lầm bầm về "cái thời tiết chết tiệt" này.

- Ông Phêlix, lần khác ông hãy oán giận thời tiết, bây giờ ông

chăm sóc giúp thằng bé.

Bác sĩ Blăngsa cởi chiếc áo mưa cũ kỹ ra và bước tới cạnh Luyxiêng: hai bàn tay cậu ta bọc trong một lớp giẻ đẫm máu. Với những động tác chính xác, ông tháo lớp băng tạm thời ấy ra.

- Trời đất! Ai làm thế này?

- Một quả bom.

- Thế nó làm gì với bom.

- Nó chế tạo bom.

Trước cái lý do mà chắc hẳn ông cho là thỏa đáng này, người thầy thuốc không hỏi gì thêm nữa. ông xem xét vết thương.

- Phải đưa cậu ta vào viện.

- Không thể được. Bệnh viện sẽ báo cho cảnh sát và cảnh sát sẽ báo cho bọn Giextapô.

- Bàn tay phải cậu ta dập nát hết rồi, phải cắt bỏ đi.

Gương mặt lấm láp bùn và cáu ghét của Ađriêng Đenmax tái nhợt đi.

- Ông chắc như vậy à?

- Ông nhìn xem, chỉ còn là một mớ bùng nhùng.

Tội nghiệp thằng bé... để tôi đi tìm mẹ nó.

- Không đâu, bà Ruyt! Chị tôi sẽ kêu la, khóc lóc, đánh động hàng xóm. Ông Phêlix, chúng tôi xin giúp ông một tay, ông bảo chúng tôi phải làm gì nào.

- Nhưng vấn đề không phải là tự tôi cưa tay cho thằng bé. Lần

cuối cùng trước đây tôi cưa tay cho một người là trong năm 17 trong một bệnh viện dã chiến. Tôi là một thầy thuốc nông thôn, chứ đâu phải là một nhà phẫu thuật.

- Tôi biết, song không thể nào làm khác. Nếu Giextapô vớ được thì chúng sẽ tra tấn nó cho tới khi nó tố giác bạn bè và sau đó giết chết hết tất cả.

Blăngsa nhìn những người xung quanh, những người bạn xưa, rồi nhìn chàng trai bất tỉnh mà ông đã từng thấy lớn khôn và hiện đang mất máu.

- Đồng ý. Ông hãy cầu Chúa cho tay tôi khỏi run, và đun nước sôi đi. May sao tôi có mang theo đủ đồ nghề. Tôi hy vọng dao mổ chưa bị rỉ. Bà Ruyt, ông Ađriêng và Lêa, hãy giúp tôi một tay. Còn cô Cami, cô đi nằm đi. Cô không chịu đựng được đâu. Lôrơ, cháu hãy săn sóc cô ấy.

Lêa sẵn sàng đổi hết mọi thứ trên đời để khỏi phải có mặt. Nhưng nàng vẫn cho miếng gạc thấm thuốc mê lên mũi cậu anh họ mà không hề run tay.

Nàng sẽ không bao giờ quên tiếng cưa xương.

Trong lúc phẫu thuật, Luyxiêng cất tiếng rên rỉ một hai lần. Khi bác sĩ Blăngsa băng múi băng cuối cùng thì chàng trai hai mươi tuổi đã mất đi bàn tay phải và hai ngón bàn tay trái.

Ngày hôm sau, anh tỉnh dậy vào giữa trưa và thấy những gương mặt lo âu của mẹ, của bác và của bác sĩ Blăngsa cúi xuống phía trên giương. Anh mỉm cười và nói:

- Trước đây, con đã quên mất không còn biết thế nào là một cái giường êm nữa.

Becnađet Busactô quay mặt đi để giấu những giọt lệ. Buổi sáng, bà đã làm cho mọi người ngạc nhiên về thái độ bình tĩnh của mình khi nghe tin con phải cưa tay. Ai nấy cứ nghĩ bà sẽ kêu la, sẽ ngất xỉu. Nhưng chỉ có những giọt nước mắt và mấy tiếng:

- Ơn Chúa? Nó vẫn sống.

Luyxiêng, phát một cử chỉ về phía bà mẹ.

- Mẹ?...

- Con ơi con nằm yên. Con đã mất nhiều máu. Con cần tuyệt đối nghỉ ngơi. Bác sĩ Blăngsa bảo thế.

- Bàn tay cháu không có gì quá nghiêm trọng chứ thưa bác sĩ?

Mọi người cúi đầu. Bà mẹ cất lên một tiếng rên rỉ.

- Sao bác sĩ không nói gì hết?

Cái bàn tay bị băng bó mà chàng trai thử nhấc lên nó nặng nề biết chừng nào... Bị băng bó lại thế này, trông hình thù nó thật kỳ lạ.

Đứng phía sau cửa, Lêa cảm thấy như nghe tiếng kêu của Luyxiêng. Đấy chính là tiếng kêu suốt đêm đã nện vào hai thái dương nàng: KHÔNG!... KHÔNG... KHÔNG...KHÔNG... KHÔNG...

Chương 11

Trong căn buồng trẻ em ngày trước, Ađriêng Đenmax đi lui tới với một nỗi niềm thất vọng chưa từng thấy trong đời một giáo sĩ: ông không còn niềm tin nữa.
Từ khi bắt đầu chiến tranh, ông chiến đấu chống lại lòng hoài nghi. Trước khi bước vào hoạt động bí mật, ông đã nói điều đó với vị linh mục nghe xưng tội và ông này bảo chấp nhận sự thử thách ấy của Chúa để chứng tỏ niềm tin của mình. Vì lòng kính Chúa, người giáo sĩ dòng Đôminic sẵn sàng chịu đựng những nỗi khổ đau, nhưng giờ đây, ông đã chán những lời cầu nguyện vô bổ mà ông thấy chữ nghĩa đã mất đi ý nghĩa ban đầu của chúng... Trong lúc hoang mang, ông không còn nghĩ tới các bậc thầy của mình, những bộ óc Thiên Chúa giáo vĩ đại đã từng giúp cho trí tuệ ông phát triển. Tất cả đều đã nhầm lẫn. Tất cả đều đã lừa dối ông. Những lời nói vô bổ của họ có thể làm gì để chống lại tai họa đối với một đứa trẻ? Ông có thể trả lời ra sao ánh mắt trách móc của một bà mẹ?...

Có tiếng gõ cửa.

- Cháu đây, bác Ađríêng ơi!

- Cháu vào đi. Bác xin lỗi cháu đã thâm nhập địa hạt của cháu. Cháu vẫn tới đây luôn phải không?

Lêa nở một nụ cười.

- Mỗi ngày một ít đi, thưa bác. Cháu đã lớn rồi, bác biết đấy.

- Bác biết.

- Thế còn bác, bác Ađriêng, bác tới đây là vì bác cảm thấy khổ sở

phải không?
Nàng huơ tay lên để ngăn một cử chỉ phản đối và nói tiếp:

- Bác chớ tìm cách nói ngược lại, cháu thấy rõ lắm. Cháu biết tính bác. Cháu đã từng nhìn bác từ lúc cháu còn bé. Trong đôi mắt bác, giờ đây không còn cái luồng ánh sáng trước kia cuốn hút mọi người, mọi người muốn được giống như bác...

- Cháu ghê thật?

- Có thể như thế, nhưng nếu cháu nói khác đi thì chắc bác giận cháu. Việc vừa xảy ra đối với Luyxiêng khủng khiếp thật, nhưng đâu phải lỗi tại bác. Luyxiêng đã chọn lựa. Lôrăng, Cami và cháu cũng vậy.

- Cháu sẽ không nói là bác không có ảnh hưởng gì đối với tình hình của cháu cả chứ? Dẫu sao thì chính bác là người gửi cháu đến Pari.

- Thế thì sao? Có việc gì xảy ra đối với cháu đây.

- Không nên thử thách số phận, cháu ạ. Trước kia, bác đã nhìn thấy nhiều chàng trai và cô gái ở lứa tuổi cháu chết ở Tây Ban Nha, và bây giờ thì chết ở đây. Cháu hãy rời bỏ tất cả những cái đó đi.

- Không, muộn quá rồi. Bác có biết mật danh của cháu là gì không?

- Ecduypêrăngx!...

- Vâng, giống như vị nữ thánh nhỏ bé mà bác rất mực yêu quý ấy, bác còn nhớ chứ chính vì bác mà đến lượt cháu, cháu yêu quý nữ thánh. Với một sự chở che như vậy cháu không phải kinh hãi gì hết.

Ađriêng không kìm được một nụ cười. Sự che chở của một vị nữ thánh chẳng có mấy trọng lượng khi chính bản thân giáo hội thờ vị thánh ấy lại nghi ngờ cuộc sống.

http://tieulun.hopto.org

- Bác có ý định nghỉ lại lâu ở Môngtiac không?

- Không, vì như vậy sẽ quá nguy hiểm cho cháu. Sự có mặt của Luyxiêng cũng đủ làm liên lụy đến cháu rồi. Để sức khỏe khá hơn lên chút ít thì nó sẽ đi.

- Nhưng anh ấy đi đâu? Anh ấy làm gì? Giờ đây anh ấy là một người tàn phế.
Ông giáo sĩ dòng Đôminic ngẩng đầu.

- Khi cháu bước vào đây, bác đã nghĩ tới điều đó.

- Bác Becnađet bảo là bất cứ anh ấy đi đâu, bác cũng đi theo.

- Chỉ còn cách ấy nữa thôi? Bà chị gái bác vào khu du kích?

- Thế bác thấy cô Cami thế nào?

- Khá lắm. Một phụ nữ dũng cảm. Bác cũng có ý kiến như bác Phêlix, cô ấy sẽ thoát thôi.

- Nếu Lôrăng tới thăm thì cháu tin chắc cô ấy sẽ khỏi bệnh ngay tức khắc.

Ađriêng nhìn cô gái với một vẻ ngạc nhiên thú vị.

- Kìa, kìa, cháu không say mê cậu ta nữa à?

Lêa đỏ bừng mặt.

- Chẳng dính dáng gì tới việc đó đâu bác.

- Cháu không nên nghĩ tới cậu ấy nữa, cậu ấy có vợ, có con và yêu vợ.

Nét mặt khó chịu của cô cháu gái không thoát khỏi ánh mắt ông bác.

http://tieulun.hopto.org

- Cháu vẫn phản ứng lại những bài học đạo lý như trước, bác biết. Cháu khỏi lo, bác không muốn quấy rầy cháu về việc đó đâu, bác chỉ muốn đề phòng cho cháu những nỗi thất vọng có thể xảy ra mà thôi. Cách đây ít lâu một người có vẻ rất quan tâm đến cháu có nói với bác về cháu.

- Ai thế?

- Cháu không biết sao?

Lêa không muốn chơi trò ú tim.

- Không.

- Phrăngxoa Tavecniê.

Làm sao nàng lại không nghĩ tới anh ta? Một lần nữa, nàng đỏ bừng mặt.

- Bác nói nhanh lên, bác. Bác nói chuyện với anh ấy lúc nào?

- Cách đây mười lăm hôm, bằng điện thoại ở Boócđô.

- Lúc đó anh ấy ở đâu?

- Ở Pari.

- Vì sao anh ấy gọi điện cho bác? Anh nói gì về cháu với bác? Anh đã không trả lời thư cháu.

- Sao bây giờ cháu có vẻ sốt ruột thế? Bác cứ tưởng là cháu không thể "ngửi" được anh ta kia mà?

- Cháu van bác.

- Chuyện bình thường cả thôi. Anh ấy hỏi thăm bác tình hình của cháu, của những người trong gia đình cháu.

- Chỉ có thế?...

- Không. Anh ấy cố gắng tới gặp cháu sau lễ Phục sinh.

- Sau lễ Phục sinh! Còn lâu thế kia à!

- Sao cháu sốt ruột thế. Hôm nay đã là ngày 10 tháng Tư và lễ Phục sinh là ngày 25.

Lêa cảm thấy ông bác rất bối rối nên đành không nói gì với ông về Machiax nữa.

Tiếng bánh xe ô tô lăn trên lớp sỏi ngoài sân, tiếng cửa xe đập mạnh, tiếng người làm hai bác cháu im bặt.

- Cháu ra xem nhanh lên. Nếu là bọn Giextapô thì chúng ta nguy mất.

Lêa nhảy bổ ra hành lang và nhìn qua cửa sổ mở ra sân. Không? Không phải? Anh ta đến đây làm gì thế nhỉ.

Nàng mở cửa sổ và cố làm vẻ mặt vui, kêu to:

- Tôi ra ngay!

Nàng chạy nhanh vào căn buồng trẻ em ngày trước.

Không phải Giextapô, bác ạ, nhưng có lẽ cũng chẳng có gì hay hơn.

- Để bác đi vào buồng Luyxiêng.

Ađriêng bảo và đứng vụt dậy.

***

Trước khi xuống nhà, Lêa sang phòng Cami, nói nhanh cho chị

biết tình hình.

Dưới nhà bà Ruyt đã đưa những người mới tới vào phòng khách.

- Lêa! Gặp lại cô trong khung cảnh này, thú vị biết bao!

- Raphaen!... Một sự ngẫu nhiên kỳ thú thật!

- Cô bạn thân mến... tôi biết cô vui mừng được gặp lại bạn cũ.

Nàng giận sôi lên nhưng vẫn cố mỉm cười. Bằng bất kỳ giá nào cũng không để hắn thấy nàng khiếp hãi. Một trong ba gã đi theo hắn nhìn bức chân dung mẹ nàng. Khi y quay mặt lại, những đầu móng tay Lêa cắm sâu vào lòng bàn tay. Nàng cố sức kìm nén nỗi khiếp hãi trong lòng.

Gã đứng trước mặt nàng chính là kẻ nàng đã gặp ở Cađiac và ở Xanh-Mac. Thái độ bình thản, nàng bước tới gần y.

- Chào ông, ông ở trong vùng này phải không? Hình như tôi đã được gặp ông.
Hắn bối rối ra mặt.

- Rất có thể như thế, thưa cô, ông bà tôi là người Lăngguông.

- Chắc hẳn tôi đã gặp ông tại đấy, ở tòa thị chính hay trong ngày phiên chợ. Ông tên là gì nhỉ?

- Môrix Phiô.

Lêa ngoảnh đi và bước tới khoác tay Raphaen, kéo hắn ra vườn.

- Ông tới đây để tôi giới thiệu Môngtiac với ông. Và ông sẽ cho tôi biết ngọn gió lành nào đưa ông tới chốn này.

- Cô biết là tôi có một vài vấn đề cỏn con phải giải quyết với một số người mà cô quen. Tôi phải quyết định ra đi vì không khí Pari

trở nên không tốt. Tôi sực nhớ lại những giờ phút thú vị sống ở Boócđô vào tháng Sáu 1940 và những mối quan hệ với giới báo chí địa phương, nhớ lại Tây Ban Nha, những ngày gần đây. Tóm lại, tôi tự bảo mình sao lại không đến Boócđô? Tôi phải thú thật với cô là cho tới hôm qua, tôi không nghĩ tới cô. Tôi đang cùng mấy chàng trai dễ thương này uống tí chút ở tiệm Rêgiăng trước khi ăn tối thì một người bạn của họ bước vào. Trong khi chuyện trò một người nhắc tới trại Môngtiac. Tôi hỏi có phải là trang ấp của gia đình Đenmax không, anh ta bảo phải. Bằng cách đó tôi được biết chàng trai ấy là bạn thuở nhỏ của cô và trước kia từng ở Môngtiac. Tôi ngỏ ý muốn đến thăm cô và anh bạn cô bảo để anh ta dẫn tôi đi. Tôi có mặt ở đây là vì thế đấy.

- Ông cùng đến với Machiax?

- Vâng. Anh ta đang đi chào bố mẹ. Cô không phiền lòng về việc tôi nhận lời mời của anh ta chứ?

- Không một chút nào. Trái lại tôi phải cảm ơn anh ấy đã mang lại cho mình niềm vui này.

- Chốn này đẹp biết chừng nào, cô bạn thân mến! Giá được ở đây thì không bao giờ tôi muốn rời bỏ nữa. Yên tĩnh quá chừng!... Hài hòa quá chừng giữa đất và trời. Tôi có cảm giác là nếu ở đây, tôi có thể viết nên những tuyệt tác.

Đứng chống tay ngoài mái hiên, Raphaen Man ngắm cảnh quan mênh mông trong đó nổi lên những cánh đồng nho thẳng tắp một màu đen sẫm.

- Ông đến quá sớm. Chỉ vài ba tuần lễ nữa là cánh đồng nho này sẽ chuyển sang một màu ánh bạc, rồi xanh đậm và nở hoa... Kìa, Lôrơ đến kia. Ông Raphaen, tôi xin giới thiệu Lôrơ, em gái tôi...

- Chào cô. Bây giờ thì tôi đã biết tất cả các cô gái yêu kiều của Môngtiac.

Lôrơ bật cười khiến Lêa khó chịu.

- Cami đang ngồi với Machiax. Em đã bảo Phaya mở hầm rượu để chúng ta mời khách nếm rượu nho.

- Phải đấy. Mời ông, chúng ta sẽ nếm món rượu sâm Môngtiac trứ danh. - Lêa nói vẻ hoan hỉ trong lúc ra sức che giấu nỗi kinh hoàng trong lòng khi nhắc đến tên Machiax.

Thế ra hắn đã dám trở về.

Ba gã trai lặng lẽ đi theo họ. Trong hầm rượu, có Cami và hai bố con Machiax. Lêa bước tới hôn Machiax như thể giữa hai người không có việc gì xảy ra và giả vờ không nhìn thấy hắn bỗng nghiến chặt hai hàm răng.

- Sao mãi đến bây giờ anh mới về thăm chúng tôi?

- Lêa nói đúng đấy. - Cami tiếp lời - Tôi muốn có dịp cảm ơn anh đã góp phần vào việc giải thoát tôi.

- Tôi chẳng can dự gì vào chuyện đó cả. Tôi có làm được bao nhiêu đâu.

- Anh đừng nói thế, không có anh thì có lẽ tôi sẽ mãi mãi phải ở lại đấy.

- Bà ra đi vào lúc cuộc sống ở đấy dễ chịu hơn. - Một gã bạn của Machiax bảo - Bây giờ đã có vòi nước tắm.

- Thú vị thật. - Lêa lạnh lùng đáp - Thế đến bao giờ thì có hiệu cắt tóc và phòng chiếu bóng.

Gã kia đỏ mặt còn lũ bạn thì cười khẩy. Raphaen đánh trống lảng:

- Nào, các bạn, chúng ta thưởng thức món vang này chứ!? - Phaya lật ngửa những chiếc cốc đặt úp trên mặt bàn trải giấy trắng và trịnh trọng rót vang.

- Rượu mới cất được hai năm, các vị sẽ cho biết có ngon lành gì không.

- Về tới Pari, người ta vẫn không quên đâu! – Lêa chế giễu. Phaya

không nói nửa lời.

Rượu rót xong một lượt, mọi người đưa cốc lên môi.

Họ đang uống chầu thứ ba thì Lêa bước tới cạnh Machiax và bảo:

- Chúng ta đi ra ngoài. Tôi muốn nói chuyện với anh.

Sau cái mát mẻ và mùi rượu nho thấm đượm nền đất nện và các bức tường, giờ đây bầu không khí êm đềm và mùi thơm từ cây đinh hương đầu mùa khiến Lêa tung tăng chạy nhảy.

Nàng bắt đầu chạy. Machiax đuổi theo sau. Nàng đứng lại đột ngột, quay mình, và thở hổn hển hỏi hắn:

- Tôi tưởng anh sang lại Đức rồi kia mà?

- Tôi thay đổi ý kiến. Tôi thấy cần ở lại đây hơn.

- Sao anh lại dẫn Man và bạn bè anh tới. Tôi không muốn trông mặt anh nữa.

- Tôi tưởng là để làm cô vui lòng. Anh ta có vẻ rất quen biết cô.

Lêa nhún vai.

- Thế còn những kẻ khác? Họ cũng quen biết tôi hay sao?

- Họ có xe và đề nghị chở chúng tôi đi.

- Tôi không thấy có cảm tình với họ.

- Mặc! Họ thích hợp với tôi. Và cô cứ xem như có cảm tình với họ, như thế có lợi cho cô.

- Anh làm gì với họ?

- Chúng tôi cùng làm việc với nhau.

Hắn muốn nói gì? Nếu điều nàng lo sợ là có thật. Nếu quả Machiax "làm việc" với họ - như hắn nói? Nàng không nên để nỗi kinh hãi xâm chiếm, nàng phải tỏ ra bình tĩnh, không lo âu, tính mệnh Luyxiêng và Ađriêng tùy thuộc vào thái độ của nàng. Biết đâu Raphaen lại chẳng mặc cả với Giextapô ở Pari để tìm cách gặp lại Xara? Nàng khoác tay Machiax và với một giọng hết sức tự nhiên và một nụ cười đồng lõa, hỏi hắn:

- Anh làm gì? Anh nói cho tôi biết nào!

Hắn đứng sững lại trước cái cơ thể mà chỉ nghĩ tới thôi là hắn đã run rẩy. Trước đôi mắt thơ ngây ngẩng lên nhìn mình, hắn lúng túng quay đầu đi.

- Công việc.

- Tôi mong công việc của anh không giống như của Raphaen. Tôi sẽ buồn lắm nếu anh bị truy nã về tội buôn bán chợ đen. - Nàng nói tiếp, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười.

- Cô đừng lo cho tôi. Giữa tôi và một kẻ đồng tính luyến ái như ông bạn của cô, không thể có một sự so sánh nào đâu. Tôi làm người trung gian giữa những nhà trồng nho ở Boócđô và các nhà buôn rượu nho ở Muynic, Beclin và Hambua. Cô biết là người Đức thích rượu nho của chúng ta ra sao rồi. Vả lại trước chiến tranh, phần lớn sĩ quan cao cấp Đức hiện đang ở Girông đều làm ăn với các điền chủ lớn. Riêng tôi thì tạo mối liên hệ giữa các điền chủ nhỏ và các nhà buôn Đức.

- Và công việc trôi chảy?

- Rất trôi chảy. Công việc làm ăn và dù chiến tranh hay không chiến tranh, người ta vẫn tiếp tục uống vang ngon.

- Machiax, tôi cấm anh không bao giờ được bán rượu nho Môngtiac, dù chỉ là một chai! Không bao giờ!

Lêa đã không tự kiềm chế nổi. Mấy tiếng "không bao giờ" vang

lên giòn giã. Một lần nữa, hai người lại mặt đối mặt, vẻ thù địch. Cả hai mặt tái mét, quan sát nhau tựa hai con mèo sẵn sàng xông vào nhau cắn xé.

"Trời đất! Trong cơn phẫn nộ cánh mũi nó phập phồng, lồng ngực nó hổn hển, cái con bé đĩ thõa này trông đẹp biết chừng nào"! Hắn vừa muốn cho nàng một trận đòn vừa muốn ôm chặt nàng vào lòng.

- Khi chúng ta đã cưới nhau, tôi muốn bán rượu cho ai thì tôi bán.

Ở hầm rượu bước ra, Raphaen, hoa tay múa chân về phía họ. Hắn vừa nhảy chân sáo vừa hét toáng lên.

- Lêa, thứ rượu nho quả là tuyệt diệu! Tôi say khướt rồi, không bước thêm được nữa.

- Tôi không tin lời ông đâu, ông uống có thế làm sao mà say được.

- Đừng nghĩ thế, cô bạn ạ. Tôi già rồi! Chỉ nói thế này thôi, cô cũng đủ rõ: trước chiến tranh, tôi có thể ăn bất cứ thứ gì, mà chẳng ai biết tới. Nhưng bây giờ chỉ cần ăn no uống say tí chút là đã béo thêm lên những mấy kilô rồi. Cô nhìn thân hình tôi xem... Ai lại chẳng buồn khi không còn những nét thanh tú của thời trai trẻ nữa.
Lêa không sao nhịn cười được khi thấy hắn phanh áo ra cho thấy sự tàn phế trên cơ thể.

- Cứ cười, cô cứ cười đi, rồi cô sẽ thấy... Giờ đây cô kiêu hãnh với bộ ngực căng đầy, cái bụng thon thả và cặp hông xinh đẹp! Nhưng hãy chờ vài năm với hai hay ba đứa nhỏ... rồi sẽ thấy.

- Nhưng dù sao ông cũng không muốn tôi ái ngại cho ông khi thấy ông nặng thêm mấy kí thịt không cần thiết trong lúc phần lớn người Pháp phải thắt lưng buộc bụng chứ! Ông hãy ăn củ cải như họ.

- Trời đất! Cô muốn tôi chết hay sao!

Người đâu kỳ cục! Lêa không còn nhớ Raphaen Man là gì nữa.

- Có lẽ trước cả một phân đội hành quyết, ông vẫn có thể đùa cợt và làm cho tôi cười.

Ánh mắt Raphaen trở lại dịu dàng có phần buồn bã.

- Cô hết lời khen ngợi tôi rồi đấy: cười hoặc làm cho người ta cười trước cái chết! Tôi hứa sẽ ghi lòng tạc dạ, cô bạn bé nhỏ ạ.

Lấy lại vẻ mặt vui tươi giả tạo và kéo riêng Lêa ra một chỗ, hắn nói thêm:

- Cô có tin tức gì về ông bạn Tavecniê của cô không? Ông ta là một kẻ làm tôi rất băn khoăn. Người này cho đó là một người bạn lớn của nước Đức, người khác lại bảo là một tay sai của Luân Đôn. Cô nghĩ thế nào?

- Nào, chúng ta hãy nói chuyện nghiêm túc. Lần cuối cùng tôi gặp Phrăngxoa Tavecniê ở Pari. Từ đấy, ông ta hoàn toàn biến mất. Ở đây, tôi xa cách mọi thứ trên đời và tôi bận biết bao nhiêu công việc, làm sao có thể quan tâm đến một kẻ phiêu đãng. Nhưng ông làm sao thế... Bỏ tôi ra!

- Cô bạn thân mến, cô chớ cho tôi là một thằng ngốc, như thế là không đúng đâu. Cô tưởng tôi không biết ông ta say mê cô và quan hệ của hai người đâu chỉ có về mặt tinh thần!

- Tôi không hiểu ông muốn nói gì.

- Cô nghĩ tôi đã quên cái trò ông ta đã chơi xỏ tôi hay sao?

- Trong lúc hình như ông ta cứu ông thoát chết.

- Có thể... nhưng tôi không thích được đối xử cách đó.

- Thôi nào, ông Raphaen, ông đừng dễ bực bội như thế.

Vô tình, hai người bước đi xa, theo con đường dẫn tới Benlơvuy, giữa cánh đồng nho, không ai trông thấy họ.

Man dừng bước, nhìn ngó xung quanh, nét mặt bỗng nhiên mệt mỏi, già nua:

- Sống ở đây thú vị thật! Chốn này dễ gây cảm hứng biết chừng nào! Tôi không bao giờ được biết đến một chốn như thế này, không bao giờ có hạnh phúc được yên ổn viết với chính bản thân mình và thiên nhiên xung quanh mình. Vì sao tôi lại để cho những thế lực tàn bạo đưa mình thoát ra khỏi cái tội sâu xa của mình, thoát ra khỏi sự nỗ lực sáng tạo? Nỗ lực là tất cả, dù nó không đưa tới đâu đi nữa. Tất cả mọi cái đều tạo sinh tức khắc dù có vô bổ. Điều đó không quan trọng. Trong sự nỗ lực bao giờ cũng có niềm vui. Than ôi! Tôi thiếu hăng hái nên không thể trở thành một nhà văn lớn. Thông thường nhà văn là những người hăng hái phục vụ những kẻ thờ ơ. Người ta muốn như thế nào thì nói như thế ấy, và thực chất người ta như thế nào thì viết như thế ấy...

Cái anh chàng rõ ràng là nông nổi, bất lương và vô đạo này tỏ ra thực sự thất vọng! Cũng như một lần nàng cảm thấy hắn đau đớn không thể làm một nhà văn lớn như hắn vẫn luôn luôn mong ước, trong lòng Lêa dâng lên một tình thương nàng không sao kìm nén nổi.

- Cô hãy nhìn xem những cánh đồng kia, những khu rừng kia? Dù loài người và sự nghiệp của họ có đột nhiên biến mất thì trái đất vẫn cứ tồn tại như thế không hề có gì xảy ra. Tôi thấy con người thật sự là phù du khi ta chiêm nghiệm cõi vô biên. Phù du và kém cỏi. Rồi có ngày tôi sẽ viết một cuốn Ca ngợi cái kém cỏi, mà hình như có lần tôi đã nói với cô. Tôi bỏ thì giờ để kể tên các đầu sách, nhưng viết thì lại không. Lần này thì đề tài có tốt không, chắc hẳn là không. Trừ phi tôi làm cái công việc chọn lọc và tập hợp những hành vi khủng khiếp của con người. Đó là một đề tài vô tận. Nhưng niềm vinh quang của con người là từ cái khủng khiếp biết chắt lọc lấy cái đẹp... Một trong những lý do chủ yếu không cho phép tôi tin ở một Thượng đế nhân từ quan tâm hiểu biết cặn kẽ về con người, chính là bản thân tôi. Tôi tự bảo mình nếu quả có một thượng đế như vậy thì ắt hẳn người đã không cho phép tôi tồn tại, nhất là tồn tại như hiện tôi đang tồn

tại. Đôi khi hình hài tôi tràn đầy nước mắt mà mắt tôi không sao chứa đựng nổi và tôi không biết làm thế nào để dốc đi cho cạn.

Hắn vừa nói vừa khóc, và cảnh tượng ấy Lêa không sao chịu nổi.

- Cô khinh tôi, có phải thế không? Cô có lý lắm. Cô chưa bao giờ khinh tôi như chính bản thân tôi khinh tôi...Tôi thích cô khinh tôi hơn là cô thương cảm tôi. Tôi ghét cái lối thương cảm bạc nhược... Thôi, chúng ta vào nhà, bạn bè cô sẽ băn khoăn chúng ta đang cùng nhau mưu toan cái gì.

- Ông Raphaen, vì sao ông tới đây?

Hắn rút mùi soa ra lau nước mắt rồi mới trả lời:

- Tôi đã nói với cô rồi: tôi muốn đến thăm cô.

- Chắc phải có một lý do khác nữa.

- Có lẽ như thế. Bà bạn Xara của chúng ta ra sao rồi?

Lêa chững người lại.

- Không!... Cô chớ nhầm, không phải tôi tới đây để dò la về Xara đâu, tôi chỉ hỏi cô xem cô có biết tin tức gì về chị ấy không, vì tôi rất yêu mến chị ấy.

- Tôi không có tin tức gì hết...

- Chúng ta hãy hy vọng chị ấy đã thoát nạn. Cô có hoàn toàn tin cậy được vào anh bạn Machiax Phaya của cô không.

"Thì ra thế". Lêa thầm nghĩ.

- Cũng như ông thôi.

- Như thế là phải. - Hắn đáp không một chút ngập ngừng - Bạn bè anh ta đinh ninh cô làm việc cho phe kháng chiến. Tôi khẳng định ngược lại. Tôi nghĩ là họ không tin tôi.

- Vì sao ông nói điều đó với tôi?

- Vì tôi rất yêu mến cô và tôi sẽ rất đau buồn nếu có điều gì xảy ra với cô.

Hắn nói có vẻ thành thực. Lêa khoác tay hắn.

- Ông Raphaen, lúc này, mọi cái hết sức phức tạp. Ở đây sống với Cami ốm đau, bà cô hay than thở, cô chị gái âu sầu và gia đình nhà Phaya rình rập tước đoạt Môngtiac, tôi cảm thấy chỉ thực sự yên tâm được với bà Ruyt.

- Cô có họ hàng ở Boócđô kia mà.

- Tôi muốn có càng ít quan hệ với họ càng hay.

- Thế còn ông bác giáo sĩ của cô?

Lêa bỏ cánh tay ra.

- Ông không biết chắc chắn là bác tôi đã biến mất và bị Giextapô truy nã hay sao?

- Đúng thế, tôi quên mất! Tôi xin lỗi. Tôi nhớ là đã nhìn thấy ông ấy ít lâu sau khi tôi tới Boócđô, ông ấy thay đổi rất nhiều, vả lại, ông ấy không mang áo thầy tu…

- Khi lần đầu tiên ông nói với tôi về bác tôi, ông đã biết bác ấy phải không?

- Tôi đã được nghe buổi thuyết giáo của ông trong tuần chay ở nhà thờ Đức Bà. Tôi rất thích cách ông nói về ân Chúa và về lòng sủng kính đối với Đức mẹ Đồng trinh. Thời kỳ đó, tôi rất mong muốn được giới thiệu với ông nhưng không được. Tôi rất lấy làm tiếc.

- Vậy ra bác ấy không biết ông?

- Không.

- Tiếc thật, một người như ông chắc hẳn phải khiến bác tôi lưu tâm.

- Biết đâu một ngày nào đó chúng tôi lại chẳng gặp nhau... Đời đến là kỳ cục.

- Tôi yêu quý bác tôi lắm, tôi nhớ bác lắm. Từ sau hôm an táng cha tôi, tôi không gặp lại bác nữa.

- Ở Boócđô, tôi nghe người ta nói nhiều về buổi lễ an táng ấy. Giextapô không bắt ông ấy cùng với anh chồng của cô bạn cô, thì có kỳ lạ không?

- Ấy là nhờ bác Luych tôi đấy.

- Quả là lập trường của luật sư Đenmax, cuộc hôn nhân giữa con gái ông với một sĩ quan cao cấp Đức và việc kết hôn sắp tới của bà chị gái cô với thiếu tá Crame tạo ra những mối quan hệ với quân chiếm đóng mà họ không thể bỏ qua.

- Tôi khá xấu hổ về việc đó.

- Đấy là một điều không nên để lọt vào những cái tai tò mò...

- Tôi không nghĩ là ông sẽ vội vã làm như thế chứ?

- Cô bạn tội nghiệp, cô luôn luôn nghĩ sai về tôi. Cô biết rõ là tôi chỉ hành động vì vụ lợi. Vậy tôi có lợi gì trong việc tố giác những mối quan hệ của cô với những người cô có cảm tình? Có ai còn lạ gì nữa. Giá như cô che giấu người Anh và những người kháng chiến cũ... nhưng đâu có chuyện ấy, có phải thế không cô?
Lêa bật cười.

- Ông biết rõ là nếu có nói điều đó thì ông là người cuối cùng được nghe tôi nói.

- Và như thế là phải.

Hai người khoác tay nhau, cười cười nói nói và bước vào sân. Cami, Lôrơ, Machiax và ba gã trẻ tuổi đang ngồi trong nhà.

- A? Hai vị đã về kia - Một gã lên tiếng - Chúng tôi băn khoăn không rõ hai vị đi đâu. Chúng tôi phải đi đây, người ta đang chờ.

- Đúng thế, không biết đầu óc tôi để đi đâu! Tôi hoàn toàn quên khuấy... Cô Lêa, xin cảm ơn về sự đón tiếp của cô. Nếu tới Boócđô, cô chớ quên đến thăm tôi. Tôi đã dời về phố Tinh thần Pháp luật. Thú vị lắm, có những đồ cổ rất đẹp.

- Ông có ở Boócđô lâu không.

- Cái đó còn tùy thuộc vào chỗ tôi có đăng được mấy bài báo lên tờ Dòng sông Girông hay tờ Nước Pháp hay không...

- Nếu không đăng được thì sao?

Raphaen Man không đáp. Hắn hôn lên tay Cami và hôn lên hai má Lôrơ. Mấy gã trẻ tuổi lễ phép chào từ biệt. Cả ba người phụ nữ hôn Machiax.

***

Trong đêm, Ađriêng Đenmax rời khỏi Môngtiac sau khi nói cho Lêa biết có vũ khí cất giấu trong một giáo đường ở khu Giá chữ thập Vecdơle, tại bậc thứ bảy khi gỡ viên gạch lát bị nứt ở bên tay phải.

- Cháu chỉ đến lấy vũ khí trong trường hợp thật sự cấp bách. Có tất cả mười súng trường và hai chục súng ngắn mà cháu phải biết cách sử dụng.

- Cháu mong như vậy.

- Tốt lắm. Cũng có cả lựu đạn và một khẩu súng máy. Cháu đừng sờ tới nó.

- Bao giờ bác trở lại?

- Hễ Phêlix cho bác biết là có thể di chuyển Luyxiêng mà không nguy hiểm là bác trở lại. Việc bọn Raphaen Man đến đây hôm nay là rất đáng lo ngại, nhất là vì kẻ thù ở ngay tại đây.

- Kẻ thù nào hả bác?

- Lão Phaya ấy. Lão biết từng ngóc ngách khu trang trại này và đi đi lại lại khắp nơi mà không ai để ý tới vì lão đã gắn bó với nơi đây. Còn ba gã trẻ tuổi đi với Machiax, thì bác biết rất rõ. Thậm chí một tên đã bị kết án tử hình và có thể nay mai sẽ bị hành quyết.

- Thế hắn đã làm gì?

- Tố giác, trộm cắp, cưỡng hiếp, hành hạ và ám sát đủ kiểu. Bác biết hắn đã tự tay hạ sát một người Do Thái để trấn lột của ông ta. Hắn vốn quen biết con người tội nghiệp đó từ thuở nhỏ.

- Bác nói về hắn như thể bác cũng biết hắn...

- Mẹ hắn là một người giúp công việc vặt ở nhà một ông bạn bác làm thầy thuốc ở Buxca. Vì thằng bé không có bố nên ông bạn bác hết sức chăm sóc hắn. Nhưng ông ấy đã thất vọng... Bọn Đức vừa mới kéo tới là hắn vội đến ngay đường Mũ Đỏ xin giúp việc với một khoản tiền công ra trò. Lúc đầu canh gác cơ quan, hắn dần dà được lên chức và ở bên cạnh bọn chủ. Hiện nay, Poanhxô, Đôdơ và Luyte dùng hắn... Hắn tỏ ra đặc biệt đắc lực trong đêm 19 rạng 20 tháng Mười, trong cuộc hành quân "quét sạch bọn Do Thái ra khỏi vùng". Với sự giúp đỡ của cảnh sát, hắn đã tham gia việc bắt giữ bảy mươi ba người Do Thái, kể cả đàn bà, trẻ em, và trong đó phần lớn đã bị lưu đày. Hắn lợi dụng cơ hội này để tước đoạt của cải của những ông già mà mẹ hắn trước kia làm tôi tớ. Hắn đã hoạt động ra trò... tới mức được đích thân thiếu tá Luyte ngợi khen trong ngôi nhà đẹp đẽ số 224, đại lộ Mêđôc, nơi Cami được làm quen với phương pháp của chúng. Rời khỏi buổi hội kiến ấy, hắn táo bạo về nhà thăm bà mẹ và dám cả gan chế giễu nỗi khiếp hãi của những người Do Thái mà hắn đánh thức dậy... Ông bạn bác suýt giết hắn như giết một con thú độc ác. Giận điên lên, ông chỉ đá đít hắn và tống cổ ra ngoài. Ra đến đường, thằng mất dạy ấy chửi thề sẽ hạ sát ông. Bác khuyên ông bạn bác rời khỏi Boócđô, ông chối từ và bảo vị trí

của ông là ở đấy. Chính ở nhà ông, bác đi gặp ông thủ lĩnh F.T.P(Chữ tắt của Francs Tireurs et Partisans chỉ lực lượng Kháng chiến bí mật của Pháp chống quân Đức trong chiến tranh thế giới thứ hai); có một sự trùng hợp kỳ lạ là ông thủ lĩnh này ở cách trụ sở Giextapô sáu trăm mét. Thế là phố Buxca là vị trí trung tâm vừa của lực lượng đàn áp vừa của Phong trào kháng chiến...

- Hắn là đứa nào trong ba đứa ấy?

- Môrix Phiô.

- Vô lý! Hắn không có vẻ gì của một con thú dữ cả.

- Hắn nguy hiểm ở chỗ ấy: hắn có vẻ một chàng trai tử tế khá đẹp mã.

- Và Machiax biết tất cả những việc đó?

- Không. Machiax là một tân binh, bọn chúng còn dè dặt. Chúng chỉ tin cậy hắn sau khi được thử thách.

- Bác muốn nói sao?

- Bác muốn nói là sau khi hắn tố giác, hành hạ hay hành quyết một người nào đó. Và hắn đã bắt đầu... Vài tuần nữa là hắn sẽ trở thành một thằng đểu cáng hoàn toàn, không sao hối cải được.

- Bác Ađriêng, bác đã thay đổi biết chừng nào!... Giá như trước kia thì bác đã bảo cháu cầu nguyện... bác đã từng nói với cháu là ngay trong con người kẻ xấu xa nhất cũng có một phần trong trắng chưa được đánh thức, thế mà bây giờ... cháu có cảm giác bác chẳng còn tin vào gì nữa, ngay cả vào Chúa cũng vậy.

Mỗi một lời của Lêa như một nhát dao cứa vào nỗi đau của ông giáo sĩ dòng Đôminic. Ông quay người không nhìn cô cháu gái nữa. Kiểm tra súng đạn, đội chiếc mũ bêrê Baxcơ sụp xuống tận mày, cầm lấy chiếc va li da cứng đựng quần áo, sách vở, một ít thức ăn dự trữ và bước về phía cửa.

Lêa bỗng có một cử chỉ hoàn toàn bất ngờ đối với một kẻ không còn niềm tin nữa; nàng quỳ xuống dưới chân ông bác và nói:

- Bác cầu phúc cho cháu!

Ađriêng lưỡng lự một giây rồi làm theo lời cô gái.

Khi những ngón tay ông làm dấu thánh giá trên đầu nàng, trong lòng ông cảm thấy vô cùng yên tĩnh. Ông nâng Lêa dậy và hôn nàng.

- Bác cảm ơn cháu. - ông thầm thì và ra đi trong đêm tối.

Chương 12

- Em có mời Môrix Phiô tới ăn trưa đấy.

Sửng sốt, Lêa đánh rơi xoong sữa đang bưng trên tay.

- Ồ! Sao chị vụng về thế ! - Lôrơ thốt lên - Đổ hết sữa rồi.

Hai cái tát làm cô bé giật nảy người. Những giọt lệ long lanh

trong đôi mắt màu xanh của cô con gái út nhà Đenmax. Kinh ngạc hơn là giận dữ, cô bé bảo chị gái:

- Chị làm sao thế? Chị điên à! Làm em đau quá!

- Và tao vẫn tiếp tục làm mày đau như thế nếu mày không hủy bỏ lời mời kia đi.

- Tôi muốn mời gì thì tôi có quyền mời chứ?

- Không!

- Vì sao vậy? Chị đâu phải là chủ nhân duy nhất của trang trại Môngtiac này.

- Mày có biết Môrix Phiô là ai không?

- Tôi biết rất rõ là chúng ta tưởng anh ấy theo dõi chúng ta vì những câu chuyện Kháng chiến. Hoàn toàn không phải như vậy.

- Mày muốn nói thế nào?

Lôrơ cúi đầu, nhõng nhẽo, lau nước mắt trên má còn in vết năm ngón tay Lêa.

- Anh ấy theo dõi tôi đấy.

- Mày à?

- Đúng, tôi!... Không phải bọn con trai chỉ thích một mình chị. Tôi không còn là con bé trước chiến tranh nữa. Tôi đã lớn rồi.

- Chúng ta cứ bình tĩnh. Bọn con trai thích mày, tao không nghi ngờ gì hết. Nhưng ít ra mày cũng không tin những điều hắn kể với mày chứ? Mày đã gặp lại hắn à?

- Đúng, gặp sáng nay ở Lăngông. Anh ấy điển trai vui tính, có giáo dục. Anh ấy đang nghỉ hè ở nhà ông bà... Sau lễ Phục sinh, anh ấy sẽ trở về Boócđô làm việc giúp mẹ.

Lêa ngước mắt lên trời.

- Cảm động quá nhỉ?...Thế cái anh chàng thanh niên tốt bụng ấy làm gì?

- Tôi không biết... Tôi không hiểu rõ lắm... Anh ấy kinh doanh.

- Kinh doanh! Một cái từ thật thuận lợi để chỉ bất cứ việc gì. Để tao nói cho mày biết anh chàng công tử của mày làm công việc kinh doanh gì: hắn làm việc cho bọn Giextapô.

- Tôi không tin lời chị.

- Tao cũng vậy, tao không muốn tin... Bác Ađriêng bảo tao như vậy. Hắn đã tra tấn và giết hại nhiều người. Mời hắn tới đây, mày đã bị mắc bẫy và gây cho chúng ta những hiểm họa lớn. Mày có nghĩ tới Luyxiêng không?... Nghĩ tới chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng phát hiện ra anh ấy không?

Mặt Lôrơ tái xanh tái mét, những lằn tay trên má càng nổi rõ. Cô gái đứng tựa vào chạn thức ăn, hai cánh tay buông thõng, sững sờ tới mức không biết nước mắt chảy đầm đìa ướt cả chiếc yếm trắng... Lêa thương hại đặt tay lên vai em, khiến cô gái nức nở như một đứa trẻ.

- Em không biết!...

- Lôrơ, Lêa, có việc gì thế - Cami vội hỏi khi vừa bước tới.

- Cái con bé dại đột này mời Môrix Phiô mai tới ăn trưa.

- Ồ! Lạy Chúa!

Trong khoảnh khắc, chỉ nghe tiếng nức nở của Lôrơ và tiếng đồng hồ tích tắc. Cami là người lên tiếng đầu tiên.

- Than vãn cũng chẳng ích lợi gì. Phải tìm cách giải quyết thôi.

http://tieulun.hopto.org

- Tôi đã bảo nó hủy bỏ lời mời.

- Rất không nên! Hắn sẽ cho là chúng ta ngờ vực hắn. Trái lại, cứ vẫn phải mời. Chúng ta phải làm thế nào để hắn tin là hắn hiểu nhầm về chúng ta.

- Thế cô quên Luyxiêng à!

- Không, Luyxiêng là người tôi nghĩ tới trước tiên. Cậu ấy phải rời khỏi đây.

- Nhưng anh ấy còn lâu mới khỏi bệnh.

- Tôi biết.

- Vậy thì sao?

- Chị đi theo tôi, tôi nghĩ ra rồi, Lôrơ, mai, em phải làm như thể không có việc gì xảy ra cả, như thể em vẫn tin hắn là một người có thể giao du được. - Cami vừa nói vừa khoác tay Lêa kéo đi.

- Vâng. - Cô gái ấp úng.

Hai người thiếu phụ bước ra khỏi nhà về hướng bắc.

- Chúng ta đi ra phía ruộng nho. Ở ngoài ấy chắc chắn không có ai nghe chúng ta nói cả.

Họ bước đi, im lặng, Cami dựa vào cánh tay Lêa.

Ánh nắng mặt trời tháng Tư trải rộng trên đồng ruộng, làm nổi rõ cánh đồng nho, ngôi nhà bà cụ Xiđôni và hàng cây xanh nhạt trên khu Giá chữ thập, người ta có cảm giác chỉ cần dang tay ra là sờ nắm được.

- Vì sao một cảnh thanh bình dâng lên từ mặt đất như thế này mà lại không truyền sang cho con người? - Cami bước chậm lại và lên tiếng.

- Cô định như thế nào?

- Giấu Luyxiêng vào kho lúa bà Xiđôni.

- Vào kho lúa bà Xiđôni!?

- Phải. Có thể tin cậy bà cụ, bà ghét cay ghét đắng bọn Đức.

- Nhưng gần Môngtiac quá!

- Chính vì thế. Không bao giờ chúng lại nghĩ là người ta dám giấu một người ở gần như vậy.

Lêa nghĩ ngợi.

- Có lẽ cô nói đúng. Nếu là một người khác chứ không phải là bà Xiđôni, thì tôi nghĩ lòng hận thù bọn Đức chưa phải là một lý do đầy đủ để ta tin cậy. Nhưng đây là bà Xiđôni.

- Chúng ta đến thăm bà cụ đi. Cụ có nhà đấy, thấy có khói trên ống khói lò.

Từ ngôi nhà bà Xiđôni, có thể nhìn bao quát cả vùng, và một số ngày - theo lời bà cụ - có thể nhìn ra tận biển.

Như thường lệ, bà vui mừng đón khách, mời họ uống món rượu hắc bồn tử tự tay cụ cất, và cụ không để cho ai chối từ cả.

- Kìa, bà Cami. Thấy bà mạnh khỏe, già mừng quá. Còn Lêa, cháu có vẻ âu sầu. Cháu vừa bị ốm và già nhìn thấy bác sĩ Blăngsa tới Môngtiac hai lần kia đấy.
Đứng ở mái hiên nhà mình, không có việc gì xảy ra ở ngôi nhà bà đã từng phục vụ nhiều năm ở Môngtiac có thể lọt qua mắt bà.

- Không đâu, bà Xiđôni ạ, bác sĩ đến là vì Luyxiêng đấy.

- Tội nghiệp thằng bé! Nhưng già tưởng là nó ở trong khu du kích chứ?

- Anh ấy bị thương rất nặng. Tình hình đã khá hơn, nhưng anh ấy không thể ở lại Môngtiac, nguy hiểm lắm. Anh ấy còn rất yếu không thể vào lại khu du kích ngay được Chúng cháu đến hỏi bà xem bà có thể giấu anh ấy trong kho lúa vài hôm được không.
- Có thế mà cũng phải hỏi?...

- Nhưng nếu bọn Đức biết được thì nguy hiểm cho bà lắm đấy.

- Không sao. Bao giờ các cô đưa nó tới?

- Đêm nay.

- Tốt lắm! Những ai sẽ biết nó ở đây?

- Nếu không buộc phải nói với mẹ anh ấy thì chỉ có ba chúng ta biết thôi.

- Nó đi được chứ?

- Có lẽ, nhưng phải đi dọc cây bách, mà đường thì không được tốt lắm.

- Già sẽ ra đón ở luống nho thứ ba kể từ vườn hoa.

Lêa uống hết cốc rượu hắc bồn tử và ôm hôn bà Xiđôni.

- Cảm ơn bà.

- Có gì đâu, cô bé... Cháu nghĩ bà có thể để cho bọn Đức khốn nạn bắt một đứa bé trong gia tộc ông Pie hay sao?

Trên đường về, Lêa và Cami chỉ nói với nhau một vài lời. Về gần tới nhà, Cami bảo:

- Đừng nói gì hết với Lôrơ về buổi thăm viếng của chúng ta.

- Làm sao cô có thể nghĩ Lôrơ tiết lộ chỗ Luyxiêng ẩn náu!

- Tôi nghi ngại một cô gái đang yêu lắm.

Lêa nhìn chị không hiểu.

- Cô không nghĩ là?...

- Phải dự kiến hết mọi việc. Lôrơ đang âu sầu. Bạn bè nó đều ở Boócđô, ở đây chúng ta lại không giao du với ai cả. Vì vậy nó nhạy cảm với việc tán tỉnh của chàng trai kia là chuyện bình thường.

- Nhưng gã kia sẽ lợi dụng nó ?

- Có thể. Chúng ta phải thuyết phục cô bé... Để tôi nói chuyện với nó.

***

Đêm tối om, một ngọn gió ấm áp thổi từ biển vào. Ba bóng đen tiến dọc theo con đường trồng bách.

- Ổn chứ? Con không sao cả phải không, con thân yêu của mẹ? - Một giọng nói lo âu thì thầm.

- Không mẹ ạ... Ổn thôi.

- Suỵt! Im lặng! Hình như có người đấy.

Mọi người không nhúc nhích.

Nghe có tiếng chân vấp phải đá và đạp trên các cành khô trên con đường mòn bao quanh cánh đồng nho, phía dưới con đường trồng bách.

- Nhanh lên, cúi người xuống!

Tiếng chân bước xa dần, đều đặn và yên tĩnh.

- Luyxiêng, Lêa, ai thế?

- Phaya. Thỉnh thoảng lão đi tuần để xem mọi việc có yên ổn không. Nhưng cháu không thích như vậy.

- Vì sao không thấy con chó đi theo lão? – Luyxiêng hỏi nhỏ.

- Phải, đúng thế thật... Kỳ lạ đấy. Có thể lão sợ chó làm huyên náo khi tìm thấy con mồi.

- Chớ làm ồn! Lão có thể nghe đấy.

Họ đứng im chốc lát rồi bước vào ruộng nho.

- A! Bác con đã tới! Già bắt đầu lo. Bà Becnađet! Nhẽ ra bà không nên đến.

- Cụ khỏi lo gì hết, tôi biết giữ mồm giữ miệng.

- Tôi hiểu, thưa bà Becnađet, tôi hiểu...

- Nhanh chân lên, tôi mệt rồi. - Luyxiêng lên tiếng trong lúc anh được mẹ và cô em họ dìu hai bên.

Họ im lặng bước đi một lúc.

- Cụ Xiđôni, tôi cảm ơn cụ vui lòng che giấu cháu.

- Chuyện bình thường, thưa bà Becnađet. Tôi đã báo cho bác sĩ Blăngsa là Luyxiêng hiện đang ở Benlơvuy. Sáng mai, ông ấy sẽ tới chữa thấp khớp cho tôi.

- Ồ! Lạy Chúa!... – Bà Becnađet Busactô thảng thốt kêu lên.

Luyxiêng suýt ngã.

- Con bị đau hả?

- Không, mẹ ạ, không đâu... Hai bàn tay con đau một chút thôi, không sao đâu.

- Sắp tới nơi rồi.

Trên bàn kê trong căn phòng ăn giản dị, bà Xiđôni đã dọn bữa ăn khuya. Mọi người ngồi ăn dưới ánh sáng lò sưởi và một cây nến. Lại sức được ít nhiều nhờ cốc rượu nho, Luyxiêng đứng dậy.

- Mẹ, bây giờ mẹ phải về đi và hứa với con không trở lại đây chừng nào bà Xiđôni hay bác sĩ Blăngsa chưa báo tin cho mẹ.

- Nhưng, con bé bỏng của mẹ!...

- Mẹ, nếu bắt được con, chúng sẽ tra tấn và con sẽ tố giác bè bạn của con... Con đã đau đớn quá nhiều và hiện vẫn còn đau đớn lắm, con không thể chịu nổi những nỗi đau đớn mới đâu. Mẹ hiểu chứ?

Becnađet Busactô khóc, đầu cúi thấp, tay xoắn chiếc mùi soa ướt đẫm.

- Mẹ sẽ làm theo ý con.

- Cảm ơn mẹ. Con biết là con có thể trông cậy vào mẹ. - Luyxiêng vừa nói vừa ôm hôn mẹ với đôi cánh tay bó trong những cuộn băng trắng muốt.

- Xin bà chớ lo, bà Becnađet. Tôi sẽ trông nom cậu ấy như thể con trai tôi.

- Anh có cần chúng tôi giúp anh để lên kho lúa không? - Lêa hỏi.

- Không, cảm ơn. Tạm biệt Lêa, cô phải giữ gìn cẩn thận.

- Tạm biệt Luyxiêng. - Nàng đáp và ôm hôn anh.

Ngoài trời, mưa phùn bắt đầu rơi. Đêm tối mịt mùng và hai

người đàn bà bị trẹo chân vì những ổ gà trên đường. Cho tới Môngtiac, họ không nói với nhau nửa lời.
Đến chân cầu thang dẫn lên buồng ngủ, họ ôm hôn nhau nhưng vẫn lặng im. Becnadet Busactô nặng nề bước lên từng bậc thang như thể có một gánh nặng trên vai.

Lêa khóa cửa và đẩy chốt. Nàng kiểm tra xem cửa sổ phòng khách đã đóng kín cả chưa. Những cử chỉ hàng ngày, làm trong đêm tối ấy, khiến nàng nở một nụ cười "Mỗi tối, mình làm những việc giống y như bố: kiểm tra xem cửa lớn, cửa sổ có được đóng kín không". Không cần vào phòng giấy nữa, nàng đã vào trong đó trước khi đi Benlưvuy. Nhưng!... "Chết chưa, mình quên tắt đèn!"

- Ồ?

Ngồi thoải mái, mỗi người ở một phía lò sưởi vừa tàn hết, Cami và Phrăngxoa Tavecniê đang chuyện trò một cách điềm tĩnh.

Lêa đứng sững người trong khung cửa.

Phrăngxoa nhảy bổ ra, ôm ghì lấy nàng làm nàng đau. Anh ấy ở đây. Anh ấy đã tới... Nàng không sợ hãi nữa, anh che chở cho nàng...

- Thôi, tôi xin cáo từ. Anh thấy đấy, Lêa rất sung sướng được gặp anh. - Cami lên tiếng và đứng dậy.

Vẫn ôm Lêa vào lòng, Phrăngxoa hôn tay nàng.

- Cảm ơn, bà đờ Acgila đã tiếp chuyện tôi mặc dù bà bị mệt.

- Bà Ruyt đã bố trí căn phòng có chuồng chim cho ông. Lêa sẽ dẫn ông tới đó. Chúc ông ngủ ngon.

Phrăngxoa và Lêa đăm đắm nhìn nhau như thể không tin vào mắt mình và không sao nói hết nỗi vui mừng. Anh ta dùng bàn tay to lớn vuốt ve khuôn mặt, ngấn cổ và đôi môi cô gái. Lêa để yên, thưởng thức niềm khoái cảm dưới bàn tay vuốt ve ấy. Cuối cùng hai cái miệng áp sát vào nhau. Nụ hôn say đắm làm họ rùng mình. Chậm rãi, đôi bàn tay đẹp và khéo léo cởi bỏ quần áo

cho nàng... Nàng vuốt ve cái gáy đang cúi xuống trong lúc anh ta cởi tất cho mình. Nàng tựa vào vai anh ta và chìa chân ra. Dưới những tia sáng cuối cùng trong lò sưởi thân hình nàng, trông mảnh dẻ, vẫn gây ấn tượng về một sức mạnh hoang dã, một cường lực vừa mong manh vừa bất diệt. Ngồi dưới chân cô gái, anh ta ngẩng mặt Lêa ngắm nhìn nàng như thể bị thôi miên. Lêa nâng người yêu dậy và đến lượt mình cởi bỏ quần áo cho anh. Nhưng những ngón tay vội vã tỏ ra vụng về. Mỉm cười, anh ta khẽ đẩy tay nàng ra, và chỉ một thoáng anh đã trút bỏ hết quần áo. Anh ta bế nàng lên đặt nằm trên chiếc tràng kỷ cũ kỹ, nơi cha nàng vẫn thường an ủi cô gái bé bỏng ngày nào, những khi cô sầu não. Mùi da thuộc nơi tràng kỷ đưa nàng trở về những ngày thơ ấu. Hình ảnh ông bố xuất hiện với đôi mày nhíu lại. Nàng mở với mắt. Cúi xuống trên người cô gái, Phrăngxoa thầm thì tên nàng.

- Nào anh! - Nàng lên tiếng.

Hai người làm tình với nhau mãi vì vẫn không ngừng ham muốn. Rạng sáng, kiệt sức, họ ngủ thiếp đi.

Những tia sáng mặt trời đầu tiên đánh thức họ dậy. Chuệnh choạng, cười rũ ra như điên, họ mặc quần áo.

Lêa đẩy Phrăngxoa vào căn buồng nuôi chim vẫn dành cho bè bạn và đóng cửa lại. Họ cởi phăng quần áo và rúc vội vào dưới lớp chăn đệm bằng xa tanh màu vàng nhạt ôm chặt nhau, họ ngủ lại ngay lập tức.

***

- Lêa, Lêa, chị dậy đi... Nhưng chị ấy ở đâu?

Lôrơ gõ cửa.

- Chào chị Cami, xin lỗi chị, chị có thấy chị Lêa đâu không? Gần mười hai giờ trưa rồi, Môrix sắp đến thăm rồi. - Chào Lôrơ. Không, tôi chưa gặp chị ấy. Chắc chị đang ở ngoài vườn sau hay vườn cây ăn quả.

http://tieulun.hopto.org

- Không, em ra đấy rồi. Chắc chị ấy không đi xa, xe đạp chị ấy ở kia... Có thể chị ấy ở trong phòng anh bạn mới tới tối hôm qua... Chị thấy những kẻ đến trong đêm khuya mà không báo trước gì hết, có lạ không?

- Ông Tavecniê vốn luôn luôn là một con người độc đáo! ...

- Ồ! Xin lỗi! Em quên món trứng sữa trong lò...

Lôrơ vừa quay đi, Cami đến gõ cửa căn buồng nuôi chim.

- Ông Tavecniê, dậy thôi, mười hai giờ trưa rồi.

- Cảm ơn, bà đờ Acgila, tôi dậy đây... Em yêu quý dậy thôi.

Lêa khẽ mở mắt và duỗi chân tay.

- Em buồn ngủ...

- Phải dậy thôi, em thân yêu. Mười hai giờ trưa rồi.

- Mười hai giờ trưa!

Nàng nhảy phắt dậy.

- Nhanh, nhanh lên, không còn phút giây nào bỏ phí nữa. Khách mời của Lôrơ sắp đến rồi.

- Thì hắn cứ chờ một lát.

- Ồ? Không đâu, em không muốn hắn phải chờ. Nhưng còn anh!.... Anh không thể đến đấy đâu nhé!

- Nhưng vì sao? Cô xấu hổ vì tôi hay sao? - Phrăngxoa hỏi và nằm phịch xuống giường.

- Thôi, anh đừng làm trò ngốc ấy nữa. Rất quan trọng đấy. Váy

em đâu rồi.... Em chỉ thấy có một chiếc tất… và giày của em nữa... Anh giúp em với.

- Này, anh tìm thấy cái này đây.

Nàng giật bộ quần áo lót từ tay người yêu.

- Anh mặc nhanh lên, em đi thay quần áo và sẽ trở ra ngay.

Anh ta định nắm tay nàng nhưng nhanh hơn, nàng thoát ra được.

Khi nàng trở về phòng trong tấm áo dài len xanh xưa kia của bà mẹ và được bà Ruyt khâu sửa lại, tóc búi lên để lộ gáy, Phrăngxoa đã cạo xong mặt và thắt cà vạt.
- Em đẹp quá!

Anh ta xỏ tay vào áo ngoài.

- Anh diện quá!... Như thể quần áo cắt may ở Luân Đôn ấy.

- Anh không cầu kỳ đến mức ấy đâu. Nhưng ở Pari vẫn còn những hiệu may tuyệt vời, chỉ cần bỏ tiền ra thôi. Em cho anh biết về vị khách mà vì ông ta tới đây em đâm ra hoảng hốt đến thế.

Lêa vắn tắt kể lại những điều ông bác cho nàng biết và những điều nàng nghe nói về bè lũ Môrix Phiô. Nàng cũng nói với anh ta về Machiax và về việc Raphaen Man đến thăm.

- Hắn vẫn còn sống à - Phrăngxoa cắt ngang lời nàng.

- Hắn còn sống nhăn ra đấy chứ sao... Nhưng Môrix Phiô, khách mời của Lôrơ, là đứa tồi tệ hơn hết. Vì vậy em nghĩ là hắn không gặp anh thì hơn. Anh hiểu chứ?
Nghe tiếng chân chạy trên cầu thang, hai người buông nhau ra. Lêa hé cửa.

- Chị đến ngay đây.

- Em bảo cô ấy cho thêm một suất ăn.

- Nhưng…

- Em cứ làm theo lời anh...

- Lôrơ đấy phải không?...

- Phải!

- Em có nghĩ tới chuyện thêm một suất cho ông Tavecniê không đây?

- Dĩ nhiên!

Lêa khép cửa lại.

- Nhưng anh điên à?... Nếu hắn đoán ra...

- Đoán ra cái gì?

- Là anh theo kháng chiến.

- Thì đã sao!

Lêa dậm chân.

- Anh làm tôi đến nổi cáu lên thôi? Thế phải giới thiệu anh thế nào nào?

- Em cứ bảo anh là một nhà kinh doanh ở Pari đến thăm một bạn đồng nghiệp ở Boócđô và nhân dịp đến chào mừng em.

- Nhưng rồi sau này khi hắn gặp lại Raphaen...

- Em đừng lo về phía Raphaen, hắn chỉ nguy hiểm với chính bản

thận hắn mà thôi. Thôi, ta đi, em, anh nóng lòng muốn biết một thằng Giextapô Pháp ở Boócđô hình thù ra sao.

Xuống tới chân cầu thang, hai người gặp Lôrơ.

- Anh ấy vừa mới tới?... Lêa, em không sao hiểu nổi những điều chị nói với em.

- Em gái của chị, sự thật là như thế. Em chớ quên là sinh mệnh của tất cả bọn chị và cả của em nữa tùy thuộc vào thái độ của em.

- Vâng. - Lôrơ thở dài đáp - Luyxiêng đâu? Chị Cami bảo em là anh ấy đã ra đi tối qua.

- Chị không rõ. Bạn bè anh ấy tới đưa anh đi. Chúng ta đến gặp ông khách của em nào... A! Chị giới thiệu với em một người bạn ở Pari: Phrăngxoa Tavecniê.

- Chào cô.

- Chào ông.

Họ cùng bước vào phòng khách. Becnađet Busactô, Cami và bà Ruyt đã có mặt. Bà Ruyt rót những cốc vang trắng và ngọt của Môngtiac.

- Kìa, cuối cùng anh chị đã tới. - Bà Becnađet lên tiếng, giọng cố làm ra vẻ điềm tĩnh - Chúng tôi đã tưởng chỉ có mấy người chúng tôi chạm cốc với nhau.

- Ông Phrăngxoa, cho phép tôi giới thiệu một người bạn của Lôrơ, ông Phiô... Môrix, anh cho phép tôi gọi tên riêng anh chứ?... Tôi giới thiệu với anh ông Tavecniê, một người bạn lâu đời ở Pari, ông ấy có nhã ý tới thăm chúng tôi nhân dịp một chuyến đi Boócđô.

- Chào ông. Chiếc xe hơi màu đen mà tôi thấy lúc nãy là của ông phải không?

- Vâng. Nói như vậy cũng được... một ông khách hàng ở Boócđô cho tôi mượn để đi về đây.

- Ông kinh doanh rượu nho à, thưa ông?

- Tất cả những gì có thể bán được, tôi đều kinh doanh, từ rượu nho đến kim loại, kể cả vải bông và thực phẩm.

- Thế ông tìm mua những thứ đó không gặp nhiều khó khăn sao?

- Không, tôi có một vài mối quan hệ với các giới trong chính phủ. Ở Visy, khi tôi ăn trưa với Pie Lavan và ở Pari... theo một vài sự dàn xếp... Ông rõ là tôi muốn nói gì chứ?... Chúng tôi có thể làm những áp phe rất tốt.

Môrix Phiô vẻ trầm ngâm uống cạn cốc.

Phrăngxoa ra vẻ nghịch ngợm nhận xét rượu nho Môngtiac ở Môngtiac ngon hơn nhiều ở Pari.

- Xin mời vào tiệc. - Lôrơ vui vẻ lên tiếng – Món bánh phồng của tôi sẽ ỉu mất thôi.
Chưa bao giờ Lêa, tuy háu ăn, lại thấy bữa ăn trưa ấy kéo dài đến thế. Nàng ăn mãi vẫn không sao hết món thịt gà, đành bỏ lại một miếng to tướng trong đĩa. Tóm lại nàng uống nhiều, Môrix Phiô cũng vậy.

Tavecniê khéo léo lái cho hắn nói về hắn, về công việc hắn làm. Lúc đầu hắn nói thận trọng, nhưng về sau, rượu vào, hắn không giấu giếm công việc ở quận.

- Tôi kiểm tra xem địa chỉ bọn Do Thời phải bắt giữ có chính xác không... số người trong gia đình chúng có đầy đủ không. Đấy là một công việc tin cẩn vì có một vài thám tử được giao nhiệm vụ ấy đã để một số ít chuồn mất. - Hắn nói, vẻ tự phụ.
Lêa suýt kêu lên khi thấy một bàn chân chạm vào chân mình: bàn chân của Phrăngxoa, trong lúc anh ta vừa cười vừa nói:

- Lương tâm nghề nghiệp ấy mang lại vinh quang cho ông. A! Giá

tất cả thanh niên đều như ông... thì với sự giúp đỡ của nước Đức, Pháp sẽ trở lại là một nước lớn như xưa.

- Không cần đông. Chỉ cần một nhóm người thật kiên quyết là đủ để loại trừ bọn Do Thái cặn bã.

- Ông có biết người ta đưa họ đi đâu không? – Lôrơ dịu dàng hỏi.

- Hình như đưa đi Đrăngxy, và từ đó đưa đến các trại lao động ở Đức, nhưng dù người ta có đưa chúng về âm ty đi nữa thì đối với tất cả những cái đó tôi cũng hoàn toàn dửng dưng.

- Thế trẻ em cũng lao động ở đấy à? - Cami hỏi nhỏ.

- Thưa bà, không, vì nhân đạo, người ta không tách trẻ em ra khỏi các bà mẹ.
Khi hắn nói tới "bọn Do Thái cặn bã", Lêa nhớ lại khuôn mặt bị đốt cháy, cơ thể bị tra tấn của Xara, nghe lại giọng nói yếu ớt của chị: “Bọn Đức quốc xã muốn giết hết chúng ta... kể cả đàn bà và trẻ em”.

Khi thấy hắn đứng dậy, nàng cảm thấy nhẹ nhõm biết chừng nào.

- Xin lỗi, tôi phải ra về, người ta đang chờ tôi... Vì công việc. - Hắn nói thêm với một tiếng cười khẩy.

Hắn nồng nhiệt chào từ biệt mọi người. Lôrơ tiễn hắn ra tận xe hơi. Không ai nói nửa lời cho tới khi cô gái quay vào sà vào vòng tay bà Ruyt, khóc nức nở.

- Cháu không muốn gặp lại hắn nữa... Cháu không muốn gặp lại hắn nữa. - Cô ta vừa nói vừa nức nở.

Cami, Lêa và Phrăngxoa chậm rãi bước xuống mái hiên hy vọng bầu không khí ẩm ướt và thơm ngát tháng Tư xua đi những ý nghĩ buồn bã.

***

http://tieulun.hopto.org

Buổi chiều, bác sĩ Blăngsa đến đưa tin về Luyxiêng. Chàng trai sức khỏe rất tốt. Ông kéo riêng Lêa ra một chỗ.

- Raun và Giăng Lơphevrơ nhờ bác chuyển thư này cho cháu.

Gương mặt xinh đẹp của cô gái rạng rỡ.

- Raun và Giăng à?... Bác có gặp họ?

- Sức khỏe họ thế nào?

- Rất tốt. Nếu muốn gặp họ, mai cháu đến nhà bác trong giờ khám bệnh.

Lêa bóc thư và đọc:

"Hỡi bà hoàng của trái tim chúng tôi, ý nghĩ về cô giúp chúng tôi trong cuộc sống. Biết cô ở cạnh mình, chúng tôi sướng đến phát điên lên được và không sao cưỡng nổi ý muốn ngắm nhìn cô. Cô đến nhanh lên, chúng tôi chờ đón cô trong tâm trạng vừa nôn nóng vừa kinh hãi. Những kẻ nô lệ tận tụy của cô: G. và R."
Nàng mỉm cười.

- Tin vui à? - Phrăngxoa Tavecniê hỏi.

Anh có còn nhớ chàng trai trước đây đứng chờ tôi trước nhà thờ Xanh-Orasơ với tờ Dòng sông Girông ở tay không?

- Giăng Lơphevrơ phải không?

- Phải, đây là thư của hai anh em cậu ấy. Tôi mừng lắm!... Tôi sợ Raun bị giết hay bị thương trong lúc bỏ trốn quá.

- Cô có biết chắc là chữ viết cậu ấy?

- Chẳng những là chữ viết cậu ấy, mà bác sĩ Blăngsa còn bảo tôi hiện họ đang ở tại nhà ông và mai tôi có thể đến gặp.

- Cô chớ đi!

- Vì sao?

- Tôi không rõ. Trong tất cả việc này, có một cái gì đó không ổn.

- Họ muốn gặp tôi là chuyện bình thường... Vì giao du mãi với những kẻ như bọn bạn anh ở Pari, đâu đâu anh cũng thấy mặt bọn phản bội và đểu cáng.

- Có lẽ cô nói có lý. Chúng ta hãy đi một vòng đến khu vực cây thánh giá, nơi cô vẫn chơi đùa thuở nhỏ.

Lêa đỏ mặt nghĩ tới cái trò mà nàng đã chơi với Michiax ở đấy.

Phrăngxoa nhận thấy thái độ nàng.

- Nào cô bé bất trị, cô nói cho tôi biết có chơi trò gì khác ngoài trò ú tim nữa không?

- Chúng ta đi theo khu trồng bách, để tránh Benlơvuy.

Đến dưới tán cây vắng vẻ, hai người ôm ngang lưng nhau, chậm rãi bước xuống con đường Thánh giá, và đến trước khu nghĩa trang. Cửa mở, họ bước vào. Lêa ân hận đã rất lâu không đến thăm mộ bố mẹ. Nhưng mộ vẫn không hoang vắng. Trên mộ vẫn cắm những bông hoa anh thảo trắng tươi tắn mà mẹ nàng vốn ưa thích. Chỉ có bà Ruyt mới trân trọng tình nghĩa đến thế.

Xa vắng lâu ngày, nàng cúi xuống mặt đất, bối rối chưa tìm ra lời cầu nguyện.
Bỗng tiếng súng vang lên.

- Súng bắn từ quảng trường đấy! - Lêa thảng thốt kêu lên và đứng vụt dậy.

Nàng băng qua các ngôi mộ, trượt ngã trên những lối đi dốc, lởm chởm. Phrăngxoa bị bất ngờ.

- Lêa... Chờ tôi với.

Không quay đầu lại, nàng tiếp tục chạy, vượt qua cổng, băng qua các bậc đá dẫn về phía nhà thờ Vecđơle. Nàng đứng lại. Im lặng, quá im lặng. Quảng trường vắng tanh, thật sự khác thường vào giờ này trong ngày.

Khi Tavecniê đuổi kịp và cầm lấy cánh tay nàng thì một tiếng nổ thứ hai vang lên.
- Bọn Giextapô. - Anh ta thì thầm và giơ tay chỉ hai chiếc xe hơi màu đen đỗ trước cửa hiệu tạp hóa.

Bỗng nghe tiếng chân ngựa chạy nước kiệu và tiếng xe ngựa lăn bánh. Phrăngxoa đẩy Lêa áp sát vào tường.

- Xe ngựa của bác sĩ Blăngsa.

- Cô có chắc không?

- Mọi người ở đây đều nhận ra cỗ xe có mui của ông bác sĩ.

- Mẹ kiếp!...

Đúng vào lúc Phrăngxoa nhổm dậy thì cỗ xe chạy vụt qua.

- Bác sĩ!... Ông bác sĩ!...

Xe tiếp tục chạy, quành ở góc quảng trường và đến đỗ trước ngôi nhà cạnh hiệu tạp hóa. Cùng lúc ấy, cả bốn cánh cửa một chiếc xe hơi mở ra. Ba gã đàn ông mặc comlê nhảy vụt ra, súng máy trên tay. Một sĩ quan Đức đến lượt hắn cũng bước ra và không vội vã tiến về phía bác sĩ Blăngsa vừa bình tĩnh buộc xong ngựa vào cây đoạn quen thuộc.

Chậm rãi, Phrăngxoa kéo Lêa lùi lại... Hai người bước lên các bậc đá dẫn tới đài chiến sĩ trận vong, rồi nằm áp sát bụng xuống mặt đất. Từ đó, họ bao quát cả quảng trường và cảnh tượng mà họ chứng kiến một cách bất lực; tán lá mới nhú của hàng cây đoạn chưa đủ che khuất phía trước mặt các ngôi nhà.

Thời gian như ngưng đọng trên cái gút dây cương bằng da quanh thân cây... Kiểm tra thấy gút buộc chặt, ông bác sĩ già quay mình lại.

Những tiếng la hét của viên sĩ quan vẳng đến tai họ, mơ hồ. Bác sĩ Blăngsa làm những cử chỉ như thể muốn nói rằng ông không biết gì hết. Chắc hẳn ông không trả lời như chúng mong muốn vì thấy hai gã đàn ông nhảy xổ vào dùng báng súng đánh ông tới tấp.

Lêa muốn vùng dậy. Phrăngxoa giữ chặt nàng lại.

Mọi việc xảy ra nhanh như chớp. Tiếng súng vang lên từ nhà ông thầy thuốc. Từ trong nhà một chàng trai bước ra, hai tay co quắp trên ngực, đi được mấy bước và ngã vật xuống bên cạnh người bạn của cha Ađriêng, mái tóc bạc trắng giờ đây nhuộm đỏ máu.

- Giăng!... - Lêa cất tiếng rên rỉ.

Một giọng nói phụ nữ vang lên: chị người hầu của bác sĩ chạy ra khi thấy chủ bị thương. Một người đàn ông chạy theo chị, mặt cũng bị thương.

Raun...

Hai gã mặc thường phục cố đẩy lùi chị người hầu. Chị vừa la hét vừa bám chặt lấy người mà chị từng quí mến và phục vụ suốt đời. Một cú đá dữ dội buộc chị phải buông tay ra... Nhưng chỉ không chịu lùi bước. Một tiếng súng vang lên từ phía sau. Chị ngã xuống. Kẻ bắn súng là một tên đội mũ.

- Không!...

Tiếng kêu thét của Lêa nghẹn lại trong cổ họng.

Nhưng tiếng kêu của bác sĩ Blăngsa thì vẳng đến bên tai họ, dữ dội.

- Mari!...

Ông lao tới cứu chị. Một cú nện vào gáy làm ông ngã quỵ. Hắn, gã đàn ông mặc thường phục lôi ông dậy đẩy vào xe hơi. Và cả Giăng nữa. Raun bị đẩy vào chiếc xe thứ hai. Cửa xe đóng sập lại, xe nổ máy, bụi bốc mù mịt, và chạy về hướng Xanh Mexăng. Một camiông chở đầy lính Đức xuất hiện và chạy theo sau. Bụi đường tung lên trên xác chị hầu gái. Con ngựa của ông thầy thuốc vẫn không nhúc nhích.

Vẫn nằm dài trên lớp cát đài chiến sĩ trận vong, Tavecniê nâng Lêa dậy. Nàng nôn thốc nôn tháo. Người bán huy hiệu ở cửa hàng đối diện, chạy tới, mắt ngơ ngác.

- Ông thấy chưa?... Ông thấy chưa?...

Dân làng bắt đầu ùa ra.

- Cô gái có bị thương không?

- Không. ông có thể cho tôi xin chút nước lã không?

- Có chứ...

Người bán huy hiệu quay trở lại với một xô nước.

Ngồi tựa gốc cây, Lêa, hết nôn, mặt lấm láp đất cát và đầm đìa nước mắt.

- Ông thấy chưa?... Ông thấy chưa?... - ông ta hỏi lại một lần nữa trong lúc đặt xô nước xuống.

Rồi chạy về phía nhà bác sĩ Blăngsa.

Phrăngxoa đúng mùi soa vào xô nước và lau khuôn mặt tội nghiệp cho Lêa.

- Em khát lắm.

Anh ta chụm hai tay lại vốc nước và nàng uống ừng ực đến ba

ngụm.

- Vì sao anh không làm gì hết?... Chúng ta để chúng bắt bớ và giết chóc ngay trước mắt mình…

- Chúng ta không làm gì được... Em hãy bình tĩnh.

- Tôi không muốn bình tĩnh, trái lại, tôi chỉ muốn la hét..., muốn đấm đá, muốn chiến đấu.

- Lúc này, cách chiến đấu tốt nhất là lấy lại bình tĩnh.

- Giá chúng ta có vũ khí.

- Chúng ta không có vũ khí và chúng ta chỉ có hai người chống lại mười, có thể hai mươi. Dù có vũ khí hay không, chúng ta cũng không sao cứu thoát họ được và chỉ có thể gây ra một sự giết chóc và bị chúng tóm cổ.

Đầm đìa nước mắt, Lêa đập đầu vào thân cây, mỗi lúc một thêm dữ dội.

- Có thể như thế... nhưng dẫu sao chúng ta cũng có thể làm một cái gì đó.

- Thôi đủ rồi! Cô sẽ bị ốm đấy. Nên nghĩ tới việc báo cho những người có thể bị bắt thì hơn. Hai anh bạn của cô có thể khai báo. Quy tắc số một trong hoạt động bí mật là chuyển chỗ khi có người trong mạng lưới bị bắt...

Như bị ong đốt. Lêa đứng vụt dậy.

- À! Có Luyxiêng! Nhanh lên anh.

Không nhìn ngó về phía quảng trường giờ đã đông nghịt người, nàng chạy về phía đường Cây Thánh giá, Phrăngxoa chạy theo sau.

- Giúp tôi một tay! Anh nâng viên gạch vỡ lên.

Phrăngxoa làm theo. Dưới viên gạch vỡ là chỗ cất giấu súng trường, súng ngắn, tiểu liên, một khẩu liên thanh, lựu đạn và đạn dược gói trong một tấm vải bạt.

- Cả một kho súng đạn! - Anh ta thốt lên, vẻ ca ngợi và cầm lấy một khẩu tiểu liên - Đây là những khẩu Xten, rất tốt trong khi giáp lá cà nhưng cực kỳ nguy hiểm trong tay những người vụng về. Cô định làm gì?

- Anh thấy rõ đấy, tôi mang súng đi.

- Cô bỏ lại! Cô không có ý mang tất cả súng đạn này về Môngtiac giữa thanh thiên bạch nhật chố

- Nhưng...

- Không có "nhưng" gì hết. Cô bỏ vào mỗi túi áo một quả lựu đạn, tôi mang hai súng ngắn và ba gói đạn. Nếu cần thì đêm nay tôi sẽ đến lấy hết chỗ còn lại... Chúng ta để viên gạch lại như cũ...

Đậy điệm kỹ lưỡng, hai người lấy cành cây xóa hết dấu vết. Phrăngxoa ôm hôn Lêa.
- Bỏ tôi ra, không phải lúc.

- Cô im đi, hình như tôi nghe có tiếng động.

Đứng ở phía trước nhà thờ, họ có thể trở thành một mục tiêu nguy hiểm.

- Thôi chúng ta về... chắc tôi nhầm.

Xung quanh họ, ngọn đồi có vẻ hoang vắng. Nhưng biết thế nào được?... Đâu đây, một kẻ nào đó có thể ẩn nấp và theo dõi họ.

Hai người bước tới dưới chân ba cây thánh giá khổng lồ bao quát cả không gian. Nhìn hai tên trộm , Phrăngxoa lên tiếng, như thể tự nói với mình:

- Tôi luôn luôn băn khoăn không biết nên để mình bị đóng đinh

vào giá chữ thập hay bị treo cổ...

Bực bội, Lêa buông cánh tay anh ta ra.

- Anh không thể chờ lúc khác hẵng có những loại suy nghĩ đó hay sao?

Rời khỏi khu rừng Giá chữ thập, họ thấy hiện ra trước mắt trang trại Môngtiac. Bất giác, họ đứng lại.

- Mọi cái có vẻ bình thường... Anh thấy thế nào? - Lêa hỏi.

- Làm sao biết được?... Có thể chúng chờ chúng ta ở nhà. Để tôi đi trước.

- Không! Tôi không muốn thế!... Đi thôi nào.

- Nàng nói và tiếp tục bước đi - Tôi sẽ đến Benlơvuy. Nếu có gì khác thường, Xiđôni sẽ biết.

- Xiđôni à? Luyxiêng, anh họ của cô ẩn náu ở nhà bà ấy phải không?

- Ai bảo anh thế?

- Bà đờ Acgila.

Benlơ, con chó cái nhà cụ Xiđôni, chạy ra sủa và ve vẩy. Khi bước vào nhà, họ thấy bà cụ đặt lên bàn một khẩu súng săn.

Nghe thấy con Benlơ sủa, bà biết là cháu đến, nhưng trong tiếng nó sủa, bà cảm thấy cháu không đến một mình hay sao ấy.

- Một anh bạn cháu. Bà có thấy gì đặc biệt về phía Môngtiac không?

- Không, không thấy gì cả, ngoài ông khách đến ăn trưa ở nhà cháu. Ông ấy đấy à?

- Không, ông ta đến từ đêm qua trong lúc cháu đang ở đây.

- Lạ thật, bà không nghe thấy gì hết... Cháu cho bà biết vì sao cháu khóc nào.

- Ôi! Bà Xiđôni. - Lêa thốt len và sà vào ngực bà già.

- Cô gái bé bỏng của bà... có việc gì thế?

- Chúng nó đã.., giết Mari... và bắt mất bác sĩ Blăngsa...

- Lạy Chúa!

- Và cả Raun... lẫn Giăng nữa...

- Thưa cụ, phải hết sức khẩn trương thôi, Luyxiêng phải rời khỏi nhà cụ, ở đây không còn an toàn nữa.

Xiđôni khẽ ẩy Lêa ra và ngồi phịch xuống ghế, mũi khịt khịt, hơi thở hổn hển, một tay áp lên ngực, tay kia, bà cụ chỉ tủ buyp phê. Phrăngxoa hiểu, anh ta mở tủ, thấy trên một tấm ván một cái lọ với dòng chữ: mười giọt khi thấy khó thở.

- Cô lấy nước cho tôi.

Lêa cầm lấy một cái bình đất nung trên bể rửa bát và rót nước vào cái cốc Phrăngxoa cầm trên tay.

- Cụ uống đi? - Anh ta bảo và ấn cốc vào miệng bà cụ..

Ngoài sân, con Benlơ cào cửa và rên rỉ.

- Bà cụ không chết chứ?

- Không, cô nhìn xem... cụ đã đỡ tức ngực rồi. Có tiếng gì thế nhỉ?

Phía trên đầu họ, một cái nắp hầm giữa hai dãy xà nhà.

- Luyxiêng! - Lêa thảng thốt kêu lên.

- Em đi lấy cho anh cái thang ở ngoài sân ấy.

- Cô để đấy - Phrăngxoa Tavecniê lên tiếng - Để tôi đi lấy.

Anh ta trở lại ngay và tựa thang vào cái lỗ trên trần nhà. Không phải dùng đến tay, Luyxiêng bước xuống.

- Tôi nghe hết cả rồi. Ông là bạn bác Ađriêng của tôi có phải không?

- Phải, cụ đỡ rồi phải không cụ? Cụ phải nằm nghỉ đi.

Phrăngxoa dìu bà cụ và thận trọng đặt cụ lên giường.

- Cảm ơn ông... Rất cảm ơn ông... Bây giờ ông hãy chăm sóc chàng trai này.

Luyxiêng bước tới hôn lên trán bà cụ.

- Bà Xiđôni, cháu sẽ không quên. Cảm ơn bà về tất cả mọi việc.

- Thôi, thôi... Cháu đi đi.

- Không phải ngay bây giờ, mà phải chờ đến đêm. Cùng với Lêa, chúng tôi sẽ đi Môngtiac kiếm xe ngựa và mời bác sĩ.

- Nếu là cho tôi thì không cần đến... Chỉ cần hỏi bà Ruyt xem bà có muốn nghỉ lại một đêm ở đây không.

- Tùy cụ, thưa cụ.

- Ông cố trở về nhanh cho. Tôi có cảm giác ở trong một cái bẫy mà không có một cách tự vệ nào cả. - Luyxiêng vừa nói vừa giơ hai cánh tay bị băng bó Lêa.

http://tieulun.hopto.org

***

Đã mười phút rồi, xe lăn bánh trong lúc họ không nói với nhau nửa lời, chăm chú theo dõi con đường không đủ chiếu sáng bởi hai ngọn đèn pha bôi xanh.

- Anh đưa tôi đi đâu?

- Đến những người bạn ở Xanh-Pie-đơ-Rriac - Lêa đáp...

- Họ thuộc phái kháng chiến phải không?

- Phải.

- Họ là ai vậy?

- Một cựu thủy thủ và người em trai... Chúng ta ở đâu thế này? Tôi chẳng thấy gì hết... Hình như ở Gaya hay sao ấy... Đúng rồi. Chúng ta sắp tới nơi.

Họ ra khỏi làng, xe lăn bánh một lúc trên cánh đồng. Nhà cửa lại xuất hiện.

- Chúng ta hẵng đỗ xe trên quảng trường nhỏ phía sau nhà thờ. Tiệm cà phê Laphuôccađơ ở phía bên kia đường, trước mặt đài chiến sĩ trận vong. Anh chờ tôi, tôi sẽ quay lại ngay.

Mấy phút sau, nàng trở lại.

- Nhanh lên, họ đang chờ chúng ta.

Họ đi qua đường và bước lên hai bậc tam cấp của tiệm cà phê ở cuối một con đường hẻm. Trong căn phòng tù mù, họ nhận ra những cái bàn gỗ và ghế tựa. Một người đàn bà tuổi khoảng năm mươi, mặc đồ đen, bước về phía họ:

- Các con vào đi, chúc các con gặp may. Ồ! Cậu bé tội nghiệp... cậu ấy làm sao vậy?

- Trong lúc sử dụng chất nổ, cháu bị toác bàn tay.

- Khổ quá! Cháu ngồi xuống đây. Giannô, cho cái gì uống đi con!

Trong cốc thủy tinh dày, rượu vang đỏ và chát để mãi dư vị trên môi.

Hai anh em ruột: Giannô và Macxim hau háu nhìn cô gái xinh đẹp ngồi ở góc bàn nhấm nháp rượu nho của ông bố họ.

Phrăngxoa Tavecniê kể tình hình xảy ra ở Vecđơle.

- Chúng tôi biết tình hình ấy qua một cậu bé ở đấy. Cậu ta làm nghề đưa thư. Tôi nghĩ là cô quen biết những người bị nạn ấy chứ?

Lêa cúi đầu, không sao ngăn được nước mắt.

- Vâng... Tôi biết họ từ lâu... Bác sĩ Blăngsa là người đỡ tôi khi tôi chào đời... Raun và Giăng là những người bạn tốt nhất của tôi trước chiến tranh... Tôi không hiểu...

- Họ bị phản bội. Bác sĩ Blăngsa vừa đi thăm người bệnh thì một chiếc xe hơi đi tới, trong đó có một sĩ quan Đức và ba người mặc thường phục. Một chiếc camiông chở đầy lính đỗ khuất ở bên dưới... tất nhiên ai nấy đều trong cửa im ỉm. Sau đó một chiếc xe hơi thứ hai đến, do một gã trẻ tuổi lái. Hắn bấm chuông nhà ông bác sĩ. Có người ra mở cửa và sau đó không biết chuyện gì đã xảy ra. Người ta nghe hai phát súng nổ.

- Chúng tôi cũng có nghe.

- Tình hình xảy ra sau đó thì cô đã rõ.

- Chúng đưa họ đi đâu? - Lêa hỏi.

Macxim ngoảnh đầu đi, cậu anh là Giannô đáp:

- Đưa đến Buxca, trụ sở Giextapô.

- Cả ba người?

- Phải.

- Nhưng họ đã bị thương kia mà!

- Bọn khốn nạn ấy bất chấp... Người bị thương, chúng để chết trong một xó.

- Không thể làm gì được hay sao?

- Lúc này thì không.

- Ồ!..

- Ecduypêrăngx, cô đừng nản chí. - Macxim bảo - Sẽ có ngày chúng phải trả giá tất cả những cái đó. Trong lúc chờ đợi, chúng tôi sẽ cất giấu, chăm sóc người bị thương của cô và tổ chức đưa qua Bắc Phi.

- Sẽ phải tốn kém nhiều đấy. - Tavecniê lên tiếng -Anh cầm lấy số tiền này.

- Thưa ông. - Người mẹ nói - Chúng tôi không làm công việc này vì tiền đâu.

- Thưa bà LaPhuôccađơ, tôi biết. Việc làm của bà là vô giá, nhưng xe lửa và thầy thuốc thì phải có giá. Ecduypêrăngx, chúng ta không nên ở lại lâu.

- Ông nói phải, cô nên về trước khi giới nghiêm.

Phrăngxoa nghiêng mình trước bà LaPhuôccađơ.

- Thưa bà, bà có cho tôi niềm vinh dự được hôn bà không?

- Tất cả vinh dự, tôi là người được hưởng chứ. - Bà vừa đáp vừa cười và đặt lên má anh ta những cái hôn rất kêu.

- Xin bà chăm sóc anh ấy. - Lêa nói trong lúc ôm hôn bà chủ.

- Cô đừng lo lắng gì hết... cậu ấy sẽ được trông nom chu đáo.

Giannô ra xem tình hình bên ngoài và tiễn chân họ tới tận xe.

***

Ép sát người vào Phrăngxoa, Lêa không sao ngủ được. Cảnh máu me ban chiều luôn luôn ám ảnh nàng. Nàng ân hận đã không nghĩ tới vũ khí. Có người phản bội họ... Kẻ nào biết được hai anh em Lơphevrơ có mặt ở nhà bác sĩ Blăngsa?... Bản thân nàng cũng chỉ biết một tiếng trước khi xảy ra tấn thảm kịch. Môrix Phiô đã nói gì?... "Người ta chờ tôi vì có việc". Nàng tin chắc chính hắn đã hạ sát Mari và bắn Giăng bị thương vào bụng dù chiếc mũ che khuất mặt hắn. Thì ra "cái việc, mà hắn nói tới với vẻ tự đắc là thế đấy". Một kẻ sát nhân - như Ađriêng đã nói - Một kẻ sát nhân đã từng muốn ve vãn em gái nàng... Nhất thiết phải đưa Lôrơ đi khỏi Môngtiac. Lêa đoán biết tình cảm của cô gái: tuy đã được nói cho biết Môrix Phiô là kẻ như thế nào, cô ta vẫn bị hắn mê hoặc. Sau anh chàng rể người Đức, lại đến lượt một tên tay sai Giextapô!... Ba nàng chắc không thể yên lòng dưới mồ. Cuối cùng nàng ngủ thiếp đi.

- Lêa... Lêa..., đừng sợ gì hết... Có anh đây. Vẫn là ác mộng phải không?

- Phải... Chúng vẫn đeo đuổi em trong Ooclêăng rực lửa... Em gọi... nhưng không một ai tới... Bọn muốn giết em mỗi lúc một thêm đông và lần này... có cả Môrix Phiô... Đúng là hắn... có phải không?

- Phải, có lẽ hắn.

- Làm sao chúng có thể giết người một cách lạnh lùng đến thế? Anh không thấy kỳ lạ hay sao?

- Kỳ lạ à?... Không, ở Tây Ban Nha trước đây và bây giờ ở Pháp, anh gặp nhiều kẻ có thể làm như thế.

- Và cả bản thân anh nữa, anh cũng có thể làm?

- Nếu cần.

Nét cau có thoáng hiện trên mặt người yêu không lọt khỏi mắt Lêa.

- Đã, trong trường hợp cần thiết.

- Và cũng với thái độ lạnh lùng ấy?

- Lạnh lùng à?... Không, kiên quyết thì có. Ngay cả em cũng vậy, khi...

- Tình hình có khác chứ!... Lúc nó sắp giết chúng tôi... Tôi không có cách nào khác!

- Tôi đồng ý với cô, nhưng nếu phải làm lại, thì cô lại sẽ làm thôi vì giờ đây cô biết rằng trong một số trường hợp và đối với một số người, giết là chuyện rất dễ thôi.

- Điều anh nói thật khủng khiếp... anh so sánh tôi với kẻ sát nhân kia.

- Cô hãy thừa nhận là nếu hôm nay, cô có thể hạ sát hắn thì cô đã hạ sát.

Lêa suy nghĩ.

- Đúng.

- Và cô tuân theo một ý nghĩ trả thù trong lúc Phiô hành động hết sức lạnh lùng.

- Phi lý?

- Tôi đồng ý với cô. Vào giờ này trong đêm khuya, tôi sẵn sàng nói bất cứ điều gì vì tôi buồn ngủ quá.

- Vui thật nhỉ! Anh chỉ nghĩ tới ngủ.

- Anh sẽ cho em thấy có phải anh chỉ nghĩ đến ngủ không!

***

Đã ba lần Cami dậy cho Saclơ uống nước: Nó bị sốt đã hai hôm nay.

"Cảm lạnh nặng", theo lời chẩn đoán tối hôm trước của bác sĩ Blăngsa. Giờ đây nó nằm ngủ. nàng không ngớt nhìn con, thấy nó thật bé bỏng. Lúc nhỏ, chắc hẳn Lôrăng cũng có cái lối bĩu môi ấy, mái tóc vàng rực ấy, dáng vẻ yếu ớt ấy. Bao giờ chị gặp lại anh? Trong thời kỳ đau ốm, mỗi lúc tỉnh giấc là Cami lại hy vọng nhìn thấy anh ở đầu giường.

Chị đi lui đi tới, cố xua đuổi nỗi kinh hoàng, cố nghĩ tới một điều gì khác... Mai, chị sẽ báo cho Becnađet Busactô biết con trai bà sẽ ra đi. Chị dự đoán những tiếng kêu la, những giọt nước mắt, và chị sợ những cái đó. Chị muốn tránh nỗi đau lòng ấy cho người đàn bà có phần ngờ nghệch. Lêa yêu cầu chị điều đó, với Lêa, Cami không thể chối từ bất cứ điều gì.. "Mình yêu mến chị ấy chẳng khác nào Saclơ", đôi khi chị nghĩ như vậy. Là người phụ nữ hay suy nghĩ chị không hiểu thật rõ vì sao lại có sự gắn bó mãnh liệt ấy. "Mình thích nhìn chị ấy sống, niềm vui thích ấy cũng mãnh liệt hơn bản thân cuộc sống của mình. Mình rất sợ cho chị ấy, sợ hơn cả sợ cho Lôrăng, có lẽ vì đó là một người đàn bà và vì mình dễ thấu hiểu hơn nỗi đau và người ta có thể gây ra cho phụ nữ, nhất là sau những ngày mình bị giam cầm trong tù ngục của bọn Giextapô và trong xà lim ở Hà. Hễ chị ấy không ở Mông tiac, là mình lại sợ gấp bội. Phrăngxoa Tavecniê cũng giống mình, anh ta sợ mất chị ấy!"

Một viên sỏi ném vào cánh cửa sổ chị đang đứng tì trán vào đó làm đứt mạch suy nghĩ của Cami. Chị tắt đèn ngủ để cạnh giường con, quay trở lại cửa sổ, mở hé cửa. Phía dưới... trong sân... bóng một người đàn ông.

- Cami. - Người lạ mặt nói trong hơi thở.

Giọng nói ấy?... Chị choáng váng ngả người ra sau, tim đập như trống trận. Chị dùng hết sức lực, hai tay bíu chặt lấy gờ cửa sổ.

- Cami. - Người lạ mặt nhắc lại.

Không còn gì nghi ngờ gì nữa... đúng là anh ấy? Tất cả mệt mỏi tan biến, chị chạy bổ ra cửa, nhảy xuống các bậc thang, chạy qua phòng ăn tối như bưng, mở cửa lần nữa và đẩy mạnh tấm màn gió. Lôrăng nhào vào vòng tay chị.

***

Lần đầu tiên sau gần ba năm, Lôrăng đờ Acgila và Phrăngxoa Tavecniê lại gặp mặt nhau. Buổi gặp gỡ làm xao động Lêa nhiều hơn, chứ không phải chỉ như nàng hình dung. Bỗng nhiên nàng gặp cả hai người đàn ông vào cùng một lúc, nó chướng thế nào ấy. Với râu tóc dài quá cỡ và quần áo nhàu nát, Lôrăng tựa một gã du đãng bên cạnh Phrăngxoa, quá thanh lịch trong bộ trang phục của hiện may bậc thầy. Giờ đây chính Lôrăng có dáng dấp một kẻ giang hồ. "Thật là hết chỗ nói" nàng nghĩ bụng.

Hai người đàn ông thấp giọng nói chuyện trong một góc buồng trẻ em mà Lêa đã khóa cửa lại. Cami và Lêa cùng nhau quyết định không cho Becnađet và Lôrơ biết Lôrăng có mặt ở Môngtiac.

Thời tiết âm u, lạnh lẽo.

- Cháu Saclơ đâu? - Lêa hỏi.

- Cháu chơi với Lôrơ. - Cami đáp - Giá chị thấy bộ điệu cháu khi bố nó bế nó vào lòng! Lần này thì nó đã nhận ra anh.

Hai người đàn ông trở ra.

- Tavecniê và tôi đã bàn tính với nhau. Tôi hoàn toàn đồng ý với

anh ấy: các cô phải rời khỏi Môngtiac một thời gian và mang cả Lôrơ cùng đi.

- Thế còn Saclơ? - Cami kêu lên.

- Dĩ nhiên cả Saclơ cùng đi.

- Tôi đã đồng ý với các anh, nhưng đi đâu?

- Đi Pari.

- Phải, Pari vẫn là chỗ ít nguy hiểm nhất cho các cô một mặt vì có Phrăngxoadơ, mặt khác vì có Tavecniê: anh ấy có thể tổ chức một thứ canh phòng xung quanh các cô.

- Còn anh, Lôrăng, anh đi đâu?- Lêa hỏi.

- Đêm nay tôi đi. Máy bay sẽ đưa tôi đi Luân Đôn và sau đó sang Bắc Phi.

Cami choáng váng.

- Anh sẽ bị giết mất. - Chị nức nở.

- Ở lại đây anh cũng có nguy cơ bị giết như thế.Thậm chí ra đi, anh còn có nhiều hy vọng sống hơn.

- Vậy... anh đi.

Lêa ngồi giữa đống chăn gối, mày nhíu lại.

- Cô bạn, cô nở một nụ cười nào. - Phrăngxoa thì thầm - Nếu không tôi lại nghĩ là cô vẫn say mê người anh hùng lãng mạn ấy.

- Anh cút đi.

- Cô đừng giận dỗi như thế nữa, người ta sẽ nhận thấy đấy.

- Tôi không cần.

- Đừng làm trò trẻ con nữa, không phải lúc đâu. Cô nghe tôi chứ?... Được. Cô hãy gọi điện cho hai chị em Môngplâynet đi...

- Để yêu cầu các bà ấy nhận các cô trong ít lâu...

- Cả ba chúng tôi! Lại thêm thằng bé nữa?

- Phải. Ngay ngày mai, nếu Giextapô chưa tới bắt hết mọi người thì tất cả chúng ta sẽ đi Boócđô, từ Boócđô, tôi sẽ đáp xe lửa đi Pari.

- Nhưng có lẽ Lôrơ không muốn đi.

- Phải thuyết phục cô ấy. Cô ấy là người chủ yếu phải rời khỏi Môngtiac. Cô ấy không được gặp lại Phiô nữa.

- Tôi hiểu... Tôi sẽ gọi diện.

- Cô báo cho hai bà cô là Cami phải đi khám một chuyên gia vì sức khỏe chị ấy, cô phải đi theo.

- Thế nói thế nào về Lôrơ?

- Cô bảo là cô ấy buồn, và nói như thế không phải là dối trá.

- Ở Pari, chúng ta sẽ gặp nhau chứ?

- Sẽ cố gắng hết sức để gặp nhau, em yêu ạ.

- Tốt, em đi gọi điện. Anh đi theo em chứ?

- Không, anh còn đôi điều phải nói Lô răng trước khi đi Boócđô.

- Anh đi Boócđô ngay bây giờ?

- Phải. Anh sẽ cố gắng hỏi được tin tức về các bạn em và lo vé tàu.

***

Suốt ngày hôm ấy, Lêa phải trông nom Lôrơ. Cô gái ngồi co quắp trong ghế bành ở phòng khách khóc sướt mướt.

- Nhưng vì sao em khóc cơ chứ?

Câu hỏi càng làm cô gái khóc nhiều hơn. Cô vẫn ngồi im lặng.

Phrăngxoa Tavecniê gọi điện báo tin sáng sớm hôm sau mới trở về và bảo mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng ra đi. Được báo trước, bà Ruyt tán thành việc ra đi và thuyết phục Lôrơ.

- Cô đừng lo lắng gì hết. - Bà bảo Lêa - Tôi sẽ trông nom hết mọi việc... Cụ Xiđôni sẽ tới ở đây trong thời gian cụ điều dưỡng. Cô hãy hứa với tôi là sẽ luôn viết thư và cho tôi biết mọi tình hình.

Còn bà Becnađet Busactô lo lắng một lần nữa mất con, thì không nói năng gì hết.

Đến mười giờ, Lôrăng chia tay với Cami và sau khi đặt nụ hôn cuối cùng lên trán đứa con trai đang ngủ, anh ra đi trong đêm khuya, mang theo túi quần áo sạch. Lêa tiễn anh ra tận đường cái qua con đường nhỏ ở phía dưới để tránh không đi qua nhà Phaya. Từ dưới rãnh bên đường bỗng xuất hiện một bóng người chĩa thẳng luồng ánh sáng đèn vào giữa mặt họ.

- Đúng cậu đấy à! - Người đó nói và tắt đèn - Khẩn trương lên, máy bay không chờ đâu.

Ông ta dắt hai chiếc xe đạp từ lùm cây ra.

Lôrăng hôn lên vầng trán Lêa.

- Em giữ gìn kỹ lưỡng sức khỏe cho em và cho cả mọi người. - Anh vừa nói vừa gỡ cánh tay không muốn buông của Lêa.

http://tieulun.hopto.org

Chương 13

Trong thư, bà Ruyt báo cho Lêa biết tin bác sĩ Blăngsa tự sát. Cũng như ông bà Đơbray, ông không ngần ngại tự kết liễu cuộc sống để khỏi khai báo. Giăng và Raun Lơphevrơ bị giam trong thành phố, bị tra tấn.

Ngồi trong xe đi Boócđô, Phrăngxoa Tavecniê kể cho Lêa nghe những điều anh ta biết về số phận bác sĩ Blăngsa và hai anh em Lơphevrơ. Họ bị đưa về số nhà 197 trên đường Mêđôc và bị thẩm vấn ngày càng tàn nhẫn, kể cả đối với Giăng dù anh mang vết thương ở ngực. Vì không chịu khai báo, họ bị ném vào hầm

tối và bị đánh đập tàn nhẫn. Bọn đao phủ phải ngừng tay vì sợ họ chết. Chúng cho phép bác sĩ Blăngsa chăm sóc Giăng. Ông lấy ra được viên đạn và hình như nó chưa gây ra những tổn thất nghiêm trọng. Trong đêm ông tự tử bằng một viên Cianuya và mấy hôm sau Tavecniê mới biết tin.

Không bao giờ Lôrơ còn nhắc tới Môrix Phiô nữa.

***

Về đến nhà trên đường phố Đại Học, Lêa bỏ cuốn sách vừa mua lên cái kệ ở cửa, bên cạnh chiếc mũ. Hai bà cô đang tiếp khách.

- Cháu đã về! ông Tavecniê chờ cháu đến cả tiếng đồng hồ.

Nàng kìm mình lại để khỏi chạy ào tới sà vào vòng tay người yêu.

- Chào ông, tôi tưởng ông chết rồi.

- Lêa!

- Cụ cứ mặc cô ấy, cô ấy đùa đấy mà. Đùa như thế, cô ấy càng thêm xinh đẹp.

- Thưa ông Tavecniê, ông thật rộng lượng với con bé này.

- Bà Lida, cháu đâu còn bé bỏng nữa và cháu... cóc cần lòng độ lượng của ông Tavecniê.

- Tính nết đến là kỳ! Không khí Pari không thích hợp với cô hả?

- Không, tôi chán lắm.

- Tôi rất lo điều đó. Tôi xin đưa cô đi một vòng về vùng quê.

- Vào giờ này, gần năm giờ rồi!

http://tieulun.hopto.org

- Không xa đâu... đi hết mười lăm phút thôi.

- Anh gọi thế là vùng quê à?... Chỉ cách đây có mười lăm phút!

- Cô sẽ thấy, đấy là một chốn hoang dã và diệu kỳ rất ít người biết tới.

Xe lăn bánh trên những con đường vắng vẻ ngoại ô. Đàn ông đánh cầu, đàn bà ngồi đan trên ngưỡng cửa, trẻ nhỏ đuổi nhau kêu í ới. Không khí bốc mùi bồ hóng, mùi xúp và mùi cỏ khô. Từ ô cửa của các quán rượu vẳng ra tiếng cười nói. Liền theo sau là một điệu hát giọng nam. Quần áo phơi trong các thửa vườn, chó nằm ngủ giữa đường: chiến tranh làm chúng không còn biết đến xe cộ nữa. Đến phút cuối cùng, chúng mới nhổm dậy, ánh mắt có vẻ khinh khỉnh. Buổi chiều, không còn gì hoạt động nữa, ai nấy mơ màng ngồi ngắm bầu trời. Dần dà, lều trại nhường chỗ cho các ngôi nhà xây, tiệm cà phê mỗi lúc một nhiều hơn. Âm nhạc vẳng ra từ các máy thu thanh qua bức tường khác. Những chàng trai đạp xe đạp qua trước mặt họ. Giờ đây, cái yên tĩnh hầu như thôn dã không còn nữa khi họ về gần tới thành phố. Đến cửa ô Ooclêăng, những tấm panô trắng to tướng trên viết chữ gôtich màu đen gợi lên một cách tàn bạo sự có mặt của quân Đức.

- Em muốn chúng ta đi ăn tối ở đâu? – Phrăngxoa dịu dàng hỏi.

Anh ta đón nhận ánh mắt bàng hoàng của Lêa như một cái tát. Anh ta dừng xe lại bên hè phố và ôm nàng vào lòng.

- Em yêu, anh biết em nghĩ tới điều gì rồi. Em hãy tạm quên tất cả cái đó đi. Nỗi lo sợ cũng như nước mắt của em không thể làm sống lại người chết... Em hãy xua khỏi đầu óc những ý nghĩ phục thù, cơ hội chưa tới đâu... Cô bạn bé bỏng, em cứ khóc đi... anh thích những giọt nước mắt của em hơn là nỗi đau âm thầm mà anh không biết làm thế nào để làm dịu bớt đi cả. Em không biết anh sẵn sàng làm gì để cho em được vui tươi và vô tư lự... để cuối cùng em có hạnh phúc. Lêa, em mạnh, em dũng cảm, em đừng chịu bó tay. Em hãy chiến đấu, em đủ sức chống chọi tất cả cái đó.

Lêa thả mình theo giọng nói sôi nổi, đầy sức thuyết phục ấy. Cũng chẳng sao nếu anh ta nhầm, nếu nàng không mạnh và cũng

chẳng dũng cảm, mà chỉ là một cô gái yếu đuối rơi vào một cảnh biến động, bị cuốn xa những giấc mơ của mình và mặt đối mặt với một thế giới mà mình không hiểu và trong đó những bản năng hết sức dữ dội được giải thoát để quét sạch mọi sự yếu kém. Từ sau vụ ném bom Ooclêăng, Lêa hiểu sức sống trong người mình và nàng biết mình sẽ còn giết nếu cần. Nhưng giờ đây, ngồi khóc trong vòng tay người đàn ông này, nàng chỉ muốn là cô gái bé bỏng được vỗ về.

- Em đã nghe dễ chịu hơn chưa?... Khăn đây, em hỉ mũi đi.

Lêa khẽ hỉ mũi.

- Làm sao mà với đôi mắt đỏ ngầu và cái bộ điệu như bị ai đánh, em lại càng xinh càng đẹp thế?

Nàng hé nở một nụ cười và thở dài sườn sượt.

- Em đói.

Phrăngxoa Tavecniê bật cười.

- Chừng nào em còn biết đói thì anh chưa lo. Chúng ta phải nhanh lên nếu muốn về nhà trước giờ giới nghiêm. Em có muốn chúng ta đi ăn tối ở tiệm nhảy của người bạn anh ở đường Xanh-giăc không?

- Ồ! Có... Em yêu Mactơ cũng như các món ăn của bà ấy.

Ở đường Xanh-Giăc, tiệm ăn đông nghịt người, nhưng phòng ngủ dùng làm buồng ăn cho bè bạn thì vẫn rảnh. Vừa trông thấy hai người, Mactơ và cô con dâu kêu lên mừng rỡ.

- Ông Phrăngxoa, cô Lêa được gặp lại ông và cô, vui vẻ quá.

- Bà có tin tức gì của cậu ấy không?

Mactơ nhìn quanh như thể sợ có kẻ nấp sau những chiếc xương sáng loáng treo trên tường, và thầm thì:

- Nó ở trong khu du kích Đoocđônhơ. Hình như vất vả lắm, nhưng còn hơn là phải lao động ở Đức.

Như thường lệ, tuy bị hạn chế về tiếp tế, bữa ăn vẫn rất tuyệt.

- Họ gửi món thịt hộp đến cho tôi theo kiểu nhỏ giọt.

Uống hơi quá chén, Lêa vừa cười vừa hình dung những cái đùi ngỗng, những cái cánh vịt "chảy" từng cái một từ một chiếc ống đếm giọt. Để nghe tiếng cười của nàng, Tavecniê sẵn sàng làm những trò hề lố bịch nhất, tìm ra những trò chơi khôi hài nhất. Trước mặt nàng, anh ta cảm thấy mình trở thành một thằng nhóc nghịch ngợm và bắt đầu kể những câu chuyện tào lao được lan truyền gần đây nhất, những lời hài hước mà người ta cho là của Xasa Ghitry , bậc thầy của lối châm biếm Pháp mà quân chiếm đóng rất ưa thích. Và Lêa cười, cười rũ rượi...

- Lòng vô tư của tuổi trẻ, quý thật - Mactơ Ăngđriơ nhận xét khi đưa món tráng miệng vào.

Ôm ngang người nhau, họ là những người từ giã cuối cùng tiệm ăn bí mật. Đường phố Xanh Giắc hoang vắng tối om. Một thoáng thơm hoa hồng từ điện Lucxămbua... Lêa ngả đầu ra sau và lim dim mắt để tận hưởng mùi hoa. Cử chỉ của nàng buông thả khiến bàn tay Tavecniê luồng xuống áo lót, xuống váy nàng. Nàng để yên, thái độ tin cậy, hai mắt nhắm lại.

Chương 14

Mối thiện cảm gắn bó Phrăngxoa Tavecniê và Cami đờ Acgila biến thành một thứ đồng mưu mà Lêa khó chịu nổi. Không phải nàng ghen với Cami vì thấy chị rất ít hấp dẫn nên không thể là một tình địch, nhưng nàng không chịu được cái cảnh bị tách ra khỏi một vài buổi chuyện trò của hai người hễ thấy bóng nàng là họ ngừng câu chuyện. Những cái trò giấu giấu giếm giếm ấy là thế nào? Lêa tưởng tìm thấy lời giải đáp hôm bế bé Saclơ ra khỏi chiếc xe đẩy sau khi đi dạo về, nàng thấy nó nắm chặt trong tay một mẩu giấy, Lêa nhẹ nhàng cầm lấy và mở ra: một mẩu báo Giải phóng, tờ báo bí mật của phái Đờ Gôn. Sao mẩu báo này lại ở trong tay thằng nhỏ?

Muốn đứng xuống, bé Saclơ giãy giụa trên tay nàng. Nàng định bỏ nó xuống thì hình như nghe có tiếng gì kỳ lạ trong quần nó. Nhanh chóng, nàng cởi khuy chiếc quần liền áo của thằng bé...

Vội vã nàng nhặt hết mấy tờ báo và chộp lấy cánh tay Saclơ, lôi nó vào trong phòng. Thở hổn hển như vừa chạy đâu về, Lêa ngồi phịch xuống giương; thằng bé leo lên cạnh và vuốt ve mái tóc nàng.

- Mẹ cháu điên, hoàn toàn điên rồi! Nếu cô Phrăngxoadơ vớ được tờ báo này! Cháu biết không!... Mọi người, và cả cháu nữa, sẽ sớm bị lưu đày thôi. – Nàng vừa nói vừa ôm hôn nó.

- A! Saclơ ở đây với chị. - Cami bước vào và lên tiếng - Vui quá nhỉ, hai cô cháu đùa nghịch với nhau đấy hả?

- Quả là đùa nghịch!... Cô đóng cửa lại. Sao cô dám để cho cháu

dính dáng vào những cái này!

- Tôi không hiểu, chị muốn nói cái gì?

- Cô không hiểu à? Cô cho rằng dùng những thứ ngày làm tã lót cho một thằng bé là chuyện bình thường hay sao? - Nàng vừa nói vừa huơ cuộn báo lên.

- Sao chị tìm thấy thế? Một chỗ cất giấu thật kín, có phải không nào?

- Táo tợn thật. Không bao giờ Lêa có thể nghĩ Cami lại táo tợn như vậy.

- Chỗ cất giấu thật kín?... Nhưng cô có thể giết chết nó.

Người mẹ xanh mặt.

- Nhưng... nó có can dự gì vào.

- Chắc chắn thế à? Và sao nữa!

Bỗng Cami hoảng sợ. Đến lượt chị ngồi lên giường và ôm chặt con vào lòng.

- Dẫu sao thì cô cũng cho tôi biết chứ. Thì ra phu nhân muốn chơi trò anh hùng riêng rẽ. Cô có nghĩ Lôrăng sẽ lo sợ ra sao khi biết cô phân phát báo chí bí mật không?

- Anh ấy biết.

- Sao! Anh ấy biết à?

- Chính qua anh mà tôi tiếp xúc với mạng lưới.

Lêa nhìn chị, không tin.

- Tôi không tin lời cô.

- Thế nhưng đó là sự thật. Anh ấy cần một người chắc chắn. Và rất tự nhiên anh ấy nghĩ tới tôi.

- Ngốc thật, cô, cô có con nhỏ. Nhẽ ra anh ấy phải bảo tôi.

- Có lẽ anh ấy nghĩ chị đã có đủ việc để làm về phần chị rồi.

- Từ khi tới đây, tôi không có chút liên lạc nào với những người phía đó cả và tôi thấy như thế rất thoải mái. Tôi không muốn bị bắt như Raun và Giăng, hoặc phải chết như bác sĩ Blăngsa hay phải ra trước một phân đội hành quyết. Tôi van cô, cô đừng mang báo chí bí mật về đây. Trong căn buồng này có rất nhiều người qua lại.

- Chỉ có hôm nay thôi. Thông thường, tôi trao tay ngay.

- Sao hôm nay cô không làm thế!

- Người liên lạc không đến chỗ hẹn. Tôi không dám cho báo vào giỏ.

- Thế còn Phrăngxoa...

- Sao, Phrăngxoa...

Cami nói dối không khéo. Câu trả lời của chị rõ ràng không thật, nhưng Lêa giả vờ như tin lời chị. Nàng sẽ ăn tối với Tavecniê và đinh ninh sẽ tìm cho ra sự thật. Giờ đây điều quan trọng nhất là chiếc áo dài nàng sẽ bận tối nay.

***

Nàng say sưa đến cuồng nhiệt, Lêa muốn vui chơi, chứ không còn muốn nghĩ tới bạn bè đã chết hay mất tích, tới những người đang chiến đấu hay những kẻ hợp tác với quân chiếm đóng. Không một sự kiện đặc biệt nào ảnh hưởng tới quyết định của nàng, mà chỉ là một sự mệt mỏi, một ham muốn sống, ham muốn nhởn nhơ.
Phrăngxoa có phần ngạc nhiên về sự đổi thay ấy, và trong thâm

tâm anh ta thấy nhẹ nhõm. Từ khỉ biết nàng, anh ta luôn luôn phấp phỏng. Khi thấy nàng dính líu sâu vào phong trào kháng chiến của tỉnh, và trước tình hình trang trại Môngtiac bị theo dõi, trước thái độ của Machiax, cuộc viếng thăm của Raphaen Man và việc bắt bớ bạn bè nàng, anh ta lo sợ. Chính vì thế anh ta giục giã họ đi Pari. Sau đó anh ta miễn cưỡng phải đi xa cả một tháng. Giờ đây, trở về và ở lại nhiều ngày, anh ta có thể chăm sóc nàng. Tavecniê hết sức sung sướng nhìn nàng hưởng thụ cuộc sống. Từ sau buổi gặp gỡ đầu tiên, tính cách của nàng được khẳng định, nhan sắc nàng được củng cố. "Cô ta thuộc loại đàn bà người ta phải trốn tránh ngay lập tức nếu sợ những sự rắc rối". Anh ta nghĩ bụng. Phrăngxoa tưởng như mình không sợ những sự rắc rối ấy vì chính anh ta là người gây ra.

Ngay như hôm nay, rốt cuộc anh ta đồng ý đưa nàng đến ăn tối ở tiệm Macxim sau khi đã khước từ, với một lý lẽ duy nhất:

- Món ăn không ngon và tiệm chật ních người Đức.

- Chẳng sao. - Nàng đáp - Em muốn đến một nơi người ta có vẻ vui chơi.
Không làm sao thay đổi được ý kiến của nàng. Đấy là lý do vì sao Lêa không còn quan tâm đến mấy tờ báo bí mật của Cami nữa và soạn sửa đi ăn tối. Nhờ Lôrơ, nàng đã mua được một chiếc áo dài tuyệt vời bằng Muxơlin màu huyết dụ. Nàng khoác một tấm khăn choàng dài màu đen và đi dép vũ hội.

- Chị lộng lẫy quá! - Cami kêu lên trong khi giúp nàng trang phục
- Đám đàn ông rồi chỉ chăm chăm chú chú đến chị thôi.

Lêa cầm lấy một tờ báo bí mật.

- Để làm gì thế - Cami hỏi.

- Để đùa vui. Cho tờ Giải phóng vào giữa đống báo Buổi sáng, Pari-chiều, Sự nghiệp, Pháo hoa, Cầy hương và Thời mới. Tôi muốn nhìn xem bộ mặt các vị ấy khi họ bắt gặp tất cả cái đó.

Cami mỉm cười.

- Chị điên mất rồi?

- Tôi xin cô, cần làm cho chúng cảm thấy bị uy hiếp ngay ở nơi chốn chúng tin là an toàn nhất. Và tiệm Macxim là một trong những nơi chốn ấy.

- Tôi không hiểu nổi chị. Tôi tưởng chị không muốn nghe nói về bất cứ cái gì nữa hết kia mà.

- Thế thì sao? Tôi có thể thay đổi ý kiến chứ...

Lêa vừa cho tờ báo vào chiếc ví nhỏ bằng da hoẵng màu đen thì Tavecniê bước tới, ăn bận rất lịch sự và có vẻ lo lắng.

- Cô thật sự thiết tha tới ăn tối ở tiệm Macxim à?

- Thiết tha hơn bất cứ việc gì khác.

- Vậy thì chúng ta đi. - Anh ta đáp trong tiếng thở dài.

- Sao anh lại có bộ mặt đưa ma như vậy? Chúng ta đâu có đi tới chỗ chết kia chứ?
Anh ta nhìn nàng, vẻ ngạc nhiên, thích thú một cách mơ hồ.

- Cái chết nằm ở đây cũng như ở nơi khác nhưng để chết thì không có chỗ nào xấu xa hơn ở đây.

- Anh vẫn chứng nào tật ấy.

- Tôi đâu có tìm cách tỏ ra khác thường... cô có tấm áo dài đẹp quá. Không nên để cho nó vấy máu.

- Phrăngxoa, anh đừng nói nữa, anh làm mất niềm vui của chị ấy đấy.

- Cami, cô mặc anh ấy, muốn làm mất niềm vui của tôi thì không phải chỉ cần tâm trạng âu sầu của anh ấy đâu.

- Tạm biệt! Chị đừng băn khoăn. Tôi tin chúng tôi sẽ sống một

buổi tối tuyệt diệu. Chúc chị ngủ ngon, chị Cami. Chị hôn giùm bé Saclơ cho tôi.

***

Lêa có cảm giác bị cầm tù trong cái thành phố ngột ngạt về mùa hè này. Phrăngxoa Tavecniê một lần nữa phải xa Pari. Càng ngày càng ít chịu đựng nổi sự vắng mặt của anh ta.

Mỗi tuần hai, ba lần, hoặc một mình hoặc cùng với Cami, nàng mang truyền đơn, báo chí bí mật hay giấy tờ giả đến các địa chỉ mà hiếm khi lần sau trùng với địa chỉ lần trước. Để tránh mọi nguy cơ bị theo dõi nàng tỏ ra thật xuất sắc trong việc lẫn vào đám đông ở một cửa hiệu lớn trên một chuyến tàu điện ngầm, vận dụng phương tiện này, ngồi ở toa đầu hay toa cuối sao cho có thể nhìn suốt dòng người xem có bị theo dõi không, và trong trường hợp nghi ngờ thì nhảy xuống tàu vào phút cuối cùng. Tuy vậy nàng vẫn thích dùng xe đạp hơn, mặc dù có nguy cơ bị những chàng trai muốn tán tỉnh quấy nhiễu.

Một hôm, ở ga Ôpêra, nàng bị một chàng trai xô đẩy ngay sau đó cửa tàu đóng lại. Phía ngoài cửa kính, hai gã đàn ông chạy theo, giơ nắm đấm lên dứ dứ. Tàu chạy nhanh, hành khách không nhìn thấy chúng đâu nữa. Trong toa tàu, ai nấy đều làm như thể không hề có gì xảy ra. Lêa nhìn chàng trai và vận dụng hết tất cả nghị lực để khỏi kêu thét lên. Đứng sát người nàng, xám mét, hổn hển, sợ hãi, và nồng nặc mồ hôi, Pierô, người anh họ Pierô của nàng, run lẩy bẩy. Tàu đã chạy chậm lại và sắp vào ga Sôtxê-Đăngtanh. Phải xuống tàu ở đây. Khi tàu dừng bánh, nàng cầm lấy tay người anh họ và kéo đi. Kinh ngạc, chàng trai cưỡng lại nhưng rồi nhận ra cô em.

- Em đấy à?

- Anh đừng chạy, khoác cánh tay em đây, chúng ta cùng đến khu triển lãm Laphayet. Bọn chúng đuổi theo anh từ bao lâu rồi?

- Anh cũng không biết nữa. Chúng định bắt anh từ chỗ nhà giam Satơlê kia.

- Thế là anh đã hai lần thoát khỏi tay chúng. Đối với một người

không am hiểu tàu điện, thì thế là không xoàng đâu. Anh ở Pari từ bao lâu?

- Từ tối qua, anh tìm cách đến chỗ hai bà cô em.

- Thế mà em cứ nghĩ anh đang ở trong một trường giáo lý.

- Anh ở đấy nhưng đã bỏ trốn. Anh không muốn chiến tranh chấm dứt mà không làm gì cả...

- Cẩn thận, anh nói bé chứ! Chắc bác sẽ giận điên lên thôi.

- Anh cóc cần. Bố anh và ông anh trai anh làm anh chán ngấy. Họ cúc cung tận tụy với lão già Pêtanh và cam chịu sống dưới gót giày bọn Đức xâm lược.

- Anh định làm gì?

- Anh cũng không biết nữa. Vì trường giáo lý ở gần Pari nên anh nghĩ tới em. Những lời bóng gió của bố anh cho anh biết em có quan hệ với phe kháng chiến...

- Anh nói quá đấy. Về việc này, anh nên gặp bác Ađriêng thì hơn.

- Anh cũng đã nghĩ tới việc đó, nhưng không ai biết hoặc không muốn nói cho anh biết bác ở đâu.

- Phải làm gì bây giờ nhỉ?... Em nảy ra một ý thế này.

Hai người bước ra khỏi khu triển lãm Laphayet và đi về phía ga tàu điện Havrơ Cômactanh. Trời nóng như thiêu như đốt, họ nhẹ nhõm trong lòng khi bước tới khải hoàn môn và đi bộ dọc vườn hoa Elidê.

- May sao anh ăn mặc đứng đắn.

- Bố anh có chủ ý may quần áo mới cho anh đấy.

- Một cơ hội tốt. Anh có thể là người đáng mặt trong số bè bạn

của Lôrơ.

Trong buổi chiều hè đẹp trời này, dân Pari và đội quân chiếm đóng dạo chơi ngoài mái hiên các tiệm cà phê, làm như thể không biết đến nhau. Pierô và Lêa bước vào tiệm Pam Pam. Ở tầng trệt tiệm nhảy, hai chục trai gái, ánh mắt mơ màng, lấy tay hay dùng chân đánh nhịp, vây quanh người chơi dương cầm. Hai người kiên nhẫn chờ bản nhạc kết thúc. Lêa bước tới nhóm nam nữ thanh niên.

- Cô ở đây à! Vui quá nhỉ. - Một chàng trai vừa hết tuổi thiếu niên lên tiếng và ôm hôn nàng.

- Chào Rôgiê. Khỏe chứ? Cậu có thấy Lôrơ không?

- Chị cần gì? - Một tiếng nói cất lên từ chỗ tranh tối tranh sáng đặt chiếc ghế dài mà bọn trai gái gọi là cái "góc của những người yêu".

Lôrơ đứng bật dậy, son phấn lòe loẹt.

- Em lau bớt son môi đi. - Lêa bảo và đưa mùi soa cho cô ta.

- Cảm ơn chị.

- Em xem ai đi với chị đây.

- Pierô! - Cô gái kêu lên và chạy bổ tới ông anh họ.

Chàng trai nhìn cô với vẻ mặt sững sờ tới mức tất cả đám thanh niên đều vui nhộn lên.

- Lôrơ đấy à...

- Đúng em đây.

- Anh khó nhận được ra em. - Pierô vừa bảo vừa ôm hôn cô.

Lêa kéo riêng em gái ra và giảng giải tình hình.

- Bác Luych chắc hẳn phải nổi trận lôi đình. – Cô gái vừa đáp vừa cười.

- Em đã hiểu rõ em phải làm gì: tất cả bọn em, vào khoảng tám giờ, phải tới đường phố Đại Học ca hát, vui đùa như thường ngày. Nếu chúng có theo dõi ngôi nhà thì cũng không chú ý tới bọn em. Bây giờ chị phải về báo trước cho bà Anbectin và xem xem mọi việc có yên ổn không. Nếu tình hình không ổn, chị sẽ mở rộng cửa sổ phòng khách và bọn em sẽ: quay gót 1800.

- Và em thì sẽ đến nhà Rôgiê. Em hiểu rồi.

Mọi việc xảy ra êm thấm. Pierô kiếm được giấy tờ giả mạo mang tên Philip Đôriơ, sinh viên, sinh quán ở Libuôcnơ. Anh phải tới Poachiê, ở đó, một mạng lưới trong vùng sẽ chịu trách nhiệm về anh. Nơi hẹn là trước cổng nhà thờ Đức Bà, ngày phiên chợ và khẩu lệnh là: "Anh có biết nhà thờ Xanhtơ Rađơgêngđơ không?". Và câu trả lời phải là: "Không, nhưng tôi biết Xanh Hilarơ".

***

Đây là lần thứ tư trong một tuần lễ, Pari bị đánh thức dậy vì còi báo động và dân chúng phải xuống hầm trú ẩn hay đường tàu điện ngầm. Chán nản, Lêa không chịu rời khỏi phòng ngủ, mặc dù báo và đài nhắc đi nhắc lại những lời cảnh giác. Hằng ngày, hàng chục người bị chết vì không chịu xuống hầm.

Thời tiết rất nặng nề, cơn giông có cơ đổ xuống suốt cả ngày đã tránh được. Lêa ngồi trước cửa sổ, ánh mắt hững hờ nhìn theo những tia sáng chọc thủng bầu trời đi lùng những chiếc máy bay mà người ta nghe tiếng ì ầm. Bỗng nàng căm giận những ngôi nhà cao tầng che khuất bầu trời, không phải vì chúng không cho nàng thấy một cảnh tượng nào đó có khả năng xảy ra, mà chính vì chúng giới hạn không gian của nàng tựa những bức tường nhà tù.

"Mình đến chết ngạt". - Nàng thì thầm.

Và thế là hiện ra trước mắt nàng những không gian rộng lớn bao quanh Môngtiac, mặt biển ở phía bên kia đường chân trời, bầu

không khí ban đêm vừa tĩnh mịch vừa sống động, mùi đất nồng nàn bị đất cháy và sau vài hạt mưa, đất phả ra từng làn hương thơm. Lêa khoái trá lim dim mắt.

Ba ngày sau, nàng đáp tàu đi Boócđô. Và sau đấy một tuần đến lượt hai mẹ con Cami.

Chương 15

Trời rất oi bức. Hàng ngày, cứ chiều tà là Cami và Lêa đội mũ rơm rộng vành đạp xe xuống tắm ở sông Garon đối diện Lănggông. Saclơ cùng đi theo và cảm thấy hoàn toàn an toàn trong chiếc ghế mây, phía sau "bác" Lêa. Còn Cami thì mang theo giỏ đựng bữa ăn chiều, chai nước chanh thật mát, khăn mặt và sách.
Đều là tay bơi lội giỏi, hai thiếu phụ thích bơi nhanh và thi xem ai bơi tới trước bờ bên kia. Thỉnh thoảng họ bày ra những trò phức tạp hơn: lặn nhặt một viên đá cuội ở dưới nước thật lâu hoặc bơi quành qua các trụ cầu ở chỗ xoáy nước nguy hiểm. Bơi nhanh thì bao giờ Lêa cũng thắng; còn lặn thì lại là Cami. Saclơ

bơi như một chú cún con. Mỗi ngày phải vất vả lắm mới rứt được nó ra khỏi trò bơi lội ấy.
Tắm xong, họ nằm dài dưới ánh mặt trời, tràn ngập hạnh phúc, thỉnh thoảng mới nói một đôi lời. Chỉ có những tiếng kêu dai dẳng của thằng bé mới thức tỉnh họ ra khỏi cơn mộng mơ. Tất cả đều tĩnh mịch, trừ tiếng chiếp chiếp của đàn hải âu, tiếng kêu của chim nhạn, tiếng cười của trẻ nhỏ thỉnh thoảng bị át đi trong tiếng xình xịch của đoàn tàu hỏa chạy trên một cây cầu gần đấy.

Tuy không ai bảo ai, từ lúc ra về, họ đều không nhắc nhở tới cuộc kháng chiến, tới việc ra đi của Pierô. Những ngày nắng đẹp trên bờ sông này như một thứ ngoại lệ mà cả Lêa lẫn Cami đều muốn kéo dài. Tín tức về Lôrăng, sau khi anh được gặp đại tá Lơclec và hiện đang tập luyện gian khổ ở Xabrata , đều tốt lành. Phrăngxoa báo tin sẽ tới mấy hôm trong tháng Chín. Luyxiêng, sau khi đến Thụy Sĩ không cho biết gì hết về vết thương kinh khủng của mình. Ađriêng qua lại giữa Tuludơ và Boócđô, ở đâu cần thì ông tới giúp đỡ. Giăng và Raun Lơphevrơ vẫn bị giam ở Hà, nhưng mười lăm ngày một lần, bà mẹ được phép đến thăm, tinh thần họ rất căng thẳng. Lêa và Cami chưa gặp lại Machiax; theo lời bố mẹ hắn thì hắn đã trở thành một "vị oách ra trò". Lêa rất sợ gặp lại hắn. Còn bà Ruyt, cụ Xiđôni và cả Becnađet thì lao động ra trò trong lúc họ vắng mặt, làm cho lão Phaya đau đầu; lão vẫn không rời bỏ ham muốn chiếm đoạt Môngtìac. Bà Ruyt bảo lão nếu còn nói tới việc đó thì bà sẽ tống khứ lão ra cửa. Mùa nho có dấu hiệu bội thu và chẳng bao lâu nữa chiến tranh sẽ kết thúc.

Tay chống cằm, Lêa bất giác theo dõi một tay bơi vừa lặn từ bên bờ Lăngggông. Hắn bơi sải nhanh và nhẹ nhàng.

Hắn cặp bờ và đến ngồi trên thảm cỏ, không xa Lêa và Cami. Hắn ngồi im một lát, hơi hổn hển rồi chậm rãi quay mình lại.

Bầu trời bỗng tối sập và Lêa ớn lạnh.

- Xin chào. - Môrix Phiô lên tiếng.

Cami giật nảy mình. Nàng lo lắng ngẩng đầu lên.

- Xin chào. - Cả hai thiếu phụ lạnh lùng cất tiếng chào lại.

- Mùa hè đẹp quá, phải không? Hai chị thường tới đây à? Tôi thì là lần đầu tiên trong năm... Tôi có biết bao công việc ở Boócđô, hai chị không tưởng tượng nổi đâu. Hai chị trở về nhà từ lúc nào thế? Tôi đến Môngtiac hai lần, nhưng không gặp một ai cả. Các cánh chim đã bay hết.

- Chúng tôi đến Pari, ở nhà các bà cô.

- Tôi biết. - Hắn lạnh lùng nói.

Cami quay đầu đi.

- Lôrơ không cùng trở về với hai chị à? - Hắn hỏi thêm, giọng trở lại dịu dàng.
- Nó thích ở lại Pari. Pari vui hơn đối với nó. – Lêa đáp - Lôrơ chưa bao giờ yêu mến nông thôn và không thích thú gì ở Môngtiac.

- Tôi hiểu cô ấy. Nhẽ ra cô ấy có thể đi Boócđô, đến ở nhà ông bác, luật sư Đenmax. Một con người xuất sắc, nhiều bạn bè, nhiều quan hệ...

- Nhưng bác ấy rất chặt chẽ và nghiêm khắc về ứng xử chắc hẳn không thể để cho nó được tự do như ở Pari.

- Lêa, chị biết là tập quán ít lâu nay đã thay đổi nhiều, ngay cả ở Boócđô. Giờ đây Boócđô đã là một thành phố ăn chơi... Chị nên tới đó dạo một vòng, chị có thể củng cố tinh thần cho ông bạn Raphaen Man của chị đấy...

- Ông ta vẫn ở đấy à?... Vì sao ông ta lại mất tinh thần?

- Ồ? Chị biết hắn ta chứ!... Hắn đâm yêu mê mệt một thằng bé mất dạy; nó phản bội, đánh đập hắn và cuỗm hết tiền bạc. Thế là hắn đã làm những việc dại dột...

- Việc gì?

- Hắn sa đà vào những việc buôn bán mờ ám và bị cảnh sát bắt.

Nhờ các mối quan hệ, chúng tôi đã cứu thoát hắn, nhưng bọn mật thám vẫn theo dõi. Tình hình không đến nỗi nghiêm trọng lắm nếu hắn không tìm cách lừa gạt chúng tôi.

Lêa không thể kìm một nụ cười. Thằng cha Raphaen khả ố?

- Chị cười vì việc đó à? Chẳng có gì đáng cười cả. Tôi thì tôi cóc cần, ở vào địa vị hắn, tôi cũng làm như hắn, tôi cũng thử vận may, như thế cho bõ công, nhưng bọn bạn bè tôi không đồng tình. Họ muốn hạ sát hắn... Tôi khó thuyết phục được họ là hắn có thể có ích bằng cách giúp chúng tôi một số việc để được cứu mạng.

- Nhưng thật là nhơ nhớp! - Cami kêu toáng lên.

- Bà muốn gì, thưa bà, chiến tranh mà! Man biết vai trò của một số người trong phong trào kháng chiến, sự giúp đỡ của họ đối với bọn khủng bố và bọn Do Thái. Trong vụ Terip, hắn đã rất hữu ích đối với chúng tôi.

- Vụ Terip?...

- Thế bà không biết sao?... Trong vùng này này, ai ai cũng đều bàn tán. Giextapô đã vét một mẻ lưới ra trò ở La Rêôn. Trước hết, đại úy Gôsê bị bắt ở ga khi mang theo một điện đài trong va li, và mấy hôm sau, ngày 19 tháng Tám, đến lượt Ôđoa... Bà không hiểu gì cả hay sao?

- Không?

- Đó là mật danh của một gã thợ mộc ở La Rêôn...

Lêa cắm sâu móng tay xuống mặt đất để khỏi bật tiếng kêu. Nàng gắng hỏi:

- Giữa Raphaen Man và người thợ mộc ở La Rêôn có quan hệ gì với nhau? Ông bạn chúng tôi đâu có chú ý tới lao động chân tay!

- Không, nhưng hắn quan tâm tới bọn Tam điểm.

- Tôi không rõ.

- Một sĩ quan Đức phụ trách theo dõi các Giáo sĩ và hội viên Tam điểm nảy ra sáng kiến dùng hắn khi biết trước kia, hắn ở trong một chi hội ở Pari. Hắn bị khai trừ trước chiến tranh vì tham ô, nhưng vẫn giữ quan hệ với một vài tu sĩ. Do đó hắn có quan hệ với chi bộ Tam điểm ở La Rêôn, và biết được hoạt động của gã thợ mộc Giăc Terip.

- Raphaen tố giác anh ta?...

- Hắn không phải làm việc đó vì có những người khác đã làm trước đó.

- Những người khác đã bị bắt?

- Phải, nhưng tôi không nhớ tên. Nếu chị quan tâm thì tôi có thể hỏi cho rõ.

- Tôi hỏi thế thôi.

- Họ đã bị bắn? - Cami hỏi.

- Không, họ có thể cung cấp vô số tin tức về mạng lưới có nhiệm vụ tổ chức việc nhảy dù, về kho tàng vũ khí về giấy tờ giả mạo, về việc tập trung các luồng tin, về việc tổ chức ăn ở của bọn Do Thái và bọn chống lại trại tập trung lao động ở Đức.

- Hiện họ ở đâu?

- Ở nhà giam Xanh Misen tại Tuludơ.

Những vụ bắt bớ ấy xảy ra trước đây hai ngày và giờ đây họ mới biết từ cửa miệng tên khốn kiếp này. Cả hai thiếu phụ cùng quay mặt đi để giấu sự kinh tởm.
Chuông nhà thờ Lănggông điểm bảy giờ.

- Mẹ kiếp! Tôi sẽ lỡ việc mất... Tạm biệt... tôi sẽ ghé thăm hai chị sau.

Vài giọt nước bắn lên người họ khi hắn lặn xuống sông. Họ không nhúc nhích.

- Mẹ... mẹ ơi... con có thể xuống tắm như ông kia chứ?

Cami nắm lấy cánh tay con và ôm chặt vào lòng.

Thằng bé phản đối.

- Mẹ làm con đau...

Chị hôn lên cặp má đỏ au của con.

- Được con yêu quý... con có thể xuống tắm...

***

Không ai bảo ai, nhưng sau khi gặp Môrix Phiô và những ngày tiếp theo, Lêa và Cami không rời khỏi Môngtiac. Đối với họ, mùa hè và những buổi tắm lội trên dòng Garon thế là hết. Xót xa, trong một thời gian dài, họ không nói năng gì về tình hình biết được, và lao động miệt mài ngoài vườn rau, phải thu hoạch khoai tây, hái đậu cô ve, tưới nước, xới xáo...

Buổi tới họ về nhà, kiệt sức, hai bàn tay xây xát nhưng sung sướng về nỗi mệt nhọc làm dịu đi một phần sự lo lắng trong lòng.

***

Sau bữa ăn tốt, Lêa thơ thẩn trên cánh đồng nho vào giờ phút mặt trời trải lên vùng Boócđô một màu hồng rực rỡ. Nàng yêu mến, với cả trái tim và máu thịt mình, mảnh đất giàu có mà đâu đâu cũng thấy hiện diện bàn tay con người, nó mang lại một sự cân bằng, một sự hài hòa làm nàng không ngừng hoan hỉ. Nhưng từ sau cuộc gặp mặt đáng nguyền rủa nọ, phép màu biến mất. Nàng lang thang trên các nẻo đường, tìm kiếm những nơi chốn có thể làm dịu bớt nỗi kinh hoàng xâm chiếm dầu óc đau đớn của nàng như những đợt sóng. Nhưng tất cả đều đã mất hết

phép thiêng, không đâu còn có thể làm nàng tĩnh tâm trở lại nữa. Nàng đạp xe trên những chặng đường dài cho đến kiệt sức, ở những vùng người ta không quen biết nàng, hoặc ở bờ bên kia Garon... nhưng đều uổng công vô ích. Giọng nói tên tay sai Giextapô, mà hình ảnh lẫn lộn với hình ảnh Machiax, luôn luôn len lỏi trong đầu óc nàng:

"Trong vụ Terip, hắn đã rất hữu ích đối với chúng tôi… Ôđoa... Bà không hiểu gì cả hay sao?... Đấy là mật danh của một gã thợ mộc ở La Rêôn..."

Tuy Môrix Phia bảo Raphaen không tố giác Giăc Terip, Lêa vẫn không thể không nghĩ rằng hắn không phải là kẻ vô tội trong việc bắt bớ Xara Muynxtanh trước kia. Nàng không sao kìm nổi nỗi sợ hãi khủng khiếp xâm chiếm lòng nàng, làm nàng đầm đìa mồ hôi, khiến nàng buồn nôn và bải hoải tay chân. Lần sau có thể đến lượt nàng bị hắn nạp mạng cho Giextapô. Hắn đã biết hoặc đã đoán biết đầy đủ những điều để cho nàng vào hầm giam ở đường phố Madôc xà lim ở pháo đài Ha, thậm chí có thể ra trước một phân đội hành quyết. Lêa hình dung những họng súng chĩa về mình... nghe tiếng mình cầu van bọn đao phủ...

Phrăngxoa Tavecniê gặp lại nàng trong tâm trạng đó. Tuy mệt lả vì vụ thu hoạch nho, nàng vẫn không sao quên được nỗi khiếp hãi trong lòng.

Ôm ngang lưng nhau, Lêa và Phrăngxoa nhìn mặt trời mọc trên cánh đồng vàng rực, đó đây mới có vài đường nét sẫm màu hơn.

Đã năm ngày nay, sáng sáng, họ thức dậy, kiệt sức và sung sướng, say sưa chiêm ngưỡng, tuy lòng thiếu tin tưởng, thiên nhiên tươi đẹp trước ánh bình minh. Nỗi khiếp hãi nhục nhã đối với Lêa chấm dứt; sự có mặt của người đàn ông, những cái vuốt ve đã xua tan nó đi. Trong vòng tay anh, nàng coi khinh những Raphaen Man, những Môrix Phiô, coi khinh bọn Giextapô, nàng tìm thấy trong khoái lạc một sức mạnh mới.

Chiến tranh đã xua tan mọi thiên kiến. Ngay đến cả Becnađet Busactô cũng không kinh ngạc khi thấy Lêa chung chăn, chung gối với một gã đàn ông không phải chồng nàng. Quả là thái độ của cô gái không cho phép họ làm khác. Trước dáng dấp của

nàng, ai nấy đều hiểu nàng sẽ không chấp nhận một sự gợi ý dù cỏn con nào. Ai nấy đều xem như sự đã rồi.

***

Buổi sáng mùa thu đẹp đẽ ấy, Tavecniê lần lữa không muốn báo cho Lêa tin anh sắp chia tay. Anh lo lắng khi nghĩ tới việc để nàng lại một mình. Anh ta biết Giextapô đang dò la theo vết chân cha Ađriêng Đenmax. Ông tu sĩ vừa thoát khỏi bàn tay bọn săn đuổi ở Tuludơ. Sớm hay muộn, Đôdơ cũng sẽ cho tay sai đón bắt để thẩm vấn ông như hắn dã làm đối với thân nhân những người bị tình nghi tham gia kháng chiến. Cho đến nay, việc đó sở dĩ chưa xảy ra chắc hẳn là nhờ một sự may mắn thật khó tưởng tượng và một mạng lưới bảo vệ thật sự hữu hiệu. Hơn nữa, do sự có mặt ở Môngtiac của Cami đờ Acgila trước đây đã từng bị giam giữ vì chồng chị, do những mối quan hệ giữa bác sĩ Blăngsa và những người ở Môngtiac, nên nhất thiết tên trùm Giextapô Boócđô phải tìm cách bắt cho được để thẩm vấn ông tu sĩ.

Tối hôm trước, Phrăngxoa đã giao cho Lêa và Cami những giấy tờ giả mạo mà anh ta bảo là có thể có ích cho họ, và khẩn thiết khuyên họ tiếp xúc với Phrăngxoadơ, riêng anh ta sẽ liên lạc đều đặn với cô ấy. Anh ta nhấn mạnh là họ phải giữ khoảng cách nhất định đối với phe kháng chiến. Chắc chắn họ đã bị giám sát rồi. Cần hết sức thận trọng. Anh ta nói thêm: có lẽ họ nên có vũ khí với điều kiện có nơi chắc chắn để cất giấu...

Tối hôm đó, Phrăngxoa báo tin chia tay.

Chương 16

Chưa bao giờ Raphaen Man nghĩ cuộc sống trong tù lại gian truân đến thế...

Ban ngày, cấm không được ngả lưng lên giường nếu không muốn bị trừng phạt. Dưới con mắt phản đối của các bạn tù ngồi xung quanh bếp lửa hoặc chơi bài dưới đất trên một chiếc mền, hắn nằm dài và nhắm mắt.

Ađriêng Đenmax từ từ gập cuốn sách đang đọc lại, bỏ kính ra, đứng dậy và bước về phía hắn. Một động lực đột ngột thúc đẩy ông.

Hai chân co giật, Raphaen Man bíu chặt lấy hai mép giường, ngực tức thở, sắc mặt xanh mét với những vết bầm tím. Ông giáo sĩ đến bên cạnh.

Từ chỗ nằm xông lên một thứ mùi chua loét, cái mùi mà một vài người bị án tử hình ở Tây Ban Nha từng phả ra hôm trước ngày hành quyết: mùi khiếp hãi. Người ta đã bảo gì hắn? Người ta đe dọa hắn về cái gì khiến hắn rơi vào trạng thái này? Đã tám ngày nay từ khi cùng chung một buồng giam, cha Ađriêng chưa hề thấy hắn như thế này bao giờ.

- Ông ốm phải không?... Có cần gì không?

http://tieulun.hopto.org

- Không. - Hắn lắc đầu trong lúc mở mắt ra nhưng vội nhắm lại ngay.

“Lão cút đi!” hắn nghĩ bụng “còn nói thêm một lời là hắn sẽ gọi tên hiến binh trực đến yêu cầu đi mời giám ngục và sẽ tố giác lão.”

Cuộc sống hay cái chết của lão đều tùy thuộc vào hắn.

- Tôi có thể giúp ông được không?

- Ông cút đi? - Hắn hét lên.

Không chú ý, Ađriêng hạ thấp giọng nói tiếp:

- Tôi nghĩ là tôi biết điều gì khiến ông băn khoăn... Tôi không nói gì hết với ông về những điều nhẽ ra có thể nói trong hoàn cảnh như thế này... Tôi chỉ nói là bất luận ông làm điều gì, tôi cũng vẫn tha thứ cho ông và trong nỗi ngờ vực đè nặng trong lòng, tôi vẫn cầu nguyện cho ông.

Raphaen ngồi vụt dậy, nắm lấy cổ áo sơ mi người giả trang làm nông dân và thét vào mặt ông ta.

- Câm mồm, đồ thầy tu dơ bẩn... những lời cầu nguyện và sự tha thứ của nhà ngươi, ta đ... cần.

Raphaen không rời mắt khỏi Ađriêng. Hắn biết một cuộc chiến tranh khủng khiếp đang diễn ra trong đầu ông tu sĩ: liệu ông ta có thể tự nộp mình để tránh việc hành quyết những con tin vô tội không? Nộp mình để rồi phải khai báo trước những đòn tra tấn? Man biết là vào địa vị hắn thì hắn không nhúc nhích: mạng sống của hắn quan trọng hơn nhiều mạng sống của những con người khốn khổ cùng bị giam với hắn. Cứ mặc cho họ chết... Vả lại, họ được tích sự gì?

Ánh mắt hai người đàn ông gặp nhau. “Đừng nói gì hết”.

Ánh mắt Raphaen như ra lệnh – “tố giác tôi đi”- ánh mắt Ađriêng

thì năn nỉ.

Gã viết văn đứng dậy và bước về phía ông. Một cẳng chân đá ra làm hắn té nhào... một cú đá vào cằm dựng hắn dậy và một cú tiếp theo vào mông khiến hắn ngã sấp xuống... đầu đụng vào bức vách gồ ghề làm trán xây xước… Rôđrighet vớ lấy một cánh tay hắn... Raphaen hét lên... bả vai hắn bị sai khớp đau nhói như có một tấm sắt nung đỏ dí vào...

- Câm mồm đi, đồ đĩ đực!

- Mày nhõng nhẽo như một ả nhân tình lẳng lơ ấy!

Một cú đấm vào bụng làm hắn gập đôi người lại.

- Các ông... các ông... ngừng tay lại...

- Ông già, ông đừng dính vào...

- Vì sao các ông đánh anh ta? Tôi có quyền được biết...

- Được - Macxen Rigô đáp - Chúng tôi sẽ nói cho ông biết vì sao chúng tôi sẽ chọc tiết hắn như chọc tiết lợn. Chúng tôi và hắn cùng ở trong một xà lim ở thành Hà... Chúng tôi có một anh bạn tốt... một người thủy thủ… quê Brơtanhơ... tên là Lôc. Ông thử hỏi cái thằng khốn nạn này chú bé Lôc là người thế nào... nhờ chú ta, nhà tù có phần đỡ gian khổ hơn... bao giờ cũng có một lời làm người ta cười, một lời ca trên môi và cùng với cái đó...

Cặp mắt Rigô đẫm lệ. Nắm đấm anh ta vung mạnh không sao đỡ nổi và tống vào mũi Man... Một dòng máu phọt ra vấy lên người ông tu sĩ...

Rigô nói tiếp:

- Chú bé rất hào phóng... chia sẻ tất cả mọi thứ... an ủi chúng tôi... chăm sóc chúng tôi... Cái thằng khốn nạn mà ông định bảo vệ này... chú bé đã từng chăm sóc hắn trông nom hắn... thế mà hắn... hắn đã bán đứng thằng bé... bán đứng cho bọn Giextapô...

Cả phòng giam vang lên tiếng thét.

- Trong ba ngày liền, bọn chúng đã tra tấn thằng bé...

Ađriêng Đenmax kinh hãi nhìn cái thân hình đổ ụp xuống.

- Trong tù, chú bé biết nhiều chuyện... nhưng không nói gì hết... không khai báo gì hết với chúng... chúng đóng những mũi kim nung đỏ vào đầu móng tay chú bé... cởi trần nó ra, đổ hóa chất lên đùi... và dùng gậy đánh gãy chân nó...

- Dừng lại? - Raphaen gào lên.

Rôđrighet túm áo dựng hắn dậy và lắc mạnh, dập đầu vào một tấm phản.

- Vì sao?... Vì sao mày làm như thế?

- Làm sao các anh biết được? Hắn lúng túng.

- Tao sẽ nói để mày rõ là cũng có đứa khốn nạn như mày. Hắn là một thằng bạn tù của mày, một gã to lớn, điển trai, trong lúc đưa chúng tao tới đây, hắn cho biết mày là một thằng mật thám, mày đã bán đứng Lôc và những người khác, và cả ở đây nữa, mày vẫn không bỏ cái nghề dò la bẩn thỉu ấy.

- Nhưng vì sao hắn lại làm như vậy?

- Hắn cho rằng mày không còn có ích gì nữa,... tất cả những ai mày có thể tố giác thì mày đã tố giác rồi.

Raphaen Man cảm thấy mệt mỏi đến rã rời, hắn muốn chết đi cho xong. Bọn khốn nạn... cũng như hắn, bọn chúng để một thằng nhãi bất lương như Môrix Phiô sai khiến... hắn tin chắc nó là kẻ đề xướng việc để cho bọn tù nhân làm thịt hắn. Thằng Môrix khốn kiếp?...

- Đồ dơ bẩn!

- Đồ súc sinh?

Hắn bị đấm đá tới tấp.

Chỉ trong chốc lát, mặt mũi hắn sưng vù. Nhiều lần Ađriêng Đenmax muốn can thiệp. Nhưng lòng hận thù làm cho cả đám đông mù quáng. Một ai đó giáng mạnh xuống người ông... Khi hồi tỉnh, ông ngửi thấy mùi thịt nướng... Raphaen Man bị hàng chục bàn tay giữ lại trên lò lửa...

Nỗi kinh hoàng làm tăng sức lực của cha Đenmax lên gấp bội. Ông xô đẩy bọn người đang dùng cực hình, và lôi Man ra khỏi lò lửa. Một mảng thịt vẫn dính chặt vào mặt lò. Cả hai người lăn lông lốc dưới chân đám đông. Một giây im lặng. Trên tay Ađriêng, Raphaen mở một mắt, trên môi nở một nụ cười méo xệch, trông đến khiếp hãi. Hắn muốn nói. Một cục máu lăn xuống dưới cằm.

- Đừng nói gì hết.

- Ngốc thật... tôi có một ý hay... cho một cuốn tiểu thuyết... - Cuối cùng hắn đánh vần thành lời được.

Ađriêng Đenmax vừa kinh hoàng vừa pha chút thán phục khi ông nhìn gã đàn ông đã từng mơ ước trở thành một nhà văn lớn và khi đã ngấp nghé cái chết thê thảm vẫn còn đủ sức cười cợt.

- Ông nói... với... Lêa... là tôi... yêu cô ấy lắm...

- Tôi sẽ nói.

- Ông hãy dịch ra để chúng tôi kết liễu đời thằng thối thây này.

- Tôi van các ông! Xin các ông tha ông ta! Các ông chưa làm ông ta đủ đau đớn rồi hay sao.

- Không! - Phecnăngđô Rôđrighet thét lên và giựt Raphaen Man ra khỏi đôi bàn tay định che chở hắn.

- Không! - Phecnăngđô nói thêm - Phải để làm bài học cho tất cả bọn mật thám, bọn hợp tác với kẻ thù đang ở trong trại và những nơi khác. Nào, anh em... kết liễu nó đi...

Phía cuối phòng giam, một bàn tay giơ lên làm dấu thánh.

Đám đàn ông chán tay, không muốn đánh vào cái khối vô hình và mềm nhũn làm tung tóe cả máu sang người họ nữa. Xác chết làm họ lúng túng.

- Ta cho xác con lợn này vào thùng rác được không?

- Hay đấy.

Trong đêm khuya, xác Raphaen Man bị ném vào hố rác và lấp rác rưởi lên trên. Sáng sớm hôm sau, đám phạm nhân trực nhật nhặt xác cho vào một chiếc quan tài xấu xí.

Bọn canh ngục cũng như bọn hiến binh không một chút phản ứng.

Chương 17

Hai ngày sau khi Raphaen Man bị giết, Ađriêng Đenmax trốn thoát nhờ biết thật cặn kẽ cả vùng và thói quen của bọn canh ngục.

Ông trườn xuống dưới tấm bạt chiếc camiông vừa đến giao bánh mỳ hàng tuần. Người lái đã được lót tay cẩn thận: anh ta đỗ xe và giả vờ xe hỏng ở gần nơi ông ẩn náu trước đó. Ra đến ngoài, anh ta lái xe tới Beclơ trong vùng ngoại ô Boócđô. Anbe và Lêa cùng ba du kích trẻ có tiểu liên chờ sẵn. Tất cả chen chúc trong chiếc camiông cũ của ông chủ hiệu thịt bò.

- Thưa cha. - Anbe lên tiếng - Tối nay, máy bay sẽ hạ cánh đón cha.

- Tôi không muốn đi. Tôi phải ở lại, đây là nơi tôi giúp ích được hơn cả.

- Luân Đôn không có ý kiến như vậy. Ở vào địa vị cha, thì tôi đi. Hiện tại, cha ở trong tình thế rất hiểm nghèo và sự có mặt của cha trong vùng là một hiểm họa cho tất cả mọi người. Thưa cha, cần phải tuân thủ mệnh lệnh.

Ađriêng im lặng, lim dim mắt. Ai nấy tôn trọng sự im lặng của ông. Ông có vẻ mệt đến rã rời. Ngồi sát bên ông bác trên buồng lái, Lêa tựa đầu lên vai ông và ngủ thiếp đi.

Nàng tỉnh dậy khi xe đi qua quảng trường Bada dốc đứng. Xe chạy dọc nhà thờ Xanh-Giăng xuống tận bến giặt ngày trước, rồi lăn bánh một lúc về hướng Caxtengialu, cuối cùng quành theo một con đường nhỏ bên phải và dừng lại trước cổng xóm Xôviac. Hai vợ chồng một ông già từ một căn nhà nhỏ bước ra, trong sân một đàn gà đang kiếm ăn. Anbe nói với họ điều gì đó, họ gật đầu quay vào nhà sau khi ra hiệu mời mọi người cùng vào.

- Ở gia đình Laphocgơ này, cha được an toàn. - Anbe bảo Ađriêng - Tám giờ tối nay, máy bay sẽ đến đón cha. Ông cụ sẽ dẫn cha ra chỗ máy bay hạ cánh, gần sông Bơvơ.

http://tieulun.hopto.org

- Tôi biết.

- Từ giờ tới đấy, mời cha nghỉ. Chiều tối, tôi sẽ quay lại đón Lêa.

- Cảm ơn Anbe, Mirây có khỏe không?

- Khỏe, thưa cha, bà ta dũng cảm lắm, cha biết rồi đấy.

- Tôi biết... thế ông có tin tức gì về con trai ông không?

- Cháu đang ở trong khu du kích Rơvăngsơ, vùng Căngtan. Bọn chúng ở trong rừng dọc sông Truye. Một nơi ẩn náu tốt, khó có thể bị tập kích, không sợ bọn Đức mò vào... Tôi phải ra về. Xin cha chớ lo, cha sẽ trở lại trước hai tháng. Tạm biệt cha...

- Tạm biệt, Anbe, ông sẽ chăm sóc Lêa chứ?

- Cha miễn phải bảo. Con gái bà Idaben là thiêng liêng đối với tôi.

***

Lêa thật đau khổ khi phải rời khỏi vòng tay ông bác. Chẳng khác nào ba nàng qua đời một lần thứ hai.

- Cháu thân yêu, chúc cháu một đêm Nôel tốt lành. Cháu hãy đi dự lễ Misa nửa đêm cầu phúc cho bác và dâng lời chào của bác lên nữ thánh Ecduypêrăngx. Cháu hãy hôn tất cả mọi người ở Môngtiac và bảo họ là bác cầu nguyện cho họ. Cầu Chúa phù hộ cháu... cháu phải hết sức thận trọng.

***

Nôel năm ấy buồn bã biết chừng nào mặc dù niềm vui và những tiếng cười của bé Saclơ trước cỗ xe màu đỏ. Còn đêm 31 tháng Chạp thì mọi người đều thấy dài vô tận. Ai nấy băn khoăn, lo lắng không biết chiến tranh có kết thúc trong năm 1944 hay không.

Ngày 2 tháng Giêng, Lêa ngạc nhiên thấy Phrăngxoa Tavecniê đến bất ngờ. Xe hơi lấm láp đến tận nóc và qua nét mặt, nàng đoán anh ta bắt xe lăn bánh suốt đêm.

Anh ta vội vã chúc cả nhà năm mới, ôm hôn bé Saclơ và lục túi áo lấy ra một cuốn sổ nhỏ cho nó. Saclơ mừng rơn. Liền sau đó anh ta dẫn Lêa vào phòng giấy ngày trước của ông Đenmax.

- Nhận được tin của bác em, là anh đến ngay. Sao em không nói gì cho anh biết về bố con Machiax cả.

- Em không muốn làm phiền lòng anh về chuyện đó.

- Em không bao giờ làm phiền lòng anh hết, em biết rõ rồi đấy. Em đến đây với anh, anh có rất ít thì giờ, tối nay anh phải ra đi rồi...

- Vội vã thế... Anh điên sao!

- Thì giờ không thuộc về anh... Nhẽ ra anh không được có mặt ở đây.

Lêa khóa cửa buồng giấy lại và ôm choàng lấy Phrăngxoa. Im lặng và mặc cả quần áo, họ làm tình với nhau. Tiếng rền rỉ của Lêa hòa tan trong cơn nức nở.

Hai người gắn chặt không rời nhau ra.

Bắt đầu buồn ngủ, Phrăngxoa lên tiếng đầu tiên.

- Em đi pha cà phê cho anh đi.

Lêa chạy xuống bếp đun nóng cà phê và luộc trứng.

Trong suốt hai tiếng, Phrăngxoa xem xét sổ sách kế toán, các khế ước bất động sản, các tài khoản ngân hàng, sau đó giải thích cặn kẽ cho Lêa tất cả những thứ đó có thể bị giả mạo và gian lận ra sao. Anh ta biết khu trang ấp có khả năng rơi vào tay Phaya nhưng không nói năng gì hết.

http://tieulun.hopto.org

- Tình hình không thật sáng sủa. Trước hết, em cần một người kế toán giỏi để lần ra tất cả đầu mối này. Anh sẽ tìm cho em.

- Nhưng em không có tiền!...

- Anh xin em, em cứ mặc anh. Để anh lo. Em cầm lấy tờ séc này. Nó sẽ làm ông chủ ngân hàng của em yên tâm một thời gian. Bằng mọi giá phải cách ly Machiax ít lâu. Hắn túi bụi vì công việc, nhưng hắn sẽ sớm đi vào hành động. Bây giờ, em yêu, anh phải đi... không... anh van em... em đừng khóc. Anh muốn mang theo nụ cười của em trong ký ức kìa.

Phrăngxoa đứng dậy và nàng ôm hôn anh ta lần cuối bàn tay đưa đi đưa lại mãi trên khuôn mặt cạo không kỹ của người yêu.

Lêa và Phrăngxoa bước ra ngoài. Chiếc xe hơi màu đen đỗ trước sân, trên lối đi trồng tiêu huyền. Bóng đêm bắt đầu buông xuống, phủ lên các cánh đồng nho và các dãy thông.

Phrăngxoa sẽ cho xe lăn bánh suốt đêm về Pari.

Không khí dịu mát nhưng Lêa rùng mình. Ý nghĩ ở lại một mình với Cami làm nàng sợ. Anh ta vừa mới tỏ ra vui vẻ, âu yếm trong lúc như đùa cợt với các con số, khiến nàng không hình dung được nàng sẽ đau khổ đến mức nào khi người yêu phải ra đi.

Bé Saclơ tì sát mũi vào ô cửa có kính trong tiền sảnh giơ tay vẫy vẫy Phrăngxoa. Tavecniê quay lại lần cuối và chào lại chú bé theo kiểu nhà binh. Saclơ mừng nhảy cẫng lên và cười toe toét. Qua tấm kính, không ai nghe tiếng nó cười.

Lêa buộc chặt khăn san lên vai. Đã đến lúc phải thu hoạch nho.

Phrăngxoa cầm tay nàng và hôn vội vã như thể chỉ một lát sau là quay trở lại, miệng vẫn nở nụ cười. Anh ra ngồi vào tay lái và đóng cửa xe. Tiếng động vang lên trong cảnh im ắng buổi tối. Anh ta cho xe nổ máy, mắt không rời khỏi Lêa.
Vào lúc xe lăn bánh, qua cửa kính hạ thấp xuống, Phrăngxoa lên tiếng:

- Anh nghĩ là em đến ở với anh thì cẩn tắc hơn.

Xe lăn bánh trên lối đi lát sỏi, dừng giây lát trước khi quặt ra đường lớn và xa dần trong đêm khuya.

Lêa vẫn đứng im như hóa đá.

Chương 18

Đêm ấy, Lêa và Cami ngủ bình yên.

Một tuần sau lễ Phục sinh, ông chủ hiệu thịt ở Xanh Makerơ, người đã góp sức vào việc giúp cha Ađriêng Đenmax chạy trốn, lái chiếc camiông chạy bằng hơi đốt đến thăm họ. Xe kêu ầm ĩ, nên chưa tới nơi họ đã biết trước. Khi xe vừa vào sân thì hai chị em đã đứng chờ sẵn ở ngưỡng cửa nhà bếp.

Anbe bước tới, tươi cười, tay ôm một bó vải trắng muốt.

http://tieulun.hopto.org

- Chào bà Cami, chào cô Lêa.

- Chào ông Anbe, gặp ông, mừng quá? Đã gần một tháng nay, không thấy ông tới.

- Ồ! Bà Cami, thời buổi này, có thể làm theo ý muốn của mình được đâu. Ta vào nhà được cho Tôi mang đến biếu hai chị em bà một ít thịt quay và cho cháu bé chút gan ngỗng. Bà Mirây nhà tôi lại gửi thêm một ít thịt thỏ hầm nhừ. Hai chị em bà sẽ nếm thử xem sao.

- Cảm ơn ông Anbe. Không có ông thì ở đây chúng tôi ít khi được ăn thịt lắm. Cậu cả con ông, sức khỏe thế nào?

- Tốt, bà Cami ạ, tốt. Cháu bảo có phần gian khổ và đau đớn nhiều vì da bị nứt nẻ, nhưng bây giờ thì đã khá nhiều rồi.

- Ồ? Chào ông Anbe. Ông nếm một ly cà phê chứ?

- Chào bà Ruyt. Tôi xin vui lòng uống. Cà phê "chính hiệu" chứ?

- Gần "chính hiệu". - Bà già vừa đáp vừa cầm ấm cà phê đang bắc trên lò trong gác bếp.

Ông chủ hiệu thịt đặt ly xuống và lấy tay quẹt ngang mép.

- Bà nói đúng, gần như "thứ thiệt". Mời các bà dịch lại đây tôi có những điều quan trọng muốn nói. Thế này... Hôm qua, tôi có nhận được thư của cha Ađriêng. Có thể nay mai chúng ta gặp lại ông trong vùng này.

- Bao giờ?

- Tôi không rõ. Hai anh em Lơphevrơ đã được cứu thoát ra khỏi bệnh viện.

- Sức khỏe họ ra sao?

- Họ được chữa chạy ở một nhà thầy thuốc gần Đax. Hễ bình phục, họ sẽ vào khu du kích Đêđêlơ Baxcơ. Các bà có còn nhớ Xtanixlax không?

- Xtanixlax nào? - Lêa hỏi.

- Tức là Arixtit ấy mà.

- Có, dĩ nhiên là có.

- Ông ấy đã trở về trong vùng để tổ chức lại mạng lưới và trừng phạt những đứa phản bội đã bán rẻ đồng đội.

- Ông cùng làm việc với ông ấy à?

- Không, tôi làm việc với những người ở La Rêôn, nhưng ở vùng giáp giới giữa hai khu vực, tôi là người trung gian giữa Hilerơ và ông ấy. Một trong các bà phải báo cho bà Lơphevrơ biết là hai con trai bà cụ đều mạnh khỏe.

- Tôi sẽ đi - Lêa đáp - Tôi rất mừng vì họ. Việc cứu thoát họ vừa qua không quá khó khăn chứ?

- Không. Chúng tôi có nội gián trong bệnh viện và cảnh sát canh gác là người của Lăngxơlô. Các bà đã nghe ông Lôrăng nhắn tin hôm qua trên đài Luân Đôn phải không?

- Phải. Sau bao ngày tháng khiếp hãi, nay thì tin vui dồn dập đến một lúc...

Tiếng chuông xe đạp. Cửa mở, Acmăng, người đưa thư bước vào.

- Chào quý bà. Cô Lêa, cô có thư. Tôi mong nó làm cô vui lòng hơn bức thư tôi vừa mang tới cho lão Phaya.

- Lại thư của ngân hàng. - Lêa thở dài.

- Thế các bà có biết trong thư gửi lão Phaya nói gì không? -

Acmăng nói - Các bà có vắt óc ra cũng không thể tìm ra đâu.. một chiếc quan tài mà.

Trừ Anbe ra, ai nấy đều thảng thốt kêu lên:

- Một chiếc quan tài!

- Đúng như vậy. Một chiếc quan tài nhỏ màu đen bằng các tông. Tôi tin chắc tên của Phaya được viết ở trong đó.

- Nhưng vì sao? - Cami ngạc nhiên hỏi.

- Ồ! Những kẻ hợp tác ra trò với bọn Đức đều nhận được cái đó để chúng hiểu rằng sau chiến tranh người ta sẽ lột da chúng.

- Vì mấy chai rượu nho. - Cami bĩu môi lầm bầm.

- Không phải chỉ có rượu không thôi đâu, bà Cami ạ. - Ông chủ hiệu thịt nói lạnh lùng.

- Ông muốn nói gì, ông Anbe? - Lêa hỏi.

- Tôi không biết thật chắc chắn. Nhưng ít ra cũng hai lần, người ta thấy Phaya từ Sở chỉ huy Đức ở Lăngông đi ra.

- Không lúc này thì lúc khác, tất cả chúng ta đều sẽ phải đến đó.

- Tôi biết lắm, bà Cami ạ, nhưng có dư luận và nhất là có chuyện gã con trai lão. Thế mà tôi biết hắn khi hắn còn là một thằng nhóc. Tôi vẫn còn như nhìn thấy cô và hắn đuổi bắt nhau trên các cánh đồng nho và lấy quả nho bôi vào mặt nhau lấm láp. Cô còn nhớ chứ, cô Lêa?

- Có. Như thể đã từ lâu lắm rồi...

- Nhận được thư chắc lão Phaya phải cáu lắm. – Bà Ruyt vừa Lêa tiếng vừa rót rượu cho người đưa thư.

- Ồ không? Khi nhìn vào phía trong phong bì, mặt lão đỏ gay đỏ

gắt, rồi sau đó trắng bệch. Tôi không hỏi gì nữa mà chuồn luôn.

Anh chàng đưa thư uống một hơi cạn chén.

- Không phải thế đâu... Tôi ba hoa, ba hoa đấy... Tôi chưa đưa thư hết vòng. Thôi, xin chào bà con, hẹn lần sau.

- Chào tạm biệt Acmăng.

- Đến lượt tôi cũng phải ra về thôi. - Anbe lên tiếng.

Lêa tiễn ông ra tận camiông.

- Sắp sửa sẽ có chuyến thả dù vũ khí. Cô có thể đi xem chỗ cất giấu ở khu Thánh giá có bị lộ không? Ở đấy có một thùng lựu đạn và cả một thùng băng đạn.

- Mai tôi sẽ đi.

- Nếu ổn cả thì cô sẽ dùng phấn trắng vẽ một chữ thập lên dãy rào sắt quanh các tượng thiên thần ở ngã tư.

- Đồng ý.

- Cô phải thận trọng, ông bác cô sẽ không tha thứ cho tôi nếu có việc gì xảy tới cho cô. Cô phải coi chừng lão Phaya.

***

Trong khám thờ trên đường Thánh giá, mọi cái vẫn có vẻ bình thường. Tiết trời đẹp nhưng nơi đây vẫn hoang vắng.

Trên đường về, Lêa đi qua nghĩa trang. Nàng dừng chân trước mộ bố mẹ, nhổ mấy cuộng cỏ bà Ruyt bỏ sót.

Khu mộ vắng vẻ. Nàng nghe tiếng kêu của trẻ nhỏ giờ ra chơi - nàng nghĩ bụng và đẩy cửa nhà thờ. Không khí ẩm ướt và lạnh giá làm nàng rùng mình. Ba bà già đang cầu kinh quay lại khi nàng bước vào. Nàng vào đây làm gì? Trong hòm thánh tích,

tượng nữ thánh Ecduypêrăngx giờ đây vẫn nguyên vẹn như xưa: một con búp bê lớn tướng bằng sáp ong, áo quần bụi bặm. Còn đâu cảm xúc của nàng buổi ấu thơ? Còn đâu hình ảnh diệu kỳ của vị nữ thánh mà giờ đây nàng mang tên mà một số người vẫn gán cho nàng. Tất cả cái đó trở nên lố bịch và nguy hiểm. Mỗi lúc nàng một thêm bực dọc. Nàng muốn tung hê hết mọi thứ, muốn đến lại đại lộ Xanh Misen hay vườn hoa Elidê cùng với Lôrơ và lũ bạn vui nhộn, uống những ly rượu mùi có tên gọi và màu sắc kỳ lạ, nhảy trong những tiệm nhảy bí mật và nghe những đĩa hát Mỹ bị cấm, thay vì cho đạp xe qua đồng nho, ruộng lúa để mang thư tín hay lựu đạn, kiểm tra các khoản chi tiêu và đứng trước máy thu thanh chờ tin Phrăngxoa, Lô răng hoặc tin một vụ đổ bộ không có gì chắc chắn. Nàng chán lắm rồi cái cảnh sống trong nỗi sợ hãi bọn Giextapô hay Hiến binh ập tới, sợ hãi Machiax trở về, sợ hãi thiếu đồng tiền. Phrăngxoa Tavecniê chắc hẳn chết rồi mới không thấy giữ đúng lời hứa... Nàng hầu như quỳ hẳn xuống.

- Lạy Chúa, cầu xin Chúa đừng bắt tội con!

Âu sầu, Lêa bước ra khỏi nhà thờ.

Nàng mệt đến rã rời. Đôi giày đế gỗ nặng như chì. Khi đi qua trước ngôi nhà cuối cùng trong làng, mấy con chó gầy guộc chạy theo nàng một lát sủa vang rồi lại trở về nằm trong ổ. Đến "ngã tư thiên thần", thấy không có bóng người, nàng lấy phấn trắng vẽ một chữ thập lên dãy hàng rào hoen rỉ. Gác chuông Vecđơle gióng giả sáu tiếng. Mây đen vần vũ trên trời.

Phải chăng là tiếng gọi của bầu trời mênh mông và khắc khoải? Lêa bước trên đường dẫn tới nhà cụ Xiđôni. Ngôi nhà thật nhỏ bé trước cát mênh mông của đất trời. Bà cụ muốn trở về xứ Benlơvuy này, thật hợp lý biết chừng nào!Ở đây, tâm hồn người ta bay bổng về vùng bờ biển xa xăm, về đại dương phiêu diêu và về những chân trời vô tận. Trước khung cảnh thân thuộc này nàng luôn có cảm giác thanh bình, muốn nghỉ ngơi, mơ mộng và suy tưởng - như Adriêng hằng nghĩ.
Một tiếng rên rỉ cắt ngang dòng suy tưởng của Lêa. Benlơ, con chó nhà cụ Xiđôni, ép sát vào cánh cửa, cất lên những tiếng kêu thảm thiết.

Lêa chìa bàn tay. Con chó đứng vụt dậy, gầm gừ.

- Mày không nhận ra tao à?

Nghe giọng nói thân quen, con vật tiến lại gần và nằm xuống dưới chân Lêa cất lên một tiếng rú thê thảm. Bỗng nhiên lo sợ, nàng mở cửa bước vào. Gian phòng lộn xộn đến kỳ lạ như thể một cơn giông bão đã xô đổ đồ gỗ, đập vỡ bát đĩa và làm tung tóe quần áo, giấy má. Những tấm đra bị quẳng khỏi giường, tấm nệm bị lật ngửa, tất cả chứng tỏ đã có một cuộc khám xét triệt để. Ai có thể tấn công như vậy vào số đồ đạc khốn khổ của một bà già đau ốm? Lêa tìm ra câu giải đáp nhưng chưa muốn nói ra.

- Xiđôni... Bà Xiđôni...

Con chó nằm áp bụng xuống đất phía dưới giường phát ra những tiếng kêu nhỏ. Bà cụ già nằm kẹt giữa tường nhà và thành giường, bất tỉnh. Lêa khó nhọc lắm mới kéo bà lên đặt lên nệm. Da mặt bà cụ xỉn lại như màu đất, máu rỉ ra từ lỗ mũi bên phải, và mặt bên trái bị tụ máu tím bầm. Lêa cúi xuống người bà cụ: một luồng hơi ngập ngừng phát ra từ đôi môi hé mở. Phía dưới chiếc áo sơ mi bằng sợi bông trắng, hằn lên dấu ngón tay trên lớp thịt nhão ở cổ bà cụ.

Sững sờ, Lêa nhìn thân hình người đàn bà xưa kia từng vỗ về và lén cho nàng bánh kẹo những khi bị bà già Ruyt hay mẹ nàng trừng phạt. Nhớ lại những lời nói âu yếm của bà cụ trong chiếc ghế bành lớn trước lò bếp ở Môngtiac, nàng nức nở và kêu lên cái giọng như trẻ thơ.

- Đôni, Đôni, bà trả lời cháu đi...

Cưỡng lại sự tê cứng mỗi lúc một thêm dữ dội, bà cụ già hé mắt. Lêa nhảy bổ tới.

- Bà Xiđôni, cháu van bà, bà nói đi...

Bà cụ chậm rãi giơ một cánh tay, đặt bàn tay lên mái đầu nghiêng nghiêng của cô gái. Đôi môi cụ hé mở rồi khép lại nhưng không phát ra được một âm thanh nào.

- Bà gắng lên.. Nói cho cháu biết ai làm bà thế này...

Bàn tay bà cụ mỗi lúc nghe một nặng thêm. Lêa áp tai vào miệng bà.

- … Áu… áu… trốn... cháu trốn đi...

Bàn tay bà cụ lại nặng hơn trước. Lêa cố nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh đi và thầm thì.

- Bà muốn bảo gì cháu?

Bàn tay như luyến tiếc rời khỏi mái tóc dầy của cô gái, đột ngột trượt đi và đập vào thành giường với một tiếng khô khốc.

Con Benlơ hú lên thảm thiết.

Nước mắt Lêa ngừng chảy và vẻ không tin, nàng quan sát gương mặt thân thương bỗng chốc trở nên xa lạ và lạnh giá.

Không đúng... nàng vừa mới nghe hơi thở ấm áp bên cạnh má mình... thế mà giờ đây... chỉ là cái khối thịt phơi ra dưới tấm áo sơ mi lật ngược...

Giận dữ, nàng vuốt thân áo xuống.

Bỗng có tiếng động phía sau, nàng quay ngoắt lại. Một gã đàn ông đứng trên bực cửa. Nàng đứng ngây như tượng đá. Hắn làm gì ở đây, trong căn nhà tan hoang trước cái xác chết còn ấm hơi người này? Bỗng nàng như hiểu ra. Một nỗi sợ hãi nhục nhã xua cái tính tự ái.

- Tôi van anh... anh đừng hại tôi!

Machiax Phaya không nhìn nàng, hắn lấy tay gạt nàng và bước về phía giường, mặt tái mét, hai tay nắm chặt.

- Chúng dám làm!

Rất mực âu yếm, hắn bắt hai bàn tay dị dạng chắp lại với nhau,

vuốt mắt cho người đàn bà mà lúc nhỏ hắn vân gọi "má Xiđôni"; bà biết cách rất khéo tránh cho hắn những cái bạt tai của ông bố. Hắn quỳ xuống, không phải để nói một lời cầu nguyện hắn đã bỏ quên từ lâu, mà vì lòng hắn quá âu sầu.

Lêa sợ hãi nhìn hắn; nhưng khi hắn quay về phía nàng một khuôn mặt méo xệch, đầm đìa nước mắt thì nàng sà vào vòng tay hắn và cũng òa lên nức nở.

Hai người quỳ trong bao lâu trong vòng tay nhau trước cái xác đã mang theo xuống mồ những dư âm của buổi ấu thơ của họ?

Con Benlơ nhảy lên giường vừa rên rỉ vừa liếm chân chủ.

Machiax tỉnh lại trước tiên.

- Cô phải từ giã Môngtiac thôi.

Lêa lặng im. Hắn rút từ túi áo ra một chiếc mùi soa lờ nhờ, lau mắt cho cô bạn và cho hắn. Nàng để yên cho hắn làm, vẻ không chú ý gì hết. Hắn lắc người nàng, lúc đầu nhẹ nhàng, rồi hầu như thô bạo.

- Cô hãy nghe tôi. Cô phải rời khỏi Môngtiac. Cami và cô đều đã bị tố giác.

Không thấy Lêa có phản ứng gì, hắn chỉ muốn tát nàng.

- Trời đất! Cô có nghe không? Tay chân của Đôdơ và hiến binh sẽ tới bắt cô đấy.

Cuối cùng nàng mới ra vẻ hiểu, mới như nhìn thấy hắn. Dần dà sầu não và chán chường nhường chỗ cho một vẻ mặt kinh hoàng khủng khiếp.

- Và chính anh là người báo tin cho tôi!...

Câu nói làm hắn phải cúi đầu.

- Tôi nghe Đơnăng ra lệnh cho bọn chúng.

- Tôi tưởng anh làm việc cho chúng chứ?

Nàng đột nhiên tìm thấy lại sức lực và lòng khinh thị của mình.

- Có thể như thế. Nhưng dù cô có nghĩ gì đi nữa thì tôi cũng vẫn không muốn chúng tóm cổ cô.

- Quả là anh biết phương pháp của bọn chúng!

Machiax đứng dậy và nhìn xác Xiđôni.

- Có lẽ thế.

Lêa theo dõi ánh mắt của hắn và đến lượt mình cũng đứng dậy, hai mắt đẫm lệ.

- Vì sao chúng giết bà cụ?

- Tôi nghe Phiô nói trong một bức thư, người ta tố giác bà Xiđôni che giấu người anh em họ của cô là Luyxiêng, và biết nơi anh em nhà Lơphevrơ ẩn náu. Nhưng tôi không hề nghĩ là chúng có thể đến thẩm vấn bà. Tôi chỉ nghĩ đến cô, đến việc báo tin cho cô đề phòng. Điều tôi không hiểu là vì sao sau đó chúng không đến Môngtiac.

- Vì sao anh biết?

- Tôi đi tắt qua ruộng nho để tới đây. Nếu có thì tôi đã thấy hoặc nghe tiếng xe của chúng. Trừ phi chúng ẩn náu trong khu rừng thông.

- Tôi không thấy gì hết. Từ Vecđơle tới đây, tôi đi qua đấy.

- Đi, chúng ta đi thôi.

- Nhưng không thể để bà Xiđôni như thế.

- Không thể làm gì cho bà ấy được nữa. Tối đến, tôi sẽ đến báo cho cha cố. Cô nhanh lên.

Lêa hôn lần cuối lên đôi má lạnh giá của bà cụ Xiđôni và để con chó ở lại canh giữ xác bà. Nó không ngớt rên rỉ.

Bên ngoài bầu trời cũng mịt mùng.

Xuống tới dưới vườn, Machiax bảo Lêa đứng lại.

- Cô chờ tôi ở đây. Để tôi xem có người không.

- Không, tôi cùng đi với anh.

Hắn nhún vai và giúp nàng đi ngược lên dốc. Tất cả có vẻ yên tĩnh. Trời tối om, chỉ loáng thoáng thấy mặt trước nhà.

Lêa nhận thấy hắn đi dọc vườn ươm tán lá còn thưa thớt để tránh khu trại ấp và nhà kho. Hắn không muốn bố mẹ hắn nhìn thấy.

Một chút ánh sáng lọt qua ô cửa ngoảnh ra sân.

Cami chắc hẳn chờ Lêa vì cánh cửa bỗng mở đột ngột và chị xuất hiện trong chiếc măng tô xanh nước biển như thể chuẩn bị ra di.

- Chị đã về!

- Bà Xiđôni chết rồi.

- Sao?...

- Đồng bọn của anh này đến thẩm vấn "bà cụ".

Nắm chặt hai tay lên ngực, Cami nhìn Machiax, vẻ không tin.

- Bà Cami, bà đừng nhìn tôi như thế. Tôi không biết tình hình thực sự đã xảy ra như thế nào đâu.

- Cô nghe xem! Anh ta không biết tình hình thực sự đã xảy ra như thế nào!... Anh cho chúng tôi là những con ngốc hả?... Anh phải biết chuyện gì đã xảy ra chứ, anh có muốn tôi nói thật chính xác cho anh nghe không?

- Không cần thiết và cũng chẳng làm thay đổi được gì hết đâu. Có việc gấp hơn kia. Hai cô phải ra đi thôi!

- Ai biểu chúng tôi đó không phải là một cái bẫy và anh chẳng đưa thẳng chúng tôi vào nanh vuốt đồng bọn anh ở sở Giextapô?

Machiax hai hàm răng nghiến chặt, bước về phía Lêa tay giơ nắm đấm.

- Đúng thế, anh đánh tôi đi, bắt đầu công việc của chúng đi... Anh thích đánh mà...

- Bà Cami, bà bảo cô ấy im đi. Chúng ta bỏ phí mất thì giờ ở đây.

- Làm sao chúng tôi có thể tin cậy anh...

- Bà không thể biết được đâu. Nhưng bà là người yêu chồng, bà có tin tôi nếu tôi thề nguyền với bà là tôi yêu Lêa và mặc dù tất cả những gì ngăn cách chúng tôi, tất cả những gì tôi đã làm, tôi sẵn sàng chết để không có gì có thể xảy tới với cô ấy không?

Cami đặt tay lên bàn tay hắn.

- Tôi tin anh. Thế còn tôi, vì sao anh tìm cách cứu tôi?

- Nếu bà bị bắt thì Lêa sẽ không tha thứ cho tôi.

Bà Ruyt bước vào, mang theo một cái túi nhét đầy đồ đạc và trao cho Lêa.

- Đây già đã cho quần áo ấm, đèn điện và hai hộp thịt vào trong đó. Bây giờ cháu đi đi.

- Đi đi… đi đi…- Bé Saclơ ngâm nga, chiếc mũ vải kéo sụp xuống tận tai.

- Thôi, khẩn trương Lêa. - Bà Ruyt vừa nói vừa đẩy mọi người ra cửa.

- Nhưng bà cùng đi với chúng cháu chứ?!

- Không, cần có người để trả lời chúng nếu chúng đến.

- Cháu không muốn thế... sau những hành động chúng đã làm với bà Xiđôni.

- Xiđôni làm sao?

- Chúng đã giết chết bà cụ trong lúc tra tấn.

- Lạy Chúa? - Bà vú già thốt lên và làm dấu Thánh.

- Bà quyết định nhanh lên, bà Ruyt. Bà có đi hay không?

- Không, tôi ở lại, tôi không thể bỏ mặc ngôi nhà của ông Pie. Các người khỏi lo, tôi biết cách nói với chúng. Chỉ có một điều là quan trọng đối với tôi.

- Có cả hai người chúng tôi thì dễ làm cho chúng tin là các cháu đi Pari hơn. - Bà Becnadet Busactô bước vào và lên tiếng.

- Bà bác cô nói phải đấy, sự có mặt của hai bà sẽ làm cho sự vắng mặt của bà Cami và của cô tự nhiên hơn.

- Nhưng họ có thể bị giết chết!

- Cũng không có nhiều nguy cơ hơn là các cô ở lại đây.

- Đúng thế. - Ruyt bảo - Các cháu đi đi, bây giờ tối rồi. Machiax, anh có bảo đảm với tôi về họ không đấy?

- Cháu đã bao giờ nói dối bà chưa.

- Thế anh định làm thế nào?

- Đưa họ đến nhà Anbe để ông ấy che giấu họ.

- Vì sao lại đến nhà Anbe? - Lêa hầu như kêu lên.

- Vì ông ấy tham gia kháng chiến và biết nên làm thế nào đối với các cô.

- Sao anh lại nói như vậy?

- Cô đừng cho tôi là thằng ngốc nữa. Đã từ lâu tôi biết ông ta che giấu phi công Anh, ông ta nắm được những địa điểm nhảy dù và tham gia vào việc cứu thoát hai anh em Lơphevrơ.

- Thế mà anh không tố giác??!!

- Ý đồ của tôi không phải là tố giác người ta.

- Thế thì bọn chủ chẳng ưu ái gì anh.

- Thôi đủ rồi! - Cami kêu lên giọng nghiêm khắc.- Các vị thanh toán với nhau sau. Lúc này, không nên ở lại đây nữa khi chúng có thể tới. Thưa bà, bà và bà Ruyt dứt khoát không muốn ra đi cùng chúng cháu?

- Hoàn toàn không, cô Cami ạ. Tôi chỉ muốn đến đấy nếu Luyxiêng hay anh trai tôi cần tới tôi. Vả lại tôi đã già rồi, không thể kéo bộ đường trường và ngủ ngoài trời. Cô phải để bé Saclơ lại, chúng tôi sẽ hết lòng chăm sóc cháu.

- Cháu rất cảm ơn bà nhưng cháu an tâm hơn nếu có Saclơ bên cạnh.

- Tôi về nhà để bố mẹ tôi khỏi thấy các cô ra đi. - Machiax lên tiếng - Mười lăm phút sau, chúng ta sẽ gặp nhau ở Môngtônoa; xe hơi, tôi để sẵn ở đấy.

Machiax bước ra khỏi gian bếp.

Hai người thiếu phụ và bé Saclơ ăn một bát xúp, cài áo măng tô và bước ra trong đêm tối sau khi ôm hôn một lần cuối cùng bà Ruyt và Becnađet Busactô

***

Chưa bao giờ họ thấy những con đường nhỏ của thị trấn Xanh Makerơ cổ kính lại chật hẹp và tối tăm đến thế. Ánh sáng nhợt nhạt của những ngọn đèn pha nguỵ trang không đủ soi đường. Cuối cùng họ đến trước nhà ông chủ hiệu thịt. Machiax tắt máy. Không một tia sáng, một tiếng động... bầu không khí im lìm ngột ngạt trong đêm khuya mù mịt như sẽ không bao giờ chấm dứt. Ngồi trong xe, mọi người nín thở, mắt căng ra, kể cả bé Saclơ rúc đầu vào cổ mẹ. Một tiếng lách cách làm Lêa giật nảy: Machiax lên đạn khẩu súng ngắn.

- Cô thử đi xem tình hình thế nào? - Hắn thì thầm.

Lêa nhanh nhẹn lách ra ngoài và đến gõ cửa. Đến lần thứ năm, một giọng như nghẹt thở hỏi vọng ra:

- Cái gì thế?

- Tôi, Lêa đây.

- Ai?

- Lêa Đenmax.

Cửa mở ra và xuất hiện bà vợ ông chủ hiệu thịt bò mặc áo ngủ, vai quàng khăn, tay cầm đèn pin.

- Cháu vào nhanh lên. Cháu làm bác sợ quá, tưởng có chuyện gì xảy ra với ông Anbe.

- Bác ấy không có nhà sao?...

- Không, ông ấy đi Xanh-Giăc đơ Blenhac lo một vụ nhảy dù... Nhưng cháu đến có việc gì thế?

- Có việc bọn Gíextapô... Cháu đến cùng với hai mẹ con cô Cami. Machiax Phaya đưa chúng cháu đến..

- Machiax Phaya à?... Đến đây à.... Nguy quá rồi!

Đẩy Cami và Saclơ đi trước, Machiax bước theo sau và đóng cửa lại.

- Bà Mirây, bà đừng sợ; nếu muốn tố giác ông bà thì tôi đã tố giác từ lâu rồi. Tôi chỉ yêu cầu ông Anbe và bạn bè ông ấy che giấu các cô ấy, tôi không muốn biết là ở đâu cho tới khi tôi có thể tìm một giải pháp khác.

- Tôi không tin được. Ai cũng biết anh làm việc với chúng.

- Tôi cóc cần điều các người biết. Vấn đề không phải liên quan tới tôi mà tới các cô ấy. Nếu muốn an tâm thì bọn ông Anbe cứ lấy bố mẹ tôi làm con tin.

- Chuyện bịp bợm!

Machiax nhún vai.

- Bà muốn nghĩ thế nào về tôi thì cứ nghĩ. Điều quan trọng là đừng để Giextapô bắt được họ. Nếu Anbe có điều gì cần bảo tôi thì ông ấy để mấy chữ lại ở tiệm Sư tử vàng ở Lăngông. Ông ấy bảo tôi đi đâu, tôi sẽ đi đấy. Bây giờ tôi phải về.
Khi hắn bước tới gần, Lêa quay mặt đi. Chỉ có Cami xót thương trước nỗi đau hằn lên trên mặt hắn.

- Cảm ơn Machiax.

***

Đã ba giờ sáng khi Anbe từ nơi tổ chức nhảy dù trở về cùng với Riri hiến binh, Đuyperông, trông coi ga ra và Cadơnavơ, phu sửa đường. Cả bốn người đeo liên thanh trên vai.

- Lêa... bà Cami... có việc gì xảy ra thế?

- Họ bị Giextapô truy nã.

Ba người đàn ông kia đứng sững.

- Và không phải chỉ có thế. - Mirây nói tiếp, giọng mỗi lúc một thêm gay gắt - Chúng đã giết chết bà Xiđôni, và gã Phaya dẫn họ tới đây để nhờ ông che giấu.

- Đồ du côn! - Đuyperông thét lên.

- Hắn sẽ bán đứng chúng ta. - Riri lầm bầm.

- Tôi không nghĩ thế. - Anbe thì thầm, vẻ suy nghĩ.

- Hắn bảo là nếu không tin hắn thì lấy bố mẹ hắn làm con tin. - Mirây ấp úng.
Cami thấy cần phải can thiệp.

- Tôi tin chắc anh ta không phản bội ai hết.

- Có thể như thế, bà Cami ạ, nhưng không nên để xảy ra việc gì bất trắc cả. Bà Mirây này, tôi nghĩ chúng ta nên vào cả khu du kích.

- Sao được? Và còn việc buôn bán, làm ăn. Còn thằng bé nếu nó muốn về gặp, nếu nó cần tới chúng ta. Ông muốn đi thì đi, tôi thì tôi ở lại.

- Nhưng bà Mi...

- Ông đừng nói thêm nữa, tôi quyết định thế rồi.

- Vậy tôi cũng ở lại.

- Không phải chỉ có chuyện của ông bà, còn hai người kia nữa thì làm thế nào. - Riri vừa hỏi vừa chỉ về phía Cami và Lêa.

Anbe kéo các bạn ra một góc nhà bếp. Họ thầm thì với nhau một lát. Riri và Đuyperông đi ra.

- Nếu mọi việc yên ổn thì hễ họ trở lại đây là chúng ta ra đi. Chúng tôi sẽ dẫn hai cô tới nhà những người bạn tin cẩn để hai cô ở lại đấy vài hôm. Sau sẽ hay. Nhiều chuyện sẽ tùy thuộc vào những điều Machiax sẽ nói với tôi khi tôi gặp hắn.
Anbe nói xong quay sang phía vợ.

- Mirây, bà chuẩn bị cho một cái giỏ thật đầy.

- Không cần đâu, chúng tôi đã có đủ mọi thứ. - Cami lên tiếng.

- Cô mặc chúng tôi, các cô chưa biết sẽ còn phải ẩn náu bao lâu nữa đâu.
Đuyperông trở về.

- Có thể đi được yên tĩnh cả. Riri ở lại cảnh giới.

- Được, chúng ta lên đường. Mirây, bà đừng lo nếu tôi không trở về trong đêm... Tôi bế cháu bé. Cadơnavơ xách giỏ. Thôi, các bà chia tay nhau đi.

Chiếc camiông không lấy gì làm tốt cho lắm và xóc dữ dội qua các ổ gà trên đường.

- Còn xa nữa không? - Lêa làu bàu.

- Không xa lắm đâu, trước khi tới Vinlăngđrô chút ít thôi. Vùng này an toàn. Những ông bạn ở đây canh gác khu du kích bên cạnh. Ông bác cô biết rõ họ cả dấy.

- Chúng tôi có ở lại đấy lâu không?

- Tôi chưa biết. Chúng ta sẽ rõ sau khi tôi gặp Machiax. Tới nơi rồi.

Sau khi chạy qua những ngôi nhà thấp, xe dừng bánh trước một ngôi nhà hai cách biệt. Một con chó cất tiếng sủa. Một cánh cửa mở ra. Một người đàn ông mang súng bước tới.

- Ông đấy à, Anbe? - Người đó hỏi nhỏ.

- Phải, tôi đưa đến cho ông mấy bà bạn đang gặp khó khăn.

- Nhẽ ra ông phải cho tôi biết trước.

- Không thể được. Hiện ông có chỗ chứ?

- Ông gặp may đấy, mấy người Anh vừa ra đi đêm qua. Thế các bà ấy ở có lâu không?

- Tôi cũng chưa rõ.

- Phụ nữ và một chú bé. - Ông lão làu bàu - Tôi không thích thế đâu. Đám đàn bà ấy bao giờ cũng có chuyện cả.

- Dễ thương thật? - Lêa rít lên giữa hai hàm răng.

- Cô đừng để ý. - Anbe bảo - Lão Lêông làu bàu suốt đời như thế, nhưng trong vùng này không có tay súng nào tốt hơn và cũng không có tấm lòng nào nhân hậu hơn đâu.

- Đừng đứng ngoài đường như vậy. Bà con hàng xóm đều là người chúng ta cả, nhưng thời này, một con sâu dễ chui vào nồi canh lắm.

Gian phòng họ bước vào dài và hẹp, nền đất nện. Ba chiếc giường cao và lớn, che riđô màu đỏ cũ kỹ rủ từ tận trên trần xuống, chen vào giữa là chiếc hòm gỗ chạm; một chiếc bàn rộng

trên để bề bộn những cái bẫy sập, những vỏ đạn màu đỏ và xanh, một tiểu liên tháo ra trên một tờ báo; bát đĩa bẩn và giẻ rách; những chiếc ghế lẻ bộ, một cái lò bếp ám khói; một lò sưởi đồ sộ với những vỏ tạc đạn có khắc chữ từ cuộc chiến tranh trước; một bồn rửa bát, phía trên treo những tờ lịch ố vàng và dính đầy cứt ruồi, tất cả đồ đạc trong phòng chỉ có thế, dưới ánh sáng vàng vọt của một cây đèn treo thắp dầu lửa.

Vùng trang trại này chưa có điện.

Cảnh thôn dã hoang sơ lại thêm mùi lá thuốc treo trên trần nhà nồng nặc khiến hai người thiếu phụ đứng sững lại ngoài cửa.

http://tieulun.hopto.org

- Tôi không ngờ những vị khách mới tới sớm thế tôi chưa kịp dọn giường. - Lêông vừa nói vừa lấy khăn trải giường ra từ một chiếc hòm.

- Không có buồng nào khác nữa sao? Lêa hỏi nhỏ vào tai Anbe.

- Ồ không. - ông chủ nhà thính tai lên tiếng - Không có buồng nào khác, tôi chỉ có thế để tiếp cô thôi, tiểu thư ạ. Này, cô giúp tôi dọn giường một tay. Cô sẽ thấy là giường nệm rất tốt, bằng lông tơ ngỗng chính cống đấy. Rúc vào đây thì không muốn ra nữa đâu.

Khăn thô ráp nhưng thơm nức mùi cỏ.

- Chỗ vệ sinh thì ở phía sau nhà, tha hồ rộng rãi. - ông nói thêm, vẻ nghịch ngợm.
- Còn tắm rửa?

- Có thau ngoài đó, và giếng không xa.

Gương mặt Lêa chắc phải kỳ khôi lắm vì tuy mệt rũ, Cami vẫn phải bật cười.

- Chị sẽ thấy, chúng ta sẽ rất thoải mái thôi. Để tôi giúp chị một tay.
Bé Saclơ vẫn không tỉnh dậy khi mẹ nó cởi bỏ quần áo và đặt lên giường.

http://tieulun.hopto.org

Chương 19

Trời đẹp và nắng ấm tuy sớm vẫn rất lạnh. Ngây ngất vì gió biển vi vu trong những rặng thông, Lêa và Cami có cảm giác như những ngày nghỉ hè. Cả thể xác lẫn trí óc như đê mê và họ phó mặc. Những bữa ăn tổ chức dưới bóng cây trong rừng, những giấc ngủ thiếp đi trên bãi cát, những trò chơi ú tim với bé Saclơ làm họ quên thực tại. Bỗng một người du kích đến báo với lão Lêông là hai vợ chồng ông chủ hiệu thịt bò bị bắt. Mirây bị giải về pháo đài Ha, còn Anbe thì đưa tới nhà số 197 đường Mêđôc (nay đổi tên là đại lộ Thống đế Pêtanh) để thẩm vấn.

Cami tái xanh tái nhợt. Chị nhớ lại những ngày khủng khiếp sống trong hầm khu nhà giam gớm guốc đó và tiếng kêu la của những người bị tra tấn.

- Ông ấy bị bắt lúc nào?

- Trong lúc đi gặp thằng Phaya con ở ga Xanh-Giăng.

- Hắn tố giác ông ấy rồi!... - Lêa kêu lên.

- Tôi không nghĩ thế. Để bảo đảm an toàn, trước đó, tôi đã báo tin cho Arixtit. Hai người của ông ấy kiểm soát xung quanh nhà ga và một người thứ ba chờ Machiax Phaya ở gần chỗ hẹn. Tất cả

có vẻ bình thường. Tôi cùng Anbe và Riri đến trước giờ hẹn năm phút. Hành khách từ chuyến tàu Pari bước xuống chen lấn giữa ba chúng tôi. Rời và tôi nhìn thấy Machiax đi tới, hình như hắn đi một mình. Cách hai chúng tôi chục mét, Anbe đứng giữa vòng vây của một sĩ quan và hai lính Đức cùng ba người Pháp mặc thường phục. Chúng tôi nghe ông ấy nói: "Các ông nhầm rồi".

Thấy vậy, đám hành khách tản ra và lúc đó theo ý tôi Machiax mới biết tình hình. Hắn tái mặt đi, bước mấy bước về phía họ nhưng rồi đứng lại. Lúc ấy tôi ở cạnh hắn.

- Đồ giòi bọ. - Tôi bảo hắn - Chúng ta sẽ lột da mày.

Hắn nhìn tôi vẻ ngơ ngác, không hiểu.

- Tôi không dính dáng gì hết, tôi không hiểu. Chỉ là một sự trùng hợp.

- Sự trùng hợp này, mày sẽ phải trả giá đắt.

- Anh đang nói những điều ngu ngốc nữa, ngoài tôi ta, không một ai biết là tôi hẹn gặp ông ta.

- Đó không phải là một bằng chứng.

- Anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ; chúng ta hẵng đi theo chúng, tôi muốn biết chúng đưa ông ta đi đâu. Anh đi với tôi.

- Để mày cũng báo cho chúng bắt cả tao nữa chứ gì?...

- Đây, anh cầm lấy súng ngắn của tôi, anh cứ khử ngay tôi nếu thấy tôi sắp phản bội.

Và hắn trao súng cho tôi, công khai, không giấu giếm gì cả. Mọi người đều có thể nhìn thấy. Tôi giật lấy súng và bảo hắn:

- Mày không điên đấy chứ?

Tôi kiểm tra xem súng đã lên đạn chưa, cho súng vào túi và

chúng tôi cùng đi ra cửa ga. Riri bước tới gặp chúng tôi. Thấy điệu bộ anh, tôi nghĩ là anh sẽ hạ sát hắn tại chỗ.

- Anh giải thích cho anh ta rõ đi. - Machiax bình tĩnh bảo tôi trong lúc bước về chiếc xe hơi đỗ dưới bậc tam cấp.

Trong lúc đó, chỉ cách chúng tôi vài mét, Anbe bị đẩy lên một chiếc Xitrôen 15 mang biển kiểm soát Đức. Tôi bước lên xe của Machiax còn Riri thì ra về.

- Anh ấy không đi à? - Hắn liền hỏi tôi.

- Anh ta không tin mà sẽ đi theo chúng ta cùng với những người khác đứng sẵn trong khu này rồi.

- Vậy họ khẩn trương lên. - Hắn bảo tôi và cho xe nổ máy chạy theo chiếc xe Đức. Tôi rút súng ra chĩa thẳng vào Machiax, sẵn sàng hạ sát hắn nếu có một chút dấu hiệu đáng ngờ. Tôi quay người lại mấy lần, băn khoăn không hiểu Riri và bè bạn làm thế nào để đuổi kịp chúng tôi. Phía trước, xe bọn Đức bon bon.

- Mẹ kiếp. - Machiax chửi thề - Chúng không đến đường Mũ Đỏ.

- Có gì ở đường Mũ Đỏ thế?

- Phòng làm việc của Poanhxô.

- Thế thì sao?

- Thế có nghĩa là chúng sẽ trao ông ta cho bọn Đức, và thoát khỏi nanh vuốt bọn này thì khó hơn nanh vuốt bọn cảnh sát Pháp.

Đến đường Arixtit-Briăng, xe quặt theo đường Anbrê. Tôi nghĩ bụng chúng đưa ông ấy đến pháo đài Ha đây. Nhưng không, xe vẫn tiếp tục chạy dọc nhà giam. Đến đường Laphêđơ Lêpê, Machiax hỏi tôi có nhìn thấy bọn ta ở phía sau không. Chỉ có xe đạp và một chiếc camiông Đức, không có một chiếc xe hơi nào khác. Đến đường Croa-đơ-Xêgoay, tôi hiểu chúng định đi đâu.

Tới chỗ cây ngáng đường ở Mêđôc, bọn mật thám Đức bắt xe

chúng tôi dừng lại. Tôi bỏ súng vào túi, chẳng lấy gì làm thú vị. Machiax xuất trình một tấm thẻ, chúng ra hiệu cho xe đi. Trên đường Buxca, ít người qua lại, và không bóng dáng một chiếc xe nào. Machiax cho xe chạy chậm lại để tăng khoảng cách giữa chúng và chúng tôi. Vẫn không thấy dấu vết Riri đâu cả. Khi bọn chúng dừng xe thì xe chúng tôi cũng dừng bánh, cách khoảng một trăm mét. Chúng tôi thấy chúng đẩy Anbe vào nơi mà chúng tôi biết là "trung tâm thẩm vấn" của Giextapô. Vô kế khả thi! Tôi nhìn Machiax, hắn vẫn tái mét và hai bàn tay nắm chặt tay lái, cuồn cuộn nổi gân. Tôi muốn giết hắn ngay tại trận. Chắc hắn đoán biết nên bảo tôi:

- Giết tôi chẳng giải quyết được gì cả, mà anh cũng lại bị bắt thôi. Nên báo cho chị ấy và những người khác biết. Tôi xin thề với anh, tôi không phản bội ai hết. Chính có kẻ phản bội trong hàng ngũ các anh.

Tôi để cho hắn nổ máy, xe lăn bánh từ từ trước số nhà 224, tòa biệt thự của lão thiếu tá Luyte, hầu như đối diện với nhà số 197. Tất cả đều yên tĩnh.

Người đàn ông uống cạn cốc vang Lêông mời.

- Rồi thế nào nữa! - Lêa hỏi.

- Chúng tôi quay trở lại ga Xanh-giăng xem Riri và các bạn có đấy không. Đi một vòng quanh nhà ga, Machiax bảo. Chúng ta dừng ở đây, chúng sẽ chú ý đấy. Chúng ta hãng đến Xanh Makerơ báo cho Mirây.

- Chúng tôi đi ngược hữu ngạn sông Garôn. Gần tới Riông, chúng tôi bị bọn hiến binh giữ lại, chúng đang truy nã những người gây ra một vụ phá hoại tối hôm trước. Ra khỏi Xanh Me xăng, lại một đợt kiểm soát, nhưng lần này thì do bọn Đức tiến hành. Cuối cùng khi tới Xanh Makerơ thì tròn ba tiếng đồng hồ đã trôi qua từ sau khi Anbe bị bắt.

- Đi qua cảng thì hơn. - Machiax lên tiếng.

Đến dưới chân tòa lâu đài cổ, hắn dừng xe, giấu vào một cái

động trước khi dùng làm nhà kho của những người nấu rượu. Đi ngược lên dốc, chúng tôi đến đằng sau nhà thờ.

- Anh đừng gây tiếng đồng. - Hắn bảo tôi và như không chú ý tới nòng súng tôi vẫn chĩa về phía hắn.

Đường phố vắng tanh vắng ngắt, phần lớn cửa đóng kín mít dù chính giữa ban ngày. Hai phát súng vang lên trên đường.

- Súng nổ từ phía nhà Anbe! - Machiax kêu lên.

Nấp sau một cái cổng lớn, chúng tôi chứng kiến việc bắt Mirây: một viên hạ sĩ Đức đẩy bà ấy lên xe hơi. Trước cửa hiệu, một con chó lăn ra chết. Một tên lính vừa cười vừa đá xác nó lăn mấy vòng. Tôi nghe Machiax thầm thì:

- Con Benlơ... chúng giết chết con Benlơ...

- Con chó của bà Xiđôni? - Lêa thốt lên – Tội nghiệp nó?

- Sau đó anh làm gì? - Lêông hỏi.

- Tôi buộc nó quay trở xuống và đưa tôi tới gần Bada, tôi trao nó cho người của Gioocgiơ trong lúc chờ quyết định.

- Sao anh biết được chỗ bọn chúng dẫn Mirây tới.

- Khi chúng tôi đến nhà Gioocgiơ, thì một anh bạn cảnh sát ở Boócđô đến báo việc hai vợ chồng Anbe bị bắt và nơi mỗi người bị giam giữ.

Mọi người ngồi im lặng, buồn bã. Lêông lên tiếng đầu tiên và nói với hai người thiếu phụ đang ôm chặt bé Saclơ vào lòng, ánh mắt lo lắng của thằng bé nhìn hết người này đến người kia.

- Ở đây hai cô không còn an toàn nữa.

- Sao ông lại nói thế - Lêa bực dọc hỏi - Không bao giờ Anbe phản bội chúng tôi.

- Ông ấy sẽ chống chọi chừng nào còn chống chọi được, tôi tin chắc như thế, nhưng chúng ta cứ phải đề phòng. Hai cô chớ quên là bọn chúng cũng đã bắt cả bà vợ ông ấy. Nếu chúng tra tấn bà ấy trước mặt thì Anbe có thể khai báo.

- Ông ấy nói có lý đấy, chị Lêa ạ.

Bỗng nhiên Lêông giật từ giá vũ khí khẩu súng trường giấu dưới giường và chĩa ra cửa. Ai nấy im lặng.

Có tiếng cào cào và cửa mở ra: một người đàn ông mặc áo lót lông thú xuất hiện.

- Lêông, ông bạn hào hiệp của tôi, ông không nhận ra tôi sao?

Ông lão hạ súng xuống và lầm bầm:

- Arixtit, đến nhà người ta theo cách đó là không thận trọng đâu?

- Ông nói phải. Chào Lêa, cô còn nhận ra tôi nữa không?

- Rất rõ, tôi vui mừng được gặp lại ông.

- Chắc hẳn là bà đờ Acgila? - ông ta quay sang hỏi Cami.

- Vâng, chào ông.

- Tôi có một tin mừng cho bà. Ông nhà đã rời Marôc cùng với sư đoàn do tướng Lơclec thành lập để đổ bộ, và đến Anh ngày 21 tháng Tư ở cảng Sunxi phía nam. Lơclec đích thân ra đón họ.

Niềm vui rạng rỡ trên gương mặt Cami. " Cô ấy xinh đẹp biết chừng nào!" Lêa thầm nghĩ. Tràn ngập yêu thương, nàng ôm hôn chị. Đã xa lắm rồi, cái thời nàng ganh ghét bà vợ người đàn ông mà nàng tưởng mình yêu và đã hiến mình cho chàng một đêm trong căn hầm xây bằng những viên gạch màu hồng ở Tuludơ. Không một chút ẩn ý, nàng chia sẻ niềm hạnh phúc của người thiếu phụ nay đã trở thành bạn nàng.

http://tieulun.hopto.org

- Cảm ơn ông về tin vui này.

- Có thể nay mai bà sẽ nhận được những tin vui khác. Nhưng trong lúc chờ đợi, các bà phải đi khỏi đây. Nhẽ ra tôi có thể đưa hai bà tới nhà một bà bạn ở Xuprôx, nhưng tôi có cảm giác bà ấy đang bị theo dõi.

- Liệu chúng tôi có thể trở về Môngtiac được không vì chúng tôi không bị truy nã?

- Chúng tôi chịu đấy. Dẫu sao cũng không nên mạo hiểm như vậy.

- Trong một vài ngày thì có thể vào túp lều thợ săn. - Lêông bảo - Trong rừng khó có thể phát hiện được túp lều đó. Không đầy đủ tiện nghi gì cho lắm, nhưng...

- Tính mệnh quan trọng hơn tiện nghi. - Arixtit bảo - Các bà thu xếp quần áo và thức ăn dự trữ trong vài ngày, chúng ta sẽ lên đường ngay thôi. Trong đó đã có mền chưa?

- Chắc có rồi. Để tôi vào lấy thêm một cái sạch cho cháu bé.

- Thế còn Machiax thì sẽ xử sự thế nào? - Lêa hỏi Arixtit.

- Nếu chỉ một mình tôi thì tôi cho hắn xuống chầu Diêm vương. - Lêông lầm bầm.

- Không thể khử nó như thế được. Phải chất vấn nó xem sao. Tuy vốn tính nghi ngờ mọi người, tôi vẫn muốn tin là hắn không dính dáng gì tới chuyện bắt bớ ấy cả.

- Nhưng không phải vì vậy mà hắn không làm việc cho bọn chúng.

- Than ôi! Nó đâu phải là dứa duy nhất. Nhưng chưa có bằng chứng gì là hắn giết chóc cả.

- Thưa ông, chúng tôi đã sẵn sàng. - Cami lên tiếng.

Chương 20

Lêa, Cami và bé Saclơ chỉ ở trong rừng hai đêm. Sáng sớm ngày thứ ba, một giọng nói quen thuộc đánh thức Lêa dậy, một giọng nói mà trong lúc nửa tỉnh nửa mê nàng không sao nhận ra được.

- Con bé nó ngủ như chết?

- Ôi cha! Được gặp lại cha, vui mừng quá!

- Ôi! Bác Ađriêng!

- Cháu gái của bác!

Ngồi xổm trên đống chăn nệm, Lêa nắm chặt bàn tay ông bác, nhìn ông, với vẻ mặt vừa rạng rỡ vừa như không tin.

- Cháu tưởng là trước khi kết thúc chiến tranh không sao gặp lại được bác...

- Sắp kết thúc rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Bác tới từ bao giờ thế?

- Bác vừa nhảy dù khi đêm, không xa đây lắm. Arixit chờ bác và cho bác biết tin về Anbe và Mirây...

- Phải làm thế nào chứ bác?

- Arixit và quân ông ấy sẽ lo cùng với những người ở La Rêôn. Giờ phút này thì chưa làm gì được hết.

- Cháu luôn luôn nghĩ rằng chính vì chúng cháu mà ông bà ấy bị bắt. - Cami lên tiếng.

- Tôi không cho là như vậy. Trong lúc đến bắt một số ít người kháng chiến, bọn Giextapô đã tìm thấy tài liệu ở nhà họ; những người khác, khi bị tra tấn hay uy hiếp tinh thần, đã khai người này người nọ ra. Lúc ở Luân Đôn, nắm được tên họ gã thanh niên mà lão Poanhxô hoàn toàn tin cậy, tôi sợ nguy cho các cô và cho vợ chồng Anbe. Hắn biết từ lâu là ông ấy tham gia kháng chiến.

- Vì sao hắn không xuất đầu lộ diện sớm hơn?

- Đấy là khía cạnh đặc biệt nguy hiểm của hắn: hắn muốn một mình quét một mẻ lưới lớn và đem nộp cho chủ những thủ lĩnh du kích chủ yếu trong vùng.

- Nếu biết hắn là ai, sao lại không khử đi?

Khuôn mặt gầy gò của người giáo sĩ dòng Đôminic giờ đây có bộ ria mép thật đẹp nhuộm đen khiến không sao nhận ra được, bỗng tối sầm lại. Lêa nhận thấy ông thật nghiêm. Bác Ađriêng tội nghiệp! Mặc dù chiến tranh, ông vẫn là vị linh mục cho rằng giết một kẻ thù, dù là một đứa phản bội, tức là phủ nhận lời dạy đầu tiên của Chúa: Không được giết! A! Giá nàng là đàn ông...

Cami nói lên thành lời ý nghĩ của Lêa:

- Cháu đã đoán được bác muốn nói tới kẻ nào. Cháu chỉ là một

người đàn bà, nhưng cháu sẵn sàng hạ thủ hắn nếu bác ra lệnh.

Lêa kinh hoàng nhìn người bạn gái. Cami, mà nàng vẫn luôn cho là một tâm hồn bạc nhược, không ngừng làm nàng kinh ngạc. Ờ Ooclêăng, cô ấy đã chẳng nổ súng vào gã đàn ông tiến công họ hay sao?...

Cha Đenmax âu yếm và xúc động nhìn người thiếu phụ.

- Đấy không phải là công việc của một người như cô. Quanh hắn có những đứa vệ sĩ cũng tàn bạo không kém hắn...

- Nhưng hắn không nghi ngờ cháu đâu!

- Thôi, chúng ta không nói chuyện đó nữa, cô có bằng lòng không?

- Trái lại, nên nói. Cháu thấy Cami có lý. Hắn không nghi ngờ chúng cháu đâu.

- Cháu không biết rõ những điều cháu nói. Những kẻ đó là nguy hiểm, rất nguy hiểm và bác có đủ người có kinh nghiệm để làm việc ấy nếu bắt buộc phải làm.

- Nhưng...

- Cô Cami, cô đừng nói thêm nữa...

Giọng nói của Ađriêng không cho phép bàn cãi thêm. Ông mỉm cười và nói tiếp:

- Tôi có một tin mừng cho cô... Cô có đoán được không nào?

- Bác... bác đã gặp Lô răng à?

- Phải. Trong dịp tôi đến thăm tướng Lơclec.

- Sức khỏe anh ấy thế nào ạ?

- Rất tốt. Tôi có nhận lời chuyển thư anh ấy cho cô, mặc dầu điều đó bị cấm ngặt. Thư đây.

Tay run run, người thiếu phụ cầm lấy chiếc phong bì nhàu nát Ađriêng Đenmax trao cho.

- Cô chú ý không giữ thư trong người. Hễ đọc xong là cô hủy đi. Lêa, cháu đi với bác một vòng chứ?

Ngồi lại một mình, Cami lật đi lật lại chiếc phong bì không có chữ. Cuối cùng nàng bóc thư với một thái độ nóng nảy khác thường, rút ra hai tờ giấy xấu kẻ ô vuông.

Những giọt nước mắt hạnh phúc chảy trên má Cami. Từ khi biết Lôrăng, kể cả những lúc anh vắng mặt, anh luôn luôn hiện diện với thái độ yêu thương trong tâm trí nàng. Lúc nào hết chiến tranh...

Bỗng một tiếng súng vang lên. Người thiếu phụ đang say sưa trong giấc mơ yêu thương giật bắn người. Chị bước vào khu rừng thưa. ông lão Lêông và ba chàng trai đội bêrê rộng vành dùng tiểu liên đẩy sau lưng một gã trẻ tuổi, mặt thất sắc, một bàn tay đầm đìa máu đặt trên ngực. Một cú đấm mạnh bất ngờ làm hắn ngã quỵ xuống dưới chân hai bác cháu Lêa.

- Một thằng mật thám. - Một anh du kích lên tiếng.

- Không đúng!...

- Thằng khốn nạn!... Vì sao mày lại trốn?

- Còn khẩu súng này nữa?... Để giết thỏ hả?...

- Vùng này không an toàn mà...

- Lúc nãy mày đã nói rồi, đồ con lợn!

Một cái báng súng giáng xuống bàn tay chảy máu.

Hắn hét lên. Cami nhảy bổ đến bên cạnh.

- Đừng đánh anh ta!... Anh ta bị thương!

- Cậu nói đi... Cậu làm gì ở đây?

- Tôi tìm cách vào khu du kích.

- Đừng tin mồm hắn! Hắn là một thằng mật thám, tôi xin nói rõ với các vị.

- Các vị để mặc với chúng tôi, chúng tôi sẽ buộc hắn phải nói thật.

- Tôi van cha, cha hãy ngăn cản họ...

Cho tới lúc này Lêông chưa nói nửa lời. Ngồi trên một cái rễ cây, mũ bêrê lật ra sau, ông ngồi nhìn cảnh tượng trước mắt trong lúc mân mê đầu mẩu thuốc lá đã tắt lửa. Ông như miễn cưỡng phải đứng dậy.

- Máu nó chảy đầm đìa kìa... Bà Cami, bà tìm xem có gì băng cho nó... Cậu đừng khóc nữa, cậu bé, chúng ta sẽ cùng nhau nói chuyện tay đôi...

Bé Saclơ từ lúc nãy bị bỏ quên níu lấy áo Lêa.

- Vì sao họ lại làm tội ông ấy thế?

Cami trở vào với một miếng vải sạch, bó bàn tay bị thương lại.

- Thế là được. - Lêông bảo. - Các anh hãy quay trở về canh gác. Thưa cha, tôi nghĩ là phải ra về thôi.

Tôi cũng nghĩ như thế.

- Cậu đứng yên, cậu bé...

Chàng trai bị bắt giữ vừa đứng dậy lại ngồi phịch xuống đất và rên rỉ.

Ông lão Lêông, mắt không rời khỏi hắn, bước tới cạnh ông giáo sĩ và nói nhỏ:

- Cha biết đèo Xirông chứ?

- Có biết.

- Chúng tôi có người ở phía ấy. Cha có cần chúng tôi cho người dẫn đường không?

- Chỉ cần để ra khỏi đây thôi. Còn nữa thì tôi biết đường.

Đến Buriđay, cha sẽ thấy ngôi nhà có cửa sơn xanh, đấy là nhà một người bạn. Cha sẽ nói là Lêông đang đi kiếm nấm. Ông ấy sẽ thắng xe, báo tin cho Arixtit và đưa cha vào đèo Xirông.

***

Họ đi bộ gần một tiếng trong rừng. Ađriêng Đenmax cõng bé Saclơ. Đường đi Buriđay vắng vẻ. Không mấy chốc họ đã đến ngôi nhà theo lời chỉ dẫn của Lêông và gặp người đàn ông sẽ đưa họ vào đèo. Con ngựa thắng vào xe như thể không muốn chớ quá tải. Nó hí ầm ĩ, lắc la lắc lư cái cổ một cách dữ dội và cất bước, vẻ mệt mỏi. Nhưng họ vẫn đến Prêchác khá sớm. Tới cổng làng, hai hiến binh giữ xe lại.

- A! Ông đấy ạ, ông Đuyma.

- Chào Rơnôn, chào Laphông. Có gì mới không?

- Ai đấy? - Lapông hỏi, giọng ngờ vực.

- Mặc chúng tôi... những người bạn đấy. Tôi đưa họ vào đèo. Ông

Lêông gửi họ tới. Nhưng các anh chưa trả lời tôi. Có tình hình gì không?

- Anh không vào đèo được đâu.

- Sao vậy?

- Bọn Đức cùng bọn vệ binh dang đi lùng vùng này...

- Hình như có một nhân vật quan trọng ở Luân Đôn vừa nhảy dù xuống đây.

Cami ôm chặt con vào lòng... Lêa bất giác xoắn xoắn tóc. Còn Ađriêng Đenmax thì vuốt vuốt bộ ria mép đen nhánh..

- Chúng bắt người của chúng ta hả? - Đuyma hỏi.

- Chưa. Nhưng quân khốn kiếp ấy nắm tin chắc lắm...

- Mẹ kiếp!... Làm gì chúng bây giờ?

Laphông ra hiệu muốn nói riêng với Đuyma.

- Cậu có tin cái lão có ria mép ấy không?

- Tin quá đi chứ!... Nếu không ông lão Lêông đã không giới thiệu đến. Thậm chí tớ cho chính ông ta là người nhảy dù kia đấy.

- Thế được, bọn này sẽ liệu. Sẽ đưa họ vào xe của hiến binh. Còn cậu thì chuồn đi, không nên ở lại đây. Thưa quý ông quý bà, mời các vị xuống. Các vị định đi tới đâu?

- Tới Brukeran, gần Ôrô. Chắc các ông biết chỗ chứ?

- Biết chứ!... Nếu các vị tới nhà bà Xiphlet thì chúng ta hãy bắt tay nhau nào. Chị em họ với tôi đấy, một người đàn bà tốt bụng lắm.

http://tieulun.hopto.org

- Đừng rề rà với chuyện nhà chuyện cửa nữa... Ở đây nguy hiểm lắm.
Cậu nói đúng, đúng lắm... cậu đi tìm xe đi. Mời các vị.

- Tạm biệt? - Bé Saclơ kêu toáng lên và giơ tay vẫy vẫy về phía Đuyma đang cho ngựa quay gót.

Chương 21

Một cơn gió lạnh buốt, sắc ngọt thổi mạnh khiến Lêa phải đạp chậm lại, nhưng mồ hôi vẫn đầm đìa. Hai bàn tay lạnh giá nắm chặt tay lái hoen rỉ. Bỗng xe nổ lốp, đổ xuống bên đường. Nàng vứt xe, khập khiễng đi bộ.

Gần tới Brukeran, nàng bỗng nghe tiếng động cơ ầm ĩ. Nàng nhảy vội xuống hố bên đường. Ba chiếc xe hơi phóng qua. Xe nào? Của ta hay của địch? Làm sao biết được? Chúng dừng lại ở Brukeran. Miễn sao bác Ađriêng đi chưa về! - Nàng nghĩ bụng và vắt chân lên cổ chạy về làng.

- Nhanh lên, phá cửa mà vào!

Lêa đứng sững lại. Kinh hoàng! Chạy trốn… phải chạy trốn. Nàng ngã quỵ xuống mà cũng không biết đau nữa. Bọn người kia đã phá xong cửa; mấy đứa đi lục soát những túp lều xung quanh tiệm cà phê. Miễn sao chúng không tìm thấy điện đài!... Điện đài!... Nhưng điện đài cũng mặc! Cami và Saclơ ở một mình trong nhà!... Nàng đứng vụt dậy và chạy trong khoảng trống... nhưng bỗng đứng sững lại khi nghe tiếng kêu thất thanh của Cami...

- Không!... Không!... Không được làm nó đau!

Một bóng đàn ông bước ra cửa bế theo đứa bé đang giãy giụa. Người mẹ đi ra theo, bíu lấy gã; hắn đá chị túi bụi nhưng chị vẫn bíu chặt.

- Má... má...

Nấp sau một bức tường, Lêa căng mắt ra trong bóng đêm để tìm một chút vũ khí. Một ngọn lửa phát ra từ trong nhà. Không một bộ quân phục nào... Chỉ thấy băng tay mang phù hiệu Vệ binh... Những bộ mặt còn trẻ hiện ra giữa ngọn lửa ngày một lan rộng... Những khẩu tiểu liên khươ khươ như những đồ chơi trẻ em... Những cái chai chất đống lại trong hòm... những tiếng cười... những giọng nói tiếng Pháp chửi rủa, nhục mạ...

- Mày có bảo cho chúng tao biết những đứa khác ở đâu không, con khốn nạn!...

- Thế còn con mụ Xiphlet? Mày cũng không biết nó à!

- Còn Anbe... Mi rây... Luyxiêng.. Arixtit… nữa… và cả cái lão thầy tu chết tiệt của mày, mày cũng không biết nốt nữa?

- Tôi không biết các ông muốn nói gì. Trả con cho tôi!

- Mày nói thì sẽ được trả con.

- Thôi, Giêrôp, trả con cho nó, chúng ta sẽ bắt nó nói ở chỗ an toàn hơn. Ở đây, cậu đã dại dột đốt lửa các khu du kích quanh đây sẽ được báo động.

- Khốn kiếp!... Môrix, cậu khỏi lo, chúng ta đang chờ chúng đây.

- Má ơi!

- Trời đất! Trả con cho mụ ta?... Lên xe cả đi.

Ôm chặt con vào lòng, Cami bước lên xe. Môrix Phiô cầm lái.

- Chúng ta đi về La Rêôn. - Hắn bảo những đứa khác.

Áp sát vào tường, Lêa nhìn mấy chiếc xe trong đêm khuya đi về hướng Ôrô.

Nhờ có ánh lửa, Ađriêng Đenmax tìm thấy cô cháu run lên vì cơn sốt và vì trời lạnh.

- Cami và Saclơ đâu?

- Phiô... Môrix Phiô...

Nàng lắc đầu, răng đánh lập cập, không nói được gì hơn.

Ông giáo sĩ dòng Đôminic đỡ nàng dậy và ủ rũ bước về phía ngọn lửa. Tựa một mụ phù thủy, Xiphlet từ trong lửa chạy ra.

- Lạy Chúa! Hai mẹ con thằng bé đâu rồi?

- Tôi không rõ. Hình như Môrix Phiô và bè đảng vào tới đây.

- Bọn quỷ sứ đến làm gì?... Thưa cha, bà ấy vốn đã bị thương rồi mà!...

- Tôi đã thấy. Thế ở đây không có ai hết à?

- Tôi còn lạ gì họ, chắc họ dã chuồn hết như lũ thỏ đế rồi. Tội thân chúng ta! Thế mà những con người như cha lại đi hy sinh tính mệnh cho cái lũ hèn nhát ấy?

- Bà im đi! Chính bà, bà cũng có thể hy sinh tính mệnh và đã mất hết tất cả. Nhà thờ có mở cửa không?

- Không nhưng tôi biết chỗ cha cố giấu chìa khóa. Thưa cha, kho thóc vẫn bốc cháy kia kìa!... Có lẽ điện đài của cha...

Thận trọng, Ađriêng đặt Lêa bất tỉnh nằm dài sát bức tường nghĩa trang và vừa chạy vào kho lúa vừa gọi:

- Cami... Saclơ...

Xiphlet lấy chìa khóa ở một cái lỗ trong tường và mở cửa. Bà ta đưa Lêa vào trong nhà đến tận trước bàn thờ. Phía sau tập Kinh thánh dày cộm, bà tìm thấy bao diêm. Đánh mãi, cuối cùng một que mới bắt lửa. Bà ta thắp sáng hai cây nến, cầm lấy một cây đi soi trong phòng. Chỉ còn tấm dạ để đắp ấm cho người bị thương, tấm dạ có in dấu chữ thập màu trắng người ta vẫn dùng để phủ quan tài trong các buổi lễ tang.
Bước ra ngoài, bất giác bà ta làm dấu thánh.

Lêa tỉnh lại dưới ánh nến chập chờn. Tê cóng đi vì lạnh, nàng không còn run rẩy nữa. Nàng chống cùi tay gượng dậy. Nhà thờ, tấm dạ lễ tang, những ngọn nến… Trong giây lát, nàng ngỡ mình chết rồi. Khủng khiếp và giận dữ, nàng đứng bật dậy, ném tấm mền chết chóc đi. Nếu ông cha xứ nhìn thấy, chắc hẳn tưởng là Đức Bà Đồng trinh hiện hình. Đúng vào lúc đó, ông bác bước vào.

- Ai đấy?

- Cháu đừng sợ, bác đây.

- Ồ! Bác...

Ađriêng bước tới, đặt va li xuống và buộc Lêa ngồi lên bậc tam cấp trước bàn thờ. Ông kéo cô cháu lại sát và đắp tấm dạ lên người nàng.

- Cháu kể cho bác nghe đi.

Hạ thấp giọng nhưng rành rọt, nàng kể lại những điều mắt thấy.

Rầu rĩ, ông cúi đầu, tự trách mình đã không can thiệp kịp thời.

- Quả hắn nói là: đi La Rêôn à?

- Quả thế.

- Sao lại đi La Rêôn nhỉ?... Chắc có điều gì bác không nắm được đây. Chắc hẳn phải đưa họ về Boocđô...

- Làm sao chúng lại biết bác nhỉ?

- Như thường lệ, do một sự tố giác. Chúng tưởng vớ được hết chúng ta... Cháu biết chắc là không có bọn Đức cùng đi với chúng chứ?

- Cháu cho là như thế... Tất cả bọn đều nói tiếng Pháp và không một đứa nào mặc quân phục.

- Tình hình ấy hình như khẳng định những tin tức nhận được ở Luân Đôn: Giextapô không nắm được những việc làm của bọn Phiô. Chúng hành động vì mục đích cá nhân, nên lại càng nguy hiểm hơn, không sao lường trước được.

- Nhưng vì sao hắn lại làm như vậy khi không có mệnh lệnh?

- Vẫn có nhiều cách lý giải lắm.

- Nhưng bác biết rõ hắn kia mà!

- Đúng... chính vì thế mà hắn làm bác sợ. Hắn báo thù xã hội; hắn muốn trở thành một thủ lĩnh được sợ hãi và kính trọng. Vả lại, như hắn đã chứng minh, hắn muốn giết chóc, hành hạ, bôi nhọ con người.

- Chúng ta không thể để mẹ con Cami trong tay chúng.

Bỗng có tiếng gõ cửa.

- Mở cửa, Xiphlet đây.

Súng cầm trên tay, Ađriêng Đenmax quay chìa khóa.

Xiphlet bước vào, trước mặt bà ta là một chàng trai đội một chiếc mũ to quá cỡ.
- Ông lão Đêông bị gãy tay, thế mà lại đâm may. Clôtơ con trai ông, đến thay bố. Tôi biết cậu ta, cậu ta hoạt động cho khu du kích của Lêông, cậu ta sẽ tìm cách bắt liên lạc với ông ấy. Tôi đã nói với cậu ta về mẹ con chị Cami.

- Tốt... Hình như chúng đã đưa họ đến La Rêôn.

- Đến La Rêôn à?... Tôi mong là cha lầm. Có dư luận trong vùng Giextapô ở thành phố mượn một cái hầm của trường trung học để làm nơi thẩm vấn du kích cộng sản.

- Bằng chứng?

- Không có bằng chứng gì đâu, chỉ nghe nói miệng thôi.

- Bác ơi, cháu quên bẵng: Machiax bỏ trốn rồi.

- Thế thì có thể có một chút hy vọng...

- Thưa ông, tôi phải về, anh em có thể ngạc nhiên về việc tôi vắng mặt.

- Bà nói phải. Có việc gì thì báo tin cho tôi ở nhà ông mục sư ở Ôrô. Hỏi ông Anphôngx Đuypac. Bà hiểu chứ?

- Dạ, hiểu. Mai ông sẽ có tin.

Xiphlet đi ra. Cửa đóng lại.

- Bác Ađriêng, lúc nãy bác định nói gì về chuyện Machiax?

- Cháu nghỉ đi, để bác suy ngẫm xem.

***

Lêa giấu xe đạp vào trong bụi cây, băng qua đường cái, tránh con đường đá sỏi vì sợ tiếng động và đi qua cánh đồng cỏ. Một tia sáng lọt qua khe cửa buồng giấy cha nàng ngày trước. "Chắc hẳn bà Ruyt đang tính toán", nàng nghĩ bụng và bước tới. Nàng nghe có tiếng nói. Nàng cố hiểu xem tiếng nói của ai và nói những gì, nhưng vô ích. Có tiếng cười... Nàng đi vòng quanh nhà... đẩy cửa buồng giấy.

- Lêa!...

Bé Saclơ nhảy xổ vào vòng tay nàng.

- Cháu... cháu yêu quý... Cô mừng quá!... Cháu về từ bao giờ thế?

- Tối nay. Machiax đưa cháu về.

- Machiax à?...

- Chúng cháu chơi trò ú tim... Má không muốn chơi với chúng cháu... nhưng bây giờ cô đã ở đây, chúng ta sẽ đi tìm má. Sao cô, cô có muốn thế không?

- Có, có…

Quả là Machiax đứng kia... gầy gò hơn trước, mặt cạo nhẵn thín, quần áo rất tề chỉnh nhưng mái tóc thì rối bù...

- Bà Ruyt...

Không bỏ chú bé ra, Lêa ôm choàng bà vú già đầm đìa nước mắt.

- Cháu ơi, bà sung sướng quá... Bà tưởng không còn bao giờ

được gặp lại cháu nữa. Biết bao tai ương đã đổ ập xuống ngôi nhà này... Nhưng cháu trở về, liệu có liều quá không đấy?

- Quả là liều, nhưng cháu không có áo quần gì nữa hết... Machiax, làm sao anh tìm thấy bé Saclơ thế? Sao anh không cứu thoát luôn Cami?

- Tôi không thể cứu cả hai mẹ con. Chị Cami kiệt sức, chị phó con trẻ cho tôi.

- Thật không sao tưởng tượng nổi!

- Nhưng sự thật như thế đấy. Chị ấy cũng nhờ tôi nói lại với cô là nếu chị ấy chết đi thì cô hãy làm mẹ cháu.

- Tôi không muốn chị ấy chết!

- Tôi sẽ làm hết sức mình để cứu thoát chị ấy. Tôi phải thương lượng mãi với Phiô mới dứt được thằng bé ra vì hắn muốn giữ nó lại nhằm buộc mẹ nó phải khai báo. Hắn thẩm vấn chị song không khai thác được gì khác ngoài câu: "Tôi không biết gì hết". Nhưng nếu hắn đánh đập thằng bé như hắn từng có ý định thì có thể chị ấy đã khai báo.

- Cái ông ấy ác thật. - Saclơ lầm bầm và bắt đầu thút thít - ông ta kéo tóc cháu và đá mạnh vào bụng má cháu... đến nỗi... má không nhúc nhích được nữa. Cháu hôn má cháu mãi má mới tỉnh dậy... lúc đó cháu không sợ nữa... Thế nhưng trời tối om... Má cháu hát: "Ngủ đi,em Côla của chị..."

Một mối hận thù dữ dội dâng lên trong lòng Lêa. Nàng nghe đứa bé mà mình đã từng góp sức cho nó ra đời run rẩy và nức nở trên lồng ngực nàng. Những lời nguyền rủa người bạn tuổi ấu thơ dâng lên môi nàng, những ý nghĩ giết chóc khuấy động tâm tư nàng. Thủ tiêu hắn... cho hắn đi đứt cùng với những đứa khác... Nàng cảm thấy có một sức mạnh kỳ lạ, một thèm khát đánh đập, giết chóc.

- Tôi biết cô nghĩ những gì, nhưng điều đó không quan trọng... cần cứu thoát Cami.

- Sao?... Anh định thế nào?...

- Có… Tôi sẽ cố di chuyển chị ấy, nhưng thì giờ ít quá, và chị ấy đã kiệt sức. Nếu được, tôi sẽ tin cho cô. Cô ẩn náu ở đâu?

- Tôi không thể nói với anh được.

- Phải nói thôi.

- Không ai biết tôi ở đâu hết.

Hắn nhìn nàng, vẻ khinh khi.

- Với một thứ kỷ luật như thế, bạn bè cô thường sa lưới là không có gì lạ cả.

- Họ chỉ sa lưới khi có kẻ tố giác.

- Cô bạn tội nghiệp, cô tưởng người Đức cần thế à! Họ chỉ cần nghe những câu chuyện trong quán cà phê là đủ...

- Chính người Pháp nghe cho chúng!

- Không phải bao giờ cũng thế. Các người phạm những điều dại dột tới mức có mù mới không thấy.

Bà Ruyt can thiệp.

- Tôi xin, đừng cãi vã nhau nữa. Lêa, cháu nghe bà nói, bà cho là chúng ta có thể tin cậy Machiax được.

- Có thể, nhưng cháu không thể nói với anh ấy cháu ở đâu và điều đó thì anh ấy biết.

- Vậy cô chuyển tới cha Ađriêng hay những người khác đề nghị sau đây của tôi: hễ đi chuyển được Cami đi Boócđô là tôi sẽ báo cho cô. Tôi sẽ nói rõ đoàn gồm những ai và số người, theo ý tôi

thì không nhiều đâu, ngày giờ khởi hành và hành trình. Bạn bè cô sẽ phải chặn đoàn lại và giải thoát Cami.

Vẫn ôm chặt vào lòng bé Saclơ đã ngủ thiếp đi, Lêa hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Anh cho là quả có thể được à?

- Được.

- Tôi có thể hỏi anh một câu không? Vì sao anh ở lại với Phiô và bè lũ hắn? Vì tiền à?

Machiax nhún vai.

- Nếu tôi nói, cô sẽ không tin đâu.

- Anh cứ nói.

- Ở vị trí như hiện nay tôi có thể trông nom cô tốt hơn.

- Anh nói đúng, tôi không tin anh được.

- Cô thấy chưa! - Hắn nói, giọng kìm nén và nhún vai.

- Chúng tôi sẽ làm thế nào đối với Saclơ? Đưa cháu về đây có phải nguy hiểm không nào?

- Không, chừng nào Phiô biết nó còn ở đây. Hơn nữa tôi đã yêu cầu bố tôi trông nom nó.

- Và ông ấy đã nhận lời?

- Vì ông không còn cách nào khác.

Lêa từ từ đặt Saclơ nằm trên chiếc tràng kỷ cũ và ngồi phịch xuống chiếc ghế bành trước lò sưởi.

- Bà Ruyt, cháu vừa đói vừa rét. Bà có gì cho cháu ăn không?

- Có chứ, cháu, để bà đốt bếp lên đã.

- Bà Ruyt, bà để cháu đốt cho.

- Cảm ơn, Machiax.

Rất nhanh, một ngọn lửa sáng rực tỏa ra và trong khoảnh khắc chỉ nghe tiếng những cành củi nho nổ lép bép. Tiếng nổ vui vẻ và sức ấm của lửa, bầu không khí thân thuộc đánh tan cơn giận dỗi của đôi nam nữ thanh niên. Trầm ngâm trước ngọn lửa, hai cặp mắt bắt gặp nhau. Trong ánh mắt của Machiax là một nỗi yêu thương, một niềm say đắm ngây ngất, của Lêa, là một tâm trạng hoang mang, mệt mỏi vô hạn.

Chàng trai kìm mình lại để không ôm cô gái vào vòng tay vì biết sẽ bị cự tuyệt. Về phía mình, cô gái muốn dứt bỏ cái kỷ niệm nhơ bẩn về cái đêm trong phòng khách sạn kinh tởm ở Boócđô, để nép vào người hắn và kể với hắn những nỗi đau thương như nàng vẫn kể thuở ấu thơ khi họ nấp trong căn phòng trẻ em hay trong kho cỏ khô.

Bất giác, cả hai cùng cất lên một tiếng thở dài trong đó chất chứa tất cả những nỗi sầu muộn mà họ không sao cứu vãn được nữa.

Saclơ cựa quậy trong giấc ngủ. Lêa đắp cho nó tấm chăn kẻ ô vuông mà cha nàng vẫn thích dùng khoác lên người khi ông làm việc mùa đông trong buồng giấy.

- Cần tìm ra một chỗ để chúng ta gặp nhau.

- Ở nhà thờ La Rêôn được không?

- Không, quá nguy hiểm cho cô. Phiô và những đứa khác biết cô, chúng có thể bắt đấy.

- Vậy ở đâu?

- Cô có biết nghĩa trang Xanh-Ăngđrê-đuy-Boa không?

- Có chứ. - Nàng nhún vai đáp.

- Cô có thấy mộ gia tộc Lơ Roay Ở Xanh Aenô, ở bên tay phải khi bước vào không?

- Có.

- Trong thân cây trắc bá ở cuối. Bên trái, có một cái hốc. Tôi sẽ bỏ giấy tờ vào đấy. Ngày nào cô cũng tạt qua. Nếu cần cho tôi biết điều gì thì cô cũng sử dụng chỗ ấy. Cô hiểu chứ?

- Tôi đâu có phải dứa ngu dại, nhưng nếu người ta không để tôi đi?

- Cô phải gắng thuyết phục họ, vấn đề sống chết đối với Cami đấy.

Bà Ruyt bước vào, mang theo một cái túi to tướng.

- Thế thì cồng kềnh quá!

- Để tôi buộc vào cái đèo hàng cho cô. Xe đạp cô đâu?

- Ở phía sau thánh giá ấy.

- Tôi biết rồi. Bà Ruyt, bà có dây buộc không?

- Có, tôi đã chuẩn bị sẵn.

Trong lúc Machiax buộc túi, Lêa cúi xuống bé Saclơ vẫn đang ngủ, vuốt ve mái tóc màu sáng của nó.

- Bà hãy chăm sóc cháu kỹ lưỡng... - Lêa bảo bà Ruyt.

- Bà sẽ cố gắng... Gần hết cả tiền bạc rồi. Bà cô Becnađet của

cháu đã gọi bán rừng thông, nhưng trong lúc chờ đợi...

- Cháu biết, bà Ruyt ạ... Cháu biết nói thế nào với bà? Bà cứ bán đồ đạc đi nếu có người mua; còn cháu chẳng còn gì nữa hết.

Một giọt lệ rơi xuống má đứa bé đang lầm bầm trong giấc ngủ.

- Cháu tha lỗi cho bà. Nói với cháu về những cái đó trong lúc này, bà quả là một mụ già điên dại. Bà sẽ tự lo liệu.

- Cháu biết lấy gì cảm ơn bà về tất cả những gì bà đã làm cho gia đình cháu...

- Cháu im đi! Sao lại ơn với nghĩa! À, có mấy lá thư gửi tới trong lúc cháu đi vắng đấy. Bà đã bỏ cả vào túi.

- Bây giờ cô muốn ra đi lúc nào thì đi. - Machiax lên tiếng - Hành lý buộc chặt lắm rồi, cô có đi suốt nước Pháp cũng không rơi được đâu.

- Tạm biệt bà Ruyt, bà hôn bà Becnađet hộ cháu.

- Tạm biệt, cháu thân yêu. Cầu Chúa phù hộ cháu. - Machiax, già giao phó nó cho cậu đấy.

- Bà yên tâm, bà Ruyt, mọi việc sẽ tốt lành.

Hai người tới cạnh xe đạp. Machiax dựng xe lên, hỏi:

- Cô không muốn tôi tiễn chân cô à?

- Anh biết là không thể được. Thôi, anh để tôi đi.

Chàng trai quyến luyến bỏ tay khỏi ghi đông. Cả hai đứng im lặng một lát, vẻ khổ sở. Lêa khẽ rùng mình.

- Cô đạp cho nhanh, chắc hẳn còn phải đạp nhiều cây số, và tôi không muốn cô đi một mình trên đường trong đêm khuya.

- Machiax... tôi không hiểu... việc gì xảy ra đối với chúng ta thế?

- Cô muốn nói gì?

- Anh và tôi, chúng ta bắt buộc phải giấu giếm nhau... trở thành kẻ thù của nhau... và đồng thời...

- Đồng thời sao?

Giọng nói của hắn chất chứa biết bao hy vọng!... Nhưng hắn chớ vội nghĩ nàng sẽ tha thứ.

- Không sao hết. Tôi thấy chúng ta sống trong một thời đại kỳ quặc, người ta không còn biết ai là bè bạn nữa, vì đến cả những người bạn thân thiết nhất cũng phản bội.
Machiax không muốn chú ý tới giọng nói gay gắt, hắn chỉ nhớ mấy từ "vì những người bạn thân thiết nhất". Hắn là người thân thiết nhất, hắn không nghi ngờ điều đó. Dù nàng có nghĩ là hắn phản bội thì cũng không quan trọng, vả lại phản bội cái gì, bởi vì hắn sẽ không bao giờ phản bội nàng. Còn lại chỉ là vấn đề chính trị và cái đó không dính dáng gì tới tình cảm của hắn.

Hắn giơ tay ra hiệu và trở vào nhà, không ngoái cổ lại. Bối rối, Lêa đứng nhìn hắn đi khuất.

Chương 22

Ngày hôm sau, Ađriêng Đenmax đến Môridex cùng với trung úy Pie Vanhxăng, biệt danh là Giăng-Pie, chỉ huy khu du kích ở Puy gần Môngxêguya, và ba đội viên đi tiếp tế. Mọi người đều rất hưng phấn trong lúc nói chuyện về vụ mười bốn người của họ phá hủy kho xăng trong ngày 5 tháng Năm. Ông trung úy và ông giáo sĩ thật khó kìm nỗi niềm say mê. Lêa thèm thuồng nhìn họ! Ít ra họ cũng hành động...

Sau khi khách ra về, Ađriêng Đenmax bước tới cạnh cô cháu:

- Nhờ tu viện trưởng Sayu trung úy bệnh viện, bác đã được gặp Cami. Cô ấy khá hơn trước nhiều. Cô ấy dũng cảm lắm, không hề một lời than vãn; cô ấy chỉ lo cho cháu và cho thằng bé, con cô ấy.

- Cháu có thể gặp cô ấy được không?

- Bác thấy khó và nguy hiểm một cách vô ích cho cả hai chị em. Suốt ngày đêm, một tên tay sai của Giextapô đứng canh trước cửa. Nhưng có một đứa là con sâu rượu đấy.

- Vậy chúng ta sẽ đổ rượu cho hắn túy lúy.

Ađriêng mỉm cười.

- Để xem. Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất. Vấn đề là cần cứu thoát cô ấy.

***

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng là một niềm vui lớn: Giăng và Raun Lơphevrơ trở về, hai chàng trai cùng say mê Lêa thuở con gái và nàng chưa gặp lại từ sau ngày họ bị bắt cùng với bác sĩ Blăngsa, ngày Mari bị giết chết trên quảng trường Vecđơle.

Cả ba không sao rời khỏi nhau, họ quá say sưa được gặp nhau sống sót.
Bữa ăn tối hôm ấy là cả một bữa tiệc đối với mọi người. Ngồi giữa hai chàng trai, Lêa mắt long lanh vì sung sướng và vì món rượu nho trắng, tựa đầu khi lên vai Giăng, khi lên vai Raun, vuốt ve bàn tay họ phía dưới bàn, cọ chân vào chân họ một cách mơn trớn. Nàng cười cười nói nói, rạng rỡ một niềm hạnh phúc không biết đến từ lâu, trong ánh hào quang của tuổi trẻ và nhan sắc.

- Cậu vẫn như xưa. - Giăng vừa nói vừa hôn vào cổ nàng.

- Cậu còn xinh đẹp hơn xưa nữa cơ. - Raun bảo và cũng đến lượt hôn nàng.

Hai anh em Lơphevrơ được Lêông phái đi chuẩn bị một vụ phá hoại ở nhà ga La Rêôn. Đến Srpen-đơ-lôret, họ được tin cô bạn gái đang ở Môridex. Họ kể cho nàng nghe việc họ trốn trại giam như thế nào, Anbe và những người khác đã can đảm và khôn ngoan ra sao...

Đến khuya khách khứa mới ra về. Raun và Giăng sáng hôm sau mới ra đi. Cả ba cuộn mình trong một tấm mền trước lò sưởi.

Mọi người ra về đã lâu họ vẫn tiếp tục chuyện gẫu, uống rượu và hút thuốc. Ngồi trên giường, họ không sao chia tay nhau về đi ngủ.

Nằm giữa hai chàng trai trên một chiếc giường hẹp, Lêa thấm dần niềm khoái cảm về sự có mặt của họ và về hơi ấm từ người họ tỏa ra. Ngón tay nàng mân mê mái tóc họ trong lúc hai chàng trai hít thở hương thơm ở cổ nàng, thỉnh thoảng lại đặt lên đó một nụ hôn. Ở cả ba người không có một ham muốn nào khác ngoài ham muốn ở cạnh nhau. Sung sướng được gặp lại nhau, họ không nhớ mình là đàn ông hay đàn bà, mình còn ở tuổi thanh xuân, và hoạt động bí mật đã không tạo thuận lợi cho

quan hệ yêu đương của họ. Bất giác, những nụ hôn của hai chàng trai mỗi lúc một thêm say đắm, bàn tay họ táo bạo đụng vào người cô gái; và nàng không hề phản kháng, cất lên tiếng cười, tiếng cười xưa kia từng làm họ rạo rực xiết bao. Giờ đây nó đẩy lùi những nỗi buồn lo của những ngày qua. Không còn nước mắt... không còn chiến tranh... không còn chết chóc...

***

Lêa nhận được tin của Machiax cho biết Cami được chuyển về trại lính Budê ở Boócđô ngày thứ hai, 15. Khởi hành ấn định vào lúc mười ba giờ. Trước ngày sự kiện vụ trốn thoát một hôm, Lêa, trang phục nữ y tá, đến thăm Cami cùng với ông tu viện trưởng Sayu: họ lợi dụng ngày chủ nhật lễ Gian Đa có ít nhân viên phục vụ. Tên Đức canh gác nghiện rượu đang chạm cốc với một em y tá có bộ ngực đồ sộ mà hắn vốn ưa thích. Chị hứa giữ hắn cách xa bót gác khoảng hai mươi phút, trong lúc một bà xơ đứng gác gần cổng bệnh viện, và một bà khác, gần nhà thờ.
Lêa biết trước sẽ gặp Cami mệt mỏi, gầy gò; nhưng trông thấy chị, nàng thật sự khiếp hãi. Chị chỉ còn da bọc xương và hai mắt sâu hoắm với hai quầng đen thăm thẳm. Nàng cố mỉm cười, hôn chị và... òa lên nức nở.

- Sao, tôi xấu xí đến thế kia à... chị, chị thật lộng lẫy trong bộ trang phục này. Chị đừng khóc, tôi khỏe nhiều rồi, có phải thế không thưa cha?

- Phải, thưa bà. - ông linh mục vừa đáp vừa ngoảnh mặt đi...

Lêa ân hận. Cố gắng, nàng mỉm cười.

- Khẩn trương lên, chúng ta đừng lãng phí thì giờ. Để tôi ra xem thằng cha nát rượu có còn đứng đấy không.

Hai người thiếu phụ ở lại một mình, cầm chặt tay nhau, xúc động không nói nên lời. Cami lên tiếng đầu tiên.

- Ông tu viện trưởng nói đúng, chúng ta không có thì giờ. Cháu Saclơ có khỏe không? Cháu không quá buồn bã chứ? Chị có tin gì về Lôrăng không?

- Saclơ rất khỏe, cháu không buồn đâu. Chúng tôi không có tin tức gì khác về Lôrăng, nhưng chừng nào anh ấy còn ở Anh thì ta khỏi lo.

- Thế còn Phrăngxoa Tavecniê?

- Không có tin gì hết. - Lêa đáp, lòng se lại.

- Tôi chắc nay mai chị sẽ có tin anh ấy? Anh không phải là một người để cho người ta bắt dễ dàng. Chị cứ vững lòng tin. Thế còn chị, sức khỏe thế nào?

- Cô chỉ nghĩ tới người khác. - Lêa đáp với một tiếng cười không vui - Còn cô?

- Tôi rất khỏe.

- Ngày mai, chúng tôi sẽ tìm cách cho cô trốn thoát. Cô có đủ sức không?

- Đủ, tôi muốn được gặp cháu.

- Vậy cô nghe lời tôi đây.

Lêa kể vắn tắt kế hoạch những người kháng chiến sắp đặt…

Nhưng kế hoạch ấy sẽ không được thi hành...

Trở về Môridex, Lêa nói với ông bác Ađriêng và năm người đàn ông do Arixtit phái tới là không nên tấn công xe cứu thương vì Cami quá yếu không thể bỏ chạy được khi xe dừng bánh. Cùng với ông tu viện trưởng Sayu nàng đã nghĩ tới kế khác.

http://tieulun.hopto.org

Chương 23

Cơn mưa chờ mãi, cuối cùng đã trút xuống. Tắt hết đèn, chiếc xe hơi đỗ trên đường Pecđuy trước mặt bệnh viện. Rigulê và Xiphlet ngồi trong một chiếc camiông chờ trên quảng trường Xanh Misen. Trên ghế phía sau, một du kích nín thở, tay nắm chặt khẩu Xten. Hai người đàn ông đứng nấp trên đường Trường học, và một người thứ ba, trước mặt một ngôi nhà.

- Chú ý, họ kia?

Một người đàn ông và một người đàn bà chạy trên đường Xanh Nicôla. Người đàn ông, cao lớn, bế một người trên tay nên chạy chậm lại.

Cửa sau chiếc xe hơi mở ra. Cùng một lúc, người lái bật nhanh hai lần đèn pha ra hiệu. Đèn camiông trả lời.

Hai xe cùng nổ máy.

- Chị ấy bị ngất.

Machiax đặt Cami lên chiếc ghế dài.

- Nhanh lên, chúng sẽ phát hiện thấy chị ấy mất tích.

- Cảm ơn cậu. Việc làm này chuộc lại lỗi lầm của cậu. Mời cậu đến nhập bọn với chúng tôi, cậu sẽ được hoan nghênh.

http://tieulun.hopto.org

- Thưa cha, tôi không dám tin chắc. Dẫu sao, đối với tôi cũng đã quá chậm.

- Thế cậu sẽ làm gì bây giờ?

- Kiểm soát vùng này. Bây giờ mời cha đi. Tạm biệt, Lêa.

- Tạm biệt, Machiax... Cảm ơn.

Xe con nổ máy. Chiếc camiông theo sát sau.

Thật là kịp thời. Các ô cửa sáng rực, tiếng còi rít lên, lẫn tiếng kêu la, trong lúc các xe chạy về hướng Bada. Cách thành phố cổ hai kilômét, xe quặt trái và dừng bánh ở Xanh Canhăng, trong trang ấp của một người thuộc nhóm Ađriêng. Cami được khiêng vào nhà.

Chị vẫn bất tỉnh.

Cha Ađriêng quyết định nghỉ tạm ở đây và thuyết phục những người cùng đi là bọn Đức không thể nghĩ người tù lại ở gần chúng như thế. Hơn nữa cần có thì giờ chuẩn bị nơi đón tiếp và tổ chức đường dây đi qua Thụy Sĩ. Ông quyết định Lêa, Xiphlet và hai du kích ở lại với người bệnh.

Lêa biết sức khỏe Cami khó có thể hồi phục chừng nào chị còn phải xa con. Với sự đồng tình của bà chủ nhà và Xiphlet, nàng quyết định đi tìm thằng bé. Ba người thiếu phụ đạp xe đi. Lêa để hai bạn ở lại Xanh-Ăngđrê- đuy-Boa. Hai tiếng sau, Xiphlet sẽ đi đón nàng.

Ở gần hầm rượu, người ta hoạt động nhộn nhịp Phaya và ba gã đàn ông nàng không biết mặt đang chất các thùng rượu nho lên camiông. Thấy nàng, lão kinh hãi suýt đánh rơi thùng rượu.

- Chào ông Phaya, công việc có vẻ phát đạt nhỉ?

Bỏ thùng rượu xuống, lão cất mũ, để lộ mái đầu bạc trắng.

- Chào cô. - Lão ấp úng - Cô trở về đấy à?

- Ông yên tâm, tôi về không lâu đâu. Nhưng nay mai các bạn tôi sẽ cho ông biết tin tức tôi.

Vì sao nàng nói vậy? Chỉ là một ý nghĩ thoáng qua óc khi thấy mặt lão lộ vẻ sợ hãi. Và cũng vì nàng nhớ lại việc trừng phạt một tên nhà buôn chợ đen bị nghi là tố giác những người kháng chiến trong khu du kích Lôê-Garôn. Một niềm vui độc ác dâng lên trong lòng Lêa khi nàng thấy đôi bàn tay chai sạn của lão Phaya run run vì sợ hãi: vì yêu đất và hám lợi, lão đã buôn bán với kẻ chiếm đóng, thậm chí trở thành một tên chỉ điểm. Mà có thể lão sẽ chiếm đoạt Môngtiac của nàng!...

Giận dữ, nàng quay mặt đi và bước vào nhà.

Trời u ám và như muốn nổi cơn giông, nhưng ngôi nhà cũ kỹ vẫn giữ một chút mát mẻ của mùa đông. Tất cả tĩnh mịch, bất động, một mùi sáp ong phảng phất trong không trung, lẫn với hương thơm của bó hồng trắng, những nụ hồng đầu mùa trên bức tường hầm rượu dọi nắng nhất. Bàn tay mẹ nàng, Idaben Đenmax, đã trồng những cây hồng leo có hoa sớm thơm ngát này. Bó hoa cắm trên mặt bàn ở cửa ra vào... "Nếu nhắm mắt lại,mình sẽ thấy má bước vào..."

- Cô Lêa!

Bé Saclơ chạy bổ về phía nàng, hai cánh tay dang rộng.

- Cô đã về… má cháu đâu? Cháu muốn gặp má cháu.

- Cháu yêu quý, cháu sẽ gặp má. Cô đến tìm cháu đây.

- Tìm thằng bé này! Sao lại thế?

- Bà Ruyt, phải thế bà ạ. Nếu không thì không bao giờ Cami khỏi bệnh.

- Nhưng nguy hiểm quá đi mất.

- Cháu van bà, cháu không có nhiều thì giờ. Bà soạn cho nó ít quần áo.

- Cháu tới đây, bà có nhiều điều cần nói với cháu. Saclơ cháu ra ngoài kia với bà Becnađet.

- Không, cháu muốn ở lại với cô Lêa cơ.

- Cháu phải nghe lời bà Ruyt. Nếu ngoan, cô sẽ đưa cháu đi gặp má.

- Thật thế à?

- Thật mà.

Thằng bé vừa chạy vừa gọi Becnađet Busactô toáng lên.

Vừa bỏ quần áo thằng bé vào túi, bà vú già vừa kể cho Lêa nghe tình hình xảy ra trong khi nàng vắng mặt.

- Tuần trước, bác Luych và cậu anh họ cháu tới đây. Họ muốn nói cho cháu biết việc công chứng viên của lão Phaya đến gặp họ về việc mua bán khu Môngtiac này.

- Việc đó dính dáng gì tới bác Luych.

- Hình như Phrăngxoadơ thỏa thuận với Phaya...

- Sao!...

- Bà bảo "hình như". Viên công chứng là người đặt vấn đề. Lôrơ chưa thành niên và luật sư Đenmax là người đỡ đầu cô ấy; cháu thì gia nhập đám những người khủng bố và do vậy bị đặt ra ngoài vòng pháp luật. Bởi thế quyết định bán hay không bán thuộc về bác Luych của cháu.

- Nhưng tất cả những cái đó là phi lý!

- Có thể thế nhưng ông bác và cậu anh họ cháu, đều là luật gia, bảo cái đó đúng luật, nhất là vì cháu vắng mặt.

- Cháu hiểu, mọi người sẽ vui vẻ nếu cháu bị bắt và biệt tăm biệt tích.

- Đối với Phaya thì chắc hẳn là thế, còn đối với ông bác cháu thì không đâu. Cháu là con gái em trai ông ấy và chắc hẳn ông muốn cháu giữ lại khu trang trại. Cháu biết không, ông ấy thay đổi nhiều từ sau khi Pierô ra đi...

- Thay đổi?... Nếu thế thì cháu thật kinh ngạc đấy.

- Cho đến giờ chót, cháu vẫn nghe tin ông ấy tiếp tục hợp tác với địch!

- Bà không tin như thế. Ông ấy theo Pêtanh, chỉ có thế thôi.

- Dẫu sao ông ấy cũng để con gái lấy một tên Đức.

- Đúng thế. Nhưng ông ấy vẫn là người lương thiện.

- Lương thiện như ông ấy thì khối. Bà có muốn cháu nói với bà không? Cháu hiểu Phaya lắm. Lão chỉ muốn có đất; đối với lão chiến tranh chỉ là một cơ hội để đạt tới mục đích, để làm giàu. Người Pháp hay người Đức, lão cóc cần, lão hợp tác với những ai mà lão cho là có điều kiện nhất trong việc cho phép lão chiếm đoạt được vùng đất này. Thậm chí lão không thấy là lão, một cựu chiến binh 14, đã phản bội đất nước. Còn đối với bác Luych thì nghiêm trọng hơn; là một nhà trí thức, bác ấy hiểu lời mình nói và tính chất quan trọng của những hành vi mà lời nói ấy có thể dẫn tới. Vốn thích tôn ti trật tự và những giá trị tư sản cũng nghề nghiệp khiến bác ấy tôn trọng chính quyền hợp pháp. Đối với bác ấy, chỉ có Pêtanh là hợp pháp và Pêtanh yêu cầu người Pháp hợp tác. Cháu cũng nghĩ là bác ấy hoàn toàn thiếu đầu óc suy tưởng; nếu không, bác ấy phải thấy là sớm hay muộn, Đức cũng thất trận và những người khủng bố hôm nay, ngày mai sẽ nắm chính quyền.

- Thì chính đó là điều ông ấy không muốn.

- Ông anh họ thân thiết của cháu chắc hẳn cũng nghĩ như vậy.

- Còn tệ hại hơn cơ. Cậu ta nói tới chuyện xung phong vào đội quân tình nguyện Pháp.

- Thế thì lạ thật, Philip chưa bao giờ tỏ ra dũng cảm cả.

- Trong lúc chờ đợi, ông bác cháu cho rằng để tránh việc bán đất, cháu phải viết một lá thư khước từ. Không chắc là như thế đã đủ, nhưng có thể để tranh thủ thời gian.

- Cháu sẽ nói chuyện với bác Ađriêng và Cami.

- Cháu đừng để kéo dài. Này, cháu nhìn bà xem nào... cháu có vẻ mệt mỏi lắm.

- Cháu thường đạp mỗi ngày ba bốn chục cây số. Nếu chiến tranh cứ tiếp tục thì chẳng bao lâu nữa cháu có thể dự giải thi đua Boócđô kia đấy. Vả lại, cháu lo về Cami lắm.

- Tội nghiệp con bé? Quả nó không gặp may. Chúng đã làm gì nó?...

- Chúng dùng những thủ đoạn "tân kỳ" nhất, độc ác nhất.

- Ghê tởm thật!

- Cami chỉ bị sơ sơ: tát, đá, đấm, vì đã quá yếu. Nếu chúng còn hành hạ thêm thì cô ấy khó sống nổi. Nhưng từ đó, cô ấy không hồi phục được nữa. Cháu nghĩ là sự có mặt của bé Saclơ có thể có lợi cho cô ấy.

- Nhưng với cuộc sống bấp bênh của các cháu, bà sợ có thể nguy hiểm.

- Không lo đâu, các khu du kích kiểm soát chặt vùng này và sau những vụ bắt bớ vừa qua, bọn Đức đã rút về khu đóng quân. Và rồi đây mẹ con cô Cami sẽ sang tị nạn ở Thụy Sĩ.

Lêa thích thú bỏ lại chiếc xe đạp mượn của chủ nhà và dùng lại chiếc xe màu xanh của mình. Trên cái đèo hàng, nàng buộc chiếc ghế mây để chở Saclơ. Phải khẩn trương. Lão Phaya rất có thể đã báo cho bọn Giextapô ở Lănggông.

Bà Ruyt và bà Becnađet Busactô buồn nẫu ruột thấy bé Saclơ ra đi, nó là niềm vui nhất trong cuộc sống của họ. Thằng bé cười toe toét và cựa quậy trên ghế.
- Cháu ngồi yên, không cả hai cô cháu ngã nhào đấy.

Đạp hết dốc Beomi, Lêa gặp Xiphlet.

***

Niềm hạnh phúc của hai mẹ con Cami được gặp nhau làm dịu bớt một phần cơn giận của Ađriêng Đenmax vì hành vi dại dột của ba người thiếu phụ. Xiphlet nhận lấy hết trách nhiệm vì cho rằng mình là người lớn tuổi hơn cả. Ông giáo sĩ làm như thể chấp nhận lý do của bà ta.

http://tieulun.hopto.org

Chương 24

Môrix Phiô ngạc nhiên hơn là ngờ vực khi thấy cha Đenmax xuất hiện trước ngưỡng cửa. Liếc nhìn nhanh ra ngoài đường, ông ra lệnh cho những người đi hộ vệ để ông ở lại một mình.

- Thưa cha, tội không có gì phải lo bên cạnh một ông giáo sĩ phải không ạ? - Hắn vừa hỏi vừa cười, vẻ giễu cợt - Cha muốn gì tôi?

- Đức sẽ thất trận. Những kẻ như anh sẽ bị bắn thôi. Trong lúc chờ đợi chúng tôi cần đến các anh. Những người ở Luân Đôn cử tôi đến đề xuất với anh một việc. Nếu anh chấp nhận thì mạng anh có thể được cứu sống.

Phiô nhìn ông giáo sĩ, vẻ nghi ngờ.

- Ai xác nhận cho tôi đây không phải là các ông giăng bẫy?

Ađriêng Đenmax khinh bỉ nhìn hắn.

- Tôi hứa danh dự với anh. Mối quan tâm của tôi là tiết kiệm mạng con người. Chúng ta hẵng ra ngoài một lát Tôi không muốn đồng bọn của anh nghe những điều tôi nói.

Môrix Phiô lưỡng lự rồi bỗng quyết định.

- Tùy ý cha... nhưng tôi bắt buộc cho người đi theo...

- Ở địa vị anh, thì tôi không làm như thế.

http://tieulun.hopto.org

- Thế tôi có kiếm chác được gì không?

- Có thể. - Ađriêng Đenmax đáp, trong lúc khó giấu nỗi sự tởm lợm.

- Vậy chúng ta đi. Dẫu sao tôi cũng đã đủ lớn để tự bảo vệ mình. - Môrix Phiô vừa nói vừa chìa ra một khẩu súng ngắn tự động ra vẻ uy hiếp.

Bước xuống bậc thang, họ gặp hai gã trẻ tuổi đứng hút thuốc lá trên tam cấp.

- Nếu sau một tiếng tôi không trở về thì các anh báo cho ông cảnh sát trưởng Poanhxô. Bảo ông ấy là tôi có cuộc hẹn gặp với một nhân vật kháng chiến trọng yếu, người chúng ta đã để xổng mất ở trại Mêrinhac, ông ta sẽ biết tôi muốn nói tới ai.

- Anh không cần có người đi theo?

- Không cần.

Vào buổi chiều mồng 9 tháng Sáu này trời rất oi bức.

Đường phố ở cửa ô Đigiô có phần tấp nập: giờ tan công sở. Mấy đứa trẻ xanh xao lội bì bõm trong rãnh nước.

- Chúng ta đi đâu?

- Ra ngoài bến cảng, ở đấy tĩnh mịch hơn.

Môrix Phiô tỏ vẻ ngập ngừng.

- Tôi đã hứa danh dự với anh. - ông giáo sĩ nói, vẻ khinh khi.

- Chắc điều ông muốn nói với tôi phải quan trọng lắm ông mới phiêu lưu để mình có thể bị lộ và bị bắt như thế này. Ông có gặp cô cháu gái xinh đẹp không? Người ta bảo tôi cô ta chơi cái trò chiến tranh đâu ở phía trên La Rêôn hay sao ấy... tôi quên khuấy

mất ở đâu. À! Tôi nhớ ra rồi: ở Lôret. Có phải thế không ạ?... Tôi không bao giờ nghĩ một cô gái con một gia đình tử tế ở Boócđô lại có thể giao du với bọn cộng sản... hình như bà đờ Acgila cũng đã trở thành cộng sản... Người ta bảo con trai bà ta hát Quốc tế ca. Nhưng tôi không sao tin được. Con trai một vị anh hùng ở Luân Đôn! Quả là ông không nêu một tấm gương sáng cho họ. Từ thời ông qua lại chỗ ông chủ mẹ tôi, ông đã có tư tưởng bôn sê vich. Thật kỳ cục đối với một giáo sĩ đạo Cơ đốc. May sao không phải tất cả giáo sĩ đều như ông!

- Có nhiều, chứ không phải như anh tưởng đâu.

- Tôi biết họ, ông còn nhớ ông linh mục ở Giabrun chứ, ông ta cũng là giáo sĩ dòng Tên. Bạn ông phải không?

- Phải.

- Hình như ông ta chết năm ngoái ở trại Busenoan.

Hai người im lặng bước theo đường bờ sông Anday và Lôren. Cha Đenmax đi vào một con đường hẻm.

Sau vài bước chân, Phiô đứng lại, bỗng nhiên cảm thấy sự hãi. Bàn tay hắn nắm chặt khẩu súng ngắn.

- Bỏ ra! Đấy chỉ là một khẩu súng sáu bình thường của Pháp, nhưng nó bắn rất tốt.

- Ông điên à! ông muốn gì tôi?

- Vào đi!

Ađriêng đẩy mạnh hắn vào cổng của một ngôi nhà thế kỷ 18, xưa kia vốn lộng lẫy. Một cầu thang đá bẩn kinh khủng dẫn lên tầng trên.

- Chúng ta đi đâu?

- Lên tầng ba, cửa trong cùng. Đừng có bỏ lại tay vào túi quần!

Cầu thang dốc đứng. Phiô bước lên, vẻ cau có, hình dung nhưng không tin thực sự, là một viên đạn sẽ bắn vào lưng mình. Ađriêng Đenmax muốn nhắc chân, phải cố gắng đến vã mồ hôi.

- Không khóa đâu, bước vào đi.

Phía ngoài ngôi nhà thì bẩn thỉu, nhưng căn buồng rộng rãi lại cực kỳ sạch sẽ. Một bộ phản gỗ, một cái bàn, một chiếc hòm nhỏ và hai chiếc ghế tựa, tất cả đồ đạc chỉ vẻn vẹn có thế.

- Anh ngồi xuống. - Ông giáo sĩ bảo Phiô trong lúc tước súng của hắn.

- Không.

- Ngồi xuống. - Ađriêng nhắc lại rồi ngồi xuống ghế.

Mặt tái xanh, nhưng ánh mắt trừng trừng, Phiô nghe theo.

- Ông muốn gì tôi?

- Giết mày.

Sững sờ, hắn há hốc mồm nhìn ông. Một dòng nước dãi chảy dọc xuống cằm hắn. Hai bàn tay bíu chặt lấy thành ghế, chân hắn bỗng mềm nhũn. Hắn run lẩy bẩy.

- Ông không có quyền.

- Thế mày có quyền giết chóc, tra tấn, tố giác như mày đã làm?

- Tôi tuân theo mệnh lệnh?

- Tao cũng vậy!

- Không, không đúng!... Ông muốn bảo vệ gia đình ông...

http://tieulun.hopto.org

- Mày im đi. Nếu là tín đồ thì mày hãy cầu Chúa đi.

Môrix Phiô trượt khỏi ghế và quỳ xuống.

- Nhưng ông không thể giết tôi!... Không phải ông!

- Phải, chính tao. Nếu là tội lỗi thì tao chịu tội.

- Tôi van ông, ông biết tôi từ khi còn bé... ông hãy nghĩ tới mẹ tôi... ông sẽ nói gì với mẹ tôi?

- Đúng, nó có một bà mẹ... phải kết liễu sớm đi.

Trước mặt ông, kẻ kia chỉ còn là một khối thịt run rẩy và khiếp hãi và phả ra một mùi hôi thối. Tội nghiệp thằng bé - Ông nghĩ bụng trong lúc ngón tay ấn vào cò súng. Viên đạn xuyên vào thái dương bên trái và giết chết hắn ngay tức khắc.

Ađriêng Đenmax ngắm nhìn kết quả hành động của mình, vẻ mặt thản nhiên. Ông lật xác chết và lục trong túi. Trong chiếc ví da cá sấu viền vàng, ông tìm thấy bản kê các khu du kích trong vùng Girông, và hầu hết các bản kê đều có cả tên người chỉ huy và số người. Khu Lôreơ thì vòng một vòng đỏ với con số 9, các khu khác, đánh dấu đỏ. Nếu bọn Đức nắm được bản kê này thì phong trào kháng chiến ở vùng Tây Nam sẽ tan tành. Cần phải báo ngay cho Arixtit.

Trước khi bước đi, bất giác, ông làm dấu thánh phía trên xác chết.

***

Mãi trong đêm khuya, cha Đenmax mới tìm thấy tổng hành dinh quân Anh vì di chuyển hằng ngày sau khi đổ bộ, ở đấy; ông được tin cuộc tấn công của quân địch vào Lôret và cái chết của Cảng và Xiphlet. Người ta không biết tin tức gì về Lêa và bé Saclơ, mà chỉ nghe nói là nó bị trúng đạn cùng một lúc với mẹ nó. Hai cô cháu biến mất vào lúc bọn Đức đột kích vào.

Những tin tức ấy, tuy Lêông đưa một cách dè dặt, làm ông giáo sĩ choáng váng; ông ngất xỉu. Người ta nhảy bổ vào nâng ông, ông gượng dậy được. Vì sao ông không giết chết con quỷ dữ ấy sớm hơn? Vì sao ông lưỡng lự đến hai ngày mới hạ sát hắn? Vì ông, vì lòng trắc ẩn ngu ngốc của ông, những người phụ nữ, một đứa bé đã chết, những người khác bị thương hay bị bắt. Biết đâu ngày mai, thậm chí ngay đêm nay, những người khác nữa sẽ cùng chung số phận ấy, chỉ vì ông đã ngập ngừng trong việc thí mạng một thằng khốn nạn?

Buồn bã, ông báo cáo việc hành quyết Môrix Phiô.

Tiếp theo những lời nói khô khan và chính xác của ông là một bầu không khí im lìm nặng nề.

- Tôi sẽ đi La Rêôn để tìm cách xem xem Lêa và Saclơ ra sao. Các anh có thư từ gì cần chuyển không?

Ai nấy đều biết không thể giữ ông lại. Hai du kích tiễn ông ra tận cổng làng. Một người gác tìm cho ông một chiếc xe đạp.

- Thưa cha, cha nghỉ đi đã, rồi hẵng đi.

- Không, tôi phải đi. Tạm biệt các bạn.

Mặt trời lên cao, Ađriêng Đenmax mới nhìn thấy mái nhà ở La Rêôn. Bỏ xe lại, ông đi bộ theo những con đường dốc trong thị trấn. Đến quảng trường Giăng-Giôrex, ông vào khách sạn Tecminuyx. Phía trên, bao quát dòng sông Garon là trụ sở Giextapô. Người liên lạc qua Thụy Sĩ chắc để lại tin trong khách sạn.

Ông ngồi phịch xuống trước một chiếc bàn khách sạn. Ông không gọi gì cả nhưng một cô hầu bàn đến đặt trước mặt ông bánh mì và một lát thịt hầm.

- Ông dùng một cốc vang chứ?

- Tùy cô.

Cô gái quay lại với một chai rượu đã mở nút và một cái ly. Trong lúc cô rót rượu, ông hỏi:

- Cô có gặp Êlen không?

Cô gái nhìn ông với một ánh mắt lướt nhanh và nhẹ nhõm trước khi đáp:

- Có, chị ấy đến ngay bây giờ.

Như thế có nghĩa là việc ra đi của mẹ con Cami đã thu xếp xong.

- Ông không cảm thấy khỏe mạnh ư? Da mặt ông xanh mét!

- Không, không, ổn cả... chỉ hơi mệt tý thôi. Khi nào chị ấy tới?

- Tôi không rõ. Chắc sớm thôi.

Vào giờ này, phòng ăn còn vắng. Qua cửa nhà bếp hé mở, nghe rõ tiếng bát đĩa va vào nhau.

- Tôi phải đi dọn bữa ăn trưa đây. - Cô gái nói to - Ông chớ nên ra phố; ông có biết tình hình gì xảy ra hôm qua không? Cô hạ thật thấp giọng xuống nói tiếp.

- Có bao nhiêu người chết?

- Nghe nói đâu hai ba phụ nữ và một cháu bé trai.

- Còn người bị thương?

- Khoảng mười lăm người.

- Những người khác ở đâu?

Một giọng nói cất lên từ trong bếp.

- Giecmen? Muộn rồi. Sắp bát đĩa đi.

- Vâng, thưa bà chủ, tôi xuống ngay... Họ ở giữa Mônggôdi và Lamôt-Lăngđerông.

- Giecmen...

- Tôi xuống... xuống ngay đây. Tôi đang thu tiền ông khách.

- Cô cầm lấy, cảm ơn. Giữ lấy tiền lẻ.

- Cảm ơn ông.

Ađriêng Đenmax đi ra và cầm lấy xe đạp đến trước cầu treo, ông gặp một đoàn tuần tiễu Đức. Ông lên xe, đạp về hướng Macmăngđơ. Đạp năm mươi cây số đường trường trong đêm khuya, ông ê ẩm cả người. Không thể đạp hơn. Ngoằn ngoèo trên đường, ông gắng tới Mônggôdi và đến trước nhà thờ, mặt mũi đỏ gay đỏ gắt. Tất cả xoay tít quanh ông, lồng ngực ông như muốn vỡ tung. Ngã xuống mặt đường, ông nhìn thấy bộ mặt méo xệch đi và khiếp hãi của gã đàn ông mà ông ám sát.

Ađriêng Đenmax hồi tỉnh lại trên giường ông mục sư.

- Thưa ông, ông làm tôi sợ quá.

- Tôi ở đây lâu chưa?

- Đã ba ngày nay.

- Tôi phải đi thôi.

- Sao được! ông bác sĩ bảo là nghiêm trọng. Hôm nay ông ấy sẽ quay lại. Thưa ông! ... ông nằm xuống!... Đấy! Ông thấy rõ là ông không dậy được mà.

- Thế nhưng tôi vẫn phải đi.

- Tôi không biết vì sao ông khăng khăng muốn đi như vậy và tôi cũng không muốn biết. Ở đây ông có thể an toàn và ông bác sĩ, cũng như ông giáo đã giúp tôi đưa ông vào nhà, đều là những người đáng tin cậy.

Ađriêng Đenmax nhìn người đàn ông mặc chiếc áo choàng cũ kỹ mất mấy chiếc khuy. Một ông mục sư nông thôn. Ông ta sẽ làm gì nếu biết sự tình?

- A! Tôi thấy sức khỏe ông đã khá hơn trước. Ông đừng nói! Để tôi thăm mạch cho ông đã.

- Thưa ông mục sư, ông đây hồi tỉnh từ lúc nào thế?

- Có lẽ được mười lăm phút rồi.

Ông bác sĩ thăm bệnh kỹ lưỡng. Ông rất già và đáng lẽ nghỉ hưu từ lâu. Hai bàn tay với những ngón tay dài khô khốc chẩn đoán chính xác trên thân hình gầy guộc của Ađriêng Đenmax. Khám xong, ông cẩn thận cất ống nghe, lau kính, khiến ông mục sư ra chiều sất ruột.

- Tình hình thế nào, thưa bác sĩ? - Ông lên tiếng.

- Không tốt. - Và ông quay sang người bệnh. - Ông bao nhiêu tuổi?

- Năm nhăm.

- Ông bạn tội nghiệp, ông bằng tuổi tôi và tim ông yếu lắm. Tuyệt đối ông phải nghỉ ngơi. Tôi sẽ kê đơn và hy vọng hiệu thuốc có thuốc bán. Nhẽ ra tôi có thể biếu ông, nhưng tôi đã phân phát thuốc từ lâu và sau tình hình xảy ra hôm nọ, thuốc dự trữ của tôi hết nhẵn.

- Ông muốn nói vụ tấn công khu du kích phải không?

- Phải. Nhiều người bị hại lắm.

- Có phụ nữ không à?

- Bị thương thì không. Nhưng có hai người chết.

- Còn trẻ em?

- Tôi không thấy có trẻ em, chết cũng không, mà sống cũng không.

Ađriêng Đenmax nhắm mắt, đưa hai tay lên ngực.

- Ông đừng nói nữa kẻo mệt.

- Thưa bác sĩ, cho tôi hỏi một điều nữa. Ông có nghe trong vùng người ta nói tới cô gái và một cháu trai ẩn náu đâu đó không?

- Không, chỉ có một anh du kích trẻ bị thương ở đầu và luôn mồm nói: "Lêa, đừng đi, Lêa, đừng đi".

- Chính tôi đi tìm cô ấy. Một cô gái rất xinh đẹp hai mươi tuổi...

- Không, tôi không gặp cô gái xinh đẹp nào cả. Vì sao ông tìm cô ta? Người nhà ông à?

- Vâng, cháu gái tôi.

- Để tôi sẽ hỏi thăm giúp ông. Ở đây người ta biết tôi. Hễ nắm được tình hình gì là họ đều nói với tôi. Nhưng với một điều kiện: ông phải nằm im.

- Tôi xin hứa với ông.

- Được. Hễ có tin tức gì, tôi sẽ báo cho ông mục sư.

- Cảm ơn bác sĩ. - Pie Đenmax thầm thì rồi ngất xỉu.

- Tội nghiệp, ông ấy khó có thể còn sống lâu. Thưa ông mục sư,

xin ông cầu nguyện cho ông ấy, chắc ông ấy đã chịu nhiều đau khổ.

- Ông đã có ý định đi tìm cô gái và cháu bé ấy ở đâu chưa?

- Chưa. Tôi sẽ đến Giagơnô, nơi người ta đang chăm sóc những người bị thương. Tối, tôi sẽ quay lại. Tạm biệt ông mục sư.

- Tạm biệt, bác sĩ.

- Xin ông chăm sóc cẩn thận người bệnh.

Sáng hôm sau, ông thầy thuốc mới trở lại, mặt mũi bơ phờ.

- Không ai biết gì hết. Lần cuối cùng người ta gặp họ còn sống là lúc khu trại bị tấn công. Đứa bé bị chết hay bị thương. Vài ba người bảo bọn Đức có thể ném nó vào ngôi nhà đang bốc cháy. Hiện khu này bị canh giữ, không thể tới gần.

Ađriêng Đenmax nằm nghe, không nói được nửa lời.

- Vì sao chúng lại làm như thế? Chúng là những người lính, đâu phải là những con thú.

- Thưa ông mục sư, chúng còn tồi tệ hơn cả thú vật. Chúng là con quỷ dữ nói trong kinh thánh ấy.

- Thưa bác sĩ, có tình hình gì vậy? Sao ông xúc động đến thế?

- Thưa ông mục sư, chúng đã sát hại tất cả dân của một làng trong vùng Limudanh.

- Không thể như thế!

Nhưng những giọt nước mắt đầm đìa trên khuôn mặt già nua khẳng định sự thật.
Ông mục sư làm dấu thánh và đặt bàn tay lên vai ông bác sĩ già.

- Cầu Chúa tha thứ cho họ.

Ông bác sĩ giận dữ đứng vụt dậy.

- Ông bảo Chúa tha thứ cho chúng à!... Nhưng nếu có Chúa thì Chúa không thể tha thứ được. Trong đời tôi, tôi đã thấy biết bao đau thương, bao điều khủng khiếp. Tôi đã thấy người chết, mất chân mất tay; trong hầm trú ẩn, tôi đã thấy những người tàn phế, thân thể bị hủy hoại trong cuộc đại chiến... Tôi đã thấy những người bạn đồng ngũ ưu tú thịt nát xương tan trên chiến trường Vecđoong! Tôi biết thế nào là chiến tranh và chết chóc, cái đó làm tôi phẫn nộ tuy tôi chấp nhận nó như một định mệnh của loài người. Nhưng giết hại phụ nữ..., trẻ em.., nhất là trẻ em, thì tôi không chấp nhận.

- Xin bác sĩ tĩnh tâm lại.

- Tôi tĩnh tâm lại, thưa ông mục sư! Thế ông có biết chúng làm gì ở Ôrađua-xuya-Glanơ không? Ông nói đi, ông có biết không? Hôm ấy là thứ bảy tuần trước ngày 10 tháng Sáu... người ta chen nhau chờ phát thuốc hút. Học sinh tập trung để khám bệnh. Những người tị nạn mới đến tối hôm trước, đâu khoảng hai trăm... Thế là sau bữa ăn trưa, chúng kéo đến bằng camiông, chĩa súng vào nhà... Tên chỉ huy, hình như tên nó là Ôttô Đieman, cho gọi xã trưởng và tuần phiên đến... có hai tên Đức quốc xã theo sau, tên tuần phiên đi vòng quanh làng vừa đánh trống vừa rao: "Báo cho dân chúng, đàn ông, đàn bà, trẻ em phải ra tập trung ngay lập tức tại địa điểm chợ phiên, mang theo giấy tờ, để kiểm tra căn cước...". Những người ốm đau, yếu đuối, bọn Đức quốc xã lôi họ ra khỏi giường và dùng báng súng xua họ ra chợ cũng như chúng xua bà con nông dân chúng bắt gặp trên những cánh đồng lân cận các gia đình ở các xóm xung quanh, những người câu cá, những em bé không đi được nhanh... chẳng bao lâu mọi người đều đã tập hợp. Mấy phát súng ở cuối làng làm đám đông giật nảy mình, ngơ ngác... Bọn lính mang tiểu liên đứng rải rác khắp nơi. Phụ nữ, trẻ em khóc sướt mướt. Chúng tách riêng đàn ông và đàn bà ra. Phụ nữ siết chặt con trong vòng tay... Mười tên lính Đức quốc xã đưa họ và trẻ nhỏ vào nhà thờ. Ông linh mục chưa bao giờ thấy đông người đến thế... Đàn ông sắp thành ba hàng ngang. Trong không khí im ắng, nghe tiếng chuông tàu điện Limôgiơ sắp chạy qua cầu... Một phát súng nổ... Một tên lính nói tiếng Pháp rất sõi, hét lên rằng bọn khủng bố cất giấu trong làng nhiều súng ống, đạn dược và dân làng phải chỉ nơi cất giấu nếu không muốn bị trả thù... Một lão nông bảo ông có một khẩu súng săn... "Chúng tao không quan tâm tới cái đó". Tên lính

đáp... Chúng chia đàn ông ra thành bốn nhóm, mỗi nhóm bốn năm chục người... Hai nhóm bị dẫn tới đầu làng, hai nhóm tới cuối làng... và dẫn họ vào bảy kho lúa. Chĩa súng máy và tiểu liên vào họ, bọn Đức cười cười, nói nói... Bỗng chúng hét vang và nổ súng... Thân người đổ vật xuống đè lên nhau, đạn bắn vào tường dội lại, những người bị thương la hét... Chúng thôi bắn súng lớn... dùng súng ngắn kết liễu sinh mạng của tất cả những ai đang ngọ nguậy. Bọn lính mang tới rơm rạ, cỏ khô, củi, một chiếc xe cút kít và một cái thang. Chúng đốt rơm ném vào đống người đang quằn quại... trong những tiếng nấc cuối cùng, và đóng cửa lại... Ở cả bảy kho lúa cùng diễn ra một cảnh tượng giống nhau... Trong nhà thờ, bốn trăm phụ nữ và trẻ em, có thể tới năm trăm, kinh hoàng nhìn thấy một tốp lính kéo một cái thùng nặng có những sợi dây thò ra ngoài... Chúng châm lửa vào dây và đi ra... Một tiếng nổ... khói dày đặc bao phủ giáo đường. La hét vì khiếp hãi, phụ nữ và trẻ em gần như ngạt thở chạy tứ tung. Qua cánh cửa lớn để mở, tiểu liên nổ giòn giã... lựu đạn vang lên... Những đầu tóc bắt lửa... không còn mùi bụi bặm, mùi hương... chỉ còn mùi máu, mùi phân, mùi thịt cháy. Những gã trai trẻ hai mươi tuổi ném vào đám người lúc nhúc ấy rơm rạ, củi cành... Một khẩu súng phóng hỏa vào... Một phụ nữ, có con gái chết bên cạnh, lết trên mặt đất... Hai đứa bé nấp trong phòng xưng tội, bị hạ sát... Những bà mẹ, những đứa con bị thiêu sống trong vòng tay nhau... Ông có nghe những tiếng kêu thảm thiết ấy không?... Ông nói đi, ông có nghe thấy không?... Ông có nhìn thấy những bức tường nơi tôn nghiêm ấy vấy máu các nạn nhân không?... Có thấy dấu vết những ngón tay tội nghiệp trượt dọc theo những viên đá trên tường không? Và những khuôn mặt vỡ nát? Những cánh tay, cẳng chân bị gãy? Đứa bé sơ sinh hét lên trong chiếc xe đẩy trước khi biến thành một ngọn lửa?... Ông nói đi. Ông có trông thấy không?...

Họ có trông thấy, trông thấy rõ ràng tới mức ông mục sư quỳ sụp xuống cầu nguyện và ông thầy thuốc già nhắm nghiền mắt lại vì kinh hãi. Không nói một lời, ông quay ra cửa và đi khuất trong bóng đêm, lưng còng xuống như thể dưới sức nặng của tất cả khổ đau của loài người.

Ađriêng Đenmax đứng dậy, một cảm giác buồn nôn trong miệng. Ông gắng sức từ từ nâng ông mục sư dậy, đặt lên chiếc giường ông vừa nằm lúc nãy. Ông mặc áo, kiểm tra cò súng, trước khi ra cửa, ông im lặng nhìn ông mục sư nằm thiếp đi.
Ông đi, đi mãi qua đồng lúa, ruộng nho, không tìm cách ẩn náu gì cả. Những người gặp ông đều chào hỏi như người ta vẫn làm

trong trường hợp này. Ông không đáp lời. Họ quay lại, ngạc nhiên, có phần lo lắng. Ai mà biết được ngày nay trên đường mình gặp những ai?... Đến một ngôi nhà, ông xin một cốc nước lã và lễ phép cảm ơn. Hai vợ chồng chủ nhà nhìn ông ra đi, trong lòng bứt rứt, người vợ vội làm dấu thánh và nói:

- Ông ta như bị ma bắt ấy.

Cái bóng đen mảnh mai biến mất một lúc lâu, người đàn bà mới trở vào nhà.
Trời chạng vạng, ông đứng lại trong một cánh rừng nhỏ rêu phong và ẩm ướt, tựa vào một thân cây, bất giác vuốt ve lớp vỏ cây như ông vẫn thường làm lúc bé trong vùng ven biển quê hương. Nhưng trước đây, những gốc cây thông vẫn để lại trên ngón tay ông chất nhựa hăng hắc và hương vị dai dẳng của chúng. Ông rùng mình với chút kỷ niệm ấy. Ông xua những hình ảnh êm đềm ấy khỏi đầu óc giờ đây hoàn toàn trống rỗng. Không còn suy nghĩ gì nữa hết. Ngẩng mặt lên bầu trời hoang vắng, ông rút súng ra.

Chương 25

Ở Đâymiê, Lêa không nguôi nỗi đau do cái chết của Cami gây nên. Đêm đêm nàng thức giấc, đầm đìa nước mắt, miệng không ngớt gọi tên bạn. Bà Larivie, người đàn bà đón nhận nàng và bé Saclơ, an ủi nàng bằng những lời lẽ dịu dàng. Nàng ngủ thiếp, nhưng không thoát khỏi cơn ác mộng thường ám ảnh nàng sau khi giết chết tên cướp ở Ooclêăng, giờ lại thêm nỗi day dứt vì những hình ảnh đẫm máu trong cơn giãy giụa tuyệt vọng của Cami và bà Xiphlet.

Bà Larivie cho nàng biết anh em du kích đã phân tán một số tập hợp lại về phía Bladimông và Môriac. Bà chỉ cho biết thêm là xác hai người thiếu phụ được quàn tại La Rêôn. Bà nhận cho người mang đi một lá thư cho bà Ruyt, trong thư Lêa dặn người vú già trao cho người mang thư một ít tiền và quần áo. Chàng trai mang thư đi, trở về buồn bã, theo sau có bà Ruyt. Bà đã giữ tịt cậu ta lại cho tới lúc cậu phải nói thư từ đâu tới. Bà Larivie nổi cơn lôi đình, thét ầm lên là bọn Đức không khỏi đến bắt bớ, và bảo mọi người phải ra đi ngay. Bà Ruyt mua với giá cắt cổ một chiếc xe đạp cũ cho Lêa, và cho Saclơ ngồi lên xe mình.

- Bà định đáp xe lửa đến gặp cháu. - Bà lên tiếng - Nhưng bom lại vừa phá hủy đường sắt.

Lêa nhiệt thành cảm ơn bà chủ nhà. Bà ta nhìn nàng ra đi, trong lòng như cất đi một gánh nặng.

http://tieulun.hopto.org

Mãi đến khuya đêm hôm sau, họ mới về tới Môngtiac vì Lêa quá yếu và đường đồi gập ghềnh. Bà Ruyt đưa được Lêa và Saclơ vào mà gia đình Phaya không trông thấy. Bị sốt nặng, Lêa nằm liệt giường hai ngày liền. Bị bà vú già cấm ra ngoài, Saclơ thờ thẫn trong buồng, phụng phịu và không ngớt đòi mẹ.

Khi bắt đầu nói được, nàng kể lại, với một giọng thất thanh và cặp mắt ráo hoảnh, cái chết của Cami và cuộc chiến đấu nàng được chứng kiến.

- Ông bác cháu và hai anh em nhà Lơphevrơ thế nào rồi?

- Cháu không biết. Bác Ađriêng không thấy quay lại sau khi Phrăngxoa Tavecniê đến thăm. Cháu cứ nghĩ ở đây bà nhận được tin tức.

- Không đâu. Bà Becnađet nhận được một tấm bưu thiếp của Luyxiêng, chỉ có thế thôi. Nghe tin bác Luych cháu rất lo lắng cho Pierô, hình như cậu ta đang ở Pari. Sau khi cháu đi, bà nhận được thư Lôrơ. Bà đã tự cho phép mình bóc thư.

- Em nó nói gì?

- Không nói gì quan trọng cả; nó chỉ bảo là dân Pari hầu như không được tiếp tế gì nữa hết, tàu điện ngầm cũng không chạy vì không có điện, vùng ngoại ô dường như bị ném bom hàng ngày và bọn Đức mỗi ngày một thêm cáu kỉnh. Hai bà cô của cháu vẫn mạnh khỏe.

- Chỉ có thế thôi?

- Phải. Lôrơ bảo là nó chờ cháu ở Pari.

- Nó không nói gì về Phrăngxoadơ à?

- Không, nhưng bà cũng nhận được thư của chị cháu. Đã ba tháng nay, cô ấy không có tin tức gì về Ôttô đang chiến đấu ở bên Nga.

- Hắn chẳng trở về đâu.

- Sao cháu nói như vậy?

- Tất cả chúng ta đều sẽ bị giết sạch như Cami. - Nàng vừa đáp vừa quay mặt vào tường và lấy chăn trùm kín mặt.

Ruyt đau đớn nhìn cái hình hài bà yêu thương. Làm gì bây giờ? Bà cảm thấy mình già nua và bất lực. Hoang mang vì cái chết của Cami, bà không biết quyết định thế nào để đảm bảo an toàn cho Lêa. Nàng không thể ở lại . Bất kỳ lúc nào, lão Phaya cũng có thể biết sự có mặt của nàng và đi tố giác. Bà không biết trong vùng có chỗ nào thật sự yên ổn cho nàng ẩn náu, phần lớn các gia đình liên quan đều bị theo dõi.

Thấy Lêa vẫn nằm im trong mền, bà bước ra khỏi căn phòng trẻ em ngày trước mà bà đã đưa nàng vào theo lời nàng yêu cầu.

***

Trong đêm 15 tháng Bảy, cửa đóng then cài mặc dù trời nóng như thiêu như đốt, Ruyt và Lêa ngồi trong buồng giấy Pie Đenmax, nghe đài Luân Đôn báo tin bọn Vệ binh ám sát Gioocgiơ Măngđen.

- Cùng với Philip Hăngriô, đây là ông hạ nghị sĩ thứ hai vùng Girông bị ám sát trong vòng mấy ngày. – Bà Ruyt lên tiếng khi vừa khâu xong chiếc sơ mi cho Saclơ sửa từ một chiếc áo dài cũ.

- Chắc hẳn bà Lida phải buồn lắm về cái chết của Hăngriô, bà ấy rất thích giọng nói của ông ta.

Có tiếng gõ nhẹ ở cánh cửa. Hai người im bặt.

- Bà có nghe thấy không?

- Có. Cháu tắt đài đi.

Lêa tắt đài, lắng nghe, tim đập trống trận. Lại có tiếng gõ nhẹ.

- Cháu tránh đi, để bà ra mở cửa sổ.

- Cái gì thế? - Nàng thầm thì.

- Giăng Lơphevrơ đây. Chúng tôi bị thương.

- Nhanh lên, mở cửa cho chúng tôi.

Mặt trời đỏ rực vừa khuất sau đồi Vecđơle, nhuộm cả một vùng thôn dã một màu hồng rực rỡ trước khi đêm mùa hè buông xuống. Lúc này, ánh nắng mặt trời như phủ một vầng hào quang lên hai chàng trai người đầy bụi và máu. Quên cả mệt mỏi, Lêa băng qua cửa sổ mà họ không bước qua được một mình, vì quá yếu. Được bà Ruyt giúp một tay, nàng ẩy họ vào trong phòng. Raun lăn ra sàn nhà, bất tỉnh.
- Nó mất nhiều máu lắm... Phải mời thầy thuốc. - Giăng lên tiếng trước khi đến lượt mình cũng quỵ xuống.

Bà Ruyt bật khóc nức nở.

- Không phải lúc để khóc đâu, bà. Bà đi mời thầy thuốc đi.

Bà Ruyt lau mặt và dang rộng hai tay.

- Không biết ông ấy có chịu đến không? Họ đều rất sợ bọn Giextapô.

- Bà không cần nói là họ bị thương, bà chỉ nói... thế nào nhỉ?... A, bà chỉ nói là có người bị đứt chân vì lưới hái, lưỡi cuốc gì đó.

- Nhưng đến khi ông ấy trông thấy họ?

http://tieulun.hopto.org

- Ông ấy là thầy thuốc. Điều chắc chắn là nếu không làm gì cả họ sẽ chết mất.

- Cháu nói phải. Để bà đi gọi điện...

- Điện thoại vẫn dùng được à?

- Vẫn.

- Vậy bà còn chờ gì nữa? Để cháu đi lấy khăn bông.

Trong phòng khách tối om, Lêa đụng phải bà cô Becnađet Busactô.

- Việc gì thế? Cô nghe có tiếng động.

- Cô giúp cháu một tay. Giăng và Raun đều bị thương.

- Ồ! Lạy Chúa! Tội nghiệp hai thằng bé.

- Cô đi tìm khăn bông và hộp thuốc cho cháu. Cô chú ý đừng đánh thức Saclơ dậy.

Trong buồng giấy, Giăng hồi tỉnh.

- Đúng thế, thưa bác sĩ, ở ấp Môngtiac, phía trên đồi, bên trái... Nào nhanh lên... Ông ấy tới đấy. Một ông thầy thuốc mới ở Lăngggông.

- Cảm ơn bà Ruyt. Em trai cháu thế nào rồi?

Cả hai người đàn bà đều không trả lời. Bà Ruyt luồn một chiếc gối xuống dưới gáy cậu ta.

Becnađet bước vào, mang theo khăn và hộp đựng thuốc. Thấy hai chàng trai đầm đìa máu me, bà suýt ngất, sau đó bật lên nức nở giống như bà Ruyt lúc nãy.

- Thôi cô! - Lêa kêu lên và giật khăn mặt trên tay bà cô - Cô đi lấy nước sôi cho cháu.

Tới nơi, bác sĩ Giuvơnen thấy mặt mũi, tay chân hai người bị thương vẫn sạch sẽ. Ông còn rất trẻ, vẻ mặt như còn là một sinh viên. Trông thấy họ, ông tái mét mặt.

- Sao bảo tôi là một vụ tai nạn?

- Sợ nói thật, không biết ông có tới không. - Lêa đáp.

- Thưa cô, tôi là thầy thuốc, tôi phải chạy chữa cho mọi người, bất luận là người Kháng chiến hay người Đức.

- Thưa bác sĩ, đây là những người Kháng chiến. - Lêa dịu dàng nói.

Không chần chừ, bác sĩ khám cho Raun vẫn đang bất tỉnh.

- Đưa kéo cho tôi.

Ông ta cắt rời chiếc quần cứng đờ vì máu. Cả ba người phụ nữ không kìm nổi tiếng kêu. Toàn bộ bụng dưới chỉ là một vết thương toang hoác.

- Tội nghiệp... Ở đây tôi không làm gì được hết, phải đưa tới bệnh viện. Cậu ấy mất quá nhiều máu.

- Thưa bác sĩ, không thể được. - Giăng lết tới cạnh em trai và lên tiếng - Nếu bọn Giextapô bắt được nó thì chúng tra tấn.

- Tôi sẽ phản đối.

- Lúc đó, chúng sẽ bắt ông.

Bác sĩ Giuvơnen nhún vai.

- Giăng...

Anh đây, Raun, em đừng sợ gì hết, chúng ta an toàn, em sẽ được đưa đi viện.

- Em biết rồi... Không cần đâu... Em sẽ chết trước khi...

- Em im đi... Em chỉ dại mồm dại miệng, em sẽ khỏi thôi...

- Lêa, cô đấy à?...

- Phải, Raun.

- Tôi sung sướng...

- Cậu đừng nói. - ông bác sĩ vừa bảo vừa đặt một cái băng tạm.

- Thưa bác sĩ... Không cần nữa đâu, bác sĩ biết rõ rồi mà... Lêa? Em đấy à?...

- Vâng.

- Em đưa tay cho anh... Được rồi, thưa bác sĩ, xin bác sĩ chữa cho anh tôi.

- Xong rồi, để tôi gọi xe cứu thương.

- Xin bác sĩ chờ cho một lát… xin bác sĩ chạy chữa cho anh tôi.

- Ông hãy làm theo lời cậu ấy. - Bà Ruyt lên tiếng.

Giăng bị một viên đạn vào vai, một viên khác vào đùi và một bàn tay anh dập nát.

- Cả cậu nữa, tôi cũng phải đưa cậu đi viện, tôi không có dụng cụ để lấy đạn ra.

- Mặc. Xin ông băng bó cho tôi thôi.

http://tieulun.hopto.org

- Cậu có thể bị hoại thư đấy.

Lêa gọi dịu dàng.

- Raun!... Raun!...

- Em đừng kêu la, Lêa... Anh sung sướng... Anh chết cạnh em...

- Anh im đi!

- Giăng, có anh đấy à?

- Có.

- Tốt lắm... Lêa, anh yêu em... Giăng cũng vậy... Như thế hay hơn... Sau chiến tranh, em hãy lấy anh ấy...

- Sau chiến tranh cô ấy sẽ lấy em, em ạ... Cô ấy bao giờ cũng thích em. Có phải thế không, Lêa?

- Phải thế không?

- Phải. - Lêa thầm thì, như thể bị thôi miên trước khuôn mặt tiều tụy, đôi mắt sáng rực, hai lỗ mũi khít lại và sắc da xám xịt báo hiệu chết chóc.

- Lêa...

Ôi! Đầu chàng trai bỗng gục xuống, nặng trĩu! Trong một thoáng, nàng nhớ lại cái chết của bà cụ Xiđôni... Gương mặt chàng trai xinh đẹp biết bao tuy bộ râu cằm đã mấy ngày không cạo. Chàng mỉm cười. Dịu dàng, nàng đặt môi lên cái miệng còn hơi ấm.

Khi ngẩng dậy, nàng choáng váng, phải dựa vào cánh tay ông bác sĩ.

- Cô nằm xuống.

Nằm trên giường, nàng nhìn Giăng khóc trong lúc ôm chặt xác em trai vào lòng. Bà cô nàng và bà Ruyt cũng khóc. Riêng nàng, nỗi buồn đau bóp nghẹt trái tim, làm khô cạn cả nước mắt.

Cùng với Ruyt và Lêa, ông thầy thuốc đào một cái hố ở chỗ đất xốp dọc hầm rượu, phía sau dãy cây râm và đinh hương. Xác chết bọc vải liệm đặt nằm vào hố và lấp đất lại. Chuông nhà thờ Vecđơle điểm ba giờ sáng.

Giăng không có phản ứng gì khi bác sĩ chích cho một mũi thuốc chống uốn ván. Uống xong một viên an thần anh ngủ thiếp đi.

Lêa tiễn bác sĩ Giuvơnen ra tận chỗ ông dựng xe đạp. Không thể giấu được nữa, vợ chồng lão Phaya chắc hẳn đã thấy nàng trở về.

- Cô phải rời khỏi đây rất nhanh. - Ông bảo nàng.

- Để đi đâu?

- Ngoài nơi đây ra, chắc cô còn có người thân ở chỗ khác chứ?

- Vâng, Ở Pari.

- Lúc này, đi Pari thì không thuận lợi, tàu hỏa không có nhiều, nhưng vào địa vị cô, tôi cũng vẫn cố gắng xem sao.

- Nhưng tôi không thể để họ ở lại một mình được!

- Để tôi nghĩ xem. Nếu giúp được cô thì tôi sẽ giúp. Tôi có thể lái xe đưa cô đến Boócđô.

- Cảm ơn bác sĩ. Tôi sẽ xem. Đối với Giăng, không quá nghiêm trọng phải không ạ?

- Không, không thật nghiêm trọng. Nhưng cậu ấy không nên để đạn nằm trong người quá lâu. Tạm biệt cô.

- Tạm biệt bác sĩ.

Giăng Lơphevrơ ngủ trong buồng giấy của Pie Đenmax cho tới giờ ăn trưa.

- A! Cậu đã dậy. - Lêa thốt lên khi bước vào - Cậu có đau lắm không?

- Không, tôi sắp đi đây.

- Cậu định đi đâu?

- Tôi cũng không biết. Tôi sẽ cố tìm những người khác nếu họ không bị bắt hay bị chết hết. Cậu có thuốc lá không?

Lêa lấy ở túi ra một bao thuốc rời và một cuộn giấy thuốc Giôp trao cho Giăng.

- Tớ chỉ có thế này thôi.

Tay Giăng run cầm cập không sao giữ thuốc trong tờ giấy mỏng được.

- Cậu đưa đây.

Lêa khéo léo cuộn thuốc, thấm nước bọt vào mép giấy có keo và châm lửa.
Hai người bạn ngồi im một lúc lâu, tay cầm tay. Bà Ruyt bước vào đột ngột, phá tan giấc mơ âu sầu của họ.

- Già lo lắng, ở nhà Phaya không có ai hết, cửa đóng im ỉm. Các cháu phải đi đi.

- Bà bảo chúng cháu đi đâu bây giờ?

- Đi Pari, đến hai bà cô của cháu.

- Bây giờ cháu không thể đi được, cháu phải về Vecđơle báo tin cho mẹ cháu.

- Để già lo việc đó cho, Giăng ạ.

- Cháu cảm ơn bà Ruyt, nhưng cháu phải báo cho mẹ cháu tin Raun bị mất.

- Già hiểu rồi... Sau đó, cháu sẽ làm gì?

- Tiếp tục chiến đấu. Lêa, mình xin lỗi phải để cậu ở lại mình không thể làm khác.

- Giăng, cậu lấy xe đạp của tớ, như thế nhanh hơn.

- Cảm ơn. Nếu được, tớ sẽ mang trả cậu. Tạm biệt Lêa. Cậu, cậu cũng phải đi thôi.
Im lặng, nàng ôm hôn Giăng. Becnađet và Ruyt cũng hôn cậu ta và dặn dò cậu phải lo chữa bệnh.

Chương 26

Lêa bỏ vào một chiếc túi thủy thủ mấy bộ quần áo cho bé Saclơ và cho mình, cùng một chiếc hộp nhỏ đựng những tư trang cuối cùng của mẹ nàng. Bà Ruyt mang tới cho nàng mấy cái xăng-đuých bọc trong miếng vải trắng và một cái phích đựng đầy nước lã.

- Già đã trao cho Saclơ một cái túi anh đào và ít bánh ngọt.

- Bà Ruyt, bà đi cùng chúng cháu, cháu van bà.

- Không đâu, cháu ạ. Cần có người trông nom nhà cửa và chăm sóc bà Busactô.

- Để hai bà ở lại một mình, cháu sợ lắm.

- Đối với hai mụ già như bà Busactô và già này thì cháu nghĩ còn có thể xảy ra điều gì nữa nào? Cháu lo thế là không đúng đâu. Tất cả sẽ ổn thôi.

- Bà vẫn không có tin gì về Phaya à?

- Không.

- Đến mấy giờ thì bác sĩ Giuvơnen tới?

- Ba giờ. Theo qui định, tàu hỏa sẽ chạy lúc bốn giờ nếu đường không bị tắc.

- Bà nghĩ là ở Boócđô có thể mua được vé tàu đi Pari à?

- Bác sĩ Giuvơnen đã báo trước cho người bạn làm việc ở ga Xanh Giăng.

http://tieulun.hopto.org

- Cô Lêa, bao giờ chúng ta đi? - Saclơ vừa chạy vào phòng vừa hỏi.

- Lát nữa thôi. Chờ ông bác sĩ chút.

- Ông ấy đưa chúng ta đi gặp má chứ?

- Cô không biết... có lẽ thế. Cháu ra sân chơi, cô sẽ ra với cháu.

Lêa đóng va li lại và nhìn xung quanh. "Có lẽ mình không trở lại căn phòng này nữa" nàng nghĩ bụng.

Lòng se lại, nàng đóng cửa căn buồng trẻ em đã từng bao lần ấp ủ những nỗi phiền muộn và làm dịu đi những cơn giận dữ của nàng.

Bầu trời không một gợn mây. Mặt trời giữa trưa gay gắt, nóng không khác gì ngày hôm qua. Trên các cánh đồng nho, cây cối ít nhiều héo quắt lại. Vì sao Phaya lại rời bỏ Môngtiac vào lúc này trong lúc có biết bao công việc phải làm?

- Bà Ruyt, cháu mang hành lý vào túp lều của người phu sửa đường ngoài kia, để ông bác sĩ khỏi phải vào trong này.

- Tùy cháu. Này, cháu lấy ít tiền đi đường, già chỉ có tất cả chừng đó.

- Cảm ơn bà Ruyt. Thế rồi bà sẽ làm thế nào?

- Bọn này không cần đến tiền bạc. Trong vườn rau có đủ cái ăn, và mấy con gà mái đang đẻ. Vả lại, bà cô của cháu tháng sau sẽ lĩnh phụ cấp. Cháu nhanh chân lên, bữa trưa sắp xong. Cháu đội mũ vào, mặt trời độc lắm.

Lêa không muốn trái ý bà vú già và đi lấy chiếc mũ rơm. Không khí tĩnh mịch, mát mẻ. Trong tiền sảnh thật dễ chịu. Nàng rất thích căn phòng này, nơi gặp gỡ của mọi người trong nhà, và xây theo hướng bắc-nam, bao giờ cũng hơi lộn xộn, vì mỗi người để lên bàn hay lên ghế một chiếc quần, chiếc áo, một thứ đồ chơi,

một cuốn sách, những tờ báo hay một vật đang đan thêu dở dang. "Hết chiến tranh, mình phải cho quét sơn lại" - nàng nghĩ bụng trong lúc nhìn lên mấy bức tường có treo những bức tranh cổ vẽ những công trình kiến trúc Boócđô, những chiếc đĩa thời Đốc chính bằng men sứ trắng và vàng có vẽ hình những nhân vật huyền thoại. Tấm gương cao đã mờ và ố vàng soi hình nàng. Nàng gày đi biết chừng nào - Chắc Phrăngxoa không thích như vậy anh ta vốn yêu những người đàn bà đầy đà. Nhưng điều làm nàng kinh ngạc hơn hết là ánh mắt vừa nghiêm nghị vừa lạnh nhạt của mình... Nàng nhớ lại đôi mắt nhắm nghiền của Raun... Cami.. Xiđôni... bác sĩ Blăngsa... cô hầu Mari... thân phụ nàng... thân mẫu nàng... hai ông bà Đơbray... Raphaen Man.. tất cả những người đã chết mà nàng yêu thương... Còn ai chết nữa?... Anbe và Mirây? Bác Ađriêng?... Lôrăng?... Luyxiêng?... Pierô, người anh họ dễ thương chăng?...

- Cô Lêa, cô đội mũ đi đâu thế?

Tiếng nói của Saclơ dứt nàng ra khỏi những hình ảnh chết chóc.

- Cô mang va li ra ngoài kia và đi một vòng. Cháu có muốn đi với cô không?

- Ồ có chứ? Cô Lêa. - Chú bé vừa đáp vừa nép sát vào người nàng.

Đặt xong túi và va li vào trong túp lều, tay cầm tay hai cô cháu Lêa đi theo con đường dốc xuống phía dưới. Tuy thiếu nhân công cánh đồng nho vẫn được chăm sóc cẩn thận.

- Cô nhìn xem, dép cháu bị tụt rồi.

Lêa cúi xuống và cài khuy dép lại cho chú bé.

- Đứng yên? - Nàng bỗng thì thầm và vật nó xuống đất.

Dọc con đường trồng trắc bá, bảy tám gã đàn ông mặc quân phục màu xanh nước biển đang cất bước, người gập cúi xuống, tay lăm lăm tiểu liên. Xuống hết dốc, chúng dừng lại. Phía trên, một gã cúi xuống... Lêa kìm nén một tiếng kêu: bọn lính Đức chạy theo sau hắn, không một tiếng động. Từ chỗ nàng đứng, Lêa chỉ nhìn thấy những chiếc mũ màu vỏ đồng... Tên sĩ quan

Đức ra hiệu cho bọn
Vệ binh đang leo lên dốc.

Bé Saclơ ra sức vùng khỏi vòng tay Lêa.

- Cô bỏ cháu ra, cô làm cháu đau.

- Cô van cháu, cháu im đi... Bọn Đức đã vào Môngtiac.

Thằng bé run rẩy.

- Cháu sợ... cháu muốn gặp má.

- Cháu im đi, không chúng bắt cả hai cô cháu đấy.

Nó lặng im, khóc âm thầm mà không biết quần lót đã ướt đẫm nước giải.
Cảnh vật im ắng dưới ánh nắng mặt trời thiêu đốt. Lêa tự hỏi có phải mình nằm mơ thấy bọn Đức và bọn Vệ binh không. Nàng căng tai ra, nhưng không nghe thấy gì khác ngoài tiếng ve kêu. Có thể bà Ruyt và cô Becnađet đã thấy chúng tới và kịp chạy trốn. Một tiếng kêu khủng khiếp đánh tan hy vọng của nàng. Không nghĩ ngợi, Lêa đứng vụt dậy chạy về phía đồi, tay dắt bé Saclơ, miệng nguyền rủa chiếc áo dài in hoa từ xa cũng trông thấy mồn một. Hai cô cháu nấp sau một cây trắc bá. Bọn Đức và bọn Vệ binh đi đi lại lại trong sân, dùng chân và báng súng phá cửa hầm rượu; những tràng tiểu liên làm vỡ tung tất cả cửa kính; đồ gỗ bị ném từ cửa sổ tầng hai xuống. "Vì sao chúng làm như thế ?" nàng băn khoăn. Lêa ở cách xa nên không thể thấy và nghe rõ những gì xảy ra. Những cái trụ vuông che mất một phần khu sân. Một chiếc camiông đi vào làm mẻ một viên đá trụ. Chúng bắt đầu cướp phá. Tiếng kêu, tiếng cười nói, tiếng súng vẳng đến tai họ như hư như ảo ở chốn thân thuộc tràn ngập ánh nắng mặt trời này. Trong vườn rau, gần nhà Phaya, hai tên vệ binh đuổi theo đàn gà. Bỗng nhiên: kinh hoàng... Một bóng người như ngọn đuốc xuất hiện, la hét trên vườn ươm cây trăn, quay cuồng và đổ sập xuống trên lớp sỏi lối đi...

Lêa ôm sát thằng bé vào lòng, nó không nhúc nhích. Mắt tròn xoe, nàng nhìn một trong hai bà già vừa chia tay trước đây mấy phút, giờ đây quằn quại... Bà Ruyt hay bà cô Becnađet?... Lửa đỏ

rực, không sao nhận ra khuôn mặt được... Vả lại, cũng chẳng có mặt nữa... nó đã chảy thành nước rồi. Tiếng kêu không còn thoát ra từ cái lỗ đen ngòm vốn là cái miệng. Chỉ còn lại một bộ xương đen đủi đang bốc cháy. Một tên lính Đức đẩy bộ xương bằng một cái ống kim loại. Chắc hắn thấy bộ xương chưa thành than hẳn vì từ cái ống kia, hắn bơm ra một ngọn lửa dài kèm theo một tiếng rít khủng khiếp. Bàn tay co quắp của xác chết, ngón chĩa lên trời như cầu xin sự che chở của Thượng đế, nát vụn ra dưới sức đốt của ngọn lửa. Tên lính cất tiếng cười... Nó quay lại và bước vào sân. Bọn chúng chất những thùng rượu nho lên camiông. Như vô tri vô giác, Lêa không sao rời mắt khỏi cái xác chết đang bốc khói, mùi nồng nặc xông đến tận chỗ nàng... Giữa cơn ác mộng, chuông nhà thờ Xanh-Mexanh điểm hai tiếng. Một đoàn tàu chạy qua cầu... Đoạn đường sắt ở Xanh-Pie-Đôriac chắc hẳn đã sửa xong...

- Cô Lêa... cô làm cháu chết ngạt... cháu muốn đi thôi, cháu sợ lắm.

Bé Saclơ... Nàng hầu như quên nó vì dường như nó là máu thịt, là một bộ phận hợp thành của chính nàng...

Nàng cố sức quay mình lại. Nó vừa bắt đầu khóc vừa nhìn nàng... Nàng lấy tay bịt miệng thằng bé và lắc mạnh nó.

- Cháu im đi... Chúng sẽ bắt cả hai cô cháu ta đấy.

Lời nàng khẩn thiết tới mức thằng bé thôi không rên rỉ nữa, nhưng nước mắt vẫn giàn giụa ướt cả má và áo sơ mi... Trên nhà, rượu nho vẫn chảy dưới cằm bọn cầm thú mặc quân phục. Một tên vệ binh chuệnh choạng bước ra sân, tay cầm chai. Hắn cởi khuy quần và cười nức lên vừa đái vào đống xương đang bốc khói, rồi quay vào nhà và giơ tay như thể nó uống để chúc mừng sức khỏe người đàn bà chúng vừa sát hại... Lêa nôn thốc nôn tháo. Bé Saclơ kéo áo nàng...

- Đi cô chúng ta trốn đi!

Nó nói đúng... Phải chạy trốn... Nàng đứng bật dậy... KHÔNG?... Lửa phụt ra từ cửa sổ căn phòng bố mẹ nàng và từ phòng bà Ruyt... Im lìm như pho tượng, từ đâu cũng có thể nhìn thấy, nàng không thể rời mắt khỏi ngôi nhà mình đang bốc cháy. Bây giờ

thì chính bé Saclơ kéo nàng đi, nhưng nàng vẫn ngoái cổ lại về phía ngôi nhà vốn là phần máu thịt của nàng cũng như nó đã từng là phần máu thịt của cha nàng trước đây... Lòng dạ Lêacũng bốc cháy...

- Cô đừng nhìn nữa... Chúng ta đi thôi.

Thằng bé dùng hết sức bình sinh kéo nàng đi. Làm thế nào ra được đến đường cái mà không bị lộ?... Saclơ lôi túi và va li từ nhà người phu đường ra trao cho Lêa, nàng thẫn thờ cầm lấy. Giờ đây ngọn lửa bốc cháy đằng xa... Còi ở Xanh-Makerơ rú lên trên đồng ruộng chói chang ánh nắng... Đột nhiên, Lêa quay mặt đi. Có một cái gì trong nàng đang chết đi cùng với ngôi nhà. Ở lại làm gì cái nơi không còn gì nữa hết? Với một động tác kiên quyết, nàng đeo túi lên vai, vứt chiếc mũ rơm dùng trong khi làm việc đồng áng, nắm chặt tay Saclơ và ra đi, không quay đầu lại.

***

Mãi tối hôm sau vợ chồng Phaya mới về nhà. Nhờ sự tận tâm của lính chữa cháy, nhà ở của họ, nho lúa, hầm rượu và các gian nhà kho khác không bị thiêu cháy. Nhưng tòa lâu đài thì chỉ còn trơ lại những bức tường cháy đen. Khi họ trở về thì những người cứu trợ đang đào bới dừng tay lại. Hai vợ chồng lão há hốc mồm đứng ngó trân trân cảnh đổ nát. Một người đàn ông có tuổi, mặt mũi, tay chân đầy bồ hóng bước về phía họ. Ông nhìn họ hồi lâu rồi bình thản nhổ nước bọt vào mặt cả hai vợ chồng.

- Bôđoanh, ông điên đấy à? - Phaya kêu lên – Ma quỷ lấy mất hồn ông hay sao?

- Đồ khốn nạn, mày làm như thể mày không biết gì hay sao ấy. - Ông lão vừa nói vừa chỉ vào cảnh hoang tàn.

Phaya nhìn ông như thể không hiểu gì hết. Bôđoanh nhảy lên nắm chặt lấy cổ áo lão.

- Đồ chết tiệt, mày đừng làm ra vẻ thơ ngây nữa. Có lẽ không phải mày mời cái bọn tóc quăn đến đây hay sao?... Có lẽ không phải mày mưu mô với bọn chúng, cung cấp cho chúng với giá rẻ

rượu nho của mày hay sao?... Nói đi! - Đồ giòi bọ... Có lẽ không phải mày hả?...

- Nhưng có bao giờ tôi muốn họ đốt tòa lâu đài đâu!

- Có thể như thế! Mày dòm dỏ đã từ lâu rồi mà. Mẹ kiếp? Muốn xây dựng lại, mày phải tốn ra trò đấy.

Một người đàn ông thứ hai bước tới gần mụ Phaya.

- Thế nào, mụ Mêlani, mụ không hỏi xem các bà ấy ở trong lâu đài ra sao rồi hả?... Ê?... Mụ đừng có run lên như thế! Chúng tôi không có súng phóng lửa đâu, mà chỉ có những nắm đấm tống vào mõm vợ chồng mụ thôi.

- Bình tĩnh, ông Phlôrăng, chúng ta đừng làm bẩn cả tay.

Dưới chiếc mũ rơm màu đen, mụ Mêlani Phaya tròn xoe mắt, sợ hãi.

- Tôi không hiểu gì hết những điều các ông nói!

Chúng tôi đi theo chị gái tôi ở Bada.

- Đồ dối trá? Vợ chồng mụ bỏ đi vì đã tố giác cô Lêa và bà đờ Acgila với bọn Giextapô...

- Không đúng!

Và không muốn chứng kiến những gì xảy ra ở đây. Ê! Vợ chồng mụ không muốn nhìn thấy bà chị gái Đenmax bị thui như người ta nướng bánh và bà Ruyt đầm đìa máu me chứ gì! Còn cô Lêa và thằng bé, thì không thấy đâu hết... Có thể họ nằm dưới đống tro tàn này rồi. Như thế đối với họ còn hơn là để cho bọn Đức hay bọn tay chân chúng bắt đi.

- Chúng tôi đâu có biết cô Lêa và Saclơ về đây.

- Có lẽ chỉ có vợ chồng mụ là không biết. Còn chúng tôi, ở Xanh-

Makerơ, chúng tôi biết họ về đây, trừ bà đờ Acgila đã bị giết chết ở Lôret... Thế mà các người ở ngay bên cạnh lại không biết!... Giá có công lý thì cũng phải thiêu sống các người.

- Ông đừng cáu, ông bạn ạ. Chiến tranh sắp kết thúc đến nơi, và những kẻ như thế sẽ phải trả giá thôi, ông cứ tin tôi. Chúng sẽ bị Tòa án nhân dân xét xử và trừng phạt.

- Những kẻ như chúng không đáng được xét xử.

- Tôi xin thề với các ông là không phải chúng tôi đâu? Quả là từ nhiều năm nay tôi dòm dỏ cái cơ ngơi này, và tôi có bán rượu cho người Đức, nhưng cũng không nhiều hơn những người khác. Nếu không bán rượu đi thì tôi làm thế nào để chăm sóc ruộng nho? Tôi lấy gì để trả công thợ và mua sắm thiết bị? Điều đó, các ông biết chứ?

- Mày đừng bịp bọn tao nữa. Mày tưởng chúng tao không biết mày đã bỏ túi những gì hả!

- Tất cả cái đó chỉ là chuyện bày đặt, chuyện ganh ghét.

- Thế còn con trai mày, cái thằng Machiax, nó không dòm dỏ cô con gái ông chủ và cái cơ ngơi này à? Nó không thậm thà thậm thụt với bọn Đức ở Boócđô hả?

- Không dính dáng gì đến con trai tôi cả...

- Rồi hắn, người ta cũng sẽ lột da. Đây, trong lúc chờ đợi, nhận lấy cái này...

- Thôi nào!

Hai hiến binh bước xuống xe đạp. Một gã bảo lão coi hầm rượu:

- Phaya.

- Xác chết nào?

- Người ta cho là xác bà Busactô.

- Ồ! Lạy Chúa. - Mêlani Phaya kêu lên và lấy mùi soa che mặt.

- Sáng mai, đầu giờ, mời cả hai ông bà tới.

Hai gã hiến binh quay sang Bôđoanh:

- Ông không tìm thấy những nạn nhân khác?

- Không, người ta đã đào bới khắp nơi, tôi chắc là không còn một ai nữa đâu.

- Càng tốt! Thế nhưng người ta bảo chúng tôi là trong nhà có một cô gái và một cháu bé. Họ như thế nào rồi?

Bôđoanh phác một cử chỉ bất lực.

- Được thế đủ rồi!

- Ông đã báo cho gia đình ở Boócđô chưa?

- Ông xã trưởng đã lo việc ấy. Luật sư Đenmax ngày mai sẽ đến.

- Có thể ông ấy sẽ biết tin cô cháu gái. Còn ông giáo sĩ đã được báo chưa?

- Ông đùa đấy à? Ông biết rõ là ông ta bị Cảnh sát Pháp và Giextapô truy nã? Nếu biết ông ta ở đâu, ông nên tố giác, sẽ có một khoản tiền thưởng ra trò dấy.

- Ông cho tôi là người thế nào? Tôi không làm cái trò ấy đâu.

- Đồng bào chúng ta đâu có kiêu hãnh đến thế. Không ngày nào chúng tôi không nhận được thư nặc danh tố giác người Do Thái, quân du kích, những người nuôi giấu phi công Anh hoặc nghe đài Luân Đôn. Ít lâu nữa, cũng lại chính họ sẽ tố giác những cô

gái ngày chủ nhật nhảy với binh sĩ Đức trong tiệm nhảy ở động Xanh-Makerơ.

- Và họ sẽ xử sự đúng. - Một gã trẻ tuổi mặt đầy trứng cá và mắt lé nói.

***

Sáng ngày 22 tháng Bảy, Becnađet Busactô được mai táng trong khu mộ họ Đenmax, với sự chứng kiến của cha con luật sư Đenmax và nhiều người khác: một số những người này chỉ đến để biểu thị sự phản đối hay cơn giận giữ của họ. Một chiếc camiông của sở Hiến binh đỗ dưới bóng những cây đoạn trên quảng trường. Hai tên cảnh sát mặc thường phục từ Boócđô tới, chăm chú nhìn từng người đến chia buồn với ông luật sư. Vợ chồng Phaya đứng riêng ở ngoài, không dám lại gần vì biết sự phẫn nộ của số đông. Luych Đenmax tới gặp và bắt tay họ với một thái độ thân thiện mà ai nấy đều cho là quá đáng. Tang lễ diễn ra suôn sẻ.

Ở bệnh viện Lănggông, bà Ruyt vẫn nửa sống nửa chết.

Chương 27

http://tieulun.hopto.org

Có tiếng chuông điện thoại.

- Alô... Bà Ruyt!... Bà đấy à? Đúng bà đấy à?

- Đúng, già đây, cháu ạ.

Lêa chưa nhỏ một giọt nước mắt từ khi Cami mất, nhưng lần này cảm thấy má mình ươn ướt, mằn mặn khi nghe giọng nói có yếu đi nhưng hoàn toàn dễ nhận ra của người đàn bà mà nàng tưởng là chết rồi. Nàng chỉ còn biết ấp úng:

- Ôi ! Bà Ruyt!... Bà Ruyt..!

Đến lượt mình, Phrăngxoadơ và Lôrơ cũng muốn nói chuyện với vú già ngày trước của họ và cũng khóc lên vì vui mừng. Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người trong nhà đều đầm đìa nước mắt. Lôrơ là người đầu tiên lau khô mặt và thốt lên:

- Đã từ lâu đây là tin mừng đầu tiên chúng ta nhận được. Phải liên hoan thôi.

Cô gái đi moi ra một chai sâm banh trong *"hầm dự trữ"* của mình.

- Có lẽ hơi nóng một chút đấy, nhưng chẳng sao. Exten, xin bà mấy cái ly và mời bà cùng đến chạm cốc với chúng tôi.

Ngay đến Saclơ cũng được uống một *"đốt ngón tay sâm banh"* - theo lời bà Lida.

- Chúng ta quên không hỏi bà ấy Môngtiac ra sao rồi. Lôrơ vừa uống cạn ly rượu vừa nói.

"Đúng thế" Lêa nghĩ bụng *"vui mừng biết bà ấy còn sống, mình quên mất Môngtiac. Nhưng thế lại càng hay. Đối với mình, Môngtiac chết rồi... Những gì còn lại ở đó chẳng quan trọng gì với*

mình cả... Máu đã đổ quá nhiều trên mảnh đất ấy... Lão Phaya có tước đoạt nó, mình cũng chẳng quan tâm".

- Bà Phrăngxoadơ, bà có biết không, một cân khoai tây những bốn mươi quan kia đấy!... Xếp hàng ba tiếng đồng hồ ở chợ Xanh-Giecmanh, tôi mới mang về được hai cân!... Còn bơ à? Thì hết kiệt! Và giá một nghìn quan một cân phải là triệu phú mới mua được. - Exten ca cẩm.

- Bà đừng lo. - Lôrơ bảo - Mai tôi sẽ có bơ. Tôi cũng đã nhận được thuốc hút và xà phòng thơm, tôi sẽ đổi một ít để lấy gia vị.

Người đày tớ già nhìn cô gái, vẻ thán phục.

- Cô Lôrơ, tôi không rõ cô làm thế nào, nhưng nếu không có cô thì ở đây chúng tôi chết đói đã lâu rồi. May sao cô không nghe lời bà Anbectin.

- Exten, im đi, tôi đã sai lầm là không tỏ ra kiên quyết hơn đối với Lôrơ và đã chấp nhận cái trò buôn bán... chợ...

- Bà cứ nói đi: chợ đen chứ gì. Đúng thế, cháu buôn bán chợ đen đấy - Cháu không muốn để mình phải chết đói trong lúc chờ quân Đồng minh tới. Cháu không hề trộm cắp gì hết, cháu chỉ đổi chác để kiếm một chút tiền lời. Cháu buôn bán, tất cả bè bạn cháu cũng đều làm như vậy.

- Cháu ơi, đó không phải là một lý do. Biết bao nhiêu con người tội nghiệp đang đau khổ và thiếu thốn mọi bề. Bà xấu hổ về sự phong lưu của chúng ta.

Từ lúc nãy không nói gì, bà Lida bỗng nhảy cẫng lên và mặt đỏ như gấc, bảo bà em:

- Sự phong lưu của chúng ta!... Tôi hy vọng dì không đùa đấy chứ?... Nào, chúng ta phong lưu ra sao! Không trà, không cà phê, không sôcôla, chẳng thịt thà mà cũng chẳng có bánh mì cho ra bánh? Mùa đông này, lại không có lửa! Tất cả như vậy thì bà không muốn ăn cho no, mặc cho ấm, lấy cớ là vì những người thất nghiệp, phạm nhân, người nghèo thiếu thốn đủ thứ! Nhưng đâu có phải chúng ta chịu thiếu thốn mà họ bớt rét, bớt đói!

- Tôi biết thế, nhưng chúng ta phải đoàn kết với nhau.

- Ngày nay, làm gì có chuyện đoàn kết nữa. – Bà Lida kêu toáng lên.

- Sao chị lại có thể nói như vậy? ... - Bà Anbectin thầm thì và nhìn bà chị gái trong lúc một giọt lệ chảy dọc một bên má nhăn nheo, để lại dấu vết trên lớp phấn trắng.

Giọt nước mắt làm Lida hết giận, bà chạy vội đến xin lỗi Anbectin. Khoác tay nhau, hai chị em đi vào phòng Anbectin.

- Bao giờ cũng vậy. – Lôrơ nhận xét - Hễ một bà khóc là một bà vội vỗ về ngay... Chiều nay chị làm gì?

- Em hỏi chị phải không - Lêa hỏi.

- Phải.

- Chị đã hứa đưa Saclơ đến vườn hoa Lucxămbua đi ngựa gỗ.

- Thế còn chị, chị Phrăngxoadơ?

- Chị về nhà. Một anh bạn của Ôttô sẽ gọi điện tối nay cho chị biết tin về anh ấy.

- Chị còn chán thì giờ.

- Không đâu. Tàu điện ngừng chạy hoàn toàn rồi, chị bắt buộc phải cuốc bộ. Ít ra cũng mất hai tiếng. Còn em, em làm gì?

- Em cũng không biết nữa. Từ khi tất cả các bar Mỹ đóng cửa, em không còn biết làm gì với bè bạn nữa. Để em xem bọn họ có ở Trôcađêrô không.

- Vậy hai chị em mình cùng đi nhé?

- Không, chị đi bộ, em thích đi xe đạp hơn.

- Tùy em. Nếu có tin Ôttô, chị sẽ gọi điện cho em.

Đặt bàn tay nhỏ bé trong tay Lêa, Saclơ bước đi một cách ngoan ngoãn. Thỉnh thoảng nó nắm chặt tay nàng và nàng phải trả lời bằng cách cũng nắm tay nó chặt hơn, như muốn bảo: *"Có cô đây, cháu đừng sợ!"*. Nó yên tâm; nó vẫn thường sợ Lêa biến mất như mẹ nó.

Khi rời khỏi ngôi nhà đang cháy rừng rực ra đi, tay nắm tay Lêa, không ngoái đầu lại, Saclơ hiểu không nên nói với nàng về một số điều, và má nó nằm trong số những điều không nên nói ấy. Tội nghiệp má!... Vì sao má gọi to thế khi chạy về phía nó trong lúc bọn Đức nổ súng khắp nơi? Nó nhớ lại nó đau, nó cảm thấy má ôm chặt nó, rồi bỏ nó ra, và sau đó không còn gì nữa hết.

Nó hỏi thì người ta trả lời là má nó sắp trở về. Nhưng nó biết là không phải thế, là má đã đi xa, rất xa... Thậm chí có thể má đã ở trên trời! Má vẫn bảo là khi chết, người ta đi lên trời... Vậy thì má ở đâu?

Thằng bé bỗng đứng sững lại, miệng đắng nghét, người đầm đìa mồ hôi. Vì sao nó dừng bước đứng trước ngôi nhà trên đại lộ Raxpay, nơi Cami ở trước đây? Lêa thấy lại người thiếu phụ mở cửa cho mình, với nụ cười dịu dàng trên môi khiến chị có vẻ hết sức xúc động. Bốn bàn tay nắm chặt lại chỉ như còn một. Thằng bé ngước mắt lên trời, còn nàng cúi mặt xuống đất… Từ từ nàng ngồi xuống ngang tầm người nó, ôm chặt nó vào lòng.

Một sĩ quan Đức, có người lính hầu theo sau, đứng lại nhìn họ, ánh mắt trìu mến.

- Tôi cũng có một đứa con bằng tuổi thằng cháu này. Nó không được may mắn như con trai bà… Mẹ nó bị chết trong một vụ ném bom cùng với đứa con gái đầu lòng của chúng tôi. - Ông ta vừa nói bằng một thứ tiếng Pháp chính xác nhưng khó khăn vừa vuốt ve mái tóc Saclơ.

Nó nhảy chồm lên như thể bị đạn.

- Đồ Đức bẩn thỉu! Không được đụng đến tao.

Viên sĩ quan Đức tái người rụt tay lại. Tên lính hầu nhảy tới.

- Mày chửi ngài đại úy hả?...

- Thôi. Các người Pháp không yêu mến chúng ta là chuyện bình thường. Xin bà thứ lỗi, tôi đã không kìm lại được tình cảm. Trong một thoáng, tôi bỗng quên đi cái cuộc chiến tranh đã làm đau khổ biết bao nhiêu cả hai đất nước chúng ta. Chẳng bao lâu nữa, tất cả cái đó sẽ chấm dứt thôi. Tạm biệt bà.

Viên sĩ quan dập gót chào và sải chân bước về phía khách sạn Luytêxia trên đó vẫn phấp phới lá cờ chữ thập ngoặc.

Chương 28

Sau lễ nữ thánh Đồng trinh một hôm, tờ Tôi ở khắp nơi, bị đình bản trước đây, ra lại, báo tin số sau sẽ xuất bản ngày thứ sáu 25 tháng Tám. Xe camiông chở đầy Vệ binh bắt đầu rời thủ đô chạy về hướng Đông. Ở đại lộ Ôpêra, ở vườn hoa Elidê, ở đường Xanh

Misen, lính Đức có quân nhạc đi trước vừa diễu hành vừa hát. *"Bắt đầu sự kết thúc rồi"* - người ta cười khẩy.

Lôrơ và Lêa đạp xe dọc bờ sông. Trong không khí chung phảng phất một niềm hân hoan, mặc dù tình hình căng thẳng trong vài khu phố, tiếng động cơ, tiếng kêu la, những làn khói bốc lên từ hồ sơ, giấy tờ của Giextapô và các công sở bị đốt cháy ngay giữa lòng đường, thái độ cáu kỉnh của những người bỏ trốn và lệnh giới nghiêm vào lúc hai mươi mốt giờ. Một chiếc xe dài vượt qua hai chi em, trong xe những cô gái tóc vàng rực, váy áo lòe loẹt ngồi sát một viên tướng đeo kính một mắt.

Những người câu cá và những người đi tắm hẹn gặp nhau trên bờ sông Xen. Trong ánh sáng mùa hè chói chang, những chiếc thuyền nhẹ nhàng đung đưa. Cả thành phố chờ đợi. Hai chị em phải xuống xe để dắt qua cầu Hoàng gia giăng dây thép gai ngoằn ngoèo.

***

Trong ngôi nhà trên đường Đại Học, Saclơ sốt ruột chờ Lêa trở về để đưa bức họa nó chăm chăm chú chú vẽ từ sáng sớm. Exten ca cẩm vì chứng sưng tĩnh mạch do phải đứng xếp hàng. Lida rất phấn chấn: vào giữa trưa, bà nghe đài Luân Đôn đưa tin quân Mỹ ở Rambuiê. Anbectin thì tỏ vẻ lo âu.

Nhờ thức ăn dự trữ của Lôrơ, bữa trưa hôm ấy với cá trích rán dầu và bánh ngọt giống như một bữa tiệc. Đến 22h30, có điện trở lại cho tới nửa đêm, khiến Lida thất vọng: quân Mỹ không ở Rambuiê, mà Ở Sactrơ và Đrơ.

Trước giờ có lệnh giới nghiêm một lát, bọn S.S. (Từ tiếng Đức Schutz Staffel chỉ cảnh sát đặc biệt của Đức quốc xã) bắn mấy loạt tiểu liên vào những kẻ đi rông ngoài phố và nhìn đám viên chức người Đức di chuyển hồ sơ, tài liệu ra khỏi biệt thự Trianông trên đường Vôrigia. Trên quảng trường Xoocbon ở đại lộ Xanh Misen, nhiều người bị chết hay bị thương.

Giấc ngủ dân chúng Pari bị xáo động bởi tiếng nổ của những kho đạn mà quân đội chiếm đóng cho phá hủy.

***

Lêa thơ thẩn trên đường phố, không mục đích. Nàng đến quảng trường Xanh Misen. Người ta chen lấn nhau xung quanh một cây tiêu huyền. Nàng lách lại gần. Trên cây treo một tờ apphich nhỏ bằng giấy trắng với những hình vẽ cờ tam tài bắt chéo nhau. Nàng đọc.

"Chính phủ lâm thời Cộng hòa Pháp.

Quân Đồng minh đã đến các cửa ô Pari. Các bạn hãy chuẩn bị cho cuộc chiến đấu tối hậu chống quân xâm lược".

Chiến trận đã bắt đầu trong lòng Pari.

"Các bạn hãy chờ lệnh ban bố hoặc bằng apphich hoặc qua đài, để hành động; chiến trận sẽ diễn ra theo đơn vị quân".

Không một người dân Pari nào là không biết thành phố họ, những ngày thậm chí những giờ sắp tới, sẽ được giải phóng hoặc bị phá hủy. Một số người tích cực chuẩn bị, số đông quyết tâm không bước chân ra khỏi cửa và chờ quân Đức ra đi để biểu thị niềm vui của mình.

Lêa thì luôn luôn chia sẻ giữa oán hận và sợ hãi, giữa phụ thù và lãng quên. Nàng chuyển từ trạng thái này qua trạng thái nọ với một tốc độ làm cho nàng rã rời và cáu kỉnh. Những đêm trằn trọc hoặc mất ngủ in dấu lên quầng mắt nàng, đôi mắt giờ đây trong veo một màu đen hoa cà vì mỏi mệt. Mái tóc nàng búi ngược càng tôn thêm gương mặt mảnh dẻ.

Lêa phải hoạt động trở lại và tiếp xúc với những người trong mạng lưới mà ông thầy thuốc trẻ tuổi ở Lănggông nói với nàng; ông gặp Lêa và Saclơ dọc đường, đánh xe chở hai cô cháu đi Boócđô và đưa lên đoàn tàu hỏa cuối cùng đi Pari. Cuộc hành trình sóng gió kéo dài hai ngày vì nhiều quãng đường sắt bị đứt và những vụ ném bom buộc hành khách phải rời toa tàu đi tránh trên các cánh đồng. Lêa làm theo những người khác như một cái máy, thờ ơ đối với hiểm nguy cũng như đối với những lời than vãn của Saclơ. Nó không rời khỏi bàn tay nàng. Sự đón tiếp nồng

nhiệt của hai bà cô, của chị gái và em gái vẫn không làm giảm bớt nỗi hờ hững của nàng đối với mọi thứ trên đời. Chỉ có giọng nói của bà già Ruyt là át nổi thái độ lãnh đạm của nàng. Những giọt nước mắt làm cho nàng tìm thấy lại một chút lòng ham sống, nhưng vẫn không sao trả lại niềm tin ở chính bản thân mình vốn xưa kia là cội nguồn sức mạnh của nàng.

Cho đến chiều tối, nàng tha thẩn trong thành phố Pari mà người ta cảm thấy căng thẳng trong đợi chờ. Vì đói nàng trở về nhà trên đường Đại Học, vừa đúng giờ giới nghiêm. Exten chỉ dọn ra ít khoai tây hầm nguội lạnh và một miếng pho mát cứng đờ. Bà Anbectin đờ Môngplâynet không la mắng nàng vì sự vắng mặt kéo dài. Saclơ không chịu đi nằm trước khi nàng về, giờ đây cầm tay nàng nằm ngủ.

Trong đêm, Lêa thao thức vì những cơn ác mộng cho đến tận rạng sáng.

***

- Dậy đi, dậy đi...

Bị Lôrơ đánh thức, Lêa ngẩng lên, ngơ ngác nhìn cô em gái.

- Chị dậy đi. F.F.I (Forces Francaises de l'lntérieur (viết tắt): Lực lượng kháng chiến nội địa của Pháp - khác với lực lượng Kháng chiến lưu vong ở hải ngoại) đã chiếm sở Cảnh sát. Đánh nhau khắp nơi trong thủ đô. Quân Mỹ sắp tới. Chị mặc quần áo vào.

Thở hổn hển, Lôrơ hoa tay múa chân trong buồng ngủ.

- Mày luyên thuyên gì thế?

- Phái Đờ Gôn chiếm sở Cảnh sát rồi... Cảnh sát cùng chiến đấu hỗ trợ họ.

- Ai bảo mày thế?

- Phrăнk, một anh bạn của em mà chị không biết đâu. Anh ấy ở một ngôi nhà thênh thang trên đại lộ Xanh Misen. Anh ấy gọi

điện cho em. Anh ấy với bè bạn uống và nhảy suốt đêm. Vì lệnh giới nghiêm nên họ ngủ lại nhà anh. Lúc đi đóng cửa sổ, Phrăнk thấy vào khoảng bảy giờ, những người đàn ông đi từng người một hay từng cặp một vượt qua cầu Xanh Misen hoặc theo hướng nhà thờ Đức Bà. Ngạc nhiên thấy đông người, anh ấy mặc áo quần và bước ra đường, đi theo họ đến sân nhà thờ: hàng nghìn người chờ đợi trong lúc nói chuyện thì thầm. Nghe lời họ nói, anh ấy đoán họ là cảnh sát mặc thường phục. Một chiếc camiông chạy tới. Người ta phân phát mấy khẩu súng trường và năm sáu khẩu tiểu liên cho một số nhân viên. Chắc hẳn một khẩu lệnh được ban ra vì thấy họ tiến lên về phía cổng lớn sở Cảnh sát. Phrăнk đi theo họ. Cổng mở ra và đám đông im lặng ùa vào sân. Một gã cao lớn mặc quần áo vải chéo đeo băng tam tài trèo lên mui một chiếc xe hơi hô to: "*Nhân danh nền cộng hòa, nhân danh tướng Đờ Gôn, chúng tôi chiếm trụ sở Cảnh sát!*". Bọn viên chức đang phiên gác để cho tước vũ khí, không kháng cự. Họ kéo cờ lên và hát bài Macxâye. Phrăнk bảo em tuy không phải là người đa cảm, anh ấy cũng suýt khóc. Hình như một viên cảnh sát trưởng mới đã được bổ nhiệm, Saclơ Lidê thì phải. Chị chuẩn bị chúng ta ra phố, vui đấy.

- Vui à? Không hẳn thế. Có lẽ đáng quan tâm thôi, - Lêa vừa đáp vừa ngồi dậy.

- Chị ngủ truồng à?

- Chị quên không lấy áo ngủ. Để mặc chị, chị muốn tắm táp một cái.

- Chị nhanh lên, em chờ trong bếp.

- Được. Chú ý đừng lộ cho hai bà biết nhé?

- Dĩ nhiên, em có điên đâu.

***

Lính Đức đội mũ cứng ngồi trong camiông mui trần trên đại lộ Xanh Giecmanh, tay ôm chặt súng trường hay tiểu liên, cất tiếng chào to hai cô gái xinh đẹp đi xe đạp.

- Chúng không có vẻ lo lắng lắm nhỉ? - Lêa lên tiếng và ngoái đầu lại.

Đại lộ giờ đây vắng tanh chạy dài trước mặt họ. Ở góc phố Con Rồng, một tên Đức chĩa tiểu liên về phía họ.

- *Abhauen oder ich schiesse!* (Tiếng Đức: Đi đi, không tôi bắn đấy!)

Trên đường Xanh-Angđrê-đê-Da, quang cảnh yên tĩnh một cách kỳ lạ: một chị gác cổng quét trước sân như mọi buổi sáng khác; ông chủ hiệu sách uống ly rượu vang trắng cùng với ông chủ nhà xuất bản ở một quầy thuốc lá; và theo thói quen bà hàng kẹo lau chùi mấy cái lọ thủy tinh. Trên đại lộ Xanh Misen, một bọn vô công rồi nghề đứng nhìn rất vui vẻ về phía sở Cảnh sát và nhà thờ Đức Bà trên đó phấp phới những lá cờ tam tài.

Tiếng chào cất lên khi Lôrơ và Lêa bước vào nhà Phrănk.

- Lêa, chị gái tôi đấy, như tôi đã nói với anh.

- Hay quá. Chào cô Lêa. Quả cô là một nữ anh hùng kháng chiến đấy à?

- Đừng tin lời Lôrơ, nó luôn cường điệu đấy.

- Em không cường điệu gì hết...

- Em im đi, chị không muốn nghe nói tới điều đó.

- Tùy ý cô vậy. Dù có Kháng chiến hay không, tôi xin chào mừng cô. Mời cô nhìn xem.
Chàng trai đưa nàng tới một chiếc cửa sổ cao trong phòng khách.

- Cô nhìn xem, chúng ta trông cũng rõ mồm một. Mẹ tôi đi Tuanren vắng, chắc rồi bà phải tiếc lắm. Với bất cứ giá nào, bà cũng không muốn bỏ lỡ một cảnh tượng như thế. Tôi tin chắc là

giá có nhà bà sẽ mời tất cả bè bạn đến. Lúc này có hơi yên tĩnh đấy. Cô thấy thế nào? Một cảnh tượng thật đẹp chứ?

- Đúng, hay lắm.

- Phrăнk, anh không có gì ăn à? Chúng tôi ra đi vội không kịp ăn uống gì hết.

- Cô biết nhà này rồi; Phrăнk có thiếu gì bao giờ! Ngoài bánh mì có hơi cứng ra, có giăm bông, xúc xích, thịt hầm, gà ướp lạnh, bánh ngọt và rượu nho, sâm banh, uytki tùy ý.

- Anh là chủ hiệu thực phẩm đấy à? - Lêa lạnh lùng hỏi.

- Thưa tiểu thư tôi có thể bán thực phẩm, nhưng tôi thích kinh doanh tất lụa, mỹ phẩm và thuốc lá hơn. Cô hút gì nào? Thuốc Anh, thuốc Mỹ? Tùy cô. Cô thích thứ gì?

- Thuốc Mỹ. Nhưng trước hết, tôi đói.

- Tuân lệnh bà! Ê! Các người, hãy mang thức ăn, thức uống tới cho công chúa. Công chúa có vui lòng chạm cốc những người sắp giải phóng đất nước chúng ta không?

Lần đầu tiên, từ khi bước chân vào đây, Lêa nhìn chàng trai. Hắn có gương mặt trẻ thơ hiền hậu của những con người đón nhận những lời tâm tình, chia sẻ những nỗi mềm thầm kín nhưng không bao giờ có thể xem là một người đàn ông thập thành. Thân hình không cao lớn, xúng xính trong chiếc áo lụng thụng quá cỡ, quần lại cũn cỡn để lộ đôi tất trắng và đôi giày ba lớp đế của đám thanh niên đua đòi chính cống. Mái tóc vàng rực cắt theo mất che khuất khuôn mặt vô duyên với những nét còn trẻ thơ. Theo lời Lôrơ, anh chàng này là một trong những vua xoay xở và kiếm ra của trong hoạt động chợ đen mà bố mẹ hắn không hề hay biết. Hào phóng, hắn sẵn sàng chiêu đãi bạn và bạn của bạn. Bằng lòng với sự quan sát của mình, Lêa nở một nụ cười.

- Được đấy, chúng ta hãy nâng cốc chúc Pari giải phóng.

Ngồi trên bậu cửa sổ, nàng lấy làm ngạc nhiên được uống sâm banh trong cái thành phố nổi loạn đang chuẩn bị chiến đấu này.

Nhân viên trong đội phòng thủ thụ động đi qua quảng trường Xanh-Misen loan báo lệnh giới nghiêm bắt đầu thi hành từ mười bốn giờ.

- Không đúng. - Một chàng vừa bước vào vừa báo - Tôi có ghé qua sở Cảnh sát, người ta bảo tôi là họ không nắm được gì hết, F.F.I. đóng ở đấy cũng vậy. Ơ kìa? Một vị khách mới. Xin chào cô, tôi tên là Giăc.

- Chào anh, tôi là Lêa. Anh từ đâu về thế?

- Từ chỗ này chỗ nọ. Nhiều thị sảnh nằm trong tay cộng sản rồi...

- Sao anh biết?

- Dư luận bảo thế. Họ là những người duy nhất có tổ chức và có vũ khí. Đường Rivôli, đường Lơ Luvrơ, ở trại giam, ở phủ tổng thống, trên đại lộ Đại Quân, người ta bố trí những trạm cứu thương phấp phới lá cờ Chữ thập đỏ. Người ta bắt đầu săn đuổi vũ khí. Người có dao tước súng ngắn hay súng trường của một tên lính Đức; dùng súng trường, tước tiểu liên; dùng tiểu liên chiếm đoạt một camiông đạn dược để đem phân phát cho bè bạn. *"Mỗi người tấn công một tên lính Đức"* là khẩu lệnh đối với tân binh.

- Anh sẽ đi chiến đấu à? - Lêa hỏi.

- Sao lại không! Chúng ta sẽ là những người anh hùng tương lai... Ăn xong tôi sẽ nghĩ tới chuyện đó.

Cả một bọn, năm chàng trai, ba cô gái ngồi trong căn bếp; Lôrơ và Muyrien, một cô gái tóc vàng xinh đẹp vừa dọn bàn xong.

- Nếu có nhạc thì vui vẻ hơn.

- Ồ đúng! Nghe Anđriu Xixtơ đi. - Muyrien bảo.

- Đồng ý. Bài hát nào?

- Penxinvama Pôka hay Xini Bôi.

- Làm sao anh kiếm được những đĩa ấy? - Lêa hỏi - Tôi tưởng là nhạc Mỹ bị cấm kia mà.

- Chúng tôi có đường dây. Hết chiến tranh, chúng tôi sẽ nói cô biết.

Giọng cao của Anđriu Xixtơ vang lên trong phòng. Bữa ăn diễn ra vui như hội. Ai nấy cười đùa, tìm ra những lời hóm hỉnh. Họ đều trẻ trung, vô tư lự tới mức bật lên cười khi nghe một câu chuyện tào lao dưới ánh mắt tán thưởng của Phrăнk. Hắn rót thêm mời nàng một ly rượu nho.

Hắn đứng dậy để lên dây cót máy hát. Bỗng trong bầu không khí tương đối im lặng vang lên nhiều tiếng súng.

- Lại đây nhanh lên, bọn Đức tấn công.

Mọi người ùa lại cửa sổ.

Ở đại lộ Hoàng Cung, một bọn ngồi trên ba chiếc camiông bắn vào cổng sở Cảnh sát, ba xe thiết giáp tiến về phía nhà thờ Đức Bà. Đạn bắn ra từ khu tòa án và sở Cảnh sát, hạ sát mấy tên xâm lược. Camiông chạy khuất về phía trại giam. Một lát sau, những chiếc camiông dừng bánh trên đại lộ Hoàng Cung. Từ cửa sổ, đám thanh niên ở nhà Phrăнk thấy những người đàn ông, áo sơ mi xắn tay, mang súng trường hay súng ngắn, nấp ở cửa hầm tàu điện ngầm hay trong quán cà phê Lơ Đêpa; trước cửa quán, họ đặt một khẩu liên thanh.

Một chiếc camiông từ cầu Xanh Misen chạy tới là mục tiêu đầu tiên của họ. Một tên lính nằm dài trên mui xe, bị thương, lăn xuống đường. Xe dừng lại, trong lúc một chiếc khác đổ nhào ở góc phố Grăng-Ôguy-xtanh, trong tiếng cười hoan hỉ của những người chứng kiến.

Những người F.F.I. chạy đi nhặt xác chết và đem giấu dưới chân các cầu thang nhà dọc sông Xen... Ở phía trại giam khói đen bốc lên từ một chiếc camiông chuẩn bị tấn công sở Cảnh sát.

http://tieulun.hopto.org

- Họ không sao trụ nổi đâu. - Phrăнk lên tiếng - Thực ra họ không có đạn, và mấy cái bao cát thì làm sao chống chọi lại được tạc đạn.

Một tiếng nổ làm rung chuyển khu phố. Một chiếc camiông chở xăng đâm vào tường nhà thờ. Lửa bắt vào bức mành và tấn công vào mặt trước nhà. F.F.I. rời vị trí, tìm cách đẩy chiếc xe đi và bảo vệ ngôi nhà cũ kỹ. May sao ngay sau đó nghe tiếng còi xe cứu hỏa.

Lợi dụng một khoảnh khắc yên tĩnh, một chàng trai quyết định đi một vòng. Một tiếng sau, anh ta trở về và cho biết người ta vừa thỏa thuận ngừng bắn một lúc để đi nhặt người chết và người bị thương. Tin vui ấy được chào đón - như thường lệ - bằng việc mở một chai sâm banh...

***

Buổi tối hôm ấy, trời âm u như thể sắp giông bão. Dân Pari lại đổ ra vỉa hè thủ đô và nhởn nhơ trên đường phố, thỉnh thoảng dừng bước trước một vũng máu đã khô quánh lại nét mặt bỗng nhiên trầm lặng.

- Chết, chị em mình chưa báo cho hai bà cô biết. -Lêa kêu lên thảng thốt và nhảy bổ lại máy điện thoại.

Phía trên Cầu Mới, bầu trời mỗi lúc một thêm u ám.

- Bà Anbectin muốn chúng ta về ngay. Hình như Saclơ bị sốt cao...

- Thế bà không mời thầy thuốc à?

- Ông Lơroay, bác sĩ già, không thấy trả lời, còn những người khác thì không chịu đi.

- Được chị về đây. Em có cùng về không?

- Không, em muốn ở lại. Nếu cần, chị gọi điện cho em. Phrăнk,

anh nói cho chị ấy biết số điện thoại của anh.

- Được. Để tôi đưa chị ấy về. Tôi sẽ quay lại trước một tiếng. Cô cho tôi mượn xe đạp.

Chương 29

Đường phố Đại Học vắng tanh. Trước trường Y khoa ở đường Xanh Pie, xác một chiếc camiông cháy đen thui. Đường phố Giacôp cũng im ắng không kém. Lêa định đi theo con đường sông Xen để ra phố Ghênêgo qua bến cảng thì bỗng nhớ lại vụ Xara Muynxtanh bị bắt... Từ cái đêm khủng khiếp ấy, nàng không qua lại đây. Nàng đi tiếp tới đường đờ Buyxi, trước cửa hiệu bánh mì, một dãy dài các bà nội trợ đứng xếp hàng từ sáng sớm tinh mơ. Lêa nghĩ bụng tuy mệt mỏi và việc tiếp tế khó khăn, một không khí vui vẻ - đã không được biết tới từ bao năm nay - giờ đây tỏa ra trong đám người này, như thể bầu không khí Pari trở nên nhẹ nhõm hơn. Trên đường Đôphin, một chàng trai mặc áo nịt, vai mang súng, cặp dưới nách một chồng báo, vừa đạp xe vừa rao:

- Báo *Nhân đạo* đây?... Thưa cô, cô mua báo không? - Anh ta hỏi khi dừng xe lại trước mặt cô gái.

- Báo ra lại rồi?

- Vâng, từ thứ hai, báo dây... Hai phrăng... Cảm ơn cô… Cô chớ đi về phía Cầu Mới, bọn Đức đang bắn vào các chướng ngại vật. Lúc nãy, bọn khốn nạn ngồi trong một chiếc xe hơi có chữ F.F.I. bắn vào những người yêu nước, hai người bị chết. Bọn Đức đã chạy trốn theo đường Crisctin. Tạm biệt cô!

Lêa mất gần một tiếng mới vượt qua quảng trường Xanh Misen. Những người có súng nấp trên mái nhà bắn vào những người đi qua. Hai người bị bắn chết.

Ngôi nhà Phrăngk như bị một cơn lốc tàn phá. Mười lăm người F.F.I. ở trong đó. Đám thanh niên vui vẻ lúc trước đã ra về cả, chỉ còn lại Lôrơ, Muyrien và chàng trai chủ nhà. Họ vui vẻ đón tiếp nàng.

- Em có gọi điện được cho Phrăngxoadơ không?

- Chưa, chúng em gọi đến hai chục khách sạn mà vẫn không có kết quả.

- Phải tiếp tục thôi. Trên đường chị gặp Pierô.

- Pierô?

- Phải, ông anh họ chúng ta ấy mà.

- Con trai bác Luych?

- Phải.

- Tuyệt diệu? Anh ấy làm gì ở đây?

- Anh ấy đeo băng ở tay và có một khẩu súng sáu to tướng.

Trong gian bếp, hai chàng trai pha chế hai cái chai phóng hỏa theo công thức của Phrêđêric Giôliô-Quyri; một chai không thôi cũng đủ, người ta đổ vào trong đó ba phần tư xăng và một phần tư axit Sunfuaric, nút chai lại và dán lên trên một cái nhãn phết chlôrat pôtax. Khi chai vỡ, chlôrat pôtax tiếp xúc với dung dịch trong chai bốc cháy dữ dội. Một vũ khí đáng sợ đối với xe bọc thép.

Một tiếng nổ kinh hoàng bỗng vang dậy. Mọi người ùa lại cửa sổ. Những người bảo vệ con đường La Huyser trèo lên ụ chướng ngại để xem việc gì xảy ra. Bà chủ hiệu bánh mì la hét:

- Bọn Đức nổ bom đánh sập Pari đấy.

Như một tia chớp, tin ấy lan đi trong khu phố, bước đầu gây hoang mang. Từ phía vườn hoa Elidê, xông lên một cột khói dày đặc. Ai nấy co rúm lại, chờ đợi những tiếng nổ khác. Nhưng tất cả đều im ắng, ngoài vài tiếng súng rời rạc và phía điện Lucxămbua.

Dần dà, các chiến sĩ và những kẻ tò mò trở lại thói quen những ngày qua, họ chào một đoàn khoảng mười lăm tù binh Đức đi

qua, quần áo xộc xệch, hai tay chắp trên đầu, dưới sự điều khiển của ba người F.F.I. tay cầm súng đi về hướng sở Cảnh sát. Bỗng một chiếc mô tô chạy hết tốc độ từ phố Grăng-Ôguyxtanh đâm nhào vào họ. Người ngồi trên xe nhả một tràng đạn giết chết một người F.F.I. Tiếng la hét vang lên từ sau ụ chướng ngại. Một chàng trai leo lên ném một chai phóng hóa về phía hai tên Đức. Anh ta không biết kết quả hành vi anh hùng của mình: một loạt đạn kết liễu cuộc sống anh ngay trên ụ chướng ngại, một ngọn lửa đỏ rực phát ra từ chiếc xe. Trong phút chốc, hai gã đàn ông bốc cháy, hai ngọn lửa nhiều màu sắc chập chờn, loạng choạng trên đường phố trước khi đổ nhào vào lan can cạnh một hiệu sách...

Bấu chặt bậu cửa sổ, Lêa hồi tưởng nỗi đau đớn của bà cô Busactô. Cũng cùng trong một sự bất lực nghiệt ngã, bà cô trước đây và người lính Đức hiện nay, trong lúc chết, đều có những cử chỉ cầu cứu giống nhau. Phải chăng cái chết bị thiêu trong lửa đưa xác người ta về với Thượng đế.

Rồi tất cả xảy ra rất nhanh: từ phía sau ụ chướng ngại trên quảng trường Xanh-Angđrê-đê-Da và từ những đường phố lân cận, một đám đông la hét xông vào đám tù binh. Họ vừa đứng ngây người chứng kiến cái chết của đồng bào mình. Hai người F.F.I. sống sót tìm cách can thiệp họ bị làn sóng người quét đi. Một người chạy về sở Cảnh sát cầu viện. Khi anh ta trở lại cùng với ba nhân viên cảnh sát thì ba tên Đức đã bị giết chết. Một bị móc mắt; một bị xẻo mũi; và tên thứ ba không còn mặt nữa. Bọn còn lại bị thương khá nặng co quắp người lại; những con người dũng cảm này mà số đông đã chiến đấu trên mặt trận Nga, giờ đây khóc như trẻ nhỏ. Sự có mặt của cảnh sát, trong đó một số mặc quân phục, dập tan cơn phẫn nộ của quần chúng. Những con người, chắc hẳn nhân hậu ấy ra về, loạng choạng vì cơn say chém giết, và số đông loại nó ra khỏi ký ức. Trái lại, những người chứng kiến, bất lực vì sự tàn sát thì không bao giờ có thể quên.

Cả buổi chiều hôm ấy, Lêa và Lôrơ gọi điện hỏi các khách sạn ở Pari. Không có kết quả: *"Không thấy có bà Đenmax với đứa bé, và ở đây cũng không có bà nào do các ngài ấy gửi trọ cả"*. Hai chị em đã gần như tuyệt vọng.

- Em thử gọi khách sạn Rêgina, số điện thoại 74-02. - Lêa bảo.

Lôrơ nghe theo.

- Alô, khách sạn Rêgina...

- Sau đó, em gọi điện cho bà Anbectin để hỏi xem bà có tìm thấy gì không.

- … Alô... vâng... Đúng thế... Cô gọi chị ấy giùm tôi... Sao không được à?... Tôi có lệnh…

Lêa giật máy điện thoại khỏi tay Lôrơ.

- Cho tôi xin bà Đenmax - Tôi cóc cần mệnh lệnh của cô, cô cho tôi gặp bà ấy... Alô... alô... Ai cầm máy đấy? Ông trung úy, sao?... Ông trung úy, ông cho tôi gặp bà Đenmax... Tôi là em gái bà ấy... Bà ấy sẽ gọi tôi à?... Chắc chắn chứ?... Chúng tôi rất lo lắng... Cảm ơn ông.

- Ơn Chúa, chúng ta đã tìm ra chị ấy.

- Đúng, nhưng chưa nói chuyện được với Phrăngxoadơ. Chị hy vọng tay người Đức ấy không nói dối và sẽ chuyển lời chúng ta cho chị ấy. Chị về nhà đây. Em có về với chị không?

- Không, em thích ở đây. Có tin gì cho em biết với.

Được một chàng trai F.F.l. tiễn đưa, Lêa tới bên kia quảng trường Xanh-Misen. Đến trước hiệu sách Clavrơi, hai người chia tay.

Sau những tiếng kêu la, những tràng đạn ở khu phố La Tinh, thì đường Giacôp và đường phố Đại Học là một ốc đảo yên tĩnh. Saclơ đã ngủ một lúc lâu từ sáng, giờ đây âu yếm đón Lêa và nàng đáp lại với những cử chỉ yêu thương nhưng ra chiều mệt mỏi.

Nàng mang từ nhà Phrănk về nửa li sữa, mấy miếng đường, bánh mì và thịt. Exten vớ lấy như vớ cả một kho vàng. Lêa ngồi chờ trước điện thoại.

Cuối cùng vào khoảng mười giờ tối, chuông điện thoại vang lên. Trước đó Lêa và hai bà cô vui mừng được tin qua đài Luân Đôn

là Pari được giải phóng!... Cùng với chuông điện thoại, một tràng tiểu liên phá tan sự im lặng của khu phố yên tĩnh. Anbectin đờ Môngplâynet đưa bàn tay lên vuốt trán và nói với thứ giọng không sao bắt chước nổi:

- Các ngài ở Luân Đôn nhận được tin sai rồi.

- Nhưng họ đã nói là đúng thôi. - Bà Lida ngây thơ cãi lại, bà vốn tin như đinh đóng cột những lời phát ra từ đài truyền thanh...

Chuông điện thoại không để cho Lêa có thì giờ cãi lại.

- Alô... Chị đấy à, Phrăngxoadơ?... Mọi việc yên ổn cả chứ? Sao chị không tới đấy?... Alô, alô, xin đừng cắt... Chị còn nghe em nói không?... Mai chị gọi lại à?... Em cũng hôn chị... Vâng, mai, chúc chị ngủ ngon.

Lêa đặt máy xuống, trong lòng lo âu. Phrăngxoadơ không nên ở lại đấy. Bất kỳ lúc nào, khách sạn Rêgina cũng có thể bị tấn công. Từ mai, nàng sẽ đi tìm chị gái.

Tuy kinh hãi, nàng vẫn ngủ một giấc sâu.

Chương 30

Khi Lêa ngủ dậy thì bầu trời Pari u ám.

Trên chiếc giường cạnh giường nàng, Saclơ nằm ngủ, gương mặt xinh đẹp trông gầy gò nhưng dịu dàng. *"Nó giống Cami quá"* nàng nghĩ bụng trong lúc vuốt lên mái tóc mịn màng màu hung của thằng bé. Nàng khoác một chiếc áo choàng bằng sợi bông màu xanh và đi xuống bếp. May sao, bếp có ga. Nàng hâm một ít sữa trong lúc uống hết bát "cà phê" còn nóng của Exten. Có tiếng máy thu thanh xè xè phát ra từ buồng bà Lida. Gương mặt trẻ thơ còn ngái ngủ của Saclơ hiện ra trong khung cửa.

- Cháu có đi ngủ không? Cháu còn ốm, cháu sẽ bị cảm lạnh đấy.

- Không, cháu hết ốm rồi. Cháu đói bụng.

- Cháu ngồi xuống đây. Cô sẽ cho cháu ít sữa và bánh ngọt.

- Sau đó cô cháu ta đi dạo phố chứ?

- Không đâu cháu ạ, còn sớm quá và ngoài ấy người ta đánh nhau đấy.

- Cháu muốn ra ngoài ấy giết chết bọn Đức bẩn thỉu đã làm má cháu đau.

Lêa thở dài nhìn thằng bé có vẻ kiên quyết nói chuyện chém giết trong lúc điềm nhiên ngồi uống sữa.

- Người lớn mới nói chuyện chiến tranh chứ?

- Thế tại sao chúng bắn vào trẻ em?

Lêa không giải đáp được ý nghĩ đó của đứa bé lên bốn.

- Cô ơi ba cháu *"làm"* chiến tranh phải không?

- Phải, cùng với tướng đờ Gôn.

- Bao giờ ba cháu trở về?

- Rất nhanh thôi.

- Lâu quá rồi cô ạ!

Nó nói đúng, lâu thật? Bốn năm đã trôi qua? Bốn năm người ta làm như thể vẫn sống để khỏi tuyệt vọng hoàn toàn. Biết bao người chết! Biết bao khổ đau trong bốn năm ấy.

- Chắc ba cháu buồn lắm khi biết tin má chết.

- Thì ra nó biết!... Từ hai tháng nay, nó giả vờ làm như thể nó tin những lời giải thích lúng túng của nàng!

- Đúng... ba cháu sẽ rất buồn, nhưng chúng ta sẽ an ủi ba. Cháu phải yêu ba cháu thật nhiều.

- Nhưng cả cô nữa, cô cũng phải yêu ba cháu cơ... Cô nói đi... Cô yêu ba chứ?

Lêa như thể nghe Cami nói: *"chị hứa với tôi là sẽ chăm sóc cho Saclơ nếu có việc gì xảy ra đối với tôi... và chăm sóc cả Lôrăng nữa..."*. Lôrăng mà nàng yêu thương tha thiết như một người anh trai, như một người bạn rất thân thiết, nhưng không còn như một người tình nữa. Cho đến lúc này, nàng vẫn ngạc nhiên về sự tiêu tan của mối tình mà nàng những tưởng là bất tử này! Tình yêu có bao giờ chết trước khi người yêu chết không? Raphaen Man đã nói như vậy trong lúc viện dẫn Satôbriăng (Nhà văn Pháp (TK. 18-19) và phản bác những lời nói hy vọng của người tình của Giuyliet Rêcamiê (Tức là Satôbriăng (Giuyliet Rêcamiê là bạn gái thân thiết của nhà văn): *"Có khi trong một tâm hồn cương nghị một tình yêu có thể biến thành một tình bạn say đắm,*

trở nên một nghĩa vụ, và mang những đặc tính của đạo lý, lúc đó nó thoát khỏi những lầm lẫn cố hữu và sống sức sống của những nguyên lý bất tử".

"Nếu đúng như vậy nhỉ?" Lêa thầm nghĩ.

- Cô nói đi, cô yêu ba chứ?

***

Trời mưa, Lêa buộc lên đầu chiếc phula cũ kỹ và đi về phía Cầu Mới.

Nàng gọi điện mãi tới khách sạn Rêgina vẫn không được trả lời. Nàng quyết định tới đấy mà không nói cho hai bà cô biết.

Đường phố vắng vẻ và yên tĩnh, chốc chốc mới rộ lên một loạt đạn. Bọn lính gác trẻ người Đức cho nàng qua cầu. Vườn hoa điện Tuylơri chỉ còn là một bãi đất hoang lầy lội gập ghềnh, cây cối đổ ngổn ngang. Xa xa, ngọn tháp và Khải hoàn môn làm thành một cái giá chữ thập sừng sững trên bầu trời u ám. Nàng không thể vượt qua cây chắn đường trên phố Rivôli. Nhưng một viên hạ sĩ nhận lời đi hỏi ở khách sạn Rêgina; mặt trước khách sạn này vươn lên trên tượng đài Gian Đa. Viên hạ sĩ quan trở lại: tất cả phụ nữ đều đã rời khỏi khách sạn từ sáng sớm, người ta không biết họ đi đâu. Lêa cảm ơn và thất vọng ra về.

Trên đường Vônte và đường Côngti, nàng gặp xe Chữ thập đỏ và hai chiếc xe con chở đầy những người F.F.I: họ hát vang bài hát những người Du kích. Gần đường Ghênêgô, hai chàng trai tay mang băng tam tài giữ tay lái xe đạp nàng lại:

- Đi đâu?

Câu nói trống không làm Lêa khó chịu.

- Đi đâu không việc gì tới anh.

Một cái tát giáng vào đầu.

- Phải trả lời lễ phép khi người ta hỏi, biết không?

- Bỏ tôi ra.

Cô gái xinh đẹp này, hãy cẩn thận, đừng để bọn này phát cáu. - Chàng trai thứ hai lên tiếng - Ở đây nếu không nói đúng khẩu lệnh thì không được đi qua đâu. Vì có mặt những thủ lĩnh quan trọng nên phải đề phòng bọn gián điệp. Cô hãy nói cho tử tế nào: cô đi đâu?

Lêa hiểu là cứng đầu cứng cổ lúc này chẳng ích lợi gì.

- Tôi tới gặp bà bạn trên quảng trường Xanh Misen.

- Ở ụ chướng ngại trên phố La Huyset phải không?

- Phải, trong ngôi nhà trên đó.

- Lêa, cô làm gì ở đây?

- Pierô, anh bảo họ để cho em đi chứ?

- Cậu cho cô ấy đi, em họ tôi đấy.

- Đồng ý! Chúng tôi chỉ thi hành mệnh lệnh thôi.

- Cô tới đây, tôi giới thiệu cô với anh bạn trông coi ụ chướng ngại.

Hai người lách qua một lối đi hẹp. Những viên đạn bắn ra từ một ngôi nhà ở trung tâm thành phố.

- Cẩn thận! Cô nằm hẳn xuống!

Lêa và Pierô nấp vào dưới gậm cầu, nơi có hai người đàn ông ngồi bó gối. Lêa nhận ra chàng trai cận thị ở quán cà phê Phlorơ và mỉm cười. Anh ta cũng nhận ra nàng và cũng nở một nụ cười.

- Họ bắn từ trên mái nhà tòa Thị chính. - Pierô vừa nói vừa lấy tay chỉ.

- Từ sáng đến giờ vẫn bắn thế. - Pierô bảo – Nhưng hình như chỉ có một người. Chắc hẳn là một thằng cha vệ binh. Cô nhìn xem, có các đồng chí ta trên mái nhà kia kìa.

Thật vậy, bóng những người F.F.I. có vũ trang in lên bầu trời vẫn u ám.

- Nhà cậu ở quảng trường Đôphin phải không? -Người chỉ huy ụ chướng ngại hỏi anh bạn đeo kính.

- Phải.

- Tên cậu là gì nhỉ?

- Hăngri Ben.

- Thế còn cậu?

- Clôđơ Môriac.

"Có lẽ là con trai ông hàng xóm nhà mình ở Môngtiac" Lêa nghĩ bụng. Nàng không kịp hỏi vì người chỉ huy đã ra hiệu mọi người có thể đi qua và nói to về hướng những người F. F. I.

- Đừng bắn!...

Hai chàng trai chạy về phía quảng trường Đôphin, còn hai anh em Pierô thì đi qua phía sau ụ chướng ngại.

Pierô vẫn dắt xe đạp.

- Cô không nên đi như thế này, dễ bị đạn lạc lắm... Trông kìa!

Trên bến cảng Grăng-Ôguyxtanh, một người đàn bà vừa ngã xuống. Bị thương, chị ta lết tới nấp sau một thân cây. Từ phố

Grăng-Ôguyxtanh xuất hiện hai chàng trại mặc blu trắng khiêng theo một cái cáng và một cô gái cũng trang phục màu trắng huơ lên lá có Chữ thập đỏ. Không chú ý tới đạn bắn, họ bế người bị thương lên và chạy về bệnh xá tạm thời của bác sĩ Đôbrê.

- Chúng ta đi theo đường nhỏ cho bớt nguy hiểm.

Ở đường Xavoa, không khí hoàn toàn yên tĩnh. Những người F.F.I. đứng gác trước một tòa biệt thự cũ thế kỷ 18.

- Đấy là sở chỉ huy của một thủ lĩnh kháng chiến. - Pierô lên tiếng, vẻ quan trọng của những người nắm được tình hình.

- Anh phải giúp em tìm cho được Phrăngxoadơ.

- Cái đồ đĩ ấy à!

Lêa đứng lại, sửng sốt vì lời chửi thề ấy.

- Cô có biết cô yêu cầu điều gì không? - Pierô nói tiếp - Giúp cho việc cứu thoát một kẻ hợp tác với địch một tên phản bội đất nước...

- Đủ rồi! Phrăngxoadơ không phải là một kẻ hợp tác với địch, cũng không phải là một con đĩ. Chị ấy chỉ là một cô gái tội nghiệp đã dại dột yêu say mê một người Đức trong lúc hai nước Pháp - Đức đang có chiến tranh. Như thế không đáng bị bắn đâu!

- Bị bắn thì có lẽ không, nhưng bị cạo trọc đầu và bỏ tù thì có đấy.

- Cạo trọc đầu! Anh điên ấy à? Em thà chết còn hơn bị cạo trọc đầu.

- Tóc sẽ mọc lại thôi? - Pierô cười khẩy.

Anh ta khéo léo tránh cái tát của Lêa.

Từ phố Xanh-Ăngđrê-đê-Da vọng lại tiếng cười, tiếng vỗ tay,

tiếng kêu la. Đám đông xô đẩy một người đàn ông trạc năm mươi, đầu cạo trọc, bị người ta lột mất quần. Trông ông ta thật thảm hại và lố bịch với đôi tất có nịt, một chiếc bị thủng lỗ, tay ôm quần và giày. Sau lưng ông ta, một cô gái ục ịch, đầu cũng cạo trắng hếu với một hình chữ thập ngoặc, vừa đi vừa khóc sướt mướt. Lêa xấu hổ hết chỗ nói. Còn Pierô thì cúi đầu. Cả hai đứng im lặng một lúc lâu. Pierô nắm vai cô em họ.

- Đi chúng ta đi tìm cô ấy. Chúng ta sẽ đến sở chỉ huy của đại tá Rôn.

Nhưng không bao giờ họ đi được tới đấy. Mới đến gần ụ chướng ngại ở ngã tư lộ Xanh Misen và đại lộ Xanh Giecmanh, mệnh danh là *"ngã tư tử thần"*, một quả lựu đạn từ mái nhà ném xuống nổ vang trước mặt họ. Lêa, đi ở phía sau một ít, cảm thấy bị xước ở đầu. Như trong một bộ phim quay chậm, nàng thấy Pierô bay lên rồi ngã xuống một cách mềm mại; những người mặc quần áo trắng quay tít xung quanh họ; bầu trời u ám chao đảo và cây cối hai bên đường nhảy nhót quanh người nàng.

- Xong rồi chẳng sao hết. Cô có thể ra về.

Lêa ngồi dậy, hơi choáng váng. Người thầy thuốc trẻ giúp nàng bước xuống khỏi bàn cấp cứu. Nét mặt ông ta căng thẳng và mệt mỏi.

- Người tiếp theo?

Một người đàn ông bị thương ở bụng được đặt nằm lên bàn.

- Ông anh họ tôi đâu?

- Tôi không rõ. - Người thầy thuốc đáp - Cô hỏi ở phòng ngoài.

Mãi tới chiều tối, trong chiếc áo dài vấy máu và cái băng to tướng trên đầu, Lêa thơ thẩn trong các hành lang bệnh viện để tìm Pierô. Không ai cho nàng biết anh ra thế nào rồi. Không tìm thấy đâu những người y tá trước đây chở anh đi.

- Mai cô hãy trở lại: - Đâu đâu người ta cũng bảo nàng như vậy.

Nàng đành đau đớn rời khỏi bệnh viện. Thương hại nỗi rầu rĩ của nàng, một viên cảnh sát đeo băng tay F.F.I. dẫn Lêa đi qua các dãy hầm chữ chi trong sàn nhà thờ Đức Bà tới đường Xanh Giăc, chỗ rẽ qua phố La Huyset. Một người F.F.I. khác đưa nàng tới tận ngôi nhà trên đại lộ Xanh Misen.

Chương 31

http://tieulun.hopto.org

Tám giờ sáng, Lôrơ chạy như một cơn lốc vào buồng Lêa.

- Họ đến rồi! Họ đến rồi!

Bị đánh thức đột ngột, Lêa bật dậy, run rẩy:

- Ai?

- Quân đội Lơclec! Họ đến rồi! Ở cửa ô Ooclêăng! Chị dậy đi, chúng ta đi ra đấy... Chị sao thế? Bị thương à?

- Không sao đâu. Em có tin gì về Pierô và Phrăngxoadơ không?

- Không, em nghĩ là chị biết tin chứ.

Không đáp, Lêa ngồi khóc.

- Chị đừng khóc, chúng ta sẽ đi tìm họ. Đi, chị dậy đi chúng ta đi xem quân Lơclec diễu hành.

Một *"phi phi"* - như bây giờ người ta gọi những người F.F.I - chạy ào vào báo tin.

- Họ đã ở đường Xanh Giăc!

Nói xong anh ta ra đi ngay.

- Chị nghe thấy chưa? Họ đã ở đường Xanh Giăc! Nhanh lên!

- Chị chắc anh ấy chết rồi.

- Chị bảo ai chết?

- Anh ấy chết rồi, chị đã bảo là anh ấy chết rồi mà!

- Nhưng ai chết chứ?

- Pierô.

- Pierô!

Có tiếng gõ cửa. Phrăнk bước vào.

- Đừng đứng trước cửa sổ như thế. - Anh vừa nói vừa ẩy Lêa vào giữa phòng - Dễ bị đạn lạc lắm.

- Anh có tin gì về Pierô không? - Lêa đứng dậy hỏi.

- Không, tôi đã đến nhiều bệnh viện, không một người bị thương nào từ khu La Tinh đưa về có những dấu hiệu phù hợp với ông anh họ của chị cả.

- Nhưng rốt cuộc, chết hay sống thì anh ấy cũng phải ở đâu đó chứ.

- Có việc gì thế? – Lôrơ hỏi.

- Hôm qua, Lêa và ông anh họ bị thương ở *"ngã tư tử thần"*. Chị Lêa được đưa vào bệnh viện. Còn Pierô thì không có tin tức gì hết.

Cả ba người ngồi im lặng một lúc lâu.

Mấy ngày nay, Phrăнk thay đổi nhiều: cậu ta như trở nên chín chắn, không còn vẻ trẻ thơ, vô tư lự sau khi nhìn thấy quá nhiều chàng trai cùng lứa tuổi bị chết, kể cả bè bạn lẫn cả kẻ thù.

- Chị chớ lo, chúng ta sẽ tìm thấy anh ấy thôi.

Cả ba người đều không ai tin đều đó. Lôrơ là người lên tiếng đầu tiên.

- Quân của tướng Lơclec đã tới phố Xanh Giăc, chúng ta phải đi xem sao.

Lêa tắm rửa qua loa và tháo băng ra. Chiếc áo dài bị rách và vấy máu không còn mặc được nữa. Phrăнk lục trong tủ áo của bà mẹ và mang tới một chồng áo dài đủ màu sắc.

- Có lẽ hơi rộng quá đối với chị, nhưng thắt lưng vào thì cũng được thôi.

Lêa chọn chiếc áo in hình hoa nhỏ trên nền xanh nước biển, tay áo ngắn. Nàng buộc lên đầu một chiếc khăn quàng màu xanh phủ lên trên dải băng và đi dép trắng đế liền.

Trời rất đẹp. Từ khắp nơi, người ta ùa tới đường Xanh Giăc: phụ nữ khoác vội tấm áo choàng ra ngoài áo ngủ, đàn ông không kịp cạo mặt; những bà mẹ trẻ bế con trên tay; bọn nhóc con luồn lách giữa chân người lớn; các cựu chiến binh 1914 ngực đầy huân chương; sinh viên, thợ thuyền, các cô bán hàng, mọi người chạy tới đón sư đoàn Lơclec.

Đường phố Xanh Giăc chỉ còn là một dòng sông mênh mông tràn ngập niềm vui trên đó chuyển động uy nghi những cỗ chiến xa của đại tá Biôt phủ đầy hoa và cờ đang bị hàng nghìn bàn tay bíu chặt lấy. Các cô gái trèo lên xe bọc thép ôm hôn binh sĩ, bất chấp sự bẩn thỉu của họ. Đám đông cuồng nhiệt huơ cánh tay lên, gửi những nụ hôn cho những người chiến thắng, trao con cái cho họ trong tiếng cười, tiếng khóc, tiếng la hét:

- Hoan hô!... Nước Pháp muôn năm!... Cảm ơn!... Đờ Gôn muôn năm!... Hoan hô! Hoan hô!...

Lôrơ nhảy lên một chiến xa đặt súng liên thanh và ôm hôn người lái. Anh ta giãy nảy lên và cười ngặt nghẽo.

Giữa cảnh huyên náo vui vẻ ấy, Lêa cảm thấy mình xa lạ, hầu như hờ hững. Những cỗ chiến xa với những tên gọi vang dội chạy qua: Ôteclitdơ, Vecđoong, Xanh-Xia, En Alamanh, Mo-ommơ, Ecduypêrăngx... Ecduypêrăngx sao? Đứng trên mũi chiến xa, một sĩ quan mặt cáu bẩn nhưng rạng rỡ chào đám đông. Ánh mắt anh lướt qua Lêa.

- Lôrăng!

Tiếng kêu của nàng chìm đi trong tiếng động cơ và tiếng la hét của đám đông. Nàng tìm cách đuổi kịp anh nhưng một cái cùi tay đụng mạnh vào chỗ đầu bị thương làm nàng đau nhói. Một chàng trai F.F.I. trông thấy và đưa được nàng ra khỏi đám đông.

Lêa tỉnh lại trong một tiệm cà phê nhỏ trên đường La Huyset.

- Cô gái xinh đẹp, cô hãy uống ly rượu này cho lại sức. Rượu ngon đấy, tôi dành để ăn mừng chiến thắng.

Lêa cầm lấy ly rượu nhỏ và uống một hơi cạn thứ nước màu hổ phách. Rượu xông lên trong miệng và mang lại ngay cho nàng một cảm giác khoan khoái.

- Không có gì sánh kịp rượu ngon Acmanhăc để làm hồng đôi má của các cô gái đâu. Cô uống thêm một ly nhỏ nữa chứ?

Thế là Lôrăng đã trở về!... Trông thấy anh, tim nàng đập rộn ràng như ở thời kỳ nàng tưởng mình yêu anh... Phải chăng nàng vẫn yêu? Ngà ngà hơi rượu, nàng thấy lòng lâng lâng. Tất cả đã kết thúc. Những tiếng súng vang lên.

- Mọi người về nhà đi, chú ý tới bọn bắn súng từ trên mái nhà.

Đường phố vợi hẳn người đi như có phép lạ, trả Lêa về thực tại: Lôrăng trở về, nhưng Cami thì đã mất. Nghĩ tới việc phải báo tin đó cho anh, nàng lại cảm thấy như bị ngất. Phải chứng kiến nỗi đau của anh, nàng thấy vượt quá sức mình; mong có ai nói với anh thay cho mình. Nàng lấy làm hổ thẹn về sự hèn nhát ấy và đỏ bừng mặt. Không một ai khác ngoài nàng có thể nói điều đó với anh.

Mấy cỗ chiến xa đỗ trên sân nhà thờ Đức Bà, nhưng nàng không thấy cỗ Ecduypêrăngx. Một dãy chiến xa trên đặt súng liên thanh lăn bánh trên đường dọc bờ sông. Dân Pari bàn tán về những điều họ chứng kiến:

- Cậu có thấy những vũ khí ấy không?... Giá có từ những năm 40 thì đã không thất trận.

- Cậu tin chắc đó là người Pháp với những bộ quân phục như thế hả?...

- Đấy là quân phục Hoa Kỳ... dẫu sao thì cũng thuận tiện hơn xà cạp...

- Nhưng dù thế nào, người ta cũng không chấp nhận quân phục của chúng ta.

- Cần cóc gì quân phục! Dù là người Anh, người Mỹ hay người Nga, thì điều quan trọng là họ đã tới đây. Đờ Gôn muôn năm?... Nước Pháp muôn năm!...

Lêa đi dọc theo đường bờ sông, thờ ơ với cảnh chen lấn, người mệt mỏi tới mức không sao có những ý nghĩ mạch lạc được. Trong đầu óc rối tinh rối mù, là cả mớ bòng bong quái gở.

- Lôrăng còn sống!... Pierô ra sao rồi?... Mình lạc mất cả Lôrơ lẫn Phrănk... Mình phải báo cho hai bà cô... Họ có tin tức gì về Phrăngxoadơ không?... Saclơ đã có sữa cho ngày hôm nay chưa!...Lôrăng đã trở về?... Nói gì với anh ấy về Cami?... Vì sao tất cả đám người kia vỗ tay? A! Phải, binh sĩ của Lơclec kia... Lôrăng ở trong đám họ...còn Phrăngxoa thì ở đâu?...

Lêa đi tới quảng trường Xanh Misen. Nàng vào nhà Phrănk. Không thấy dấu vết anh ta và Lôrơ ở đâu cả. Trái lại có đến một tá *"phi phi"* ngồi trong các phòng. Nàng cố nói nhưng trong cơn khích động, họ không nghe gì hết. Nàng vẫn phải dặn lại đôi điều vì máy điện thoại trong những ngày sôi động vừa qua vẫn hoạt động nhưng nay như thể bãi công. Trong buồng bà mẹ Phrănk, nàng tìm được một thỏi son môi, nàng bèn dùng son viết lên tất cả các tấm gương trong nhà: *"Chị ở nhà hai bà cô. Có thể Lôrăng, Phrăngxoadơ và Pierô đã về đấy"*.

***

Chiến xa!... Nhiều cỗ chiến xa đã tập hợp lại trên quảng trường Xanh-Misen, một đám đông cuồng nhiệt vây quanh vỗ tay hoan hô ầm ĩ. Lêa lách tới một cỗ, trèo lên một chiếc bánh xe và trườn tới tận đài súng.

- Ông có biết trung úy đờ Acgila ở đâu không?

- Không, từ sau khi vượt qua cửa ô Ooclêăng, tôi không thấy ông đại úy đâu cả.

Giữa cảnh ồn ã, nhiều mệnh lệnh vang lên.

- Cô xuống đi, chúng tôi sắp tấn công trụ sở Thượng viện.

- Tôi nhờ ông nếu gặp anh ấy, ông nói giúp là Ecduypêrăngx...

- Đó là tên cỗ chiến xa của ông đại úy!

- Đúng, tôi biết, ông nói giúp là Ecduypêrăngx đang ở Pari, tại nhà hai bà cô.

- Đồng ý, nhưng đáp lại, tôi muốn một nụ hôn.

Lêa vui vẻ ôm hôn anh ta.

- Ông nhớ chứ?

- Người yêu của cô à?... Có một người bạn gái tốt như cô ông ấy may mắn thật. Xin thề danh dự, tôi sẽ không quên đâu. Dĩ nhiên là trừ phi tôi bị chết.

Ý nghĩ ấy làm Lêa khó chịu. Dĩ nhiên nếu anh ta bị chết...

Nàng nhảy xuống đất và nhìn các cỗ chiến xa hoạt động. Chúng tiến vào con đường Xanh-Angđrê-đê-Da giữa tiếng hoan hô của đám đông tụ tập dọc các hè phố trước các hiệu buôn cửa sắt đóng kín; trên mấy tấm cửa có ghi bằng phấn: *"Chú ý! Cỗ xe F.F.I. số... có bốn vệ binh ngồi trong đó, hãy bắn vào đây!".*

Đoàn xe quành về phía trái theo hướng nhà hát Ôđêông... Lêa tiếp tục đi theo đường Buyxi... Đó đây, ở cửa sổ một số nhà, phấp phới mấy lá cờ tam tài. Đứng trước cửa nhà, người ta trao đổi

cảm tưởng với nhau, chốc chốc lo lắng liếc nhìn về phía các mái nhà.

Trên đường phố Đại Học, cửa nhà hai bà cô mở toang. Trong tiền sảnh, lộn xộn một cách khác thường. *"Lạy Chúa! Saclơ!"* nàng nghĩ bụng và nhảy bổ vào phòng thằng bé. Ngồi trên giường, nó đang điềm tĩnh giở một tập album của mẹ nàng ngày trước. Một nụ cười rạng rỡ trên gương mặt nhỏ bé mệt mỏi.

- Cô đã về! Cháu rất sợ cô không về.

- Cháu yêu quý, sao cháu lại có thể nói một điều như thế? Không bao giờ cô bỏ rơi cháu. Cháu đã ăn trưa chưa?

- Rồi, nhưng không ngon. Trời đẹp lắm. Chúng ta đi dạo chứ cô?

- Hôm nay thì không. Ngoài đường vẫn còn chiến tranh.

- Cháu biết, lúc nãy cháu vừa nghe tiếng súng và tiếng người la hét. Thậm chí bà Anbectin vừa đi ra phố vừa khóc.

"Có lẽ bà ấy biết Pierô chết rồi". Lêa nghĩ bụng.

- Cô chạy đi gặp bà Lida một lát rồi về ngay.

Nàng tìm thấy bà Lida và bà Exten trong bếp, nước mắt đầm đìa.

- Giờ cháu mới về! - Bà cô kêu lên.

- Sao vậy! Có việc gì xảy ra thế?

Hai người đàn bà càng khóc sướt mướt. Họ mở miệng nhưng không nói được nửa lời.

- Thế nào thì cũng cho cháu biết chứ!

Exten ấp úng:

- Cô Phrăngxoadơ...

Lêa bỗng ớn lạnh.

- Phrăngxoadơ sao! Có việc gì đối với chị ấy?

- Cô ấy bị... bắt...

- Bao giờ?

Exten phác một cử chỉ không biết.

- Bà bán sữa ở đường Lơ Băc đến báo cho biết. – Bà Lida nói một hơi - Bà Anbectin ra đi ngay lập tức không kịp cầm mũ.

Giá trong những trường hợp khác thì ý nghĩ ấy đã làm Lêa mỉm cười. Nhưng bà Anbectin quên mũ lúc này là dấu hiệu của một điều gì rất nghiêm trọng.

- Bà ấy đi đâu?

- Đi đến quảng trường trước nhà thờ.

- Đã lâu chưa?

- Có lẽ đã nửa tiếng.

- Cháu cũng đi tới đó bây giờ. Hai bà chú ý tới Saclơ nhé!

- Cháu đừng đi! Cháu đừng đi - Bà Lida vừa kêu ầm lên vừa bíu chặt cánh tay Lêa.
Lặng lẽ, Lêa gỡ tay bà và ra đi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 32

Lêa cùng bà Anbectin đưa thằng bé, con trai Phrăngxoadơ, về ngôi nhà trên đường phố Đại Học - mẹ nó đang bị giam ở sở Cảnh sát. Nàng lại ra đi như thể chạy trốn. Nàng muốn đi một mình, muốn suy ngẫm về tất cả những việc vừa xảy ra và nhất là muốn tìm gặp Lôrăng.

Chạy dài tới nhà thờ Xanh-Giecmanh-đê-Prê, đại lộ Xanh Giecmanh vốn là một chốn dạo chơi của nhân dân trong khu phố. Nhưng vượt qua đường Bônapac thì bầu không khí thay đổi; thay vì những khách dạo chơi vô tư lự, giờ đây là những tốp mang băng tay và súng, những chàng trai, cô gái mặc blu trắng có dấu chữ thập đỏ, những bà nội trợ đi sát chân tường tìm xem còn cửa hiệu nào mở cửa trên đường phố Buyxi nữa không. Một bà giữ lấy tay lái xe đạp Lêa.

- Cô đừng tới đường phố Xen. Đã ba ngày nay, bọn Đức bắn tạc đạn từ ngôi nhà Thượng viện ra. Chúng bắn dọc theo con đường. Nhiều người bị chết hay bị thương.

- Cảm ơn bà, nhưng tôi muốn tới quảng trường Xanh Misen. Tôi có thể đi qua đường phố nào?

- Nếu ở địa vị cô thì tôi không đi. Cả vùng này đều nguy hiểm. Quân của tướng Lơclec sẽ tấn công điện Lucxămbua.

Như để khẳng định những lời của người thiếu phụ, một quả tạc đạn nổ tung trước chợ cá trên đường phố Xen, làm vỡ những tủ kính cuối cùng và làm bị thương ở chân và mặt ba người đi đường.

Tay dắt xe đạp, Lêa quay trở lại và đến ngồi trong vườn hoa trước tòa tổng giám mục ngày trước. Tất cả các ghế đều có người nằm ngủ. Mấy chàng trai và cô gái ngồi trên một con thuyền chở cát, chuyền tay nhau một chai rượu. Lêa ngồi cách xa, tựa lưng vào một thân cây. Nàng lim dim mắt, cố tĩnh tâm lại: trong đầu óc nàng lẫn lộn không biết bao hình ảnh dữ dội, không sao chịu nổi. Để xua tan chúng đi, nàng lắc đầu quầy quậy rồi cụng mỗi lúc một mạnh thêm vào thân cây trong lúc nước mắt đầm đìa trên mặt mà không biết.

- Thôi, đừng đập đầu như thế nữa!

Một bàn tay nhớp nháp giữ lấy đầu nàng.

- Đây, cô uống một ngụm cho lại sức.

Lêa cầm lấy chai rượu và tu một hơi, rượu chảy cả ra ngoài.

- Con gái mà uống như cô thì ghê thật. - Cậu bé, tuổi chắc chưa tới mười lăm, vừa nói vừa lấy lại chai rượu hầu như đã cạn - Để lấy lại tinh thần thì không có gì hơn rượu nho ngon đâu. Rượu Buôcgônhơ, bọn này vớ được ở tiệm Nicôla đấy. Cô có hút thuốc không?

Lêa gật đầu.

Nàng khoái trá rít một hơi, rồi lại mót hơi nữa, nuốt khói thuốc và cảm thấy ngây ngất.

- Cô nghe dễ chịu rồi chứ? Tốt lắm, lúc nãy tôi đã ra máy lấy được ít nước, cô rửa mặt đi.

Nàng làm theo, trong lúc cậu ta không ngớt hỏi chuyện:

- Sao cô khóc, cô mất người yêu à?... Thế mất bố à?... Cô không nói năng gì hết à?... Thôi mặc!... Đây, uống thêm một ngụm nữa. Cô đẹp lắm, cô biết không?

Giọng nói ngợi khen của cậu bé làm nàng mỉm cười.

- Đấy, với nụ cười trên môi, trông cô càng đẹp. Các cậu có thấy thế không?

Mấy chàng trai tán thành ầm ĩ, xô lấn nhau và cười, vẻ ngốc nghếch. Cô gái duy nhất trong bọn thì cố tình quay mặt đi.

- Cô bạn cậu ghen đấy.

- Rita ấy à? Kệ cô ta, không quan trọng đâu. Tên cô là gì?

- Lêa. Thế còn cậu?

- Macxen, biệt danh là Xêxen. Bọn họ đều là bạn thân của tôi cả đấy. Anphôngx đây, còn đây là Pêtô, kia là Vôngvông, và kia là Phăngphăng và anh chàng béo ụ kia...

- Không phải thế đâu!... Tớ đâu có béo ụ!

Lêa và cả bọn bật cười.

- Cậu ta không thích người ta bảo mình béo, nhưng quả cậu ta không gày mặc dù luôn luôn bớt ăn. Cậu ta tên là Minu, còn cô bạn kia là Rita.

Mấy cậu bé đều bắt tay Lêa, trừ Rita chỉ hơi gật đầu.

- Tất cả bọn này đều ở quận mười ba. Từ hôm 19, không một ai về nhà hết.

- Chắc bố mẹ các cậu lo lắng lắm?

- Cậu khỏi lo cho họ, họ có lo cho bọn tớ đâu. Theo những nguồn

tin cuối cùng thì họ đứng về phía Cộng hòa. Còn bọn tớ, ngay từ những ngày đầu, bọn tớ làm liên lạc cho đại tá Rôn và đại tá Phabiêng...

- Thế các cậu biết Pierô Đenmax, anh họ tớ? – Lêa vội vã hỏi - Anh ấy người Boócđô.

- Có thể thế, bọn tớ đông lắm.

- Hôm qua anh ấy bị thương trên đại lộ Xanh Misen. Từ đó không ai thấy anh ấy đâu nữa.

- A, không! Cậu đừng rầu rĩ như thế nữa. Tớ hứa với cậu là tớ sẽ đi tìm cho cậu. Cậu ấy, người như thế nào?

- Anh ấy cỡ người suýt soát như tớ. Tóc màu đỏ hung, mắt xanh...

- Quần áo thế nào?

- Quần ka ki, sơ mi kẻ ô vuông màu xanh nước biển và xanh lá cây, áo vét sợi bông màu tro, đeo băng tay và có súng ngắn.

- Vôngvông, cậu đi theo hệ thống cống ngầm hỏi tin tức về anh chàng Pierô. Tôi thì về chỗ hẹn như cậu đã biết. Rita, cậu đến các bệnh viện bên tả ngạn, và cậu Minu, bên hữu ngạn. Về đúng giờ và đúng chỗ hẹn. Hiểu rồi chứ?

- Hiểu rồi, sếp!

- Cậu là sếp đấy à?

- Đúng thế, cô gái phụng phịu ạ! Phăngphăng, cậu cùng đi với Pôlô đến đường Abê-đơ-Lêpê xem Phabiêng có cần gì chúng ta không. Nhân đấy, cậu chào anh trai tớ giùm.

- Làm sao tớ gặp anh ấy được, chắc anh đang chiến đấu ở trụ sở Thượng viện.

- Anh trai cậu làm cảnh sát đấy à?

- Không, anh ấy là thợ kim khí. Năm 43, khi người ta định bắt đi lao động ở Đức, anh ấy nhảy vào khu du kích ở Thượng-Xaôn. Ở đấy anh gặp Phabiêng, biệt danh Anbe, tức đại úy Hăngri và sau này là thiếu tá Patri. Anh ấy rải truyền đơn, canh gác, làm liên lạc một thời gian. Từ tháng Chín, anh ấy tham gia tất cả các vụ phá hoại trong vùng. Cùng với nhóm Tự do, anh ấy đánh sập cống Côngphlăngđây, tấn công một đồn Đức gần Xomôngđăng, giết chết ba tên. Anh ấy phá hoại đường sắt, đánh sập cầu phá hủy đầu máy xe lửa, dưới quyền chỉ huy của Phabiêng. Phabiêng vừa báo tin là hôm nay sẽ đánh chiếm điện Lucxămbua, cậu sẽ thấy là ông ấy sẽ thành công, nhất là vì giờ đây đại quân Lơclec có thể giúp một tay.

Những lời ca ngợi huênh hoang làm Lêa nguôi buồn.

- Tớ đói rồi. - Anphôngx lên tiếng - Chúng ta đi ăn chứ?

- Hay đấy. Cậu đi với bọn tớ chứ?

- Tớ không biết nữa.

- Cậu đừng nghĩ ngợi quá nhiều, không tốt đâu. Phải ăn thôi, để đầu óc khỏi lộn xộn.

- Cậu nói đúng. Chúng ta đi đâu?

- Đường Đragông. Bố tớ có bà bạn thân phục vụ trong một tiệm rượu. Bà chủ tiệm có cảm tình với tớ và cái ăn không đến nỗi quá bẩn. Cậu đạp xe mà đi, nếu không để bọn này mang cất đi cho cậu.

Bà bạn của ông bố Xêxen xếp cho họ ngồi vào bàn dưới cầu thang uốn trôn ốc. Vẻ quyền uy, bà mang tới món thịt nấu nhừ với đỗ phủ trên xúc xích, và một bình rượu nho. Nuốt xong hai miếng, Lêa đẩy lùi đĩa, không sao ăn tiếp được.

-Cậu không đói à?

- Không. - Nàng đáp và uống cạn cốc vang.

Nàng uống liền ba bốn cốc trước ánh mắt thú vị của Xêxen và Anphôngx.

Suốt buổi chiều, Lêa và những người bạn mới uống vang, rượu mùi, rượu khai vị pha lẫn với nhau. Vào khoảng năm giờ, Phăngphăng nhào vào tiệm như một cơn lốc thở hổn hển. Không nói thành lời.

- Ký rồi... Xong rồi!... Lão Côntiz ký hiệp ước đầu hàng rồi...

- Huara!

- Thế nào?... Chiến tranh chấm dứt rồi hả...

- Nào, nói đi, lão ta ký với ai?

- Cậu hiểu cho rõ nhé, chúng ta cũng ký rồi.

- Cậu nói gì lung tung thế. - Xêxen bảo, giọng nghiêm nghị.

- Đâu có, tôi có nói lung tung đâu. Đại tá Rôn, tư lệnh F.F.I. ở Pari đã cùng ký hiệp ước đầu hàng với tướng Lơclec và tướng vôn Côntiz.

- Hoan hô! Phải liên hoan thôi...

- Cậu uống thế chưa đủ à?

- Có bao giờ uống đủ khi cần ăn mừng chiến thắng.

- Chiến thắng, cậu nói dễ quá đấy. Người ta vẫn đánh nhau ở điện Lucxămbua, ở trại lính trên quảng trường Cộng hòa, ở điện Buôcbông, trong một số nhà ga tàu điện ngầm và chắc hẳn ở ngoại ô nữa.

- Tớ không lo, Phabiêng sẽ quét sạch bọn chúng. Tình hình ra sao rồi?

- Tốt lắm. Quân của Lơclec chiếm đường Vôgira, F.F.I. và ky binh Marôc binh đoàn 6 thâm nhập công viên qua đường Ôguyxcôngtơ; xe có gắn loa phóng thanh của sở cảnh sát chạy đi chạy lại báo tin vào lúc mười chín giờ máy bay sẽ ném bom nếu quân Đức không đầu hàng. Nhưng tớ cho là không cần tới máy bay. Cậu đi với tớ chứ?

- Không thể để cậu ấy ở lại một mình như thế được.

- Tớ có thể cùng đi với các cậu. - Lêa ấp úng và gắng đứng dậy.

- Cậu vớ vẩn lắm! Cậu không biết mình ốm yếu thế nào ư?

- Tớ muốn đánh nhau với các chiến xa.

- Thôi, cậu có đi không nào? Đừng để một cô gái say khướt quấy rầy nữa.

- Tớ không say!... Tớ chỉ uống chút đỉnh để chào mừng sự có mặt của các anh hùng của chúng ta thôi.

- Các cậu đi đi. - Người thiếu phụ hầu bàn bảo - Để tôi lo cho cô ấy. Nào cô bé, đứng dậy, đi lên trên kia nằm nghỉ.

- Đồng ý, nhưng tôi muốn uống một ly đã.

- Cô cứ lên đi, tôi mang rượu lên sau.

- Bà hứa với tôi sẽ chăm sóc cô ta chứ?

- Xêxen, cháu biết là cháu có thể tin cậy ở cô chứ. Cháu đâm mê cô ấy rồi đấy, cô nói thật đấy mà. Sẽ có người không bằng lòng đâu nhé.

Chàng trai nhún vai, bước ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Vất vả lắm, người thiếu phụ mới dìu được Lêa lên căn buồng trên gác tiệm cà phê, dùng làm nhà kho, phòng khách và cả buồng ngủ. Vừa nằm lên giường, nàng ngủ ngay.

Chương 33

Lêa ngủ đến tận chiều tối. Tiếng ồn ào từ tầng dưới vang lên qua ô cửa hé mở. Nàng gượng dậy, đầu đau như búa bổ.

- Mình làm gì ở chốn này nhỉ? - Nàng cao giọng tự hỏi.

Có tiếng chân bước thình thịch trên cầu thang xoắn trôn ốc. Cửa mở toang, Rita và Anphôngx ùa vào như một cơn lốc. Rita nhìn nàng, ánh mắt như điên dại.

- Vì sao mày để cho anh ấy đi? Vì sao? - Cô ta hét lên và giơ cao nắm đấm nhảy xổ vào Lêa.

Lêa né tránh nhưng không kịp: một quả đấm giáng vào mặt, làm vết thương đau nhói. Nàng ôm đầu rên rỉ và ngã xuống sàn nhà. Cô gái nhảy bổ theo, túm lấy tóc, tát túi bụi.

- Thôi đi! - Anphôngx hét lên.

- Cậu cút đi để tớ lột da cái con khốn nạn này.

- Thôi đi! Tớ bảo cậu thôi đi... - Anphôngx vừa nói vừa giữ tay cô gái lại - Nếu có Xêxen thì cậu ấy không muốn cậu làm thế đâu.

Bàn tay cô gái như bị treo lơ lửng trên không, nhưng ngón tay từ từ bỏ mái tóc ra.

Đôi mắt Rita hết nhìn Lêa nằm sóng xoài trên sàn nhà đến khuôn mặt Anphôngx như thể để cố hiểu việc gì đã xảy ra.

Anphôngx làm một cử chỉ vụng về để kéo cô ta về phía mình và tìm cách làm cô ta trấn tĩnh lại.

- Không phải lỗi tại cô ấy đâu. Khi thấy anh trai bị thương, Xêxen trở nên như điên như dại.

- Thà anh ấy ngủ với con khốn nạn ấy còn hơn. - Rita lúng túng.

Lêa gượng dậy và nhìn họ, không hiểu đầu đuôi ra sao cả.

- Có việc gì xảy ra thế?

Trước khi trả lời, chàng trai hỉ mũi ầm ĩ.

- Xêxen bị giết chết trên đường Tuôcnông.

- Ồ không!

Rita nhìn chòng chọc vào mắt Lêa và hét lên.

- Có? Và cả lão anh họ mày cũng đã chết!

- Im đi, Rita!

- Thì làm sao nào? Không có lý gì để chỉ một mình tớ đau khổ.

- Sao cậu biết?

- Qua một viên phụ tá của đại tá Rôn. Ông anh họ cậu được chở tới tu viện Van-đơ-Grax. Bọn này tìm thấy anh ta ở đấy. Cậu về nhà đi thì hơn.

- Thế với Xêxen, chuyện xảy ra như thế nào?

- Bọn tớ vừa đặt chân đến vùng chiến sự. Đến đường Garăngxie thì gặp Clêmăng, anh trai cậu ấy. Clêmăng thét to bảo bọn tớ nằm xuống. Xêxen không nghe và bọn này đi theo hai anh em họ sát theo bờ tường trên đường Vôgira. Đạn bắn dữ dội. Một tên Đức từ một cỗ chiến xa đang bốc cháy nhảy ra và lia súng máy khắp mọi hướng. Clêmăng bị thương ở chân. Anh ấy lết đi một lát, thế là tên Đức từ từ nhả đạn vào anh và bỏ đi về phía tòa nhà Thượng viện. Xêxen hét lên như một thằng điên... Tôi cố giữ cậu ta lại. Cậu ta lao tới, nhặt khẩu súng của anh và chạy theo sau thằng lính Đức mang tiểu liên. Hắn đứng lại và quay ra sau, tớ thấy rõ ràng hắn mỉm cười... Cả hắn lẫn Xêxen cùng giương súng một lúc... Viên đạn của Xêxen bắn trúng mặt hắn.. Đạn của hắn bắn chết anh bạn của bọn này... Thế đấy!

Cả ba người, hai cô gái và một chàng trai, tựa những đứa trẻ điên dại, đứng khóc cậu bé tuổi mười lăm vừa mới từ giã cuộc đời vào một buổi chiều tháng Tám 1944 đẹp trời, đúng vào ngày Pari giải phóng. Lại một người tiếp bước Gavrôs (Chú bé dũng cảm, nhân vật trong *Những người khốn khổ* của Victo Huygô).

Im lặng lau nước mắt, Rita và Anphôngx ra đi. Ở lại một mình, Lêa nằm phịch xuống giường, nức nở, lần lượt thấy hiện ra trước mắt gương mặt và tiếng cười của người anh họ và của Xêxen.

- Họ chết rồi!... Họ chết rồi!... Nàng vùi đầu vào đống chăn gối và hét lên.

***

Pari hân hoan phá dỡ các vật chướng ngại trong tiếng cười và tiệc rượu. Trời nắng đẹp. Trên Cầu Mới, người ta tự phát tổ chức một sàn nhảy xung quanh một anh chàng chơi đàn gió; các cô gái tóc búi ngược hay xõa ngang vai khiêu vũ trong vòng tay binh sĩ F.F.I. hoặc binh sĩ Lơclec được phép rời trại đến nửa đêm. Ở đường Mađirin, đường Đôphin, đường Angxiên-Cômêđi, người ta bước đi trên mảnh thủy tinh vỡ. Dọc theo bờ sông, trên quảng trường Xanh Misen, những xác xe hơi, xe camiông, xe bọc thép cháy đen chứng tỏ những chiến trận quyết liệt. Đó đây, mấy bó hoa sơ sài đặt ngay trên lòng đường chỉ ra rằng ở chỗ này, một người đàn ông, một người đàn bà, một đứa trẻ đã ngã xuống. Một số người quỳ xuống trước những vệt máu đen sẫm.

Lêa chậm rãi đi dọc bến cảng Grăng-Ôguyxtanh, lướt tay trên những viên đá còn ẩm hơi nóng mặt trời chiều tà hay trên lớp gỗ hòm của những hiệu sách cũ. Trên quảng trường Xanh Misen, những cỗ xe bọc thép thao diễn giữa tiếng hoan hô của đám đông. Đứng tựa lan can, Lêa buồn bã nhìn chúng chạy qua. Dưới ánh nắng chiều tà, mái tóc nàng rực lên như lửa. Từ những cỗ xe bọc thép, binh sĩ chào nàng, ra hiệu mời nàng đến nhập bọn với những cô gái đã trèo lên xúm xít quanh họ.

http://tieulun.hopto.org

- Lêa!

Mặc dầu rất ồn ã, nàng vẫn nghe tên mình và tìm kiếm xung quanh xem tiếng gọi ấy phát ra từ đâu.

- Lêa!

Một người đàn ông vẫy gọi từ trên xe bọc thép.

- Lôrăng!

Nàng phải len lỏi vất vả để lại được gần. Lôrăng cho dừng xe lại và giơ tay giúp nàng bước lên xe. Mặc những ánh mắt nghịch ngợm của binh sĩ, anh ôm chặt nàng vào lòng, thầm thì tên nàng. Lêa có cảm giác thực thực hư hư: phải chăng nàng đứng trên một cỗ chiến xa tiến về quảng trường tòa thị chính trong một buổi chiều nắng vàng rực rỡ, và trong vòng tay một người lính mà mùi thuốc súng, mùi dầu máy, mùi ghét bẩn và mồ hôi làm nàng đến buồn nôn?... Đúng là Lôrăng? Lôrăng đang nói với nàng niềm vui của anh được gặp lại nàng, nhan sắc lộng lẫy, trong cái ngày diễm phúc hôm nay; niềm hạnh phúc của anh được tái ngộ với vợ con anh. Anh nói gì thế nhỉ? Nàng chẳng hiểu... Lúc này đâu phải lúc nói những điều không vui... Họ đang đứng đây, vừa cười vừa khóc trong vòng tay nhau. Có một cái gì đó rú lên trong người nàng như một con thú muốn nhảy ra khỏi chuồng. Biết nói sao đây với anh ấy bây giờ?... Phải chờ lúc khác... Mình sẽ nói với anh ấy vào ngày mai...

Trước trại giam Satơlê, chiến xa Mỹ chạy tới bên cạnh chiến xa của sư đoàn Lơclec giữa tiếng la hét và tiếng hoan hô của dân chúng Pari.

- Nước Mỹ muôn năm?

http://tieulun.hopto.org

- Nước Pháp muôn năm?

- Đờ Gôn muôn năm?

Niềm phấn chấn sôi động của đám đông bắt đầu lan tới Lêa. Nàng nép chặt hơn vào người Lôrăng. Cỗ chiến xa Ecduypêrăngx dừng bánh cạnh tháp Xanh Giăc. Đại úy Buy đang đứng đấy.

- Này, đờ Acgila, vui vẻ quá nhỉ!

- Cậu dừng lầm tưởng như thế, Buy.

- Tớ chẳng tưởng gì hết, tớ nhận thấy đấy.

Lôrăng nhảy từ chiến xa xuống và dang tay ra. Lêa sà vào tay anh.

Xung quanh họ, người ta kết thành cặp đôi; tiếng cười trở nên lanh lảnh hơn, lời lẽ nồng nàn hơn, cử chỉ gắn bó hơn, ánh mắt không còn mơ hồ gì nữa. Ai nấy chuẩn bị ăn mừng công cuộc giải phóng Pari một cách đơn giản nhất và tự nhiên nhất.

Lêa từ từ ngước mắt lên nhìn Lôrăng.

- Cami mất rồi!

Tình hình diễn ra như một sự bùng nổ. Tất cả nổ tung rồi lại tắt ngấm xung quanh Lôrăng. Chỉ còn lại những luồng ánh sáng với sắc màu lạnh lẽo và mơ hồ phủ lên những sự vật và hình bóng đang chuyển động với một sự chậm rãi huyền ảo... Chẳng khác nào một đêm sương mù lạnh giá đổ ập xuống chính giữa

tháng Tám, và từ trong đó hiển hiện những bóng ma Pari... Chúng dính dáng gì tới một quân nhân Pháp hoặc quân Mỹ đang khóc cạnh ngọn tháp Xanh Giăng, lưng tựa cỗ chiến xa của mình mang tên một vị nữ thánh đã bị lãng quên?... Không dính dáng gì hết, chúng đi qua đây, có thể vì bị đánh thức bởi những điệp khúc, những tiếng than thở ái ân khiến cho đêm ấy, từ Bulônhơ đến Vanhxen, từ bờ sông Xen đến các cửa ô, Pari trở thành đô thành của khoái lạc.

Lêa chứng kiến nỗi đau của người đàn ông nàng từng yêu. Nàng rất xót thương nhưng cảm thấy bất lực không sao an ủi được vì nàng không còn sức lực và hy vọng.

- Cháu Saclơ khỏe mạnh. - Nàng chỉ nói được có thế.

- Sao thế anh bạn? Tin dữ à? - Đại úy Buy vừa hỏi vừa đặt bàn tay lên vai bạn.

Lôrăng ngước mắt lên, không nghĩ tới chuyện giấu những dòng nước mắt đầm đìa.

- Tôi vừa mới được tin nhà tôi mất.

- Xin chia buồn với anh... Chị ấy mất thế nào?

- Tôi không rõ. - Anh vừa đáp vừa quay về phía Lêa, ánh mắt như muốn hỏi sự tình.

- Cô ấy bị bọn Đức và Vệ binh giết chết trong một cuộc tấn công vào khu du kích.

Cả ba người im lặng, thờ ơ với niềm vui xung quanh họ. Buy là người đầu tiên lên tiếng.

- Mời anh đi, thủ trưởng muốn gặp anh.

- Ta đi... Lêa, cháu Saclơ đâu?

- Cháu đang ở với em ở nhà hai bà cô em trên đường phố Đại Học.

- Tôi sẽ tìm cách xin nghỉ phép ngày mai. Cô hôn Saclơ giúp tôi.

- Tạm biệt cô, tôi sẽ trông nom anh ấy.

Mệt mỏi và buồn bã đến sững sờ, đầu đau như búa bổ, Lêa lê gót trên đường Giacôp, bị những người đi đường say sưa vì niềm vui và vì men rượu xô đẩy. Về đến đường phố Đại Học, nàng ngồi một lúc lâu trong đêm tối trên bậc tam cấp, kiệt sức không sao lê chân nổi lên cầu thang. Đèn bật sáng: *"Kìa, lại có điện rồi!".* Nàng cố lên nhà và bấm chuông.

- Kìa, kìa... cái gì thế? Sao lại cầu kỳ thế! Cô Lêa? Chìa khóa cô đâu? Cô làm sao vậy?... Lạy Chúa!... Hai bà ơi… hai bà ơi...

- Cái gì thế Exten?

- Lêa! Nhanh lên nào, Lida, Lôrơ?...

Với sự giúp sức của bà chị gái và cô cháu họ, Anbectin đặt Lêa lên chiếc tràng kỷ trong phòng khách. Sắc mặt tái nhợt, lỗ mũi sít rịt và hai bàn tay giá lạnh của Lêa làm bà Lida hốt hoảng.

Bà Anbectin dấp nước mát lên thái dương cô gái. Hai lỗ mũi nàng nở ra, một thoáng rùng mình hiện lên trên mặt, mắt nàng mở ra rồi chậm rãi nhìn xung quanh phòng một lượt. Ôi! Cơn ác mộng?... Đứa bé Lôrơ đang ru là đứa nào thế? Sao Lôrơ lại khóc

trong lúc đặt môi lên những sợi tóc vàng rực mỏng manh của thằng bé?... Mẹ cháu ở đâu?...

- Không?

Tiếng kêu tuyệt vọng làm bốn người đàn bà giật nẩy mình và đánh thức cả thằng bé lẫn Saclơ dậy. Saclơ chạy tới, mắt còn ngái ngủ. Nó leo lên tràng kỷ và rúc vào người nàng.

- Cô đừng sợ, cháu đây mà.

- Suốt ngày hôm nay, nó khóc và gọi Lêa. – Exten thầm thì vào tai bà Lida - Thế mà bây giờ nó lại vồ về cô ấy. Thằng bé kỳ thật!

Lêa đưa tay lên trán và rên rỉ.

- Exten, cô đi pha một cốc nước điền ma và mang Axpirin tới đây.

- Vâng, thưa bà.

- Cháu bình tâm, cháu yêu mến. Hôm nay, hai bà lo lắng lắm.

- Có tin từ gì về Phrăngxoađơ không?

- Không. - Lôrơ đáp - Lúc bà Anbectin gọi điện cho em biết tình hình, em trở về ngay lập tức. Phrăngk và một anh bạn đi khắp nơi tìm Phrăngxoadơ nhưng không có tin tức gì hết. Không biết chị ấy ở đâu. Thế còn chị, chị đi những đâu?

Lêa chỉ nói:

- Chị đã gặp Lôrăng.

- Ồ! Tin vui quá!

- Pierô đã mất.

Lôrơ lặng im; cô ta đã biết tin ấy rồi.

- Tội nghiệp thằng bé. - Lida lên tiếng – Để bà đi cầu phúc cho nó.

Bà cụ không nhìn thấy ánh mắt giận dữ của Lêa.

- Em có điếu thuốc nào không? - Nàng hỏi cô em gái.

- Đây. - Lôrơ đáp và ném cho nàng một bao thuốc màu xanh in một vòng tròn màu đỏ.

- Luycki Xtrai à!... Chị chưa bao giờ hút nó cả.

Exten mang tới mấy tách nước điền ma cho thêm mật mua được ở bà hàng xén trên đường sông Xen, và mấy viên Axpirin.

Anbectin bế Saclơ vừa nằm ngủ lại và Lida bế thằng bé con Phrăngxoadơ vào buồng. Lêa và Lôrơ ở lại, lặng lẽ uống nước điền ma và hút thuốc.

http://tieulun.hopto.org

Chương 34

Tháng Chín 1944 sẽ là tháng quyết định đối với Lêa. Thực tế, mọi việc bắt từ buổi tối ngày 30 tháng Tám.

Tám giờ tối hôm ấy, chuông điện thoại vang lên. Anbectin cầm máy.

- Alô... vâng, cháu gái tôi có ở đây, ai hỏi nó thế?... Sao? Tôi chưa hiểu... ông Tavecniê... Phrăngxoa Tavecniê à. Chào ông... Ông ở đâu đấy? Ở Pari! Thế ông đến từ bao giờ? Cùng với tướng đờ Gôn hả? Nghe tiếng ông nói, tôi vui mừng quá, thưa ông... Vâng, Lêa mạnh khỏe... Bà đờ Acgila à? Than ôi! Bà ấy mất rồi, thưa ông... Vâng, khủng khiếp lắm. Cháu bé, con trai bà ấy có ở đây. Cách đây mấy hôm, chúng tôi có gặp bố cháu, ông ấy đang chiến đấu ở phía bắc Pari... Ông đừng rời máy, để tôi gọi Lêa!... Lêa!... Điện thoại!

Lêa bước tới trong bộ áo tắm, tóc ướt đẫm.

http://tieulun.hopto.org

- Ai đấy?...

- Ông Tavecniê.

- Phrăng...

- Đúng, có việc gì thế em?.. Em không được khỏe à?

Tim đập mạnh, Lêa cảm thấy khắp mình đau đớn.

- Không... ổn thôi. - Nàng đáp, giọng yếu ớt và ngồi xuống trước khi cầm lại máy.

Anbectin đờ Môngplâynet nhìn nàng, vừa âu yếm vừa lo âu: Bà sẵn sàng hy sinh tất cả những gì bà có để rốt cuộc nhìn thấy đứa con gái của cô cháu Idaben thân thiết được hạnh phúc.

- Bà ơi... cháu muốn ở đây một mình.

- Đúng thế, cháu thân yêu, bà xin lỗi.

Lêa không dám áp tai vào ống nghe mặc dù những tiếng alô, alô mỗi lúc một thêm khẩn thiết.

- Alô... Phrăngxoa đấy à?... Có... Có... Không.. em không khóc đâu... Không, em cam đoan với anh... Ở đâu? Ở bộ chiến tranh à? Cơ quan bộ ở đâu?... 14, đường Đôminic à?... Em đến bây giờ... chờ cho tóc em khô đã... Phrăngxoa... Đồng ý, đồng ý, em không chậm trễ đâu...

Lêa bỏ máy xuống, sung sướng đến muốn phát điên, vừa cười vừa khóc và muốn quỳ sụp xuống cảm ơn Chúa. Anh ấy còn

sống...

Sau khi Cami mất, nàng cố quên Phrăngxoa, không muốn phải đau nỗi đau mất thêm một người thân. Gặp lại Lôrăng và cảm thấy hạnh phúc, nàng ngỡ đã quên được, nhưng giờ đây, chỉ nghe giọng nói của anh, toàn thân nàng đã run rẩy như thể được vuốt ve. Nàng muốn nhanh chóng nằm gọn trong cánh tay anh, quên đi mọi nỗi khiếp hãi, không còn nghĩ tới chiến tranh, mà chỉ nghĩ tới khoái lạc... Ồ! Tóc nàng chưa khô, coi bộ nàng có thể xấu xí lắm đấy.

Nàng nhảy bổ vào buồng, hai tay ra sức vò tóc cho chóng khô, lục tủ kiếm tấm áo dài nào đẹp nhất. Chiếc áo dài màu xanh rất hợp với nàng đâu rồi?... Không thấy đâu hết, chắc đang trong chậu giặt.

- Lôrơ, Lôrơ...

- Có em, chị cần gì nào? Chị đừng la hét như thế.

- Có thể cho chị mượn chiếc áo dài xanh đỏ được không?

- Áo mới của em cơ mà?

- Thì chính vì thế. Ồ! Em ngoan nào, cho chị mượn đi. Chị hứa với em sẽ giữ gìn hết sức cẩn thận.

- Đồng ý. Chị đi đâu?

- Chị hẹn gặp Phrăngxoa Tavecniê.

- Sao! Anh ấy đã trở về à?

- Đã.

- Chị may mắn quá! Chị đi nhanh lên? Đừng để anh ấy chờ... Để em đi tìm áo cho chị.

Khi Lôrơ quay lại thì Lêa đã bỏ hết váy áo và đang xoa phấn vào người.

- Chị đẹp quá?

- Không đẹp hơn em đâu.

- Ồ, đẹp hơn chứ! Tất cả bọn bạn trai em đều bảo thế. Đây, chị mặc áo vào... chị cẩn thận nhé, vải mỏng lắm.

Lôrơ giúp nàng xỏ tay vào chiếc áo dài mỏng tanh bằng nhiễu Mutxơlin khoét rộng cổ, tay áo ngắn và rộng, thân áo thắt hẹp khiến chiếc váy ngắn màu sẫm càng thêm rộng.

- Này, em ghê thật. May áo ở tiệm Giăc Phat kia đấy!

- Em đổi năm ký bơ và năm lít dầu rán lấy áo mà.

- Thế không đắt đâu.

- Chị nghĩ thế à? Bơ khó kiếm hơn những tấm áo dài của những hiệu may lớn, và sau Giải phóng, người ta sẽ bán như cho không những chiếc áo dài của những người đẹp trước đây trong giới thượng lưu Đức.

- Em kỳ cục thật! Thật không ai nghĩ là cô gái Boócđô bé bỏng, say mê ngài thống chế Pêtanh, lại buôn bán chợ đen?

- Thế thì đã sao? Ai cũng có thể nhầm chứ, em đã nhầm về Pêtanh, còn chị, chị có thể nhầm về Đờ Gôn chứ. Còn chợ đen thì đã sao! Không có nó thì làm gì ngày nào chị cũng có ăn.

- Đúng thế, chị sẵn sàng thừa nhận điều đó. Chị chỉ thán phục cái ý thức thương mại của em thôi. Còn Đờ Gôn thì may sao ông ấy đã trở về...

- Để rồi xem, ông ta cũng là một quân nhân như Pêtanh thôi.

Lêa nhún vai, không đáp mà chỉ hỏi:

- Vẫn không có tin gì về Phrăngxoadơ hết à?

- Không, Phrăng vẫn tìm kiếm. Chị nói chuyện đó với Phrăngxoa Tavecniê, chắc hẳn anh ấy có ý kiến đấy.

- Thế còn đối với Pierô thì làm thế nào?

- Chị không biết, em bàn với bà Anbectin xem sao.

- Mấy giờ chị về?

- Chị không rõ. Em báo với hai bà là chị đi phố và em nhớ chăm sóc Saclơ.

- Lại công việc khổ sai rồi. - Lôrơ đáp, giọng giả đò giận dữ - Nhưng chị cứ vui chơi cho thỏa thích. Giữ áo em cẩn thận đấy nhé!

http://tieulun.hopto.org

- Chị sẽ giữ gìn nó như con ngươi của mắt mình. Vì làm sao tìm được năm ký bơ và năm lít dầu rán để đền cho em được.

- Chị tính sai rồi, bây giờ thì đã là mười ký và mười lít cơ.

- Em cứ tiếp tục đi và sẽ thành triệu phú đấy.

- Em muốn thế lắm. Thôi chị chuồn đi, em nghe tiếng bà Lida đấy; nếu bà thấy chị đi thì chị phải giảng giải cả một tiếng cho mà xem: Cháu đi đâu? Đi với ai? Anh ta có tử tế không? v.v…

- Chị đi đây. Cảm ơn em...

Lêa bước vội xuống cầu thang, đến bậc cuối cùng thì hụt chân và ngã sóng soài trên sàn tiền sảnh. Cổ tay nàng bị trẹo đau đớn.

- C…!

- Cái từ xấu quá trong cái miệng xinh đẹp thế!

- Bình thường thôi!... Phrănk.... Cậu đấy à?... Điện bị cắt khốn khổ thế này, chẳng thấy gì hết.

- Vâng, tôi đây.

- Cậu giúp tôi đứng dậy nào.

Nàng kêu lên một tiếng trong khi gượng dậy.

- Chị bị đau à?

- Không sao. Cậu mang nặng nhỉ? Những gì thế?

- Tiếp tế cho Lôrơ. Tôi biết chị gái chị ở đâu rồi.

- Sao bây giờ cậu mới nói?

- Thì chị có để cho tôi kịp nói đâu.

- Vậy ở đâu?

- Ở trường đua xe đạp mùa đông. F.F.I. tập hợp những người hợp tác với địch tại đấy.

- Vào có dễ không?

- Dễ, nếu chị cạo trọc đầu.

- Cậu không đùa đấy chứ!

- Tôi xin lỗi. Không, vào đấy không dễ đâu, cả một lũ điên rồ túc trực trước cửa chửi rủa, đánh đập và nhổ vào mặt những người bị dẫn tới đấy. Đến mấy ông luật sư có người có trách nhiệm trong F.F.I. đi kèm, cũng bị nhục mạ như những người khác.

- Cậu hỏi hộ nhé. Tôi hẹn gặp một anh bạn, quân của tướng Đờ Gôn, tôi sẽ nói chuyện với anh ấy.

- Chị phải yêu cầu anh ấy tận dụng uy tín của mình để giải thoát chị ấy, điều kiện giam giữ ở đấy hình như nghiệt ngã lắm.

Chị đi dạo một mình buổi tối như thế là không nên đâu; chị có muốn tôi đưa chị đi không?

- Không, cảm ơn. Tôi đến đường Xanh-Đôminic, gần đây thôi. Cảm ơn cậu về chuyện Phrăngxoadơ. Mai tôi sẽ gọi điện báo cho cậu biết tình hình.

- Hẹn ngày mai. Chào chị.

Lêa không nghe tiếng Phrănk, nàng đã bước ra đường.

Đến trụ sở bộ chiến tranh, Lêa vừa xưng tên, người tùy phái vội đưa nàng lên tầng hai. Nàng bước vào một phòng khách lớn còn dấu vết của những người ở cũ: chân dung Hít le bị tháo xuống vứt trong xó, cờ và giấy tờ có dấu chữ thập ngoặc la liệt trên mặt đất, thùng chật đầy hồ sơ, tài liệu vung vãi, tất cả chứng tỏ một sự ra đi vội vã.

- Tôi đã báo cho ông thiếu tá, ông xin bà chờ cho mấy phút, ông đang làm việc với ngài Đại tướng. Có báo đây mời bà xem.

Hàng chục tờ báo của mọi miền nước Pháp bày trên mặt bàn, trong đó có cả tờ *Dòng sông Girông.* Boócđô đã được giải phóng. F.F.I. vào thành phố lúc khoảng 6 giờ 30 sáng. *Dòng sông Girông* đăng trên trang nhất nhật lệnh số 1 của ủy ban giải phóng vùng Tây Nam gửi F.F.I, và ký tên Rôgie Lăngđơ *(Arixtit).* Arixtit!... Ông ấy còn sống! Chắc bác Ađriêng cùng ở một chỗ với ông. "*Boócđô đã tổ chức ăn mừng ngày giải phóng"* là tiêu đề một tờ báo lạ. Kỳ lạ thật, báo cùng một địa chỉ với tờ Dòng sông *Girông* ngày 28 tháng Tám và vẫn là in hình con gà trống đang gáy nhưng đề ngày 29 và mang tên: Tây Nam...

Trầm ngâm, nàng không nghe bước chân Phrăngxoa và đã nằm gọn trong tay người yêu trước khi nhìn thấy anh.

- Bỏ em ra... Phrăngxoa?

- Em... em...

Như có một đợt sóng nâng họ lên, buông họ ra, quay tròn, xô đẩy, nghiền nát họ, làm họ tan biến. Ôm ngang người nhau, họ lảo đảo trong căn phòng, môi dính chặt môi, đụng vào đồ đạc, say sưa tới mức không biết là không phải chỉ có hai người họ trong phòng.

- Nào Tavecniê, cái đó gọi là buổi hẹn gặp cực kỳ quan trọng đấy à?

- Xin lỗi đại tướng. Ngài thấy đấy, nó cực kỳ quan trọng mà.

- Tôi thấy. Tiểu thư xinh đẹp quá. Sau buổi hội ngộ, cứ cho là một tiếng đi, ông đến gặp tôi nhé.

- Rõ, thưa đại tướng. Cảm ơn đại tướng.

Sững sờ, Lêa nhìn theo bóng người cao lớn trở vào phòng làm việc.

- Đúng ông ấy đấy à? - Nàng ấp úng.

- Đúng.

- Em xấu hổ quá!

- Việc gì em phải xấu hổ, ông ấy là một con người...

- Chính vì thế.

http://tieulun.hopto.org

- Chúng ta có cả một tiếng đồng hồ và sự gia ân của ông ấy.

- Anh bảo sao?

- Đúng thế...

Lêa đỏ bừng mặt. Phrăngxoa bật cười.

- Anh đừng cười, không có gì vui đâu. Ông ấy sẽ cho em là người thế nào?

- Em yên tâm, ông ấy không còn nhớ nữa đâu. Đến với anh đi; anh muốn em rồi.

Không còn thẹn thùng, Lêa để Phrăngxoa dẫn lên tầng ba.

- Đây là buồng giấy của đại tướng. - Anh thầm thì khi đi qua trước một ô cửa có một người lính trẻ đứng gác.

Đến cuối hành lang, sau khi đẩy nhiều cánh cửa, Phrăngxoa tìm tới chỗ anh cần tới: một căn buồng nhỏ, ánh sáng rọi vào qua một ô cửa nhỏ trên mái, thảm trải nhà được cuộn lại và trướng treo tường gập cẩn thận. Buồng nóng ngột ngạt, sực mùi bụi và mùi naptalin. Tavecniê ẩy nàng xuống một chồng trướng và nằm lên người nàng.

- Hẵng khoan, anh hôn em đi đã.

- Rồi hẵng hôn sau; nghĩ tới em, tới tấm thân đẹp đẽ của em, anh căng quá rồi, không chờ được nữa.

Run rẩy, anh cố sức cởi bỏ xiêm áo nàng.

- Sao thế này, vải trước chiến tranh kia à! – Anh vừa nói vừa lôi áo dữ dội.

- Thôi nào, anh làm áo dài em rách đấy.

- Anh sẽ mua cho em một chục chiếc cơ. A!...

Cử chỉ ân ái cuồng nhiệt của anh làm nàng bật lên một tiếng kêu đau đớn và giận dỗi.

- Anh làm em đau... bỏ em ra...

- Thà chết còn hơn!

Nàng chống chọi, cố thoát ra khỏi cơn đau đớn.

- Khốn kiếp!

- Lại vẫn cái từ đầu tiên anh nghe ở cửa miệng em!

- Khốn kiếp?... Khốn kiếp... khốn...

Tình dục của Phrăngxoa lan sang nàng, và họ tựa hai con thú gầm gừ, cắn xé, thưởng thức lẫn nhau, vội vã không cần tinh tế gì hết.

Niềm khoái lạc đột ngột vẫn không thỏa mãn họ. Vẫn không rời khỏi nhau, họ lại làm tình, cảm nhận trong toàn cơ thể một niềm khoái lạc chưa từng biết tới bao giờ. Rã rời và mãn

nguyện, họ ngả xuống đống trướng đỏ sẫm, trướng như thể muốn cuộn tròn họ lại.

Họ nằm im một lúc lâu, không nói nửa lời, và vẫn cảm thấy trong cơ thể tiếng vang vọng của khoái lạc, Phrăngxoa nhổm dậy, ngắm nhìn nàng. Ít khi anh thấy một sự phó mặc đến thế trong ái ân. Mỗi khi bị chiếm đoạt là nàng phục tùng mọi ham muốn của anh, không một chút thẹn thùng. Anh lướt nhẹ lên đôi môi phụng phịu. Một tia sáng mong manh thoáng qua mi mắt nàng gây cho anh một cảm xúc dữ dội.

- Em nhìn anh xem.

Cặp mắt đẹp từ từ mở ra, mờ mờ hơi nước, trông đến não lòng.

- Em giận anh hả?

Nàng lắc mái tóc xổ tung, và những giọt nước mắt to tướng rơi xuống tấm trướng màu đỏ sẫm.

- Anh yêu em, em bé bỏng ạ, em đừng khóc.

- Em sợ lắm... - Cuối cùng nàng mới nói thành tiếng.

- Thôi hết sợ rồi, có anh đây mà.

Giận dữ, nàng đứng bật dậy, ẩy anh ra.

- Không, chưa hết đâu. Đâu đâu cũng có những kẻ giết người, sỉ nhục người ta...

http://tieulun.hopto.org

- Anh biết. Em bình tâm lại. Sau này em hẵng bảo anh... Anh biết về chuyện Cami rồi.

- Anh biết về Cami hả?... Thế anh có biết về Pierô?... về Raun... về Phrăngxoadơ không?..

- Về Phrăngxoadơ hả?

- Chị ấy bị F.F.I. bắt và cạo trọc đầu.

- Sao em biết là F.F.I?

- Họ mang băng tay.

- Nhiều kẻ chẳng hay ho gì đã len lỏi vào lực lượng Pháp nội địa, ông đại tướng đã biết. Mọi việc sẽ được tiến hành để lập lại trật tự công cộng và trừng phạt những kẻ phạm pháp.

- Em không biết là có phải những kẻ chẳng hay ho gì, như anh nói, đã len lỏi vào hàng ngũ những người giải phóng hay không, nhưng có thể bảo đảm với anh là tất cả những người chứng kiến việc cạo đầu chị gái em và những cô gái khác đều rất lấy làm thích thú và cho rằng trừng phạt họ theo cách đó là chuyện bình thường.

- Thái độ giận dữ bao giờ cũng hợp với em, em yêu ạ...

- À!

- Em tha lỗi cho anh. Sau đó việc gì đã xảy ra với chị ấy?

- Họ đưa chị ấy tới trường đua xe đạp mùa đông.

- Chị ấy ở đấy có thể vui bạn vui bè đấy, có cả một xã hội thượng lưu mà: Xasa Ghitry, Mari Mackê... Em đừng lo nữa, chúng ta sẽ đưa chị ấy ra thôi. Thôi, anh phải chia tay em rồi, đại tướng chắc hẳn đang chờ anh.

- Sáng mai, anh sẽ gọi điện cho em. Từ nay tới đó, em thận trọng nhé?

Phrăngxoa vừa đi ra vừa cài khuy quần.

- Phrăngxoa?

- Gì thế em? - Anh quay lại hỏi.

- Em sung sướng được gặp lại anh.

Anh bế bổng và ôm chặt nàng vào lòng, hôn nàng với thái độ ấu yếm luôn luôn làm nàng kinh ngạc.

Trầm ngâm, nàng lắng nghe xa dần bước chân của người đàn ông mà những lúc ở bên cạnh anh, nàng cảm thấy khi thì hết sức an toàn, khi lại cực kỳ nguy hiểm. Ít quen phân tích sự việc, giờ đây, ngồi trong căn phòng xép của trụ sở Bộ chiến tranh, nàng tìm cách lý giải nguyên nhân những tình cảm trái ngược của mình. *"Anh ấy làm mình sợ. Mình ngốc thật, vì sao mình lại sợ cơ chứ? Anh ấy không hề làm gì khiến mình phải sợ cả... Phải chăng mình sợ anh không yêu mình nữa? Anh bỏ rơi mình?... Đúng, quả là mình sợ điều đó, nhưng mình cảm thấy không phải như thế... Hầu như là một nỗi sợ hãi vật chất hay sao ấy... Mình rùng mình sợ hãi khi anh bảo mình "thiên thần của anh"... mặc dù sức quyến rũ đối với mình mạnh mẽ tới mức mình sẵn sàng đi theo anh đến tận cùng trời cuối đất... Nhưng còn anh?... Anh bảo anh yêu mình, nhưng mỗi lần gặp nhau là anh nhảy bổ lên người mình mà không buồn nói gì khác với mình ngoài mấy tiếng: "em tới đây... anh thèn muốn em...". Mình phải thừa nhận là cái đó kích động*

mình, nhưng mình đâu có khinh thường lời lẽ vốn là những "sự vuốt ve tâm hồn" như Raphaen Man và Bandăc từng nói... Lạ thật, không hiểu sao anh lại có cái tài làm cho mình nổi giận?... Lúc nãy, về chuyện Pierô và Phrăngxoadơ... như thể ngột cách vô ý thức mình buộc anh chịu trách nhiệm về những gì đã xảy ra đối với họ. Mình không hiểu... có lẽ bởi vì đó là một con người có thái độ, lời lẽ, quan hệ không rõ ràng và vì mình ngờ loại người như thế chịu trách nhiệm về chiến tranh... Mình biết như vậy là phi lý... Cami thì chắc chắn là biết... Cô ấy thiếu vắng đối với mình quá!... Hầu như cũng một cảm giác cô đơn, xa vắng như sau khi má mình mất... Khi mình nghĩ tới việc mình phản bội cô ấy... mình muốn cướp chồng cô ấy!... Cami, cô tha lỗi cho tôi... Có biết bao điều tôi không nói với cô... Và cô cũng không nói với tôi... giờ đây thì hết rồi... Hết rồi... Ô! Đã quá nhiều nước mắt rồi đấy..., chẳng để làm gì cả... chẳng có lợi ích gì cả".

Như điên như dại, Lêa cố làm cho chiếc áo dài hết nhàu nát mà không được. *"A! Cái loại vải trong chiến tranh!"* Nàng sẽ thật đẹp mặt khi đi qua trước anh chàng tùy phái trong bộ xiêm áo này! Nhưng rồi cũng phải ra về thôi. Nàng hé cửa, liếc nhìn bên trái, bên phải rồi yên tâm, lách ra tận cầu thang và bước xuống, vẻ hết sức đường hoàng. Tiền sảnh chật ních những chàng trai quân nhân có, F.F.I. có; họ nhìn cô gái xinh đẹp áo dài nhàu nát, tóc tai lòa xòa đi qua, trong lòng có chút ganh tị với kẻ gây ra cho nàng tình cảnh này. Nàng đi qua, đầu ngẩng cao, như thể không chú ý tới những tiếng xuýt xoa thán phục xung quanh; nhưng ra tới đường, nàng bỏ chạy, xấu hổ và điên khùng.

Nàng về tới nhà trên đường phố Đại Học. Saclơ chạy ra đón với những tiếng kêu la ầm ĩ.

- Sao? Cháu chưa đi ngủ kia à?

- Ba đã về, ba đã về!

Thằng bé muốn kéo nàng vào phòng khách.

- Hẵng khoan, để cô đi thay quần áo cái đã.

- Không, cô tới đây.

- Lát nữa, cháu ơi!

- Ba ơi! Ba? cô Lêa đây, cô không chịu vào.

Bóng người cao và mảnh dẻ của Lôrăng hiện lên trong khung cửa.

Nàng hôn anh. Anh có vẻ mệt mỏi rã rời.

- Chờ em, em đi thay quần áo.

Nhưng muộn quá rồi, Lôrơ đã xuất hiện.

- A! Bây giờ chị mới về! Chiếc áo của em!... Làm sao đến nông nỗi như thế?

- Chị xin lỗi, chị bị ngã.

- Bị ngã?...

Thẹn thùng, Lêa chạy nấp vào buồng. Thật khó giải thích với cô em gái.

Khi Lêa bước vào phòng khách, bà Anbectin nhìn nàng, vẻ nghiêm khắc.

http://tieulun.hopto.org

- Cháu biết là bà không muốn cháu đi chơi buổi tối mà không báo trước cho hai bà.

- Cháu xin lỗi. Cháu đi gặp Phrăngxoa Tavecniê về việc Phrăngxoadơ. Anh ấy sẽ lo. Cháu có gặp tướng Đờ Gôn. - Nàng nói thêm để lái câu chuyện sang hướng khác.

- Ông ấy thế nào?

Lêa kể lại buổi gặp mặt ngắn ngủi nhưng không nói rõ những chi tiết cụ thể…

Mệt mỏi vì tất cả những sự kiện ấy, hai chị em bà đờ Môngplâynet bước ra ngoài.

- Ông đờ Acgila, phòng ông đã dọn xong.

- Cảm ơn bà, cảm ơn về tất cả mọi thứ.

- Có gì đâu. Chào tất cả.

Lôrơ bước tới cạnh chị gái và thầm thì vào tai nàng.

- Em mong bõ công chị, nếu không thì em không tha thứ cho chị cái tội làm nát áo em đâu.

Thay vì cho câu trả lời, Lêa đỏ ửng mặt.

- Thôi em đi nằm đây. Làm cái trò vú em, mệt bã cả người. Chào Lôrăng, chúc anh ngủ ngon. Đến đây, Saclơ, đến giờ ngủ rồi.

- Không, cháu muốn ở lại với ba cơ.

Lôrăng bế bổng thằng bé lên và nó ôm chặt lấy người anh.

- Ba ơi! Ba giữ con lại.

- Ba sẽ giữ con suốt đời, nhưng bây giờ muộn rồi, con phải đi ngủ đi. Ba sẽ vào chúc con ngủ ngon.

- Cả cô Lêa nữa.

- Dĩ nhiên, cả cô Lêa nữa.

- Thôi, đi ngủ cả đi, cái nhóm rắc rối này.

- Cảm ơn Lôrơ, chúc cô ngủ ngon.

- Chúc anh ngủ ngon.

Còn lại hai người. Lôrăng và Lêa ngồi im lặng một lúc lâu hút thuốc lá Mỹ. Lôrăng đứng dậy, bước tới ô cửa sổ để mở, ngắm nhìn bầu trời đầy sao. Không quay đầu lại anh bảo:

- Cô kể cho tôi nghe Cami đã chết như thế nào?

http://tieulun.hopto.org

Chương 35

- Thưa bà Anbectin, có điện thoại.

- Cảm ơn Exten.

- Alô... Vâng, tôi đây... chào ông... Dĩ nhiên, tôi đồng ý nhận cháu gái tôi và chịu trách nhiệm... Bao giờ?... Trong ngày hôm nay!... Biết cảm ơn ông thế nào. Ông Tavecniê?... Bằng cách để Lêa đi ăn tối với ông à? Tôi thấy khó đấy, đúng vào ngày chị gái nó trở về... ông có muốn gọi nó không? Nó còn ngủ, đêm qua nó phải tiếp chuyện ông đờ Acgila... Được... Tôi sẽ bảo nó là tối nay ông gọi điện trở lại.

Anbectin đờ Môngplâynet bỏ máy xuống và trầm ngâm bước về buồng, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Bà ngồi xuống chiếc ghế bành cũ kỹ kiểu Vônte mà bà thích một cách đặc biệt. Tim bà thổn thức. Hai bàn tay, dâm dấp mồ hôi, bíu chặt lấy thành ghế. Niềm vui được gặp lại Phrăngxoadơ nhạt dần, nhường chỗ cho một nỗi lo sợ mỗi lúc một thêm nặng nề. Những người ở trong khu

nhà này, những người buôn bán trong khu phố, bạn hữu sẽ phản ứng ra sao khi gặp lại đứa con gái mà ai nấy đều đã biết là bị gọt trọc đầu vì là tình nhân của một tên lính Đức? Suốt đời, bà ăn ở hòa thuận với mọi người; thế mà giờ đây, bà cảm thấy bị ném ra ngoài lề xã hội. Suốt mấy tháng cuối cùng đất nước bị chiếm đóng, người ta đã có những ý nghĩ khó chịu về *"anh chồng chưa cưới"* người Đức của Phrăngxoadơ và về hành vi của Lôrơ. Lida, giao du rộng rãi hơn, đau khổ tới mức phải bỏ cả buổi chơi bài hàng tuần.

Anbectin chê trách mình thiếu kiên quyết với ba cô con gái của Idaben mà bà cảm thấy mình có trách nhiệm sau khi bố mẹ họ qua đời. Bà thừa nhận mình hoàn toàn không với kịp các sự kiện và tính nết rất khác nhau, nhưng cùng cứng đầu cứng cổ như nhau của ba cô cháu gái. *"Mình không ngang tầm nhiệm vụ của mình, mình không biết đề phòng cho mấy con bé ấy. Giá còn mẹ chúng thì nó sẽ bảo thế nào?... Con bé Phrăngxoadơ tội nghiệp sẽ ra sao sau thử thách này?... Ôttô chắc chắn chết rồi... "Gái chửa hoang", người ta sẽ ném vào mặt nó những lời như thế, nếu không phải là tồi tệ hơn... Còn thằng bé con nữa?... Ôi! Lạy Chúa, hãy thương lấy chúng con... Hãy ban cho Phrăngxoadơ nghị lực vượt qua đau buồn và sỉ nhục... Cầu xin Chúa tha lỗi cho con, Chúa giao phó cho con một sứ mạng mà con không làm trọn... lạy Chúa, Người tha thứ cho con!"*

Anbectin hai tay ôm đầu khóc nức nở. Trong cơn đau buồn, bà không thấy tiếng mở cửa.

- Bà yêu quý, bà sao vậy?

Ngồi sụp dưới chân bà cụ, Lêa cố gỡ hai bàn tay lốm đốm tàn nhang.

- Bà Anbectin, cháu van bà, bà bình tâm lại.

Cuối cùng, hai bàn tay xòe ra. Trước gương mặt tiều tụy vì buồn đau của người đàn bà bề ngoài lạnh lùng ít biểu lộ tình cảm, Lêa không sao trấn tĩnh nổi, vừa vì xót thương vừa vì ngờ

vực. Có việc gì thế? Ngay cả bà cô nàng vốn rất kiên nghị, thận trọng và đàng hoàng mà cũng thế này à?... Còn nàng thì đâu còn những niềm tin trẻ thơ ngày nào? Nhìn thấy Môngtiac bốc cháy, một cái gì trong nàng đã bị tiêu hủy, khiến nàng cô đơn trong tuyệt vọng, chỉ còn lại chút sức lực để sống và bảo vệ đứa con nhỏ của Cami. Đêm qua, nàng ra sức tìm cách an ủi Lôrăng. Nhưng người ta có thể an ủi được không khi chính bản thân không sao tự an ủi mình? Còn giờ đây? Tìm được những lời lẽ gì để đem lại lòng dũng cảm cho người đàn bà nàng yêu thương này? Giá có Cami. Chính Anbectin lại là người lên tiếng.

- Cháu đứng dậy đi, cháu thân yêu, bà chỉ là một bà già dại dột. Chỉ một chút mệt mỏi thôi... Bà không có quyền kêu ca, biết bao người còn đau khổ hơn bà.

Bà lau thật kỹ nước mắt trước khi nói thêm:

- Ông Tavecniê đã gọi điện thoại cho bà. Phrăngxoadơ sẽ trở về đây chiều nay.

- Vì thế mà bà khóc đấy à?

- Vì thế và cũng không phải vì thế. Cháu đừng hiểu nhầm. Bà rất sung sướng vì nó được trở về, nhưng dẫu sao cũng hơi lo.

- Anh ấy không bảo gì cháu à?

- Ông ấy muốn mời cháu ăn cơm tối nay, bà bảo là hôm nay thì không được.

- Nhưng sao bà lại bảo như thế?

Anbectin đứng dậy, thái độ nghiêm khắc.

- Chị gái cháu cần tấm lòng yêu thương của mọi người. Bà nghĩ là cháu có mặt ở nhà thì tốt hơn.

Lêa cúi đầu, mệt mỏi, hết sức mệt mỏi.

- Dẫu thế nào, tối nay ông ấy cũng gọi điện lại cho cháu... cháu chớ nói gì về thái độ của bà cho bà Lida biết, bà ấy sẽ đau khổ. Cháu biết bà ấy, bản chất ngay thẳng và giản dị. Mọi việc xảy ra đều làm bà ấy xáo động còn sâu xa hơn cả bà nữa, và cái đó không thể không ảnh hưởng tới sức khỏe bà ấy. Cháu hứa với bà chứ?

Lêa ôm hôn bà cô.

- Cháu xin hứa. Cháu có thể xin bà một lời khuyên được không?

- Dĩ nhiên rồi, cháu ơi. Việc gì thế cháu?

- Thế này, bà ơi!...

Nàng ngừng lời. Nói việc đó làm gì trong khi đầu óc nàng đang rối tinh rối mù?

- Sao cháu không nói nữa?... Khó nói đến thế kia à?

- Cháu quyết định gia nhập tổ chức chữ thập đỏ.

- Gia nhập chữ thập đỏ...

Nhẽ ra Lêa phải nói: *"cháu muốn gia nhập"* thay vì cho *"cháu quyết định gia nhập",* như thế, nàng có thể không lao đầu một

cách liều lĩnh vào bước đường phiêu lưu này. Nhưng nàng đã nói ra một điều mình đã quyết, lòng tự ái không cho phép nàng rút lui nữa.

- Bà đã nghe rõ chứ: cháu quyết định gia nhập tổ chức chữ thập đỏ.

- Nhưng cháu đâu phải là nữ y tá! - Bà đờ Môngplâynet thốt lên.

Cháu không gia nhập với tư cách nữ y tá, mà với tư cách người lái xe.

- Nhưng vì sao lại quyết định như vậy trong lúc mọi người sắp cần đến cháu? Và còn Môngtiac nữa? Cháu không nghĩ tới Môngtiac hả?

- Môngtiac đã bị phá hủy.

- Nó có thể được xây dựng lại!

- Lấy gì xây dựng? Chúng ta đâu có tiền?

- Các công chứng viên...

- Toàn bộ cơ ngơi ấy đã bị đe thế nợ cho tới mảnh giẻ rách cuối cùng rồi...

- Lêa!

- Ồ! Cháu xin bà! Thời đại nói năng lịch sự đã kết thúc rồi, kết thúc như Môngtiac ấy.

- Cháu phải nghĩ tới chị cháu, em cháu, tới Saclơ. Nó yêu cháu như yêu mẹ nó.

- Không có cháu, thì chị cháu và em cháu sẽ xoay xở lấy và xoay xở thật ra trò cơ. Bà nhìn Lôrơ xem, nó là một nhà kinh doanh tuyệt vời. Còn Saclơ thì đã có bố nó.

- Cháu quyết định từ bao giờ thế? Và vì lý do gì?

- Bao giờ thì cháu cũng không biết nữa... Có lẽ đêm qua, khi cháu nhìn thấy nỗi đau của Lôrăng. Khi cháu nhớ lại cái chết của Cami, của cô Becnadet, của bà Xiđôni, của Răng Lơphevrơ, của Pierô và của biết bao người khác nữa. Cháu muốn đi theo đoàn quân của tướng Lơclec, muốn cùng ông đặt chân lên nước Đức, muốn làm một người đàn ông để có một khẩu tiểu liên và chiến đấu cháu muốn giết hàng trăm đứa...

- Im đi, cháu, cháu điên rồi.

Nàng giận sôi lên, mặt đỏ gay đỏ gắt, ánh mắt rực lửa hận thù, hai hàm răng mím chặt.

- Có thế cháu điên thật, nhưng cháu muốn nhìn thấy chúng đau đớn, muốn chứng kiến sự thất bại của chúng, muốn thấy chúng lê lết trên các ngả đường dưới bom đạn, muốn thấy bụng chúng toang hoác, mắt chúng bị móc, con cái chúng bị thiêu đốt… Cháu muốn nhìn thấy phố phường chúng bị tiêu hủy, doanh trại chúng bị phá phách, nhà cửa chúng bị san bằng... Nhất là cháu muốn thấy chúng bị sỉ nhục như chúng đã sỉ nhục chúng ta, thấy chúng bị nô lệ như chúng ta đã từng bị nô lệ, cháu muốn thấy chúng quỳ gối mà lê lết van xin.. cháu muốn chúng tuyệt diệt...

Tiếng la hét của Lêa làm Lôrăng kinh hoàng. Anh sững sờ trước những lời lẽ ghê tởm của cô gái cực kỳ nhan sắc này.

Chẳng mấy mà nàng không bị rối loạn thần kinh.

- A!...

Một cái tát chấm dứt những lời lẽ điên khùng. Lêa sững sờ nhìn Lôrăng: không bao giờ nàng nghĩ anh có thể đánh một người đàn bà.

- Khéo nó sẽ bị ốm đấy. - Bà Anbectin kêu lên.

Lôrăng nhảy tới nhưng Lêa đã gượng dậy.

- Chẳng sao hết, dễ chịu hơn rồi.

- Tôi xin lỗi...

- Chẳng sao hết, vào địa vị anh, tôi cũng làm như vậy thôi. - Nàng vừa nói vừa nhìn qua cửa sổ.

- Ông đờ Acgila, ông có biết Lêa vừa nói gì với tôi không?

- Không ạ.

- Nó nói nó gia nhập tổ chức chữ thập đỏ!

Lôrăng bước tới cạnh Lêa, buộc nàng quay mặt lại.

- Có đúng thế không?

Giọng nói anh xiết bao lo âu!

- Đúng.

Anh kéo nàng lại gần ôm thật chặt vào lòng.

- Dầu sao thì cũng có thể cô làm đúng. – Anbectin đờ Môngplâynet nhún vai, bước ra ngoài.

Còn lại hai người Lôrăng và Lêa ngồi im lặng một lúc lâu.

Bước tới bên cạnh, anh dịu dàng nâng đầu nàng lên. Bướng bỉnh, nàng cố cưỡng lại.

- Sao vậy?

- Ồ! Ánh mắt nàng ngơ ngác như trẻ thơ. Anh thiết tha muốn xua đuổi khỏi ký ức nàng tất cả mọi nỗi kinh hoàng, trả lại cho nàng sự vô tư lự vốn làm nên sức cuốn hút của nàng. Nhưng chính bản thân anh cũng xiết bao đau đớn, làm sao an ủi được nàng? Anh đoán nàng quyết định tham gia chữ thập đỏ có lẽ chỉ vì hoang mang trước một tương lai mà nàng thấy u ám, đầy chông gai.

- Vì sao? - Anh nhắc lại.

- Vì tôi muốn chết.

Trong những hoàn cảnh khác thì anh hắn đã cười ồ lên trước bấy nhiêu sự sôi nổi thơ ngây, nhưng lúc này...

- Em đừng nói bậy, em còn cả cuộc đời trước mắt…

- Anh nói chả khác gì hai bà cô em cả!

- Anh nói theo lẽ phải thôi...

- Nói theo lẽ phải?... Anh, anh biết thế nào là lẽ phải. Em thì không. Xung quanh em, từ khi bắt đầu chiến tranh, em không hề thấy cái gì là lẽ phải hết, mà chỉ là phi lý, hoàn toàn phi lý thôi. Cứ phải thúc đẩy đám đông treo cổ và cạo đầu người ta hay sao?

- Anh đồng ý với em là chúng ta đang ở trong thời kỳ cái phi lý vẫn còn ngự trị, nhưng em đừng làm tăng thêm cái phi lý ấy bằng một quyết định hoàn toàn xa lạ với em. Em suy ngẫm đi, chỉ vài tháng nữa, chiến tranh sẽ kết thúc, phải xây dựng lại tất cả, phải sống như trước kia...

- Anh có thể sống như trước kia hả? Sau khi chúng hành động với Cami như thế hả?

Gương mặt Lôrăng co rúm lại vì đau đớn.

http://tieulun.hopto.org

- Phải sống thôi. Anh phải nghĩ tới Saclơ.

- Anh có Saclơ. Nhưng em chẳng có gì hết.

- Em có Môngtiac chứ.

- Em không muốn nghe tới Môngtiac nữa, đã có quá nhiều người chết ở Môngtiac. Em oán giận nơi chốn ấy... Em không bao giờ trở lại đấy nữa.

- Từ hôm qua em thay đổi nhiều quá... Thế mà anh cứ tưởng em sung sướng được gặp lại Phrăngxoa Tavecniê, đây là người thích hợp với em.

- Phrăngxoa Tavecniê chỉ nghĩ tới...

- Người đàn ông nào chẳng nghỉ tới cái đó khi nhìn thấy em.

- Nhưng anh thì không!

Hình ảnh về cái đêm duy nhất của họ trong căn hầm bằng gạch hồng ở Tuludơ hiện lên trong óc họ cụ thể khiến họ đỏ bừng mặt.

- Anh ấy yêu em, Cami bảo anh như vây. Cô ấy cho là em cũng yêu anh ấy.

- Cô ấy nhầm dấy.

- Cami ít khi nhầm lắm.

- Anh đừng nói về cô ấy nữa. Cô ấy chết... chết rồi... cũng như Môngtiac... Anh mặc em, Lôrăng. Nếu anh vui lòng thì anh để mặc em.

Lôrăng bước ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hai tay ôm đầu, Lêa thốt ra một tiếng kêu tắc nghẽn lại không thành lời khiến nàng run rẩy. Nàng ngã quỳ xuống, đập đầu vào ghế bành, miệng va vào đệm ghế. Nàng lúng búng những câu, những lời đứt quãng:

- Tôi đau đớn... tôi không chịu được nữa… chúng vây hãm tôi từ khắp mọi phía. Chúng muốn dẫn tôi đi theo chúng... Không? Không!... Điều tôi nói với Lôrăng không đúng đâu, tôi không muốn chết!... Nhưng chúng... đêm nào chúng cũng gọi tôi... chúng cố vồ lấy tôi... Tôi cảm thấy bàn tay giá lạnh, nhầy nhụa máu me của chúng... Ôi! Những cái ngón tay ấy?... Tôi sợ lắm!... Và cái mùi thịt cháy ấy, cái xác người thành than mà vẫn giãy giụa ấy, những tiếng kêu thét ấy!... Ôi! Xara! Gương mặt tội nghiệp bị bắn thủng của chị... Em có cảm giác chị nói với em về địa ngục... Ôi! Xiđôni!... Trong giọng nói của bà như có chất mật của những chiếc kẹo bà cho cháu. Cháu vẫn trông thấy cái xác già nua của bà bị bọn chúng hành hạ... Raun hả? Anh hãy thương em... anh im đi... Ồ! Anh, anh tốt lắm... Em cảm thấy anh muốn em sống. Cô Becnađet, ồ! Cháu van cô... cô đừng kêu la như thế... a!... Những ngọn lửa vây bủa cô, a!... Raphaen... ông đi đi... hãy thương xót tôi! Lửa cũng đốt cháy tôi... Xin lỗi Becnađet, cháu xin lỗi cô… Má ơi!... Má hãy che chở cho con..., má hãy đuổi chúng đi đi… Chúng muốn con đi theo chúng... Má ơi, má bảo Pierô buông tha con... Đâu phải lỗi tại con nếu con không bị giết cùng một lúc với anh ấy... giờ đây, là bà Xiphlet... là ông bà Đơbray... và ông lão Terip... và... những cháu bé ở Ooclêăng và mẹ chúng... và..., ồ? Không... người đàn ông ấy!... Người đàn ông đã bị tôi giết chết... Cứu tôi với!... Má ơi!... Ông ta vồ bắt con... Ba ơi!... Đừng để ông ta bắt con... dòng máu ấy, tất cả những dòng máu ấy... Sao họ đông đến thế!...

- Lêa! Lêa, bình tĩnh lại... Hết rồi... Đi mời bác sĩ đi, nhanh lên!

http://tieulun.hopto.org

Phrăngxoa Tavecniê bế người yêu bất tỉnh, đầm đìa mồ hôi, đưa vào phòng ngủ, trong lúc Lôrăng đờ Acgila đi tìm thầy thuốc.

- Anh đi mời bác sĩ Prôx ở cơ quan Bộ chiến tranh, bạn tôi đấy, anh bảo anh ấy đến ngay cho.

Phrăngxoa xua quầy quậy hai chị em bà đờ Môngplâynet và Lôrơ ra ngoài. Lo lắng đến phát điên, anh nhìn người yêu nằm bất tỉnh nhưng thỉnh thoảng giãy lên một cách dữ dội. Anh nằm xuống bên nàng và dịu dàng nói:

- Em yêu của anh... Em đừng sợ nữa, em yêu của anh,... người đẹp của anh... Anh có đây... Anh che chở cho em... em bé bỏng của anh.

Giọng nói dịu dàng như thể vỗ về nàng. Anh lợi dụng cơ hội để cởi áo nàng. Anh xúc động trước vẻ đẹp vừa cường tráng vừa mong manh của cái cơ thể mà mỗi lần anh chiếm đoạt là một lần kỳ thú khác thường. Ngay cả lúc này, trong nỗi hoang mang vì bệnh tật, nàng vẫn làm anh xao xuyến và ham muốn. Nhất thiết phải đưa nàng đi xa Pari để nàng lấy lại thăng bằng. Nhưng trời đất! Prôx sao lâu thế?

- Đờ Acgila!...

Lôrăng đẩy cánh cửa khép hờ.

- Tôi đây.

- Anh đã mời được bác sĩ Prôx chưa?

- Ông ấy đang đến. Cô ấy thế nào rồi?

- Có dịu đi chút ít. Từ hôm qua có gì đặc biệt xảy ra không thế?

- Theo chỗ tôi biết thì không. Cô ấy chỉ kể lại cho tôi nghe nhà tôi đã mất trong trường hợp nào.

- Tôi xin lỗi anh, anh bạn ạ, tôi muốn nói với anh... Tôi rất mến vợ anh, tôi quý chị ấy lắm...

- Cảm ơn anh. Sau này chúng ta sẽ nói chuyện đó.

- Hình như thầy thuốc đã đến.

- Tôi không nghe chuông.

- Anh quên là chúng ta luôn luôn mất điện. Có tiếng gõ ngoài cửa đầu cầu thang rồi.

Họ nghe có tiếng người.

- Thưa bác sĩ, ở đây, xin mời bác sĩ vào.

Một người đàn ông không cao lắm nhưng vai và cổ trông như lực sĩ, mặc quân phục gắn lon đại úy, bước vào và đi nhanh về phía Tavecniê.

- Có việc gì thế?

- Các ông bạn đồng nghiệp của cậu ở Pari không thấy đâu cả nên tớ nghĩ tới cậu.

- Cậu ốm hả?

- Không, không phải tớ, mà là cô gái này.

- Xinh quá nhỉ?

- Thôi, cậu đừng đùa nữa, không phải lúc.

- Đồng ý. Tớ rửa tay ở đâu đây?

- Thưa bác sĩ, ở đây. - Anbectin lên tiếng và đưa tay chỉ vào phòng rửa mặt.

- Ông Tavecniê, ông đừng bước như thế nữa, ông làm tôi đau tim đấy.

- Tôi xin lỗi bà, nhưng tôi lo lắm, cậu ta đã khám đến một tiếng đồng hồ rồi.

- Không phải một tiếng đâu, anh bạn ạ, mười phút thôi.

- Mười phút hay một tiếng cũng thế cả, lâu quá mất!

Phòng khách giống như phòng chờ của một bác sĩ nha khoa: Lôrơ đặt thằng bé con Phrăngxoadơ trên đầu gối. Lôrăng đứng bế bé Saclơ trên tay. Thằng bé không ngớt nhắc đi nhắc lại, giọng mỗi lúc một thêm lo lắng:

- Cô ấy không chết chứ bố?... Cô ấy không chết phải không?

Bà Lida cầm mùi soa ướt đẫm nước mắt phe phẩy và rì rầm:

- Nữ thánh Mari Đồng trinh, hãy thương xót chúng con!

Còn bà Anbectin thì đứng thẳng đơ, mắt nhắm nghiền. Nhìn môi bà mấp máy, người ta đoán bà đang cầu kinh. Cuối cùng cánh cửa mở ra và ông bác sĩ đại úy ra hiệu mời bà, nhưng Phrăngxoa ẩy bà và bước vào.

- Ông Tavecniê!

Anh ta không nghe tiếng bà nói và nhảy bổ đến chân giường Lêa. Nàng như đang ngủ.

Yên tâm, anh đứng dậy và quay sang Prôx.

- Thế nào?

Người thầy thuốc không trả lời và ngoảnh về phía Anbectin.

- Cô ấy có thường bị động kinh không?

- Không... theo chỗ tôi biết thì không. Thưa bác sĩ, nó là cháu gái tôi, nhưng mới đến ở nhà tôi từ hai tháng nay thôi.

- Lúc còn bé, bà có biết cô ấy có những lúc bị như thế này không?

- Thưa ông, không. À! Có... lúc chồng chưa cưới bị chết, nó bị ngất trong nhiều ngày.

- Mấy ngày?

- Tôi không nhớ nữa, hai hay ba gì đó.

- Tôi thấy cô ấy có hai vết thương ở đầu; sau những lần bị thương ấy, có hiện tượng gì không?

- Tôi nghĩ là không.

- Cô ấy có thường bị đau đầu không?

- Ít thôi, nhưng đau dữ dội tới mức nó phải đi nằm.

- Nhưng tất cả cái đó là chuyện trước. – Phrăngxoa Tavecniê gầm lên - Bây giờ cô ấy bị cái gì?

- Bị hôn mê chập chờn.

- Bị sao?

- Bị hôn mê chập chờn.

- Thế nghĩa là thế nào?

- Nghĩa là tuy hôn mê nhưng vẫn có phản ứng đối với vài sự việc, một vài cơn đau. Thưa bà, bà đừng kinh ngạc nếu thấy cô ấy rên la và giãy giụa. Đầu óc cô ấy không hoàn toàn bị hôn mê mà.

- Thế phải làm gì?

- Không làm gì hết.

- Sao lại không làm gì hết?

-Vâng, không gì hết. Phải chờ đợi.

- Trong bao lâu?

- Tôi không biết... hai ngày… bốn ngày... một tuần hay hơn nữa, còn tùy.

- Tùy cái gì? - Phrăngxoa hỏi.

- Tùy thể chất hay nếu cậu muốn thì tùy Chúa.

- Đối với tớ, Chúa chẳng là cái gì cả, và cả cậu nữa... Cậu là một tay thầy thuốc tồi, không chạy chữa gì được cho cô ấy cả.

- Cậu đừng hét tướng lên như thế. Cô ấy cần được yên tĩnh. Đơn thuốc của tớ là cậu biến khỏi nơi đây.

- Tôi van hai ông...

- Xin bà tha lỗi. Bà đã nghe tôi nói chứ! Không có cách gì khác là chờ đợi. Bà cho cô ấy uống nước đều đặn, cố cho cô húp một ít cháo và theo dõi nhiệt độ. Nhà ta có thầy thuốc gia đình không?

- Có nhưng chúng tôi không biết ông ta ra sao rồi.

- Mai tôi sẽ quay lại nếu từ nay tới đó, tôi không tìm được một người bạn đồng nghiệp. Tôi muốn có một người túc trực cạnh cô ấy. Cần có một nữ y tá.

- Thưa bác sĩ không cần đâu. Chúng tôi đông người, có thể thay phiên nhau.

- Tốt lắm. Tavecniê, chúng ta đi chứ?

- Không, tớ ở lại một lát. Tớ sẽ ghé thăm cậu sau.

- Cậu chớ quên là một tiếng nữa chúng ta có cuộc họp báo đấy.

- Tớ chẳng có việc gì phải họp cả.

- Cậu báo cáo với đại tướng ấy... Tạm biệt bà, bà đừng lo, cô ấy có sức lực, sẽ khỏi thôi.

- Cầu Chúa chứng giám lời ông, thưa ông bác sĩ.

Chương 36

Khi Lêa mở bừng mắt trong căn buồng tranh tối tranh sáng thì mười hai ngày đã trôi qua. Người đầu tiên nàng thấy ngồi cạnh mình là Phrăngxoadơ. Nàng nhìn chị gái: một mái tóc ngắn buộc chặt dưới một chiếc khăn lịch sự màu vàng nhạt. Nàng không ngạc nhiên làm sao tóc mọc lại nhanh đến thế.

- Lêa?... Em có nghe thấy chị nói không?

- Có. Em có cảm giác ngủ đã lâu lắm rồi.

Phrăngxoadơ bật lên một tiếng cười lẫn trong nước mắt.

- Em đã ngủ hơn một tuần lễ.

- Sao?

- Em bị hôn mê đã mười hai ngày.

- Mười hai ngày?... Chị chắc như thế hả?... Chắc nhiều việc đã xảy ra... Chị kể cho em nghe đi.

- Không, em phải nghỉ ngơi đã. Để chị đi gọi những người khác báo tin là em đã hồi tỉnh…

- Không! Hẵng khoan! Em không mệt đâu. Em không còn nhớ thật rõ nữa... Điều ghi nhận cuối cùng của em là bà Anbectin nói

với em về việc chị trở về đây và từ ấy mười hai ngày đã trôi qua... Chị về từ bao giờ?

- Từ buổi chiều hôm em ốm. Phrăngxoa Tavecniê đến tìm chị ở trường đua xe đạp mùa đông. Chị không sao tin nổi khi một người F.F.I. đến gọi chị và bảo: *"Đồ khốn kiếp, mày được tự do rồi!".* Giá em nhìn thấy niềm vui của những người tù khác! Một cô diễn viên đầu không bị cạo, cắt một lọn tóc và chuồi vào dưới phula của chị...

- A! Em hiểu.

- ... trong lúc ôm hôn chị. Trước cử chỉ ấy, chị xúc động, khóc nức nở. Người ta nhờ chị một vài công việc nhỏ đối với gia đình họ và chuyển thư. May sao chúng không kịp lục túi chị. Phrăngxoa Tavecniê giật lấy túi từ tay một tên *"đại tá"* bẩn thỉu, mặt đầy mụn, thường thích thú trong việc nhục mạ người tù. Phrăngxoa có vẻ bối rối, mân mê tờ giấy có tiêu đề Bộ chiến tranh với ba bốn chữ ký và cũng bấy nhiêu dấu son, ra lệnh thả chị ngay lập tức. Anh ấy ẩy chị vào một chiếc xe hơi mang một lá cờ lệnh tam tài nhỏ có dấu chữ thập, do một người mặc quân phục lái, và bảo họ: *"Nhanh lên, tôi sợ hắn nhận ra những giấy tờ này không hợp lệ".* Chị suýt ngất đi trước một sự táo tợn đến thế. May sao mọi việc đều ổn thỏa, chị đã được xóa tên trong danh sách thanh trừng.

- Thế là thế nào?

- Phải, em không biết đâu. Thanh trừng, có nghĩa là bắt giam thẩm vấn, xét xử, kết án tất cả đàn ông hay đàn bà có quan hệ xa hay gần với người Đức, bất luận là ai: nhà kinh doanh, ông nghị sĩ, nhà văn, nữ diễn viên, chủ nhiệm báo, chủ khách sạn, gái đĩ, cô đánh máy, tóm lại là tất cả mọi người.

- Và người ta làm gì họ?

- Hoặc người ta thả họ ra, hoặc người ta giam giữ họ trong lúc chờ bắn một đôi người.

- Người ta đã bắt những ai?

- Trong số những người có tên tuổi thì thấy có Pie Phrexnay, Mari Mackê, Acletty, Ginet Lơclec, Xasa Ghitry... và nhiều người khác nữa. Ngày nào cũng có danh sách những người bị thanh trừng trên tờ *Lơ Phigarô.*

- Phần lớn họ không đáng bị.

- Dĩ nhiên, nhưng nhiều người bị bắt vì sự tố giác của một đồng nghiệp ganh ghét, một bà gác cổng hay gây sự, hay chỉ vì người ta thích thú làm hại người khác.

Lêa lim dim mắt, không muốn bàn cãi thêm với chị gái.

- Em mệt rồi... Đừng nói nữa, để chị đi báo tin cho những người khác.

- Không! Saclơ có khỏe mạnh không?

- Khỏe mạnh. Nó luôn luôn đòi em, nhất là từ khi bố nó ra đi.

- Lôrăng đi rồi hả? - Nàng kêu lên thảng thốt và đột ngột nhổm dậy

- Em bình tĩnh, không bị ốm đấy.

- Anh ấy ở đâu?

- Ở sư đoàn thiết giáp số 2. Anh ấy đi sáng ngày 8 hướng Đông.

- Anh ấy có khỏe không?

- Không khỏe lắm. Anh ấy rất buồn phải ra đi trong lúc em ở trong tình trạng này và phải để con lại.

- Anh ấy không để lại gì cho em hết à?

- Có một lá thư.

- Chị đi lấy cho em đi.

- Thư ở kia, trong hộc bàn của em ấy.

Phrăngxoadơ mở ngăn kéo và lấy thư đưa cho em gái. Lêa cầm thư nhưng tay run rẩy không sao xé được phong bì.

- Chị bóc thư ra... và đọc cho em nghe đi...

- Lêa! Cháu tỉnh rồi. Thưa bác sĩ, cháu tôi khỏi rồi.

- Thưa bà, tôi thấy đúng thế. Thế nào cô bé, cô muốn làm người đẹp thiêm thiếp giấc nồng trong rừng hả? Tôi tức mình không phải là vị Hoàng tử điển trai của cô. Cô thấy trong người thế nào?

- Thưa bác sĩ, tôi thấy khỏe rồi.

http://tieulun.hopto.org

Ông thầy thuốc của gia đình khám cho nàng.

- Tốt lắm, tốt lắm... huyết áp bình thường, tim cũng vậy. Chỉ vài hôm nữa là cô lại có thể nhảy nhót với vị Hoàng tử điển trai của mình trong rừng. Chàng ta có làm phiền cô không đấy?

Lêa đưa mắt hỏi chị gái.

Ánh mắt trả lời của Phrăngxoadơ như muốn nói: *"Cô làm như thể không biết gì hết ấy".*

- Tôi muốn dậy.

- Không được, trước khi cô chưa hồi sức. Hễ đặt chân xuống đất là cô ngã đấy. Điều cô cần là một chế độ ăn uống hợp vệ sinh và dồi dào.

- Dồi dào? Đâu có dễ. - Phrăngxoadơ thốt lên, chua chát.

- Tôi biết, thưa bà, nhưng phải xoay xở thôi. Bà hãy trông cậy vào vị Hoàng tử điển trai. Ông ta là một người tài ba và đối với gia đình người yêu, có việc gì mà ông ta lại không làm? Thôi, đùa thế đủ rồi. Thưa bà, bà hiểu rõ tôi chứ: ngày nào cũng cần cho cô bé này thịt, sữa, cá, trứng...

- Thưa bác sĩ, tóm lại là tất cả những gì không tìm đâu ra.

- Ông Tavecniê sẽ tìm ra. Tạm biệt, cô bé, cô cứ để cho các bà ấy chiều chuộng.

- Tôi xin tiễn bác sĩ.

Bà Anbectin và ông thầy thuốc vừa bước ra ngoài là Lêa đã bật cười, tuy tiếng cười còn yếu ớt. Người tình cũ của bà Lida vẫn lạc quan, ánh mắt vẫn nghịch ngợm như xưa.

- Phrăngxoa thường hay tới chứ?

- Tới luôn!... Ngày nào cũng những mấy bận, và giữa hai bận đến, bao giờ cũng gọi ít nhất một lần để hỏi xem tình hình sức khỏe em ra sao.

- Hôm nay, ít ra cũng đã một tiếng rồi không thấy tăm hơi anh ấy đâu cả. - Lêa nói, vẻ ương ngạnh.

- Em không công bằng đâu nhé, hễ có thể được là anh ấy ngồi thâu đêm đầu giường em, nói với em, vỗ về em. Không chợp mắt lấy một phút. Nhìn anh ấy buổi sáng ra đi, vẻ tiều tụy, râu không cạo, hai mắt đỏ ngầu sau khi lơ đãng uống ly cà phê, thật buồn quá! Thỉnh thoảng Saclơ đứng chờ trước cửa, anh ấy đưa nó vào và hai chú cháu bàn cãi nhau mãi ở đầu giường em. Khi hai chú cháu đi ra thì cả hai có vẻ dễ chịu hơn. Saclơ gắn bó với Phrăngxoa và gọi anh là: anh bạn lớn. Em được yêu mến như thế thật là may mắn.

Giọng nói rầu rĩ khiến Lêa sững sờ: nàng tự trách mình thờ ơ với những nỗi đau khổ của chị gái. Lần đầu tiên từ khi trở về Pari, nàng nhìn chị thực sự. Đã thay đổi biết chừng nào cô y tá trẻ ở Lăngggông, người con gái giữ trọn tình yêu một cách cực kỳ bướng bỉnh, ngang tàng với một sĩ quan Đức! Còn đâu ánh hào quang làm rạng rỡ gương mặt có phần bình thường của cô gái trưởng giả tỉnh lẻ? Còn đâu những vẻ làm duyên làm dáng của người con gái đang yêu khi tìm thấy lạc thú của chốn đô thành? Và còn đâu nét kiêu hãnh của người mẹ trẻ đưa con đi dạo dọc bờ sông Xen?

Lêa nhìn chằm chằm người đàn bà xa lạ tuy là chị gái mình, và nhận thấy những nếp nhăn sầu thảm hai bên miệng, môi mím chặt lại như chất chứa một điều bí ẩn, hai má lõm sâu mà màu phấn hồng thoa vụng về làm nổi bật sắc da tái mét, đôi mắt

với cái nhìn sợ hãi luôn luôn chớp chớp và chiếc khăn với mái tóc lố bịch giống như mớ tóc giả của một nữ diễn viên già trong một cuộn phim câm. Và đôi bàn tay nữa!... Đôi bàn tay tội nghiệp co quắp lại. Có lẽ mười đầu ngón tay run rẩy ấy làm cho nàng hiểu thấu những nỗi đau thể xác và tinh thần của chị gái. Nàng muốn ôm chặt chị vào vòng tay, xin lỗi chị về thói ích kỷ của mình, nhưng một sự nhút nhát đột ngột ngăn nàng lại. Lòng thắt lại vì xót thương, nàng ấp úng:

- Chị có tin tức của Ôttô không?

Lêa kìm lại một tiếng la hét trước sự đổi thay khủng khiếp của Phrăngxoadơ: chị bỗng tái nhợt, toàn thân co rúm lại như một bà già. Chậm rãi, chị bỏ khăn đầu ra. Trông chị thật xấu xí với mái tóc lởm chởm, đôi mắt mở to nhưng không trông thấy gì. Chị khóc không thành tiếng.

Tim đau nhói, Lêa áp mặt vào gối.

Hai chị em nằm rã rời một lúc lâu. Tim hết đau, Lêa gượng dậy và lết trên giường, bò lại cạnh người chị mà nàng từng đày đọa lúc còn nhỏ, và vuốt ve gương mặt đầm đìa nước mắt, với một cứ chỉ lẫn lộn xót thương và chán ghét. Nàng không thốt được một lời an ủi nào. Lặng lẽ, nàng lấy tấm đra lau khuôn mặt hoen ố vì phấn sáp thấm lệ của cô chị cho tới khi chị thôi nức nở.

- Cảm ơn. - Phrăngxoadơ nói gọn và đội lại khăn đầu - Để chị đi gặp hai bà... à không, chị không có tin tức Ôttô.

Rã rời, Lêa nằm và nhắm mắt lại.

Khi Anbectin và Lida đờ Môngplâynet bước vào thì nàng đã ngủ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 37

Buổi tối hôm ấy, cúi xuống trên mặt nàng là một gương mặt khác.

- Phrăngxoa!

Dĩ nhiên họ gửi gắm vào trong nụ hôn tất cả những gì họ chưa thể và sẽ không nói hết với nhau được. Khi hai cặp môi rời khỏi nhau, thì cả hai người tìm thấy lại niềm vui sống giúp họ vượt qua những thử thách gian nan nhất.

http://tieulun.hopto.org

- Người đẹp của anh ơi, phải làm cho em béo tốt lên thôi, em biết là anh không thích cảnh da bọc xương đâu.

- Trong tình hình thiếu thốn như thế này thì đâu có dễ.

- Em khỏi phải băn khoăn về những chuyện bếp núc ấy, để anh lo.

- Anh lo thế nào được, bạn bè chợ đen của anh vẫn làm ăn khấm khá hả?

- Anh thấy bệnh tật vẫn không làm suy suyển cái thói châm chọc của em. Anh thích như thế. Bạn bè anh, như em nói, đã tan thành mây khói và giờ này chắc hẳn đang ở trong các khách sạn Bađen-Banđen (Một vùng trên hữu ngạn sông Ranh ở Đức)hay các tiệm rượu Tây Ban Nha, nhưng những người khác đã thay thế họ và cũng không kém tài xoay xở. Exten sẽ dọn cho em một món cháo gà, trứng lacooc và pho mát trắng, kèm theo một chai sâm banh lâu năm. Em nhớ cho anh biết rượu thịt ra sao nhé.

- Không phải với những thứ đó mà em sẽ béo tốt lên như anh nói đâu.

- Em hãy nhớ câu nói của Kipling (Nhà văn hiện đại Anh): *"Vì quá vội vã, con rắn vàng muốn nuốt mặt trời đã chết."*

- So sánh em với rắn, anh dễ thương thật?

- Em là con rắn độc nhỏ đẹp nhất trên đời. – Anh vừa nói vừa vuốt ve mái tóc vàng - Mai, sẽ bảo thợ cắt tóc tới, tóc em trông như tổ quạ ấy.

Hai người ăn ngấu nghiến các món ăn của Exten và uống cạn chai sâm banh. Rượu làm hồng lại đôi má và long lanh cặp mắt

Lêa. Ánh mắt rực lửa, Phrăngxoa muốn ôm chặt người yêu vào lòng. Nhưng không kịp nữa rồi, Phrăngxoadơ vừa dồn dập đập cửa vừa la hét:

- Mở cửa? Mở cửa!

Tavecniê nhảy bổ ra và ôm choàng lấy người thiếu phụ, đôi mắt như điên dại đang gào lên:

- Xác hai vợ chồng Phaya ở trong giếng nước!

Lôrơ vào theo sau, nét mặt hoảng hốt:

- Họ bị ám sát và ném xuống giếng trong cánh đồng nho.

- Ai bảo thế?

- Bà Ruyt gọi điện cho biết.

- Ai hành động như vậy? - Lêa hỏi tuy đã biết trước câu trả lời.

- Du kích?

Trong một lúc chỉ nghe hơi thở dồn dập của Phrăngxoadơ.

- Hình như Ở Lănggông, Ở Xanh-Makerơ, ở La Rêôn đã xảy ra những chuyện khủng khiếp: người ta cạo trọc đầu phụ nữ, bắt họ đi diễu trên đường phố, nhổ nước bọt vào mặt họ và xỉ vả; người ta treo người lên cành cây, người ta hành hạ, người ta giết chóc...

http://tieulun.hopto.org

- Khủng khiếp quá! - Bà Lida rên rỉ.

- Sao không ngăn cấm? - Lêa thốt lên.

- Đấy là chủ trương tích cực của tướng đờ Gôn. Cô quên những cực hình của quân Đức đối với phụ nữ và trẻ em rồi hay sao? Tôi không rõ là cô có hiểu rằng chúng ta đang đứng trên bờ vực của một cuộc cách mạng và cần uy tín của ông để nó không nổ ra như những người cộng sản mong muốn không? Chính vì mục đích đó mà ông tiến hành việc thành lập một chính phủ dân tộc thống nhất.

- Với cộng sản? - Phrăngxoadơ hỏi, vẻ gây gổ.

- Họ đã chịu đựng gian khổ, sẽ là bình thường nếu...

- Tôi biết rồi, cái đảng những kẻ bị bắn, như họ nói, chứ gì!

- Cô đừng chế giễu! Trong số người Pháp thì họ là những người chiến đấu tốt nhất chống quân Đức và phải trả giá đắt nhất.

- Nhưng từ đó mà đưa họ vào chính phủ... - Bà Lida nói nhỏ nhẹ.

- Phải thế thôi. Mọi khuynh hướng kháng chiến đều có đại diện, như thế không phải là chuyện bình thường hay sao? Người ta sẽ ngạc nhiên một cách chính đáng nếu không thấy trong chính phủ những người có chính kiến khác nhau như Giannơnây, Phrơnay, Biđôn, Tuông, Capitan, Tetgien, Măngđex, Phrăngx, Pleven…

http://tieulun.hopto.org

- Có lẽ anh nói đúng. - Lôrơ lên tiếng - Chúng ta quá dốt nát về chính trị.

- Có tin tức gì về bác Luych và anh Philip, con trai bác ấy không?

- Không, không có tin thật cụ thể. - Lôrơ đáp, giọng ngập ngừng.

- Em nói đi, bà Ruyt bảo thế nào?

- Dư luận trái ngược nhau. Có người nói bác Luych bị bắt và giải về thành Hà, nhưng cũng có người bảo bác ấy và anh Philip đã bị giết chết.

- Giết chết thế nào?

- Bị giết thế nào thì cũng không ai rõ. Người thì bảo bị treo cổ; người lại bảo bị Tòa án dân chúng hành hình; những người khác lại nói là bị bắn. Liên lạc giữa Boócđô và Lănggông chưa được lập lại hoàn toàn.

- Thế có tin về bác Ađriêng không?

- Không, hoàn toàn không. Trái lại, người ta đã tìm thấy Anbe.

- Anbe còn sống hả? - Lêa kêu lên, thảng thốt.

- Không, chết, bị Giextapô đày đọa.

- Tội nghiệp bà Mirây... phải chăng cái chết của vợ chồng Phaya đã trả được mối thù ấy?... Giết một sinh mạng chẳng bao

giờ trả lại được sinh mạng... thế nhưng người ta muốn giết chết biết chừng nào những kẻ đã từng giết chết những người mà người ta yêu mến...

- Chị có còn nhớ Môrix Phiô không? - Lôrơ hỏi Lêa.

- Làm sao có thể quên một kẻ rác rưởi đến thế được.

- Hắn đã bị hành quyết theo lệnh của tổ chức Kháng chiến.

Cô em gái trước đây tưởng mình say mê gã trẻ tuổi sát nhân, giờ đây nói điều đó với vẻ hết sức lạnh lùng.

- Còn biết bao cái chết nữa! Đến bao giờ thì chấm dứt?

- Sức khỏe bà Ruyt thế nào?

- Không quá tồi. Bà hồi phục dần sau khi bị thương, nhưng trường hợp chết của Anbe và sau đó của vợ chồng Phaya làm tinh thần bà suy sụp. Trong điện thoại, bà không ngớt nhắc đi nhắc lại: *"Người ta điên khùng...điên khùng hết cả rồi".* Hình như cái chết của vợ chồng Phaya khủng khiếp lắm, người ta vừa đánh bằng gậy vừa dùng răng cào lôi kéo họ qua cánh đồng nho đến tận giếng nước, rồi trói lại vứt qua thành giếng. Cả hai vợ chồng cùng kêu thét lên...

- Tôi chỉ nghe mỗi một tiếng kêu ấy. - Lêa thầm thì - Cho tới khi nó chấm dứt... A? Machiax, tôi không muốn thế đâu!

Mồ hôi đầm đìa, răng đánh lập cập, nàng ngã vật xuống giường.

- Nói tất cả những chuyện đó trước mặt cô ấy, quả là chúng ta điên. Thôi ra hết đi, để cho cô ấy nghỉ ngơi.

Mọi người ra khỏi phòng trong trạng thái bị sốc.

Phrăngxoa lau trán cho Lêa, thầm thì những lời âu yếm, vỗ về. Nàng bình tĩnh lại dần và ngủ thiếp đi.

***

Mặc dù những nỗi xúc động liên tiếp ấy, Lêa vẫn bình phục rất nhanh. Chủ nhật 24 tháng Chín, trong lúc tướng đờ Gôn đến thăm Tổng hành dinh của đờ Lat đờ Taxxinhi ở mặt trận, Tavecniê đưa nàng đi hít thở không khí ở rừng Maclylơ-roay. Bữa ăn trong một khách sạn nổi tiếng ở Xanh-Giecmanh-Ăng-Layơ chẳng ra sao cả; trái lại họ đã tận hưởng bầu không khí trong lành và lớp rêu dày niềm nở đón tiếp cơ thể không thể chờ đợi lâu hơn nữa của họ.

Buổi tối hôm ấy, trong bữa ăn lần này thì tuyệt diệu, trong một khách sạn sang trọng ở vườn hoa Elidê, anh báo cho nàng biết anh sắp đi xa.

- Anh đi đâu?

- Đại tướng giao nhiệm vụ cho anh.

- Nhiệm vụ thuộc loại nào?

- Anh không thể nói gì với em hết. Nhưng anh đi không quá một hai tháng.

- Một hai tháng? Anh có thể như thế được à?

- Chiến tranh đã chấm dứt đâu em.

- Phrăngxoa, đừng bỏ em một mình!

- Làm thế nào khác được!

- Em muốn đi theo anh.

Anh cười to khiến khách hàng quay đầu lại và người hầu bàn bước tới bên cạnh.

- Ngài cần gì?

- Một chai sâm banh ngon nhất của khách sạn.

- Chúng ta uống để chúc mừng cái gì? - Lêa lạnh lùng hỏi.

- Chúc mừng em, em yêu của anh. Chúc mừng đôi mắt đẹp, chúc mừng sự bình phục của em, chúc mừng cuộc sống...

Nhưng Lêa vẫn không hết rầu rĩ. Phrăngxoa nói tiếp vẻ nghiêm túc:

- Em chớ lo. Mọi cái rồi sẽ tất đẹp cả thôi.

- Em không hiểu vì sao giờ đây em lo sợ hơn là trong bốn năm bị chiếm đóng.

http://tieulun.hopto.org

- Thế là bình thường, một thế giới mới đang ra đời, nó có những ưu điểm nhưng cũng cả những thiếu sót khác thế giới cũ. Cái còn xa lạ làm em sợ. Nhưng anh biết em đủ sức để chiến thắng. Em hãy trở về Môngtiac, xây dựng nó lại, đấy là nhiệm vụ em phải đảm đương, trong lúc đợi anh.

- Em không trở lại Môngtiac đâu; hoặc giả có trở lại thì cũng còn lâu, rất lâu. Vả lại ai bảo anh là em sẽ đợi anh? Có lẽ anh muốn thấy em đan áo cho tù binh đóng các kiện hàng cho trẻ mồ côi, thăm viếng người bệnh chứ gì?...

- Ồ! Đúng thế! Anh thấy em rất đẹp khi cúi xuống những người bị thương tội nghiệp, vỗ về một quả phụ trong nước mắt, nhịn ăn nhịn tiêu để góp thêm mấy chiếc bánh ngọt, một cái đồ chơi... Ái!

Một cú đá dữ dội của Lêa đã trúng đích.

- Phải cho anh bài học như thế.

- Cô chơi cái trò thô bạo gì thế! Cô chẳng từ tâm gì hết. Không bao giờ cô là một người đàn bà thực sự cả...

- Sao anh dám nói tôi không phải là một người đàn bà thực sự - Nàng hỏi và đứng vụt dậy, người uốn cong lại hai lỗ mũi phập phồng như điên dại.

Không muốn cũng không được, anh cứ phải trêu chọc nàng. Không bao giờ nàng lại khêu gợi hơn là trong khi giận dỗi. Không còn nghi ngờ gì nữa, nàng là một người đàn bà thực sự, vừa tự do vừa bị khuất phục, vừa đỏm dáng vừa tự nhiên, vừa dũng cảm vừa yếu đuối, vừa vui vẻ vừa âu sầu, vừa dâm đãng vừa trinh tiết. Trinh tiết ư?... Không hẳn, nàng khích động thì đúng hơn. Nàng không có lối ứng xử của một cô gái Pháp có giáo dục, mà giống các nữ nhân vật trong những bộ phim Mỹ, nhõng nhẽo, làm ra vẻ không được ai đụng tới, nhưng lại có thể ngồi trong lúc vén váy lên cao đủ cho người ta thấy đường viền phía

trên tất chân, có thể cúi xuống để lộ một chút ngực. Lêa nằm trong số người như thế. Anh biết nàng thích kích động ham muốn của con đực tới mức nào. Khi đàn ông nhìn nàng hơn hớn tựa đóa hoa muốn nở. Anh không ghen tuông nhưng có một cảm giác khó chịu hay hay.

- Tôi đùa thôi mà, cô biết rõ chứ.

Người hầu bàn mang sâm banh tới cắt đứt câu chuyện. Hai người lặng lẽ ngồi xuống, mỗi người theo đuổi luồng suy nghĩ của mình.

Lêa lên tiếng đầu tiên:

- Bao giờ anh đi?

- Ngày kia.

Nàng tái mặt với một thoáng rùng mình đau đớn, và uống một hơi cạn ly rượu.

- Sớm thế à!

Chỉ nghe có thế, anh đã suýt đứng dậy ôm chặt người yêu vào lòng.

- Thôi về!

Anh trả tiền và bước ra.

Hai người vừa đi vừa chạy trong vườn hoa Elidê. Đến phố Bandăc, nàng hỏi.

- Chúng ta đi đâu thế này?

- Đến khách sạn.

Một ham muốn đột ngột râm ran trong cư thể nàng. Nàng muốn phản kháng, khó chịu vì thái độ thô bạo đó, bảo anh là mình không muốn bị đối xử như một gái giang hồ, nhưng tuyệt nhiên không phải như vậy. Anh hoàn toàn xử sự như lòng nàng mong muốn.

Ngôi nhà anh đưa nàng tới được trang hoàng với vô số trướng phủ tường màu hồng, đèn treo bằng pha lê, thảm trải nhà màu sẫm, gương soi, cửa to cửa nhỏ mang tên các loài hoa. Trong nhà lặng như tờ, đám đầy tớ có vẻ hững hờ rất lanh lợi. Trong căn buồng đặt chiếc giường rất rộng có tán che, phảng phất mùi hương của người đàn bà vừa mới ở đây ra. Một cô hầu lịch sự đúng phép, bước vào với một chồng khăn mặt dày màu hồng.

- Nhanh lên em! - Phrăngxoa giục giã.

Lêa cũng không chút ngập ngừng. Nàng vứt bỏ váy áo và không kịp bỏ tấm khăn trải giường bằng xa tanh hồng ra, nàng nằm dài sẵn sàng hiến dâng.

Ánh sáng êm dịu từ tán đèn phủ lụa hồng nhẹ nhàng lướt trên thân hình hai người yêu im lặng nằm hút thuốc. Thân hình Lêa như bằng một chất liệu mềm mại, mỏng manh; còn của Phrăngxoa như bằng một nguyên liệu thô màu đất nung. Cô gái nhổm người dậy, lấy ngón tay vuốt theo một vết sẹo dài chạy từ vùng ngực xuống dưới bụng người yêu.

- Từ sau Tây Ban Nha, anh không bị vết thương nào nữa hả?

- Không có gì nghiêm trọng cả, một viên đạn trong bả vai thôi. Em không thích người anh đầy sẹo chứ gì?

- Sẹo hợp với loại anh lắm.

- Loại anh là loại nào?

- Loại xấu, như ông bác Luych em bảo. Phải hiểu là ông ta muốn nói: cô bé ấy thuộc loại xấu.

- Anh rất đồng ý với ông ấy: em thuộc loại cực xấu.

- Ô!...

Nàng đấm thùm thụp vào ngực người yêu, nhưng hai tay bị cầm tù ngay, hai chân bị kẹp chặt trong chân Phrăng xoa.

- Bây giờ thì sao? Em làm gì nào?... Anh muốn sao được vậy thôi. Em có yêu anh không?

- Bỏ em ra? Em không trả lời anh chừng nào...

- Chừng nào làm sao?

- Không, Phrăngxoa!... em phải về.

- Chúng ta còn chán thì giờ.

- Không, không, em sợ có con!

Phrăngxoa Tavecniê bỏ tay ra.

- Bây giờ em mới nói điều đó với anh?

- Em vừa mới nghĩ tới thôi mà.

Anh bật cười, khiến nàng giật nảy mình.

- Phải nghĩ tới điều đó sớm hơn. Anh sẽ rất sung sướng có một đứa con với em.

- Anh điên à!

- Điên vì em, người đẹp của anh ạ.

- Bỏ em ra... em không muốn có con!

- Chậm quá rồi!

Lúc đầu Lêa vùng vẫy, rồi làm như thể vùng vẫy, rồi hoàn toàn bị lôi cuốn theo niềm khoái lạc luôn luôn mới mẻ mà người đàn ông này mang lại cho nàng, người đàn ông nàng yêu mến tuy không muốn chấp nhận anh ta thực sự.

Sau buổi mây mưa, câu chuyện có con làm Phrăngxoa lo lắng. Dĩ nhiên là anh thành thực khi bảo anh muốn có một đứa con với nàng, nhưng anh thấy ý muốn như vậy trong hoàn cảnh hiện nay là điên rồ. Đã hai ba lần anh tìm cách lưu ý nàng phải thận trọng, hỏi nàng xem anh có phải đề phòng gì không; lần nào nàng cũng lảng tránh. Một cách ích kỷ, anh cho là việc đó thế là đã giải quyết xong: thế mà giờ đây nàng bảo nàng sợ mang thai. Con người thật là tiền hậu bất nhất. Nàng sẽ làm gì khi chờ đợi một đứa con? Anh biết rõ một bà mụ làm nghề phá thai ở phía

ga tàu điện Cambron, nhưng với bất cứ giá nào, anh cũng không muốn bà ta đặt đôi bàn tay bẩn thỉu lên bụng nàng. Chỉ còn một cách là: cưới nàng.

Đã từ lâu, Phrăngxoa kịch liệt chống lại cái ý nghĩ lấy vợ: anh quá yêu đàn bà và tự do. Nhưng khi nghĩ tới Lêa, anh đã mang máng điều đó. Còn nàng, liệu nàng có đồng ý không? Không chắc. Trong lĩnh vực này, nàng không giống những cô gái khác; nàng không mong có chồng, trừ chút ham muốn kiểu nhóc con đối với Lôrăng đờ Acgila, ham muốn đã bị khuấy động bởi chuyện hứa hôn của Lôrăng với Cami. Nàng đã trở thành người đàn bà tuyệt diệu biết chừng nào, nhưng cũng kỳ cục, thất thường biết chừng nào! Một cá tính đi từ mừng vui đến nước mắt, từ sự táo tợn điên khùng nhất tới nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất. Anh cho như vậy là vì tất cả những gì nàng đã nhìn thấy, đã nếm trải trong những năm qua nhưng anh vẫn không hoàn tin như vậy.

- Anh hãy giúp em được gia nhập tổ chức Chữ thập đỏ.

- Lại thế rồi! Nàng sẽ làm được cái gì trong bùn, trong máu và trong kinh hoàng?

- Chữ thập đỏ không cần tới em đâu. Anh biết rõ có nhiều cô gái gia đình danh giá ở trong đó, nhưng không phải để dự những buổi họp mặt phù hoa đâu.

- Em biết. Chuyện nghiêm túc thực sự đấy. Anh giúp em.

Quả là nàng có vẻ nghiêm túc. Lòng anh thắt lại. Và nếu đó là để xa anh? Để được gần gũi Lôrăng?

- Vì sao thế, em yêu của anh?

- Anh lấy nước tắm cho em đi.

Anh nghe theo và đứng một lúc lâu trong buồng tắm ngắm nhìn bóng mình trong gương, bụng bảo dạ: anh bạn ơi, phải cẩn thận với việc cậu làm trong lúc này, cậu có thể để mất nàng cũng như có thể tự treo cổ mình đấy.

- Vì sao thế? - Anh lại hỏi nàng khi bước vào phòng.

- Em không thật rõ, có một cái gì đó thúc đẩy em.

- Em hãy cố gắng suy nghĩ, việc đó, không thể quyế định một cách nông nổi được đâu.

- Em không quyết định nông nổi đâu, dù em không biết vì sao đi nữa… Không phải cố gắng gì, em cũng có thể tìm ra vô số lý do và là những lý do tuyệt hảo cả... nhưng em không muốn nhìn thấy chị gái, em gái và hai bà cô em nữa...

- Saclơ đã được bố nó giao phó cho em kia mà.

- Đó là lý do duy nhất có thể giữ em ở lại... nhưng Phrăngxoadơ sẽ chăm sóc nó tốt hơn em.

- Nhưng chính nó yêu mến em?

- Em biết... Anh đừng nói điều đó!... Em muốn ra đi. Em cảm thấy ở đây gò bó lắm... Em không thấy có gì giống mọi người cả..

- Kể cả đối với anh?

- Với anh, thì... nói thế nào nhỉ?... Có một cái gì tuyệt diệu chừng nào em còn ở trong vòng tay anh. Sau đó... thì như thể tất

cả những gì em sợ hãi sắp sửa nhảy bổ vào em và nhấn chìm em...

- Nhưng Lêa, em biết rõ đó là những bóng ma...

- Có thể nhưng chẳng có gì thay đổi được hết... em van anh, nếu yêu em thì anh hãy giúp em.

Yêu cầu của nàng bi thảm và kiên quyết biết chừng nào? Anh ôm nàng vào lòng, vuốt ve mái đầu trong đó âm ỉ biết bao nhiêu mối mâu thuẫn đau đớn.

- Anh sẽ làm theo ý em..., nếu em có chút kiên nhẫn, chút tin cậy ở anh, thì anh sẽ xua đuổi hết tất cả những bóng ma của em... Thấy em như vậy mà không làm được gì lòng anh tan nát... Nhưng nếu em nghĩ đó là cách tốt nhất để em lấy lại thăng bằng thì anh sẽ giúp em.

- Ồ! Cảm ơn anh!... Chết, để em đi tắm?

http://tieulun.hopto.org

Chương 38

Hôm sau, Phrăngxoa gọi điện báo cho nàng biết anh đã gặp bà phụ trách Hội Chữ thập đỏ Pháp có nhiệm vụ xét đơn xin gia nhập Hội và theo yêu cầu của anh ông đờ Buôcbông Buyxê bảo lãnh cho nàng.

-Ông ấy là ai thế?

- Ông là người thành lập ở Pari, ngày 24 tháng Tám vừa qua, cơ quan tổng đại diện phụ trách công việc hồi hương tù binh, người lưu đày và tị nạn. Ông lại là Chủ tịch, Tổng giám đốc Hội Chữ thập đỏ Pháp. Em không thể có sự tiến cử nào tốt hơn thế.

- Anh thưa với ông ấy ông sẽ không phải hối tiếc và em cảm ơn ông.

- Chín giờ sáng mai, em đến nhà số 21 đường Ôctavơ Phơiê, quận 16. Em nhớ mang đủ giấy tờ. Bà đờ Payerinhôp sẽ tiếp em. Em nhớ đến đúng giờ. Hình như bà ấy rất nghiêm ngặt về giờ giấc.

- Cảm ơn anh, anh tuyệt thật.

- Đừng cảm ơn anh, anh chẳng thú vị phải làm việc đó. Nhưng anh biết em không từ bỏ ý đồ. Em bướng bỉnh thật. Sáng mai anh sẽ khởi hành rất sớm. Anh tha thiết muốn tối nay em đến với anh.

- Em sẽ khó thuyết phục hai bà cô em đấy.

http://tieulun.hopto.org

- Em khỏi lo, để mặc anh. Anh sẽ đến đón em lúc bảy giờ. Em diện thật lực vào đấy nhé!

Tim Lêa đập mạnh khi nàng đặt máy xuống. Nàng không muốn nghĩ tới việc Phrăngxoa ra đi. Một nỗi lo sợ âm thầm xâm chiếm nàng, mạnh mẽ hơn nỗi lo lợ khi hình dung Lôrăng giữa chiến trận. Nàng khiếp hãi khi nghĩ tới việc gì có thể xảy tới với Phrăngxoa. Tuy không có tin tức gì về Lôrăng từ ngày anh ra đi, nàng vẫn chịu đựng được và nghĩ bụng nếu anh bị thương nàng không muốn hình dung tình hình xấu hơn - thì người ta sẽ báo ngay.

***

Hoa và sôcôla làm hai chị em đờ Môngplâynet vui hết chỗ nói. Bà Anbectin chỉ nói và Lêa vừa ốm dậy không nên về quá muộn. Phrăngxoa Tavecniê hứa và đưa nàng đi trong một chiếc xe lộng lẫy trưng dụng của một tay buôn chợ đen cỡ bự. Anh đưa nàng đi ăn tối trong một hiệu ăn mới ở Môngpacnax. Nó hơi giống cái tiệm ăn bí mật ở đường Xanh Giăc.

- Hai vợ chồng Mactơ và Macxen Ăngđriơ, bạn anh ra sao rồi? Và chú bé Rơnê, con trai họ nữa.

- Sau khi Rơnê bị bắt...

- Rơnê bị bắt...?

- Đúng. Bị tra tấn và lưu đày. Mactơ và Gianet đi theo thằng bé đến Lô, vào đầu hè vừa qua. Macxen ở lại. Anh bị mụ gác cổng tố giác là cộng tác với quân Đức; ông cảnh sát trưởng khu phố đến nhà, và vốn là một trong những khách hàng tốt nhất của vợ chồng họ, ông ta minh oan cho Macxen, bảo anh tham gia kháng chiến.

- Không phải thế à?

- Phải và không phải, anh ấy có giúp đỡ và che giấu nhiều người kháng chiến nhưng không bao giờ muốn tham gia vào mạng lưới. Còn Rơnê thì tham gia.

- Tội nghiệp chị Mactơ.

- Chúng ta hãy nâng cốc chúc sức khỏe chị ấy, chắc chị sẽ vui lòng.

Bữa ăn tuyệt diệu làm Lêa vui vẻ trở lại. Một lần nữa Tavecniê thán phục sức sống mới ấy.

Anh báo cho nàng biết là anh đã mở một tài khoản đứng tên nàng ở Ngân hàng trên đại lộ Xanh Misen. Nàng cảm ơn anh mà không bàn luận gì cả. Nàng chỉ nghĩ bụng: *"Mình sẽ có thể mua một đôi giày mới".*

Tối hôm ấy, họ làm tình với nhau chậm rãi, êm ái một cách khác thường đối với cả hai người. Có thể nói họ thưởng thức, họ nhấm nháp mỗi tế bào cơ thể của nhau. Khoái lạc dâng lên trong họ, không vội vã nhưng không sao cưỡng lại, làm họ chìm đắm trong một tình yêu thương hầu như đau đớn khiến họ rưng rưng lệ. Khoái lạc làm họ hoàn toàn quên hiện tại.

Họ ngủ một lát trong vòng tay nhau. Nàng thức giấc đầu tiên, say sưa ngắm nhìn người đàn ông sắp sửa từ biệt mình. Linh tính bảo nàng thời gian xa cách sẽ dài. Nàng không rời mắt khỏi gương mặt thanh xuân. Anh bao nhiêu tuổi? Nàng chưa bao giờ hỏi anh. Làm sao nàng lại có thể biết ít đến thế về anh trong khi họ quen thuộc nhau đã nhiều năm nay? Vì sao nàng không muốn biết thực sự anh là người như thế nào? Giờ đây nàng muốn hiểu tất cả về anh: thời thơ ấu, buổi thanh xuân của anh. Anh có anh em chị em không? Bố mẹ anh thế nào? Họ có còn sống nữa không? Vì sao anh đã chiến đấu ở Tây Ban Nha? Anh đã giữ vai trò gì? Anh có biết rõ bác Ađriêng không? Anh đã từng yêu những ai? Trước chiến tranh, anh sẽ làm gì? Bấy nhiêu câu hỏi sẽ không được giải đáp vì ngày mai anh đã phải ra đi.

http://tieulun.hopto.org

Anh đẹp biết chừng nào! Đẹp ư?... Phải, nét mặt sắc sảo hàm răng tuy dữ dằn nhưng cái miệng tuyệt đẹp với đôi môi đầy đặn và sắc nét làm dịu bớt vẻ thô bạo, cặp mi dày làm nổi đôi mắt có lúc thật nghiêm nghị nhưng ngay sau đó lại thật âu yếm hay hài hước. Cái hài hước ấy thường làm nàng tự ái, dù ở phía sau, ẩn hiện mối quan tâm say đắm đối với tất cả những gì liên quan tới nàng. Hồi tưởng những ánh mắt ấy, lòng nàng xao xuyến.

Ngón tay nàng vuốt ve đôi vai rộng, mân mê bộ ngực, vuốt dài xuống vùng bụng. Một bàn tay cường tráng giữ chặt tay nàng.

- Em của anh ơi, anh bắt được em đang lợi dụng giấc ngủ của một anh chàng tội nghiệp rồi.

Mắt lim dim, anh ngắm nhìn nàng với một sự say đắm hoàn toàn không dính dáng với giọng nói cười cợt. Bối rối, Lêa bỏ tay ra.

- Em cứ tiếp tục, anh thích ngắm nhìn em cúi xuống người anh như thế.

Nàng kêu lên một tiếng, ngả người xuống ôm chặt lấy người yêu run rẩy trong vòng tay anh.. nhưng bỗng như ngất xỉu. Anh lấy khăn mặt ướt dấp lên trán, lên thái dương người yêu và định đưa xuống lau vùng bụng cho nàng.

- Lạnh lắm! - Nàng thì thầm và ẩy tay anh ra.

Phrăngxoa mặc quần áo lại cho nàng như cho một đứa trẻ, để nguyên mớ tóc rối bù của nàng. Nàng đứng đấy mềm nhũn như một con búp bê bằng giấy.

http://tieulun.hopto.org

Xúc động, anh bế người yêu ra tận xe hơi rồi sau đó vào tận buồng ngủ của nàng. Anh vừa đặt nàng lên giường thì Lêa đã ngủ, một nụ cười trên môi, nụ cười thỉnh thoảng phảng phất trên một gương mặt trẻ thơ trong giấc mơ.

Anh dứt ra khỏi niềm mê say ngắm nhìn nàng, nó trở thành như một nỗi nhức nhối, và rời khỏi ngôi nhà trên đường phố Đại Học như một người bỏ trốn.

Chương 39

Hôm Tavecniê ra đi, Lêa tới chỗ hẹn gặp trên đường Ôctavơ-Phơie. Nàng thức dậy muộn và chỉ kịp xỏ tay vào chiếc áo dài. Nàng cảm thấy tàu điện chật như nêm chạy chậm một cách thảm hại dọc các đường hầm. Đến ga Pôngpơ, nàng chen lấn hành khách, nhảy vọt ra cửa. Đã chín giờ rưỡi.

Bà đờ Payerinhôp, nghiêm trang trong bộ đồng phục cắt rất đẹp, lạnh lùng tiếp nàng:

- Cô đến chậm.

- Vâng, thưa bà, bà thứ lỗi cho.

- Ông chủ tịch Hội chúng tôi giới thiệu cô. Cô quen biết ông ấy?...

- Không.

- Tôi thấy... - Bà vừa nói vừa nhìn nàng từ đầu xuống chân.

Lêa cúi đầu xuống.

- Tóc cô, bao giờ cũng cắt như thế à?

Như một cô bé gái có lỗi, nàng cảm thấy mặt mình đỏ bừng.

- Mốt mới hả?... Đấy là một kiểu, phải thích nó thôi... nhưng tôi khuyên cô là nếu chúng tôi chấp nhận cô thì nên để tóc sao cho phù hợp với đồng phục của mình: Cô có biết lái xe không?

- Thưa bà, có.

- Thay bánh xe, chữa máy được không?

- Không.

- Tôi biết mà, rồi cô phải học, mọi cái. Dĩ nhiên, cô cũng chưa biết sơ cứu những người bị thương chứ gì?

Lêa tức bực. Người đàn bà kia làm nàng khó chịu với điệu bộ đại phu nhân của bà ta.

- Thưa bà, chưa.

- Vậy vì sao cô muốn gia nhập Chữ thập đỏ?

- Để phục vụ đất nước tôi.

Hay quá! Nàng nhớ rõ bài học Phrăngxoa đã dạy cho. Câu trả lời hình như làm vui lòng bà đờ Payerinhôp.

Bà ta nói, giọng trở lại dịu dàng:

- Tốt. Nếu đơn cô được chấp nhận, cô sẽ phải thực tập sáu tuần lễ, học những điều sơ đẳng về cơ khí ô tô và sách sơ cứu những người bị thương mà cô phải chở họ đi. Sau đó, chúng tôi sẽ cử cô tới chỗ nào cần đến sự có mặt của cô hơn cả.

- Bao giờ tôi được biết kết quả?

- Trong tuần này. Có nhiều người xin, chúng tôi chỉ muốn tuyển những người tỏ ra có khả năng hoàn thành nhiệm vụ nhiều nhất. Nếu được nhận, cô sẽ có giấy gọi.

Một cái bắt tay nồng nhiệt kết thúc buổi trao đổi.

Năm ngày sau, Lêa ăn bữa ăn đầu tiên cùng với những người mới được tuyển lựa ở phố Phrăngxoa đệ nhất. Ngay từ những bài học dầu tiên, nàng tỏ ra đặc biệt khéo tay trong việc tháo bánh xe, lau chùi bugi và sửa chữa nhỏ đối với động cơ.

http://tieulun.hopto.org

Chắc hẳn bầu không khí bè bạn trong buổi tập dượt mà Lêa thích thú giúp nàng vượt qua nỗi sợ hãi và ghê tởm được kể trong thư của bà Ruyt nhận được ngày 7 tháng Mười. Nàng bắt đầu đọc to trước mặt hai bà cô, Phrăngxoadơ và Lôrơ.

"Vecđơle, ngày 2 tháng Mười 1944

Các cháu thân mến!

Đã hai tuần này, bà muốn viết thư cho các cháu, nhưng cứ chần chừ không viết được. Những điều bà cần nói với các cháu khủng khiếp tới mức bà không cầm bút nổi, do vậy các trang thư nhàu nát đến thế này.

Các cháu thân mến, các cháu phải thật dũng cảm khi đọc những dòng sau đây. Anbe mất rồi. Người ta tìm thấy xác ông ấy chôn trong vườn ngôi biệt thự bọn Đức chiếm ở Buxca. Sau khi mổ tử thi, người ta kết luận chắc hẳn ông ấy đã treo cổ tự sát sau khi bị tra tấn, hành hạ. Bà Mirây dũng cảm một cách tuyệt vời: Không một giọt nước mắt tuy bà vẫn không có tin tức gì về cậu con trai. Công việc mai táng đã được tổ chức ở Xanh-Make; ông thị trưởng Boócđô và nhiều người kháng chiến có mặt...

... Ông bác các cháu, luật sư Đenmax và con trai ông bị quần chúng hành hình ở Boócđô".

- Ôi! Lạy chúa!

Buồn nôn, bà Lida đờ Môngplâynet chạy ào vào buồng tắm, trong lúc những người khác ngồi sững sờ, im lìm như tượng đá cho tới khi bà bước vào phòng trở lại, xanh mét và tiều tụy, đầu tóc ướt đẫm. Bà đặt bàn tay lên cánh tay bà chị. Cử chỉ âu yếm ấy đánh thức bà Anbectin dậy.

- Cháu đọc tiếp đi. - Bà bảo, giọng run run.

Cô gái ấp úng mãi mới chậm rãi đọc được như đánh vần những dòng chữ làm họ đau đớn:

"... và xác họ đưa đi diễu qua các đường phố rồi vứt ở bến sông La Mone. Nhà ở và phòng luật sư bị cướp phá. Thật khủng khiếp, bà Đuypuy, người vú già, có đến thăm bà ở bệnh viện. Bà ấy bảo từ sau khi được tin Pierô chết, ông bác các cháu thay đổi hẳn; chỉ có vài ngày mà ông ấy già đi đến hàng chục năm. Philip và ông già Girô, người giúp việc lâu năm nhất trong phòng luật sư, khuyên ông ta đi tránh ở một vùng người ta không biết ông. Ông khước từ nhưng khuyên con trai ra đi. Thấy ông từ chối, cậu anh họ các cháu cũng ở lại. Bà Đuypu tin chắc rằng ông bác các cháu ở lại để cho người ta giết... Các cháu thân mến, bà biết tất cả những việc này làm các cháu đau xót, các cháu tha lỗi cho bà. Điều đau đớn nhất phải nói nữa là..."

- Không, không phải bác ấy. - Lêa rên rỉ và mấy lần phải ngừng đọc.

- Ai còn chết nữa thế? - Phrăngxoadơ hỏi.

- Đây chị đọc đi, em không sao đọc được tên bác ấy.

"... hiến binh gọi bà tới để nhận dạng một cái xác. Bác thấy một người đàn ông không cao lớn lắm, mặc quân phục, có hai người F.F.I. đi theo. Cả ba người xem xét và lần lượt nhận diện xác chết. Đến lượt mình, bà thấy trong người khó ở. "Bà phải nhìn xem - Ông thiếu tá hiến binh bảo bà - bà là người duy nhất trong gia đình Đenmax trong vùng này". Bà đã nhìn. Một phần mặt bị loài vật gặm nát, phần còn lại rất dễ nhận ra: bác Ađriêng của các cháu..."

Lêa hét lên một tiếng và ngã vật xuống đất, miệng lẩm bẩm:

- Tôi biết mà... tôi biết mà...

Anbectin và Lôrơ nâng nàng dậy đặt nằm trên tràng kỷ.

- Lida, bà đi mời bác sĩ!...

- Bác ấy chết thế nào? - Cuối cùng Lêa thốt lên được mấy tiếng và ẩy những bàn tay đang giữ nàng.

Phrăngxoadơ sẽ đọc tiếp sau. Bây giờ cháu biết là đến chỗ khủng khiếp nhất. Cháu đày đọa mình thêm để làm gì? - Bà Anbectin bảo.

- Không! Đọc hết thư đi.

"*... thầy thuốc pháp y kết luận là một trường hợp tự sát...*"

- Tự sát? - Mọi người kêu lên.

- Một linh mục tự sát?... Không thể được. – Anbectin lên tiếng và làm dấu thánh.

Đau đớn đến sững sờ, người co rúm lại, hai hàm răng Lêa đánh lập cập. *"Mình biết mà nàng nghĩ bụng "nhẽ ra mình phải hiểu điều đó khi bác ngỏ ý là bác mất lòng tin... Nhưng sao bác lại làm như vậy?... Bác là người có dũng khí... Hoạt động của bác trong phong trào kháng chiến là quan trọng... Cái chết ấy quả xa lạ đối với bác...".* Nàng muốn xua đuổi cái ý nghĩ tự sát nhưng có cái gì đó mách bảo nàng đó quả là vụ tự sát.

Quỳ sụp xuống, hai tay chắp trước ngực, Anbectin và Lida cầu kinh. Đối với hai tin đồ Cơ đốc giáo ngoan đạo này, không một tội ác nào lớn hơn tội tự sát. Những lời nói yêu thương và hòa bình của con người này vang lên dưới vòm nhà thờ Đức Bà đã từng dìu dắt lòng tin của họ còn hơn cả những lời của cha nhận

xưng tội... Giờ đây hành vi phạm tội đáng đày xuống địa ngục của ông chẳng những làm họ hết sức đau xót mà còn làm lung lay cả những lời lẽ thuyết giáo của ông. Bằng hành vi ma quái ấy, cha Đenmax phủ nhận sự tồn tại của Chúa Giêsu. Họ cảm thấy rõ ràng điều đó. Lôrơ nhặt lá thư từ tay Phrăngxoadơ rơi xuống và đọc tiếp:

"... Không một ai trong chúng ta muốn tin, nhưng không thể phủ nhận sự thật hiển nhiên trước những lời giải thích của ông thiếu tá hiến binh và nhất là của ông thầy thuốc. Ông bác tội nghiệp của các cháu được an táng trong khu mộ gia đình ở nghĩa trang Vecđơle, cạnh bà cô và song thân các cháu. Không có lễ cầu kinh và lễ ban phúc. Một buổi lễ tang của người cùng khổ, nếu không có những vòng hoa.

Bà hiện đang ở nhà bà bạn Ximôn tại Vecđơle và sẽ ở lại đây cho tới khi bình phục. Sau đó, nếu các cháu muốn, bà sẽ đến với các cháu. Vụ hái nho đã bắt đầu từ hai hôm nay. Mùa nho sẽ tốt nhưng rượu thì bình thường. Bà phải thuê tù binh Đức giúp việc. Họ rất sợ "quân du kích" nên lao động rất có hiệu quả. Rồi đây các cháu phải quyết định tương lai của trang ấp và việc xây dựng lại nhà cửa. Bà bắt đầu lục lọi giấy tờ của Phaya nhưng đối với bà, tất cả thứ đó đều mơ mơ hồ hồ, ông công chứng qua đời rồi, cần chọn một người khác. Các cháu suy nghĩ về việc đó đi.

Các cháu thân mến, một lần nữa, các cháu tha lỗi cho bà về những tin tức khủng khiếp này và các cháu hãy tin rằng bà mãi là người chung thủy tận tụy và yêu thương đối với các cháu.

RUYT"

"Đúng thế! Đã là mùa hái nho, thế mà mình quên mất!" - Lêa nghĩ.

***

Ngày 20 tháng Mười Một, Lêa được xét đỗ qua kỳ thi mặc dù sự cố xảy ra trong khi tập cáng thương: người y tá đóng vai thương binh bị rơi ngã. Nàng cất cẩn thận tấm bằng lái xe cứu thương của Hội chữ thập đỏ Pháp sau khi nghe diễn từ của bà

đờ Payerinhôp, của ông Alix Oboanô và của ông thầy thuốc đã dạy họ cách sơ cứu người bị thương.

Ba hôm sau, nàng được cử tới Amiêng và ở trong tòa lâu đài của bà Guyăngcua dùng làm trụ sở của Hội. Nàng hết lòng chạy chữa cho những người thường dân: trẻ em bị thương vì mìn, những người hấp hối từ mặt trận chuyển về, những gia đình người Bỉ và người Pháp gặp nạn, những người ốm vì rét, vì đói, vì kiết ly. Lúc đầu, nàng tưởng không đủ sức chịu đựng, nhưng một cô gái, nhỏ con tới mức phải may riêng đồng phục theo khổ người, tên là Gianin Ivoay, nhận bảo hộ nàng và động viên lòng dũng cảm của nàng.

***

Ngày 24 tháng Chạp, Gianin và Lêa về muộn, mệt rã rời vì phải chở những người bị thương đến các bệnh viện trong vùng. Họ lê bước trèo qua các bậc tam cấp. Tiền sảnh trong cảnh tranh tối tranh sáng, nhưng một luồng ánh sáng rực rỡ phát ra từ phòng khách, những giọng nói sôi nổi và vui vẻ hát một điệu Ja. Có việc gì vậy? Ở đây làm gì có những chuyện khác thường thế này! Ngạc nhiên, họ đẩy cửa và đứng sững trước một cây thông khổng lồ rực rỡ những chùm bóng điện và những miếng bông tượng trưng cho tuyết. Một ngọn lửa lớn cháy rực trong lò sưởi. Một người đàn ông cao lớn tay nâng cốc rượu, bước tới, tươi cười.

- Hai cô là những người tới sau cùng, các cô vào nhanh lên và đóng cửa lại.

Lêa từ từ đóng cửa rồi quay lại, hai tay sau lưng vặn chặt núm cửa bằng đồng khắc chạm. Nàng tựa lưng vào tấm bình phong để khỏi ngã khi thấy bước về phía mình, như qua một lớp sương mù, người đàn ông đang làm nàng sửng sốt: nàng không tin mắt mình vừa hoan hỉ trong lòng.

Phrăngxoa Tavecniê vất vả lắm mới làm cho nàng bỏ tay ra. Bà chủ nhà bước tới.

- Cô Đenmax, cô bình tĩnh lại, trông cô xanh rớt. Chắc hẳn cô xúc động được gặp lại vị hôn phu.

"Vị hôn phu của mình? Bà ấy nói tới ai vậy?". Nhưng bà chủ nhà đã nói tiếp:

- Nhờ thiếu tá Tavecniê, chúng ta sẽ có một buổi lễ Nôen thực sự. Ông đã mang theo trong xe tất cả những thứ cần thiết cho bữa ăn nửa đêm. Cô đi thay y phục đi, quần áo cô lấm láp hết rồi.

Phrăngxoa nghiêng mình trước bà già và nói, một nụ cười hết sức duyên dáng trên môi:

- Nếu bà cho phép, tôi xin đi theo cô Đenmax.

- Mời ông thiếu tá tự nhiên cho, trong lúc chờ đợi, chúng tôi sẽ sắp đặt xong mọi việc.

Lêa để anh lôi đi như một người mộng du.

- Phòng em đâu?

- Trên gác.

Vào tới phòng, anh ôm chầm lấy nàng hôn lấy hôn để. Nàng để mặc anh, không phản ứng. Anh nhận ra, đứng lùi lại và quan sát nàng trong lúc vẫn đang rộng tay giữ lấy người yêu.

- Thế mà anh hy vọng em say đắm hơn.

http://tieulun.hopto.org

Nàng nổi giận.

- Anh *"đổ bộ"* mà không báo trước gì hết trong lúc tôi tưởng anh ở tận đâu đâu... anh... tự giới thiệu là chồng chưa cưới của tôi... anh nhảy bổ vào tôi và.. Anh cười gì thế?

- Anh tìm thấy em như xưa rồi. Em có ban giờ là người chịu bị động đâu.

Nàng đỏ bừng mặt và vẫy vùng trong vòng tay giờ đây lại siết chặt lấy nàng.

- Em bình tĩnh lại, chúng ta không có nhiều thì giờ đâu. Anh có thể bị ra trước Tòa án quân sự vì đến gặp em đấy. Nhẽ ra anh phải có mặt ở Cônma.

- Vì sao anh lại bảo anh là chồng chưa cưới của tôi?

- Để người ta khỏi ngạc nhiên thấy anh đến bất ngờ và để anh gặp em một mình. Nào, em hôn anh đi.

Cãi lý cãi lẽ với anh như vậy, nàng quả là điên rồ. Gặp anh nàng sung sướng tưởng đến muốn chết được. Nàng hôn lại anh và kéo anh đến bên giường.

- Anh đến đây.

Họ làm tình với nhau như thể phải tính toán từng phút, từng giây một cách vụng về. Nhưng cơ thể họ thích ứng với sự vội vã này rất nhanh, khoái lạc làm họ quên cả thời gian.

Tiếng gõ cửa nhẹ đưa họ trở về thực tại. Họ chỉnh đốn lại quần áo trong lúc rũ ra cười.

- Mời vào. - Lêa lên tiếng.

Cô bạn cùng phòng ló đầu vào.

- Xin lỗi, tôi phải thay quần áo. - Cô nói mà không dám nhìn họ.

- Mời cô vào, chính tôi phải xin lỗi cô đã giữ Lêa ở lại. Tôi xin ra.

Hai cô gái im lặng thay quần áo.

Sâm banh, sò biển và gan ngỗng do Phrăngxoa Tavecniê mang đến làm cho bữa ăn đêm Nôen khá vui vẻ. Cuối bữa ăn, phần lớn người dự đều chuếnh choáng. Sau mười hai giờ đêm, Phrăngxoa đứng dậy cáo từ.

- Sớm thế!.... - Mọi người đồng thanh lên tiếng, trừ Lêa đầu cúi thấp.

- Tiếc thay. Tôi phải có mặt trong buổi sáng, không có tôi mời các bạn cứ tiếp tục buổi lễ. Em thân yêu, em tiễn anh ra xe chứ?

- Tạm biệt ông thiếu tá, cảm ơn ông về tất cả.

Ngoài trời, một cơn bão tuyết xô đẩy họ. Chiếc xe hơi màu đen bị phủ một lớp tuyết trắng dày. Phrăngxoa mở cửa xe, ẩy Lêa vào. Hai bàn tay giá lạnh sờ soạng dưới xiêm áo nàng... và không kịp cởi bỏ quần áo, họ lại làm tình với nhau, sôi nổi, dữ dội trong lúc miệng vẫn thầm thì những lời yêu đương dịu dàng.

http://tieulun.hopto.org

Hổn hển, họ ngắm nhìn nhau dưới ánh sáng lay lắt của chiếc đèn trần. Im lặng, mỗi người để cho hình ảnh người yêu in đậm vào ký ức mình. Hình như vì giá lạnh, Lêa cảm thấy một giọt lệ chảy xuống và mất đi trong mái tóc người yêu.

Một gác chuông đâu đó điểm hai tiếng. Phrăngxoa giật mình và bước xuống xe.

- Anh phải đi.

Anh cho xe nổ máy. Đứng cạnh cửa xe, Lêa rùng mình trong chiếc áo khoác thoang thoảng mùi xăng. Để cho động cơ cứ nổ, anh ôm nàng vào lòng.

- Anh đi đâu? - Nàng hỏi.

- Đi Andat.

- Một mình?

- Không, anh lính hầu chờ anh ở tiệm rượu. Em yêu quý chúng ta phải xa nhau lâu đấy. Sau khi ở Andat, anh sẽ sang Nga với tư cách quan sát viên, phái viên của tướng Đờ Gôn.

- Nhưng sao lại là anh?

- Ồ! Có thể vì một lý do rất đơn giản: anh nói được tiếng Nga.

Anh ấy nói được tiếng Nga!... Chưa bao giờ anh cho nàng biết. Có biết bao nhiêu điều nàng không biết về anh. Dù cả một đời cũng không sao tập hiểu biết được.

http://tieulun.hopto.org

- Phrăngxoa!...

- Em im đi... Nếu em nói là anh không đủ can đảm ra đi nữa. Em nhớ là bao giờ anh cũng sẽ tìm thấy em. Nhưng em hãy nói một điều gì đó giúp cho anh biết kiên nhẫn khi anh nghĩ tới em.

- Em yêu anh.

- Đấy chính là điều anh muốn được nghe. Em quả là quá hà tiện những từ *"em yêu anh".* Bây giờ thì em vào nhà ngay đi, em lạnh cóng rồi.

- Không! Anh hôn em đi!

Anh hôn nàng...

- Em vào đi!

Bị ẩy mạnh, nàng ngã xuống. Anh định giơ tay đỡ nàng nhưng rụt lại. Xe nổ máy và lăn bánh làm tung tóe những mảnh tuyết lên người Lêa. Nàng nằm không động đậy.

Một lát sau, một cô bạn, lo lắng không thấy nàng về, chạy ra. Nàng nằm co quắp, hầu như bị vùi dưới tuyết. Với sự giúp sức của người làm công vặt trong tòa lâu đài, cô đưa nàng về phòng, cho uống một cốc nước rượu chanh nóng bỏng và đặt nàng lên giường với một cái túi chườm nước nóng dưới một chồng chăn đệm.

Lêa ngủ cho tới trưa hôm sau.

***

http://tieulun.hopto.org

- Cô Đenmax, chúng tôi mời cô tới để báo cho cô biết nhiệm vụ sắp tới của cô. Cô được chỉ định hộ tống từ Brucxen đến Cannơ một sĩ quan Anh bị thương nặng và sẽ đi điều dưỡng mấy tuần lễ trên bờ Địa trung hải.

Lêa khó giấu nổi niềm vui trong lòng. Càng ngày, công việc của nàng càng thêm vất vả. Lái xe trên những con đường lồi lõm đã là chẳng có gì thú vị, nhưng nhặt thương binh mà không bỏ sót những cánh tay, những cẳng chân đứt rời trên đường, sơ cứu họ, nghe những lời rên rỉ, nhìn thấy những giọt nước mắt trước chân tay bị cụt của họ, nghe tiếng họ gọi mẹ trước khi tắt thở, moi những đứa trẻ sơ sinh ra từ những đống gạch vụn, sống trong bùn lầy, máu mủ, phân tro, tất cả cái đó quả là một nỗi kinh hoàng không bao giờ ngớt.

Từ khi được báo tin Lôrăng chết ngoài mặt trận qua một bức thư của một sĩ quan, bạn đồng ngũ của anh, Lêa ngày một thêm trải qua nhiều cơn ác mộng. Không đêm nào nàng không thấy Cami bò lại với con trai chị, thấy gã đàn ông ở Ooclêăng với con dao trên tay, nghe những tiếng kêu hoảng loạn của Becnađet Busactô. Ban ngày thấy máu, ban đêm thấy máu, nàng sống trong nỗi kinh hoàng phải ngủ và trong sự khiếp sợ phải thức. Có lẽ nàng chịu đựng dễ dàng hơn công việc nếu những người bạn mới, trừ Gianin Ivoay và nhất là người chỉ huy không ganh ghét và hành hạ nàng. Mọi việc khổ sai đều đổ lên đầu nàng. Lúc đầu nàng nhận hết tất cả, tưởng đấy là nhiệm vụ của mình; nhưng sau đó rất nhanh, nàng hiểu là hoàn toàn không phải như vậy. Khi nàng phản kháng, người ta bảo có thể không cần tới dịch vụ của nàng. Bởi thế nàng hết sức kinh ngạc khi thấy được giao một nhiệm vụ vừa quan trọng vừa thú vị như vậy.

- Tôi thấy cô ngạc nhiên. - Người đối thoại nói tiếp - Nhưng sở dĩ như vậy là vì cô biết tiếng Anh. Cô nói sõi tiếng Anh phải không? Hồ sơ của cô thấy ghi như vậy.

Lêa gật đầu, sợ người ta bảo nói mấy câu bằng ngôn ngữ của Sơcsin (Thủ tướng Anh lúc bấy giờ). Nàng chỉ học ít tiếng Anh ở trường và đã từ lâu lắm rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Mai cô sẽ khởi hành cùng với một đoàn đi Bỉ. Đến Brucxen, cô sẽ tiếp xúc với những người tổ chức Hội Chữ thập đỏ Bỉ. Cô sẽ thấy trong cặp này tất cả những điều chỉ dẫn và những giấy tờ cho phép đi qua đất Bỉ và đất Pháp. Cô được tự do cho tới khi khởi hành. Chúc cô thượng lộ bình an.

- Cảm ơn bà. Tạm biệt.

Đêm hôm ấy, Lêa không trải qua những cơn ác mộng.

Hôm sau, nàng chào từ biệt các cô gái và rời miền bắc nước Pháp không một chút quyến luyến.

http://tieulun.hopto.org

Chương 40

Nếu không có những người thương binh được đẩy đi trong những chiếc xe nhỏ, không có cái đám đông kia trong đó nổi bật lên những bộ đồng phục của quân đội Đồng minh thì Lêa ngỡ là mình đang đi nghỉ hè. Đã gần một tháng nay nàng sống cuộc sống lười nhác và hội hè bên cạnh người thương binh *"của mình".*

Ngài Gioocgiơ Mac Clintooc, đại tá trong quân đội Hoàng gia Anh, là một ngươi lêclăng độc đáo, thích Uytxki hơn nước trà, thích những con bài tây hơn những bản đồ tham mưu (Một lối chơi chữ không thể dịch nguyên văn; tác giả dùng từ đồng âm khác nghĩa: *carte* là con bài, - *carte* cũng là bản đồ), hút những điếu xì gà to tướng. Luôn luôn hài hước, dũng cảm tới mức ngu ngốc và chạy theo gấu váy chẳng khác một viên trung úy cận vệ - theo lối nói của bạn bè ông ta - và hơn nữa lại rất giàu có. Đấy là người đàn ông mà Lêa được xem như có nhiệm vụ chăm sóc. Bị thương ở Đi-năng trong đợt tấn công vùng Acđen, ông ta đã tận mắt chứng kiến cái chết nên chỉ muốn tận hưởng những ngày còn lại. Vừa mới nhúc nhắc được nhờ đôi nạng, ông ta đã làm cho cuộc sống của Lêa như một cơn lốc: nào tiệc rượu, hội hè, nào vũ hội, picnic, nào đi biển, thám hiểm vùng quê. ông ta muốn luôn luôn có nàng bên cạnh, bảo rằng vừa thấy nàng là ông đã biết cuộc đời mình sẽ bị đảo lộn tung lên vì cái cô bé người Pháp kia với mái tóc biếng chải, cái miệng run rẩy, đôi mắt kiêu hãnh và lo âu, thân hình mà ông đoán là tuyệt mỹ dưới bộ đồng phục cắt may vụng về. Bỏ ra mấy nắm bảng Anh, ông ta yêu cầu bố trí cho nàng một căn buồng bên cạnh buồng mình ở khách sạn Magiextic.

Mệt mỏi nên những ngày đầu, Mac Clintooc ngủ li bì. Tối ngày thứ năm, ông ta đòi xuống phòng ăn khách sạn. Ông sững sờ khi thấy Lêa ngồi trước mặt trong bộ đồng phục với chiếc áo ngoài tuyệt vời, cavát thắt cẩn thận, đôi giày da đánh bóng.

http://tieulun.hopto.org

- Cô không có quần áo nào khác? - Ông ta hỏi nàng, vẻ không lấy gì làm thích thú nhưng giọng nói làm cho Lêa lúc đầu thấy vui vui...

Nàng đỏ mặt và cảm thấy mình xấu xí.

- Tôi không có quần áo nào khác. Nếu làm ông xấu hổ thì tôi có thể ăn tối trong phòng tôi.

- Tôi xin lỗi cô, tôi không hề muốn làm cô phật lòng. Cô trang phục như vậy tuyệt lắm,... nhưng... có phần đơn điệu.

Ngày hôm sau, Lêa thấy *"đổ bộ"* xuống khách sạn đám thợ may và thợ giày hãng Croadet. Lúc đầu nàng khước từ, nhưng rồi nhượng bộ trước tấm áo dài mặc tối, tấm thì bằng mutxơlin màu đen, tấm thì bằng vải mỏng màu xanh lá cây, và những đôi giày Italia tuyệt vời bằng da *"thật"* sang trọng hết chỗ nói. Vì buổi tối còn mát trời ông ta yêu cầu nàng bận một chiếc áo choàng bằng lông chồn trắng.

Ngày hôm sau nữa, Lêa đi theo Clintooc đến dự một buổi chiêu đãi do Câu lạc bộ Mỹ tổ chức. Ông ta kiêu hãnh về thành công của mình. Người ta tíu tít mời nàng sâm banh, nước cam, nước chanh, bánh ngọt, kem, trái cây. Lêa cười nói, duyên dáng như một cô gái vô tự lự được chiều chuộng.

***

Vào đầu tháng Ba, sau khi nhận được thư từ Luân Đôn, Gioocgiơ Mac Clintooc báo cho Lêa biết ông ta được triệu về Anh. Lêa khẩn khoản ông đưa nàng đi theo; bằng bất cứ giá nào, nàng cũng không muốn trở lại Amiêng.

- Ông vẫn cần tới tôi đấy. - Nàng bảo.

- Bây giờ, tôi luôn luôn cần tới cô. - Ông ta nói với một vẻ nghiêm túc khác thường.

- Ông nói đúng lắm. - Nàng đáp một cách nông nổi.

Ông vừa mỉm cười vừa nêu lên những khó khăn về mặt thủ tục hành chính. Tranh thủ được sự đồng ý của tổ chức Chữ thập đỏ Pháp ở Cannơ, và sau đó ở Pari, không phải là chuyện đơn giản. Lệnh công tác của Lêa mang rất nhiều con dấu.

***

Mặc dù những vụ ném bom và báo động thường xảy ra, mặc dù nỗi sợ hãi do các pháo đài bay V1 và V2 gây nên, tuần lễ Lêa sống ở Luân Đôn cũng sôi động không kém ở Cannơ. Các chàng trai, các cô gái, mà người lớn tuổi nhất không quá ba mươi, lao vào khiêu vũ, những trò tán tỉnh, những tiệc rượu với một nỗi thèm khát cuồng nhiệt như thể để bù lại thời gian đã để mất, và lãng quên trong ly rượu, trong khói thuốc cuộc chiến tranh vẫn chưa kết thúc.

Vào một hôm, trong bữa ăn sáng, Lêa nhận được thư của Machiax gửi tới Pháp qua Thụy Sĩ và do Lôrơ gửi tiếp từ Pari.

Nàng cố hình dung Machiax trong bộ quân phục S.S. mà không sao được. Nàng cảm thấy là ngay từ đầu một sự hiểu lầm đã biến một chàng trai vui tính và dễ thương thành một con thú sẵn sàng làm tất cả. Nhưng liệu như thế có phi lý hơn sự có mặt của bản thân nàng trong một khách sạn sang trọng ngày trước với những ô kính cửa sổ thay thế bằng giấy dầu không? Bỗng có tiếng gõ cửa.

- Thế nào, có tin nhà phải không? - Gioogiơ Mac Clintooc vừa bước vào vừa hỏi.

Một nụ cười rầu rĩ hiện lên trên gương mặt cô gái.

http://tieulun.hopto.org

- Cô làm sao vậy?... Có việc gì không ổn phải không?

- Không, không, không có gì hết.

- Vậy mời cô đứng lên! Chúng ta đi.

- Chúng ta đi đâu?

- Đi sang Đức.

- Sang Đức!...

- Yes (Tiếng Anh: Vâng), tôi phải đến Quân đoàn 2.

- Nhưng ông chỉ vừa mới bình phục?

- Một anh bạn thầy thuốc bảo tôi có thể phục vụ được. Tôi không muốn ở lại đây trong khi bè bạn đang bị chết chóc.

- Thế còn tôi? Rồi tôi làm gì? Tôi ở đây, bình thản chờ cho chiến tranh chấm dứt, hay trở về Amiêng hoặc các bàn giấy ở Amiêng?

- Hoàn toàn không, cô đi với tôi.

- Tôi đi với...

- Phải, một người bạn tôi là... cô gọi thế nào nhỉ?... là chủ tịch Hội Chữ thập đỏ Anh...

- Dĩ nhiên rồi, ông có nhiều bạn.

- Yes, như thế có khi có ích. Tôi bảo ông ta là cô rất am hiểu xe cộ và thành thục trong việc cứu chữa thương binh.

- Chính ông nói ra điều đó, vậy ông ta không bắt tôi phải làm thử thì hay hơn.

- Bà phụ trách các cô lái xe cứu thương ở đây là bạn bà đờ Payerinhôp. Vài ngày nữa, cô sẽ nhận được lệnh công tác tạm thời ở cơ quan Chữ thập đỏ của chúng tôi.

Lêa tung hê hết chăn màn và chạy lại hôn lên má ông người Anh.

- Ông Gioogiơ, ông thật tuyệt. Làm sao ông đoán được tôi muốn sang Đức?

- Thì từ khi chúng ta tới đây, tôi chỉ nghe cô nói có thế.

Một tuần lễ sau, Lêa nhận được lệnh công tác dưới quyền thiếu tướng quân y Hugơ, Glin Hugơ, phụ trách quân y trong Quân đoàn Anh số 2. Trong đêm mồng 5 tháng Tư, nàng xuống máy bay ở gần Đuyxbua cách mặt trận năm chục cây số.

http://tieulun.hopto.org

Chương 41

Sau hiệp định Pháp-Xô, chính phủ Nga đồng ý chấp nhận sự có mặt của một số quan sát viên trong khi quân đội Xô Viết tiến vào Đức, để họ lập danh mục những thứ bị lấy đi của các binh công xưởng Pháp. Cả hai phía ký kết làm như thể đấy là một nhiệm vụ quan trọng. Phrăngxoa Tavecniê vốn đã được các cơ quan Xô Viết biết đến, là một trong số sĩ quan được chính phủ Pháp tuyển chọn. Trước khi Phrăngxoa rời Pari, giáo sư Giôliô Cuyri đã xác định rõ mục đích công cán của anh; nó có phần quan trọng hơn việc chạy theo những thứ nguyên vật liệu hoen rỉ...

Cho tới ngày 15 tháng Ba, thiếu tá Tavecniê mải mê chơi cờ, bổ sung thêm cho các vốn liếng tiếng Nga của mình, cố tình túy lúy với rượu vôtka, và tranh thủ được sự tín nhiệm của Ghêoocghi Malencôp, cục trưởng cục đặc biệt chuyên trách thu thập ở Đức những trang thiết bị công nghiệp và khoa học, đặc biệt là vũ khí bí mật.

http://tieulun.hopto.org

Những tuần lễ Phrăngxoa Tavecniê phải chạy lui chạy tới các bộ tham mưu của các binh chủng Xô Viết ở Matxcơva suýt làm viên sĩ quan Pháp này không còn kiên nhẫn được nữa.

Được bộ tham mưu của Quân đoàn Biêlôrutxia số 1 chỉ định, anh ta đến mặt trận trong những ngày cuối tháng ba và từ đó kiên nhẫn chờ đợi trong lúc chỉ còn biết chơi cờ và trò chuyện với tướng Vaxiliep mà trước kia anh có gặp một lần ở Angiê khi làm tùy viên quân sự.

Cuối cùng giờ tổng tấn công vào Beclin đã điểm.

***

Bốn giờ sáng ngày 16 tháng Tư, theo lệnh Giucốp, ba tên lửa màu đỏ chiếu sáng rực hai bờ sông Ôđe, nhuộm đỏ cả đất trời. Bỗng những chiếc đèn chiếu cực mạnh cũng như đèn xe tăng và camiông bật sáng, trong lúc từng chùm đèn chiếu phòng không quét trên trận địa địch. Không gian lặng ngắt như tờ trong luồng ánh sáng báo hiệu sự cáo chung của thế giới.

Ba tên lửa màu xanh vụt lên trời, và mặt đất bắt đầu rung chuyển. Hai mươi nghìn nòng súng khạc lửa. Một ngọn gió nóng quét hết tất cả phía trước, đất cháy núi rừng, làng mạc và những dòng người tị nạn. Giữa sự náo động khủng khiếp ấy, tiếng rít rợn người của các khẩu cachiuxa xé bầu không khí.

Mặt trận thứ nhất Biêlôrutxia, dưới quyền chỉ huy của Giucốp, mặt trận thứ hai Biêlôrutxia do Rôcoxxôpki chỉ huy và mặt trận thứ nhất Ucraina do Cônhiep chỉ huy, chuyển sang tấn công. Một triệu sáu trăm nghìn người, phần lớn sôi sục chí phục thù cho một người cha, một người anh, một người bạn từng bị bọn Đức quốc xã giết chết, băng qua các cánh đồng. Dân chúng rút khỏi các thành phố Đức và chỉ để lại phía sau họ những đống tro tàn. Tavecniê hiểu mối hận thù nung nấu các chiến sĩ Nga ở Xtalingrat, ở Xmôlenxcơ, ở Lêningrat và ở Matxcơva, đã băng

http://tieulun.hopto.org

qua cả đấtt nước Nga để đến Ôđe. Sự hy sinh họ phải trả giá cho chiến tranh, nặng nề nhất ở châu Âu. Để phục thù cho tất cả những gì những người mẹ, người vợ, người con gái của họ đã từng phải chịu luật báo oán, được thiết lập trong toàn thể hồng quân. Sự báo thù thật triệt để. Viên sĩ quan Pháp có cảm tình với những con người thô kệch và dũng cảm: họ chiến đấu trong khi hoàn toàn khinh thường hiểm nguy và chia sẻ với tù binh phần ăn ít ỏi của mình. Về phía mình, người Nga nhìn với con mắt ngạc nhiên người đàn ông nói tiếng Nga, uống rượu nguyên chất và tuy không chiến đấu, vẫn luôn luôn có mặt ở nơi chiến trận ác liệt nhất và vì thế anh ta bị một viên đạn xuyên qua đùi.

- Ông cứ nằm yên. - Tướng Vaxilep bảo anh trong buổi đến thăm ở bệnh xá dã chiến đúng vào lúc người ta vừa băng bó xong vết thương.

- Tôi rất muốn biết ý đồ của ông đấy. – Tavecniê thết lên, giận dữ - Chẳng những tôi không hề thấy một chút trang bị nào của nước Pháp, mà các ông còn để tôi ngoài cuộc. Tôi tự hỏi mình làm gì ở đây vì tôi đâu có quyền chiến đấu bên cạnh các ông.

- Ông biết rõ đó là mệnh lệnh. Tất cả sĩ quan quân dụng của Đồng minh làm nhiệm vụ quan sát bên cạnh quân đội chúng tôi đều trong cùng một trường hợp như ông.

Phrăngxoa quay mặt đi, khó chịu. Phải cầm vũ khí trong tay, dù có chết cũng được. Còn thứ công việc của viên chức này thì không hợp với anh.

http://tieulun.hopto.org

Chương 42

Với sự giúp đỡ thân tình của thiếu tá Climencô, Phrăngxoa Tavecniê say sưa theo dõi bước tiến của quân Nga vào Beclin, thán phục lòng dũng cảm của họ trong chiến đấu. Cùng với họ, anh hét lên sung sướng khi thấy lá cờ đỏ phấp phới trên tòa nhà Quốc hội Đức? Con thú đã bị chết.

Buổi tối mồng Bốn tháng Năm, Tavecniê thơ thẩn trên các đường phố Beclin hoang tàn. Không khí mát dịu bị ô nhiễm vì mùi xác chết vùi lấp dưới gạch ngói đổ nát. Những xác nhà cháy đen vươn lên ngang ngạnh, trong bầu trời trong sáng. Một cô gái trẻ măng, mặt đen thui bồ hóng, nhấp nháy mắt, từ đống gạch vụn bước ra va vào anh.

- Cẩn thận cô bé. - Anh nói bằng tiếng Pháp.

Cô gái nhìn anh, ngơ ngác.

- *Sind Tie Franzose?* (Ông là người Pháp?)

- *Ja.* (Phải)

- *Konmen Sie mit.* (Ông tới đây)

Anh cầm tay nàng dắt đi giữa cảnh đổ nát. Hai người bước qua các đống gạch vụn và lách qua một lối đi hẹp. Họ bước

xuống những bậc thang đầy rác rưởi. Nàng dắt anh qua một căn hầm có ánh sáng một cây nến. Vô số người ngồi rũ rượi trong đó. Một bà mẹ trẻ ru đứa con đang khóc, một người khác sửa lại cái băng xung quanh đầu một bé gái.

Họ có một cử chỉ sợ hãi khi nhận ra bộ quân phục Xô Viết mà Phrăngxoa mặc từ khi anh đi theo Hồng quân. Nhưng cô gái nói với họ mấy lời làm họ yên tâm. Nàng đưa anh tới một góc hầm, nơi một người bị thương đang rên rỉ.

- *Franzose.* - Nàng vừa nói vừa lấy tay chỉ một người nằm dài, đầu tựa vào một chiếc giỏ.

Tavecniê bước tới bên cạnh và cúi xuống một người đàn ông râu ria phủ kín mặt, hai mắt long lanh vì cơn sốt, ngực băng một lớp băng bẩn, đẫm máu. Từ một cẳng chân bọc trong những lớp giẻ rách, xông lên một mùi hôi nồng nặc. Anh ta hấp hối.

- *Er muss ins Krankenhaus* (Phải đưa ông ta đi bệnh viện). - Cô gái lên tiếng.

- *Dazu ist eszu spat, er liegt im Sterben* (Muộn quá rồi, ông ta sắp chết).

- *Nein, Sie uussen ibiun helfen* (Không! Ông hãy giúp ông ta).

- Ông bạn, ông có nghe không? - Phrăngxoa hỏi bằng tiếng Pháp.

Người bị thương thôi không rên la nữa và từ từ quay đầu lại.

- Tôi khát nước.

http://tieulun.hopto.org

Phrăngxoa quay về phía cô gái. Cô lắc đầu, bất lực:

- *Wir haben kein Wasser mehr, mehr, menin vater ist unterwegs um was zu holen* (Chúng tôi hết nước rồi, bố tôi đang đi lấy).

"Anh chàng tội nghiệp đã tới mức này thì một chút vôtka chắc chẳng làm hại gì anh ta" anh nghĩ bụng trong lúc rút từ túi áo ra một cái bình bằng bạc anh được của một sĩ quan Nga trong khi chơi bài. Nhẹ nhàng anh rót mấy giọt rượu lên môi người đàn ông tội nghiệp.

- Cảm ơn.

- Ông đừng đụng đậy, để tôi đi gọi cấp cứu. Chiến tranh chấm dứt rồi, không có gì phải sợ đâu.

- Không. - Người bị thương vừa nói vừa bíu chặt lấy ống tay áo anh - Bọn Nga sẽ giết tôi.

Phrăngxoa Tavecniê nhìn kỹ gã đàn ông. Đúng rồi, hắn là một trong số những tên khốn nạn đã chiến đấu trong bộ quân phục Đức.

- Lính S. S. hả?

- Phải. Saclơmanhơ... Sư đoàn Saclơmanhơ. Bạn đồng ngũ của tôi chết cả rồi... chết ở đây thì ngốc thật... cho xin nước...

Hắn liếm môi và bắt đầu ho. Đau đớn như ngực bị vỡ tung, hắn kêu la và máu từ miệng chảy ra.

Cô gái Đức lau mặt cho hắn, cử chỉ hết sức dịu dàng.

- Lêa. - Hắn bập bẹ.

- *Ich bin nicht Lêa, ich heisse Erika* (Tôi không phải là Lêa, tôi tên là Erica).

- Lêa... Xin lỗi...

- Tên anh là gì? - Tavecniê hỏi.

- Lêa..

- *En heisst Mathias, seinen Nachnamen kenne ich nicht* (Ông ta tên là Machiax. Ông ta không nói cho tôi biết họ).

Phrăngxoa lục túi chiếc áo va rơi rách. Anh lấy ra một cái gói bọc kỹ trong một mảnh vải nhựa và buộc dây chun. Trong gói có hai sổ quân tịch, một mang tên Crame Ôttô. Cái tên gọi này mơ hồ nhắc lại trong anh một điều gì đó.

- Ôttô Crame. - Anh nói to.

- Anh ta chết rồi... Tôi nhìn thấy anh ta chết... Anh ta trao cho tôi một lá thư... cho Phrăngxoadơ... Cần trao lại cho cô ấy...

Từ cuốn quân tịch thứ hai rơi ra một tấm ảnh. Erica nhặt lấy.

- *Đie hubsch sie ist* (Cô ấy đẹp quá!).

Phrăngxoa giật lấy ảnh. Trong ảnh Lêa tươi cười tựa đầu vào vai một chàng trai mà thái độ và vẻ mặt nói lên rõ ràng niềm

kiêu hãnh của anh ta có người đẹp đứng ép vào mình. Sau ảnh có dòng chữ của Lêa: *"Machiax và mình ở Môngtiac, tháng Tám 39".*

Tavecniê chưa bao giờ biết thực sự những gì đã xảy ra giữa họ với nhau, anh chỉ biết hắn là người bạn thân nhất của nàng buổi ấu thơ.

Bỗng ngoài cửa hầm có tiếng người. Năm sáu người lính Nga bước vào. Đàn bà đứng vụt dậy, cất tiếng kêu và ôm chặt lấy con. Một viên hạ sĩ bước tới cạnh Tavecniê. Nhận ra bộ quân phục Nga, hắn chào anh ta:

- Chào đồng chí. Hắn là ai thế?

- Tôi không rõ. Phải đưa hắn tới bệnh viện, hắn bị thương nặng.

Viên hạ sĩ cười khẩy:

- Không bõ công, hắn sắp ngoẻo.

Những người lính Nga buộc mọi người ra khỏi hầm. Lúc bước ra, Erica nhìn Phrăngxoa ánh mắt khẩn khoản. Ở lại một mình, anh trầm ngâm nhìn Machiax.

- Lêa..

Anh nhận thấy mình vẫn cầm tấm ảnh trên tay. Anh bỏ ảnh cùng với hai quyển sổ quân tịch vào túi áo và ngồi cạnh người hấp hối, châm một điếu thuốc đặt vào giữa hai môi hắn.

- Cảm ơn. - Machiax thì thào.

Hai người hút, im lặng, ý nghĩ cùng hướng về một người đàn bà. Thỉnh thoảng, gã đàn ông bị thương cất lên một tiếng rên rỉ. Một cơn ho buộc hắn nhả điếu thuốc ra. Cúi xuống, Phrăngxoa lau trán cho hắn.

- Ông sẽ viết thư cho Lêa nhé... địa chỉ cô ấy có ghi trong Soldbuch (Sổ quân tịch) của tôi... Ông nói với nàng là tôi chết trong khi nghĩ tới nàng...

Hắn nhổm dậy và với một sức mạnh kỳ lạ, bíu chặt lấy Phrăngxoa.

- Ông bảo nàng là tôi yêu nàng... là tôi chỉ có yêu một mình nàng... Lêa, tha lỗi cho tôi...

Hai bàn tay Machiax buông thõng. Hắn sẽ không bao giờ còn trông thấy những ngọn đồi rực ánh mặt trời, dưới chân ngọn đồi hắn đã từng chạy nhảy bên cạnh người con gái vốn là niềm day dứt lẫn nỗi mừng vui của hắn. Trong lúc chết, hắn có nét mặt của một đứa trẻ ngơ ngác. Nhẹ nhàng, Phrăngxoa Tavecniê vuốt mắt cho hắn, lấy một mảnh chăn rách đắp cho hắn và đi ra.

http://tieulun.hopto.org

Chương 43

Trong đêm mồng 7 rạng mồng 8 tháng Năm, Phrăngxoa Tavecniê nhận được điện báo tin tướng đờ Lat đờ Taxxinhi, được tướng Đờ Gôn chỉ định tham gia việc ký văn kiện đầu hàng của nước Đức, sẽ đến Beclin. Ông yêu cầu anh ra sân bay Tempenhôp đón ông.

Đến sân bay bằng xe gip lúc mười giờ, anh chờ bên cạnh, tướng Xôcôlôpxki, phó tướng của thống chế Giucôp và chịu trách nhiệm đón tiếp các đoàn đại biểu Đồng minh đến ký kết, và một nhóm sĩ quan Nga.

Xếp hàng ngang mười hai người một, súng chĩa về phía trước tiểu đoàn danh dự diễu hành một cách tuyệt vời.

Đúng giữa trưa, có đoàn khu trục Xô Viết hộ tống, máy bay chở phái đoàn Anh hạ cánh. Đô đốc Buyru và thống chế không quân Titdơ bước xuống, theo sau là ba người mặc quân phục trong đó có một phụ nữ. Tướng Xôkôlôpxki bước tới đón chào. ông lịch sự hôn tay người phụ nữ.

Sau những lời giới thiệu, tiểu đoàn danh dự bồng súng chào.

Mười hai giờ mười phút, máy bay Mỹ lăn bánh trên đường băng. Xôcôlôpxki bước tới gặp tướng không quân Xpaiz. Tiểu đoàn danh dự, một lần nữa, bồng súng chào trong lúc phái đoàn Anh đi về phía những chiếc xe sẽ chở họ tới Cacsooc ở ngoại thành Beclin. Bất giác Phrăngxoa nhìn theo bóng cô gái Anh,

http://tieulun.hopto.org

bụng nghĩ thầm hiếm có người đàn bà có dáng dấp thật sự đàn bà như thế mặc dù trong bộ quân phục. Trong dáng đi của nàng có cái gì đó như quen thuộc...

- Thiếu tá Tavecniê, máy bay Pháp sắp hạ cánh... ông thiếu tá, ông có nghe tôi nói không?

Phrăngxoa ẩy người lính Xô Viết và chạy sau đoàn người Anh. Phải bước chậm lại vì đám đông. Khi anh ra tới cửa sân bay thì chỉ kịp thấy đôi chân đẹp bước vào xe. Anh chưa kịp lại gần thì xe đã nổ máy.

- Ông thiếu tá...

Tavecniê đưa tay lên trời. *"Đi đâu mình cũng gặp nàng"* Anh nghĩ bụng *"Nàng đến Beclin cùng với người Anh làm gì?"*

- Ông thiếu tá...

- Vâng, tôi đến ngay.

Vừa lúc đó tướng đờ Lat, có đại tá Đơmetz và đại úy Bôngđu hộ tống, tiến về phía tướng Vôcôlôpxki.

***

Đoàn xe phóng hết tốc độ qua những đổ nát còn bốc khói trong thủ đô Đức quốc xã. Ở các ngã ba, ngã tư, các cô gái Nga, trong những bộ quân phục tuyệt mỹ, đầu gối trần phía trên những đôi bốt cao, điều khiển giao thông bằng những lá cờ nhỏ màu đỏ và vàng. Khắp nơi, những đoàn thường dân khốn khổ, vẻ ngơ ngác, xếp hàng dài để xin một ít nước lã ở máy hay ở vòi cứu hỏa.

Phrăngxoa lơ đãng nghe Bôngđu nói. Tới Cacsooc đoàn Pháp được mời về một trường huấn luyện hạ sĩ quan hầu như còn nguyên vẹn, tổng hành dinh của thống chế Giucôp. Từ đấy, họ được đưa về phòng cán bộ nhà trường. Phòng được trang bị đơn sơ nhưng khăn trải trên những tấm nệm đặt ngay trên mặt đất thì trắng như tuyết.

Tướng Vaxiliep tới chào tướng đờ Lat. Hai người biết nhau từ khi ở Angiê. Họ vui mừng gặp lại nhau. Tavecniê lợi dụng cơ hội chạy đi tìm phái đoàn Anh. Anh tìm thấy Thống chế Titdơ và đô đốc Buyru, nhưng không thấy đâu dấu vết của cô gái nhan sắc đi theo họ. Không thể đặt vấn đề hỏi các vị tướng lĩnh này về cô gái được.

Thời gian còn lại trong ngày dành cho việc làm một lá cờ tam tài để có thể sánh vai với các lá cờ Đồng minh trong căn phòng sẽ tổ chức lễ ký hiệp định. Đầy thiện chí, người Nga làm một lá bằng miếng vải đỏ cắt từ một căn lều trại của bọn Hítle, vải trắng và xec xanh cắt từ một bộ áo liền quần của thợ may. Khốn nỗi, kết quả là một lá cờ Hòa Lan! Phải làm lại từ đầu. Cuối cùng đến hai mươi giờ, lá cờ Pháp phấp phới giữa cờ Anh và cờ Mỹ, phía trên là quốc huy Xô Viết.

Đúng 12 giờ đêm, thống chế Giucôp, ngực đầy huân chương, khai mạc buổi lễ,ông chào mừng các vị đại biểu Đồng minh, rồi ra lệnh đưa đoàn đại biểu Đức vào. Thống chế Cây ten, quân phục đại lễ, bước vào, giơ cao chiếc gậy thống chế chào cử tọa trong bầu không khí im phăng phắc đến lạnh giá. Không một ai đứng dậy. Mắt ông ta đảo một lượt quanh căn phòng rồi dừng lại ở mấy lá cờ và tướng đờ Lat.

- *Ach!* - Ông ta lầm bầm - *Franzosen sind auch hier! Das hat mir gerade noch gefechl* (A! Có cả người Pháp! Chỉ còn thiếu có thế!).

Vẻ bực dọc, ông ta ném gậy và catket lên bàn và ngồi xuống. Bên phải là tướng Xtum và bên trái, đô đốc Phrenđenbua. Sau lưng họ, sáu sĩ quan Đức đứng nghiêm, tất cả đều mang giá chữ

thập ngoặc trên áo. Máy của những người nhiếp ảnh được phép bấm lia lịa.

Đúng 0 giờ 45 phút, thống chế Cây ten rời phòng họp. Ông ta vừa ký xong văn kiện đầu hàng không điều kiện của Đức quốc xã. Sáu viên sĩ quan, nét mặt khổ não, không giữ được nước mắt.

Đêm kết thúc bằng một bữa tiệc thống chế Giucôp tổ chức chiêu đãi các phái đoàn Đồng minh. Khi chia tay, đã hơn bảy giờ sáng, Phrăngxoa vẫn chưa thấy người thiếu phụ ở Tempenhôp.

Chín giờ, người Nga tiễn các vị khách ra tận sân bay phấp phới những lá cờ Xô Viết. Nghi thức diễn ra giống như lúc đón ở sân bay. Tavecniê được biết hai phái đoàn Anh và Mỹ đã lên máy bay ngay sau khi mãn tiệc. Anh chia tay với đoàn Pháp và trở về nhiệm sở.

Trở lại Beclin, anh tổ chức chôn cất Machiax. Một tháng sau, anh quay về Pari.

Vừa về tới nơi, anh vội chạy tới phố Đại Học. Không ai biết tin tức Lêa cả. Lá thư cuối cùng nàng gửi từ Luân Đôn, đề ngày 30 tháng Tư. Ở Hội chữ thập đỏ, bà đờ Payerinhôp bảo anh, nàng đang ở Luynơbua trên đất Đức và có tin nàng hứa hôn với một sĩ quan Anh. Phrăngxoa trao cho Phrăngxoadơ cuốn quân tịch của Ôttô Crame tìm thấy trên người Machiax cùng với bức thư gửi cho chị. Phrăngxoadơ không khóc. Chị cảm ơn Phrăngxoa và đi về phòng.

http://tieulun.hopto.org

Chương 44

Lêa trở về Hội Chữ thập đỏ Pháp sau mấy ngày ngắn ngủi ở Beclin. Cô gái mà Phrăngxoa gặp ở sân bay Tempenhôp chính là nàng. Nhân có một chỗ trống trong máy bay chở phái đoàn Anh, người ta cử nàng đi theo, tưởng có thể có những sự tiếp xúc sau này ở Anh với các tổ chức Chữ thập đỏ các nước Đồng minh. Nhưng công việc không thành...

Được cử tới Brucxen và sau đó tới Luynơbua, nàng gặp Gianin Ivoay và làm quen với Clerơ Môirac và Mixtu Nu. Họ cùng nhau hộ tống những người trước đây bị lưu đày, và nói sự trẻ trung cùng nhan sắc của mình mang lại cho những người này hy vọng một cuộc sống mới. Họ phải thay mũ chào mào của những người lưu đày bằng những chiếc mũ tròn sau khi nhận ra rằng mũ chào mào khiến người ta nhớ lại chiếc mũ của bọn đao phủ. Mặc dù hay chính vì nỗi kinh hoàng trong các trại tập trung, một không khí thật vui vẻ tràn ngập khu vực người Pháp...

http://tieulun.hopto.org

***

Một buổi tối, sau khi đi làm một nhiệm vụ đặc biệt vất vả cùng với Clerơ và đại úy Viademxky trở về, Lêa va phải một sĩ quan Pháp.

- Xin lỗi.

Mệt rã rời tới mức không buồn trả lời, nàng vẫn bước đi.

- Lêa!

Nàng đứng sững như bị chôn chân giống như trong đêm Nôen ngày nào...

- Lêa!

Anh đứng kia, trước mặt nàng, cao lớn hơn hình bóng người yêu trong ký ức nàng. Nàng không còn nhớ ánh mắt anh trong sáng biết chừng nào và miệng anh...

Thôi, không còn đổ nát, không còn những người Đức gầy gò và khúm núm, không còn những bộ xương lang thang, những đứa trẻ bị bỏ rơi, không còn máu, người chết, sự sợ hãi. Anh ở kia, sống sờ sờ trong vòng tay nàng. Sao anh khóc? Khóc vào một ngày như thế này thì thật là điên khùng. Nàng có khóc không? Nàng vừa khóc vừa cười xung quanh họ, tất cả mọi người cũng đều làm như thế.

Mixtu khi gặp họ đã hỉ mũi không cần giữ gìn ý tứ và thầm thì:

- Tình yêu đẹp thật!

http://tieulun.hopto.org

- Tội nghiệp ông Mac Clintooc. - Gianin lên tiếng.

Clerơ bắt chặt tay ông đại úy Viademxky điển trai.

- Từ tháng Năm, anh đi tìm em khắp nơi. - Phrăngxoa thầm thì trong mái tóc Lêa.

- Em không nhận được tin tức gì của anh, em cứ tưởng anh không còn nữa.

- Thế Phrăngxoadơ và Lôrơ không nói lại với em là anh đến Pari tìm em hay sao?

- Không. - Lêa lắc đầu như muốn khóc.

Mixtu đưa mùi soa cho nàng.

Tối hôm ấy, tất cả những ai thấy Lêa cười và nhảy đều hiểu rằng mình chẳng còn hy vọng gì nữa. Mac Clintooc nhìn nàng, lòng se lại. Thấy vậy, Mixtu bước tới cạnh ông ta.

- Đừng giận dỗi như thế, ông đại tá. Ông mời tôi nhảy thì hay hơn.

Khi gặp nhau trên sàn nhảy, Lêa nhìn Mixtu với một nụ cười biết ơn.

Phrăngxoa ôm chặt nàng tới mức khó thở. Nhưng dù đến đâu nữa, nàng cũng không muốn có một lời than vãn. Hai người nhảy im lặng: lời nói nào có thể nói lên được nỗi lòng của họ. Họ cũng không chú ý tới cử chỉ của mình mà bước theo điệu nhạc một cách bản năng, máy móc, hai cư thể như hòa quyện làm

một. Cũng như ở tòa đại sứ Đức tại Pari năm xưa, nốt nhạc cuối cùng đã chấm dứt mà họ vẫn không rời nhau. Tiếng cười và tiếng vỗ tay đưa họ về thực tại. Sau một tuần rượu, họ ra về.

Buổi tối mát mẻ. Hai người bước lên một chiếc xe gip đỗ gần cửa ra vào. Xe lăn bánh qua những xóm làng đổ nát, những vườn hoa bị tàn phá, dưới ánh trăng bàng bạc, những thân cây bị đất cháy và vặn vẹo trông giống như một đội hình đang hành quân. Phrăngxoa dừng xe trên quảng trường Saclôttenbua. Nhà cửa xung quanh tượng đài chiến thắng nham nhở. Riêng con đại bàng sải cánh vàng rực vẫn sừng sững nguyên vẹn, trông đến hài hước trong cái thành phố đổ nát và trên đất nước bại trận này.

Phrăngxoa nhẹ nhàng kéo Lêa lại sát mình. Hai người ở trong vòng tay nhau mà không làm một cử chỉ nào, họ nhắm mắt lại để tận hưởng niềm hạnh phúc bất ngờ. Niềm vui tràn ngập trong lòng, họ không cảm thấy muốn làm tình với nhau lúc này.

Tiếng kêu của một con chim ăn đêm làm cả hai người, cùng cất tiếng cười.

- Điềm lành đấy, chim đêm đã trở về. - Lêa lên tiếng.

- Chúng ta về thôi.

Họ đi qua ngôi nhà thờ xây dựng để tưởng niệm hoàng đế Guyôm. Bốn cái tháp chuông đổ nát đến một nửa nằm xung quanh ngôi tháp trung tâm trông như bị mất đầu.

- Anh đưa em về cơ à!

- Không đâu, em yêu quý, trừ phi em muốn thế. Lúc nãy, trong lúc chia tay em một lát, anh chạy đi thuê một căn buồng ở gần đây của một bà cụ già.

http://tieulun.hopto.org

- Làm sao anh thuê được? Giờ đây có gì có thể thuê được đâu.

- Anh đã xoay xở được đấy.

Xe dừng bánh trên một con đường nhỏ. Những ngôi nhà thấp không bị tàn phá. Với một chiếc chìa khóa lớn, Phrăngxoa mở cánh cửa có kính. Một cây đèn dầu thắp sáng ở lối ra vào. Một con mèo to tướng đến cà cà vào chân họ. Mỗi người cầm lấy một cây nến trên chiếc tủ thấp và cười rũ rượi bước lên thang gác. Trong buồng phảng phất mùi hoa hồng tàn úa.

Dưới ánh sáng nến, Phrăngxoa cởi bỏ bộ quân phục cho nàng. Da thịt Lêa run rẩy. Anh bế nàng lên giường và cởi bỏ quần áo của mình, mắt không rời khỏi nàng. Anh từ từ chiếm đoạt nàng. Tin cậy, nàng phó thác cho người yêu...

Anh đưa nàng về đến trước lúc bình minh. Nàng lách vào buồng ngủ trong lúc các cô bạn cùng phòng vẫn say sưa giấc nồng.

Ngày hôm sau, họ kể cho nhau nghe mọi việc từ sau buổi lễ Nôen ở gần Amiêng. Phrăngxoa ngại ngần không muốn nói tới cái chết của Machiax. Bắt đầu anh báo tin cho Lêa về cái chết của Ôttô và kể lại việc anh đến thăm Phrăngxoadơ.

- Anh có mặt ở đấy lúc Ôttô chết hả?

- Không, anh tìm thấy cuốn quân tịch của Ôttô trong túi một người Pháp làm nhân viên cảnh đặc biệt của bọn Đức quốc xã và quen biết anh ta.

Lêa dim lim mắt.

- Người Pháp ấy ra sao rồi?

- Anh ta đã chết.

Một giọt lệ lăn trên gương mặt xinh đẹp.

- Anh ta tên là gì?

Phrăngxoa ôm nàng vào vòng tay và hạ thấp giọng nói.

- Anh ấy chết trong lúc gọi tên em và xin lỗi em. Em cứ khóc đi, em yêu quý, em cứ khóc đi.

Lêa nức nở như một cô bé gái. Rời bỏ tuổi thơ quả là khó khăn!

Tối hôm ấy, nàng đến viếng mộ Machiax. Nàng đặt lên mộ mấy bông hoa nhỏ.

- Em có muốn đưa xác anh ấy về Pháp không?

- Không, anh ấy chết ở đây, anh ấy phải ở lại đây.

- Em làm gì thế?

- Em lượm một ít đất để trộn với đất Môngtiac.

Nàng cảm thấy một niềm hạnh phúc xót xa.

- Em làm sao vậy?

Nàng chẳng làm sao hết. Chỉ có điều là đã từ rất lâu đây là lần đầu tiên nàng tính chuyện trở về mảnh đất yêu thương. Chính Machiax gợi cho nàng ý nghĩ ấy. Một cách cuồng nhiệt, nàng lấy đất đầy mũ. Khi đứng dậy, một tia sáng mới lạ lấp lánh trong mắt nàng.

***

Phrăngxoa Tavecniê nhận được lệnh trở về Pari và từ Pari, đi sang Mỹ. Lêa tiễn anh ra tận sân bay Tempenhôp sau một đêm sống bên nhau trong căn nhà của bà cụ người Đức. Khi anh bước lên chiếc Đacôta, nàng run lẩy bẩy. Nỗi sợ hãi không bao giờ được gặp lại anh khiến nàng suýt ngã.

Các cô bạn tìm mọi cách làm nàng khuây khỏa. Mixtu và Clerơ tận tình tới mức nàng vui lên được chút ít. Họ đến tham quan dinh Thủ tướng và boongke của Hítle. Đại úy Viademxky cùng đi với họ. Họ như ngột ngạt khi ra khỏi nơi đây, nơi vứt đầy những điện tín, báo chí bị đốt cháy đen một nửa, những chân dung Hítle bị xé nát, những cái thùng bị phá toang, những huân chương lấm láp.

Chương 45

http://tieulun.hopto.org

Trung tuần tháng Chín, Lêa nhận dược lệnh đưa một nhóm trẻ em đi Pari. Nàng chia tay Beclin và bè bạn, vừa buồn bã vừa khoan khoái. Quá nhiều đổ nát, đau thương chết chóc!

Đến Pari, bà đờ Payerinhôp cho nàng nghỉ phép. Nàng chạy bổ về đường phố Đại Học. Ngôi nhà hai bà cô đóng kín mít. Bà gác cổng trao chìa khóa và bảo nàng mọi người đi Girông vắng. Lêa không hiểu gì cả.

Nàng những tưởng vui mừng được sống mấy ngày ở thủ đô; nhưng giờ đây, ngay tối nay, nàng chạy ào ra ga Oxtecliđơ.

Tàu hỏa chật ních và thiếu tiện nghi. Nàng ngồi qua đêm, bị chẹt giữa một quân nhân dạn gái và một bà béo tốt cau có. Mỗi lần thiếp đi là nàng nghe những tiếng la hét đau đớn của bà cô hay những lời rên rỉ của Raun. Những bóng ma này còn đeo đuổi nàng bao lâu nữa? Nàng sốt ruột muốn trở về Môngtiac đến phát điên phát cuồng lên. Nàng hy vọng tìm thấy gì? Sau khi đã thấy bao nhiêu đổ nát thì đưa thêm một đổ nát vào cái danh mục những nỗi đau thương mỗi năm một thêm chồng chất mà làm gì? Đi trở lại con đường đã đi qua mà làm gì? Không sao có thể làm sống lại những con người đã chết cũng như ngôi nhà đã cũ kỹ.

Về tới Boócđô, người rã rời, nàng định đáp chuyến tàu sắp tới trở lại Pari. Trên sân ga bên cạnh, con tàu cũ kỹ đi Lăngggông khởi hành. Không nghĩ ngợi, nàng ùa tới. Qua cánh cửa tàu để mở, một bàn tay chìa ra. Nàng nhảy lên tàu.

Nhà ga Lăngggông vẫn như xưa. Tay xách va li, nàng bước về phía trung tâm thành phố. Đúng ngày phiên chợ. Hai người hiến binh đang chuyện trò trước khách sạn Ôlivơ.

- Kìa, cô Đenmax?... Chào tiểu thư!

Lêa quay đầu lại.

- Cô không nhận ra chúng tôi hay sao?... Chính chúng tôi đã đưa cô cùng với ông bác và người thiếu phụ tội nghiệp đến nhà bà Xiphlet đây mà.

Đúng như vậy nàng nhớ lại rồi.

- Thế là cô lại trở về quê hương hả? A! đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện... và không phải là những chuyện vui… Cô không còn chiếc xe đạp trứ danh nữa à?... Để chúng tôi đưa cô về... Chúng tôi không để cô trong cơn bối rối như thế đâu. Đúng thế phải không, Laphông?

- Phải hỏi làm gì, Rơnôn! Những người hiến binh Pháp đâu có thiếu lịch sự với phái đẹp.

Lêa không thể khước từ lời mời. Nàng bước lên xe.

Hai người đàn ông nói, nói nhiều. Nhưng nàng không nghe họ nói những gì, mắt nàng đăm đăm nhìn cảnh vật xiết bao thân thương mà nàng đã tưởng không bao giờ được trông thấy nữa; lòng nàng tràn ngập biết bao nỗi niềm xúc động. Họ không nài nỉ nàng đi thêm khi nàng xin xuống dưới chân đồi Prinlet. Chờ cho xe chạy khuất, nàng mới cất bước.

Nắng chiều rất đẹp nhuộm vàng các chùm nho, tỏa lên khắp cánh đồng một thứ ánh sáng báo hiệu mùa thu.

Nàng cảm thấy ngọn đồi dốc và bước chậm lại. Môngtiac nằm phía sau các lùm cây. Tim đập rộn ràng, nàng bước tới dãy hành rào sơn trắng.

Trong không khí thoang thoảng một thứ mùi không quen thuộc ở chốn này: mùi gỗ mới. Nàng nghe những tiếng động thân thiết: tiếng gà cục cục, tiếng chó sủa, tiếng bồ câu gù, tiếng ngựa hí. Phía sau trang trại, phải là bộ sườn của ngôi nhà ngày trước. Một làn gió nhẹ làm xõa tóc nàng. Nàng bước tiếp, mỗi bước chân là thêm một chút đau đớn. Tiếng cưa đứt quãng... Tiếng búa... Giọng hát của một chàng trai.

Một bông hoa hé cười

Trên Pari xưa cũ

Hoa gọi về tái ngộ

Những ngày tháng đẹp tươi.

Những người thợ đang đặt ngói lên sườn nhà mới. Một mái nhà đã lợp xong... Căn bếp vẫn nguyên vẹn như xưa, cửa để mở. Chuếnh choáng, nàng lùi vào chốn hành lang mà ba chị em nàng trước kia vẫn gọi là đường phố... Tiếng kêu của trẻ em và tiếng cười từ ngoài mái hiên vọng tới... Lêa muốn bỏ chạy, muốn thoát khỏi ảo ảnh, nhưng một bàn tay khổng lồ đẩy nàng về phía tiếng nói, tiếng cười kia. Chiếc đu chuyển động giữa hai thanh gỗ sọc xung quanh là những dãy đậu tía... Thời gian ngưng đọng, rồi vụt lùi về quá khứ: giờ đây ngồi trên đu là một cô bé tóc tai rũ rượi miệng thét lên:

- Michiax, cao nữa, cao hơn nữa!

Rồi tất cả nhòa đi và đâu lại vào đấy: những gốc trăn im lìm, những cây hồng trên lối đi, những cánh đồng nho giữa các hàng cây bách... xa xa một đoàn xe lửa chạy qua, một tháp chuông lảnh lót... Nàng nhận ra giọng nói của Phrăngxoadơ và Lôrơ.

Hình như không có gì thay đổi. Lêa bước tới... một người đàn ông bế Saclơ trên tay tiến về phía nàng.

Hết

http://tieulun.hopto.org

Chia sẻ ebook: https://downloadsach.com

Follow us on Facebook: https://facebook.com/caphebuoitoi

http://tieulun.hopto.org